Giới thiệu

Giữa U Minh Huyết Hải hỗn mang và đầy rẫy tử khí, một cuộc đối đầu kinh thiên động địa đang diễn ra.

Hậu Thổ, một trong những Tổ Vu mạnh mẽ nhất của Vu tộc, với thân thể cường tráng bất hoại, đang phải đối mặt với sự ép bức của Minh Hà Lão Tổ, chủ nhân của biển máu.

Minh Hà, một trong những sinh linh cổ xưa và tàn độc nhất của Hồng Hoang, thèm khát Nhân Thư trong tay Hậu Thổ và không ngần ngại dùng đến sức mạnh kinh hoàng của cặp kiếm song sinh Nguyên Đồ - A Tỳ cùng vô số Huyết Thần Tử để đạt được mục đích.

Cuộc chiến dường như sắp leo thang đến mức không thể kiểm soát, đẩy cả U Minh Giới vào một kiếp nạn hủy diệt.

Đúng vào thời khắc căng thẳng nhất, một sự hiện diện bá đạo chưa từng có đã can thiệp.

Một bóng hình uy nghi giáng lâm, tự xưng là Long Vương, lão tổ của Long tộc.

Với sức mạnh thể chất kinh hoàng đến mức "nhục thân thành thánh", Long Vương dễ dàng nghiền nát Minh Hà Lão Tổ, kẻ được mệnh danh là "Huyết hải bất khô, Minh Hà bất tử".

Chỉ bằng vài chiêu đơn giản, Long Vương đã đánh bại Minh Hà, ném hắn dưới chân Hậu Thổ và giải quyết cuộc khủng hoảng.

Sự xuất hiện đầy bí ẩn và quyền năng vô song của vị Long Vương này khiến Hậu Thổ vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, không thể đoán được ý đồ thực sự của ngài.

Nhưng đằng sau vẻ ngoài uy nghiêm của vị Long Vương ấy là

một bí mật động trời: linh hồn bên trong không phải là sinh linh cổ đại của Hồng Hoang, mà là Liễu Minh, một thanh niên đến từ Trái Đất thế kỷ 21.

Trong một giấc ngủ, anh đã xuyên không về thời đại Thượng cổ Hồng Hoang, nhập vào thân xác của Long Vương – tộc trưởng Long tộc, một trong Tiên Thiên Tam Tộc hùng mạnh nhất.

Tưởng chừng như một bước lên mây, nhưng Liễu Minh, với kiến thức về thần thoại và tiểu thuyết Hồng Hoang, biết rõ bi kịch đang chờ đợi mình.

Theo dòng chảy vận mệnh, Long-Hán Đại Kiếp sắp bùng nổ, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân sẽ tự tàn sát lẫn nhau, và Long Vương, dù mạnh mẽ đến đâu, cũng không thoát khỏi cái chết.

May mắn thay, anh không đơn độc trong cuộc chiến tuyệt vọng này.

Một hệ thống thần bí đã thức tỉnh, mang đến cho Liễu Minh một lựa chọn có thể thay đổi tất cả: hoặc đi theo con đường diệt vong đã định sẵn, hoặc dũng cảm chống lại số phận bằng cách liên minh với Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Không chút do dự, Liễu Minh chọn con đường thứ hai.

Phần thưởng anh nhận được là những chí bảo hỗn độn có thể thay đổi càn khôn: Hỗn Độn Châu có khả năng che giấu thiên cơ, Vận Mệnh Thạch Bàn giúp nhìn thấu tương lai, và Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm mang uy quyền tuyệt đối với Long tộc.

Với những bảo vật nghịch thiên trong tay, Long Vương – Liễu Minh bắt đầu kế hoạch vĩ đại của mình.

Ngài sử dụng Vận Mệnh Thạch Bàn để cho Nguyên Phượng (tộc trưởng Phượng tộc) và Thủy Kỳ Lân (tộc trưởng Kỳ Lân tộc) thấy

trước tương lai bi thảm của chủng tộc họ: con cháu đời sau bị biến thành tọa kỵ, bị làm nhục, thậm chí trở thành món ăn trên bàn tiệc của chư tiên.

Cú sốc quá lớn này đã khiến hai vị tộc trưởng hùng mạnh quyết định gạt bỏ mọi nghi kỵ, kết thành liên minh sinh tử với Long tộc.

Họ kết nghĩa huynh muội, phân chia lãnh thổ, thề vĩnh viễn không xâm phạm lẫn nhau.

Bước đi này đã tạo ra một bước ngoặt chưa từng có, làm chấn động cả Hồng Hoang, khiến các đại năng như Đạo tổ Hồng Quân và Ma tổ La Hầu phải kinh ngạc vì dòng chảy vận mệnh đã bị bẻ cong hoàn toàn.

Thay đổi được vận mệnh diệt tộc, Long Vương tiếp tục dẫn dắt liên minh đi những bước đi táo bạo hơn.

Anh vạch trần âm mưu của Ma tổ La Hầu, kẻ chủ mưu đứng sau Long-Hán Đại Kiếp nguyên bản.

Sau đó, anh dẫn dắt tam tộc thuận theo thiên đạo, gánh vác trách nhiệm cai quản trời, đất, biển, từ đó tích lũy công đức vô lượng và hoàn toàn thoát khỏi vòng xoáy của đại kiếp.

Tưởng chừng sóng gió đã qua, nhưng thế giới Hồng Hoang luôn ẩn chứa những nguy cơ khôn lường.

Một đại năng cổ xưa khác, Càn Khôn Lão Tổ, vì sự ngạo mạn đã bắt con trai của Long Vương làm tọa kỵ và đả thương em trai ngài.

Hành động này đã chọc giận vị Long Vương vốn không muốn gây chuyện.

Cơn thịnh nộ của một kẻ nắm trong tay vận mệnh của cả một thời đại sẽ khủng khiếp đến mức nào?

Long Vương lập tức lên đường đến Vô Lượng Sơn, đạo trường của Càn Khôn Lão Tổ, bắt đầu một cuộc đối đầu mới.

Đây không chỉ là một cuộc trả thù cá nhân, mà còn là lời tuyên bố đanh thép của Long Vương và Thần Đình mới nổi với toàn cõi Hồng Hoang: thời đại của Tiên Thiên Tam Tộc đã trở lại, và bất kỳ ai dám thách thức sẽ phải trả một cái giá đắt.

Cuộc chiến với Càn Khôn Lão Tổ và những biến động sau đó đã vô tình kéo Long Vương vào vòng xoáy của cuộc đại chiến kinh thiên động địa giữa Đạo và Ma, một cuộc chiến sẽ định hình lại toàn bộ trật tự của vũ trụ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 1

"Nếu đã không biết điều như vậy, thì đừng trách bần đạo thủ hạ vô tình!" Minh Hà Lão Tổ hai mắt trừng lên, toàn thân pháp lực dâng trào, huyết khí ngút trời từ trong cơ thể cuồn cuộn vạn dặm ập về phía Hậu Thổ!

"Lão già, chỉ bằng chút tài mọn mà muốn thắng ta, chẳng phải quá đơn giản rồi sao!" Hậu Thổ hừ lạnh một tiếng, hiển hóa ra Tổ Vu chân thân cao mấy vạn trượng, nắm đấm vung lên, trong khoảnh khắc toàn bộ huyết khí đều bị một quyền ung dung đánh tan.

"Hả?" Thấy vậy, Minh Hà Lão Tổ lại lần nữa lật hai tay, tay trái Nguyên Đồ, tay phải A Tỳ!

Trong nháy mắt, sâu trong U Minh Huyết Hải, hai con huyết long dài mấy vạn trượng gầm thét lao lên.

Thậm chí cả Chư Thiên Tinh Thần cũng theo đó mà rung chuyển.

"Ầm...!" Trong khoảnh khắc, Minh Hà Lão Tổ chém ra một kiếm, hai con huyết long phát ra từng tiếng gầm rống, lao thẳng về phía Hậu Thổ!

"Ồ?" "Cặp kiếm bạn sinh!" "Chẳng lẽ ngươi nghĩ như vậy là có thể làm khó bần đạo sao?" Hậu Thổ vẻ mặt khinh thường nói.

Ngay sau đó, khí Huyền Hoàng quanh thân nổ vang, lại một quyền nữa, nhắm thẳng vào đầu huyết long mà đập tới.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lên, huyết long mà Minh Hà Lão Tổ gọi ra vỡ tan tành.

Minh Hà Lão Tổ cũng lùi lại mấy bước mới ổn định được thân hình.

Hắn không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm Hậu Thổ.

Thật không ngờ, nhục thể của Vu tộc lại mạnh mẽ đến mức này.

Cũng may chỉ có một mình Hậu Thổ.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu cùng đến, e rằng Minh Hà Lão Tổ chỉ có nước bị đánh cho ra bã.

"Thế nào, Minh Hà Lão Tổ, có muốn tiếp tục không?" Nghe những lời này, huyết khí trong cơ thể Minh Hà Lão Tổ đều sôi trào cuồn cuộn.

Hiển nhiên là bị Hậu Thổ chọc giận không nhẹ.

Giây tiếp theo, Minh Hà Lão Tổ lùi về U Minh Huyết Hải, lạnh lùng quát: "Hậu Thổ, khinh người quá đáng, bản lão tổ với ngươi không chết không thôi!" Tiếng nói vừa dứt, một luồng huyết khí cổ xưa nồng đậm từ trong cơ thể Minh Hà Lão Tổ tỏa ra.

Không lâu sau, chỉ thấy trong U Minh Huyết Hải huyễn hóa ra vô số Minh Hà Lão Tổ.

Chính là Huyết Thần Tử mà Minh Hà Lão Tổ đã luyện hóa mấy vạn năm.

Cũng là át chủ bài mạnh nhất của Minh Hà Lão Tổ.

"Hậu Thổ, bần đạo cho ngươi cơ hội cuối cùng, giao ra Nhân Thư, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng!" "Nếu không...!" Không đợi Minh Hà Lão Tổ nói hết lời, một giọng nói âm trầm từ trong hư không vang vọng.

"Minh Hà lão đầu, không nghe hiểu lời người ta nói sao?" "Người ta đã nói không muốn đưa rồi, ngươi cứ lấn lướt người ta như vậy,

thật sự có ý nghĩa sao?" Nói xong, hư không gợn sóng, Long Vương từng bước một từ nơi không xa chậm rãi bước ra.

"Ngươi là ai?" "Chuyện của bản lão tổ, từ khi nào đến lượt một tên tiểu bối vô danh như ngươi xen vào!" Minh Hà Lão Tổ vì một mực tu luyện trong Huyết Hải, nên không hề biết gì về chuyện của Long Vương!

"Bản hoàng là Long tộc lão tổ của Tiên Thiên Tam Tộc, Long Vương!" Đối với sự vô tri của Minh Hà Lão Tổ, Long Vương cũng không quá để tâm.

Dù sao Tam Thanh cũng đã bị hắn đánh mấy lần rồi.

Huống hồ một Minh Hà Lão Tổ tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lại có bản lĩnh gì để Long Vương phải để ý.

"Tưởng là đại nhân vật nào, hóa ra chỉ là một con rắn bốn chân!" "Ầm...!" Long Vương nghe vậy, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu huyễn hóa ra ba mươi sáu Chư Thiên, không chút lưu tình đập thẳng vào tim Minh Hà Lão Tổ.

Lời nói của Minh Hà Lão Tổ, không nghi ngờ gì đã triệt để chọc giận Long Vương.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy Minh Hà Lão Tổ theo một đòn này, trong khoảnh khắc bay ra xa mấy vạn dặm, thậm chí U Minh Huyết Hải cũng bị đánh tung lên những đóa hoa máu cao mấy vạn trượng.

Nhưng Long Vương vẫn không có ý định buông tha, dù sao uy nghiêm của Long tộc không thể bị khinh nhờn!

"Một tiên thiên đạo thai nho nhỏ cũng dám chỉ tay năm ngón với

Long tộc ta, đúng là tìm chết!" Tuy nơi này là đạo trường của Minh Hà Lão Tổ, nhưng là Long Vương nhục thân thành Thánh, sao có thể sợ chút huyết khí nhỏ nhoi!

Long Vương nhớ rằng, Minh Hà Lão Tổ từng có câu nói, Huyết Hải không khô, Minh Hà không chết!

Vì vậy Long Vương cũng muốn thử xem, câu nói này rốt cuộc có chuẩn xác hay không!

Trong khoảnh khắc, một tiếng long ngâm vang lên, xé rách trời cao, vang vọng cửu tiêu.

Đợi kim quang tan đi, một cái đuôi rồng từ trên trời giáng xuống, nháy mắt quật trúng người Minh Hà Lão Tổ!

"Kẻ sỉ nhục Long tộc ta, đáng giết!" Ngay khi Minh Hà Lão Tổ chưa kịp rơi xuống Huyết Hải, Long Vương đã xuất hiện bên cạnh hắn!

Sau đó lật tay một cái, ném hắn xuống dưới chân Hậu Thổ!

"Bản hoàng lúc trước đã lừa ngươi một lần, bây giờ giao người này cho ngươi xử lý!" Minh Hà Lão Tổ nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cầu xin!

"Hậu Thổ đạo hữu, bần đạo biết sai rồi, xin hãy giơ cao đánh khẽ tha cho ta một lần!" Là một trong các Tổ Vu, Hậu Thổ tuy rằng rất hiếu chiến, nhưng tính cách lại vô cùng đôn hậu!

Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày, nhưng sau đó liền thoải mái trở lại!

"Hôm nay ta tha cho ngươi, nếu còn dám tạo sát nghiệt nữa, ta nhất định sẽ truy sát ngươi đến chân trời góc biển!" Hậu Thổ nhìn Minh Hà Lão Tổ trên mặt đất, vẻ mặt đầy sát ý nói.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ sớm đã bị dọa vỡ mật, trước khi Long Vương mở miệng tuyệt đối không dám hó hé!

"Đi đi!" "Nhưng trước khi đi, ta phải cho ngươi một bài học!" "A...!" Một tiếng kêu thảm thiết lập tức vang vọng khắp trời đất!

"Chỉ là một bài học nho nhỏ, cút cho ta!" Minh Hà Lão Tổ nghe vậy, lập tức lăn lê bò trườn chạy trốn về phía xa, thậm chí không dám ngoảnh đầu lại!

Chương 2

“Long Vương, ngươi có ý gì, trước thì lừa gạt chúng ta, bây giờ lại theo dõi ta!” Hậu Thổ đối với sự giúp đỡ của Long Vương không hề có chút cảm kích nào, thậm chí còn trực tiếp chất vấn Long Vương!

Nhưng Long Vương lại không để ý đến sự chất vấn của Hậu Thổ, trực tiếp đi đến trung tâm Huyết Hải!

Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Huyết Hải dưới chân lập tức sôi trào!

Trong khoảnh khắc, Hậu Thổ cảm thấy Long Vương chắc chắn biết một số chuyện, hoặc có lẽ phỏng đoán ban đầu của nàng không sai!

“Long Vương đạo hữu, có phải ngài biết điều gì không?” “Nếu ngài biết, xin hãy nói thật cho ta, đừng khổ sở làm khó ta nữa!” Ngay sau đó, Long Vương chậm rãi xoay người lại, bình tĩnh nói: “Hậu Thổ đạo hữu, có những chuyện, đến lúc rồi sẽ biết!” “Nếu không, bản hoàng mà tiết lộ thiên cơ, e rằng...!” Nhưng sau khi Long Vương nói xong, Hậu Thổ lại rơi vào hoang mang, không biết nên đi đâu về đâu!

Long Vương thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi, sau đó ánh mắt sáng rực nhìn Hậu Thổ: “Hậu Thổ đạo hữu, có thể tin ta không!” Trong biển sâu vô tận, một mảng đen kịt.

Đột nhiên, hai vầng mặt trời sáng rực chiếu sáng vùng biển trong phạm vi hàng trăm triệu dặm.

Vạn long phủ phục, vảy giáp run rẩy.

Nhìn kỹ lại, hai vầng mặt trời ấy lại là một đôi mắt khổng lồ vô

biên.

Chỉ là lúc này trong đôi mắt khổng lồ ấy lại tràn đầy vẻ mờ mịt và kinh ngạc.

"Ta là ai?

Ta đang ở đâu?" "Vụ thảo, ta... xuyên không thành Long Vương rồi?" Liễu Minh trong lòng chấn động không thôi.

Chỉ ngủ một giấc, đã xuyên không đến thế giới Hồng Hoang thượng cổ, trở thành lão tổ tông của Long tộc, Long Vương!

Long Vương đó!

Đó là lứa sinh linh đầu tiên giữa trời đất, bá chủ của loài có vảy, sinh ra đã có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, một tồn tại siêu nhiên.

Căn nguyên thì cực tốt!

Chỉ là Liễu Minh lúc này lại không vui nổi!

Bởi vì hắn, người thông thạo Hồng Hoang, biết rõ vận mệnh của Long Vương!

Long Hán đại kiếp, Tiên Thiên Tam Tộc đại chiến, cho dù mạnh như Long Vương cũng khó thoát khỏi cái chết!

Nói cách khác, cuối cùng vẫn phải chết!

"Nhật âu, lão tử vừa mới xuyên không, không muốn chết thêm lần nữa đâu!" Liễu Minh lập tức nổi giận như sấm, vô ý vặn vẹo thân rồng khổng lồ vô cùng, trong nháy mắt trên Đông Hải dấy lên sóng to gió lớn.

"Đinh..." "Kích hoạt lựa chọn thần cấp!" "Lựa chọn một, suất lĩnh Long tộc và loài có vảy sống mái với Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc, thưởng một cỗ quan tài thủy tinh!" "Lựa chọn hai, đàm

phán với Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, thúc đẩy Tiên Thiên Tam Tộc kết minh, thưởng một Rương Báu Chí Tôn!" Lúc này, một âm thanh máy móc trong trẻo vang lên.

"...Hệ thống?

Bàn tay vàng của lão tử cuối cùng cũng đến rồi!" "Chỉ là cái lựa chọn này...

Quan tài thủy tinh cái mả mẹ nhà ngươi!" Long Vương trong lòng chửi thầm một tiếng, không chút do dự nói: "Ta chọn lựa chọn hai!" "Đinh..." "Ký chủ chọn lựa chọn hai, chúc mừng ký chủ nhận được một Rương Báu Chí Tôn!" "Xin hỏi ký chủ, có mở Rương Báu Chí Tôn không?" Âm thanh của hệ thống lại vang lên.

"Mở!" Long Vương hưng phấn nói.

Rương Báu Chí Tôn mà, chắc sẽ không quá tệ đâu nhỉ?

"Đinh..." "Mở Rương Báu Chí Tôn thành công, chúc mừng ký chủ nhận được Hỗn Độn chí bảo Hỗn Độn Châu, Hỗn Độn linh bảo Vận Mệnh Thạch Bàn và Tiên Thiên chí bảo Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm!" Âm thanh của hệ thống không ngừng vang lên.

Cùng lúc đó, trước mặt Long Vương hiện ra một viên châu, một bàn đá và một thanh tiên kiếm!

Long Vương nhìn thấy mà mắt trợn tròn, trái tim nhỏ bé hưng phấn đập thình thịch không ngừng, kinh hô: "Phát tài rồi, phát tài rồi..." Hỗn Độn Châu thì không cần phải nói, thuộc Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo, Khai Thiên Thần Phủ, Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên và Tạo Hóa Ngọc Điệp đều đã bị hủy trong khai thiên đại kiếp, chỉ còn lại Hỗn Độn Châu được bảo tồn hoàn chỉnh!

Vận Mệnh Thạch Bàn là bạn sinh linh bảo của Vận Mệnh Ma Thần, có thần lực đoạt thiên địa tạo hóa, nhìn thấu tương lai, vì nó thuộc hàng Hỗn Độn linh bảo, vượt qua cả bảo vật Thiên Đạo, từ đó có thể thấy sự quý giá của nó!

Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm cuối cùng thuộc hàng Tiên Thiên chí bảo, ngoài việc không thể trấn áp khí vận, về cơ bản nó ngang hàng với Khai Thiên Tam Bảo.

Ngoài ra, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm có tác dụng áp chế tự nhiên đối với Long tộc, phàm là Long tộc đều bị kiếm này áp chế, tất nhiên, Long Vương là ngoại lệ!

Vì ba bảo vật đều là phần thưởng của hệ thống, nên Long Vương không cần luyện hóa, trực tiếp có thể sử dụng!

"Xem ra bản hoàng phải mưu tính một phen rồi!" Long Vương lẩm bẩm một tiếng, thân rồng khổng lồ vô cùng hiện ra vạn trượng kim quang, chiếu rọi cả Đông Hải, uy áp hàng trăm triệu dặm, trong phạm vi hàng trăm triệu dặm, phàm là sinh linh có vảy, tất cả đều run rẩy phủ phục.

Trong khoảnh khắc, kim quang thu lại, từ trong đó bước ra một hoàng giả mình khoác Cửu Long Thánh Hoàng Bào, đầu đội kim quan, chính là hình người của Long Vương!

Long Vương vung tay áo, thu ba bảo vật trước mắt, trong đôi mắt lóe lên từng tia sáng, hóa thành một luồng lưu quang, bay về phía Thủy Tinh Cung.

Đến Thủy Tinh Cung, Long Vương vung tay áo, hai luồng lưu quang bắn ra ngoài.

Một lát sau, một người mặc kim bào và một người mặc thanh bào của Long tộc bước vào, chắp tay với Long Vương nói: "Đại ca (Tộc

trưởng)!" Người mặc kim bào gọi Long Vương là đại ca chính là bào đệ của Long Vương, Chúc Long, người còn lại là đại trưởng lão Long tộc, Thanh Long.

Long Vương gật đầu, ra hiệu cho hai người đứng lên, nói: "Bản hoàng gọi các ngươi đến là có một chuyện cực kỳ quan trọng, cần hai ngươi đích thân đi một chuyến!" Chúc Long và Thanh Long nhìn nhau, chắp tay với Long Vương nói: "Đại ca (Tộc trưởng) cứ phân phó!" Long Vương hít sâu một hơi, trong đôi mắt thần quang lấp lánh, lật tay một cái, hiện ra hai miếng ngọc giản, lần lượt đưa cho Chúc Long và Thanh Long, nói: "Hai người lần lượt đi đến tổ địa của Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc, giao hai khối ngọc giản này cho Nguyên Phượng tộc trưởng của Phượng Hoàng tộc và Thủy Kỳ Lân tộc trưởng của Kỳ Lân tộc!" "Vâng, đại ca (Tộc trưởng)!" Chúc Long và Thanh Long tuy trong lòng có nghi vấn, nhưng vẫn chắp tay với Long Vương, sau đó ra khỏi Thủy Tinh Cung, hóa thành hai luồng lưu quang, lần lượt bay về phía tổ địa của Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc.

Chương 3

Long Vương thì ngồi trên long ỷ, yên lặng chờ đợi.

Kết minh với Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc, chuyện này vô cùng trọng đại, thậm chí liên quan đến tính mạng của cả nhà và tương lai của cả Long tộc, Long Vương không thể không cẩn thận, vì vậy mới để Chúc Long và Thanh Long đích thân đến tổ địa của Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc đưa tin.

Lúc này, quan hệ giữa ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân cũng không quá tệ.

Hơn nữa, Long Vương đã phái Chúc Long và Thanh Long đích thân đến Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc đưa tin, từ đó có thể thấy tầm quan trọng của sự việc.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân liền đến Thủy Tinh Cung.

Còn về việc Hồng Môn Yến, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng không sợ, dù sao hai người liên thủ, có tự tin xông ra khỏi Long tộc.

"Hai vị đạo hữu, mời!" Từ xa, Long Vương thấy một nữ tử cao quý điển nhã và một nam tử uy vũ bá khí, liền tiến lên chắp tay nói.

"Long Vương đạo hữu, mời!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân vội vàng đáp lễ.

Ba người bước vào đại điện Thủy Tinh Cung, Long Vương nhìn Chúc Long và Thanh Long, trầm giọng nói: "Truyền lệnh xuống, bất kỳ ai không được đến gần đại điện Thủy Tinh Cung, nếu không giết không tha!" "Vâng!" Chúc Long và Thanh Long chắp tay, sau đó đi ra ngoài, đích thân canh giữ đại điện Thủy Tinh Cung.

Trong đại điện Thủy Tinh Cung rộng lớn, chỉ còn lại Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

"Đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì?" Nguyên Phượng tò mò hỏi.

Thủy Kỳ Lân cũng trợn tròn đôi mắt to như chuông đồng, đầy vẻ ngơ ngác.

Long Vương lệnh cho Chúc Long và Thanh Long đưa tin, lại để Chúc Long và Thanh Long đích thân canh giữ đại điện Thủy Tinh Cung, chắc chắn có đại sự xảy ra.

"Nguyên Phượng đạo hữu xin chờ một chút!" Long Vương hít sâu một hơi, âm thầm dùng Hỗn Độn Châu che đậy toàn bộ đại điện Thủy Tinh Cung, mới yên tâm.

Hỗn Độn Châu có một công năng lớn nhất, đó là có thể che đậy tất cả, thậm chí có thể che đậy cả Đại Đạo.

Dùng Hỗn Độn Châu cách ly Thủy Tinh Cung, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Làm xong mọi việc, Long Vương nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, vẻ mặt ngưng trọng, nói: "Hai vị đạo hữu, bản hoàng gọi các vị đến là có một chuyện đại sự liên quan đến vận mệnh Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta, muốn thương lượng với hai vị!" "Long Vương đạo hữu, rốt cuộc là chuyện gì?

Đừng úp mở nữa!" Thủy Kỳ Lân tính tình nóng nảy, thúc giục.

Long Vương nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, nói: "Hai vị đạo hữu, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta có khả năng... diệt tộc!" "Cái gì?

Diệt tộc?...

Sao có thể?" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đồng thanh kinh hô.

Trấn tĩnh lại, Thủy Kỳ Lân nhìn Long Vương từ trên xuống dưới, bĩu môi nói: "Long Vương đạo hữu, đừng nói năng giật gân, tộc nhân Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta đâu chỉ có hàng nghìn vạn?

Thống lĩnh bầu trời, lục địa và biển cả của Hồng Hoang, ai có thể tranh hùng với chúng ta?

Chúng ta sao có thể diệt tộc?" Nguyên Phượng cũng nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu nhìn Long Vương.

Long Vương nhếch miệng, cười khổ nói: "Hai vị đạo hữu, bản hoàng cũng không tin, chỉ là... sự thật chính là như vậy!" Nói rồi, Long Vương lật tay một cái, hiện ra một bàn đá.

"...

Trong truyền thuyết là Vận Mệnh Thạch Bàn?" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lại một lần nữa kinh hô.

"Không sai, chính là Vận Mệnh Thạch Bàn!" Long Vương gật đầu, nói: "Hai vị đạo hữu hãy xem!" Nói rồi, Long Vương vung tay gạt Vận Mệnh Thạch Bàn, một dòng sông mênh mông cuồn cuộn chảy ra, cuốn lấy toàn bộ đại điện Thủy Tinh Cung.

Nhưng kỳ lạ là, dòng sông này không phải do nước tạo thành, mà do những hình ảnh sặc sỡ tạo thành, đây chính là dòng sông vận mệnh.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân định thần nhìn về phía dòng sông vận mệnh, muốn nhìn trộm thiên cơ.

"Đó là..." Nguyên Phượng đưa ra bàn tay ngọc thon dài, chỉ vào một hình ảnh trong đó, kinh hô.

Thủy Kỳ Lân thuận theo tay Nguyên Phượng nhìn sang.

Chỉ thấy trong bức tranh đó, một con khỉ đang náo loạn Đông Hải Thủy Tinh Cung, lấy đi một cây gậy vàng óng, chính là hình ảnh con

khỉ tay cầm Kim Cô Bổng.

Tiếp đó, từng bức tranh hiện ra.

Na Tra náo biển, rút gân rồng, lột da rồng, náo loạn Tứ Hải Long Cung.

Tam thái tử Tây Hải Long, Ngao Liệt, bị người ta biến thành ngựa trắng, bị cưỡi suốt chặng đường về phía tây.

Càng đáng giận hơn là, chúng tiên Thiên Đình tụ tập, ăn gan rồng thịt rồng!

Long Vương tuy sớm đã biết những chuyện này, nhưng nhìn thấy vẫn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hai người nhìn mà sững sờ, gần như không tin vào mắt mình.

Từ những hình ảnh vừa rồi có thể thấy, huyết mạch Thần Long thượng cổ gần như đã tuyệt, Kim Long bốn móng nhỏ nhoi đã trở thành chủ nhân của Tứ Hải, bị người ta bắt nạt, thậm chí bị người ta coi như món ăn, bưng lên bàn tiệc.

Chương 4

Long tộc sao lại suy tàn đến mức này?

"Long Vương đạo hữu..." Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Long Vương, nhíu mày nói.

Trong Tiên Thiên Tam Tộc, Long tộc là mạnh nhất!

Long tộc đã thành ra thế này, vậy Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc thì sao?

"Hai vị đạo hữu cứ xem tiếp là biết!" Long Vương cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hít sâu một hơi, tiếp tục quay đầu nhìn những hình ảnh sặc sỡ trong dòng sông vận mệnh, tìm kiếm vận mệnh của Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc.

Trong tranh, một nữ tử mặc cung trang, chân đạp phượng hoàng bảy màu, từ trên trời giáng xuống.

Vương Mẫu xuất hành, dùng Phượng Hoàng kéo xe.

Gan rồng tủy phượng, Phượng Hoàng nhất tộc cũng bị coi là món ngon, bưng lên bàn tiệc.

Vận mệnh của Kỳ Lân nhất tộc cũng không khá hơn là bao!

Thời kỳ Phong Thần, những đại thần thông giả thường dùng Kỳ Lân làm tọa kỵ.

Văn Thái Sư cưỡi Mặc Kỳ Lân, Hoàng Thiên Hóa cưỡi Ngọc Kỳ Lân...

Thậm chí, Thủy Kỳ Lân còn thấy con trai mình Tứ Bất Tượng cũng trở thành tọa kỵ của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Khương Tử

Nha!

Nhìn từng bức tranh, sắc mặt Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân bắt đầu trở nên vô cùng khó coi...

Những gì Vận Mệnh Thạch Bàn hiển thị chính là quỹ tích vận hành của Thiên Đạo!

Nói cách khác, tất cả đều là thật, hoặc là những chuyện sắp xảy ra!

Sắc mặt Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân thay đổi liên tục.

Cuối cùng, Thủy Kỳ Lân quay đầu nhìn Long Vương, hỏi: "Long Vương đạo hữu, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta sao lại rơi vào kết cục như vậy?" Đợi chính là câu này!

Long Vương nhếch miệng, nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, cười khổ nói: "Nếu không phải Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta tàn sát lẫn nhau, sao đến nông nỗi này?" Sắc mặt Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lại thay đổi.

Nhưng mà, lời của Long Vương, hai người cũng có thể hiểu được.

Tiên Thiên Tam Tộc mạnh mẽ đến mức nào?

Tổng số tộc nhân của ba tộc cộng lại, đủ để càn quét cả Hồng Hoang, cũng chỉ có tự tàn sát lẫn nhau mới có thể suy tàn.

Còn về việc tại sao ba tộc lại tự tàn sát lẫn nhau, chắc chắn là do phân chia lợi ích gây ra!

Nguyên Phượng quay đầu nhìn Thủy Kỳ Lân, nhíu mày nói: "Long Vương đạo hữu, ngài để chúng ta đến đây, chắc chắn đã có đối sách!" "Đúng vậy, Long Vương đạo hữu, có cách gì cứ nói ra!" Thủy Kỳ Lân cũng vội vàng nói.

Đại thế Thiên Đạo đã như vậy, không thể không khiến hai người lo lắng.

Trong đôi mắt Long Vương tinh quang lóe lên, nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, hít sâu một hơi, nói: "Hai vị đạo hữu, kế hoạch hiện nay, chỉ có thể ôm nhau sưởi ấm, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta kết minh, vĩnh viễn không công phạt lẫn nhau, mới có thể hóa giải nguy nan lần này!" "Kết minh?" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nhíu mày.

Long Vương nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, cười khẩy một tiếng, nói: "Nếu hai vị đạo hữu không muốn, vậy bản hoàng lập tức tuyên bố Long tộc lui về Tứ Hải, vĩnh viễn không xuất thế, để cầu tự vệ!" "Lui về?..." Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân kinh ngạc thất sắc.

Có thể khiến Long Vương đưa ra quyết định như vậy, từ đó có thể thấy sự khủng bố của lượng kiếp lần này.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nhìn nhau, cắn răng, hai người đồng thời chắp tay với Long Vương nói: "Long Vương đạo hữu, chúng ta nguyện ý kết minh, vĩnh viễn không công phạt!" "Ha ha, hai vị đạo hữu, thế mới phải chứ, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, kết minh mới là lựa chọn tốt nhất!" Long Vương ha ha cười lớn, tiếng nói vang dội.

Vừa rồi, Long Vương cố ý nói Long tộc muốn lui về là để kích động Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Hiện nay Tiên Thiên Tam Tộc xưng bá Hồng Hoang, như mặt trời ban trưa, lúc này bảo họ lui về, sao có thể cam tâm?

Nhưng nếu không lui về, có khả năng dẫn đến lượng kiếp bùng nổ, Tiên Thiên Tam Tộc từ đó tiêu vong, cũng chỉ có một con đường là kết minh!

“Long Vương đạo hữu nói phải!” Nguyên Phượng cười gượng.

“Đúng vậy, sao có thể quy ẩn, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta nên kết minh, xưng bá Hồng Hoang!” Thủy Kỳ Lân hưng phấn nói.

Long Vương gật đầu, cười nói: “Hai vị đạo hữu, chúng ta đã kết minh, nên phân chia lợi ích rõ ràng, Long tộc ta sẽ chưởng quản Tứ Hải, Phượng Hoàng nhất tộc chưởng quản Thiên Không, Kỳ Lân nhất tộc chưởng quản Đại Địa, hai vị đạo hữu thấy thế nào?” Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân gật đầu lia lịa, nói: “Hay!” Long Vương nhìn hai người, đôi mắt sáng rực nói: “Đã phân chia rõ ràng, không được vượt giới, xin hai vị đạo hữu ước thúc tộc nhân!” “Điều này là tự nhiên, xin Long Vương đạo hữu yên tâm!” Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân gật đầu nói.

Long Vương thở phào một hơi, nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, cười nói: “Hai vị đạo hữu, nếu Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta đã kết minh, không bằng ba người chúng ta hôm nay kết nghĩa kim lan, kết làm huynh đệ dị tính, hai vị đạo hữu thấy thế nào?” “Hay!” Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân vui mừng nói.

Long Vương vung tay áo, lập tức rút đi lực che đậy của Hỗn Độn Châu, chắp tay hướng lên trời, lớn tiếng nói: “Ta là Long Vương, tộc trưởng Long tộc, hôm nay nguyện cùng Nguyên Phượng, tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, và Thủy Kỳ Lân, tộc trưởng Kỳ Lân tộc, kết làm huynh đệ dị tính, sau này sẽ tương trợ lẫn nhau, đồng sinh cộng tử, mong Thiên Đạo chứng giám!” “Ta là Nguyên Phượng, tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, hôm nay nguyện cùng Long Vương, tộc trưởng Long tộc, và Thủy Kỳ Lân, tộc trưởng Kỳ Lân tộc, kết làm huynh đệ dị tính, sau này sẽ tương trợ lẫn nhau, đồng sinh cộng tử, mong Thiên Đạo chứng giám!” Nguyên Phượng cũng chắp tay hướng lên trời, lớn tiếng nói.

“Ta là Thủy Kỳ Lân, tộc trưởng Kỳ Lân tộc, hôm nay nguyện cùng Long Vương, tộc trưởng Long tộc, và Nguyên Phượng, tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, kết làm huynh đệ dị tính, sau này sẽ tương trợ lẫn nhau, đồng sinh cộng tử, mong Thiên Đạo chứng giám!” Thủy Kỳ Lân trợn tròn đôi mắt to như chuông đồng, tiếng nói vang dội.

Ba người vừa dứt lời, một luồng sức mạnh vô hình bao trùm lấy ba người.

Đây là sức mạnh của Thiên Đạo!

Khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Thiên Đạo đã hình thành, thề với Thiên Đạo, Thiên Đạo tự nhiên sẽ có ràng buộc, nếu có một bên vi phạm lời thề, sẽ bị Thiên Khiển.

Tộc trưởng Tiên Thiên Tam Tộc kết bái!

Chương 5

Chuyện này không hề nhỏ!

Ngoài đại điện Thủy Tinh Cung, Chúc Long và Thanh Long vẻ mặt ngơ ngác, hiển nhiên không ngờ mọi chuyện lại như vậy.

Theo lý mà nói, trong mắt họ, Long tộc hiện nay mạnh nhất, nên thừa thắng xông lên tiêu diệt Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc mới phải, sao Long Vương lại kết bái với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân?

Thật khiến người ta bất ngờ!

Núi Côn Luân, trong Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân Lão Tổ đột nhiên mở mắt, kinh hô: "Tộc trưởng Tiên Thiên Tam Tộc kết nghĩa?...

Đại thế Thiên Đạo sao lại thay đổi?" Thế giới phương Tây, trong một ma quật âm u, Ma Tổ La Hầu mở ra đôi mắt máu đỏ rực, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chết tiệt, tộc trưởng Tiên Thiên Tam Tộc kết nghĩa?

Đại kế của bản tọa phải thực thi thế nào đây?

Không được, xem ra bản tọa phải mưu tính kỹ càng một phen rồi..." Đông Hải, trong Thủy Tinh Cung.

Thấy đã thúc đẩy được tam tộc kết minh, Long Vương cũng vô cùng hưng phấn, nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, ha ha cười lớn nói: "Hai vị, ta lớn hơn vài tuổi, xin làm huynh trưởng, ra mắt Nguyên Phượng hiền muội và Thủy Kỳ Lân hiền đệ!" Nguyên Phượng nhìn Long Vương và Thủy Kỳ Lân, cười nhẹ nói: "Ta xin làm lão nhị, ra mắt huynh trưởng và hiền đệ!" Thủy Kỳ Lân tiếng nói vang dội, cười lớn nói: "Ta là út, ra mắt huynh trưởng và nhị tỷ!" "Hiền đệ

mời ngồi!" Long Vương ra hiệu cho Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân đứng dậy, nhìn Long Vương, nhíu mày nói: "Huynh trưởng, tiếp theo, chúng ta nên làm gì?" Long Vương vung tay áo, thu hồi Vận Mệnh Thạch Bàn, trong đôi mắt tinh quang lóe lên, nói: "Tiếp theo, chúng ta phải phá tan kế hoạch của La Hầu!" "La Hầu?

Là ai?" Thủy Kỳ Lân hỏi.

Long Vương hít sâu một hơi, đôi mắt sáng rực, xuyên qua dòng sông thời không nhìn về phía thế giới phương Tây, nói: "La Hầu là Ma Tổ, kẻ này vốn là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, thống lĩnh Ma tộc.

Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta sở dĩ xảy ra đại chiến đều là do hắn ở giữa gây rối, khiêu khích gây ra!" "Đại ca, cần làm gì, đệ đều nghe theo huynh!" Thủy Kỳ Lân tính tình thẳng thắn, đau đầu nhất là những chuyện lắt léo, lớn tiếng nói...

Tiếp đó, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân liền rời khỏi Đông Hải.

Chúc Long và Thanh Long vội vàng bước vào.

Chúc Long vội nói: "Đại ca, sao lại phải kết bái với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân a?..." Thanh Long cũng vội nói: "Tộc trưởng, Long tộc chúng ta mạnh mẽ đến mức nào, tộc nhân đâu chỉ có hàng nghìn vạn, tại sao phải kết minh với Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc a?..." "Hừ, chuyện này không cần nhắc lại, ý bản hoàng đã quyết, truyền lệnh xuống, từ hôm nay, Long tộc cố thủ Tứ Hải, không được xảy ra xung đột với Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc, nếu không định chém không tha!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, uy áp cuồng bạo áp về phía Chúc Long và Thanh Long.

Long Vương là tổ của Long tộc, có uy áp tự nhiên đối với Long tộc!

Dưới uy áp của Long Vương, cho dù là bào đệ Chúc Long cũng

cảm thấy trên người như đè một ngọn núi lớn, gần như không thở nổi.

Chúc Long và Thanh Long vội vàng quỳ xuống đất, chắp tay nói: "Tộc trưởng xin bớt giận!" Long Vương nhìn hai người, nói: "Bản hoàng nhấn mạnh lại một lần nữa, bảo vệ tốt tộc nhân, ước thúc tộc nhân không được xảy ra xung đột với Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc, nếu không quyết không tha nhẹ!" "Vâng!" Chúc Long và Thanh Long vội vàng nói.

Long Vương hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, đi về phía hậu điện.

Chúc Long và Thanh Long mới thở phào một hơi.

Thời gian trôi qua như bóng câu qua cửa sổ, trăm vạn năm vội vã.

Trong trăm vạn năm, do Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều tự ước thúc tộc nhân, nên giữa Tiên Thiên Tam Tộc không còn bất kỳ xung đột nào.

Khiến Ma Tổ La Hầu sốt ruột!

Ma Tổ La Hầu là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, muốn hủy diệt thế giới Hồng Hoang, để thế giới Hồng Hoang trở lại hỗn độn!

Chỉ dựa vào sức một người, hiển nhiên khó làm được!

Vì vậy, La Hầu muốn khiêu khích Tiên Thiên Tam Tộc, gây ra đại chiến Tiên Thiên Tam Tộc, dẫn đến Long Hán đại kiếp bùng nổ.

Chỉ là hiện nay do có Long Vương, Tiên Thiên Tam Tộc đã kết minh, khó mà đánh nhau được nữa.

La Hầu liền một mực ẩn nấp trong bóng tối, khiêu khích Tiên Thiên Tam Tộc.

Một ngày, cuối cùng La Hầu cũng chờ được cơ hội.

Trưởng công chúa Phượng Hoàng nhất tộc, Phượng Linh Nhi, lén

lút rời khỏi tổ địa Phượng Hoàng tộc, du ngoạn trong Hồng Hoang.

"Ai?

Ai ở phía sau, mau ra đây!" Trưởng công chúa Phượng Linh Nhi đang hái một đóa linh hoa, đột nhiên phát hiện có người, quay đầu tức giận nói.

Lúc này, từ sau một tảng đá lớn, một công tử phong lưu bước ra.

"Ngao Vân!" Phượng Linh Nhi nhận ra người đó, nhíu mày.

Ngao Vân tay cầm một chiếc quạt xếp, nhẹ nhàng phẩy mấy cái, lời nói khinh bạc: "Linh Nhi muội muội, là ta đây, đừng sợ!" Phượng Linh Nhi nhíu mày, nhìn công tử ca, nhíu mày nói: "Ngao Vân, ngươi muốn làm gì?" Ngao Vân cười tủm tỉm nhìn Phượng Linh Nhi, nói: "Linh Nhi muội muội, ta đã ngưỡng mộ muội từ lâu, muội xem, muội là ngũ công chúa Phượng Hoàng tộc, ta là lục thái tử Long tộc, chúng ta môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, là một cặp trời sinh đất tạo, Linh Nhi muội muội, sớm muộn gì muội cũng là người của ta, hay là thành toàn cho ta đi!" Nói rồi, Ngao Vân liền không thể chờ đợi được nữa mà lao về phía Phượng Linh Nhi.

Chỉ là Phượng Linh Nhi không hề kinh hô như trong tưởng tượng, ngược lại khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười âm mưu đã thành.

"Tình huống gì vậy?

Sao lại thế này?" Ngao Vân vẻ mặt ngơ ngác.

Lúc này, một dải lụa đỏ rực kinh thiên đánh tới, trực tiếp đánh Ngao Vân lăn lộn ngã về phía sau, ầm ầm đâm sập một ngọn núi lớn sau lưng.

Cùng lúc đó, bên cạnh Phượng Linh Nhi xuất hiện một nữ tử mặc Nghê Hoàng Vũ Y, nữ tử không ai khác, chính là Nguyên Phượng.

“Ra mắt mẫu thân!” Phượng Linh Nhi cúi đầu.

Chương 6

Nguyên Phượng không có bạn đời, nhưng Phượng Hoàng nhất tộc có một kỹ năng đặc biệt, có thể cảm ứng thiên địa nguyên khí mà thụ thai, Phượng Linh Nhi chính là con gái do Nguyên Phượng cảm ứng thiên địa linh lực mà sinh ra.

Trong khoảnh khắc, Ngao Vân từ trong đống đá vụn bò ra, nhìn Nguyên Phượng bên cạnh Phượng Linh Nhi, trong mắt lóe lên một tia sáng, nói: "Nguyên Phượng tộc trưởng, ta là lục thái tử Long tộc, sao ngươi dám làm ta bị thương?

Ta về nhất định sẽ bẩm báo phụ hoàng, đem Phượng Hoàng nhất tộc đồ sát hết!" "Hừ, La Hầu đạo hữu, từ khi nào đã trở thành con trai của bản hoàng rồi?" Lúc này, một thân ảnh vĩ ngạn hiện ra, tức giận nhìn Ngao Vân, trầm giọng nói.

"Long Vương..." Ngao Vân kinh hô.

Ngay sau đó, thân ảnh của Thủy Kỳ Lân cũng hiện ra, tức giận nhìn Ngao Vân.

Long Vương vẻ mặt trêu tức nhìn La Hầu, nói: "Ngoan nhi tử, thấy phụ hoàng sao còn không quỳ xuống?" "...

Tìm chết!" Đột nhiên, trên người Ngao Vân tuôn ra một lượng lớn ma khí, nhe nanh múa vuốt lao về phía Long Vương.

"Hừ, chết đi!" Long Vương hai mắt lạnh lẽo, hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra, nắm mạnh một cái.

Chỉ nghe một tiếng "bành" lớn, La Hầu trực tiếp nổ tung, bị bóp nát!

Tất nhiên, thứ Long Vương bóp nát chỉ là một đạo phân thân của

Ma Tổ La Hầu!

Cùng lúc đó, thế giới phương Tây, trong Vạn Ma Quật, bản tôn của La Hầu phun ra một ngụm máu tươi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương, dám phá hỏng chuyện tốt của bản tọa, bản tọa nhất định không tha cho ngươi!" Nói rồi, La Hầu bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Bên kia, Thủy Kỳ Lân chắp tay với Long Vương nói: "Đại ca quả nhiên thần cơ diệu toán, một phen phá tan kế hoạch của tên La Hầu kia!" "Đúng vậy, lần này đa tạ đại ca!" Nguyên Phượng cũng may mắn nói.

Nếu không phải Long Vương bố cục trước, phá tan kế hoạch của Ma Tổ La Hầu, thật sự để La Hầu giết Phượng Linh Nhi, vậy thế tất giữa hai tộc Long Phượng sẽ nảy sinh rạn nứt, lúc đó phiền phức rồi.

Long Vương cười nói: "Hiền muội, hiền đệ không cần khách khí, bản hoàng cũng chỉ từ Vận Mệnh Thạch Bàn nhìn trộm được một hai thiên cơ mà thôi!" "Đại ca đừng khiêm tốn nữa, đúng rồi, đại ca, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Hay là triệu tập cao thủ tam tộc, thẳng tiến đến thế giới phương Tây, giết tên La Hầu kia, cũng xả được một hơi tức trong lòng!" Không biết từ khi nào, Thủy Kỳ Lân đã quen hỏi Long Vương nên làm gì.

Nguyên Phượng cũng nhìn Long Vương, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên La Hầu đó thật đáng ghét, hay là cứ như tam đệ nói, chúng ta triệu tập cao thủ tam tộc, một phen giết đến thế giới phương Tây, diệt hắn đi!" "Vạn vạn lần không được!" Long Vương vội lắc đầu.

"Đại ca, tại sao?" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân hỏi.

Long Vương nhíu mày nói: "Hiền muội, hiền đệ, La Hầu đó tuy

đáng ghét, nhưng chuyện quan trọng nhất hiện nay, không phải La Hầu, mà là Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta!" Đùa sao!

La Hầu có Tru Tiên Kiếm Trận!

Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá!

Tiên Thiên Tam Tộc mà đi vây công La Hầu, e rằng cũng chỉ là công cốc!

Sống mái với La Hầu là chuyện của Đạo Tổ, không đáng để liều mạng với hắn!

Thủy Kỳ Lân trợn tròn đôi mắt to như chuông đồng, nhíu mày nói: "Đại ca, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta không phải đều nghe lời đại ca, mỗi tộc quản lý ba khối trời đất biển, không xâm phạm lẫn nhau sao, có chuyện gì sao?" Nguyên Phượng cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn Long Vương.

Long Vương cười khổ nói: "Không sai, chúng ta không xâm phạm lẫn nhau, nhưng hiền muội và hiền đệ, hãy cẩn thận cảm ứng một phen, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta vẫn bị lượng kiếp bao phủ, nguy hiểm chưa tan đi!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đều là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, cẩn thận cảm ứng một phen, tự nhiên có thể cảm ứng được Tiên Thiên Tam Tộc vẫn đang trong lượng kiếp.

Nguyên Phượng nhíu mày nói: "Đại ca, có cách nào phá giải lượng kiếp không?" Thủy Kỳ Lân cũng vội nói: "Đúng vậy, đại ca, có cách nào phá kiếp không?" Long Vương nhíu mày nói: "Có thì có, chỉ là..." "Ây da, đại ca, mau nói đi, chúng đệ đều nghe theo huynh!" Thủy Kỳ Lân tính tình nóng nảy, thúc giục.

Nguyên Phượng cũng thúc giục: "Đại ca, chuyện liên quan đến Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta, đại ca cứ nói đi, chúng muội tuyệt đối không có dị nghị!" Long Vương hít sâu một hơi, nhìn Nguyên Phượng

và Thủy Kỳ Lân, gật đầu nói: "Vậy được, vậy bản hoàng nói, kế hoạch hiện nay, chỉ có phá rồi mới lập!" "Phá rồi mới lập như thế nào?" Nguyên Phượng tò mò hỏi.

Long Vương nhếch miệng nói: "Cái gọi là thuận thiên thì thịnh, nghịch thiên thì vong, chỉ cần chúng ta thuận theo Thiên Đạo, tuân theo quỹ tích của Thiên Đạo, liền có thể phá được lượng kiếp!" "Ây da, đại ca, cứ nói thẳng phải làm gì là được, chúng đệ cứ thế mà làm!" Thủy Kỳ Lân đau đầu nhất là chuyện động não, lại thúc giục.

Long Vương cười khổ một tiếng, đưa tay chỉ lên trời, lớn tiếng nói: "Long tộc ta trấn thủ Tứ Hải, từ hôm nay, sẽ làm mưa làm gió, tưới nhuần vạn vật, mong Thiên Đạo chứng giám!" Giọng nói của Long Vương vô cùng hùng vĩ, như sấm vang, cuồn cuộn truyền khắp cả Hồng Hoang.

Các thành viên Long tộc ở Tứ Hải nghe lời Long Vương, lập tức bùng nổ.

"Lão tổ tông làm gì vậy?

Việc gì phải ôm việc vào người, làm mưa làm gió, tưới nhuần vạn vật, liên quan quái gì đến Long tộc chúng ta!" "Lão tổ tông gần đây sao vậy?

Mấy hôm trước kết nghĩa với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, hôm nay lại bày trò làm mưa làm gió, có thời gian đó, ta đi tu luyện còn hơn!" "Đúng vậy, hoàn toàn là rảnh rỗi sinh nông nổi, ta không đi làm mưa làm gió đâu!" Ầm ầm...

Lúc này, trên bầu trời hiện ra dị tượng cuồn cuộn, hào quang tứ phía, hàng nghìn tia sáng lành từ trên trời giáng xuống.

Một đám mây công đức vàng khổng lồ vô cùng bay đến, chia làm hai, ba phần rơi xuống Long Vương, bảy phần rơi xuống Long tộc Tứ

Hải.

Những thành viên Long tộc nhận được công đức, tu vi lập tức tăng vọt, như ngồi trên tên lửa mà bay lên.

Chỉ trong chốc lát, đã có gần trăm tộc nhân đột phá Đại La Kim Tiên!

"...Lão tổ tông anh minh a, vì Long tộc chúng ta mưu được công đức như vậy!" "Lão tổ tông thánh minh a, không phải là làm mưa làm gió sao, lão tử đi!" "Lão tổ tông không hổ là thần hộ mệnh của Long tộc chúng ta, lão tổ tông uy vũ..." "Lão tổ tông uy vũ..." Đánh giá của Long tộc đối với Long Vương, Long Vương cũng không quan tâm!

Dù sao hắn là tộc trưởng Long tộc, lại có Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay, trời sinh đã khắc chế Long tộc!

Nếu có ai dám phản kháng, liền đem ra tế kiếm!

Như vậy, còn có thể tăng cường uy lực của Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm!

Long Vương vung tay áo, thu hồi công đức, trực tiếp đánh vào Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm liền trở thành công đức chí bảo.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ở một bên nhìn mà sững sờ.

Chương 7

Ban đầu, khi Long Vương muốn Long tộc làm mưa làm gió, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân có chút không hiểu, dù sao không có chuyện lại đi tìm chuyện, chẳng phải là rảnh rỗi sinh nông nổi sao!

Nhưng bây giờ xem ra, Long Vương có mục đích mưu cầu công đức, phá giải lượng kiếp.

Có thể cảm ứng rõ ràng, lực lượng lượng kiếp bao phủ trên người Long tộc đã biến mất!

Trong mắt Long Vương, dù sao Long tộc sau này cũng phải làm mưa làm gió, thay vì bị động, không bằng chủ động thuận thiên hành động, mưu cầu một phen công đức, như vậy cũng có thể thoát khỏi lượng kiếp.

"Đại ca, quả nhiên trí tuệ siêu quần!" Thủy Kỳ Lân tán thưởng.

Một bên, Nguyên Phượng tựa hồ có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn trời, lớn tiếng nói: "Ta là tộc trưởng Phượng Hoàng tộc, từ hôm nay, Phượng Hoàng nhất tộc vĩnh viễn trấn giữ Thập Vạn Bất Tử Hỏa Sơn của Hồng Hoang, mong Thiên Đạo chứng giám!" Tiếng nói vừa dứt, trời hiện dị tượng.

Lại có mây công đức vàng bay đến, một phần rơi xuống Nguyên Phượng, một phần bay về phía tổ địa Phượng Hoàng tộc.

Công đức nhập thể, pháp lực của Nguyên Phượng lại có phần tăng lên.

Lực lượng lượng kiếp bao phủ trên Phượng Hoàng nhất tộc cũng bắt đầu tiêu tan!

Thủy Kỳ Lân ngẩn người tại chỗ, một lúc sau, ngẩng đầu hét lớn:

“Ta là tộc trưởng Kỳ Lân tộc Thủy Kỳ Lân, từ hôm nay, Kỳ Lân nhất tộc sẽ vĩnh viễn trấn giữ Trung Ương Đại Địa, mong Thiên Đạo chứng giám!” Tiếng nói vang dội của Thủy Kỳ Lân vừa dứt, liền có công đức bay đến, một phần rơi vào trong cơ thể hắn, một phần khác rơi về phía Kỳ Lân nhất tộc.

Lúc này, Tiên Thiên Tam Tộc triệt để thoát khỏi sự bao phủ của lượng kiếp.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nhìn nhau, chắp tay với Long Vương nói: “Đa tạ đại ca chỉ điểm!” Long Vương ra hiệu cho hai người đứng lên, cười lớn nói: “Hiền muội, hiền đệ khách khí rồi, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta cùng chung một mạch, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, lý ra nên tương trợ lẫn nhau!” “Đại ca nói phải!” Thủy Kỳ Lân tiếng nói vang dội cười lớn.

Nguyên Phượng cũng vui mừng không thôi.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng dâng lên một cảm giác may mắn.

May mắn đã kết nghĩa với Long Vương, may mắn đã liên minh với Long tộc, nếu không, không biết sẽ có kết quả như thế nào nữa.

“Đại ca, tiếp theo, chúng ta nên làm gì?” Thủy Kỳ Lân theo thói quen hỏi.

Nguyên Phượng cũng quay đầu nhìn Long Vương, một dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Long Vương cười nói: “Hiền muội, hiền đệ, chuyện tiếp theo vô cùng quan trọng, mỗi người về tộc mình, ước thúc tộc nhân, không được ra khỏi tổ địa, ngàn vạn lần ghi nhớ, La Hầu chưa chết, không được ra khỏi tổ địa, nếu không lực lượng lượng kiếp sẽ lại bao phủ, đến lúc đó phiền phức rồi!” Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân thấy Long Vương dặn dò kỹ lưỡng, chắp tay với Long Vương nói: “Đại ca

yên tâm, hai người chúng ta nhất định sẽ ước thúc tộc nhân!" Long Vương cười nói: "Được rồi, hiền muội, hiền đệ, bản hoàng cũng phải về Đông Hải, xin cáo từ!" Nói rồi, Long Vương chắp tay với Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, sau đó xoay người phá vỡ hư không, đi về phía Vô Lượng Tứ Hải.

Tứ Hải lúc này là Tứ Hải hoàn chỉnh, lớn hơn rất nhiều so với Tứ Hải sau khi Hồng Hoang bị phá vỡ, vì vậy gọi là Vô Lượng Tứ Hải.

Sau khi Long Vương đi, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng mỗi người về tộc mình, ước thúc tộc nhân, không được ra ngoài.

Bên kia, Long Vương trở về Vô Lượng Tứ Hải.

Thanh Long liền vội vàng chạy ra đón, gấp gáp nói: "Tộc trưởng, không hay rồi, không hay rồi..." Long Vương nhíu mày, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Thanh Long vội nói: "Tộc trưởng, sau khi ngài rời đi, có một đạo nhân tự xưng là Càn Khôn Lão Tổ đến, bắt tam thái tử của Long tộc chúng ta đi, muốn tam thái tử làm tọa kỵ cho hắn, Chúc Long không chịu, liền tranh chấp với hắn, kết quả Chúc Long cũng bị hắn đánh bị thương..." Long Vương nghe mà trong lòng nổi giận, mặt trầm như nước, nghiến răng nghiến lợi nói: "Càn Khôn Lão Tổ, khinh người quá đáng, bản hoàng không thể tha cho ngươi!" Rồng có vảy ngược, chạm vào tất chết!

Càn Khôn Lão Tổ ỷ mình là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, không coi Long tộc ra gì, không những đánh bị thương Chúc Long, còn bắt con trai hắn đi, cưỡng ép thu làm tọa kỵ!

Đã chạm đến giới hạn của Long Vương!

Lúc này, Long Vương đã nảy sinh sát tâm với Càn Khôn Lão Tổ!

Nói xong, hắn bước vào Thủy Tinh Cung.

Long Vương nhìn Chúc Long bị thương, trong lòng càng thêm

phẫn nộ.

"Đại ca..." Chúc Long yếu ớt nói.

Trong đôi mắt Long Vương thần quang lóe lên, nói: "Đi đến bảo khố của Long tộc ta, lấy Long Huyết Bảo Thụ!" "Vâng, tộc trưởng!" Có thần long đi lấy, lấy được Long Huyết Bảo Thụ, chặt một đoạn, cho Chúc Long uống.

Long Huyết Bảo Thụ là cực phẩm tiên thiên linh căn, là thánh dược chuyên hồi phục khí huyết.

Sau khi Chúc Long uống, sắc mặt lập tức tốt hơn rất nhiều, vội vàng chắp tay với Long Vương nói: "Đa tạ đại ca!" Long Vương gật đầu, vung tay áo, thu hồi Long Huyết Bảo Thụ, trầm giọng nói: "Bản hoàng đi gặp tên Càn Khôn đạo nhân đó, các ngươi không được tự ý rời khỏi Vô Lượng Tứ Hải!" "Vâng, tộc trưởng!" Chúc Long và Thanh Long vội nói.

Trong đôi mắt Long Vương hàn mang lóe lên, trực tiếp bước một bước, vượt qua dòng sông thời không, đến Vô Lượng Sơn.

Vô Lượng Sơn chính là đạo trường của Càn Khôn Lão Tổ!

"Càn Khôn, cút ra đây cho bản hoàng!" Long Vương lật tay một cái, hiện ra Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, một kiếm chém ra, trong nháy mắt tiếng long ngâm vang dội, một đạo kiếm mang khủng bố xé rách trời cao, trực tiếp đánh vào hộ sơn đại trận của Vô Lượng Sơn.

Hộ sơn đại trận ầm ầm sụp đổ, đỉnh núi Vô Lượng Sơn cao chọc trời ầm ầm đổ sập, dấy lên khói bụi mù mịt...

"Đinh..." "Căn cứ vào hành vi của ký chủ, hệ thống phán định ký chủ chọn lựa chọn hai, thưởng Hỗn Độn Thiên Long Huyết Mạch, đang trong quá trình dung hợp..." "Đinh..." "Dung hợp thành công, chúc mừng ký chủ huyết mạch được nâng cấp!" Âm thanh của hệ

thống không ngừng vang lên.

Cùng lúc đó, khí tức của Long Vương tăng vọt, thẳng lên trời cao, khí thế ngút trời, khuấy động phong vân trên trời không ngừng cuồn cuộn.

Một hư ảnh thần long khổng lồ vô cùng hiện ra sau lưng hắn, thân rồng kéo dài từ trong hư không thái cổ, không biết dài bao nhiêu, một đôi mắt rồng lớn như mặt trời mặt trăng, khí thế cực kỳ kinh người và đáng sợ!

Vút!

Lúc này, một luồng lưu quang từ trong đống đá vụn bay ra, lưu quang thu lại, lộ ra một đạo nhân khô gầy đầu đội tử kim quan.

Chỉ là lúc này đạo nhân khô gầy mặt mày xám xịt, tử kim quan cũng lệch sang một bên, tóc tai bù xù, vô cùng thảm hại.

Đạo nhân không ai khác, chính là Càn Khôn Lão Tổ!

Chương 8

Càn Khôn Lão Tổ tức giận nhìn Long Vương, trầm giọng quát: "Tên cuồng đồ ở đâu ra, dám đến đạo trường của bản tọa làm càn!" Trong đôi mắt Long Vương hàn mang lóe lên, trầm giọng nói: "Hừ, Long tộc Long Vương!" "Long Vương?" Càn Khôn Lão Tổ nhướng mày, cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Hóa ra là Long Vương, lão giun đất, phát điên rồi sao?

Dám đến đạo trường của bản tọa làm càn, hôm nay nếu không cho bản tọa một lời giải thích, bản tọa nhất định khiến ngươi thân tử đạo tiêu!" Long Vương cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, bắt con ta, làm bị thương tộc nhân ta, hôm nay bản hoàng nhất định cho ngươi biết tay!" "Hừ, không biết tự lượng sức!" Càn Khôn Lão Tổ ỷ mình là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, nên căn bản không coi Long Vương ra gì.

"Tìm chết!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, giơ Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay, một kiếm chém về phía Càn Khôn Lão Tổ.

Chỉ thấy tiếng long ngâm vang dội, kiếm khí tung hoành ngàn vạn dặm, đại khai đại hợp, có thế xé trời.

"Long Vương sao lại mạnh mẽ như vậy?" Càn Khôn Lão Tổ nhìn mà đảm chiến tâm kinh, nhưng sinh ra là Hỗn Độn Ma Thần, lão có sự kiêu ngạo của mình, không cho phép bản thân lùi bước.

Ngay lập tức, Càn Khôn Lão Tổ cũng gầm lên một tiếng, lật tay một cái, hiện ra một cây thước toàn thân lấp lánh lưu quang, một thước đập về phía Long Vương.

"Ầm..." Hai luồng thần thông hung hăng va vào nhau, giống như

hai con hung thú thái cổ hung hăng đâm vào nhau, dấy lên ngàn tầng khói bụi, dư ba như thủy triều lan ra bốn phía, nơi nào đi qua đều bị san bằng.

Trong nháy mắt, phạm vi trăm triệu dặm bị san thành bình địa.

Càn Khôn Lão Tổ lảo đảo lùi lại mấy bước, bị chấn đến khí huyết trong cơ thể sôi trào, sắc mặt đỏ bừng.

Nhìn lại Long Vương, lại vẫn đứng yên không động, vững như núi Thái Sơn.

Càn Khôn Lão Tổ trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn hắn, thầm kinh hô: "Không thể nào, không thể nào, ...

Sao lại mạnh như vậy?

Cũng là Hỗn Độn Ma Thần?...

Không thể nào..." Trên thực tế, Long Vương là lứa sinh linh Hồng Hoang đầu tiên, pháp lực và nhục thân của hắn mạnh đến mức phi lý!

Thêm vào đó Long Vương đã dung hợp Hỗn Độn Thiên Long Huyết Mạch, pháp lực và nhục thân của hắn càng lên một tầm cao mới!

Tuy Càn Khôn Lão Tổ cũng là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, nhưng cũng chỉ là một tia thần hồn bám vào một sinh linh Hồng Hoang, sinh linh Hồng Hoang mà hắn bám vào, tự nhiên không thể so sánh với Long Vương đã dung hợp Hỗn Độn Thiên Long Huyết Mạch!

Hơn nữa, Càn Khôn Xích trong tay Càn Khôn Lão Tổ kém hơn Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm của Long Vương một bậc.

Càn Khôn Lão Tổ là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, nhưng nhục thân này lại không chịu nổi va chạm như vậy, nên Càn Khôn Lão Tổ

mới rơi vào thế hạ phong!

"Lão giun đất, lại đây!" Càn Khôn Lão Tổ nổi giận, hét lớn một tiếng, lại một lần nữa lao về phía Long Vương.

"Hừ, đến đây, bản hoàng sợ ngươi chắc?" Long Vương cũng nổi giận, vung Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, lao về phía Càn Khôn Lão Tổ.

Cùng lúc đó, Long Vương âm thầm thôi động Hỗn Độn Châu, che đậy tất cả!

Càn Khôn Lão Tổ tựa hồ có cảm ứng, nhưng lại không nói ra được, chỉ đành cứng rắn lao lên.

"Ầm..." Hai người lại một lần nữa hung hăng va vào nhau, sóng xung kích khủng bố lại một lần nữa quét qua khu vực trăm triệu dặm.

"A..." Càn Khôn Lão Tổ hét thảm một tiếng, lăn lộn ngã về phía sau, ầm ầm đâm vào một ngọn núi lớn sau lưng.

Đợi Càn Khôn Lão Tổ ổn định thân hình, mặt mày kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy một viên châu hung hăng đập về phía mình.

Càn Khôn Lão Tổ không kịp phản ứng, liền bị Long Vương một Hỗn Độn Châu đập cho lại một lần nữa lăn lộn, ngã về phía sau, không biết đã ngã ra bao nhiêu vạn dặm.

Trong Hỗn Độn Châu, có thể chứa đựng một phương tiểu thế giới!

Tiểu thế giới ở đây, không phải là một phương tiểu Chư Thiên, mà là một tiểu vũ trụ!

Tương đương với việc, một phương tiểu thế giới hung hăng đập vào người Càn Khôn Lão Tổ.

"Oa..." Bất ngờ không kịp phòng bị, Càn Khôn Lão Tổ bị đập gãy

xương gãy gân, ngũ tạng đều tổn thương, không nhịn được phun ra từng ngụm máu tươi, kinh hoàng nói: "Hỗn Độn Châu,... ngươi có Hỗn Độn Châu!" "Hừ, đáng tiếc ngươi biết quá muộn rồi!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, lại một kiếm chém về phía Càn Khôn Lão Tổ.

Càn Khôn Lão Tổ sợ đến gan mật đều vỡ, không dám đại ý nữa, vội vàng tế ra Càn Khôn Đỉnh bảo vệ toàn thân.

Càn Khôn Đỉnh rũ xuống từng đạo huyền quang, bao bọc lấy Càn Khôn Lão Tổ!

Chỉ là thôi động pháp lực, đã động đến vết thương, nhục thân của Càn Khôn Lão Tổ rõ ràng có chút không chịu nổi, lại không nhịn được phun ra mấy ngụm máu tươi, trong máu tươi xen lẫn những mảnh nội tạng bắt mắt.

Càn Khôn Lão Tổ đã bị thương đến bản nguyên!

"Ầm..." Dù có Càn Khôn Đỉnh là chí bảo hộ thể, Càn Khôn Lão Tổ vẫn bị đánh bay lăn lộn, giống như một viên đá bị ném đi, không ngừng nảy trên mặt nước, không biết đã bay ra bao nhiêu vạn dặm.

Lúc này, Càn Khôn Lão Tổ mới biết sợ!

Đợi hồi thần, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời không biết từ khi nào đã xuất hiện một bàn đá khổng lồ vô cùng.

Trên bàn đá lao xuống một dòng sông mênh mông cuồn cuộn, chính là dòng sông vận mệnh!

"Ầm..." Dòng sông vận mệnh cuốn một vòng, trực tiếp đánh Càn Khôn Lão Tổ lại một lần nữa bị thương cực nặng!

Công kích của Long Vương như mưa rền gió dữ, điên cuồng trút xuống!

Giây tiếp theo, kiếm quang khủng bố chém xuống!

Chương 9

Tiếng long ngâm gầm thét, vang vọng trời đất!

"Ầm..." Càn Khôn Lão Tổ không kịp kêu thảm, liền bị Long Vương một kiếm chém thành hai đoạn...

"Long Vương, ta nhất định không tha cho ngươi!" Một luồng lưu quang từ trong cơ thể Càn Khôn Lão Tổ lao ra, muốn trốn đi.

"Hừ, không có cơ hội đó đâu!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, Hỗn Độn Châu từ sau gáy hắn bay ra, một đạo thần quang bao phủ lấy nguyên thần của Càn Khôn Lão Tổ, hút hắn vào trong Hỗn Độn Châu.

Thu hồi Hỗn Độn Châu, Long Vương quay đầu nhìn nhục thân của Càn Khôn Lão Tổ, đưa tay ra, một cái đỉnh nhỏ, một bức đồ và một cây thước rơi vào tay hắn.

"Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Đồ và Càn Khôn Xích, thu hoạch cũng không tồi!" Long Vương nhếch miệng, thu ba món bảo vật, bước vào trong Vô Lượng Sơn.

Vô Lượng Sơn đã bị Long Vương đánh sập, trở thành một đống đá vụn.

Long Vương đưa tay ra, cảm ứng khí tức của tam thái tử, pháp lực cuồng bạo tuôn ra, trực tiếp kéo tam thái tử ra.

Tam thái tử kinh hồn chưa định, thấy Long Vương, vội vàng cúi đầu nói: "Ra mắt phụ hoàng, đa tạ phụ hoàng cứu mạng!" Rồng tính hiếu dâm, là lão tổ tông của Long tộc, Long Vương tự nhiên có không ít con cháu!

Tam thái tử Ngao Thiên tư chất trong số các con của Long Vương, tuyệt đối là hàng đầu, nếu không cũng sẽ không bị Càn Khôn Lão Tổ

để ý, bắt đi làm tọa kỵ!

“Đứng lên đi!” Long Vương nhàn nhạt nói.

Ngao Thiên đứng dậy, có chút sợ hãi nhìn Long Vương.

“Đi thôi, theo vi phụ về Long Cung!” Long Vương nhàn nhạt nói.

Nói rồi, liền muốn xoay người rời đi.

Lúc này, Hỗn Độn Châu trong cơ thể Long Vương khẽ động.

“Ồ?

Hỗn Độn Châu dị động, chẳng lẽ nơi này có chí bảo?” Long Vương trong lòng khẽ động, dừng bước, xoay người nhìn vào trong đống đá vụn.

Lúc này, trong đống đá vụn có một hang đá bị sập một nửa lộ ra, trên hang đá có rất nhiều lỗ nhỏ, trong những lỗ nhỏ đó đặt từng cái ngọc giản tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

“...

Hang cất giữ của Càn Khôn Lão Tổ?” Long Vương nhướng mày, vung tay áo, trực tiếp thu hết tất cả bộ sưu tập của Càn Khôn Lão Tổ.

“Ồ?...” Ánh mắt Long Vương bị một hộp đá thu hút, đưa tay ra, hút hộp đá về.

“Có thể được Càn Khôn Lão Tổ cẩn thận cất giữ, bảo vật này chắc chắn không tầm thường!” Long Vương mắt sáng lên, cẩn thận mở hộp đá, một mảnh ngọc điệp tỏa ra đạo vận mê người đang yên tĩnh nằm trong hộp đá.

“...

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!” Long Vương đồng tử co rút kịch liệt, trái tim nhỏ bé hưng phấn đập thình thịch không ngừng.

Cố gắng kìm nén sự hưng phấn trong lòng, Long Vương vung tay áo, cuốn lấy Ngao Thiên, một bước bước ra, trở về Tứ Hải Long Cung.

Đợi trở về Long Cung, Long Vương lập tức bế quan...

Dãy núi Côn Luân, ngoài Ngọc Kinh Sơn.

Một luồng lưu quang bắn đến, lộ ra một đạo nhân mình khoác Âm Dương Bát Quái Bào, đạo nhân không ai khác, chính là một trong Long Hán tứ lão tổ, Âm Dương Lão Tổ.

Âm Dương Lão Tổ chắp tay hướng vào trong Ngọc Kinh Sơn nói: "Hồng Quân đạo hữu có ở trong núi không?" Trong khoảnh khắc, sương mù trong núi tan ra, từ trong đó bước ra một lão giả trán cao, toàn thân huyền quang lấp lánh, tóc râu đều bạc trắng, lão giả không ai khác, chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn Âm Dương Lão Tổ, phẩy phất trần, cười nói: "Âm Dương đạo hữu, đến rồi!" Âm Dương Lão Tổ vội nói: "Hồng Quân đạo hữu, đại sự không hay, Càn Khôn đạo hữu...

đã vẫn lạc!" Nụ cười trên mặt Hồng Quân Lão Tổ cứng lại, kinh hoàng nói: "Cái gì?

Càn Khôn đạo hữu vẫn lạc rồi?

Ai đã giết Càn Khôn đạo hữu?" Vì Long Vương đã dùng Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, nên Hồng Quân Lão Tổ không biết chuyện Càn Khôn Lão Tổ vẫn lạc.

Âm Dương Lão Tổ nhíu chặt mày, nói: "Bần đạo đến Vô Lượng Sơn bái phỏng Càn Khôn đạo hữu, lại phát hiện Vô Lượng Sơn đã bị đánh sập, Càn Khôn đạo hữu không rõ tung tích, tại Vô Lượng Sơn bần đạo phát hiện ra... khí tức của Hỗn Độn Thiên Long!" "Hỗn Độn Thiên Long?" Hồng Quân Lão Tổ nhướng mày, trong đôi mắt thần

quang lóe lên, lẩm bẩm: “Không có cố hữu năm xưa nào còn sống sót, Hỗn Độn Thiên Long đạo hữu ẩn mình thật sâu a...” Âm Dương Lão Tổ hít sâu một hơi, nhíu mày nói: “Hồng Quân đạo hữu, không phải Tru Tiên Kiếm Trận của tên La Hầu kia phi tứ thánh bất khả phá sao?

Bây giờ Càn Khôn đạo hữu vẫn lạc, tứ thánh thiếu một, phải làm sao bây giờ?” Hồng Quân Lão Tổ nhíu chặt mày, ánh mắt lóe lên, nói: “Âm Dương đạo hữu đừng vội, chúng ta đợi Dương Mi đạo hữu đến rồi, sẽ bàn bạc kỹ hơn!

Đạo hữu mời vào động phủ một lát!” “Được được được!” Âm Dương Lão Tổ gật đầu, theo Đạo Tổ vào trong Ngọc Kinh Sơn.

Một lúc sau, một lão giả tóc râu đều bạc trắng, mình khoác lục bào, chính là Dương Mi Đại Tiên.

Hồng Quân Lão Tổ lại mời Dương Mi Đại Tiên vào núi.

Ba người ngồi xuống, Âm Dương Lão Tổ nói về việc Càn Khôn Lão Tổ bị giết.

Dương Mi Đại Tiên nghe mà trong lòng kinh hãi, kinh hô: “Cái gì?

Càn Khôn đạo hữu bị chém giết rồi?...

Chương 10

Sao có thể?

Nếu Càn Khôn đạo hữu bị giết, tứ thánh chúng ta thiếu một, làm sao phá được Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu?" Hồng Quân Lão Tổ nhíu mày, trong đôi mắt thần quang lóe lên, nói: "Xem ra, chúng ta phải đi một chuyến đến Long Cung, gặp gỡ vị cố hữu này!" "Hồng Quân đạo hữu nói rất phải!" Âm Dương Lão Tổ mắt sáng lên, nói: "Long Vương đó có năng lực chém giết Càn Khôn đạo hữu, chắc chắn có thể thay thế Càn Khôn đạo hữu, đi, chúng ta mau đến Long Cung!" Nói rồi, ba vị thánh nhân đứng dậy, vượt qua dòng sông thời không, đi về phía Vô Lượng Tứ Hải.

Tại Thủy Tinh Cung, Đông Hải.

Long Vương đang bế quan tìm tòi nghiên cứu.

Đầu tiên, hắn nghiên cứu điển tịch của Càn Khôn Lão Tổ.

Ở hậu thế, Càn Khôn Đồ rơi vào tay Thái Thượng Lão Tử, Thái Thượng Lão Tử lại đem Càn Khôn Đồ tặng cho Đa Bảo, để cầu hóa hồ phân chia khí vận của phương Tây.

Sau khi Đa Bảo hóa hồ thành Như Lai Phật Tổ, y tham ngộ Càn Khôn Đồ, ngộ ra thần thông "Chưởng Trung Phật Quốc".

Long Vương qua nghiên cứu, cũng đã lĩnh ngộ được thần thông "Chưởng Trung Long Cung"!

Chỉ là Chưởng Trung Long Cung của Long Vương còn tinh diệu và mạnh mẽ hơn Chưởng Trung Phật Quốc của Đa Bảo Đạo Nhân nhiều.

Nghiên cứu xong thần thông Chưởng Trung Long Cung, Long

Vương liền lấy nguyên thần của Càn Khôn Lão Tổ ra.

“Lão lươn già, mau thả bần đạo ra, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí...” Vừa trông thấy Long Vương, Càn Khôn Lão Tổ liền chửi ầm lên.

Long Vương hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt lóe lên hàn quang, trầm giọng nói: “Hừ, cứ chửi đi, lát nữa sẽ không chửi nổi nữa đâu!” “Ngươi... ngươi muốn làm gì?” Càn Khôn Lão Tổ nhìn Long Vương với vẻ mặt kinh hãi, thất thanh hỏi.

“Hừ, bản hoàng muốn luyện hóa ngươi triệt để!” Long Vương hừ lạnh, pháp lực cuồng bạo tuôn ra từ lòng bàn tay, Hỗn Độn Thiên Long Long Tức cuồn cuộn trào ra, điên cuồng thiêu đốt nguyên thần của Càn Khôn Lão Tổ.

Cái gọi là Hỗn Độn Thiên Long Long Tức, cũng chính là Hỗn Độn Thần Hỏa nguyên thủy nhất!

Loại thần hỏa này cao hơn cả Thái Dương Chân Hỏa và Thái Âm Chân Hỏa!

Nó vừa tập hợp sức mạnh cuồng bạo của Thái Dương Chân Hỏa, lại vừa có sức mạnh âm nhu của Thái Âm Chân Hỏa, là đế hoàng trong các loại lửa, vô cùng khủng bố!

“A...” Càn Khôn Lão Tổ bị Hỗn Độn Thần Hỏa thiêu đốt, kêu thảm thiết.

“Long Vương đạo hữu, bần đạo sai rồi, sai rồi, xin hãy tha cho bần đạo một lần, bần đạo sai rồi...” Lúc này, Càn Khôn Lão Tổ mới biết sợ, kinh hãi gào lên.

Chỉ là Càn Khôn Lão Tổ đã biết quá nhiều bí mật của Long Vương, đã thấy cả Hỗn Độn Châu và Vận Mệnh Thạch Bàn, Long Vương sao có thể tha cho hắn được?

“A, lão lươn già, bần đạo tuyệt đối không tha cho ngươi, bần đạo liều mạng với ngươi...” “Long Vương đạo hữu, ta sai rồi, cầu xin ngươi, mau dừng tay đi, ta chịu không nổi nữa...” Càn Khôn Lão Tổ không ngừng gào khóc, lúc thì cứng rắn uy hiếp Long Vương, lúc lại cầu xin tha thứ, mất hết cả thể diện của một Hỗn Độn Ma Thần.

Không biết qua bao lâu, nguyên thần của Càn Khôn Lão Tổ ngày càng suy yếu, thậm chí không thể phát ra âm thanh.

Lại qua một thời gian, nguyên thần của Càn Khôn Lão Tổ bị Long Vương luyện hóa triệt để, trở thành Đại Đạo bản nguyên tinh thuần nhất!

Tam thiên Hỗn Độn Ma Thần chính là ba nghìn hóa thân của Đại Đạo!

Long Vương luyện hóa Càn Khôn Lão Tổ, tự nhiên cũng thu được đạo Đại Đạo bản nguyên của lão!

Đây chính là thu hoạch của Long Vương!

Long Vương hít sâu một hơi, trực tiếp nuốt chửng lực lượng Đại Đạo bản nguyên để tăng cường bản thân.

Lại không biết qua bao lâu, Long Vương đã hoàn toàn thôn phệ đạo Đại Đạo bản nguyên của Càn Khôn Lão Tổ, nắm giữ hoàn chỉnh một loại pháp tắc chi lực, Càn Khôn Pháp Tắc!

Tiếp theo, Long Vương dời ánh mắt lên mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Qua nghiên cứu của Long Vương, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc.

Trong tam thiên Đại Đạo pháp tắc, có tứ đại pháp tắc chí tôn: Thời gian vi tôn, không gian vi vương, sức mạnh chi thượng, vận mệnh chí cao!

Long Vương điên cuồng luyện hóa và tham ngộ lực lượng của Thời Gian Pháp Tắc.

Không biết qua bao lâu, thời gian xung quanh Long Vương xảy ra biến hóa, hình thành sự đối lập rõ rệt với thời gian bên ngoài, đây chính là Thời Gian Lĩnh Vực!

Đây là dấu hiệu Long Vương lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc đã tiểu thành!

Trong Thời Gian Lĩnh Vực, một năm bằng bên ngoài trôi qua trăm năm!

Tức là Long Vương có thể bế cong chênh lệch thời gian gấp trăm lần, vô cùng khủng bố.

Bên trong Thời Gian Lĩnh Vực gấp trăm lần, Long Vương không ngừng rèn luyện pháp lực và nhục thân của mình, theo thời gian trôi đi, nhục thân và pháp lực của hắn đã có sự tăng tiến vượt bậc.

Lại không biết qua bao lâu, Long Vương mở mắt ra, thu lại Thời Gian Lĩnh Vực, thở ra một luồng long tức, vui mừng nói: "Không tệ, không tệ..." Long Vương lúc này, Thời Gian Pháp Tắc tiểu thành, thôn phệ Càn Khôn Lão Tổ, nhận được lực lượng Đại Đạo bản nguyên, nắm giữ Càn Khôn Pháp Tắc, cộng thêm Hỏa Chi Đại Đạo ẩn chứa trong huyết mạch Hỗn Độn Thiên Long của bản thân, Long Vương đã nắm giữ hai điều rưỡi pháp tắc chi lực, cực kỳ đáng sợ.

Phải biết rằng, ngoài Hỗn Độn Ma Thần ra, chỉ có Thánh nhân mới có thể chạm đến một chút pháp tắc chi lực!

Long Vương một mình nắm giữ hai điều rưỡi pháp tắc chi lực, từ một góc độ nào đó, Long Vương đã đạt đến tầng thứ của Thánh nhân!

Long Vương đứng dậy, ra khỏi đại điện Thủy Tinh Cung, đi về phía bảo khố của Long cung.

Trong ấn tượng, bảo khố Long cung có vài món bảo vật không tệ, cần phải lấy ra để phòng khi cần dùng.

Chương 11

Dù sao, hắn đã chém giết Càn Khôn Lão Tổ, thay đổi đại thế của Thiên Đạo, quỷ mới biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Bên ngoài bảo khố Long cung, có bốn người đang canh giữ.

Bốn người đó thấy Long Vương, vội vàng hành lễ: "Ngao Quảng (Ngao Nhuận, Ngao Thuận, Ngao Khâm) bái kiến lão tổ tông!" Người trong Long tộc, đều lấy Long Vương làm đầu!

Bốn người này là người Long tộc, thấy Long Vương, tự nhiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng, báo lên danh hiệu của mình, hy vọng Long Vương có thể nhớ tới.

Long Vương dừng bước, quay đầu lại nhìn bốn người với vẻ mặt không thể tin nổi, hỏi: "Các ngươi... tên gì?" "Bẩm lão tổ tông, chúng con tên là Ngao Quảng, Ngao Khâm, Ngao Thuận và Ngao Nhuận!" Người dẫn đầu vội vàng đáp.

Ngao Quảng, Ngao Khâm, Ngao Thuận và Ngao Nhuận?

Mẹ nó, đây không phải là Tứ Hải Long Vương của hậu thế sao?

Long Vương kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, quan sát bốn người từ trên xuống dưới, thấy bốn người họ chẳng qua chỉ là Tứ trảo kim long có huyết mạch mỏng manh nhất trong Long tộc, không khỏi thổn thức không thôi.

Bốn người như vậy, lại trở thành Tứ Hải Long Vương sau này!

Từ đó có thể thấy, Long tộc đã sa sút đến mức nào!

Đời này, ta, Long Vương, tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa!

Long Vương hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định, bước vào trong bảo khố Long cung.

Bốn người Ngao Quảng vui mừng khôn xiết, bởi vì lão tổ tông đã hỏi họ vài câu, đối với họ, đây đã là vinh diệu vô thượng.

Long tộc là một trong tam đại bá chủ của Hồng Hoang hiện nay, cai quản Tứ Hải vô lượng.

Bảo khố Long cung tự nhiên không hề tầm thường!

Đầy ắp những vật phẩm quý hiếm!

Riêng tiên thiên bảo vật đã có tới mấy nghìn kiện, hậu thiên linh bảo thì nhiều không đếm xuể.

Với nhãn giới của Long Vương hiện giờ, sao có thể để mắt đến những bảo vật tầm thường này.

Long Vương dựa vào ấn tượng trong đầu, đi thẳng vào nơi sâu nhất của bảo khố.

Nơi sâu nhất mới là tinh hoa của bảo khố Long cung!

Cuối cùng, Long Vương đến một các tinh phẩm ở nơi sâu nhất trong bảo khố, trong các tinh phẩm này, riêng trung phẩm tiên thiên linh bảo đã có mấy trăm kiện, thượng phẩm tiên thiên linh bảo mấy chục kiện, cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng có vài món.

Phải biết rằng, trên toàn cõi Hồng Hoang, thượng phẩm tiên thiên linh bảo có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm kiện, cực phẩm tiên thiên linh bảo chỉ có ba mươi sáu kiện và bốn bộ, tức là chỉ khoảng bốn mươi món.

Từ đó có thể thấy sự khủng bố trong bộ sưu tập của Long tộc!

"...Cực phẩm tiên thiên linh căn Ngộ Đạo Trà?" Ánh mắt Long Vương bị một cây trà thu hút, tay áo vung lên, thu lấy nó.

Ngộ Đạo Trà, cực phẩm tiên thiên linh căn, uống trà này có thể khiến người ta tiến vào một trạng thái ngộ đạo huyền diệu, trong trạng thái đó, người ta có thể tiếp cận Đại Đạo ở cự ly gần, cảm ngộ Đại Đạo, chỉ là mỗi lần uống, hiệu quả sẽ kém đi một chút.

Nếu không phải vậy, Ngộ Đạo Trà đã đủ để sánh ngang với thập đại tiên thiên linh căn!

Tiếp đó, Long Vương lại bị mười hai viên châu màu xanh nhạt thu hút.

"Định Hải Thần Châu, quả nhiên ở đây!" Long Vương nhếch mép cười, tay áo vung lên, thu lấy mười hai viên Định Hải Thần Châu.

Mục đích chính của chuyến đi đến bảo khố Long cung lần này, chính là tìm mười hai viên Định Hải Thần Châu trong ấn tượng!

Trong mười hai viên Định Hải Thần Châu này, mỗi viên đều ẩn chứa một phương Chư Thiên thế giới, nếu tập hợp đủ ba mươi sáu viên, sẽ là một bộ cực phẩm tiên thiên linh bảo trong ba mươi sáu kiện bốn bộ, có thể diễn hóa ra ba mươi sáu phương Chư Thiên thế giới, cực kỳ khủng bố.

"Hình như hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu còn lại đang ở chỗ Hồng Quân, phải tìm cách đòi về mới được..." Thần quang trong mắt Long Vương lóe lên, lẩm bẩm.

Long tộc là bá chủ trong biển, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu chính là pháp bảo thành đạo của Long Vương, vô cùng quan trọng.

Thu lấy Định Hải Thần Châu, Long Vương xoay người định rời đi, đột nhiên ánh mắt bị một bộ giáp sắt đen kịt thu hút.

Bộ giáp sắt này trông có vẻ bình thường, nhưng lại được Long Vương trước kia cất vào các tinh phẩm sâu nhất trong bảo khố Long

cung, có thể thấy nó không hề tầm thường.

Long Vương đưa tay ra, hút bộ giáp sắt vào, cẩn thận quan sát.

"..." Long Vương nhìn hồi lâu, cũng không phát hiện ra điểm đặc biệt nào.

Do dự một chút, Long Vương khẽ động ý niệm, Hỗn Độn Châu từ đỉnh đầu bay ra.

Hỗn Độn Châu bắn ra một luồng sáng, chiếu vào bộ giáp sắt.

Chớp mắt, lớp sắt gỉ trên bộ giáp bong ra từng lớp, lộ ra diện mạo thật sự, một bộ kim giáp sáng chói.

"...Thái Hư Thần Giáp!" Long Vương thu lại Hỗn Độn Châu, nhìn bộ kim giáp, trái tim nhỏ bé kích động đập thình thịch không ngừng.

Tiếp đó, Long Vương bắt đầu luyện hóa Thái Hư Thần Giáp.

Chương 12

Không biết qua bao lâu, Long Vương cuối cùng cũng luyện hóa hoàn toàn Thái Hư Thần Giáp.

"Long Vương đạo hữu, xin hãy ra gặp mặt!" Đúng lúc này, một giọng nói vang dội xuyên thấu thời không, truyền đến tai Long Vương.

Long Vương nhướng mày, thu lại Thái Hư Thần Giáp, một bước bước ra, vượt qua dòng sông thời không.

Khi xuất hiện lại, đã ở trên Đông Hải.

Đối diện hắn, có ba lão đạo, ba lão đạo này không phải ai khác, chính là Hồng Quân Lão Tổ, Dương Mi Đại Tiên và Âm Dương Lão Tổ.

"Bần đạo Hồng Quân (Dương Mi, Âm Dương) bái kiến Long Vương đạo hữu!" Ba vị lão tổ chắp tay với Long Vương.

Với một tồn tại có thể giết chết Càn Khôn Lão Tổ, ba người họ cũng không dám xem thường.

Hơn nữa, họ còn nghi ngờ Long Vương căn bản không phải Hỗn Độn Thiên Long chuyển thế, mà cũng giống như họ, là thân chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần.

Long Vương nhếch mép, chắp tay với ba vị lão tổ: "Bần đạo Long Vương, bái kiến ba vị đạo hữu, không biết ba vị đạo hữu đến Đông Hải của ta, có việc gì?" Hồng Quân Lão Tổ do dự một chút, cười nói: "Bần đạo ba người tìm Long Vương đạo hữu, là muốn tìm đạo hữu giúp một việc!" "Giúp một việc?" Long Vương ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra.

Ban đầu, hắn nghĩ rằng việc giết Càn Khôn Lão Tổ sẽ gây ra phiền phức không cần thiết, ví dụ như ba vị lão tổ này đến cửa báo thù cho bạn cũ!

Ai ngờ, Hồng Quân Lão Tổ lại đến nhờ hắn giúp đỡ!

Long Vương thông minh đến mức nào, ngay lập tức đã hiểu rõ ngọn ngành.

Chắc chắn là do Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu kia phi tứ thánh bất khả phá, bốn người họ đã mất Càn Khôn Lão Tổ, thiếu một người, làm sao phá được Tru Tiên Kiếm Trận, lần này đến đây, chắc chắn là mời Long Vương cùng phá Tru Tiên Kiếm Trận.

Đã có việc cầu xin ta, vậy thì dễ rồi!

"Đúng đúng đúng, chúng ta đến đây, chính là cầu Long Vương đạo hữu giúp đỡ!" Âm Dương Lão Tổ vội nói.

Long Vương trong lòng biết rõ, giả vờ ngây ngô, cười nói: "Ba vị đạo hữu, mời vào Long cung, chúng ta bàn bạc chi tiết!" "Như vậy rất tốt!" Hồng Quân Lão Tổ cười nói.

"Mời!" Long Vương làm một tư thế mời, cười nói.

"Long Vương đạo hữu, mời!" Ba vị lão tổ không dám làm cao, vội nói.

Cứ như vậy, Long Vương mời ba vị lão tổ vào Long cung, mọi người phân ngôi chủ khách ngồi xuống.

Long Vương giả vờ hỏi: "Ba vị đạo hữu, không biết việc cần giúp đỡ mà các vị nói, là chỉ việc gì?" Ba vị lão tổ nhìn nhau, Hồng Quân Lão Tổ chắp tay với Long Vương: "Đạo hữu, La Hầu kia đi ngược lại trời đất, muốn dùng giết chóc để chứng đạo, muốn diễn hóa Hồng Hoang lại thành Hỗn Độn, chúng ta tự nhiên sẽ không để hắn được như ý, nhưng La Hầu có Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận đó

phi tứ thánh bất khả phá, vì vậy chúng ta mời đạo hữu cùng đi phá Tru Tiên Kiếm Trận!" "Quả nhiên là vậy!" Long Vương nhướng mày, tỏ ra vẻ khó xử, nhíu mày nói: "La Hầu kia cũng không chọc đến Long tộc ta, bản hoàng cũng không tiện..." Nói đến đây, trong tay Long Vương xuất hiện mấy viên châu màu xanh nhạt, ra vẻ tùy ý nghịch ngợm.

"Long Vương đạo hữu, vì đại nghĩa thiên hạ, sao có thể từ chối được?" Âm Dương Lão Tổ sốt ruột, vội nói.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn chằm chằm vào những viên Định Hải Thần Châu trong tay Long Vương, do dự một chút, lật tay, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu hiện ra, cười nói: "Long Vương đạo hữu, nếu đạo hữu chịu giúp đỡ, phá được Tru Tiên Kiếm Trận, bần đạo nguyện ý tặng hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này cho Long Vương đạo hữu, đạo hữu thấy thế nào?" "Được..." Long Vương đập bàn, vỗ ngực bình bịch, vẻ mặt nghiêm túc, nghĩa khí lẫm liệt nói: "La Hầu diệt thế, chính là kẻ thù của toàn cõi Hồng Hoang, bản hoàng là một thành viên của Hồng Hoang, tự nhiên có trách nhiệm không thể chối từ, thề phải đích thân tiêu diệt tên giặc La Hầu này!" Ặc...

Sự thay đổi này, cũng quá lớn rồi đi?

Ba vị lão tổ nhìn đến trợn mắt há mồm, mặt già co giật dữ dội.

Hồng Quân Lão Tổ khóe mắt giật giật, dùng pháp lực nâng hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, đưa cho Long Vương, nói: "Long Vương đạo hữu đại nghĩa, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này liền tặng cho đạo hữu!" Hồng Quân Lão Tổ tự nhiên biết, lần chinh phạt La Hầu này, liên quan đến cơ duyên thành thánh, vì vậy ông ta tự nhiên không keo kiệt.

Long Vương nhận lấy hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu,

cười lớn: “Hồng Quân đạo hữu yên tâm, bần đạo tự nhiên sẽ đi thảo phạt tên giặc đó, chỉ là bần đạo thân đơn lực bạc, không có bảo vật gì bên mình...” Nhật âu!

Mẹ nó thân đơn lực bạc?

Thân đơn lực bạc mà có thể xử lý được Càn Khôn Lão Tổ?

Không có bảo vật gì bên mình?

Ba món cực phẩm tiên thiên linh bảo của Càn Khôn Lão Tổ đều bị ngươi nuốt rồi, còn mặt mũi nói ra câu đó sao?

Da mặt của Long Vương này thật sự không phải dày bình thường!

Ba vị lão tổ lại một lần nữa được lĩnh giáo thần công mặt dày của Long Vương, tức đến gan muốn nổ tung.

Tống tiền!

Long Vương rõ ràng là đang tống tiền!

Nhưng lúc này có việc cầu xin hắn, cũng không tiện nổi giận!

Âm Dương Lão Tổ do dự, lật tay, hiện ra một hộp đá, đưa cho Long Vương, cười như không cười nói: “Long Vương đạo hữu, bên trong này có một trăm linh tám quân cờ, trong đó ba mươi sáu quân trắng, bảy mươi hai quân đen, ứng với số Thiên Cương Địa Sát, có thể bố trí Âm Dương Vô Cực Đại Trận, liền tặng cho đạo hữu phòng thân!” “Rất tốt, rất tốt, vậy đa tạ Âm Dương đạo hữu!” Long Vương một tay nhận lấy hộp đá, hưng phấn nói.

Khuôn mặt già của Âm Dương Lão Tổ giật giật dữ dội.

Long Vương nghịch ngợm hộp đá một lúc, định thần lại, quay đầu nhìn Dương Mi Đại Tiên.

Ý tứ đã quá rõ ràng, hai người họ đều đã xuất huyết lớn rồi, ngươi cũng nên xuất chút máu đi chứ?

Dương Mi Đại Tiên bị Long Vương nhìn đến mặt già đỏ bừng, cười gượng nói: "Long Vương đạo hữu, cái đó... cái đó bần đạo không có bảo bối gì..." Long Vương cười tủm tỉm nhìn Dương Mi Đại Tiên, nói: "Dương Mi đạo hữu, bản hoàng thấy cành Không Tâm Dương Liễu của ngươi không tệ..." Mặt già của Dương Mi Đại Tiên giật giật, cắn răng, lật tay, bẻ xuống một cành Không Tâm Dương Liễu, đưa cho Long Vương, nói: "Long Vương đạo hữu xin nhận cho!" "Nhận cho, nhận cho chứ, ha ha!" Long Vương một tay nhận lấy cành Không Tâm Dương Liễu, cười toe toét.

Ba vị lão tổ nhìn nhau, cười khổ không thôi.

Chương 13

Lần này mời Long Vương xuất sơn đối phó La Hầu, thật sự là đại xuất huyết.

Hồng Quân Lão Tổ hít sâu một hơi, nhìn Long Vương, cười nói: "Long Vương đạo hữu, như vậy, chúng ta hẹn một nghìn năm sau, đến thế giới phương Tây đối phó tên La Hầu đó, được không?" Long Vương thu cành Không Tâm Dương Liễu, nhếch mép nói: "Bản hoàng có một việc, cần ba vị đạo hữu đáp ứng, nếu ba vị đạo hữu đáp ứng việc này, bản hoàng tuyệt đối không từ chối, nhất định sẽ cùng ba vị đạo hữu phá Tru Tiên Kiếm Trận, vì Hồng Hoang trừ đi tai họa La Hầu này!" Nhật âu!

Tên này còn chưa xong!

Ba vị lão tổ nghe mà uất ức không thôi, cố nén cơn giận trong lòng.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn Long Vương, hỏi: "Long Vương đạo hữu, có việc gì, cứ nói hết một lượt!" Long Vương nhếch mép cười: "Nhà bản hoàng nghèo, không có bảo bối gì, nếu chúng ta phá được Tru Tiên Kiếm Trận, giết được tên Ma Tổ đó, có thể để bảo bối của La Hầu cho..." "Không được, tuyệt đối không được, Tru Tiên Tứ Kiếm, tuyệt đối không thể cho ngươi!" Không đợi Long Vương nói xong, Âm Dương Lão Tổ đã hét lớn.

"Long Vương đạo hữu, Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ vô cùng quan trọng..." Hồng Quân Lão Tổ cũng nhíu mày nói.

"Ây da, ba vị đạo hữu yên tâm, bản hoàng tuyệt đối không dính ngón tay vào Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ!" Long Vương nhếch mép cười.

Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ là chí bảo chứng đạo của Thông Thiên Giáo Chủ sau này, nếu lấy chúng, chẳng phải sẽ kết đại nhân quả với Thông Thiên Giáo Chủ sao!

Kết đại nhân quả với Thánh nhân, không phải là chuyện tốt!

Ba vị lão tổ đều ngẩn ra, Hồng Quân Lão Tổ cười nói: "Vậy Long Vương đạo hữu muốn..." Long Vương nhếch mép cười, nói: "Bản hoàng muốn Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, không biết ba vị đạo hữu thấy thế nào?" "Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên?" Ba vị lão tổ nhíu mày, nhìn nhau, rồi gật đầu.

Hồng Quân Lão Tổ nhìn Long Vương, nói: "Được, ba người chúng ta đáp ứng đạo hữu, nếu có thể chém giết tên La Hầu đó, Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên sẽ là của đạo hữu!" "Ha ha, như vậy rất tốt, bản hoàng nhất định sẽ trợ giúp ba vị đạo hữu đại phá Tru Tiên Kiếm Trận!" Long Vương ha hả cười lớn.

Hồng Quân Lão Tổ đứng dậy, chắp tay với Long Vương: "Như vậy, Long Vương đạo hữu, một nghìn năm sau, chúng ta hội tụ tại thế giới phương Tây, thảo phạt tên La Hầu đó!" "Ba vị đạo hữu yên tâm, đến lúc đó bản hoàng nhất định sẽ đến!" Long Vương chắp tay với ba vị lão tổ.

"Được, vậy chúng ta xin cáo từ trước!" Ba vị lão tổ chắp tay với Long Vương.

Long Vương đích thân tiễn ba vị lão tổ ra khỏi Đông Hải.

Tiễn ba vị lão tổ đi, ánh mắt Long Vương thâm thúy, lẩm bẩm: "Một nghìn năm sau, chính ma đại chiến, La Hầu thân tử, chính là lúc Vu Yêu nhị tộc hoành không xuất thế, bản hoàng phải mưu tính trước mới được!" Nói rồi, Long Vương một bước bước ra, vượt qua dòng sông thời không.

Khi xuất hiện lại, đã ở ngoài Thái Dương Tinh.

Thái Dương Tinh là do mắt phải của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, trên đó tràn ngập Thái Dương Chân Hỏa có thể thiêu đốt tất cả, giống như một quả cầu lửa khổng lồ vô tận.

Người thường nếu đến gần, tất sẽ bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu thành tro bụi!

Nhưng Long Vương lại không sợ!

Long Vương bước thẳng vào trong Thái Dương Tinh, mặc cho Thái Dương Chân Hỏa hung mãnh thế nào, cũng khó làm hắn tổn hại dù chỉ một sợi lông.

Bên trong Thái Dương Tinh, ngoài Thái Dương Chân Hỏa hừng hực, còn có một cây Phù Tang Thần Thụ.

Long Vương đi thẳng đến dưới cây Phù Tang Thần Thụ, phát hiện hai khối cầu lửa, trong đó mơ hồ có thể thấy hai con Tam túc kim ô đang cuộn mình.

Hai con Tam túc kim ô này không phải ai khác, chính là chí tôn của Yêu tộc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Có một khoảnh khắc, Long Vương muốn trực tiếp giết chết hai con gà lửa này.

Dù sao, Đế Tuấn và Thái Nhất sau này sẽ là chí tôn của Yêu tộc, thống lĩnh Yêu tộc, tất sẽ là kẻ địch mạnh của Long tộc.

Nhưng Long Vương nghĩ, nếu giết hai con Kim ô này, tất sẽ ảnh hưởng đến đại thế của Thiên Đạo, kết đại nhân quả với Thiên Đạo, vậy thì được không bằng mất.

Nghĩ vậy, Long Vương cố nén sát ý, do dự một chút, đưa tay ra, trực tiếp đoạt lấy ba món bảo vật trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất,

ba món bảo vật đó là Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn và Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất.

"Không thể giết, vậy thì phải chịu sự khống chế của bản hoàng!" Long Vương nhếch mép cười, lập tức bắt đầu luyện hóa ba món bảo vật.

Long Vương hiện giờ đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực còn ở giữa Thánh nhân và Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có Thời Gian Lĩnh Vực hỗ trợ, không lâu sau, Long Vương đã luyện hóa hoàn toàn Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư.

Sau đó, Long Vương phất tay áo, đặt ba món bảo vật này về vị trí cũ, trầm ngâm nói: "Đành để các ngươi chịu ủy khuất, sau này bản hoàng nhất định sẽ khiến các ngươi tỏa sáng rực rỡ!" Nói rồi, Long Vương xoay người ra khỏi Thái Dương Tinh.

Ra khỏi Thái Dương Tinh, Long Vương đưa mắt nhìn, đối diện chính là Thái Âm Tinh.

"Đế Tuấn, bản hoàng cướp bảo bối của ngươi, còn muốn cướp cả Đế hậu và Thiên phi của ngươi, ngươi cứ hối hận đi, ha ha ha..." Long Vương cười lớn, lập tức bước đi về phía Thái Âm Tinh.

Trên Thái Âm Tinh, tràn ngập Thái Âm Chân Hỏa!

Thái Âm Chân Hỏa không mãnh liệt như Thái Dương Chân Hỏa, nhưng lại cực kỳ ác độc, ngọn lửa này chuyên thiêu đốt nguyên thần của người ta, một khi dính phải, liền như giòi trong xương, phải bị thiêu đến hình thần câu diệt, chỉ còn lại một cái xác không mới thôi.

Nhưng rõ ràng Thái Âm Chân Hỏa cũng không có tác dụng với Long Vương!

Long Vương đi thẳng vào trong Thái Âm Tinh, dưới cây Nguyệt Quế tìm thấy Thái Âm Nữ Thần.

“Hả?

Không phải Thái Âm Nữ Thần có hai vị sao?

Sao lại có ba người?” Nhìn ba khối quang mang mềm mại trước mắt, Long Vương nhíu chặt mày, lòng đầy nghi hoặc.

Dưới cây Nguyệt Quế, quả thật có ba khối quang mang!

Trong đó, một khối quang mang lớn hơn, hai khối còn lại rõ ràng nhỏ hơn.

Chương 14

Hơn nữa, khối quang mang lớn hơn đang không ngừng hấp thu tinh hoa và năng lượng của hai khối quang mang kia, tự làm mình lớn mạnh.

"...Khí tức của Hỗn Độn Ma Thần!" Long Vương nhìn chằm chằm vào khối quang mang lớn hơn, cảm ứng được, lẩm bẩm: "Thái Âm Ma Thần, nguyên lai cũng chưa chết..." Khoảnh khắc này, Long Vương dường như đã hiểu ra.

Theo lý, Thái Dương và Thái Âm đối lập, là những tồn tại hoàn toàn bình đẳng!

Nhưng trên thực tế, hai vị tiên thiên thần thai được thai nghén trong Thái Dương Tinh là Đế Tuấn và Thái Nhất lại vượt xa hai vị Thái Âm Nữ Thần!

Vì sao?

Chính là vì bản nguyên tinh hoa của hai vị Thái Âm Nữ Thần đã bị Thái Âm Ma Thần hấp thu, tổn thương bản nguyên, vì vậy sau này cũng chỉ để lại danh tiếng diễm lệ vô hạn, chứ không có công tích gì đáng kể.

Trên Thái Âm Tinh, ngoài hai vị Thái Âm Nữ Thần, còn có truyền thuyết về Nữ thần Vọng Thư.

"Chẳng lẽ khối quang mang lớn hơn này chính là Nữ thần Vọng Thư?" Long Vương do dự, tay áo vung lên, trực tiếp thu Nữ thần Vọng Thư vào trong Hỗn Độn Châu.

Trong Hỗn Độn Châu có thể chứa một phương tiểu thế giới, đương nhiên tiểu thế giới lúc này là một phương Hỗn Độn tiểu thế

giới, nhưng bên trong lại ẩn chứa thời không đại đạo hoàn chỉnh, càng có lợi cho sự trưởng thành của Nữ thần Vọng Thư.

Dù sao Nữ thần Vọng Thư cũng là Hỗn Độn Ma Thần mà!

Long Vương truyền một tia thần lực vào Hỗn Độn Châu, liền quay đầu nhìn hai vị Thái Âm Nữ Thần, cười nói: "Hai vị đạo hữu, đời này, bản hoàng nhất định sẽ để các ngươi tỏa sáng rực rỡ!" Nói rồi, Long Vương đưa tay chỉ một cái, giúp hai vị Thái Âm Nữ Thần phục hồi nguyên khí, đồng thời khắc dấu ấn của Long tộc lên.

Như vậy, đời này, hai vị Thái Âm Nữ Thần chính là nữ nhân của hắn!

Sau đó, Long Vương liền rời khỏi Thái Âm Tinh.

Ra khỏi Thái Âm Tinh, Long Vương hít sâu một hơi, liền đi về phía Bất Chu Sơn.

Đến Bất Chu Sơn, Long Vương cẩn thận tìm kiếm.

Mất khoảng mấy chục năm, Long Vương cuối cùng cũng tìm thấy một lối vào.

Lối vào này có uy áp cực kỳ mạnh mẽ, đây là uy áp của Bàn Cổ!

Long Vương vận chuyển tu vi, cứng rắn chui vào.

Khi vào trong động khẩu, bên trong lại là một thế giới khác, đây là tổ địa của Vu tộc.

Long Vương đội lên uy áp khủng bố của Bàn Cổ, tiếp tục gian nan đi vào trong.

Rất nhanh, Long Vương phát hiện ra một tòa cung điện nguy nga, không khỏi vui mừng, nói: "Bàn Cổ Thần Điện, bản hoàng cuối cùng cũng tìm thấy ngươi..." Nói rồi, Long Vương bước vào trong.

Vào trong Bàn Cổ Thần Điện, Long Vương tìm thấy một huyết trì

khổng lồ vô tận.

Trong huyết trì, trôi nổi mười hai khối huyết quang, ngoài ra, còn có một trái tim đang đập.

"...Bàn Cổ Chi Tâm?" Long Vương hô hấp dồn dập, tế ra Hỗn Độn Châu, trực tiếp thu lấy Bàn Cổ Chi Tâm.

Tiếp đó, Long Vương tung mình nhảy vào huyết trì, bắt đầu hấp thu năng lượng trong đó.

Huyết trì này là chuyển sinh trì của Vu tộc, bên trong ẩn chứa tinh huyết của Bàn Cổ, sở hữu sức mạnh khủng bố vô cùng.

Long Vương vận chuyển công pháp, điên cuồng hấp thu tinh huyết của Bàn Cổ.

Không biết qua bao lâu, trên người Long Vương bao phủ một lớp huyết vụ, dần dần hóa thành một cái kén máu khổng lồ vô tận.

Trên kén máu hiện lên những đạo vận Đại Đạo huyền diệu, cực kỳ mê người.

Theo sự hấp thu điên cuồng của Long Vương, năng lượng trong chuyển sinh trì, Thập Nhị Tổ Vu gần như đều bị Long Vương hút cạn.

Thập Nhị Tổ Vu bị suy dinh dưỡng nghiêm trọng!

Không biết qua bao lâu, Long Vương cuối cùng cũng dừng lại, cảm nhận được nhục thân lại một lần nữa tăng cường, Long Vương hài lòng gật đầu, cười nói: "Không tệ, không tệ, nhục thân của ta, nói là mạnh nhất đương thời, cũng không hề quá..." Long Vương ra khỏi chuyển sinh trì, khẽ dùng sức, trên nhục thân hiện lên những phù văn thần bí.

Đây là sức mạnh phù văn!

Hưu!

Đúng lúc này, một đạo thần quang bao phủ lấy Long Vương.

Dần dần, Long Vương rơi vào một trạng thái kỳ diệu.

Long Vương thấy một tôn tồn tại đỉnh thiên lập địa, không khỏi kinh hô: "...Bàn Cổ Đại Thần!" Đột nhiên, vô số thần ma khổng lồ vô tận như trời giáng đất sụp lao về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ Đại Thần giơ cây búa trong tay, một búa lại một búa bổ ra.

Mỗi một búa bổ ra, đều có vô số thần ma bỏ mạng.

Theo thời gian trôi đi, những thần ma đó đều ngã xuống, khí tức của Bàn Cổ Đại Thần lại càng lúc càng mạnh.

Tiếp đó, Bàn Cổ Đại Thần bình khí ngưng thần, một đôi hổ mục thần quang bạo động, một búa bổ ra, một búa tuân theo một quỹ tích Đại Đạo kỳ diệu nào đó, đạo vận vô cùng.

Một búa bổ ra, chỉ thấy trong Hỗn Độn xuất hiện một tia sáng.

Chương 15

Thanh khí cuồn cuộn, trọc khí hạ trầm, từ đó phân âm dương!

Tiếp đó, thanh khí thượng thăng, trọc khí hạ trầm, trời đất bắt đầu phân chia!

Bàn Cổ Đại Thần lại bổ ra hai búa, trời càng lúc càng cao, đất càng lúc càng thấp.

Tiếp đó, Bàn Cổ Đại Thần chống trời đạp đất, đem Khai Thiên Thần Phủ hóa thành Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung, để định trời đất, thanh trừ khí hỗn độn giữa trời đất.

Cuối cùng, Bàn Cổ Đại Thần ngã xuống, lấy thân hóa vạn vật!

"...Khai thiên ảnh tượng?" Long Vương vui mừng như điên, kích động khôn xiết.

Tỉnh lại từ khai thiên ảnh tượng, Long Vương thở ra một hơi trọc khí, xoay người ra khỏi tổ địa Vu tộc, hướng về thế giới phương Tây.

Lúc này, thời gian hẹn một nghìn năm với Hồng Quân và những người khác sắp đến, Long Vương phải đi phó ước!

Một chuyến đi đến tổ địa Vu tộc này, Long Vương có thể nói là kiếm được đầy bồn đầy bát.

Không chỉ nhận được tinh huyết của Bàn Cổ, từ đó lĩnh ngộ được một phần Lực Chi Pháp Tắc, còn thu được khai thiên ảnh tượng, thu hoạch cực lớn.

Thời gian một nghìn năm đã đến, ba vị lão tổ tề tựu tại thế giới phương Tây.

Âm Dương Lão Tổ nhíu mày nói: "Hồng Quân đạo hữu, Long

Vương đó rốt cuộc có đáng tin không, sao còn chưa đến?" Hồng Quân Lão Tổ mặt già co giật, cười khổ nói: "Chắc là đáng tin..." "Nói xấu bạn bè sau lưng, không phải là chuyện tốt đâu!" Đúng lúc này, một giọng nói vang dội vang lên.

Hư không gợn sóng, Long Vương từ trong đó bước ra, khí tức cực kỳ kinh người.

Ba vị lão tổ nhìn mà trong lòng kinh hãi.

So với một nghìn năm trước, Long Vương dường như lại mạnh hơn không ít!

"Ha ha, Long Vương đạo hữu, ngươi cuối cùng cũng đến rồi, bần đạo ba người chờ chết rồi!" Hồng Quân Lão Tổ thấy Long Vương, cũng thở phào nhẹ nhõm, trêu chọc nói.

Long Vương nhếch mép cười, nói: "Ba vị đạo hữu yên tâm, bản hoàng trọng lời hứa nhất, chuyện đã đáp ứng ba vị đạo hữu, tất nhiên sẽ làm!" Bậy bạ!

Chắc là vì Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên mới đến chứ gì?

Ba vị lão tổ nhìn thấu nhưng không nói ra.

Hồng Quân Lão Tổ nghiêm mặt, nói: "Ba vị đạo hữu, vậy chúng ta hãy cùng nhau tiêu diệt tên ma đầu này!" "Thiện!" Long Vương, Dương Mi Đại Tiên và Âm Dương Lão Tổ gật đầu.

Lập tức, ba người bắt đầu tìm kiếm tung tích của Ma Tổ La Hầu.

Chỉ là ba người tìm kiếm hồi lâu, cũng không tìm thấy Vạn Ma Quật trong truyền thuyết.

"Ba vị đạo hữu, có cách nào, ép tên La Hầu đó ra không?" Hồng Quân Lão Tổ nhíu mày nói.

Long Vương nhếch mép cười, nói: "Giao cho bản hoàng đi!" Nói rồi, Long Vương một bước tiến lên, hắng giọng, hét lớn: "La Hầu ngô nhi, phụ hoàng đến rồi, còn không mau ra nghênh đón!" Trong Vạn Ma Quật, Ma Tổ La Hầu đang tu luyện, nghe thấy lời của Long Vương, suýt chút nữa tức đến tắt thở.

"Long Vương, khinh người quá đáng!" Với tính tình nóng nảy của La Hầu, sao có thể chịu được sự sỉ nhục này, lập tức thân hình lóe lên, xuất hiện không xa trước mặt bốn người Long Vương, giận dữ nhìn hắn, trầm giọng nói: "Long Vương, ngươi nói bậy cái gì?" Long Vương nhếch mép cười nói: "Bản hoàng nói cái gì, lòng ta dạ ngươi đều biết rõ!" La Hầu đại nộ, trầm giọng quát: "Tìm chết!" Nói rồi, La Hầu lật tay, hiện ra một cây đại thương đen kịt, một thương đâm về phía Long Vương.

Cây đại thương đó không phải vật gì khác, chính là thiên đạo sát phạt chí bảo Thí Thần Thương, món đồ này ngay cả Thánh nhân thấy cũng phải kiêng dè.

La Hầu một thương, thương xuất như long, hóa thành một dải lụa đen kinh người, bắn về phía Long Vương.

"La Hầu ngô nhi, đại nghịch bất đạo, muốn thí phụ!" Long Vương nhếch mép, lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm xuất hiện trong tay, một kiếm chém ra, trong nháy mắt tiếng rồng gầm vang dội, kiếm khí tung hoành vạn dặm, ầm ầm đón lấy một thương của La Hầu.

"Oanh..." Hai bên va chạm, bùng nổ ra lực xung kích vô song, trong nháy mắt đánh nát không gian, địa hỏa phong lôi các vật hủy diệt cuồng dũng tràn vào, điên cuồng tàn phá.

Long Vương toàn thân thần quang ngút trời, đứng yên không động.

Ma Tổ La Hầu lại lùi lại mấy bước, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Long Vương, kinh hô: "...Không thể nào!" "La Hầu ngô nhi, vi phụ ở

đây, còn không mau ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nếu không đừng trách vi phụ không khách khí với ngươi!" Long Vương nói ra những lời tức chết người, cười tủm tỉm nói.

La Hầu bị tức đến gần chết, giận không thể át, hét lớn: "Ma tộc nhị lang, lên, xé xác tên này cho bản tọa!" Trong nháy mắt, sau lưng La Hầu vạn ma nhảy múa như thủy triều, rợp trời dậy đất tràn về phía bốn người.

Hồng Quân Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, lật tay, hiện ra một cây tiểu phiên.

Tiểu phiên xoay tròn, nghênh phong mà lớn, trong nháy mắt đã hóa thành một cây đại phiên đen kịt lớn hàng ức vạn trượng, đây chính là một trong khai thiên tam bảo, Bàn Cổ Phiên.

Chỉ thấy Bàn Cổ Phiên khẽ lay động, trong nháy mắt vô số kiếm khí Hỗn Độn khủng bố bắn ra.

Kiếm khí Hỗn Độn đi đến đâu, mọi thứ đều hóa thành tro bụi!

Tội nghiệp những người Ma tộc đó, lập tức chết thương vô số.

"...Khinh người quá đáng!" Ma Tổ La Hầu đại nộ, lật tay, hiện ra một tấm trận đồ, phất tay tung ra.

Trận đồ đó bay ra, bao trùm cả trời đất, che phủ vạn cổ, kiếm khí khủng bố kích động không ngừng, đánh nát từng ngôi sao thái cổ trong hư không.

Chỉ riêng kiếm khí đã đánh nát thái cổ tinh thần, từ đó có thể thấy kiếm ý của trận đồ mạnh đến mức nào!

"Tru Tiên Kiếm Trận không hổ là đệ nhất sát trận Hồng Hoang, chưa bố trí xong đã khủng bố như vậy!" Đồng tử của Long Vương co rút lại, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt.

Ba vị lão tổ cũng có chút căng thẳng.

Chương 16

Đối mặt với sát trận khủng bố như vậy, dù mạnh như họ, trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút lo sợ.

Tiếp đó, La Hầu lại phất tay tung ra, bốn thanh tiên kiếm bay ra, mỗi thanh treo ở bốn góc đông nam tây bắc của trận đồ.

Bốn thanh tiên kiếm vào vị trí, Tru Tiên Kiếm Trận thành!

Kiếm ý trong kiếm trận càng lúc càng mạnh, khiến người ta kinh tâm động phách.

Bốn thanh tiên kiếm khẽ lay động, trong nháy mắt chấn động ra vô số Tru Tiên kiếm khí, mỗi một đạo Tru Tiên kiếm khí đều ẩn chứa sát ý vô cùng lớn, sát ý mười phần.

Chỉ trong khoảnh khắc, bốn thanh tiên kiếm đã sinh ra vô số kiếm khí khủng bố, dày đặc, khiến người ta trong lòng sợ hãi.

Long Vương và ba vị lão tổ nhìn mà da đầu tê dại.

"Long Vương đạo hữu, thật không nên chọc giận hắn..." Âm Dương Lão Tổ nuốt một ngụm nước bọt, khóe miệng co giật, lẩm bẩm.

Ma Tổ La Hầu toàn thân bọc trong áo choàng đen, chân đạp Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương, toàn thân ma khí ngút trời, đôi mắt đỏ như máu, giận dữ nhìn Long Vương và ba vị lão tổ, gầm lên: "Hôm nay, bản tọa sẽ dùng các ngươi tế Tru Tiên Kiếm Trận của ta, giết!" Một chữ "giết" thốt ra, Thí Thần Thương chuyển động, chỉ thấy vô số Tru Tiên kiếm khí như châu chấu rợp trời dậy đất hướng về phía Long Vương và ba vị lão tổ.

"Bốn vị đạo hữu, chúng ta mỗi người giữ một kiếm, Tru Tiên

Kiếm Trận liền có thể phá!" Hồng Quân Lão Tổ không phải lần đầu tiên xông vào Tru Tiên Kiếm Trận, lập tức hét lớn một tiếng, lao thẳng đến Tru Tiên Kiếm.

Chỉ thấy ông ta vỗ trán, một đóa khánh vân khổng lồ vô tận từ sau đầu nhảy ra, chính là một trong tam đại phòng ngự chí bảo, Chư Thiên Khánh Vân.

Trong khánh vân, thế giới hồng mông ẩn hiện, chư thiên vạn giới lơ lửng trong đó, bên ngoài kim châu, kim đẳng, kim liên và anh lạc các vật lơ lửng, rơi xuống không ngớt, rủ xuống từng đạo huyền quang khủng bố, bảo vệ Hồng Quân Lão Tổ.

Dương Mi Đại Tiên hét lớn một tiếng, sau lưng hiện ra một cây không tâm dương liễu thụ khổng lồ vô tận.

Không tâm dương liễu thụ vạn thiên dương liễu chi múa, làm rối loạn không gian, cứng rắn dựa vào lực lượng không gian pháp tắc khủng bố, đem từng đạo Tru Tiên kiếm khí đánh vào hư không, thẳng đến Lục Tiên Kiếm.

Âm Dương Lão Tổ đôi mắt trợn tròn, cũng hét lớn một tiếng, vỗ ngực, Âm Dương Vô Cực Đạo Bào không gió tự động, âm dương nhị khí bạo động, hình thành một quả cầu âm dương thái cực khủng bố, bảo vệ toàn thân, thẳng đến Hãm Tiên Kiếm.

"Ặc, ba lão già này, quả nhiên mỗi người đều có thần thông!" Long Vương nhếch mép, vỗ trán, Càn Khôn Đỉnh hiện ra, treo sau đầu, rủ xuống từng đạo huyền quang, bảo vệ toàn thân, đón lấy vạn thiên Tru Tiên kiếm khí, thẳng đến Tuyệt Tiên Kiếm cuối cùng.

Vạn thiên Tru Tiên kiếm khí điên cuồng oanh kích lên huyền quang của Càn Khôn Đỉnh, đánh cho huyền quang của Càn Khôn Đỉnh không ngừng lung lay, dường như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

“Long Vương đạo hữu, cố lên!” Ba vị lão tổ thấy Long Vương dường như có nguy hiểm, vội hét lớn.

“Long Vương, nhận lấy cái chết!” La Hầu hét lớn một tiếng, Thí Thần Thương chỉ về phía Long Vương.

Trong nháy mắt, Tuyệt Tiên Kiếm đột nhiên rung động, chấn ra vô số Tru Tiên kiếm khí khủng bố, kiếm khí dày đặc rợp trời dậy đất tràn về phía Long Vương.

Rõ ràng là vì Long Vương miệng lưỡi lanh lợi, chọc giận La Hầu, La Hầu muốn chém giết Long Vương trước để xả cơn giận!

“La Hầu ngô nhi, mẹ nó ngươi thật sự muốn thí phụ à!” Long Vương nhìn mà da đầu tê dại, trong lòng thầm mắng một tiếng, vỗ ngực, Thái Hư Thần Giáp hiện ra, hộ thể cương khí khủng bố trải ra, dày đến ức vạn trượng, bên trong có nhật nguyệt tinh thần, bên dưới có sơn xuyên đại hà, bên ngoài cũng có kim châu, kim liên, kim đẳng và anh lạc các vật lơ lửng, dày đặc, rủ xuống huyền quang vô cùng khủng bố, bao bọc lấy Long Vương.

“Thái Hư Thần Giáp!” Ba vị lão tổ đều kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Long Vương, không ngờ Long Vương lại có chí bảo như vậy.

Thái Hư Thần Giáp cộng với Càn Khôn Đỉnh, mức độ phòng ngự, có thể nói là cổ kim vô song!

Mặc cho Tru Tiên kiếm khí hung mãnh thế nào, cũng không thể lay động được Long Vương.

Nhưng Long Vương muốn đón lấy vạn thiên Tru Tiên kiếm khí, hái Tuyệt Tiên Kiếm, cũng cực kỳ khó khăn!

Dù sao, vạn thiên Tru Tiên kiếm khí đó không phải ăn chay, chỉ riêng lực xung kích đã cực kỳ khủng bố!

Hơn nữa, Long Vương cũng không vội đi hái Tuyệt Tiên Kiếm!

Hắn chỉ đáp ứng ba vị lão tổ đến phá trận, góp đủ người thôi, không cần thiết phải bộc lộ hết thủ đoạn, khiến La Hầu tức giận, đem toàn bộ lửa giận trút lên đầu mình, vậy thì không đáng.

Nguyên tắc của Long Vương là xuất công bất xuất lực, chỉ cần kéo chân một thanh tiên kiếm trong Tru Tiên Kiếm Trận, là xong chuyện!

Thực ra, không phải Long Vương xuất công bất xuất lực!

Trong trận chính ma đại chiến này, trông có vẻ ba vị lão tổ thân mật không kẽ hở, cùng thảo phạt La Hầu!

Nhưng bên trong lại cũng âm mưu tầng tầng!

Ví dụ như tên Hồng Quân Lão Tổ kia, liền có tâm địa xấu xa!

Không nói gì khác, Long Vương biết, tên Hồng Quân Lão Tổ đó tuyệt đối không chỉ có Chư Thiên Khánh Vân là một kiện phòng ngự chí bảo.

Thái Cực Đồ cũng ở trong tay Hồng Quân Lão Tổ!

Hơn nữa, tên Hồng Quân Lão Tổ đó còn có thủ đoạn trảm tam thi chưa dùng đến!

Thái Cực Đồ, Chư Thiên Khánh Vân, cộng thêm thủ đoạn trảm tam thi, Hồng Quân Lão Tổ tất nhiên có thể hái Tru Tiên Kiếm!

Nhưng vì sao Hồng Quân Lão Tổ không làm vậy?

Long Vương cho rằng, Hồng Quân Lão Tổ tất nhiên cũng có suy nghĩ giống mình, cũng không muốn chọc giận La Hầu, để La Hầu đem toàn bộ hỏa lực nhắm vào mình!

Thứ hai, tên Hồng Quân Lão Tổ đó vì muốn âm mưu với Dương Mi Đại Tiên, Âm Dương Lão Tổ và Long Vương ba người!

Nếu trừ đi Dương Mi Đại Tiên, Âm Dương Lão Tổ và Long Vương ba người, vậy thì Hồng Quân Lão Tổ sẽ là thân chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần duy nhất, sẽ là cường giả chí tôn trên cõi Hồng Hoang!

Chương 17

Nếu Càn Khôn Lão Tổ không chết, bốn vị lão tổ đến phá trận, Càn Khôn Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ đã bị Hồng Quân Lão Tổ âm thầm giết chết!

Ma Tổ La Hầu hiển nhiên cũng không ngờ Long Vương có bảo vật như Thái Hư Thần Giáp.

Thấy Tru Tiên kiếm khí không thể làm tổn thương Long Vương, La Hầu tức đến nhảy dựng lên, hận không thể điều động toàn bộ sức mạnh của bốn thanh tiên kiếm nhắm vào Long Vương.

Nhưng nếu làm vậy, hậu quả hiển nhiên!

Tru Tiên Kiếm Trận sẽ bị phá, hắn sẽ thua thảm hại!

Cố gắng nén giận, La Hầu hét lớn liên tục, điên cuồng thúc đẩy bốn thanh Tru Tiên Kiếm, tấn công ba vị lão tổ và Long Vương.

Như vậy, áp lực của Long Vương giảm đi rất nhiều!

Nhưng Long Vương vẫn ở nguyên tại chỗ, xuất công bất xuất lực, chỉ kiềm chế một thanh tiên kiếm mà thôi.

Ba vị lão tổ thấy vậy, tức đến suýt nôn ra máu.

Không chỉ Long Vương như vậy, ba vị lão tổ cũng như vậy!

Trong đó, Hồng Quân Lão Tổ tuyệt đối có năng lực tiến lên, Dương Mi Đại Tiên không biết năng lực của ông ta, Âm Dương Lão Tổ thật sự có chút không chống đỡ nổi, đại phủ trên đầu bị Tru Tiên kiếm khí khủng bố va chạm có vết nứt, có thể vỡ nát bất cứ lúc nào...

"Rắc..." Theo thời gian trôi đi, vết nứt trên đại phủ của Âm Dương Lão Tổ càng lúc càng nhiều, Đạo tổ vẫn không có ý định dùng

toàn lực.

Long Vương nhìn thấy mọi thứ, trong lòng lại cười lạnh không thôi.

Đạo tổ quả nhiên là một lão già âm hiểm!

Nhưng Long Vương cũng lười quản những chuyện này, vẫn xuất công bất xuất lực, kiềm chế Tuyệt Tiên Kiếm mà thôi.

La Hầu dường như cũng cảm ứng được, Âm Dương Lão Tổ là người yếu nhất trong bốn người, có ý vô ý tăng uy lực của Hãm Tiên Kiếm.

Cũng không thể trách La Hầu, Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá!

Lúc này, bắt nạt kẻ yếu là phương pháp ổn thỏa nhất!

Chỉ cần giết chết Âm Dương Lão Tổ, vậy thì tứ thánh thiếu một, hắn sẽ nắm chắc phần thắng!

Ban đầu, Âm Dương Lão Tổ đã khó duy trì!

Bây giờ lại bị Ma Tổ La Hầu trọng điểm chiếu cố, sao có thể chịu đựng được?

Tội nghiệp Âm Dương Lão Tổ, vết nứt trên đại phủ trên đầu càng lúc càng nhiều, dường như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

"Oanh..." Cuối cùng, đại phủ trên đầu Âm Dương Lão Tổ không thể chịu đựng được nữa, ầm ầm nổ tung.

Chỉ trong nháy mắt, Âm Dương Lão Tổ đã bị Tru Tiên Kiếm Trận đâm thành cái sàng.

"Âm Dương đạo hữu..." Hồng Quân Lão Tổ giả vờ kinh hô.

Dương Mi Đại Tiên cũng rất lo lắng.

Long Vương cũng giả vờ mắt đỏ hoe, hét lớn: “La Hầu, bản hoàng liều mạng với ngươi!” Nhưng nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác!

Tên Long Vương này vẫn xuất công bất xuất lực, không muốn chọc giận La Hầu, chịu đựng phần lớn lực công kích!

Đại chiến đến lúc này, đã bước vào giai đoạn gay cấn!

Âm Dương Lão Tổ cũng đỏ mắt, hét lớn: “Ba vị đạo hữu, bần đạo đi trước, nhất định phải chém giết La Hầu, báo thù cho bần đạo!” Nói rồi, Âm Dương Lão Tổ hét lớn một tiếng, toàn thân bùng phát kim quang mãnh liệt, như thủy tinh vỡ nát, toàn thân hiện lên những vết nứt nhỏ.

Giây tiếp theo, chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, Âm Dương Lão Tổ lại ầm ầm tự bạo.

Một cao thủ vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường tự bạo, lực xung kích sinh ra lớn đến mức nào!

Chỉ thấy một đám mây hình nấm khủng bố bay lên trời, sóng xung kích cuồng bạo như thủy triều tràn về phía Ma Tổ La Hầu, linh mạch phương Tây vốn đã bị Tru Tiên Kiếm Trận hủy hoại gần hết, trong nháy mắt bị hủy hoại sạch sẽ, phương viên ức vạn dặm trong nháy mắt bị san thành bình địa.

Dù Ma Tổ La Hầu có Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên hộ thể, cũng bị nổ đến trọng thương, không nhịn được “oa” phun ra một ngụm máu già.

“Chính là lúc này!” Thần quang trong mắt Long Vương bùng nổ, đột nhiên động, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm hóa thành một luồng sáng, tiếng rồng gầm rung động, đâm thủng hư không, trực tiếp một kiếm đâm xuyên qua nhục thân của La Hầu.

Lúc này khác lúc khác.

Trước đó Long Vương xuất công bất xuất lực, là vì ba vị lão tổ đều có mưu đồ riêng, không chịu xuất lực!

Vì vậy, Long Vương cũng không xuất lực!

Nhưng lúc này, Âm Dương Lão Tổ tự bạo thân vong, tứ thánh thiếu một, chỉ còn lại ba người!

Nếu để Ma Tổ La Hầu hồi phục, vậy thì làm sao phá được Tru Tiên Kiếm Trận?

Có khả năng chết trong Tru Tiên Kiếm Trận!

Vì vậy, Long Vương quả quyết lựa chọn ra tay, nắm lấy cơ hội trọng thương Ma Tổ La Hầu!

Chương 18

"A..." La Hầu lại một lần nữa kêu thảm thiết, phun ra một ngụm tiên huyết, bay ngược ra sau, không biết bay đi bao nhiêu vạn dặm.

Mất một lúc, Ma Tổ La Hầu mới khó khăn lắm ổn định thân hình, nhưng thân hình lảo đảo, rõ ràng đã bị thương rất nặng.

"Hai vị đạo hữu, kiềm chế La Hầu, bần đạo phá Tru Tiên Kiếm Trận!" Hồng Quân Lão Tổ hét lớn.

Dương Mi Đại Tiên thân hình lóe lên, dùng không gian pháp tắc, trong nháy mắt độn đến bên cạnh Ma Tổ La Hầu, sau lưng hiện ra không tâm dương liễu thụ khổng lồ vô tận, vạn thiên dương liễu thụ chi điên cuồng phi vũ, như một con quái vật xúc tu, mỗi một cành dương liễu chi trên đó đều có không gian vỡ nát.

Như vậy, liền giống như có vạn thiên không gian cắt xén, điên cuồng hướng về phía Ma Tổ La Hầu.

Long Vương hét lớn một tiếng, cầm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, lại một kiếm chém ra.

Mỗi một lần chém ra, chỉ thấy vô số thiên long bay múa, tiếng rồng gầm rung trời, kiếm khí khủng bố tung hoành ức vạn dặm, điên cuồng chém về phía Ma Tổ La Hầu.

Thân thụ trọng thương của Ma Tổ La Hầu đối phó với Long Vương và Dương Mi Đại Tiên một mình có thể, nhưng đối phó với hai người, còn phải điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận, liền rõ ràng có chút lực bất tòng tâm.

Dưới sự tấn công cuồng bạo của Long Vương và Dương Mi Đại Tiên, Ma Tổ La Hầu nhanh chóng lại bị thương, thương thế càng lúc

càng nặng, thân hình lảo đảo.

Nhưng dù vậy, Ma Tổ La Hầu vẫn đại triển thần uy, cùng Long Vương và Dương Mi Đại Tiên hai người đấu với nhau.

Phía bên kia, Hồng Quân Lão Tổ hét lớn một tiếng, vỗ trán, chỉ thấy sau đầu bay ra ba đạo thanh khí, ba đạo thanh khí hóa thành ba lão giả giống hệt Hồng Quân Lão Tổ, chính là trảm tam thi chi pháp.

Hồng Quân Lão Tổ thiện thi tay cầm Thái Cực Đồ, phất tay tung ra, Thái Cực Đồ xoay tròn, hóa thành một cây kim kiều, bắc ngang cả trời đất, định trụ Lục Tiên Kiếm.

Hồng Quân Lão Tổ thiện thi bước lên, chân đạp thái cực kim kiều, thẳng đến Lục Tiên Kiếm, hái Lục Tiên Kiếm xuống.

Ác thi gầm lên, tay cầm Bàn Cổ Phiên, điên cuồng lay động, từng đạo kiếm khí Hỗn Độn bắn ra, chặn lại Tru Tiên kiếm khí, thẳng đến Hãm Tiên Kiếm, cuối cùng cũng hái Hãm Tiên Kiếm xuống.

Chấp thi đón đầu, tay cầm Chính Khí Phất Trần điên cuồng quất, đánh tan Tru Tiên kiếm khí, hái Tuyệt Tiên Kiếm.

Hồng Quân Lão Tổ bản tôn, thì đầu đội Chư Thiên Khánh Vân, một đường cao ca mãnh tiến, trực tiếp hái Tru Tiên Kiếm!

Bốn thanh tiên kiếm bị hái, như vậy, Tru Tiên Kiếm Trận bị phá...

Thấy Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Ma Tổ La Hầu tâm thần thất thủ.

Long Vương và Dương Mi Đại Tiên sao có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời này!

Long Vương hét lớn một tiếng, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay mạnh mẽ đâm ra một kiếm, lại một lần nữa đâm xuyên qua Ma Tổ La Hầu.

Vạn thiên dương liễu chi sau lưng Dương Mi Đại Tiên cuồng dũng, điên cuồng cuốn về phía Ma Tổ La Hầu, suýt chút nữa xé xác Ma Tổ La Hầu.

Chỉ trong nháy mắt, Ma Tổ La Hầu lại một lần nữa thân thụ trọng thương, không nhịn được oa oa cuồng thổ tiên huyết.

"Rắc..." Một đạo tử sắc thần lôi khủng bố xé toạc bầu trời, ầm ầm đánh lên người Ma Tổ La Hầu.

Tội nghiệp Ma Tổ La Hầu lại một lần nữa thương càng thêm thương, không nhịn được oa oa cuồng thổ tiên huyết, thân hình lảo đảo, rõ ràng đã bị thương rất nặng.

Hồng Quân Lão Tổ thu lại tam thi và bốn thanh tiên kiếm, đạp không đứng sóng vai cùng Long Vương và Dương Mi Đại Tiên, cùng La Hầu đối trì.

Ma Tổ La Hầu cười thảm, tự biết hôm nay khó thoát, ha hả cười lớn: "Tốt tốt tốt, hôm nay bản tọa thân tử, cũng không để các ngươi yên!" Nói rồi, Ma Tổ La Hầu ngửa mặt lên trời cười lớn, đưa tay chỉ lên trời, hét lớn: "Thiên Đạo ở trên, hôm nay ta La Hầu lập Ma Môn, quấy nhiễu thế gian tu hành, chính khí bất giác, ma khí bất tiêu, Ma Môn, lập!" Nói xong, nhục thân của Ma Tổ La Hầu ầm ầm nổ tung, hóa thành vạn thiên ma khí, tiêu tán trong trời đất.

Cùng lúc đó, Ma Môn lập.

Trong đạo tâm của mọi người, có thêm một tầng ma linh, quấy nhiễu bản thân!

Hồng Quân Lão Tổ tay áo vung lên, thu lại Tru Tiên Trận Đồ.

Long Vương lại thẳng đến Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, một tay ôm lấy hai kiện bảo vật, cười toe toét.

Dương Mi Đại Tiên nhìn Hồng Quân Lão Tổ, nhíu mày nói: "Hồng

Quân đạo hữu, chúng ta đã đáp ứng ngươi đến cùng thảo phạt La Hầu, sao có thể đối xử với chúng ta như vậy?" Rõ ràng, Dương Mi Đại Tiên cũng đã nhìn ra tâm tư của Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân Lão Tổ vuốt râu dài, cười nói: "Dương Mi đạo hữu hiểu lầm bần đạo rồi, trảm tam thi chi pháp của bần đạo tuy huyền diệu, nhưng cũng không thể dùng bừa..." "Hừ, cáo từ!" Dương Mi Đại Tiên lười nói nhiều với Hồng Quân Lão Tổ, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phá khai hư không trở về Hỗn Độn liệu thương.

Nhìn hướng Dương Mi Đại Tiên rời đi, thần quang trong mắt Hồng Quân Lão Tổ lóe lên không ngừng, không biết đang nghĩ gì.

Lát sau, Hồng Quân Lão Tổ thở ra một hơi trọc khí, nhìn Long Vương, chắp tay nói: "Đa tạ Long Vương đạo hữu tương trợ, bần đạo xin cáo từ trước!" "Đạo hữu đi thong thả!" Long Vương nhận được chỗ tốt cũng cười nói.

Hồng Quân Lão Tổ đưa tay ra, phá khai hư không, trở về Ngọc Kinh Sơn.

Long Vương thì bắt đầu tại chỗ luyện hóa Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên.

Mất không biết bao lâu, Long Vương cuối cùng cũng luyện hóa hai kiện bảo vật.

Long Vương thở ra một hơi trọc khí, thu lại hai kiện bảo vật, đang định về Đông Hải, lại đi dạo trong thế giới phương Tây đã vỡ nát.

Trải qua trận chính ma đại chiến này, thế giới phương Tây đã bị phá hủy triệt để, khắp nơi tan hoang, đâu đâu cũng là những dãy núi vỡ nát, nhìn mà kinh tâm động phách.

Thế giới phương Tây, nghiễm nhiên trở thành nơi nghèo nàn chim không thèm ị.

Long Vương lang thang ở thế giới phương Tây nghìn năm, cuối cùng cũng tìm thấy một nơi bảo địa.

Trong một sơn cốc ẩn bí của Tu Di Sơn, lúc này có một cây Bồ Đề Thụ và một khối Canh Kim Chi Khí.

Chương 19

Khối Canh Kim Chi Khí và cây Bồ Đề Thụ này không phải vật gì khác, chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa hóa hình.

Hai người lúc này tuy chưa hóa hình, nhưng cũng đã có linh trí, thấy Long Vương đột nhiên xông vào, sợ đến run rẩy.

"Cây Bồ Đề không tệ à!" Long Vương nhếch mép cười, lật tay, hiện ra Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, liền chém về phía cây Bồ Đề.

Một kiếm chém xuống, lập tức một cành cây to lớn bị chém xuống.

"A..." Trên cây Bồ Đề phát ra một tiếng kêu thảm thiết, vẻ mặt kinh hãi nhìn Long Vương, hét lớn: "Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng a..." Long Vương thu lại cành bồ đề đó, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân, nhếch mép cười: "Yên tâm, bản hoàng sẽ không lấy mạng ngươi đâu..." Nói rồi, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay Long Vương không ngừng chém ra.

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết của Chuẩn Đề Đạo Nhân, Long Vương trực tiếp chém bản thể cây Bồ Đề của Chuẩn Đề Đạo Nhân thành một cái gậy cụt, tội nghiệp cây Bồ Đề vốn sum suê, trở thành một thân cây thẳng tắp, Long Vương mới dừng tay.

Thu lại những cành bồ đề và hạt bồ đề trên đất, Long Vương chuyển ánh mắt sang Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Trong kim quang, có một đóa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên đang tĩnh lặng trôi nổi!

Ánh mắt Long Vương tham lam, không chút do dự đưa ra móng vuốt ma, một tay tóm lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Không do dự, Long Vương khắc dấu ấn lên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, rồi lại ném Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trở lại.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là căn bản lập giáo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, là vật thành thánh, nếu lấy đi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, chỉ sợ sẽ kết đại nhân quả với Thiên Đạo, vì vậy Long Vương cũng chỉ giở chút thủ đoạn, liền trả lại Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

"Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân không ngờ Long Vương sẽ trả lại Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, lập tức vui mừng như điên, đối với Long Vương cảm kích không thôi.

"Đừng vội cảm ơn bản hoàng..." Long Vương vẻ mặt âm hiểm nhìn bản thể Canh Kim Chi Khí của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Canh Kim chi khí, chính là tinh hoa của Kim!

Long Vương sao có thể bỏ qua, một kiếm chém ra, tiêu diệt gần một nửa bản nguyên tinh khí của Tiếp Dẫn đạo nhân.

"A…" Tiếp Dẫn đạo nhân hét thảm một tiếng, mặt mày kinh hãi nhìn Long Vương, co người vào một góc, run lẩy bẩy.

Long Vương thu lấy luồng Canh Kim chi khí đó, liếc mắt nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, rồi quay người rời đi.

Tiếp đó, Long Vương liền trở về Thủy Tinh cung ở Đông Hải.

Lần cùng Đạo Tổ chinh phạt Ma Tổ La Hầu này, Long Vương có thể nói là kiếm được đầy bát đầy đĩa, không chỉ nhận được Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên và Thí Thần Thương, mà vì có công giết La Hầu, hắn còn được Thiên Đạo chiếu cố.

Khí vận của Long tộc ngày càng cường thịnh!

Trong Thủy Tinh cung, Long Vương ngồi ngay ngắn trên long ỷ, trong đầu không ngừng vang vọng hình ảnh của Tru Tiên Kiếm Trận kinh khủng đó.

Lần tham gia đại chiến Chính Ma này, Long Vương đã bị loại đại trận khủng bố đó làm cho chấn động sâu sắc.

Điều đó cũng khiến Long Vương nảy sinh ý định sáng tạo một loại đại trận có thể sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận!

Long Vương hiện tại, học thức vô cùng uyên bác, bao trùm bốn loại lực lượng pháp tắc!

Vô số trận pháp phức tạp hiện lên trong đầu Long Vương, nhanh như một cuốn phim chiếu lướt qua.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chớp mắt đã là một triệu năm.

Trong vòng một triệu năm, trong đầu Long Vương đã lóe lên hàng trăm triệu loại trận pháp, gạn đục khơi trong, giữ lại tinh hoa, loại bỏ tạp chất, diễn hóa vạn pháp thế gian.

Lại kết hợp với đặc trưng của Long tộc và Tứ Hải, cuối cùng sau một triệu năm, Long Vương đã diễn hóa ra một loại siêu cấp đại trận.

Vạn Long Đại Trận!

Long Vương mở bừng hai mắt, bắn ra hai luồng thần quang kinh người, cong ngón tay búng ra, một luồng sáng bay ra khỏi đại điện Thủy Tinh cung.

Giây lát sau, Chúc Long nhận được lệnh triệu tập bước vào, nhìn thấy Long Vương, cung kính chắp tay nói: "Đại ca!" Long Vương gật đầu, lật tay, một khối ngọc giản hiện ra, đưa cho Chúc Long, nói: "Hiền đệ, đây là Vạn Long Đại Trận mà vi huynh đã bỏ ra một triệu năm tâm huyết để tạo ra, hãy cầm lấy, lệnh cho tộc nhân bí mật diễn luyện!" Chúc Long nghe vậy mắt sáng rỡ, kích động cầm lấy ngọc

giản, vui mừng như điên nói: "Vâng, đại ca!" Nói xong, Chúc Long quay người rời khỏi Thủy Tinh cung, đi tìm tộc nhân để bí mật diễn luyện Vạn Long Đại Trận.

"Báo, tộc trưởng, tộc trưởng Phượng Hoàng tộc là Nguyên Phượng và tộc trưởng Kỳ Lân tộc là Thủy Kỳ Lân cầu kiến!" Đúng lúc này, một tộc nhân Long tộc bước vào, chắp tay thưa với Long Vương.

Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Mau mau mời vào!" "Vâng, tộc trưởng!" Tên tộc nhân đó lui ra ngoài.

Một lúc sau, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân bước vào, nhìn thấy Long Vương, chắp tay nói: "Đại ca!" Long Vương bước tới, vỗ vỗ vào vai hai người, cười ha hả nói: "Hiền muội, hiền đệ, đã lâu không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cười lớn đáp: "Nhờ phúc của đại ca, chúng ta vẫn khỏe!" Sau đó, ba người lần lượt ngồi xuống.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nhìn nhau, Thủy Kỳ Lân nói: "Đại ca, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta đã ẩn nhẫn đủ lâu rồi, hay là lần này chúng ta xuất thế, xưng bá Hồng Hoang, huynh thấy thế nào?" Long Vương nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, cười nói: "Hiền đệ thấy Vu Yêu nhị tộc tranh bá, nên cũng rục rịch rồi phải không?" Thủy Kỳ Lân cười ngượng ngùng, nói: "Đúng là không giấu được đại ca!" Long Vương đứng dậy, cười lớn nói: "Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta quả thật đã ẩn nhẫn quá lâu rồi, cũng nên ra ngoài hít thở không khí!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân vô cùng mừng rỡ.

Long Vương nhếch miệng cười nói: "Nhưng bây giờ chưa phải lúc, phải để mâu thuẫn giữa Vu Yêu nhị tộc càng thêm sâu sắc, lúc đó Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta xuất thế cũng không muộn!" Hiện tại Vu Yêu nhị tộc đang cùng tồn tại, nếu Tiên Thiên Tam Tộc xuất thế

vào lúc này, e rằng sẽ khiến Vu Yêu nhị tộc liên minh đối phó.

Một khi tham gia vào đại chiến, sẽ bị cuốn vào vòng xoáy lượng kiếp, đến lúc đó thân sẽ bất do kỷ.

Vì vậy, phải chuẩn bị trước!

Mặc dù, Vu Yêu nhị tộc hiện tại chưa phát triển, Tiên Thiên Tam Tộc có thể diệt tộc bọn họ!

Nhưng không thể không tính đến sự tồn tại của Thánh nhân!

Thay đổi đại thế của Thiên Đạo, đến lúc đó Hồng Quân chắc chắn sẽ can thiệp!

Hơn nữa, theo thời gian trôi đi, nếu Lục Thánh thành Thánh, mà Tiên Thiên Tam Tộc không có ai thành Thánh, thì phiền phức to!

Chương 20

Đây đều là những yếu tố không chắc chắn, vì vậy Long Vương phải thận trọng!

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân rất tin phục Long Vương, nên cũng không phản đối.

Long Vương cười nói: "Hiền muội, hiền đệ, bản hoàng đã mấy trăm vạn năm chưa gặp hai người, rất nhớ nhung, hay là chúng ta cùng nhau du ngoạn Hồng Hoang, thế nào?" "Rất tốt!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân mừng rỡ.

"Đi thôi!" Long Vương cười nhẹ, một bước bước ra, độn vào hư không.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng lần lượt bước vào hư không, đuổi theo Long Vương.

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người cùng nhau du ngoạn Hồng Hoang suốt mấy vạn năm.

Một ngày nọ, ba người đến một vùng núi.

Long Vương trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nói: "Ta là Long Vương, nghĩ đến thương sinh trong thiên hạ không có pháp môn tu luyện, ba trăm năm sau, đặc biệt giảng đạo tại đây một nghìn năm, phàm là người có duyên, đều có thể đến nghe đạo!" Bên cạnh, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân mặt mày ngơ ngác.

Thủy Kỳ Lân nói: "Đại ca, không có việc gì làm lại đi giảng đạo làm gì, chúng ta tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang, sướng biết bao!" Long Vương nhếch miệng, cười nói: "Hiền đệ không biết đó thôi, đây là việc có đại công đức!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân càng thêm

khó hiểu.

Thời gian ba trăm năm vội vã trôi qua, dưới chân núi đã tập trung vô số sinh linh.

Long Vương liền bắt đầu giảng đạo.

Những gì Long Vương giảng là những pháp môn hóa hình và tu luyện dễ hiểu nhất.

Vội vã một nghìn năm, Long Vương giảng đạo xong, nhìn chúng sinh linh, nói: "Được rồi, lần giảng đạo này đến đây là kết thúc, các ngươi tản đi đi!" Chúng sinh linh rời đi.

Đúng lúc này, trên bầu trời xuất hiện một đám mây công đức vàng kim cực lớn, hạ xuống vô số công đức.

Long Vương giơ tay thu lấy công đức.

Bên cạnh, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nhìn mà trợn mắt há mồm, gần như không dám tin vào mắt mình.

Từ lúc nào, công đức lại trở nên không đáng tiền như vậy?

Tùy tiện giảng đạo cũng có thể kiếm được công đức.

Thủy Kỳ Lân do dự, lớn tiếng nói: "Ta là tộc trưởng Kỳ Lân tộc Thủy Kỳ Lân, ba trăm năm sau…" Không đợi Thủy Kỳ Lân nói xong, Long Vương đã ngắt lời, cười nói: "Hiền đệ, không cần đâu!" Thủy Kỳ Lân mặt mày ngơ ngác, nhìn Long Vương, nói: "Đại ca, ta cũng muốn kiếm chút công đức, sao đại ca lại ngăn cản?" Long Vương cười nói: "Hiền đệ, cái gọi là có một mà không có hai, có ba.

Vừa rồi vi huynh giảng đạo, là lần giảng đạo đầu tiên từ khi trời đất mới thành, vì vậy Thiên Đạo mới hạ công đức ban thưởng cho vi huynh, nếu giảng đạo lần nữa, đã là lần thứ hai, Thiên Đạo chắc chắn sẽ không ban thưởng công đức nữa đâu!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy da

mặt co giật dữ dội.

Nguyên Phượng thì ra vẻ đăm chiêu.

"Được rồi, nếu muốn kiếm công đức, sau này có nhiều cơ hội, chúng ta tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang đi!" Long Vương cười nói.

"Thiện!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân gật đầu.

Ba huynh đệ tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang.

Một ngày nọ, ba huynh đệ đến một đỉnh núi, đột nhiên có tiếng đàn sáo truyền đến, âm thanh như tiếng trời, lúc như núi cao nước chảy, khiến lòng người thư thái, lúc như gươm đao ngựa sắt, vạn ngựa phi nước đại, khí thế hào hùng.

"Người này đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh trong âm luật chi đạo, thật là hiếm có!" Nguyên Phượng nghiêng tai lắng nghe, khen ngợi từ tận đáy lòng.

"Giỏi về âm luật chi đạo?

Chẳng lẽ là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa?" Long Vương nhướng mày, men theo âm thanh đi tới.

Đi chưa được bao lâu, Long Vương nhìn thấy phía trước không xa, bên cạnh một thác nước, một nữ tử ngồi trên tảng đá lớn, đang thổi sáo, một nam tử khác cũng ngồi cách đó không xa, đang gảy đàn.

Hơn nữa, cả hai đều có thân nửa người nửa rắn!

"Quả nhiên là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa!" Trong hậu thế, Phục Hy và Nữ Oa có mỹ danh là Thần Âm Nhạc, trên Hồng Hoang, rất ít người tu luyện âm luật chi đạo, vì vậy Long Vương mới đoán là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa, bây giờ lại thấy hai người có thân nửa người nửa rắn, mới khẳng định được thân phận của họ.

Một khúc nhạc kết thúc, Phục Hy và Nữ Oa dừng lại.

Hai người Phục Hy và Nữ Oa nhìn về phía ba người Long Vương, phát hiện không thể nhìn thấu tu vi của họ, không khỏi thầm kinh ngạc.

Phục Hy vội nói: "Ba vị đạo hữu, bần đạo là Phục Hy, vị này là lệnh muội Nữ Oa, ra mắt ba vị đạo hữu, không biết nên xưng hô ba vị đạo hữu thế nào?" Long Vương cười nói: "Bản hoàng là Long Vương của Long tộc, vị này là nhị muội Nguyên Phượng, vị này là tam đệ Thủy Kỳ Lân!" Hai người Phục Hy và Nữ Oa kinh ngạc, Phục Hy vội nói: "Nguyên lai là ba vị đạo hữu, huynh muội chúng ta vừa rồi đã múa rìu qua mắt thợ rồi!" "Đúng là múa rìu qua mắt thợ!" Không đợi Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lên tiếng, Long Vương đã mở miệng nói.

Vốn dĩ Phục Hy nói múa rìu qua mắt thợ chỉ là lời khiêm tốn, hắn rất tự tin về âm luật chi đạo của mình!

Ai ngờ Long Vương lại nói như vậy.

Điều này khiến Phục Hy và Nữ Oa trong lòng không vui!

Phục Hy hừ lạnh một tiếng, đánh giá Long Vương từ trên xuống dưới, trầm giọng nói: "Long Vương đạo hữu lẽ nào cũng am hiểu âm luật?" "Biết sơ sơ!" Long Vương cười nhẹ nói.

Phục Hy nhướng mày, ngạo nghễ nói: "Vậy xin mời Long Vương đạo hữu biểu diễn một khúc, chúng ta cùng nhau trao đổi, thế nào?" "Đại ca, không được thì chúng ta đi thôi…" Trong hàng trăm triệu năm ở cùng Long Vương, Thủy Kỳ Lân chưa bao giờ thấy Long Vương am hiểu âm luật chi đạo, không khỏi đỏ bừng mặt, sợ Long Vương thua, làm mất mặt Tiên Thiên Tam Tộc, liền nhỏ giọng thúc giục.

"A, đại ca…" Nguyên Phượng cũng kéo tay áo Long Vương, nhỏ giọng nói.

Long Vương nhìn xung quanh, thấy núi cao nước chảy, lòng người thư thái, âm thanh vang dội, bèn có cảm hứng, cất cao giọng hát: "Thương hải nhất thanh tiếu, thao thao lưỡng ngạn triều…" Một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ kết thúc, xung quanh ngoài tiếng thác nước chảy rào rào, thì hoàn toàn im lặng.

Đúng lúc này, trên bầu trời lại xuất hiện một đám mây công đức vàng kim cực lớn, hạ xuống cuồn cuộn công đức về phía Long Vương.

Chương 21

Thì ra một khúc hát cao của Long Vương, đã vô tình bổ sung hoàn thiện âm luật chi đạo, Thiên Đạo chí công, liền dùng công đức ban thưởng cho Long Vương!

Long Vương giơ tay thu lấy công đức, cười tủm tỉm nhìn hai người Phục Hy và Nữ Oa.

Thiên Đạo chí công, ai cao ai thấp, đã quá rõ ràng.

Bên cạnh, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã sớm trợn mắt há mồm.

Đôi mắt đẹp của Nguyên Phượng tràn đầy vẻ khác lạ, trên khuôn mặt xinh đẹp còn hiện lên một vệt ửng hồng.

Thủy Kỳ Lân trợn tròn đôi mắt to như chuông đồng, một mặt kính phục nhìn Long Vương, ngây ngô nói: "Đại ca, huynh… tu luyện âm luật chi đạo từ khi nào vậy?

Sao ngay cả huynh đệ ta cũng không biết?" Phục Hy và Nữ Oa cũng kinh ngạc không thôi.

Một lúc sau, hai người hoàn hồn, Phục Hy chắp tay với Long Vương nói: "Long Vương đạo hữu quả nhiên có tạo nghệ cao thâm trên âm luật chi đạo, không phải huynh muội chúng ta có thể so sánh, chúng ta xin cam bái hạ phong!" Nữ Oa mặt mày không thể tin nổi nhìn Long Vương, cũng vội vàng chắp tay nói: "Cam bái hạ phong!" Long Vương đưa tay đỡ hai người dậy, cười nói: "Hai vị đạo hữu khách khí rồi!" Thái độ của Long Vương hoàn toàn khác với thái độ ngạo mạn trước đó.

Phục Hy và Nữ Oa cũng có chút ngơ ngác.

Nhưng Long Vương lại có tính toán của riêng mình.

Trước đó, sau khi tự báo thân phận, hai người Phục Hy và Nữ Oa cho rằng Long Vương là tiền bối, tu vi cao hơn mình, vì vậy mới tôn kính ba người Long Vương.

Nhưng giờ đây, Long Vương đã dùng chính sức hút của mình để khuất phục hai người Phục Hy và Nữ Oa, hai điều này có sự khác biệt về bản chất!

Phục Hy nhìn Long Vương, với tư thế của hậu bối nói: "Long Vương… tiền bối, có thể luận đạo một phen không?" Luận đạo?

Luận cái con khỉ!

Lão tử đối với âm luật chi đạo một chữ cũng không biết, chẳng qua là mượn kinh điển của hậu thế dùng một phen thôi!

Một khi luận đạo, chẳng phải sẽ bị lộ tẩy sao?

Long Vương nhếch mép, nói với Phục Hy: "Hôm nay bản hoàng vừa hay có việc, ngày khác chúng ta luận đạo cũng không muộn, xin cáo từ!" Nói xong, Long Vương kéo Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, bỏ đi như chạy trốn.

Lần này, chẳng qua là mượn âm luật chi đạo để kết giao với Phục Hy và Nữ Oa thôi, đặc biệt Nữ Oa là thánh nhân tương lai, nếu luận đạo mà bị lộ tẩy, làm mất mặt thánh nhân, thì không hay rồi.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng mặt mày ngơ ngác, không biết tại sao Long Vương lại đi vội như vậy… … Phía bên kia, ngoài Thái Dương tinh, một luồng sáng bay tới, hiện ra một thần ma đầu trâu mình người.

Thần ma đầu trâu chắp tay hướng về phía Thái Dương tinh nói: "Khởi bẩm hai vị Yêu hoàng, Giao Long Vương ở Hắc Thủy Đàm kia cự tuyệt thần phục Yêu tộc chúng ta, còn đánh bị thương rất nhiều

người của Yêu tộc, khẩn cầu hai vị Yêu hoàng vì chúng ta mà làm chủ!" "Hừ, đồ vô dụng, chỉ một Giao Long Vương mà cũng khiến ngươi thảm hại như vậy, đúng là phế vật!" Trong Thái Dương tinh, truyền ra một giọng nói uy nghiêm.

"Xin Yêu hoàng bớt giận!" Thần ma đầu trâu sợ đến run lẩy bẩy, run giọng nói.

"Hiền đệ, thôi bỏ đi, ta đích thân đi một chuyến vậy!" Trong Thái Dương tinh, lại truyền ra giọng nói của một người khác.

Rõ ràng, người nói là Đế Tuấn.

"Đi đi!" Đế Tuấn nhàn nhạt nói.

Thần ma đầu trâu thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng hóa thành một luồng sáng rời đi.

Một lát sau, trên Thái Dương tinh bắn xuống hai luồng hỏa quang, thẳng tiến đến Hắc Thủy Đàm.

Đến Hắc Thủy Đàm, hỏa quang tan đi, hiện ra hai vị hoàng giả mặc kim ô lưu vân bào, chính là hai vị chí tôn của Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Giao Long Vương, bản hoàng ở đây, còn không ra nghênh tiếp?" Đông Hoàng Thái Nhất tay nâng Hỗn Độn Chung, toàn thân thái dương chân hỏa hừng hực, đốt cháy không gian kêu lách tách, giọng nói như sấm sét chín tầng trời, cuồn cuộn truyền ra.

"Hoa lạp…" Giây lát sau, tiếng nước vang lên dữ dội, một con giao long vạn trượng xông ra từ Hắc Thủy Đàm.

Giao long ngửa mặt lên trời gầm thét, hóa thành một đạo nhân mặc hắc bào.

Đạo nhân nhìn về phía hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, nhíu mày

nói: “Hai vị đạo hữu, không biết đến Hắc Thủy Đàm của ta có việc gì?” “Hừ, Giao Long Vương, bản hoàng là Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc, vị này là huynh trưởng của bản hoàng Đế Tuấn, thấy huynh đệ bản hoàng hai người, sao còn không quy hàng Yêu tộc?” Trong đôi mắt của Đông Hoàng Thái Nhất, thái dương chân hỏa hừng hực, trầm giọng quát.

Giao Long Vương nhíu chặt mày, nhìn hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, nói: “Ta là người của Long tộc, sao có thể quy hàng Yêu tộc?

Hai vị xin mời về cho!” Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận, trầm giọng quát: “Hừ, Giao Long Vương, bản hoàng hỏi lại lần nữa, rốt cuộc có quy hàng Yêu tộc không?” Giao Long Vương nhíu chặt mày, đang định mở miệng, thì đúng lúc này, một giọng nói truyền đến.

“Nói rõ ràng như vậy, điếc rồi à?” Giao Long Vương nhìn theo hướng giọng nói, chỉ thấy ba người đang chậm rãi bước tới, người đi đầu chính là Long Vương.

Giao Long Vương mừng rỡ, đang định quỳ lạy, Long Vương liền ra hiệu bằng mắt, Giao Long Vương vội vàng ngậm miệng, cung kính cúi đầu.

“Hừ, kẻ nào?

Dám nói chuyện với bản hoàng như vậy?” Đông Hoàng Thái Nhất cũng nhìn thấy ba người Long Vương, trầm giọng quát.

“Hừ, chỉ là con gà lửa, dám vô lễ với ba huynh đệ ta như vậy?

Tìm chết phải không?” Thủy Kỳ Lân nổi giận, uy áp cuồng bạo cuồn cuộn ập về phía hai người Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hiện tại Đạo Tổ chưa giảng đạo, hai người Đế Tuấn và Thái Nhất cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, làm sao có thể chịu nổi uy áp Chuẩn Thánh đỉnh phong của Thủy Kỳ Lân.

Chỉ riêng uy áp, hai người Đế Tuấn và Thái Nhất đã có chút không chịu nổi, bị ép lùi lại liên tục.

Hai người mặt mày kinh hãi nhìn ba người Long Vương.

Chương 22

Đặc biệt là khi nhìn Nguyên Phượng, họ cảm thấy tim đập thình thịch, có cảm giác không dám ngẩng đầu.

Hai người Đế Tuấn và Thái Nhất tuy là Kim Ô, nhưng nói trắng ra cũng là loài chim.

Phượng Hoàng là vua của trăm loài chim, là vương giả của loài chim!

Nguyên Phượng lại là hoàng hậu của Phượng Hoàng, vì vậy Đế Tuấn và Thái Nhất khi nhìn Nguyên Phượng, có chút kinh hãi.

"Cút!" Trong đôi mắt của Long Vương lóe lên hàn quang, trầm giọng nói.

Đông Hoàng Thái Nhất sao có thể chịu nổi sự khinh bỉ như vậy, lập tức nổi giận, trầm giọng quát: "Bản hoàng liều mạng với ngươi!" Nói xong, hắn cầm Hỗn Độn Chung, bổ thẳng vào đầu Long Vương.

"Thứ như con kiến, đúng là tìm chết!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, đôi mắt lạnh đi, đưa ra một ngón tay, nhẹ nhàng chỉ một cái, pháp lực cuồng bạo tuôn ra, trực tiếp đánh Đông Hoàng Thái Nhất bay lộn nhào về phía sau, không biết bay xa bao nhiêu vạn dặm, ầm ầm đâm sập từng ngọn núi lớn sau lưng.

Đế Tuấn thấy vậy đồng tử co rút dữ dội, mặt mày kinh hãi nhìn Long Vương, vội vàng hóa thành một luồng sáng độn đi về phía xa.

"Hừ, hôm nay bản hoàng sẽ cho ngươi một bài học nhớ đời!" Nói xong, Long Vương lại đưa ra một ngón tay, nhẹ nhàng điểm về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn sợ đến vỡ mật, vội vàng vỗ trán, Hà Đồ Lạc Thư hiện ra,

lơ lửng trên đỉnh đầu, rủ xuống từng luồng huyền quang, bảo vệ toàn thân.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, dưới pháp lực cuồng bạo của Long Vương, huyền quang vỡ tan, Hà Đồ Lạc Thư kêu lên ai oán, Đế Tuấn thổ huyết, như Đông Hoàng Thái Nhất bay ngược ra ngoài, ầm ầm đâm vào ngọn núi lớn sau lưng.

Một lúc sau, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất từ trong đống đá vụn bò ra, mặt mày kinh hãi nhìn Long Vương, vội vàng hóa thành hai luồng sáng độn đi về phía xa.

Thủy Kỳ Lân nhíu mày, hỏi: "Đại ca, hai người này chính là hai vị Yêu hoàng của Yêu tộc, sao đại ca không diệt trừ chúng để trừ hậu họa?" Long Vương nhếch miệng, nói: "Lúc này nếu diệt hai người này, e rằng Thiên Đạo không cho phép!" Nếu cho phép, Long Vương năm đó đã diệt Đế Tuấn và Thái Nhất rồi, sao phải đợi đến hôm nay.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ra vẻ đăm chiêu.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang!" Long Vương ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ: "Tính thời gian, Hồng Quân chắc sắp thành Thánh rồi!" Tiếp đó, Long Vương liền chờ Hồng Quân thành Thánh, chuẩn bị đi Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Ba huynh đệ thì tiếp tục lang thang trên Hồng Hoang.

Thời gian thoáng qua, lại là một vạn năm.

Một ngày nọ, ba huynh đệ đang cưỡi mây đi.

Đi được nửa đường, đột nhiên một luồng sáng rực rỡ kinh người phóng lên trời, chặn đường đi của ba người.

Long Vương nhướng mày, kinh hỉ nói: "Hiền muội, hiền đệ, phía dưới chắc chắn có bảo vật xuất thế, chúng ta xuống xem sao!" "Thiện!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng vui mừng nói.

Ba người đổi hướng mây, bay về phía luồng sáng.

Cuối cùng, tại một thung lũng, ba người đã tìm ra nguồn gốc của luồng sáng.

Một cây ba tiêu khổng lồ, trên cây có bốn chiếc lá, tràn ngập bốn loại sức mạnh cuồng bạo của địa hỏa phong lôi.

"...

Cực phẩm tiên thiên linh căn, cây ba tiêu!" Long Vương nhận ra vật này.

Ba huynh đệ du ngoạn Hồng Hoang mấy chục vạn năm, trên đường cũng gặp không ít thiên tài địa bảo, nhưng chưa gặp được cực phẩm tiên thiên linh căn nào như cây ba tiêu.

Chỉ là lúc này, bên cạnh cây ba tiêu, có ba người đang đứng.

Ba người một già, một trung niên và một thanh niên, sau đầu có vầng công đức vàng kim cực lớn, như thể đang thể hiện thân phận của mình.

Nhìn cách ăn mặc của ba người, Long Vương đại khái đoán ra thân phận của họ.

Chính là Tam Thanh!

"Hừ, ba vị đạo hữu, cây ba tiêu này là do ba huynh đệ chúng ta phát hiện trước, xin mời rời đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn ba người Long Vương, nhíu mày, trầm giọng nói.

Long Vương nhướng mày, nói: "Phàm là bảo vật, đều thuộc về người có đức, bản hoàng thấy ba người các ngươi không có duyên với bảo vật này, đi đi!" "Hừ, cuồng đồ ở đâu ra, dám vô lễ như vậy, có biết đang nói chuyện với ai không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, trầm giọng quát.

“Có thể là ai, Tam Thanh của núi Côn Luân chứ gì!” Long Vương khinh thường nhếch miệng nói.

“...

Ngươi biết ba người bần đạo?” Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên sững sờ, sau đó một cảm giác ưu việt dâng lên từ đáy lòng, vuốt râu dài, ra vẻ cao cao tại thượng, nói: “Nếu đã biết thân phận của chúng ta, sao còn không mau rời đi?” Tam Thanh từ khi xuất đạo đến nay, liền dựa vào danh tiếng Bàn Cổ chính tông, cùng với pháp lực cường hãn, đã tạo nên danh tiếng lẫy lừng.

Trên Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều phải nể mặt mấy phần.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn mới ngạo mạn như vậy!

“Rời cái đầu nhà ngươi, thứ như ngươi, cũng xứng nói chuyện với bản hoàng như vậy sao?” Thủy Kỳ Lân tính tình nóng nảy, sao có thể chịu nổi sự khinh bỉ như vậy, lập tức nổi giận, trầm giọng quát.

Tam Thanh bị chửi đến ngơ ngác, trong lúc nhất thời đứng sững tại chỗ.

Đợi khi hoàn hồn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đỏ bừng mặt, giận dữ quát: “Tìm chết, nếu đã như vậy, ba huynh đệ bần đạo, sẽ đấu với ba huynh đệ các ngươi!” “Đối phó với ba người các ngươi, cần gì đại ca và nhị tỷ ta ra tay, bản hoàng một mình là đủ rồi!” Thủy Kỳ Lân mặt mày khinh thường, đưa tay ra, định một chưởng đánh chết ba người.

Long Vương nhếch mép, vung tay áo, trực tiếp đánh bay Tam Thanh.

Đáng thương cho Tam Thanh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị một cái phất tay áo đánh bay, ầm ầm đâm vào một ngọn núi lớn sau lưng, khiến ngọn núi đó vỡ nát.

Chương 23

Lúc này Tam Thanh cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, sao có thể là đối thủ của ba huynh đệ Long Vương?

"Đại ca, sao không để ta giết ba lão già đó?" Thủy Kỳ Lân tức giận nói.

Long Vương nhếch mép, nói: "Tam đệ, ba người đó là thánh nhân thiên định, không giết được!" "Thánh nhân thiên định?" Thủy Kỳ Lân kinh ngạc kêu lên.

Long Vương gật đầu, nói: "Được rồi, mặc kệ họ, chúng ta hái lá ba tiêu đi!" Về phần Tam Thanh, bị Long Vương một cái phất tay áo đánh bay, đã sớm sợ đến vỡ mật, sao dám quay lại, sau khi từ trong đống đá vụn bò ra, liền vội vàng hóa thành ba luồng sáng chạy trốn.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân gật đầu.

Nguyên Phượng hơi do dự, bước lên hái lá ba tiêu thuộc tính Hỏa.

Thủy Kỳ Lân không do dự, hái lá ba tiêu thuộc tính Địa.

Long Vương cười nói: "Hiền muội, hiền đệ, vậy bản hoàng sẽ lấy hai phiến Phong Lôi!" Nói xong, Long Vương hái hai lá Phong Lôi.

Ba huynh đệ đều là tộc trưởng của một tộc, trong bảo khố của Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc, cũng có không ít thứ tốt, tự nhiên sẽ không vì một hai món linh bảo mà gây ra bất hòa.

Đúng lúc này, chân trời có tử khí vô biên cuồn cuộn, vạn ngàn khí lành từ chín tầng trời rủ xuống, hào quang bốn phía, đất mọc sen vàng, muôn vàn dị tượng đột nhiên xuất hiện.

"… Hồng Quân thành thánh?" Nhìn thấy những dị tượng này, Long Vương thầm kinh ngạc.

Quả không ngoài dự đoán, khoảnh khắc tiếp theo, một luồng thánh uy mênh mông lập tức quét qua toàn bộ Hồng Hoang, ép cho chúng sinh Hồng Hoang có chút không thở nổi.

Ngay cả Long Vương cũng cảm thấy trên vai như bị hai ngọn núi khổng lồ đè lên, có chút gắng gượng.

"Dưới thánh nhân đều là con kiến, quả nhiên là như vậy!" Long Vương thầm kinh hãi.

"Ta là Hồng Quân, hôm nay đã chứng được Hỗn Nguyên đại đạo, nghĩ đến thương sinh trong thiên hạ không có pháp môn tu đạo, đặc biệt sau một vạn năm, sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, phàm là người có duyên, đều có thể đến nghe đạo!" Một giọng nói mênh mông vô cùng, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

"Đại ca, Hồng Quân kia thành thánh rồi, chúng ta có cần đi nghe đạo không?" Thủy Kỳ Lân hỏi.

Long Vương nhếch miệng nói: "Tất nhiên là phải đi nghe đạo, đi thôi!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lần lượt gật đầu, cùng Long Vương, bước về phía Hỗn Độn.

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân tuy đều có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng chỉ vì nguyên nhân tiên thiên, sinh ra đã có thực lực cường hãn như vậy, nói trắng ra là không rõ pháp môn tu luyện, chỉ biết dùng, không hiểu nguyên lý.

Vì vậy, Long Vương lần này đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, chính là muốn hiểu rõ nguyên lý!

Ba huynh đệ vượt qua dòng sông thời gian không gian, nhanh chóng đến Hỗn Độn.

Hỗn Độn rộng lớn biết bao, tràn ngập địa hỏa phong lôi các loại vật chất hủy diệt, nhưng lại khó làm tổn thương được ba người.

Ba người đi trong Hỗn Độn mênh mông, tìm kiếm tung tích của Tử Tiêu Cung.

Đi chưa được bao lâu, mọi người đã nhìn thấy một cung điện cổ kính tang thương, chính là Tử Tiêu Cung.

"Hiền muội, hiền đệ, đi thôi, trong Tử Tiêu Cung chắc chắn có cơ duyên lớn, chúng ta mau đến đó!" Long Vương không ngừng nghỉ, đến ngoài cửa Tử Tiêu Cung, rồi đi thẳng vào trong.

Chỉ thấy trong Tử Tiêu Cung cực kỳ rộng rãi, trên có nhật nguyệt tinh thần lơ lửng, dưới có sơn hà đại xuyên sừng sững, nghiễm nhiên là một tiểu thế giới.

Ở chính phía trước Tử Tiêu Cung, có sáu cái bồ đoàn.

Long Vương không cần biết ba bảy hai mốt, đi thẳng tới, ngồi lên cái bồ đoàn đầu tiên.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân theo sau Long Vương, ngồi lên cái bồ đoàn thứ hai và thứ ba.

Sáu cái bồ đoàn phía trước, kẻ ngốc cũng biết có cơ duyên lớn.

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ngồi yên, liền tự mình nhắm mắt ngồi thiền trong Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung là do Đạo Tổ sau khi thành thánh mở ra, có Thiên Đạo gia trì, bên trong đạo vận thập túc, tu luyện ở đây, tự nhiên có chỗ tốt.

Không biết qua bao lâu, lại có ba người bước vào, ba người không ai khác, chính là Tam Thanh.

Tam Thanh nhìn ba người Long Vương, sắc mặt hơi biến đổi, rồi im lặng chiếm lấy ba thánh vị còn lại.

"Đinh…" "Thần cấp lựa chọn kích hoạt!" "Lựa chọn một,

nhường chỗ cho Tam Thanh, thưởng ba đạo Hồng Mông Tử Khí, Cửu Chuyển Huyền Công và một khối Đạo Âm Thạch!" "Lựa chọn hai, không nhường chỗ, thưởng cực phẩm tiên thiên linh bảo Trọng Thủy Châu!" Đúng lúc này, trong đầu Long Vương vang lên giọng nói của hệ thống.

Phụt!

Cần phải chọn sao?

Đương nhiên là chọn một rồi!

Chiếm ba cái bồ đoàn, chẳng phải là vì thánh vị sao!

Bây giờ có Hồng Mông Tử Khí, có cần bồ đoàn nữa không?

Ngoài Hồng Mông Tử Khí ra, còn có Cửu Chuyển Huyền Công và Đạo Âm Thạch, vụ mua bán này đúng là lời to!

Ngay lập tức, Long Vương quay đầu nhìn Tam Thanh, cười tủm tỉm nói: "Ba vị đạo hữu, đã lâu không gặp!" Da mặt Tam Thanh co giật dữ dội, ngại thực lực của Long Vương.

Thái Thượng Lão Tử gật đầu nói: "Long Vương đạo hữu, đã lâu không gặp!" Long Vương cười tủm tỉm nhìn Tam Thanh, nói: "Ba vị đạo hữu, hay là chúng ta đổi chỗ ngồi, thế nào?" "Đại ca,…" Thủy Kỳ Lân sốt ruột, kinh ngạc kêu lên.

Chương 24

Nguyên Phượng cũng mặt mày không thể tin nổi nhìn Long Vương.

Tuy nhiên, sáu cái bồ đoàn, nhưng ba cái bồ đoàn đầu tiên, e rằng cơ duyên lớn hơn!

Long Vương ra hiệu bằng mắt với Thủy Kỳ Lân.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân tuy trong lòng không vui, nhưng chọn tin tưởng Long Vương, không nói gì nữa.

Tam Thanh cũng không ngờ Long Vương sẽ chủ động đề xuất đổi chỗ ngồi, cũng mặt mày ngơ ngác.

Trong đôi mắt Thái Thượng Lão Tử lóe lên thần quang, hỏi: "Long Vương đạo hữu đổi chỗ ngồi với ba người chúng ta, có điều kiện trao đổi không?" Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Thông minh, ba người bản hoàng trao đổi với các ngươi, mối thù trước đây của chúng ta xóa bỏ, ba người các ngươi mỗi người nợ bản hoàng ba ân tình, thế nào?" Tam Thanh do dự không quyết.

Long Vương nhìn Tam Thanh, cười tủm tỉm nói: "Ba vị đạo hữu là Bàn Cổ chính tông, nếu ngồi ở ba chỗ ngồi phía sau, e rằng sẽ làm mất danh tiếng Bàn Cổ chính tông a,… Ba cái bồ đoàn phía trước rõ ràng cơ duyên lớn hơn, ba vị đạo hữu thấy thế nào?" Tam Thanh nhìn nhau, rõ ràng đang truyền âm giao lưu.

Một lúc sau, Tam Thanh lần lượt gật đầu.

Thái Thượng Lão Tử chắp tay với Long Vương nói: "Ba vị đạo hữu, chúng ta đồng ý!" "Tốt!" Long Vương nhếch miệng cười, đứng dậy làm tư thế mời, cười tủm tỉm nói: "Mời!" Nguyên Phượng và

Thủy Kỳ Lân tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ đành làm theo.

"Đạo hữu mời!" Tam Thanh chắp tay nói.

Tiếp đó, Tam Thanh ngồi lên ba cái bồ đoàn phía trước, ba huynh đệ Long Vương thì ngồi lên ba cái bồ đoàn phía sau.

"Đinh…" "Căn cứ vào hành vi của túc chủ, hệ thống phán định, túc chủ đã chọn lựa chọn một, đang phát thưởng…" "Phát thưởng thành công!" Giọng nói của hệ thống vang lên.

Cùng lúc đó, trong đầu Long Vương có thêm pháp quyết Cửu Chuyển Huyền Công, trong khánh vân có thêm ba đạo Hồng Mông Tử Khí và một khối Đạo Âm Thạch.

Long Vương hài lòng nhếch miệng.

Bên cạnh Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ngơ ngác không thôi.

Không biết tại sao Long Vương nhường chỗ cho người ta, lại vui vẻ như vậy.

"Đầu óc đại ca chắc chắn bị hồ đồ rồi…" Thủy Kỳ Lân nhỏ giọng lẩm bẩm.

Long Vương nghe vậy không nói nên lời, cũng lười giải thích.

Một lát sau, lại có mấy vị đại thần bước vào.

Trong đó có hai người Phục Hy và Nữ Oa.

Ngoài ra, còn có Đế Tuấn, Thái Nhất, Yêu Sư Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, Hồng Vân Lão Tổ và Minh Hà Lão Tổ.

Chỉ là khi thấy sáu cái bồ đoàn phía trước đã có người chiếm, trong lòng họ hơi thất vọng, liền tự tìm chỗ ngồi xuống.

Tử Tiêu Cung là đạo trường của thánh nhân, họ cũng không dám

tranh giành!

Trong đôi mắt Long Vương lóe lên tinh quang, không do dự, quay đầu nhìn Nữ Oa, cười tủm tỉm nói: "Nữ Oa đạo hữu, chỗ ngồi của bản hoàng đây!" Nói xong, Long Vương đứng dậy nhường bồ đoàn.

"…" Nữ Oa mặt mày hơi đỏ, có chút không tiện.

"Nữ Oa đạo hữu, mời ngồi đi!" Long Vương không cho phép từ chối, trực tiếp kéo Nữ Oa lên bồ đoàn.

"Tại sao lại nhường bồ đoàn cho ta?

Chẳng lẽ hắn nhìn trúng ta?

Long Vương, long tính hỉ dâm… nhưng Long Vương pháp lực cao cường, trông cũng rất đẹp trai…" Nữ Oa mặt mày càng thêm đỏ, trong đầu không ngừng suy nghĩ lung tung.

Dù sao, ai cũng biết sáu cái bồ đoàn phía trước có cơ duyên lớn, Long Vương vô cớ nhường cho Nữ Oa, là vì cái gì?

Ngay cả Phục Hy đại thần bên cạnh cũng cảm thấy có vấn đề, cứ dùng ánh mắt nghiêng nhìn Long Vương, như thể đang đánh giá em rể.

"Xong rồi, xong rồi, đại ca thật sự hồ đồ rồi, sao có thể nhường bồ đoàn đi chứ,…" Thủy Kỳ Lân nhìn mà trợn mắt há mồm, mặt mày không thể tin nổi, lẩm bẩm.

Nguyên Phượng thì nghiêng mắt đánh giá Nữ Oa, hai má phồng lên, như thể đang đánh giá tình địch.

Chỉ có Long Vương biết, thánh vị này vốn là của Nữ Oa!

Long Vương nhường thánh vị ra, có thể nhận được một ân tình của Nữ Oa!

Phải biết rằng, ân tình của thánh nhân, không dễ có được như vậy, ân tình nhường chỗ, có thể dùng để trả nợ!

Long Vương không do dự, nhìn mọi người, cười nói: “Các vị đạo hữu, chỗ nhị muội và tam đệ của ta có hai cái bồ đoàn, ta cũng có thể nhường hai cái bồ đoàn này ra, nhưng… ai nếu cướp được bồ đoàn, liền nợ Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta một ân tình, các vị thấy thế nào?” “Rất tốt!” Mọi người nói.

“Đại ca,…” Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân sốt ruột.

Bồ đoàn của ngươi nhường đi cũng thôi đi, còn muốn chúng ta cũng nhường đi!

“Xong rồi, xong rồi, đại ca hoàn toàn lẩm cẩm rồi…” Da mặt Thủy Kỳ Lân co giật dữ dội, lẩm bẩm.

“Nhị muội, tam đệ, nghe lời đại ca, nhường chỗ!” Long Vương nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, nhàn nhạt nói.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân tuy mặt mày không tình nguyện, nhưng cũng nhường ra.

Chương 25

Hai người vừa nhường ra, liền thấy Hồng Vân Lão Tổ hóa thành một vệt hồng quang, chiếm lấy cái bồ đoàn thứ năm.

Yêu Sư Côn Bằng vèo một cái, hóa thành một đoàn hắc ảnh, cướp lấy cái bồ đoàn thứ sáu.

Về tốc độ, hai vị này tuyệt đối đỉnh của chóp!

Yêu Sư Côn Bằng và Hồng Vân Lão Tổ chắp tay với Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nói: "Đa tạ ba vị đạo hữu!" Long Vương nhếch miệng, cười nói: "Không cần cảm ơn, nhưng hai vị đạo hữu phải nhớ, nợ Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta một ân tình!" "Đạo hữu yên tâm!

Bần đạo nhớ kỹ!" Yêu Sư Côn Bằng và Hồng Vân Lão Tổ chắp tay với Long Vương nói.

"Như vậy thì tốt!" Long Vương nhếch miệng, tiếp tục ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Cướp được ba cái bồ đoàn, kết quả ngoài phần thưởng của hệ thống, còn kiếm được sáu phần ân tình, vụ mua bán này quá hời!

Tiếp đó, lần lượt có thần ma tiến vào Tử Tiêu Cung.

Tổ Vu Hậu Thổ bước vào, khi nhìn thấy Long Vương, nhíu mày.

Cuối cùng, có hai đạo nhân áo quần rách rưới bước vào.

Một người trong đó mặt vàng gầy gò, mặt mày như khổ qua, như thể ai nợ hắn năm trăm vạn.

Người còn lại là một lão lùn, đôi mắt ti hí không ngừng đảo, vừa nhìn đã biết là kẻ gian hoạt.

“Ai nha, đường đến Tây phương của chúng ta xa xôi, chỉ muốn được gần gũi lắng nghe thánh âm, ai ngờ lại đến muộn, chúng ta có lỗi với ức vạn sinh linh Tây phương, hu hu hu…” “A, sư đệ, chúng ta có lỗi với ức vạn sinh linh Tây phương, hay là chết đi cho rồi!” Hai người vừa vào Tử Tiêu Cung, thấy sáu cái bồ đoàn phía trước đã có người chiếm, liền gào khóc thảm thiết.

Một người trong đó, lao đầu vào cột của Tử Tiêu Cung.

“Tây phương nhị thánh không hổ là kẻ vô sỉ đệ nhất và đệ nhị Hồng Hoang, mặt dày thật…” Dù Long Vương đã sớm có chuẩn bị tâm lý, cũng nhìn mà trợn mắt há mồm.

Người đâm cột không ai khác, chính là Chuẩn Đề đạo nhân có danh xưng là kẻ vô sỉ đệ nhất.

“Đạo hữu khoan đã, vì một cái bồ đoàn mà tìm đến cái chết, không đáng, bồ đoàn của bần đạo liền nhường cho đạo hữu đi!” Đúng lúc này, Hồng Vân Lão Tổ hiện thân ngăn Chuẩn Đề đạo nhân.

Chỉ thấy Hồng Vân Lão Tổ vừa hiện thân, bên kia Tiếp Dẫn đạo nhân đã một mông ngồi xuống.

Hồng Vân Lão Tổ nhìn mà trợn mắt há mồm.

Da mặt Long Vương co giật dữ dội, lẩm bẩm: “Tên này mặt dày thật!” “Đa tạ đạo hữu!” Tiếp Dẫn đạo nhân chắp tay với Hồng Vân Lão Tổ nói.

Da mặt Hồng Vân Lão Tổ co giật dữ dội, cười ngượng ngùng nói: “Không cần cảm ơn!” Nói xong, ông đi đến bên cạnh Trấn Nguyên Tử ngồi xuống.

Trấn Nguyên Tử nhíu mày nói: “Hồng Vân đạo hữu, bồ đoàn đó có cơ duyên lớn, sao có thể dễ dàng nhường đi?” Hồng Vân Lão Tổ nhếch miệng cười nói: “Giúp người là niềm vui mà!” “Nhưng…”

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nhíu chặt mày, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Đại ca, hai người này quá vô sỉ rồi!" Thủy Kỳ Lân không nhịn được nói.

Thủy Kỳ Lân trời sinh giọng to, tuy nói nhỏ, nhưng âm thanh vẫn lớn, vang khắp cả Tử Tiêu Cung.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đỏ bừng mặt, quay đầu giận dữ nhìn Thủy Kỳ Lân.

Trong Tử Tiêu Cung có nhiều người như vậy, không ai dám nói huynh đệ hai người họ, chỉ có Thủy Kỳ Lân, sao không khiến hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức giận?

"Thái, tên đạo nhân thô lỗ kia, nói bậy gì đó?

Bôi nhọ danh dự của hai người chúng ta, bần đạo quyết không bỏ qua!" Chuẩn Đề đạo nhân giận dữ nói.

Thủy Kỳ Lân nổi giận, định xông lên.

Long Vương ngăn Thủy Kỳ Lân lại, cười tủm tỉm nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Được thôi, bản hoàng cũng muốn xem hai vị đạo hữu làm thế nào không bỏ qua?

Nhưng mà… chúng ta thật có duyên phận a!" Nói xong, Long Vương lật tay, một cành bồ đề hiện ra.

Trên cành bồ đề này có treo từng viên long châu to lớn, trong long châu có từng con thần long bơi lội, phát ra từng tràng tiếng rồng gầm.

Long châu chính là long châu của những tộc nhân đã chết trong Long tộc!

Bị Long Vương dùng cành bồ đề và tiên thiên canh kim chi khí làm cơ sở, luyện chế thành bảo vật, Vạn Long Miểu Thụ!

“… Bản thể của bần đạo là cành bồ đề?… Năm đó là ngươi?” Chuẩn Đề đạo nhân nhận ra thân phận của Long Vương, kinh ngạc kêu lên.

Tiếp Dẫn đạo nhân cũng đồng tử co rút dữ dội, nhận ra thân phận của Long Vương.

“Không sai, chính là bản hoàng!” Long Vương cười tủm tỉm nhìn hai người.

Hai người mặt mày nghiến răng nghiến lợi nhìn Long Vương, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn, chỉ là nơi này là Tử Tiêu Cung, đạo trường của thánh nhân, hai người không dám làm càn.

Chuẩn Đề đạo nhân nghiến răng nghiến lợi nói: “Đợi nghe đạo xong, bần đạo nhất định phải đấu với ngươi một trận!” Long Vương nhướng mày, nhếch miệng cười nói: “Bản hoàng tùy thời cung kính chờ đợi!” “Hừ!” Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần lượt hừ lạnh một tiếng, dời ánh mắt đi.

Lúc này Tiếp Dẫn đạo nhân đã có chỗ ngồi, nhưng Chuẩn Đề đạo nhân lại không có.

Chuẩn Đề đạo nhân đôi mắt nhỏ đảo liên tục, quét ánh mắt về phía những người trên sáu cái bồ đoàn.

Tam Thanh là một thể, không thể chọc!

Chương 26

Nữ Oa, là một nữ nhân, dù Chuẩn Đề đạo nhân mặt dày đến đâu, cũng không tiện đi cướp bồ đoàn của Nữ Oa.

Thế là, Chuẩn Đề đạo nhân định ánh mắt vào Yêu Sư Côn Bằng ở cuối cùng.

Chuẩn Đề đạo nhân đi đến trước mặt Yêu Sư Côn Bằng, mặt mày khổ sở, nói: "Vị đạo hữu này, bần đạo gánh vác trọng trách của ức vạn sinh linh Tây phương, chỉ muốn được gần gũi lắng nghe thánh âm, xin đạo hữu nhường một chỗ, bần đạo cảm kích vô cùng!" "Hừ, ngươi gánh vác trọng trách của ức vạn sinh linh Tây phương, bần đạo còn gánh vác trọng trách của ức vạn sinh linh Bắc Hải nữa đây, bần đạo khuyên ngươi đừng có ý đồ với bần đạo, bần đạo không phải là kẻ dễ bị bắt nạt!" Yêu Sư Côn Bằng mặt mày âm hiểm nói.

Chuẩn Đề đạo nhân liên tục bị từ chối, trong lòng khó chịu vô cùng, ánh mắt lướt qua sáu cái bồ đoàn, đột nhiên đôi mắt nhỏ sáng lên, chỉ vào Yêu Sư Côn Bằng, lớn tiếng quát: "Thái, kẻ mang vảy đội lông, sao xứng ngồi cùng vị với Bàn Cổ chính tông Tam Thanh, còn không mau nhường ra?" "Ầm…" Không đợi Chuẩn Đề đạo nhân nói xong, một luồng pháp lực cuồng bạo tuôn ra, trực tiếp đánh Chuẩn Đề đạo nhân bay lộn nhào về phía sau, ầm ầm đâm vào tường của Tử Tiêu Cung.

Tiếp đó, Chuẩn Đề đạo nhân từ trên tường trượt xuống, mềm nhũn trên mặt đất, oa oa thổ huyết không ngừng.

Tĩnh!

Trong lúc nhất thời, trong Tử Tiêu Cung tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, im lặng như tờ.

Rõ ràng, tất cả mọi người đều không ngờ, Long Vương dám ra tay trong Tử Tiêu Cung, đạo trường của thánh nhân!

Người đột nhiên ra tay, tự nhiên là Long Vương!

Đã bị người ta mắng là kẻ mang vảy đội lông, Long Vương sao có thể nhịn?

Nơi này tuy là đạo trường của thánh nhân, nhưng Long Vương từng giúp Đạo Tổ đối phó La Hầu, tuy lúc đó Long Vương đã đưa ra điều kiện, nhưng Đạo Tổ cuối cùng vẫn nợ Long Vương một ân tình, vì vậy Đạo Tổ cũng sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt, mà tính toán với Long Vương.

Chính vì nghĩ đến điều này, Long Vương mới dám ra tay!

Chuẩn Đề đạo nhân mặt mày kinh hãi nhìn Long Vương, kinh khủng nói: "Ngươi…" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng mặt mày kinh hãi, đầy mắt kinh hãi nhìn Long Vương.

Rõ ràng, hai người không ngờ thực lực của Long Vương lại mạnh như vậy.

Long Vương hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, nếu còn dám nói năng xấc xược, sẽ không chỉ bị thương đơn giản như vậy đâu, bản hoàng nhất định sẽ cho ngươi biết tay!" Da mặt hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức biến thành màu gan heo.

"Nơi này là đạo trường của thánh nhân, kẻ nào?

Dám ra tay?" Đúng lúc này, Hạo Thiên trầm giọng quát.

Long Vương hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, chỉ là một đồng tử, dám lớn tiếng với bản hoàng, năm đó bản hoàng cùng Đạo Tổ diệt trừ La Hầu, không biết ngươi ở đâu?

Có tư cách nói chuyện với bản hoàng sao?" "…" Hạo Thiên nghe

vậy da mặt co giật dữ dội, lại không biết phải phản bác như thế nào.

Long Vương thấy tốt thì thu, cũng không tiếp tục ép người.

Bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang định mắng Yêu Sư Côn Bằng là kẻ mang vảy đội lông cũng bị dọa cho giật mình, lời nói đến miệng lại bị nuốt ngược trở lại.

Nhưng, lời nói của Chuẩn Đề, lại chọc trúng tâm tư của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nhìn Yêu Sư Côn Bằng, hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Xuống đi!" Da mặt Yêu Sư Côn Bằng co giật dữ dội, nhưng phải đắc tội Tam Thanh, hắn cũng không dám, chỉ đành rời khỏi chỗ ngồi.

Chuẩn Đề đạo nhân thuận thế trực tiếp ngồi lên.

Yêu Sư Côn Bằng đứng dậy, mặt mày bất bình, nhưng lại kiêng dè thực lực của Tam Thanh, cuối cùng chuyển oán hận lên người Hồng Vân Lão Tổ, mặt mày âm hiểm nhìn Hồng Vân Lão Tổ một cái.

"Hồng Vân đúng là tự tìm cái chết a!" Long Vương nhìn thấy tất cả, cũng không nói nhiều, lật tay, ba cái chén hiện ra, lần lượt đưa cho Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Hai người nhận chén, nhìn kỹ, trong chén có mấy lá Ngộ Đạo Trà.

Hai người mừng rỡ, vội vàng uống Ngộ Đạo Trà.

Long Vương cũng uống Ngộ Đạo Trà.

Hương thơm của Ngộ Đạo Trà thấm vào lòng người, lập tức truyền khắp cả Tử Tiêu Cung.

Mọi người mặt mày hâm mộ nhìn ba huynh đệ Long Vương.

Nữ Oa quay đầu nhìn Long Vương, Long Vương nhếch miệng cười, lật tay, lại một chén Ngộ Đạo Trà hiện ra, đưa cho Nữ Oa

nương nương.

"Đa tạ Long Vương đạo hữu!" Nữ Oa tim đập thình thịch, mặt mày đỏ bừng, nhưng vẫn nhận Ngộ Đạo Trà.

Ngộ Đạo Trà là thứ tốt không thể cầu được!

Đối với lần nghe đạo này có tác dụng vô cùng quan trọng, không thể để Nữ Oa nương nương từ chối!

Chỉ như vậy, Nữ Oa nương nương lại nợ Long Vương một ân tình.

"Xong rồi, xong rồi, em gái nhà ta hoàn toàn sa ngã rồi…" Bên cạnh Phục Hy đại thần da mặt co giật dữ dội, lẩm bẩm.

"Cao ngọa cửu trùng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyện tam hữu, nhị giáo xiển tiệt phân.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa hồng quân!" Đúng lúc này, tiếng hát cao vang lên.

Chương 27

Chỉ thấy chính phía trước Tử Tiêu Cung xuất hiện một đám mây lớn vô cùng, trên đó, xuất hiện một lão giả trán cao, toàn thân huyền quang lấp lánh, hoàn mỹ phù hợp với Thiên Đạo, người này không ai khác, chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

"Hồng Quân ra vẻ hay thật…" Long Vương thầm nghĩ.

"Kiến lão sư!" Ba ngàn hồng trần khách vội vàng bái kiến.

Đạo Tổ đưa tay đỡ mọi người dậy, nhàn nhạt nói: "Lần giảng đạo này, bắt đầu!

Đạo khả đạo, phi thường đạo…" Tiếp đó, Đạo Tổ liền bắt đầu giảng đạo.

Thánh nhân giảng đạo, tự nhiên miệng tựa sông chảy, lưỡi nở hoa sen, trời giáng điềm lành, đất mọc sen vàng, muôn vàn dị tượng đột nhiên xuất hiện.

Mọi người nghe như si như say, các loại trạng thái si mê hiện ra.

Long Vương nhếch miệng, âm thầm lấy ra Đạo Âm Thạch, dùng Đạo Âm Thạch ghi lại những gì Đạo Tổ giảng.

Như vậy, Long Vương có thể nghe đi nghe lại thánh âm.

Có Đạo Âm Thạch giúp đỡ, hơn nữa trong lần giảng đầu tiên, những gì Đạo Tổ giảng đa phần là những điều dễ hiểu, với cấp bậc của Long Vương, căn bản không cần dùng đến.

Thế là, Long Vương liền tự mình bắt đầu tu luyện!

Long Vương hiện tại có hai loại công pháp, một là Hỗn Độn Thiên Long Công trước đây, hai là Cửu Chuyển Huyền Công do hệ thống

ban thưởng.

Long Vương liền bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu Cửu Chuyển Huyền Công.

Do đã uống Ngộ Đạo Trà, cộng thêm ngộ tính của Long Vương vốn đã cực mạnh, Long Vương nhanh chóng tiến vào trạng thái ngộ đạo huyền diệu.

Trong trạng thái ngộ đạo huyền diệu, Long Vương có thể tiếp xúc gần gũi với đại đạo.

Dần dần, Hỗn Độn Thiên Long Công và Cửu Chuyển Huyền Công bắt đầu dung hợp!

Cuối cùng, hội tụ thành một loại công pháp, Cửu Chuyển Thiên Long Công!

Trên người Long Vương, lại hiện ra chín sợi xích vàng kinh khủng, đó là Thiên Đạo gia tỏa.

"Phanh phanh phanh…" Từng tiếng động nhỏ vang lên.

Liên tục bảy sợi Thiên Đạo gia tỏa bị Long Vương sinh sinh bẻ gãy!

Đạo Tổ đang nhắm mắt giảng đạo bỗng mở bừng hai mắt, mặt mày không thể tin nổi nhìn Long Vương, thầm kinh ngạc: "… Công pháp cấp Hỗn Độn, trên người hắn sao lại có khí tức của Bàn Cổ đại thần?

Chẳng lẽ là vị đó…" Ba ngàn năm trôi qua, Long Vương dần dần tỉnh lại.

Đạo Tổ cũng vừa hay ngừng giảng đạo.

Lúc này, khí tức của ba ngàn hồng trần khách càng thêm cường hãn.

Đặc biệt là Tam Thanh, ba người này sau đầu còn bay ra một luồng thanh khí, lại trực tiếp trảm thi.

"Không hổ là Bàn Cổ chính tông, ngộ tính như vậy, quả nhiên kinh khủng!" Long Vương nhướng mày, thầm nghĩ.

Ba ngàn hồng trần khách đều có sự đề thăng.

Ngay cả Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng đề thăng không ít.

Tuy rằng Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân trời sinh đã là Chuẩn Thánh đại năng, nhưng đó cũng chỉ là sức mạnh trời sinh, không hiểu đạo lý trong đó, nay nghe thánh nhân giảng đạo, những điều không hiểu, bỗng nhiên sáng tỏ, vì vậy tu vi của hai người cũng tăng cường không ít.

"Lần giảng đạo này, đến đây kết thúc, các ngươi có gì không hiểu, thì hỏi đi!" Đạo Tổ nhìn mọi người, nhàn nhạt nói.

"Dám hỏi Đạo Tổ, đạo là gì?" Thái Thượng Lão Tử do dự, hỏi.

Đạo Tổ nhàn nhạt nói: "Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh…" "Đa tạ lão sư giải đáp!" Thái Thượng Lão Tử cung kính nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hỏi: "Dám hỏi lão sư, có bao nhiêu phương pháp thành thánh?" Đạo Tổ nhàn nhạt nói: "Ba ngàn đại đạo, đều có thể thành thánh, nhưng bần đạo tổng kết ra ba loại phương pháp thành thánh, loại thứ nhất là dĩ lực chứng đạo, pháp này pháp lực mạnh nhất, nhưng cũng khó nhất, ngay cả Bàn Cổ đại thần năm đó cũng chưa thành công; loại thứ hai là trảm tam thi thành thánh, pháp này pháp lực thứ hai; loại cuối cùng là công đức thành thánh, pháp này dễ nhất, nhưng pháp lực cũng yếu nhất!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ra vẻ đăm chiêu.

Thông Thiên giáo chủ trực tiếp hơn, hỏi: "Dám hỏi lão sư, ai có

thể thành thánh?" Đạo Tổ nhàn nhạt nói: "Dưới Thiên Đạo, cửu là số cực, vì vậy có chín vị thánh nhân!" Dừng một chút, Đạo Tổ nhìn Tam Thanh, nói: "Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có đại công đức gia thân, có thể thành thánh, ba người có bằng lòng bái bần đạo làm sư phụ không?" Tam Thanh mừng rỡ, vội vàng bái lạy: "Bái kiến lão sư!" Bên cạnh Long Vương nhìn mà thầm lắc đầu: "Tam Thanh một lạy liền mất đi khí tiết của Bàn Cổ, không còn là Bàn Cổ chính tông…" Đạo Tổ nhàn nhạt gật đầu, vung tay áo, ba đạo tử khí bắn vào trong cơ thể Tam Thanh, nói: "Đây là Hồng Mông Tử Khí, là cơ sở để thành thánh, các ngươi hãy hảo hảo tham ngộ!" "Đa tạ lão sư!" Tam Thanh vui mừng như điên, lại bái lạy.

Đạo Tổ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng Nữ Oa, nói: "Nữ Oa sau này có đại công đức, có thể thành thánh!

Nữ Oa, có thể làm đệ tử ký danh của bần đạo!" Nói xong, giơ tay bắn ra một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Nữ Oa mừng rỡ, vội vàng bái lạy: "Đa tạ Đạo Tổ!" Sáu người trên sáu cái bồ đoàn hàng đầu, bốn người đều có thể thành thánh, được Đạo Tổ thu làm đệ tử.

Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Đạo Tổ lại không nói gì!

Điều này khiến hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sốt ruột!

Hai người vội vàng phủ phục xuống đất khóc lớn: "Đạo Tổ, Tây phương chúng ta nghèo khó, xin Đạo Tổ thu hai người chúng ta làm đồ đệ, chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng!" Ba ngàn hồng trần khách nhìn mà tim đập thình thịch.

Trước đó hai người đã khóc ra hai chỗ ngồi, liệu có khóc đến mức Đạo Tổ mềm lòng không?

Quả không ngoài dự đoán, khoảnh khắc tiếp theo, Đạo Tổ nghĩ

đến nhân quả với thế giới Tây phương, liền nhàn nhạt nói: “Hai ngươi sau này tự sáng lập bát bách bàng môn tả đạo, cũng có thể thành thánh, vậy cũng làm đệ tử ký danh của bần đạo đi!” Nói xong, giơ tay bắn xuống hai đạo Hồng Mông Tử Khí.

Chương 28

Hai người nhận được Hồng Mông Tử Khí, lập tức mừng như điên, vội vàng bái tạ: "Đa tạ Đạo Tổ!" Cứ vậy cũng được sao?

Thật sự để hai người khóc ra hai vị thánh vị!

Ba ngàn hồng trần khách nhìn mà trợn mắt há mồm.

Chín vị thánh vị, ngoài Đạo Tổ ra, đã mất đi sáu vị, chỉ còn lại hai vị, điều này khiến ba ngàn hồng trần khách sốt ruột.

Vì thánh vị, ba ngàn hồng trần khách cũng không còn quan tâm đến thể diện.

Ngay lập tức cúi đầu phủ phục xuống đất khóc lớn: "Lão sư, xin thương xót chúng con, cầu ban Hồng Mông Tử Khí!" "Thôi bỏ đi, bần đạo ở đây có một đạo Hồng Mông Tử Khí, liền ban cho các ngươi, mỗi người tự dựa vào cơ duyên đi!" Đạo Tổ vung tay áo, lại một đạo Hồng Mông Tử Khí bắn ra.

Đạo Hồng Mông Tử Khí đó lượn một vòng trên không trung, rồi chui vào trong cơ thể Hồng Vân Lão Tổ.

Nhật âu!

Hồng Vân Lão Tổ vận cứt chó!

Ba ngàn hồng trần khách nhìn mà một trận hâm mộ ghen tị hận.

Bên cạnh, Yêu Sư Côn Bằng mặt mày âm hiểm, oán độc nhìn Hồng Vân Lão Tổ.

Thì ra Yêu Sư Côn Bằng cho rằng Hồng Vân nhường chỗ, liên lụy hắn mất đi thánh vị, vì vậy đã ghi hận Hồng Vân Lão Tổ.

Long Vương nhìn thấy tất cả, nhếch mép, không nói nhiều.

Đạo Tổ nhàn nhạt nói: "Các ngươi có vấn đề gì, cứ hỏi hết một lượt!" Hậu Thổ chắp tay nói: "Vu tộc chúng ta không tu nguyên thần, dám hỏi Đạo Tổ, con đường của Vu tộc chúng ta nên đi như thế nào?" Đạo Tổ nhíu mày, đột nhiên ánh mắt liếc về phía Long Vương, nhàn nhạt nói: "Con đường của Vu tộc có liên quan mật thiết đến Long tộc, sau này có thể hỏi Long Vương!" Nhật!

Đạo Tổ này có ý gì?

Đẩy nồi?

Đẩy nồi cho ta?

Long Vương nhướng mày, quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Hậu Thổ đang nhìn mình.

Long Vương nở một nụ cười ngây thơ với Hậu Thổ.

Hậu Thổ sững sờ, khẽ gật đầu, liền ngồi trở lại.

Đạo Tổ nhàn nhạt nói: "Được rồi, lần giảng đạo này, đến đây kết thúc, hiện tại Hồng Hoang phân loạn, nên có người thay bần đạo quản lý Hồng Hoang!" Lời nói của Đạo Tổ vừa dứt, Đế Tuấn liền bước ra, chắp tay với Đạo Tổ nói: "Đạo Tổ, con nguyện ý thay Đạo Tổ quản lý Hồng Hoang!" Đạo Tổ lại không để ý đến Đế Tuấn, nhàn nhạt nói: "Đông Hoa, ngươi vốn là do tiên thiên thuần dương chi khí hóa thành, từ hôm nay, đổi tên thành Đông Vương Công, thay bần đạo quản lý nam tiên Hồng Hoang, ban cho ngươi long đầu quải trượng, từ hôm nay ngươi chính là thủ lĩnh của nam tiên!" Nói xong, Đạo Tổ vung tay áo, long đầu quải trượng bắn về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhận được long đầu quải trượng, mừng như điên, vội vàng bái lạy: "Đa tạ Đạo Tổ!" Đế Tuấn nghiến răng, liếc nhìn Đông Vương Công, rồi lui trở lại.

Đạo Tổ lại nhàn nhạt nói: "Dao Trì, cùng tên với đồng tử của bần

đạo, vốn là do tiên thiên âm khí hóa thành, từ hôm nay, liền đổi tên thành Tây Vương Mẫu, là thủ lĩnh của nữ tiên, ban cho ngươi Đông phương tố sắc vân giới kỳ!" Nói xong, giơ tay ném ra, một luồng sáng bắn về phía Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu nhận được bảo bối, lập tức mừng như điên, vội vàng bái tạ: "Đa tạ Đạo Tổ!" "Được rồi, buổi giảng đạo lần này đến đây là kết thúc, các ngươi lui ra đi, ba vạn năm sau lại đến nghe đạo!" Đạo Tổ thản nhiên nói.

Ba ngàn hồng trần khách đứng dậy, đi ra ngoài.

"Long Vương đạo hữu, xin dừng bước!" Ngay lúc Long Vương định rời đi, Đạo Tổ lại lên tiếng.

Long Vương đành phải ở lại, nhìn về phía Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, nói: "Hiền muội, hiền đệ cứ về tổ địa trước, vi huynh và Đạo Tổ ôn lại chuyện cũ!" "Vâng, đại ca!" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân xoay người rời đi.

Chẳng mấy chốc, cả Tử Tiêu Cung chỉ còn lại Đạo Tổ và Long Vương.

Ánh mắt Long Vương lóe lên tinh quang, nhìn Đạo Tổ, chắp tay nói: "Không biết Đạo Tổ muốn ta ở lại là có chuyện gì?" Đạo Tổ nhìn Long Vương chằm chằm, nói: "Long Vương đạo hữu, không biết Tiên Thiên Tam Tộc khi nào thì xuất thế?" Vốn dĩ, Tiên Thiên Tam Tộc lẽ ra đã bị hủy diệt trong Long Hán đại kiếp, nhưng vì sự xuất hiện của Long Vương mà Tiên Thiên Tam Tộc đến nay vẫn còn tồn tại, như vậy, Tiên Thiên Tam Tộc đã trở thành dị số lớn nhất.

Đạo Tổ với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, tự nhiên phải hỏi một phen để giải tỏa mối nghi ngờ trong lòng.

Long Vương sớm đã biết Đạo Tổ sẽ hỏi vậy, nhếch miệng cười

nói: "Ta không thành Thánh, Tiên Thiên Tam Tộc không xuất thế!" Đạo Tổ nhướng mày, hỏi: "Vậy đạo hữu định dùng phương pháp nào để thành Thánh?" Long Vương hít sâu một hơi, ánh mắt rực sáng nói: "Dĩ lực chứng đạo!" "Dĩ lực chứng đạo?" Tinh quang trong mắt Đạo Tổ bùng nổ, gật đầu nói: "Thôi được, đạo hữu cứ đi trước đi!" "Đạo Tổ bảo trọng, bản hoàng cáo từ!" Long Vương xoay người, đi ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Tiên Thiên Tam Tộc cố nhiên có thể xuất thế, dựa vào nội tình sâu dày, cũng có thể xưng bá Hồng Hoang, lúc này Vu Yêu nhị tộc chưa phát triển, căn bản không phải là đối thủ của Tiên Thiên Tam Tộc.

Nhưng...

Thánh nhân lại là một nhân tố không ổn định!

Đại thế Thiên Đạo, lượng kiếp tiếp theo là Vu Yêu đại kiếp, nếu Tiên Thiên Tam Tộc xen vào, Đạo Tổ tất nhiên sẽ can thiệp, khi đó mọi chuyện sẽ phiền phức!

Vì vậy, trước khi có được giải pháp chắc chắn, Tiên Thiên Tam Tộc cũng đành phải lựa chọn tạm thời lánh đời không ra!

Nếu lúc Long Vương còn ở Tử Tiêu Cung mà nói Tiên Thiên Tam Tộc sắp xuất thế, e rằng Đạo Tổ sẽ ra tay, chém giết Long Vương, hoặc là giam cầm Long Vương, đều có khả năng.

Nhưng Long Vương lại nói phải đợi sau khi dĩ lực chứng đạo thành Thánh, Tiên Thiên Tam Tộc mới xuất thế, điều này đã xua tan đi mối lo trong lòng Đạo Tổ!

Dù sao, trong mắt Đạo Tổ, Long Vương không có Hồng Mông Tử Khí, cũng chỉ có thể đi con đường chết là dĩ lực chứng đạo!

Nhưng dĩ lực chứng đạo khó khăn biết bao, ngay cả Bàn Cổ Đại Thần năm xưa cũng không thành công, Long Vương làm sao có thể

thành công được?

Dù rằng, Bàn Cổ Đại Thần chứng chính là Đại Đạo, còn Long Vương bây giờ chứng chính là Hỗn Nguyên chi đạo, nhưng bản chất là như nhau!

Nếu Long Vương không thể dĩ lực chứng đạo, vậy thì Tiên Thiên Tam Tộc sẽ vĩnh viễn không thể xuất thế!

Chương 29

Điều này tương đương với một giao ước giữa Long Vương và Đạo Tổ!

Nhưng trong lòng Long Vương lại có lòng tin dĩ lực chứng đạo!

Một khi chứng đạo, hoặc có cách nào đó để kìm hãm Lục Thánh và Đạo Tổ, Tiên Thiên Tam Tộc sẽ xuất hiện ngang trời, khi đó Vu Yêu nhị tộc, Nam Tiên chi thủ, đều sẽ bị tiêu diệt!

Long Vương ra khỏi Tử Tiêu Cung, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã sớm trở về tổ địa của mình.

Long Vương lại hướng ánh mắt về phía Bất Chu Sơn.

Long Vương hóa thành một luồng lưu quang, tiến vào Hồng Hoang thế giới, sau đó phá vỡ hư không, trực tiếp đến Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, được mệnh danh là Thiên Trụ, là biểu tượng của Hồng Hoang thế giới, đệ nhất thần sơn.

Chỉ thấy Bất Chu Sơn uốn lượn trải dài hàng ức vạn dặm, không thấy được chiều rộng, chiều cao của nó vươn thẳng tới tận trời, cao chọc trời, thông tới ba mươi ba tầng trời.

Lúc này, có rất nhiều người đang leo Bất Chu Sơn, chiêm ngưỡng phong thái của Phụ Thần!

Chỉ là trên Bất Chu Sơn có uy áp của Bàn Cổ, những người đó leo lên vô cùng khó khăn, đặc biệt là càng lên cao, gần như mỗi bước đi đều nặng nề, nặng đến ức vạn cân.

Long Vương cũng bắt đầu leo núi.

Chỉ là Long Vương có Cửu Chuyển Huyền Công hộ thể, lại có Bàn Cổ tinh huyết gia thân, căn bản không cảm nhận được uy áp của Bàn Cổ.

Thậm chí, Long Vương còn cảm thấy có chút nhẹ nhõm.

Long Vương thoắt một cái lao lên Bất Chu Sơn.

Phía bên kia, Tam Thanh cũng đang leo núi.

Họ là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, vì vậy leo Bất Chu Sơn cũng cực kỳ dễ dàng, nhàn nhã tản bộ, khiến người bên cạnh phải ghen tị.

Nhưng đúng lúc này, Long Vương thoắt một cái lao lên, trực tiếp vượt qua họ, bỏ lại họ ở phía sau.

"...Làm sao có thể?" Tam Thanh trừng lớn hai mắt, gần như không thể tin vào mắt mình.

Trên đời này, ngoài họ ra, lại có người không sợ uy áp của Bàn Cổ?

Tam Thanh tức đến bực bội, liều mạng đuổi theo Long Vương, nhưng làm sao cũng không đuổi kịp, cuối cùng đành phải từ bỏ.

"Biến thái a..." Thông Thiên Giáo Chủ lẩm bẩm.

Ba người bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục leo núi.

Chỉ là, lúc này tâm cảnh của ba người đã bị Long Vương tàn phá đến tan tác, phiền muộn không thôi.

Đi được không lâu, ba người gặp được một đóa sen xanh, chính là Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Chỉ là có ba người, mà sen xanh lại chỉ có một đóa, làm sao phân chia?

Tam Thanh ngẩn người không thôi.

Do dự một lúc, Thái Thượng Lão Tử đưa tay ra, nói: "Hồng hoa!" Chỉ thấy hoa sen màu đỏ bay ra, rơi vào tay Thái Thượng Lão Tử, hóa thành một cây biển quải!

"Bạch ngẫu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa tay ra hiệu, củ sen trắng bay ra, hóa thành một cây Tam Bảo Ngọc Như Ý, rơi vào tay hắn.

"Thanh hà diệp!" Thông Thiên Giáo Chủ vung tay một cái, lá sen xanh bay ra, hóa thành một thanh tiên kiếm, rơi vào tay hắn.

Đúng lúc này, Long Vương đi tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được khiêu khích nói: "Long Vương đạo hữu, ngươi đến muộn một bước, Tạo Hóa Thanh Liên đã bị ba người chúng ta chia rồi!" "Hừ!

Lại muốn chọc tức bản hoàng?" Long Vương nhướng mày, trầm giọng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhếch miệng cười nói: "Long Vương đạo hữu nói đùa rồi!" "Hừ, đã như vậy!

Vậy thì đừng trách bản hoàng!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, liền lướt về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi, vội vàng cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, đập về phía Long Vương.

"Không biết tự lượng sức!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, bàn tay đưa ra, trực tiếp tóm lấy Tam Bảo Ngọc Như Ý, nhẹ nhàng quăng một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền như diều đứt dây, lộn nhào, ầm ầm va vào một ngọn núi lớn phía sau.

"Ngươi dám!" Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận, cầm Thanh Bình

Kiếm, một kiếm chém về phía Long Vương.

"Cút!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, bàn tay đưa ra, pháp lực cuồng bạo tuôn ra, trực tiếp đánh bay Thông Thiên Giáo Chủ.

Thái Thượng Lão Tử ngây người tại chỗ, kinh hô: "Chuẩn Thánh đỉnh phong..." Một lúc sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ từ trong đống đá vụn bò ra, vẻ mặt kinh hãi nhìn Long Vương.

Long Vương quay đầu nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, khinh thường nói: "Nguyên Thủy, Tam Bảo Ngọc Như Ý bản hoàng tạm thời giữ hộ ngươi, sau này lấy đồ khác đến đổi!" Nói xong, Long Vương xoay người hóa thành một luồng lưu quang độn lên núi.

"Nhị đệ, ngươi xem... sao lại lắm lời như vậy, không khiêu khích Long Vương, làm sao có họa ngày hôm nay?" Thái Thượng Lão Tử vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói.

Chương 30

Thông Thiên Giáo Chủ cũng vẻ mặt oán hận nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn lắm lời, làm sao lại bị Long Vương đánh một quyền, một quyền kia gần như đánh tan khung xương của hắn.

Đương nhiên, Long Vương rõ ràng đã lưu thủ, nếu không, bằng vào thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong của Long Vương, e rằng một quyền có thể đánh phế Thông Thiên Giáo Chủ!

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn, hận không thể tự tát cho mình một cái.

Lắm lời, mất cả Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Hắn mơ hồ cảm thấy, Tam Bảo Ngọc Như Ý kia chính là chứng đạo chi bảo của hắn, có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với hắn, nay bị Long Vương cướp đi, làm sao để lấy lại?

Thật là phiền phức!

Tam Thanh bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục leo Bất Chu Sơn.

Họ mơ hồ cảm nhận được, phía trên Bất Chu Sơn, có cơ duyên đang chờ đợi họ.

Ba người đi đến nửa đường, đột nhiên một luồng hoa quang bảy màu xông lên trời, chiếu rọi chư thiên, nhuộm cả bầu trời thành màu sắc bảy màu.

"...Có linh bảo xuất thế!" Tam Thanh vui mừng khôn xiết, lập tức hóa thành ba luồng lưu quang, lao thẳng đến nơi có hoa quang bảy màu.

Đến gần, Tam Thanh nhìn thấy một cây dây leo hồ lô xanh biếc,

phía dưới dây leo kết bảy quả hồ lô bảo bối có màu sắc khác nhau, hoa quang bảy màu kia chính là thần quang do bảy quả hồ lô bảo bối phát ra.

"Một trong thập đại tiên thiên linh căn Thất Bảo Hồ Lô Đằng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hô.

Chỉ trong chốc lát, mắt của Tam Thanh đều trợn tròn.

Lúc này, bên cạnh dây leo hồ lô, đã có mấy người đứng, trong đó có cả Long Vương vừa cướp Tam Bảo Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngoài ra, còn có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất, Đông Vương Công...

Gần một nửa đại năng của Tử Tiêu Cung, đều bị Tiên Thiên Hồ Lô Đằng thu hút.

Chỉ là lúc này bảy quả hồ lô bảo bối trên dây leo chưa chín, vì vậy mọi người đều đang chờ đợi.

Một khi bảy quả hồ lô bảo bối chín, tất nhiên sẽ có một hồi tranh giành và ác chiến!

Đúng lúc này, Đông Vương Công tiến lên, lớn tiếng nói: "Bần đạo là Nam Tiên chi thủ do Đạo Tổ đích thân phong, vậy để bần đạo phân chia hồ lô bảo bối, thế nào?" Mọi người im lặng, xem Đông Vương Công phân chia thế nào.

Long Vương cũng vẻ mặt thích thú nhìn Đông Vương Công, xem Đông Vương Công diễn trò.

Hắn hiện là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, là người có thực lực mạnh nhất trong số những người có mặt, đối với Thất Bảo Hồ Lô thế nào cũng phải có được.

Lần này hắn đến Bất Chu Sơn, cũng là vì Thất Bảo Hồ Lô.

Đông Vương Công thấy mọi người không lên tiếng, tưởng rằng mọi người đã ngầm đồng ý, liền lớn tiếng nói: "Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, lại là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, có thể được ba cái!" Tam Thanh gật đầu, thầm khen Đông Vương Công biết điều.

Tiếp theo, Đông Vương Công nhìn về phía Nữ Oa Nương Nương, nói: "Nữ Oa đạo hữu cũng là đệ tử của Đạo Tổ, là Thánh nhân tương lai, cũng có thể được một quả hồ lô bảo bối!" Nữ Oa vui mừng khôn xiết.

Đông Vương Công lại nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người có đại pháp lực, cũng là cao đồ của Đạo Tổ, là Thánh nhân tương lai, cũng có thể được một quả hồ lô bảo bối!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vui mừng khôn xiết, khẽ chắp tay với Đông Vương Công.

Đúng lúc này, Long Vương tiến lên, vẻ mặt thích thú nhìn Đông Vương Công, khinh thường nói: "Đông Vương Công đạo hữu, vậy quả hồ lô bảo bối cuối cùng, đạo hữu không phải là định chiếm riêng chứ?" Đông Vương Công nhướng mày, ngạo nghễ nói: "Bần đạo là Nam Tiên chi thủ do Đạo Tổ đích thân phong, quả hồ lô bảo bối cuối cùng, tự nhiên thuộc về bần đạo!" Long Vương bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, nói: "Hừ, bản hoàng cho rằng cách phân chia hồ lô bảo bối này, có phần không công bằng!" Đông Vương Công nhíu mày, nói: "Long Vương đạo hữu cho rằng thế nào?" Long Vương nhếch miệng, nói: "Hồ lô bảo bối là vật của Đông phương chúng ta, làm sao có thể phân cho Tây phương?" "Đúng vậy, Long Vương đạo hữu nói đúng!" "Long Vương tiền bối nói có lý, bảo vật này là của Đông phương chúng ta, làm sao có thể phân cho Tây phương?" Chỉ trong chốc lát, đám người liền xôn xao.

Ngay cả Tam Thanh cũng trợn mắt lạnh lùng nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Mặt già của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đỏ bừng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân tức giận nói: "Long Vương, đừng nói bậy bạ, Hồng Hoang là một thể thống nhất, sao lại phân biệt Đông Tây phương, năm xưa ngươi sỉ nhục hai người bần đạo chưa hóa hình, lại ở Tử Tiêu Cung sỉ nhục chúng ta, hôm nay bần đạo sẽ tính cả nợ cũ lẫn nợ mới với ngươi một lượt!" Nói xong, Chuẩn Đề Đạo Nhân hét lớn một tiếng, cầm một cái bát vàng, trực tiếp úp xuống đầu Long Vương.

Trong bát vàng kia ẩn chứa vô biên Phật pháp, bên trong sấm sét vang rền, điện tím lượn lờ, vô cùng kinh người.

Mọi người xem đều thầm kinh hãi, không ngờ Chuẩn Đề Đạo Nhân lại có thần thông như vậy.

Ngay cả Tam Thanh cũng nhíu mày.

"Hừ, đến cái đồ ăn cơm cũng mang ra, xem ra Tây phương cũng thật nghèo nàn!" Long Vương vẻ mặt khinh thường, đưa tay nhẹ nhàng chỉ một cái, một luồng kiếm quang gào thét bay ra, trực tiếp đâm thủng bát vàng của Chuẩn Đề Đạo Nhân, kiếm quang không dừng lại, trực tiếp xuyên qua vai Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"A..." Chuẩn Đề Đạo Nhân hét thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp bay ngược ra ngoài, lộn nhào về phía sau, không biết đã bay xa bao nhiêu vạn dặm.

"Nghiệt long, ngươi dám!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân thấy vậy tức đến nổ mắt, hét lớn một tiếng, sau lưng Phật quang phổ chiếu, một quyền đánh về phía Long Vương.

"Hừ!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, cũng một quyền đón lấy.

“Ầm...” Hai quyền va chạm, Tiếp Dẫn Đạo Nhân như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài, tiếng hét thảm không dứt bên tai.

Hai người lảo đảo từ dưới đất bò dậy, vẻ mặt kinh hãi nhìn Long Vương, vội vàng phá vỡ hư không, bỏ trốn.

“Thần thông Tây phương, cũng chỉ có thế!” Long Vương vẻ mặt khinh thường, ngước mắt nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Đông Vương Công.

Mặt già của Đông Vương Công run rẩy, nhìn Long Vương, gượng cười nói: “Long Vương đạo hữu, cái đó... cái đó hồ lô bảo bối một cái!” Long Vương vẻ mặt khinh thường, hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Hừ, cái thứ như ngươi, cũng dám ở đây chỉ trỏ, cút cho bản hoàng!” “Long Vương, ngươi... bần đạo là Nam Tiên chi thủ do Đạo Tổ đích thân phong, ngươi...

Chương 31

sao dám vô lễ với bần đạo như vậy? ...” Mặt già của Đông Vương Công đỏ bừng, tức giận gầm lên.

“Cút!” Long Vương nổi giận, tay áo vung lên, pháp lực cuồng bạo tuôn ra, trực tiếp tát bay Đông Vương Công lộn nhào xuống núi.

Đông Vương Công kinh hãi, không dám lên núi nữa.

Một lát sau, Thất Bảo Hồ Lô cuối cùng cũng chín.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể chờ đợi được nữa, nói: “Tam Thanh chúng ta hái ba quả hồ lô bảo bối, các vị đạo hữu không có ý kiến gì chứ?” Mọi người kiêng dè thân phận và thực lực của Tam Thanh, đều không dám lên tiếng.

Tam Thanh vui mừng khôn xiết, lập tức định tiến lên hái hồ lô bảo bối.

Đúng lúc này, Long Vương vung tay áo, một viên châu màu xanh lam nhạt bay ra, thần quang lóe lên, lại thu cả dây leo hồ lô, cùng với bảy quả hồ lô bảo bối vào trong.

Cuối cùng, Long Vương không quên đào đi toàn bộ Cửu Thiên Tức Nhưỡng dưới gốc dây leo.

Mọi người xem mà trợn mắt há mồm.

Không ngờ Long Vương lại muốn ăn mảnh!

“Long Vương, ngươi... làm gì vậy?

Khẩu vị của ngươi cũng quá lớn rồi đấy?” Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc xen lẫn tức giận nói.

Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ cũng tức giận

nhìn Long Vương, chỉ là biết thực lực của Long Vương, không dám tùy tiện tiến lên mà thôi.

Những người khác, Đế Tuấn, Thái Nhất... cũng đều tức giận nhìn Long Vương.

Long Vương cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Ở đây bản hoàng thực lực mạnh nhất, các ngươi không phục, có thể đến chiến!" "Long Vương, đừng có ngang ngược, ta chiến với ngươi!" Một đạo nhân đầu trâu mình người hét lớn một tiếng, hóa thành một con thần ngưu vàng óng, điên cuồng lao về phía Long Vương.

"Hừ, tìm chết!" Long Vương vẻ mặt khinh thường, bàn tay đưa ra, pháp lực cuồng bạo tuôn ra, nặng nề đập xuống.

"Ầm..." Đất rung núi chuyển, tại chỗ xuất hiện một dấu tay sâu hoắm khổng lồ vô cùng, con thần ngưu vàng óng kia đã sớm bị Long Vương đập thành thịt nát, tại chỗ hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu.

Lúc này, Long Vương phải hạ sát thủ, để trấn áp mọi người.

Nếu không mọi người sẽ cùng nhau xông lên, gây ra phiền phức vô tận.

"...Long Vương sao lại mạnh như vậy?

Con thần ngưu vàng óng kia e rằng có thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong đi?

Bị Long Vương một chưởng đập chết rồi?

Vậy Long Vương rốt cuộc là cảnh giới gì?" Mọi người xem mà kinh hãi, không dám tiến lên nữa.

Long Vương nhìn quanh mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tam Thanh, cười tủm tỉm nói: "Ba vị đạo hữu, có ý kiến gì không?" Tam Thanh nghiến răng nghiến lợi, giận mà không dám nói.

“Ha ha, không nói gì, vậy là không có ý kiến rồi, đã như vậy, vậy bản hoàng cáo từ!” Long Vương ha ha cười lớn, bàn tay đưa ra trực tiếp xé rách hư không, độn vào trong đó biến mất không thấy tăm hơi.

Bảy quả hồ lô bảo bối đều bị Long Vương cướp đi, mọi người đành phải rời đi.

Trận chiến này, Long Vương một trận thành danh, trấn áp quần hùng!

Sau khi mọi người rời đi, bắt đầu thời đại tu luyện điên cuồng.

Đặc biệt là Tam Thanh, có thể nói là tiến bộ thần tốc, không bao lâu, đã là cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Các đại năng khác cũng lần lượt đột phá Chuẩn Thánh, từ đó trên Hồng Hoang mở ra thời đại Chuẩn Thánh tranh bá.

Tiếp theo, Long Vương liền trở về Đông Hải Long Cung.

Long Vương bắt đầu luyện hóa bảy quả hồ lô bảo bối, và bắt đầu dung hợp Bàn Cổ chi tâm.

Chỉ là Bàn Cổ chi tâm ẩn chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ, ngay cả Long Vương trong thời gian ngắn cũng khó có thể hấp thu, vì vậy cũng đành phải phân đoạn luyện hóa.

Trong lúc Long Vương dung hợp Bàn Cổ chi tâm, trên Hồng Hoang lại phong vân nổi lên.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người phát hiện ra ba mươi ba tầng trời bên ngoài Bất Chu Sơn, thành lập Yêu tộc thiên đình.

Đông Vương Công ở bờ Đông Hải thành lập Tử Phủ.

Nhất thời, trên Hồng Hoang, ba thế lực nổi lên, tranh bá Hồng Hoang.

Nhưng Tử Phủ của Đông Vương Công rõ ràng yếu hơn Vu Yêu

nhị tộc không ít.

Một ngày, Long Vương dung hợp được một phần Bàn Cổ chi tâm, vừa xuất quan, liền có tộc nhân báo: "Báo, bẩm lão tổ tông, trên Đông Hải có một gã tên là Đông Vương Công, muốn cùng lão tổ tông có đại sự thương đàm!" "Đông Vương Công?" Long Vương nhướng mày, thân hình lóe lên, ra khỏi Đông Hải.

Chương 32

Hắn muốn xem xem, Đông Vương Công muốn làm gì!

Lần trước một tay áo tát bay Đông Vương Công, nếu Đông Vương Công có yêu cầu quá đáng, hắn không ngại cho thêm chút giáo huấn!

Đông Vương Công nhìn thấy Long Vương, vội vàng chắp tay nói: "Long Vương đạo hữu, lâu rồi không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ?" Long Vương vẻ mặt thích thú nhìn Đông Vương Công, cười nói: "Thương thế của Đông Vương Công đạo hữu đã hồi phục chưa?" Đông Vương Công nghe vậy mặt mày run rẩy, gượng cười nói: "Long Vương đạo hữu thật biết đùa!" "Đùa?

Rõ ràng là đang khiêu khích ngươi!" Long Vương trong lòng cười lạnh, một đôi long mục rực sáng nhìn Đông Vương Công, nói: "Không biết Đông Vương Công đến Đông Hải của ta có chuyện gì?" Đông Vương Công lại một lần nữa chắp tay với Long Vương, nói: "Long Vương đạo hữu, bần đạo đến Đông Hải, tìm đạo hữu có đại sự muốn bàn!" "Đại sự?

Không biết là đại sự gì?" Long Vương nhướng mày, hỏi.

Đông Vương Công nhếch miệng, cười nói: "Long Vương đạo hữu, bần đạo là Nam Tiên chi thủ do Đạo Tổ đích thân phong, nhưng Vu Yêu nhị tộc lại cùng tồn tại, không nghe hiệu lệnh, bần đạo hôm nay đến Đông Hải, là để kết minh với Long tộc!" "Kết minh?" Long Vương ngơ ngác nói.

"Đúng vậy, Vu Yêu nhị tộc thế mạnh, chỉ có Tử Phủ và Long tộc kết minh, chúng ta cường cường liên hợp, mới có thể sinh tồn, Long Vương đạo hữu thấy thế nào?" Đông Vương Công hăng hái nói.

Long Vương vẻ mặt cạn lời, nhìn Đông Vương Công như nhìn kẻ ngốc.

Chỉ là Vu Yêu nhị tộc!

Hắn vốn dĩ không đặt vào mắt!

Vu Yêu nhị tộc nếu dám chọc vào Long tộc, tất sẽ khiến Vu Yêu nhị tộc phải trả giá đắt!

Gã Đông Vương Công này lại muốn cùng hắn kết minh, cường cường liên hợp?

Cường cái quỷ!

Ít nhất trong mắt Long Vương, Tử Phủ yếu đến đáng thương!

Nếu không, hậu thế Tử Phủ cũng sẽ không bị Yêu tộc tiêu diệt!

Đông Vương Công lại không hiểu ý của Long Vương, tưởng rằng Long Vương có ý nguyện, vội nói: "Long Vương đạo hữu yên tâm, chỉ cần Long tộc giúp bần đạo diệt Vu Yêu nhị tộc, bần đạo leo lên ngôi vị Thiên Đế, bần đạo tuyệt đối sẽ không bạc đãi Long tộc, đạo hữu nếu không tin, có thể làm phó minh chủ Tử Phủ của ta, địa vị chỉ dưới một mình bần đạo, nhưng lại trên vạn người, thế nào?" Mẹ nó!

Gã này ảo tưởng cũng lợi hại thật!

Long Vương nghe mà vạch đen đầy đầu, hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, Đông Vương Công, ngươi cũng không soi nước tiểu mà xem lại mình, cái bộ dạng đó, làm sao xứng ở trên bản hoàng?

Thật không biết tự tin của ngươi ở đâu ra!" Đông Vương Công nghe vậy hừ lạnh một tiếng, mặt mày tái mét, tức giận nhìn Long Vương, trầm giọng nói: "Long Vương đạo hữu, đừng có không biết điều, nếu không liên hợp với Tử Phủ của ta, sau này Long tộc tất sẽ bị Vu Yêu nhị tộc tiêu diệt, đến lúc đó đừng có hối hận!" "Cút!" Long

Vương lười để ý đến gã Đông Vương Công này, trầm giọng quát.

"Hừ, Long Vương, đừng có ngang ngược, ngươi là Chuẩn Thánh đỉnh phong không giả, nhưng bần đạo cũng đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, trong Tử Phủ của ta, cũng có mấy vị cao thủ Chuẩn Thánh, nếu chọc giận bần đạo, bần đạo nhất định sẽ khiến Long tộc bị diệt!" Đông Vương Công nghiến răng nghiến lợi uy hiếp.

"Hừ, thật không biết sống chết, đã như vậy, bản hoàng tiễn ngươi một đoạn!" Long Vương nổi giận, vung tay, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu gào thét bay ra, hóa thành ba mươi sáu luồng lam quang, ầm ầm lao về phía Đông Vương Công.

"Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu!" Đông Vương Công nhận ra Định Hải Thần Châu, giật mình, vội vàng tế ra Long Đầu Quải Trượng, chống đỡ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

Chỉ là Long Đầu Quải Trượng cũng chỉ là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, làm sao có thể chống đỡ được?

Khoảnh khắc tiếp theo, Đông Vương Công đáng thương bị Định Hải Thần Châu đập đến lộn nhào về phía sau, như viên đá bị người ta ném đi, không ngừng nảy trên mặt biển, không biết đã bay xa bao nhiêu vạn dặm.

Khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, Đông Vương Công oa oa phun máu tươi, vừa ngẩng đầu, lại thấy mặt Long Vương gần như dán vào mặt mình, sợ đến kinh hãi hét lên một tiếng.

Không đợi Đông Vương Công phản ứng, trên mặt già lại bị một quyền chắc nịch, lại một lần nữa bay ngược ra ngoài.

Long Vương bạo phát, một mông ngồi lên người Đông Vương Công, hai quyền như mưa rào gió giật, điên cuồng trút xuống, điên cuồng đập lên mặt già của Đông Vương Công.

“Oao oao oao...” Đông Vương Công đáng thương bị đánh đến kêu gào quái dị, cả Đông Hải đều vang vọng tiếng hét thảm của hắn.

Mãi đến khi đánh cho Đông Vương Công mặt mày máu thịt be bét, một khuôn mặt già sưng vù thành đầu heo, Long Vương mới dừng tay, nhổ một bãi nước bọt vào Đông Vương Công, trầm giọng nói: “Hừ, cái thứ như ngươi, còn dám có ý đồ với Long tộc của ta, bản hoàng nhất định sẽ khiến ngươi thân tử đạo tiêu!” Đông Vương Công vẻ mặt kinh hãi nhìn Long Vương, vội vàng hóa thành một luồng lưu quang độn đi về phía xa.

Vốn dĩ, Đông Vương Công tưởng rằng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, cho dù không phải đối thủ của Long Vương, chạy trốn cũng không thành vấn đề, ai ngờ trước mặt Long Vương, căn bản chạy cũng không chạy được.

Đánh Đông Vương Công một trận, Long Vương cũng thấy thoải mái, phóng tầm mắt nhìn ra xa rồi hóa thành một luồng lưu quang độn đi.

Sau khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba, Lục Thánh sẽ xuất hiện ngang trời!

Theo Long Vương ước tính, đến lúc đó hắn cũng gần như có thể luyện hóa hoàn toàn Bàn Cổ chi tâm!

Cho dù không thành Thánh, đến lúc đó cũng có năng lực đối kháng với Lục Thánh rồi!

Khi đó, Tiên Thiên Tam Tộc liền có thể xuất thế!

Tiên Thiên Tam Tộc muốn xuất thế, liền không tránh khỏi phải tranh đấu với Vu Yêu nhị tộc!

Dựa vào nội tình của Tiên Thiên Tam Tộc, Long Vương trái lại không hề lo lắng!

Nhưng khí vận thì phải cân nhắc!

Vì vậy, phải có bảo vật trấn áp khí vận!

Trên Hồng Hoang, bảo vật có thể trấn áp khí vận, tổng cộng có bảy kiện.

Lần lượt là Khai Thiên Tam Bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Lượng Thiên Xích, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Bát Bảo Công Đức Trì.

Khai Thiên Tam Bảo nay đã có chủ, ngay cả Long Vương sớm đã luyện hóa Hỗn Độn Chung, nay Hỗn Độn Chung cũng không ở trong tay, tạm thời không thể lấy ra trấn áp khí vận.

Chương 33

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ở trong tay Thái Thượng Lão Tử, muốn cướp đoạt, e rằng Hồng Quân sẽ ra tay.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ở trong tay Tiếp Dẫn Đạo Nhân, lúc này Tây Phương Giáo chưa lập, Long Vương nếu cướp đoạt Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, làm nhiễu loạn đại thế Thiên Đạo, e rằng Đạo Tổ cũng sẽ can thiệp.

Bát Bảo Công Đức Trì lúc này e rằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chưa tạo ra!

Tính đi tính lại, cũng chỉ có Lượng Thiên Xích!

Lượng Thiên Xích ở trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân kia cũng là một trong ba ngàn hồng trần khách, nay cũng chưa gia nhập Xiển Giáo, là một tán tiên!

Cướp Lượng Thiên Xích, dùng để trấn áp khí vận tam tộc, là thích hợp nhất!

Vì vậy, mục đích chính của Long Vương lần này xuất quan, chính là tìm Nhiên Đăng Đạo Nhân, cướp Lượng Thiên Xích.

Chỉ là Hồng Hoang rộng lớn như vậy, muốn tìm tung tích của Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Long Vương du lịch trong Hồng Hoang ngàn năm, cũng không tìm thấy tung tích của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Một ngày, Long Vương đang đi, đột nhiên trên trời mây đen cuồn cuộn, hình thành một con mắt kiếp khổng lồ vô cùng, trong con mắt kiếp sấm sét cuồn cuộn, điện tím lượn lờ, vô cùng kinh người.

“Thiên lôi kiếp?

Sinh linh bị Thiên Đạo đố kỵ, lại có thể dẫn đến thiên lôi kiếp?” Long Vương thầm kinh hãi, chuyển hướng mây, đi về phía thiên lôi kiếp.

Cuối cùng men theo hướng thiên lôi kiếp, Long Vương đến một vùng núi, bên ngoài vùng núi lúc này có một vầng sáng khổng lồ vô cùng, bao phủ nó.

Chỉ là lúc này vầng sáng lại thiếu một khe hở, có mùi hương thơm ngát khiến người ta say lòng từ trong đó tỏa ra.

Chỉ riêng mùi hương, đã khiến cho cỏ cây xung quanh điên cuồng sinh trưởng, càng có nhiều cỏ cây vì thế mà thành tinh quái, bật gốc, dùng rễ làm chân, chạy về phía xa.

Tại khe hở của vầng sáng, lại có một đạo nhân.

Đạo nhân kia mặt vàng gầy gò, một bộ dạng mặt quan tài, trong tay cầm một cây thước vàng óng.

Rõ ràng, khe hở kia là do đạo nhân kia đập ra.

“Nhiên Đăng Đạo Nhân!” Long Vương nhìn thấy đạo nhân mặt quan tài kia, trong lòng vui mừng, kinh hô.

“Long Vương!” Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng phát hiện ra Long Vương, trong mắt tinh quang lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

“...Thập đại tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý!” Long Vương quay đầu nhìn vào trong vầng sáng, thấy một cây đại thụ màu vàng kim khổng lồ vô cùng, trên cây đại thụ kia kết chín đóa hoa như hoa sen, phía dưới có chín quả vàng óng.

“Long Vương đạo hữu, Hoàng Trung Lý là do bần đạo nhìn thấy trước, xin đạo hữu nhường cho!” Nhiên Đăng Đạo Nhân vội nói.

Long Vương quay đầu nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân, mày nhíu chặt, trầm giọng nói: "Hừ, còn có mặt mũi nói, nếu không phải ngươi tự ý phá hoại kết giới của Hoàng Trung Lý, làm sao có thể dẫn đến thiên kiếp?

Phàm là thiên tài địa bảo, người có đức mới được sở hữu, ngươi không xứng sở hữu Hoàng Trung Lý!" "Long Vương, lẽ nào ngươi muốn cướp đoạt?" Nhiên Đăng Đạo Nhân làm sao chịu nhường Hoàng Trung Lý cho Long Vương, không khỏi kinh ngạc xen lẫn tức giận nói.

Long Vương hừ lạnh một tiếng, bĩu môi nói: "Bản hoàng chính là muốn cướp đoạt, ngươi làm gì được?" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng là một trong ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung, cùng bối phận với Tam Thanh, nhưng lại mặt dày, bái nhập môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đối đãi với hắn không tệ, phong hắn làm phó giáo chủ Xiển Giáo!

Tuy nhiên, sau Phong Thần đại chiến, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại mang theo ba đại sĩ của Xiển Giáo, Cụ Lưu Tôn, cùng nhau chuyển sang Tây Phương Giáo.

Có thể gọi là người vô sỉ thứ ba của Hồng Hoang!

Long Vương vốn không có hảo cảm với hắn, lại cần dùng đến Lượng Thiên Xích trong tay hắn, vì vậy liền thẳng thắn nói ra ý định của mình.

"Ầm ầm ầm..." Mắt thấy thiên lôi cuồn cuộn, sắp trút xuống.

Long Vương kinh hãi, tay áo vung lên, một luồng Hỗn Độn chi khí lóe lên, trực tiếp thu Hoàng Trung Lý vào.

Hỗn Độn Châu có công hiệu che đậy tất cả, ngay cả Đại Đạo cũng

có thể che đậy, Thiên Đạo không tìm thấy khí tức của Hoàng Trung Lý, tự nhiên liền tan đi kiếp vân.

Chỉ là Nhiên Đăng Đạo Nhân bên cạnh trơ mắt nhìn Hoàng Trung Lý bị cướp, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

"Long Vương, trả Hoàng Trung Lý cho bần đạo!" Nhiên Đăng Đạo Nhân hét lớn một tiếng, cầm Lượng Thiên Xích, một thước liền đập thẳng vào đầu Long Vương.

Lượng Thiên Xích đo lường trời đất, hóa thành một cây cột chống trời vàng óng, đập về phía Long Vương.

"Hừ, tìm chết!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, bàn tay lật một cái, hiện ra ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu gào thét, hóa thành ba mươi sáu luồng lưu quang, ầm ầm đập về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Ầm..." Nhiên Đăng Đạo Nhân bị đập lộn nhào về phía sau, ầm ầm va sập ngọn núi lớn sau lưng, bị đá vụn vùi lấp.

Một lát sau, Nhiên Đăng Đạo Nhân từ trong đống đá vụn bò ra, mặt mày lấm lem, vẻ mặt kinh hãi nhìn Long Vương rồi hóa thành một luồng lưu quang định độn đi thật xa.

"Hừ, đi đâu, xem Chưởng Trung Long Cung của bản hoàng!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, bàn tay đưa ra, trong chốc lát càn khôn đảo lộn, âm dương nghịch hành, một phương tiểu thế giới trong nháy mắt đã thành hình, bên trong có thần long gào thét, thủy tinh cung điện sừng sững trong đó.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nhìn thấy con rồng khổng lồ thì giật mình, vội vàng liều mạng thúc đẩy pháp lực độn đi về phía trước.

Chương 34

Chỉ là mặc cho hắn liều mạng thế nào, cũng không thể bay ra khỏi lòng bàn tay của Long Vương.

Long Vương cười tủm tỉm nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân, nói: "Nhiên Đăng đạo hữu, ngươi đã ở trong Chưởng Trung Long Cung của bản hoàng, tuyệt đối không có khả năng chạy thoát!" "Long Vương đạo hữu, bần đạo sai rồi, Hoàng Trung Lý bần đạo cũng không cần nữa, xin Long Vương đạo hữu tha cho bần đạo một mạng, bần đạo tất sẽ cảm kích vô cùng!" Nhiên Đăng Đạo Nhân ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt khổng lồ vô cùng rũ xuống từ trên trời, khuôn mặt đó chính là khuôn mặt của Long Vương, không khỏi kinh hãi run sợ nói.

"Nhiên Đăng đạo hữu, để lại Lượng Thiên Xích, bản hoàng có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng!" Long Vương thản nhiên nói.

"Đừng hòng, Lượng Thiên Xích là bảo bối của bần đạo, Long Vương, đừng có mơ tưởng, bần đạo liều mạng với ngươi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nổi giận, hiện ra Lượng Thiên Xích, đập loạn xạ vào không trung.

Chỉ là mặc cho hắn đập loạn thế nào, khuôn mặt khổng lồ trên trời vỡ rồi lại lập tức phục hồi, căn bản vô ích.

Nhiên Đăng Đạo Nhân kinh hãi, bàn tay đưa ra, xé rách hư không, trực tiếp chui vào.

Nhưng khi hắn xuất hiện trở lại, vẫn là cảnh tượng trước mắt, trên có thần long khổng lồ vô cùng gào thét, dưới có long cung điện vàng son lộng lẫy.

"...Không thể nào?" Nhiên Đăng Đạo Nhân không tin vào điều tà

ma, liên tiếp xé rách hư không mấy lần để trốn thoát, đều như vậy.

Tiếp theo, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại dùng độn thổ chi pháp, thủy độn chi pháp, nhưng vẫn không thể thoát khỏi Chưởng Trung Long Cung của Long Vương.

"Nhiên Đăng đạo hữu, đừng phí công vô ích nữa, ngươi không thoát khỏi Chưởng Trung Long Cung của bản hoàng đâu, sự kiên nhẫn của bản hoàng có hạn, giao ra Lượng Thiên Xích, bản hoàng tha cho ngươi một mạng!" Long Vương trầm giọng nói.

"...Khinh người quá đáng, đừng hòng có được Lượng Thiên Xích!" Nhiên Đăng Đạo Nhân nghiến răng nghiến lợi nói.

"Tốt, đã như vậy, bản hoàng cũng chỉ có thể diệt sát ngươi thôi!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, bàn tay hơi nắm vào trong.

Trong chốc lát, Chưởng Trung Long Cung nơi Nhiên Đăng Đạo Nhân đang ở co lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng sụp đổ, một luồng đại lực mênh mông vô cùng trực tiếp áp về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Đó là lực lượng của pháp tắc!

Nhiên Đăng Đạo Nhân nay chưa đột phá Chuẩn Thánh, làm sao có thể chịu được lực lượng khổng lồ như vậy?

"Bùm..." Nhục thân của Nhiên Đăng Đạo Nhân ầm ầm nổ tung, hóa thành một đám mây máu, chỉ còn lại một đạo nguyên thần.

"Long Vương đạo hữu mau mau dừng tay, Lượng Thiên Xích bần đạo giao, giao là được chứ gì!" Lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân mới biết sợ, vẻ mặt kinh hãi hét lớn.

Nói xong, Nhiên Đăng Đạo Nhân hai tay giơ Lượng Thiên Xích lên.

Long Vương nhẹ nhàng hút một cái, thu Lượng Thiên Xích, bàn tay nhẹ nhàng phẩy một cái, thu hồi thần thông Chưởng Trung Long Cung, cười nói: "Đã như vậy, bản hoàng tha cho ngươi một mạng!" Nguyên thần của Nhiên Đăng Đạo Nhân thoát ra, vội vàng hóa thành một luồng lưu quang, chạy trối chết độn đi phương xa.

Long Vương khẽ lắc đầu, lập tức tế luyện Lượng Thiên Xích.

Không biết qua bao lâu, Long Vương đã luyện hóa hoàn toàn Lượng Thiên Xích, mới thở ra một hơi trọc khí, trong mắt tinh quang lóe lên, lẩm bẩm: "Lượng Thiên Xích đã có được, tiếp theo là thuyết phục Dương Mi Đại Tiên, chỉ cần Dương Mi Đại Tiên đồng ý tạm thời cản trở Đạo Tổ cho bản hoàng, đợi đến ngày bản hoàng luyện hóa Bàn Cổ chi tâm, Tiên Thiên Tam Tộc của ta liền có thể xuất thế!" "Chỉ là làm sao thuyết phục Dương Mi Đại Tiên?

Đây lại là một vấn đề..." Long Vương mày nhíu chặt, suy tư.

Suy đi nghĩ lại, Long Vương cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn, liền tiếp tục du lịch trong Hồng Hoang.

Đạo Tổ là người phát ngôn của Thiên Đạo, là một nhân tố không ổn định!

Một khi Tiên Thiên Tam Tộc xuất thế, Đạo Tổ tất sẽ tuân theo ý chỉ của Thiên Đạo, ra tay với Tiên Thiên Tam Tộc, vì vậy Long Vương không thể không đề phòng!

Long Vương cứ như vậy cưỡi mây đi lang thang trong Hồng Hoang.

Một ngày, Long Vương bỗng thấy một ngọn núi lớn xanh tươi, tiên vụ lượn lờ, phúc lộc chi khí lan tỏa, bên trong ẩn hiện có hào quang lóe lên, không nhịn được khen: "Thật là một nơi tiên gia phúc địa!" Không do dự, Long Vương hạ mây xuống, đến ngọn núi tiên kia.

Long Vương tìm thấy bia giới, nhìn kỹ, trên đó có ba chữ lớn "Vạn Thọ Sơn".

"Vạn Thọ Sơn?

Chẳng phải là Trấn Nguyên Tử đạo trưởng sao?" Long Vương nhướng mày, bước vào trong núi.

Đi không bao lâu, thấy một đạo quan, hai bên đạo quan có một đôi câu đối, vế trên viết: Thần tiên bất lão trường sinh phủ, vế dưới viết: Dữ thiên đồng địa nhân gia.

Long Vương vừa đến cửa, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên liền vội vàng đi ra, chắp tay nói: "Hôm nay bần đạo quan sát nhật quán trường hồng, liền biết tất có quý nhân đến thăm, không ngờ là Long Vương đạo hữu, mau mau mời vào!" Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, Hồng Vân Lão Tổ và Long Vương ngồi đối diện nhau.

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nhìn đồng tử bên cạnh, nói: "Đi hái mười quả nhân sâm!" "Vâng, lão gia!" Đồng tử vội vàng đi.

Hồng Vân Lão Tổ cười tủm tỉm nói: "Nhân sâm quả của Trấn Nguyên Tử đạo hữu vừa chín, lần này có thể thơm lây ánh sáng của Long Vương đạo hữu rồi, bần đạo lại có thể được ăn no nê rồi!" Long Vương gượng cười, cũng không nói gì.

Một lúc sau, đồng tử hái mười quả nhân sâm đến.

Hồng Vân Lão Tổ và Long Vương mỗi người được năm quả.

"Long Vương đạo hữu, mời nếm thử nhân sâm quả!" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên cười nói.

Long Vương cũng không khách sáo, trực tiếp lấy một quả nhân sâm, nếm thử.

Nhân sâm quả vào miệng liền hóa thành một luồng ấm áp, chảy

khắp toàn thân, khiến người ta say lòng.

Chỉ là nhân sâm quả cũng chỉ có thể giải tỏa cơn thèm ăn của Long Vương, đối với tu vi của Long Vương, không có chút tác dụng nào.

Long Vương nhìn Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, cười nói: "Thật không tệ, nhân sâm quả không hổ danh là một trong thập đại tiên thiên linh căn, quả nhiên bất phàm!" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên khẽ cười, chắp tay nói: "Long Vương đạo hữu quá khen rồi!" Bên cạnh, Hồng Vân Lão Tổ đã ăn ngấu nghiến, thấy Long Vương ăn một quả nhân sâm rồi không ăn nữa, tưởng rằng Long Vương ngại ngùng, liền cười nói: "Long Vương đạo hữu, cứ ăn thoải mái đi, Trấn Nguyên Tử đạo hữu là người tốt, bần đạo ở đây ăn chực uống chực mấy vạn năm rồi..." Ý của Hồng Vân Lão Tổ là, Long Vương cũng đến ăn chực uống chực!

Mặc dù, Hồng Vân Lão Tổ không có ác ý, nhưng lời nói lại khiến người ta không thoải mái!

Chương 35

Trở thành người ăn chực uống chực?

Long Vương có chút cạn lời, tay lật một cái, hiện ra một quả vàng óng, dùng pháp lực nâng đưa về phía Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, cười nói: "Có qua có lại mới toại lòng nhau, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, bần đạo ở đây cũng có chút quả, đạo hữu mời nếm thử!" Hoàng Trung Lý vừa xuất hiện, trong chốc lát hương thơm ngào ngạt, khiến người ta đạo tâm chấn động.

Mùi hương của Hoàng Trung Lý, trực tiếp lấn át nhân sâm quả, cả đại điện đều là mùi hương này!

Đồng tử bên cạnh ngửi mùi hương, lại trực tiếp đột phá cảnh giới!

Mắt của Trấn Nguyên Tử Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ trong chốc lát đều trợn tròn.

"...Lẽ nào là Hoàng Trung Lý trong truyền thuyết?" Hồng Vân Lão Tổ kinh hô.

Tay của Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nâng Hoàng Trung Lý cũng có chút run rẩy, vẻ mặt không thể tin được nhìn Long Vương.

Long Vương cười nói: "Không sai, đây chính là Hoàng Trung Lý!" "Thật sự là Hoàng Trung Lý! ...Món quà này quá quý trọng rồi, bần đạo..." Trấn Nguyên Tử Đại Tiên có chút ngại ngùng nói.

Mặc dù, nhân sâm quả và Hoàng Trung Lý đều được xếp vào thập đại tiên thiên linh căn, nhưng hai thứ này lại không thể so sánh với nhau.

Nhân sâm quả ba ngàn năm ra hoa, ba ngàn năm kết quả, lại ba

ngàn năm mới có thể chín, mỗi lần kết ba mươi quả, trước sau cộng lại, cũng chỉ mất một vạn năm.

Lại nhìn Hoàng Trung Lý, Hoàng Trung Lý phải một vạn năm ra hoa, một vạn năm kết quả, lại một vạn năm mới có thể chín, mỗi lần chỉ kết chín quả, trước sau cộng lại, thời gian đủ đến ba vạn năm.

Bất luận từ thời gian, số lượng so sánh, Hoàng Trung Lý đều vượt xa nhân sâm quả!

Nếu đổi thành vật có giá trị tương đương, một quả Hoàng Trung Lý, đủ để đổi lấy ba mươi quả nhân sâm!

Vật quý giá như vậy, cũng khó trách Trấn Nguyên Tử Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ sẽ chấn kinh!

Hồng Vân Lão Tổ bên cạnh càng đỏ bừng mặt già.

Vừa rồi, hắn còn nói Long Vương giống như hắn, đến Ngũ Trang Quán ăn chực uống chực, nào ngờ, Long Vương trực tiếp lấy ra một quả Hoàng Trung Lý, người ta nói có qua có lại mới toại lòng nhau, hắn mới thật sự là ăn chực uống chực.

Đơn giản là vả mặt chan chát, loại rất vang!

Long Vương nhìn Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, cười nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu cứ yên tâm, quả này là bản hoàng tặng đạo hữu!" "Nhưng... cũng quá quý trọng rồi!" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nhíu mày nói.

Long Vương nhướng mày, nhìn Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, cười tủm tỉm nói: "Sao?

Trấn Nguyên Tử đạo hữu xem thường bản hoàng, không chịu nhận quả của bản hoàng?" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên kinh ngạc, vội nói: "Long Vương đạo hữu nói đùa rồi, bần đạo nhận là được!" "Vậy mới phải chứ!" Long Vương cười nói.

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên hơi do dự, nói: "Đồng nhi, đi hái toàn bộ hai mươi quả nhân sâm còn lại, tặng cho Long Vương!" "Vâng, lão gia!" Đồng tử vội chắp tay đi.

Một lúc sau, đồng tử hái hai mươi quả nhân sâm còn lại đến, đặt bên cạnh Long Vương.

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đứng dậy, nhìn Long Vương, chắp tay nói: "Long Vương đạo hữu, hai mươi quả nhân sâm xin nhận cho!" Cộng với năm quả nhân sâm trước đó, Long Vương ăn một quả, bên cạnh Long Vương có đủ hai mươi bốn quả nhân sâm!

"Như vậy, vậy đa tạ Trấn Nguyên Tử đạo hữu rồi!" Long Vương cũng không khách sáo, tay áo vung lên, thu toàn bộ nhân sâm trên bàn vào.

Hồng Vân Lão Tổ bên cạnh ăn nhân sâm quả, chỉ là nhân sâm quả vốn rất ngọt, lúc này ăn, lại không có vị gì, bởi vì toàn bộ ánh mắt của Hồng Vân Lão Tổ đều dán vào Hoàng Trung Lý trong tay Trấn Nguyên Tử.

Long Vương nhìn thấy tất cả, bàn tay lật một cái, lại hiện ra một quả nhân sâm, dùng pháp lực nâng đưa về phía Hồng Vân Lão Tổ, nói: "Hồng Vân đạo hữu, mời!" Hồng Vân Lão Tổ sững sờ, tay nhận Hoàng Trung Lý cũng đang run rẩy, kinh ngạc xen lẫn vui mừng nói: "Long Vương đạo hữu, đây..." "Chúng ta vừa gặp đã thân, bản hoàng coi như tặng cho đạo hữu!" Long Vương cười nói.

Mặt già của Hồng Vân Lão Tổ run rẩy, gượng cười nói: "Đạo hữu, cái này... cái đó... vậy bần đạo xin nhận không khách sáo, sau này nếu Long Vương đạo hữu có việc cần đến bần đạo, cứ việc phân phó là được!" Chính là câu nói này!

Một quả Hoàng Trung Lý, đã mua được một vị đại năng Chuẩn Thánh!

Mua bán thật hời?

Đây cũng là vì sự trở lại của Tiên Thiên Tam Tộc, làm chuẩn bị!

Đương nhiên, Long Vương một hơi nuốt bảy quả hồ lô bảo bối trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, trong đó có Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô của Hồng Vân Lão Tổ, đã kết nhân quả với Hồng Vân Lão Tổ.

Lần này tặng Hoàng Trung Lý cho Hồng Vân Lão Tổ, cũng là để giải quyết nhân quả này!

Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Hồng Vân đạo hữu khách sáo rồi!" Bên cạnh, trong mắt Trấn Nguyên Tử Đại Tiên tinh quang lóe lên không ngừng, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Long Vương đứng dậy, nhìn hai người, chắp tay nói: "Hai vị đạo hữu, bần đạo đã làm phiền mấy ngày, xin cáo từ trước!" Nói xong, Long Vương liền đi ra ngoài.

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ đích thân tiễn Long Vương ra khỏi Ngũ Trang Quán.

Sau khi Long Vương rời đi, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nhíu mày nói: "Hồng Vân đạo hữu, ngươi... quá hấp tấp rồi!" "Trấn Nguyên Tử đạo hữu có ý gì?" Hồng Vân Lão Tổ nói.

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nhíu mày nói: "Hồng Vân đạo hữu, ngươi không biết, sau lưng Long Vương là gì sao?

Chương 36

Là cả Tiên Thiên Tam Tộc đấy!" "Vậy thì sao?" Hồng Vân Lão Tổ thờ ơ nói.

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên vừa đi về, vừa cười khổ nói: "Thượng cổ thời kỳ, Tiên Thiên Tam Tộc đột nhiên ẩn mình, lánh đời không ra, nay Long Vương lại đi lại trong Hồng Hoang, điều này nói lên điều gì?

Điều này nói lên rằng Tiên Thiên Tam Tộc e rằng sắp trở lại, ngươi nhận bảo vật quý giá như vậy của Long Vương, ...e rằng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy của Tiên Thiên Tam Tộc, vướng vào phiền phức không cần thiết!" Hồng Vân Lão Tổ nhíu mày, nhìn Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, không phải ngươi cũng nhận Hoàng Trung Lý rồi sao?" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên trợn trắng mắt, cười khổ nói: "Cho nên bần đạo mới tặng toàn bộ nhân sâm quả, để trả ơn tình của hắn, nhưng Hồng Vân đạo hữu, ngươi... không có, ngươi nợ Long Vương một ân tình, phải làm sao?" Hồng Vân Lão Tổ sững sờ tại chỗ, một lúc sau lắc đầu, nhếch miệng cười nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu đa tâm rồi, không chừng người ta Long Vương đạo hữu không có ý gì khác đâu!" "Ai, hy vọng là vậy!" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên lắc đầu thở dài.

Phía bên kia, Long Vương ra khỏi Ngũ Trang Quán, liền cưỡi mây đi lang thang.

Lần này đến Ngũ Trang Quán, kết thiện duyên với Trấn Nguyên Tử Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ, cũng là một thu hoạch không tồi!

Đối với sự trở lại của Tiên Thiên Tam Tộc có sự giúp đỡ rất lớn!

Dù sao Trấn Nguyên Tử Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ đều là

những đại thần thông giả có tiếng trên Hồng Hoang, nếu có thể chiêu mộ thành minh hữu, đối với Tiên Thiên Tam Tộc sẽ có sự giúp đỡ rất lớn.

Ít nhất không phải là kẻ thù!

Một ngày, Long Vương đang đi, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, vén mây nhìn xuống.

Vừa nhìn, gần như tức đến bảy lỗ tai bốc khói.

Phía dưới, một đạo nhân lùn béo đang túm lấy một con thần long, không ngừng khuyên bảo con thần long kia.

"Vị đạo hữu này, ngươi có duyên với Tây phương của ta, nên về Tây phương cực lạc thế giới của ta!" "Đạo hữu, Tây phương của ta có đại diệu pháp, đến Tây phương thế giới của ta, có thể làm hộ pháp thiên long của Tây phương ta, địa vị cực cao!" "Đạo hữu, đến Tây phương của ta, bần đạo nhất định sẽ truyền thụ toàn bộ bản lĩnh cả đời cho đạo hữu!" Người nói không ai khác, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân, người được mệnh danh là vô sỉ nhất Hồng Hoang.

Lại nói Chuẩn Đề Đạo Nhân ra ngoài "đánh thu phong", tình cờ gặp một con sông lớn, trong sông có Long Vương!

Chuẩn Đề Đạo Nhân liền để ý đến Long Vương, trong lòng càng nghĩ càng hận, liền định độ hóa con thần long này sang Tây phương, thành đệ tử của mình, cũng có thể xả bớt cơn tức trong lòng.

Ai ngờ, vừa hay lại bị Long Vương bắt gặp!

Đây, cũng là số mệnh!

Hậu thế, Hồng Hoang bị Thông Thiên Giáo Chủ đánh vỡ, phân thành bốn đại bộ châu!

Vạn Thọ Sơn của Trấn Nguyên Tử Đại Tiên chính là ở Tây Ngưu

Hạ Châu, cũng thuộc về Tây phương thế giới!

Long Vương ra khỏi Ngũ Trang Quán Vạn Thọ Sơn, vừa hay du lịch đến Tây phương, gặp phải chuyện này.

"Lão tổ tông..." Thần long đang khổ sở, lại đột nhiên nhìn thấy Long Vương, vui mừng như điên.

"Ây da, bần đạo nói này nghiệt long, rốt cuộc ngươi có đồng ý không?

Đừng lấy Long Vương ra dọa bần đạo, cho dù Long Vương thật sự đến đây, bần đạo cũng không sợ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt khinh thường nói.

"Thật sự không sợ sao?" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Giọng nói này, như sấm sét chín tầng trời, "cạch" một tiếng, trực tiếp đánh vào đạo tâm của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chuẩn Đề Đạo Nhân toàn thân run rẩy, khó khăn quay cổ lại, nhìn thấy Long Vương, không khỏi sợ đến gần như nhảy dựng lên, kinh hô: "Long Vương, ngươi..." "Sao?

Đến ý đồ của Long tộc ta, ngươi cũng dám có, bản hoàng thấy ngươi sống không còn kiên nhẫn nữa rồi!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời, một quyền đánh ra.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không kịp phòng bị, lập tức bị đập hét thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài, ầm ầm va sập một ngọn núi lớn sau lưng, bị đá vụn vùi lấp.

Một lúc sau, Chuẩn Đề Đạo Nhân từ trong đống đá vụn bò ra, mặt mày lấm lem, vẻ mặt kinh hãi nhìn Long Vương, kinh ngạc xen lẫn tức giận nói: "Long Vương, ngươi làm gì vậy?" "Làm gì?" Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Câu này phải là bản hoàng hỏi ngươi đang làm gì mới đúng?" Mặt già của Chuẩn Đề Đạo Nhân run rẩy, vội

nói: “Con thần long này có duyên với Tây phương thế giới của ta, bần đạo đang độ hóa nó, ngươi...” “Có duyên với Tây phương?” Nụ cười trên mặt Long Vương càng rạng rỡ, nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân từ trên xuống dưới, nói: “Chuẩn Đề đạo hữu, bản hoàng cảm thấy Bồ Đề Tử trên người ngươi cũng có duyên với bản hoàng đấy, hôm nay nếu ngươi tặng Bồ Đề Tử cho bản hoàng, bản hoàng sẽ tha cho cái mạng chó của ngươi, nếu dám nói nửa chữ không, bản hoàng nhất định sẽ đánh cho ngươi răng rơi đầy đất!” “Long Vương, đừng có ngang ngược, bần đạo nay cũng là cao thủ Chuẩn Thánh, ngươi làm gì được bần đạo?” Chuẩn Đề Đạo Nhân kinh ngạc xen lẫn tức giận nói.

Long Vương nhếch miệng, tay lật một cái, hiện ra Lượng Thiên Xích, cười tủm tỉm nói: “Vậy chúng ta thử xem!” Nói xong, Long Vương cầm Lượng Thiên Xích, một thước liền đập về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Lượng Thiên Xích đo lường trời đất, hóa thành một cây cột chống trời khổng lồ vô cùng, ầm ầm đập về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Uy năng của nó, so với ngày Nhiên Đăng Đạo Nhân sử dụng, không biết đã lớn hơn bao nhiêu lần!

Chuẩn Đề Đạo Nhân giật mình, vội vàng hai tay kết ấn, một chữ “Vạn” khổng lồ vô cùng xoay tít bay ra, đón lấy Lượng Thiên Xích.

“Ầm...” Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, chữ Vạn ầm ầm sụp đổ, Lượng Thiên Xích như chẻ tre, ầm ầm đập vào người Chuẩn Đề Đạo Nhân, mặt đất ầm ầm sụp xuống, xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ vô cùng.

Khói bụi mù trời, cát bay đá chạy, vô cùng khủng bố.

Đợi khói bụi tan đi, Long Vương nhìn kỹ, chỉ thấy trong cái hố sâu khổng lồ vô cùng, Chuẩn Đề Đạo Nhân nằm ngửa chổng vó trong đó, đang oa oa nôn máu không ngừng.

“Ặc?

Gã Chuẩn Đề này không phải là yếu đến vậy chứ, bị bản hoàng đánh chết rồi à?” Long Vương vẻ mặt ngơ ngác, mặt mày co giật kịch liệt.

Vút!

Đúng lúc này, một luồng lưu quang bắn tới.

Lưu quang tan đi, lộ ra một bóng người, chính là Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân bị đánh thành bộ dạng này, mặt già không ngừng co giật, kinh hô: “Sư đệ!” Nói xong, Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng lao vào hố sâu, vớt Chuẩn Đề Đạo Nhân lên.

Chương 37

Tiếp Dẫn Đạo Nhân kiểm tra một lúc lâu, phát hiện Chuẩn Đề Đạo Nhân không có nguy hiểm đến tính mạng, mới thở phào một hơi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân ngẩng đầu tức giận nhìn Long Vương, trầm giọng nói: "Long Vương đạo hữu, sư đệ của bần đạo có thâm cừu đại hận gì với ngươi, mà lại đánh thành bộ dạng này?" Long Vương nhướng mày, nhếch miệng cười nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu, đừng có vừa ăn cướp vừa la làng, nếu không phải hắn phạm tiện, có ý đồ với Long tộc của ta, bản hoàng còn lười để ý đến hắn!" "Hừ, núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này sẽ gặp lại!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, ôm Chuẩn Đề Đạo Nhân, bàn tay đưa ra xé rách hư không định độn đi.

"Chát..." Đúng lúc này, một cành dương liễu "chát" một tiếng đánh vào khe hở hư không do Tiếp Dẫn Đạo Nhân xé ra, trực tiếp đánh nát khe hở đó.

Cành dương liễu này không phải vật gì khác, chính là cành dương liễu mà Long Vương ngày đó tống tiền được từ Dương Mi Đại Tiên!

Chỉ là nó đã được Long Vương tế luyện thành một cây dương liễu tiên dĩ!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn tức giận nhìn Long Vương, quát: "Long Vương, ngươi làm gì vậy?" "Hừ, muốn đi là đi?

Vậy mặt mũi của bản hoàng để đâu?

Bản hoàng đã cho ngươi đi chưa?" Long Vương vẻ mặt khinh thường nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân, trầm giọng nói.

"Long Vương, đừng có quá đáng, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?"

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bản hoàng vừa mới nói rồi, để lại Bồ Đề Tử bản nguyên của Chuẩn Đề đạo hữu, ừm, đúng rồi, thêm một viên xá lợi tử của đạo hữu, ừm, bản hoàng muốn viên lớn nhất!" Dù sao cũng đã đắc tội chết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Long Vương không bằng kiếm chút lợi lộc.

Lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều chưa trưởng thành, tu vi không bằng Long Vương, hắn cảm thấy không tống tiền hai người một phen thì đúng là sẽ bị sét đánh!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa nghe, lập tức tức đến gan cũng nổ tung, gầm lên: "Long Vương, đừng có quá ngang ngược, không thể nào!" "Không thể nào à?

Tốt, vậy bản hoàng sẽ đánh đến khi có thể thì thôi!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, hai cánh tay rung lên, sau lưng hiện ra hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, vẻ mặt thích thú nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

"Long Vương, ngươi...

đừng có khinh người quá đáng!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bản hoàng khinh ngươi đấy, thế nào?

Bồ Đề Tử và Xá Lợi Tử, rốt cuộc có giao hay không?" Long Vương vẻ mặt khinh thường, trầm giọng quát.

"Đừng hòng!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân tức giận nói.

"Tốt, vậy đừng trách bản hoàng không khách khí!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ một cái, trong chốc lát ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu gào thét bay ra, lam quang đại tác, giống như những ngôi sao băng rực rỡ.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân rõ ràng biết sự lợi hại của Định Hải Thần Châu, giật mình, vội vàng đưa tay chỉ xuống dưới, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên xoay tít bay ra, tỏa ra vạn trượng công đức kim quang, tuôn ra vô số kim liên, bảo vệ Chuẩn Đề Đạo Nhân và bản thân.

"Ầm ầm ầm..." Khoảnh khắc tiếp theo, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu điên cuồng oanh tạc lên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đánh cho công đức kim liên kim quang loạn xạ, vầng sáng hộ thể dường như có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào.

"Hừ, phá cho bản hoàng!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, bàn tay lật lại, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm hiện ra, một kiếm chém xuống, trong sát na tiếng rồng ngâm vang dội, kiếm khí tung hoành ức vạn dặm, nện thẳng lên màn bảo vệ của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

"Ầm..." Khoảnh khắc tiếp theo, màn bảo vệ của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị chém vỡ.

Tiếp Dẫn đạo nhân loạng choạng lùi lại.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu gào thét, điên cuồng nện về phía hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Long Vương đạo hữu, dừng tay!" Tiếp Dẫn đạo nhân hét lên khản cả cổ.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đột ngột dừng lại cách Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đạo nhân chưa đầy một trượng.

Tiếp Dẫn đạo nhân thậm chí có thể cảm nhận được hàn ý trên Định Hải Thần Châu, suýt chút nữa dọa cho tim gan nhảy cả ra ngoài.

Long Vương cười tủm tỉm nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu, đã đổi ý rồi sao?" Tiếp Dẫn đạo nhân nghiến răng, lật

tay, một viên xá lợi tử vàng óng hiện ra, lại từ trên người Chuẩn Đề đạo nhân lấy xuống một viên bồ đề tử, dùng pháp lực nâng chúng đưa về phía Long Vương.

Long Vương thu lấy hai bảo vật, cười tủm tỉm nói: "Sớm biết như thế, hà tất lúc đầu!" "Long Vương đạo hữu, chúng ta sau này còn gặp lại!" Tiếp Dẫn đạo nhân tức đến toàn thân run rẩy, trực tiếp phá khai hư không, mang theo Chuẩn Đề đạo nhân chui vào rồi biến mất không tăm tích.

Long Vương bĩu môi, nhìn con Thần Long bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Không tệ!" Thần Long phủ phục trên mặt đất, vội nói: "Đa tạ lão tổ tông khen ngợi!" Long Vương đưa tay ra, phá khai hư không, biến mất không dấu vết.

Long Vương vốn định quay về Long Cung, nào ngờ giữa đường lại gặp Đông Vương Công.

Đông Vương Công không phát hiện ra Long Vương, đang tự mình phá không gian bay nhanh.

"Lão chim này định đi làm gì?" Long Vương nghi hoặc không thôi.

Do dự một lúc, Long Vương lén lút đi theo.

Có Hỗn Độn Châu che giấu khí tức, dù là Đạo Tổ cũng không thể phát hiện hành tung của Long Vương, huống chi là Đông Vương Công.

Long Vương đi theo Đông Vương Công suốt một đường đến một tòa tiên sơn.

Tòa tiên sơn này vô cùng rộng lớn, mây lành bao phủ, tiên vụ lượn lờ, cây cối xanh um, linh lực cực kỳ nồng đậm, hùng vĩ vô cùng.

"...Dãy núi Côn Luân?" Long Vương nhìn quanh, lẩm bẩm.

“Hẳn là Tây Côn Luân, đạo trường của Tây Vương Mẫu, không biết Đông Vương Công lén lút đến Tây Côn Luân làm gì?” Long Vương nghi hoặc.

Dãy núi Côn Luân vô cùng rộng lớn, là thần sơn thứ hai trên Hồng Hoang, được mệnh danh là tổ của vạn núi, ngọn núi chính là Đông Côn Luân, cũng là đạo trường của Tam Thanh.

Ngoài Đông Côn Luân, còn có Tây Côn Luân.

Chương 38

Tây Côn Luân còn có tên là Côn Luân Hư, là đạo trường của Tây Vương Mẫu, người đứng đầu nữ tiên.

Tây Côn Luân nổi danh khắp Hồng Hoang bởi cảnh sắc tú mỹ, Long Vương hôm nay được thấy, quả nhiên bất phàm.

Bên kia, Đông Vương Công đến dưới chân núi Tây Côn Luân liền chắp tay nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, Đông Vương Công cầu kiến!" Chỉ trong chốc lát, một nữ tiên dung mạo hoa quý, chân đạp mây lành hạ xuống, cười nói: "Nguyên lai là Đông Vương Công đạo hữu, mời vào, mời vào!" Long Vương do dự một chút, cũng hiện thân, cười nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, bản hoàng hữu lễ!" Tây Vương Mẫu ngẩn ra, vội chắp tay nói: "Long Vương đạo hữu khách sáo rồi, Long Vương đạo hữu có thể đến Tây Côn Luân của ta, thật khiến cho Tây Côn Luân của ta vẻ vang!" Đông Vương Công nhìn thấy Long Vương, trước tiên là ngẩn ra, sau đó chau mày, kinh ngạc và tức giận nói: "Long Vương, sao ngươi lại ở Tây Côn Luân?

Theo dõi bần đạo?" Long Vương bĩu môi, vẻ mặt cạn lời nói: "Bản hoàng theo dõi ngươi làm gì?

Nếu ngươi xinh đẹp như Tây Vương Mẫu, bản hoàng theo dõi còn được, nhưng sao không tự đi đái một bãi mà soi lại cái mặt cóc ghẻ của ngươi đi, bản hoàng theo dõi ngươi làm gì?" Tây Vương Mẫu đứng bên cạnh nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, liếc Long Vương một cái đầy hờn dỗi.

"..." Đông Vương Công tức đến toàn thân phát run.

Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Đông Vương Công đạo hữu, muốn đơn đấu không?

Bản hoàng tùy thời phụng bồi!" "Long Vương, bần đạo hôm nay không đến để đánh nhau, bần đạo có việc quan trọng cần bàn với Tây Vương Mẫu, xin ngươi hãy rời đi!" Đông Vương Công trừng mắt nhìn Long Vương, trầm giọng quát.

"Tây Côn Luân là nhà ngươi à?

Ngươi bảo ta đi là ta phải đi sao?

Thế thì bản hoàng mất mặt lắm?" Long Vương vẻ mặt khinh thường nhìn Đông Vương Công, bĩu môi nói.

"..." Đông Vương Công tức đến mức tim gan muốn nổ tung, nhưng lại không làm gì được Long Vương, mặt già đỏ bừng, trợn trừng hai mắt, nhìn Long Vương chằm chằm.

Nhìn bộ dạng kia, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Long Vương đã chết cả ngàn vạn lần rồi!

Tây Vương Mẫu vội nói: "Hai vị đạo hữu đều là khách quý của Tây Vương Mẫu ta, mời lên núi ngồi một lát!" "Nhưng..." Đông Vương Công rất vội.

"Sao?

Không đi à?

Không đi thì thôi!" Long Vương bĩu môi, chắp tay sau lưng, cất bước đi lên Tây Côn Luân.

"..." Đông Vương Công nghiến răng nghiến lợi, phất tay áo bào, đi theo.

Lên đến đỉnh Côn Luân, chỉ thấy biển mây cuồn cuộn, sóng cả tráng lệ, đẹp không sao tả xiết.

Cảnh sắc độc đáo nhất của Tây Côn Luân chính là Dao Trì!

Dao Trì rộng mênh mông, trời nước một màu, nói là ao, không

bằng nói là biển.

Trên Dao Hải, tiên hạc múa lượn, kim liên nằm trên đó, lại có những con huyền quy khổng lồ vô tận cõng từng tòa tiên đảo, lững lờ trôi trên Dao Hải, tạo thành một khung cảnh độc đáo.

Giữa trung tâm Dao Hải, có một cây cổ thụ khổng lồ vô cùng, trên cây có những quả màu đỏ hấp dẫn, đó hẳn là Bàn Đào Thụ, một trong mười đại tiên thiên linh căn trong truyền thuyết.

Trong thần điện Tây Côn Luân, Long Vương, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu phân chia chủ khách ngồi xuống.

Tây Vương Mẫu nhìn về phía Đông Vương Công, hỏi: "Đông Vương Công đạo hữu, vừa rồi nói có đại sự tìm bản cung thương lượng, không biết là chuyện gì?" Đông Vương Công liếc nhìn Long Vương, do dự một chút, rồi chắp tay với Tây Vương Mẫu nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, bần đạo hôm nay đến đây là đặc biệt để cầu thân với Tây Vương Mẫu đạo hữu!" "Cầu thân? ...Việc này cũng quá đột ngột rồi..." Tây Vương Mẫu kinh hãi thất sắc.

Long Vương bĩu môi, thầm nghĩ: "Tên này quả nhiên không có ý tốt!" Đông Vương Công mặt mày hớn hở nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu xem, ngài và ta là người đứng đầu nam nữ tiên do Đạo Tổ đích thân phong, lại do thuần dương chi khí và thuần âm chi khí hóa thành, âm dương kết hợp như vậy chính là tuân theo thiên đạo chi lý, hơn nữa, nếu chúng ta kết thành đạo lữ, là cường cường liên minh, lo gì không thể nhất thống Hồng Hoang, thành tựu bá nghiệp vô thượng?" Phụt!

Lại là cường cường liên minh!

Long Vương đang thưởng trà, nghe vậy liền phun cả ngụm trà ra ngoài.

Đông Vương Công tức giận, trầm giọng nói: "Long Vương, ngươi cười cái gì?" Long Vương vẻ mặt cạn lời nói: "Bản hoàng chỉ cười ngươi không biết lượng sức mình thôi, nhất thống Hồng Hoang, cứ nằm mơ giữa ban ngày đi!" "..." Đông Vương Công tức giận không kìm được, khí tức quanh thân cuồng bạo vô cùng, trừng mắt nhìn Long Vương, trầm giọng quát: "Long Vương, sớm muộn gì cũng có một ngày, bần đạo sẽ đăng lâm thiên hạ, đến lúc đó ngươi phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình!" "Bản hoàng sẽ chịu trách nhiệm, nếu ngươi có thể đăng lâm thiên hạ, bản hoàng từ nay về sau sẽ đi lộn ngược!" Long Vương vẻ mặt khinh thường nói.

"...Ngươi khinh người quá đáng!" Đông Vương Công nổi giận, lật tay, Long Đầu Quải Trượng hiện ra, trừng mắt nhìn Long Vương, trầm giọng quát: "Long Vương, hôm nay bần đạo quyết cùng ngươi không chết không thôi!" Long Vương vẻ mặt khinh thường nhìn Đông Vương Công, bĩu môi nói: "Đông Vương Công, nếu bản hoàng là ngươi, thì nên biết điều mà cút khỏi Tây Côn Luân, chẳng lẽ đã quên cảnh bị bản hoàng đánh cho tơi tả ở trên Đông Hải rồi sao?" "Long Vương, ngươi tìm chết!" Đông Vương Công không nhịn được nữa, vung Long Đầu Quải Trượng lên, liền nện về phía Long Vương.

Đúng lúc này, một lá cờ màu xanh bay ra, tỏa ra từng đóa sen xanh, những đóa sen hội tụ lại, tạo thành một tấm chắn màu xanh, chặn trước mặt Long Vương.

Chính là Tây Vương Mẫu đã ra tay, tế ra Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ!

"Ầm..." Long Đầu Quải Trượng nện lên tấm chắn màu xanh, tạo ra những gợn sóng lớn, từng đóa sen xanh bay lả tả.

Đông Vương Công bị bật lùi lại mấy bước, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Tây Vương Mẫu, nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu,

người làm gì vậy?" Tây Vương Mẫu thu lại Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nhíu mày nói: "Đông Vương Công đạo hữu, đây là Tây Côn Luân của ta, xin đạo hữu đừng động thủ!" Đông Vương Công lúc này mới hoàn hồn, do dự một chút, rồi chắp tay với Tây Vương Mẫu nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, bần đạo đường đột rồi!" "Không sao!" Tây Vương Mẫu nhàn nhạt nói.

Chỉ là lúc này trong đôi mắt của Tây Vương Mẫu lại lóe lên một tia chán ghét.

Ngày thường, Đông Vương Công đã vô cùng ngang ngược, ỷ vào việc được Đạo Tổ đích thân phong làm người đứng đầu nam tiên mà khoe khoang khắp nơi.

Tây Vương Mẫu vốn không thích kẻ khoe khoang, hôm nay Đông Vương Công lại động thủ ở Tây Côn Luân, càng khiến Tây Vương Mẫu thêm chán ghét hắn.

Mọi thứ, Long Vương đều nhìn thấy trong mắt.

Đông Vương Công lại vô cùng tự đại, hoàn toàn không nhận ra, chắp tay với Tây Vương Mẫu nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, chuyện bần đạo nói, đạo hữu đã suy nghĩ thế nào rồi?" "..." Tây Vương Mẫu chỉ muốn tự bảo vệ mình, cũng không muốn đắc tội chết với Đông Vương Công, không biết nên từ chối hắn thế nào.

Đông Vương Công thúc giục: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, đừng do dự nữa, hai chúng ta là trời sinh một cặp, chỉ cần hai ta kết thành đạo lữ, nam nữ tiên Hồng Hoang đều do hai ta thống lĩnh, tất có thể thành bá nghiệp!" Tây Vương Mẫu mày liễu nhíu chặt, cạn lời đến cực điểm.

Long Vương đứng bên cạnh thực sự không nhìn nổi nữa, đảo mắt nói: "Đông Vương Công, ngươi bị bệnh não à?

Chương 39

Người ta không nói gì, tức là người ta không đồng ý, một đại lão gia mà cứ ở đây ép người, có thú vị không?" Đông Vương Công nổi giận, trầm giọng quát: "Long Vương, ở đây không có phần cho ngươi nói, đừng nhiều lời nữa, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!" "Hừ, được, nếu Tây Vương Mẫu đạo hữu không tiện hạ lệnh đuổi khách, vậy để bản hoàng làm thay!" Sắc mặt Long Vương hơi lạnh, từ từ đứng dậy, bàn tay vươn ra, pháp lực cuồng bạo ép về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công bị Long Vương ép cho lùi lại liên tục, nghiến răng nói: "Long Vương, bần đạo liều mạng với ngươi!" Nói rồi, Đông Vương Công tế ra Long Đầu Quải Trượng.

Tiếng rồng ngâm vang dội, một con thần long từ trên trượng bay ra, lao thẳng về phía Long Vương.

"Đông Vương Công, bản hoàng nói ngươi bị bệnh não, ngươi không tin, bản hoàng là ai?

Bản hoàng là tổ của loài rồng, ngươi dùng một con rồng để đối phó bản hoàng, thật là vô tri!" Long Vương chỉ ngẩng đầu trừng mắt nhìn con thần long kia một cái, con thần long liền kêu lên một tiếng, chui trở lại vào trong Long Đầu Quải Trượng.

"..." Đông Vương Công suýt chút nữa tức đến tè ra quần.

"Cút khỏi Tây Côn Luân!" Long Vương hai tay chấn động, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu hiện ra sau lưng, đột ngột lao tới, nện thẳng về phía Đông Vương Công.

"Oa..." Đông Vương Công không kịp phòng bị, tức thì bị nện cho lăn lộn ngã ngửa, không biết đã phun ra bao nhiêu tiên huyết trên

đường bay.

"Long Vương, bần đạo quyết không đội trời chung với ngươi!" Đợi đến khi ổn định lại thân hình, Đông Vương Công để lại một câu nói độc địa, rồi bỏ chạy như ma đuổi xuống núi Tây Côn Luân.

Sau khi Đông Vương Công đi, Tây Vương Mẫu đứng dậy, chắp tay với Long Vương nói: "Đa tạ Long Vương đạo hữu đã giải vây cho bản cung, bản cung cảm kích vô cùng!" Tây Vương Mẫu vốn không muốn đắc tội với bất kỳ ai, không tiện mở miệng từ chối thẳng thừng Đông Vương Công, nhưng Long Vương lại dùng cách của mình, cứng rắn ép Đông Vương Công phải chạy khỏi Tây Côn Luân.

Vì vậy, Tây Vương Mẫu phải cảm ơn Long Vương.

Long Vương cười nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu khách sáo rồi!" "Xin đạo hữu thưởng thức bàn đào!" Tây Vương Mẫu vội nói.

Long Vương ngồi xuống, lấy một quả bàn đào, cắn một miếng.

Bàn đào có hương vị khác với nhân sâm quả, khẩu vị rất tốt, nhưng so với Hoàng Trung Lý thì kém hơn nhiều.

Tiếp đó, Long Vương và Tây Vương Mẫu hai người trò chuyện câu được câu không.

Một lát sau, Long Vương đứng dậy, cười tủm tỉm nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, bản hoàng đã làm phiền mấy ngày, cũng nên đi rồi!" Nói rồi, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Tây Vương Mẫu vội nói: "Đạo hữu đi thong thả!" Long Vương đi được mấy bước, lại dừng lại, quay đầu nhìn Tây Vương Mẫu, cười nói: "Nếu có một ngày, Tây Vương Mẫu đạo hữu gặp phải khó khăn, cứ phái người đến Long Cung báo tin, bản hoàng nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ!" "Nếu vậy, xin đa tạ đạo hữu!" Tây Vương Mẫu vui mừng nói.

Long Vương gật đầu, xé rách hư không, biến mất không dấu vết.

Tây Vương Mẫu ánh mắt lấp lóe, không biết đang nghĩ gì.

Long Vương tiếp cận Tây Vương Mẫu, tự nhiên là có mục đích.

Tây Vương Mẫu là người đứng đầu nữ tiên, có sức hiệu triệu nhất định trên Hồng Hoang, bản thân Tây Vương Mẫu cũng là một đại thần thông giả.

Nếu có thể lôi kéo được Tây Vương Mẫu, đến lúc Tiên Thiên Tam Tộc xuất thế, chắc chắn sẽ có thêm một trợ lực lớn.

Long Vương sau khi rời khỏi Tây Côn Luân, liền quay về Long Cung, bắt đầu bế quan tu luyện, luyện hóa Bàn Cổ chi tâm...

Bên kia, ngày đó Đông Vương Công chật vật chạy khỏi Tây Côn Luân, càng nghĩ càng hận, cảm thấy nếu không phải Long Vương phá đám, với sức hút cá nhân và thân phận của mình, Tây Vương Mẫu chắc chắn sẽ đồng ý.

Chỉ là bây giờ mọi chuyện đều đã hỏng bét!

Đông Vương Công càng nghĩ càng tức, đột nhiên nhíu mày, thầm nghĩ: "Hừ, Long Vương ba lần năm lượt sỉ nhục bần đạo, vậy bần đạo cũng phải sỉ nhục hắn một lần cho thật ác!" Nói rồi, Đông Vương Công khắc mấy câu nói vào một miếng ngọc giản, gọi một tiểu tiên đến, bảo tiểu tiên đó mang ngọc giản đến tổ địa Phượng Hoàng tộc, giao cho Nguyên Phượng.

Tiểu tiên đó nhận lệnh, một đường cưỡi mây vội vã chạy đến tổ địa Phượng Hoàng tộc.

Không biết bao lâu, tiểu tiên cuối cùng cũng đến được tổ địa Phượng Hoàng tộc.

"Dừng lại, đây là tổ địa Phượng Hoàng tộc, người ngoài không

được tự tiện xông vào!" Có tộc nhân Phượng Hoàng tộc bay ra, chặn đường tiểu tiên.

Tiểu tiên vội nói: "Đạo hữu, bần đạo là người trong Tử Phủ, đặc biệt phụng mệnh Đông Vương Công, đến đây đưa thư cho Nguyên Phượng tộc trưởng!" Có người đi bẩm báo cho Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng cũng thắc mắc, mình và Đông Vương Công không hề có giao tình, Đông Vương Công đưa thư cho mình làm gì?

Nguyên Phượng liền cho tiểu tiên lên điện.

Tiểu tiên vào trong Phượng Hoàng thần điện, thấy Nguyên Phượng, vội vàng chắp tay nói: "Bái kiến Nguyên Phượng tộc trưởng!" "Thư đâu?" Nguyên Phượng trầm giọng nói.

Tiểu tiên lật tay, ngọc giản hiện ra, dùng pháp lực nâng nó đưa về phía Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng thần thông quảng đại, cũng không sợ Đông Vương Công giở trò, trực tiếp nhận lấy ngọc giản, bóp nát nó.

"Nguyên Phượng đạo hữu, bần đạo là Đông Vương Công, đã ngưỡng mộ đạo hữu từ lâu, một ngàn năm sau, bần đạo sẽ đích thân đến tổ địa Phượng Hoàng tộc, cầu thân với đạo hữu, mong đạo hữu chuẩn bị chu toàn!" Một giọng nói vang lên.

"..." Tiểu tiên nghe mà trợn mắt há mồm, suýt chút nữa sợ đến tè ra quần.

Bên cạnh, các cao thủ Phượng Hoàng tộc cũng phẫn nộ không thôi, trong nháy mắt bùng nổ.

"Đông Vương Công khinh người quá đáng, quả thực không coi Phượng Hoàng nhất tộc của chúng ta ra gì!" "Hừ, Đông Vương Công là cái thá gì, dám nói những lời như vậy với tộc trưởng, Phượng Hoàng nhất tộc chúng ta nên xuất thế, tiêu diệt lũ chó má ở Tử Phủ

đi!" "Đúng vậy, tộc trưởng, hãy dẫn chúng ta xuất thế, diệt Tử Phủ, băm vằm tên Đông Vương Công đó thành vạn mảnh!" Khuôn mặt xinh đẹp của Nguyên Phượng cũng âm trầm đến cực điểm, đôi mắt lạnh lẽo nhìn tiểu tiên, bàn tay ngọc ngà vươn ra, một đoàn Phượng Hoàng chân hỏa bay ra, trực tiếp đánh về phía tiểu tiên.

Thật đáng thương cho tiểu tiên đó chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết, liền thân tử đạo tiêu.

"Đông Vương Công, ngươi khinh bản hoàng quá đáng, bản hoàng quyết không đội trời chung với ngươi!" Nguyên Phượng tức đến nghiến răng nghiến lợi, trong mắt phun ra những con hỏa xà dài cả trượng, khí thế quanh thân cuồng bạo, ép cho không gian nổ vang lách tách.

"Tộc trưởng, mau dẫn chúng ta xuất thế, diệt tên Đông Vương Công đó đi!" Đại trưởng lão Phượng Hoàng tộc lớn tiếng kêu gọi.

Chương 40

Nguyên Phượng giơ tay lên, trầm giọng nói: "Hừ, không vội, bản hoàng muốn xem thử, một ngàn năm sau, tên Đông Vương Công đó có dám đến Phượng Hoàng nhất tộc của ta không!" Thế là, Nguyên Phượng liền ở trong Phượng Hoàng nhất tộc chờ đợi.

Hồng Hoang không tính năm tháng, một ngàn năm thoáng chốc trôi qua.

Chỉ là Đông Vương Công làm sao dám đến tổ địa Phượng Hoàng tộc.

Hắn gửi thư, là vì không biết Nguyên Phượng là nhị muội kết nghĩa của Long Vương, cố ý sỉ nhục Long Vương, làm Nguyên Phượng ghê tởm, làm sao lại đến tổ địa Phượng Hoàng tộc nộp mạng?

Phải biết rằng, Nguyên Phượng cũng là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đông Vương Công không phải là đối thủ của Nguyên Phượng!

Không đợi được Đông Vương Công, Nguyên Phượng suy đi nghĩ lại, bàn tay ngọc ngà vươn ra, xé rách hư không, đi đến Đông Hải.

Đến Đông Hải, Long Vương đích thân ra nghênh đón, đưa Nguyên Phượng vào trong Long Cung.

"Hiền muội sao lại đến Long Cung của ta?

Nhớ vi huynh rồi sao?" Long Vương nhìn Nguyên Phượng, cười tủm tỉm trêu chọc.

Nguyên Phượng bĩu môi, nhìn Long Vương, nói: "Đại ca, nhị muội lần này đến, là có một chuyện muốn nói với đại ca, xin đại ca

làm chủ cho nhị muội!" Long Vương thấy sắc mặt Nguyên Phượng khó coi, không khỏi hơi nhíu mày, hỏi: "Hiền muội, đã xảy ra chuyện gì?" Nguyên Phượng nhíu mày nói: "Một ngàn năm trước, tên Đông Vương Công đó sai người gửi một lá thư, sỉ nhục ta, ta thực sự không thể nhịn được nữa, mới đến tìm đại ca thương lượng!" Long Vương nhíu mày, hỏi: "Trong thư nói gì?" Nguyên Phượng nghiến răng nghiến lợi nói: "Tên Đông Vương Công đó to gan lớn mật, bảo ta chuẩn bị sẵn sàng gả cho hắn, một ngàn năm sau sẽ đến cưới ta, ta lúc đó tức đến hồ đồ, chỉ chờ một ngàn năm, liền giết hắn, bây giờ nghĩ lại, đó chẳng qua chỉ là sỉ nhục ta mà thôi!" "Hừ, Đông Vương Công, thật không biết sống chết!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, một chưởng đập nát cái bàn bên cạnh, đứng dậy nghiến răng nghiến lợi nói: "Đông Vương Công đáng chết, dám bắt nạt cả nhị muội của bản hoàng, bản hoàng sẽ cho hắn biết trời cao đất dày!" Nguyên Phượng thấy Long Vương tức giận như vậy, trong lòng lại dâng lên một tia ấm áp.

Long Vương tức đến râu ria dựng ngược, quay đầu nhìn Nguyên Phượng, nói: "Hiền muội, là vi huynh đã liên lụy muội!" Nguyên Phượng ngẩn ra, nói: "Đại ca sao lại nói vậy?" "Hiền muội không biết đó thôi, bản hoàng và tên Đông Vương Công đó có nhiều ân oán, e rằng tên Đông Vương Công đó không dám chọc bản hoàng, nên mới gửi thư đi sỉ nhục nhị muội!" Long Vương nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hừ, đại ca, huynh muốn làm thế nào, cứ nói đi!" Trong mắt Nguyên Phượng lóe lên hàn quang, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hừ, xem ra Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta đã im lặng quá lâu rồi, nên ra ngoài hít thở không khí!" Trong mắt Long Vương như những vì sao lấp lánh, nhìn về phía xa, tức giận nói.

Tiếp đó, Long Vương liền cho người truyền tin cho Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân sau khi đến Long Cung, nghe chuyện của Đông Vương Công, tức thì nổi giận.

Ba huynh muội Long Vương liền bàn bạc cách đối phó với Đông Vương Công.

Bên kia, tại thiên đình Yêu tộc.

Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi nói: "Yêu tộc chúng ta muốn nhất thống Hồng Hoang, trước tiên phải trừ khử Đông Vương Công, nếu không thì danh không chính, ngôn không thuận, e rằng sẽ bị mọi người dị nghị!" Đông Hoàng Thái Nhất lớn tiếng nói: "Đại ca nói đúng, chúng ta nên chém giết tên Đông Vương Công đó!" "Đúng, giết tên Đông Vương Công đó đi!" Thập đại yêu thánh đồng loạt tán thành.

Ngay lập tức, Yêu tộc cũng định ra kế hoạch xuất binh đánh Tử Phủ.

Cùng lúc đó, Long Vương dùng Hỗn Độn Châu nhiễu loạn thiên cơ, che đậy mọi thứ ở khu vực Tử Phủ, dù là Đạo Tổ cũng không thể nhìn trộm được những gì xảy ra ở đó.

Long Vương cùng Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân định xong kế hoạch, liền lặng lẽ xuất binh.

Đến không phận Tử Phủ, Long Vương và mọi người nhìn kỹ, lại thấy người của Tử Phủ đang uống rượu, hoàn toàn không có một chút cảm giác nguy cơ nào.

"Hừ, cũng khó trách sau này Tử Phủ bị Yêu tộc tiêu diệt, tinh thần thế này làm sao đối địch với Yêu tộc?" Long Vương trong lòng cười lạnh.

Thực ra, Tử Phủ cũng có mấy trăm vạn đại quân thần ma.

Nhưng lại hoàn toàn là một đám ô hợp!

Những thần ma đó chẳng qua là vì muốn "dưới cây to dễ hóng mát", mới lựa chọn đầu quân cho Tử Phủ.

Đông Vương Công lại ham công lớn, không quan tâm người đó là ai, không hỏi quá khứ, đều chiêu mộ vào Tử Phủ, khiến cho Tử Phủ rồng rắn lẫn lộn, người làm việc thì chỉ ra công chứ không ra sức, hình thành một phong cách lười biếng.

Giống như lúc này, đại quân Tiên Thiên Tam Tộc đã tiếp cận Tử Phủ, mà Tử Phủ lại không hề phát hiện.

Lính gác ở cổng lưa thưa vài người, đang ngủ say sưa.

Long Vương hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang, trầm giọng nói: "Giết, không chừa một ai!" Trong sát na, vô số cao thủ Tiên Thiên Tam Tộc tràn vào Tử Phủ.

Long Vương lần này vì muốn có thể tiêu diệt hoàn toàn Tử Phủ, nhưng lại không bị mọi người phát hiện, nên những người được chọn đi đánh Tử Phủ lần này đều là cao thủ của Tiên Thiên Tam Tộc, đều là những đại cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên trở lên.

Trải qua mấy trăm vạn năm tĩnh dưỡng, cao thủ Tiên Thiên Tam Tộc có thể nói là nhiều không đếm xuể!

Chỉ riêng cao thủ Chuẩn Thánh, Long tộc đã có hơn hai mươi người, Phượng Hoàng nhất tộc có hơn mười người, Kỳ Lân nhất tộc cũng có hơn mười người.

Đại La Kim Tiên của ba tộc càng nhiều không kể xiết, tính bằng vạn.

Nhiều đại cao thủ như vậy đột nhiên tràn vào Tử Phủ, tấn công từ ba hướng hải, lục, không, Tử Phủ trong nháy mắt bị đánh cho trở tay không kịp, hoàn toàn không có sức chống cự.

Long Vương lần này hạ lệnh giết không tha!

Trong khoảnh khắc, Tử Phủ rộng lớn đã biến thành luyện ngục trần gian.

Tiếng la hét vang trời, máu nhuộm chư thiên.

Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đi thẳng đến chủ điện của Tử Phủ, Thuần Dương Cung.

"Ầm..." Long Vương tung một chưởng, trực tiếp đánh sập Thuần Dương Cung.

Chỉ một chưởng, đã có vô số tu sĩ Tử Phủ mất mạng.

Chương 41

Hưu!

Một luồng sáng bay ra, luồng sáng tan đi, lộ ra khuôn mặt của Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn ba huynh muội Long Vương, tức thì nổi giận như sấm, kinh ngạc và tức giận nói: "Long Vương, là ngươi!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Không sai, chính là bản hoàng, lúc ngươi khiêu khích Tiên Thiên Tam Tộc của ta, lẽ ra nên biết sẽ có kết cục ngày hôm nay!" Đông Vương Công nhìn xung quanh, Tử Phủ rộng lớn bị lửa dữ bao trùm, thương vong vô số, không khỏi kinh hãi kêu lên: "...Tiên Thiên Tam Tộc sao lại có nhiều cao thủ như vậy? ...Không thể nào!" "Đông Vương Công, những điều ngươi không biết còn nhiều lắm!

Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta từ thời thượng cổ tồn tại đến nay, có chút thực lực, không lạ chứ?" Long Vương vẻ mặt trêu tức nhìn Đông Vương Công, khinh thường nói.

"Nguyên... nguyên lai Tiên Thiên Tam Tộc mới là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, các ngươi ẩn giấu quá sâu, các ngươi muốn làm gì?" Đông Vương Công đột nhiên có một cảm giác rùng mình.

Long Vương cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Đông Vương Công, ngươi sai ở chỗ không nên dùng cách gửi thư để sỉ nhục nhị muội của ta, mọi chuyện đều là ngươi tự tìm lấy!" Đông Vương Công nghe vậy, da mặt giật mạnh, hối hận đến xanh cả ruột.

Chỉ vì một phút bốc đồng, viết lá thư đó, mà đã hại cả Tử Phủ.

Nếu biết Tiên Thiên Tam Tộc có thực lực mạnh như vậy, dù có đánh chết hắn, hắn cũng không dám công khai khiêu khích như thế.

“Đông Vương Công, ngày này năm sau, sẽ là ngày giỗ của ngươi, nhớ kỹ, người giết ngươi, là bản hoàng!” Trong mắt Long Vương lóe lên hàn quang, trầm giọng nói.

“Long Vương, ngươi không thể giết bần đạo, bần đạo là người đứng đầu nam tiên do Đạo Tổ đích thân phong, ngươi giết bần đạo, Đạo Tổ sẽ không tha cho ngươi đâu...” Đông Vương Công kinh hãi hét lớn.

“Đông Vương Công, ngươi cũng quá đề cao mình rồi, trong mắt Đạo Tổ ngươi chẳng qua chỉ là một con kiến, kiến chết rồi có thể nâng đỡ một con khác, không quan trọng!” Long Vương cười lạnh không thôi.

“Không thể nào, không thể nào, bần đạo muốn đến Tử Tiêu Cung cáo trạng!” Đông Vương Công kinh hãi la hét, bàn tay vươn ra, xé rách hư không, định rời đi.

“Bốp...” Nhưng chưa kịp chui vào hư không, một cây Dương Liễu Tiên đã quất một phát, đánh nát không gian vừa bị xé rách.

Đông Vương Công kinh hãi, quay đầu hóa thành một luồng sáng bỏ chạy.

“Ầm...” Thủy Kỳ Lân thân hình lóe lên, chặn đường Đông Vương Công, một quyền tung ra, trên nắm đấm bao bọc lực lượng ngũ hành khủng bố, một quyền nện cho Đông Vương Công lăn lộn ngã ngửa, không biết đã bay ra bao nhiêu vạn dặm, rơi thẳng vào một con sông lớn phía sau.

Đông Vương Công đảm chiến tâm kinh, vội vàng bấm một cái thủy độn định chạy trốn.

“Hừ, ở trước mặt bản hoàng mà chơi trò dưới nước, thật ngu hết chỗ nói!” Long Vương cười lạnh một tiếng, bàn tay vươn ra, pháp lực

cuồng bạo tuôn trào làm cả con sông lớn trực tiếp bị nâng lên, không ngừng cuộn trào trên không trung, Đông Vương Công ở trong nước không ngừng giãy giụa.

"Ầm..." Con sông lớn ầm ầm rơi xuống, Đông Vương Công bị nện mạnh xuống đất, ngã một cú cắm mặt vào đất, ngã đến thất điên bát đảo.

"Hừ, Đông Vương Công, dám sỉ nhục bản hoàng!" Nguyên Phượng hừ lạnh một tiếng, bàn tay ngọc ngà vươn ra, "bốp" một cái tát vào mặt già của Đông Vương Công, trực tiếp tát cho Đông Vương Công phun ra một ngụm máu già, ngã ngửa ra sau.

Thủy Kỳ Lân đỡ lấy, lại một cái tát trời giáng nữa vung ra.

"Bốp..." Thật đáng thương cho Đông Vương Công lại một lần nữa bị tát bay ra ngoài, phun máu tươi.

Long Vương bay tới, một cước đá ra, trúng ngay bụng Đông Vương Công, trực tiếp đá cho Đông Vương Công "oa" một tiếng hét thảm, bay ngược ra sau, ngã xuống đất, cong người thành một con tôm.

"...Khinh người quá đáng..." Đông Vương Công nằm trên đất, vẻ mặt oán độc nhìn ba huynh muội Long Vương.

"Khinh người quá đáng?

Hừ, mọi chuyện đều là ngươi tự tìm lấy thôi!" Long Vương trực tiếp nhảy lên bụng Đông Vương Công, một mông ngồi xuống ép cho Đông Vương Công suýt chút nữa tim gan nhảy cả ra ngoài, tiếp đó hai nắm đấm của Long Vương như vũ bão, điên cuồng trút xuống, nện thẳng vào mặt già của Đông Vương Công.

Cảnh tượng này cũng quá quen thuộc rồi!

Năm đó, trên Đông Hải, Long Vương cũng đã đánh Đông Vương

Công như thế này!

Thật đáng thương cho Đông Vương Công bị đánh đến gào thét, phát ra những tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Không biết bao lâu, khuôn mặt già của Đông Vương Công đáng thương trực tiếp bị Long Vương nện cho hoàn toàn lõm xuống, máu thịt be bét, nếu Đông Vương Công có mẹ già, e rằng bà cũng không nhận ra nổi.

Long Vương lúc này mới dừng tay, đứng dậy nhổ một bãi nước bọt vào Đông Vương Công, trầm giọng nói: "Đông Vương Công, mọi chuyện đều là ngươi tự tìm lấy, vốn dĩ bản hoàng không định động thủ với ngươi, để ngươi tự sinh tự diệt, nhưng ai bảo ngươi dám động đến nữ nhân của bản hoàng, tìm chết, không trách được người khác!" "A..." Nguyên Phượng nghe nói là "nữ nhân của Long Vương", xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

Bên cạnh, Thủy Kỳ Lân trợn trừng đôi mắt to như chuông đồng nhìn hai người, vẻ mặt như thể "có gian tình".

"Đông Vương Công, đi thong thả!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm xuất hiện trong tay, một kiếm chém ra, trực tiếp chém bay đầu lâu của Đông Vương Công.

Thật đáng thương cho một đời người đứng đầu nam tiên, cứ thế thân tử đạo tiêu.

Long Vương thu kiếm, nhìn xung quanh.

Lúc này, cả Tử Phủ gần như đã bị tàn sát sạch sẽ, hơn trăm vạn thần ma bị Tiên Thiên Tam Tộc đồ diệt, biến thành luyện ngục trần gian.

Người trong Tử Phủ, đa số đều là kẻ ngang ngược bá đạo, gây họa cho Hồng Hoang, đều là những kẻ đáng chết!

Hơn nữa, Long Vương muốn tranh bá Hồng Hoang, tự nhiên không thể có lòng nhân từ của đàn bà.

“Dọn dẹp chiến trường, chuẩn bị rút lui!” Long Vương hạ lệnh.

Trong khoảnh khắc, người của Tiên Thiên Tam Tộc đã dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, dọn sạch kho báu của Tử Phủ.

Long Vương thì tế ra Hỗn Độn Châu, dùng Hỗn Độn Châu xóa sạch mọi dấu vết liên quan đến Tiên Thiên Tam Tộc...

Chương 42

Sau khi xóa sạch mọi dấu vết liên quan đến Tiên Thiên Tam Tộc, Long Vương liền hạ lệnh rút lui.

Rất nhanh, đại quân Tiên Thiên Tam Tộc đã rút khỏi Tử Phủ.

Tử Phủ vốn phồn thịnh lại bị hủy trong một sớm, biến thành một đống phế tích, máu chảy thành sông, thi thể chất chồng như núi, oán niệm ngút trời.

Bên kia, đại quân Yêu tộc cuồn cuộn kéo đến Tử Phủ.

Nhưng khi đại quân Yêu tộc đến Tử Phủ, lại thấy một cảnh tượng.

Tất cả người của Yêu tộc đều ngơ ngác.

"Đại ca, ...chuyện gì thế này?" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn cảnh tượng trước mắt, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, có chút không dám tin vào mắt mình.

Đế Tuấn mặt già cũng co giật dữ dội, nhíu mày nói: "Sao có thể?

Ai đã diệt Tử Phủ? ...Ai có thực lực mạnh như vậy?" "Báo, bệ hạ, đã phát hiện thi thể của Đông Vương Công!" Có người của Yêu tộc tiến lên bẩm báo.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người vội vàng tiến lên xem xét, lại thấy Đông Vương Công bị chặt đầu, phơi thây nơi hoang dã.

Người của Yêu tộc nhìn nhau, không khỏi hít một hơi lạnh.

Đông Vương Công là người đứng đầu nam tiên do Đạo Tổ đích thân phong, tuy có chút tự đại, nhưng cũng có bản lĩnh thật sự, dù sao cũng là một đại cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ.

Một đại cao thủ như vậy, sao lại chết một cách im hơi lặng tiếng?

Bị người ta giết rồi?

Điều này khiến trong lòng mọi người dâng lên một luồng khí lạnh.

Thế lực khủng bố đã diệt Tử Phủ rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Điều này đã trở thành một đám mây nghi ngờ, đè nặng trên đầu của người Yêu tộc.

"Đại ca, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày nói.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai huynh đệ, một văn một võ, Đế Tuấn giỏi mưu lược, Đông Hoàng Thái Nhất là một kẻ cuồng võ.

Vì vậy, gặp chuyện, Đông Hoàng Thái Nhất đều quen miệng hỏi Đế Tuấn.

Đế Tuấn hít sâu một hơi, hỏi: "Kho báu của Tử Phủ đâu?" "Bẩm bệ hạ, kho báu của Tử Phủ đã bị cướp sạch, ngay cả một kiện hạ phẩm linh bảo cũng không còn!" Có người của Yêu tộc bẩm báo.

Đế Tuấn nghe vậy suýt chút nữa tức đến tắt thở, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đáng chết, rốt cuộc là ai đã diệt Tử Phủ?

Ai đã giết Đông Vương Công?" Mọi người im lặng.

Do dự một lúc, Đế Tuấn hạ lệnh: "Mau chóng rút khỏi Tử Phủ, quay về thiên đình!" "Vâng!" Mọi người lĩnh mệnh.

Như vậy, đại quân Yêu tộc đã đến một chuyến công cốc, lại vội vã rút về thiên đình Yêu tộc.

Chỉ là cái danh diệt Tử Phủ, lại đổ lên đầu Yêu tộc.

Dù sao, người ta cũng thấy đại quân Yêu tộc cuồn cuộn xuất binh đến Tử Phủ, Yêu tộc vô tình đã gánh một cái nồi đen lớn cho Tiên

Thiên Tam Tộc.

Trong hỗn độn, tại Tử Tiêu Cung, trên vân sàng, Đạo Tổ nhíu mày, trong mắt tinh thần huyễn diệt, lẩm bẩm: "Rốt cuộc là ai đã giết Đông Vương Công?

Diệt Tử Phủ?

Chẳng lẽ... là Long Vương?" Nói rồi, Đạo Tổ lại nhắm mắt tu luyện.

Đối với Đạo Tổ mà nói, hiện tại quan trọng nhất chính là hợp đạo.

Còn về sự hỗn loạn ở hạ giới, chỉ cần không vi phạm đại thế của thiên đạo, ông cũng lười quản.

Dù sao đối với Đạo Tổ mà nói, hạ giới có quậy phá thế nào đi nữa, cũng chỉ là một đám kiến đang quậy phá mà thôi.

Trong thiên đình Yêu tộc.

Các đại năng Yêu tộc đều tập trung trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn nhíu mày nói: "Các vị ái khanh cho rằng ai đã diệt Tử Phủ?" Trong lúc nói, Đế Tuấn nhìn về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch là trí giả của Yêu tộc.

Bạch Trạch nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, nhíu mày nói: "Hiện nay trên Hồng Hoang, thế lực có thể diệt sạch Tử Phủ với tốc độ sấm sét không nhiều, ngoài Yêu tộc chúng ta ra chính là Vu tộc, nhưng có một thế lực đang ẩn mình e rằng cũng có thực lực này!" Đế Tuấn nhíu mày, hỏi: "Bạch Trạch yêu thánh nói là thế lực nào?" Bạch Trạch phe phẩy quạt lông càng nhanh hơn, trong mắt thần quang lấp lóe, nói: "Tiên Thiên Tam Tộc!" "Tiên Thiên Tam Tộc? ..." Đông Hoàng Thái Nhất kinh ngạc kêu lên: "Tiên Thiên Tam Tộc không phải đã ẩn thế không ra sao?

Truyền thuyết nói Tiên Thiên Tam Tộc bị trời ghen ghét, nghiệp lực quấn thân, tộc nhân chết gần hết, sao lại đột nhiên diệt sạch Tử Phủ?" Tin tức lan truyền, tự nhiên là do Long Vương cố ý lan truyền ra ngoài.

Chương 43

"Truyền thuyết là truyền thuyết, nhưng ai biết được, Tiên Thiên Tam Tộc rốt cuộc còn lại bao nhiêu thực lực!" Bạch Trạch nhíu mày nói: "Bần đạo được biết, tên Đông Vương Công đó đã từng nhiều lần khiêu khích Long Vương, e rằng tên Đông Vương Công đó đã chọc giận Long Vương, Long Vương mới tiêu diệt Tử Phủ!" "Nếu vậy, cũng có lý!" Đế Tuấn nhíu mày nói.

Đông Hoàng Thái Nhất mày chau lại, trầm giọng nói: "Hừ, Tiên Thiên Tam Tộc, đợi bản hoàng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, sẽ đi tìm Tiên Thiên Tam Tộc gây chuyện!" Đế Tuấn nhíu mày, nói: "Truyền lệnh xuống, Yêu tộc chúng ta không được chọc vào Tiên Thiên Tam Tộc!" "Đại ca..." Đông Hoàng Thái Nhất rất vội.

Đế Tuấn nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, nói: "Hiền đệ, nếu thực sự là Tiên Thiên Tam Tộc diệt Tử Phủ, vậy thực lực của Tiên Thiên Tam Tộc đã đến một mức độ vô cùng khủng bố, e rằng Yêu tộc chúng ta cũng không chọc nổi, hiện tại Yêu tộc chúng ta không nên chọc vào Tiên Thiên Tam Tộc, từ từ phát triển mới là đúng!" "Bệ hạ nói có lý!" Bạch Trạch gật đầu nói.

Đông Hoàng Thái Nhất bĩu môi, nói: "Vậy tiếp theo, chúng ta nên phát triển như thế nào?" Đế Tuấn đôi mắt sáng rực, nói: "Tên Côn Bằng đó có danh xưng là Yêu Sư, nếu có thể thu phục được Yêu Sư Côn Bằng, vạn yêu trong thiên hạ quy tâm, thực lực của Yêu tộc chúng ta tất nhiên sẽ tăng mạnh!" Bạch Trạch nhíu mày nói: "Bệ hạ nói đúng, Yêu Sư Côn Bằng đó ở trên Bắc Hải, chúng ta đúng lúc có thể mượn đường đến Bắc Hải bắt hắn, nhân tiện thử xem hư thực của Long tộc!" "Yêu thánh nói rất đúng!" Đế Tuấn tán thưởng.

“Yêu Sư Côn Bằng đó pháp lực cao cường, phi nhị đệ không thể thu phục được!” Dừng một chút, Đế Tuấn quay đầu nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, nói.

Đông Hoàng Thái Nhất ha ha cười lớn: “Đại ca, chuyện này cứ giao cho bản hoàng, bản hoàng sẽ dẫn một đội nhân mã, nhất định sẽ bắt Yêu Sư Côn Bằng về Lăng Tiêu Bảo Điện!” Nói rồi, Đông Hoàng Thái Nhất bước nhanh ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, điểm đủ nhân mã, cuồn cuộn kéo đến Bắc Hải.

Đông Hoàng Thái Nhất dẫn đại đội nhân mã đến Bắc Hải, người của Long tộc đã phát hiện ra.

Có người vội vã bẩm báo Long Vương: “Báo, khải bẩm lão tổ tông, Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất dẫn một đội nhân mã cuồn cuộn tiến đến Bắc Hải, xin lão tổ tông định đoạt!” Long Vương nhíu mày, lẩm bẩm: “Đông Hoàng Thái Nhất lần này đi, là để hàng phục Yêu Sư Côn Bằng, nhưng...

Yêu tộc không nói với bản hoàng một tiếng, mà cứ thế đi qua Bắc Hải, cũng quá không coi Long tộc của ta ra gì rồi!” Nói rồi, Long Vương đứng dậy, đi ra ngoài.

Bên kia, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn đại bộ đội Yêu tộc tiến về phía Bắc Hải, trên đường đi cũng không gặp trở ngại gì, trong lòng liền có chút xem thường Long tộc.

Chỉ là Đông Hoàng Thái Nhất đi mãi đi mãi, nhưng dường như vẫn đang đi vòng quanh tại chỗ, vẫn chưa đến được đích là Bắc Hải.

Lại đi không biết bao lâu, Đông Hoàng Thái Nhất dường như cũng phát hiện ra có điều không ổn.

“Không ổn rồi, trúng trận pháp rồi!” Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi thất sắc, ngẩng đầu trừng mắt nhìn bầu trời, trầm giọng quát:

“Hừ, ra đây, kẻ nào đang giở trò, mau cút ra cho bản hoàng!” “Hừ, Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi đến Bắc Hải của ta, cũng không nói với bản hoàng một tiếng, có coi bản hoàng ra gì không?” Đúng lúc này, trên bầu trời xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ vô cùng, giọng nói ầm ầm.

Người của Yêu tộc kinh hãi không thôi.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng giật mình, kinh ngạc và tức giận nói: “Long Vương, là ngươi!” “Chẳng phải là bản hoàng sao!” Long Vương cười tủm tỉm nói.

“Hừ, giả thần giả quỷ, ra đây cho bản hoàng!” Nói rồi Đông Hoàng Thái Nhất vung Hỗn Độn Chung lên lắc mạnh một cái, trong sát na một luồng sóng âm khủng bố hóa thành năng lượng màu vàng thực chất, từng đợt cuồn cuộn về phía khuôn mặt khổng lồ của Long Vương trên trời.

“Ầm...” Khuôn mặt khổng lồ bị đánh nát, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, khuôn mặt khổng lồ lại một lần nữa xuất hiện.

“...” Đông Hoàng Thái Nhất kinh ngạc kêu lên.

“Thái Nhất đạo hữu, nếu bản hoàng không cho Yêu tộc một bài học, thật sự coi Long tộc của ta dễ bắt nạt sao!” Long Vương trầm giọng nói.

Giọng nói vừa dứt, trong sát na trên trời vô số Thái Ất Thần Lôi ầm ầm hạ xuống, điên cuồng đánh về phía đại quân Yêu tộc.

“A...” Tiếng la hét thảm thiết trong nháy mắt vang vọng khắp trời đất, âm thanh thê lương, như luyện ngục trần gian.

Trong khoảnh khắc, đại quân Yêu tộc đã thương vong vô số.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, tức đến đỏ cả mắt, hét lớn: “Long Vương, khinh người quá đáng!” Nói rồi, Đông Hoàng Thái

Nhất vung Hỗn Độn Chung, lao thẳng lên trời.

"Ầm..." Hỗn Độn Chung mạnh mẽ đâm vào bầu trời, đâm ra một cái lỗ thủng rồi thoát ra ngoài.

Đợi Đông Hoàng Thái Nhất thoát ra, nhìn kỹ, lại thấy ức vạn đại quân Yêu tộc, đều ở trong một tấm bản đồ.

Bản đồ đó không phải vật gì khác, chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo Càn Khôn Đồ của Càn Khôn Lão Tổ, một trong tứ đại lão tổ thời thượng cổ.

Thì ra Long Vương đã bố trí trước ở Bắc Hải, dung hợp Càn Khôn Đồ vào giữa trời đất, Đông Hoàng Thái Nhất không để ý, dẫn đại quân Yêu tộc đi nhầm vào trong Càn Khôn Đồ, bị Long Vương nhốt lại.

Đông Hoàng Thái Nhất pháp lực cao cường, có chí bảo như Hỗn Độn Chung hộ thể, có thể thoát khỏi sự trói buộc của Càn Khôn Đồ, nhưng đại quân Yêu tộc dưới trướng lại không có thực lực như vậy.

Trong thế giới Càn Khôn Đồ, Long Vương chính là thần, là chân thần duy nhất!

Vạn thiên thần lôi ầm ầm hạ xuống, điên cuồng đánh về phía người của Yêu tộc.

Mỗi thời mỗi khắc, đều có vô số đại quân Yêu tộc mất mạng.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy tức đến đỏ cả mắt, hét lớn: "Long Vương, hèn hạ!

Dùng thủ đoạn không quang minh, mau thả đại quân Yêu tộc của ta ra, nếu không bản hoàng quyết không đội trời chung với ngươi!" "Thái Nhất đạo hữu, ngươi cũng quá coi trọng mình rồi, quên rằng ngươi là bại tướng dưới tay bản hoàng sao?" Long Vương cười lạnh một tiếng, không những không dừng tay, mà ngược lại còn ra tay nặng

hơn, trong Càn Khôn Đồ biến thành một biển sấm, vô số người của Yêu tộc bị đánh cho hình thần câu diệt.

"Long Vương, ngươi tìm chết!" Đông Hoàng Thái Nhất tức đến toàn thân phát run, vung Hỗn Độn Chung, liền chụp xuống đầu Long Vương.

Chiếc Hỗn Độn Chung đó bay ra, trong nháy mắt biến thành lớn bằng ức vạn mẫu, gần như bao phủ cả Bắc Hải, bên trong tỏa ra thần uy ngút trời, khiến người ta nhìn mà kinh hồn bạt vía.

"Chút tài mọn!" Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, Long Vương đưa tay nhẹ nhàng chỉ một cái.

Hỗn Độn Chung lại từ từ thu nhỏ, hóa thành một cái chuông nhỏ, bay trở lại tay Đông Hoàng Thái Nhất.

"..." Đông Hoàng Thái Nhất nhìn mà trợn mắt há mồm, có chút không dám tin vào mắt mình.

Có một khoảnh khắc, hắn đã mất đi quyền kiểm soát đối với Hỗn Độn Chung!

Trong lúc Đông Hoàng Thái Nhất ngẩn người, một luồng kiếm quang đâm tới, trực tiếp xuyên qua vai hắn.

Đông Hoàng Thái Nhất hét lên một tiếng thảm thiết, bay ngược ra sau, không biết đã bay ra bao nhiêu vạn dặm, vừa ổn định lại thân hình, mặt đầy kinh hãi, vội vàng xé rách hư không, độn vào đó bỏ chạy.

Ngoài Bất Chu Sơn, Tam Thập Tam Thiên.

Chương 44

Thiên đình Yêu tộc, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn nhìn Đông Hoàng Thái Nhất chật vật chạy về, không khỏi kinh hãi thất sắc, kinh ngạc hỏi: "Hiền đệ, sao vậy?" Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi nói: "Đại ca, ta... ta trúng mai phục của Long tộc, tên Long Vương đó đã dung hợp Càn Khôn Đồ vào giữa trời đất, chúng ta không cẩn thận, đều rơi vào trong đó, ngoài ta thoát ra được, những người khác... những người khác đều đã chết trong đó rồi!" "Long tộc!" Đế Tuấn nghe vậy, thân hình chao đảo, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương đáng chết, hại trăm vạn đại quân Yêu tộc của ta, thực sự đáng giận, trẫm quyết không đội trời chung với hắn!" Bạch Trạch mày chau lại, bước ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Bệ hạ nguôi giận, lúc này không thể khai chiến với Long tộc, chưa nói đến việc Long Vương là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong duy nhất trên Hồng Hoang, chúng ta đều không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa thực lực của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc không rõ, tuyệt đối không thể xảy ra xung đột chính diện với Tiên Thiên Tam Tộc, việc nhỏ không nhịn sẽ loạn đại mưu, xin bệ hạ suy nghĩ kỹ!" Đế Tuấn tuy tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng nhịn xuống, nói: "Yêu thánh nói rất đúng, thật đáng ghét!" "Đại ca..." Đông Hoàng Thái Nhất rất vội.

Đế Tuấn nhíu mày nói: "Hiền đệ, Bạch Trạch yêu thánh nói đúng, việc nhỏ không nhịn sẽ loạn đại mưu, chúng ta lúc này thiếu cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, không nên xảy ra xung đột chính diện với Tiên Thiên Tam Tộc!" Đông Hoàng Thái Nhất mặt già co giật dữ dội, thở dài một hơi, hận đến nghiến răng.

Bên kia, Long Vương sau khi tiêu diệt trăm vạn đại quân Yêu tộc,

do dự một chút, bàn tay vươn ra, trực tiếp xé rách hư không, đến địa phận Bắc Hải.

Long Vương vừa đến địa phận Bắc Hải, lại thấy một con đại bàng đang cắp một con thần long không có móng, bay lên trời.

"Hừ, tìm chết!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, bàn tay vươn ra, trực tiếp tóm lấy con đại bàng đó.

Đại bàng giãy giụa không ngừng, rơi xuống nước hóa thành một con cá côn khổng lồ, kinh ngạc và tức giận nói: "Kẻ nào?

Dám bắt bản thái tử!" "Thái tử?

Thái tử nào?" Long Vương trầm giọng nói.

Cá côn hét lớn: "Ta là con trai của chủ nhân Bắc Hải, Yêu Sư Côn Bằng, nếu ngươi biết điều, thì thả ta ra, nếu không, đợi cha ta đến, ngươi chết chắc rồi!" "Lão tổ tông, tên này đã ăn rất nhiều đệ tử Long tộc của chúng ta, xin lão tổ tông làm chủ cho chúng con!" Con thần long đó nhận ra Long Vương, vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu khóc lớn.

Long Vương quay đầu trừng mắt nhìn cá côn, trầm giọng nói: "Hừ, ngươi đã ăn tử đệ Long tộc của ta?" "Hừ, tử đệ Long tộc cỏn con, ta mỗi ngày ăn mấy trăm con, tốt nhất là thả ta ra, nếu không cha ta đến, ngươi chết chắc!" Cá côn kiêu ngạo hét lớn.

"Hừ, tìm chết!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, bàn tay nắm mạnh lại, chỉ nghe một tiếng "bành" lớn, con cá côn đó dưới pháp lực cuồng bạo của Long Vương, trực tiếp bị bóp nát, hóa thành một đám sương máu, phiêu tán trong đại dương.

Cùng lúc đó, trong Yêu Sư Cung ở Bắc Hải.

Yêu Sư Côn Bằng đột ngột mở mắt, mặt đầy âm hiểm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Kẻ nào to gan như vậy, dám giết con trai của

Yêu Sư Côn Bằng ta?" Nói rồi, Yêu Sư Côn Bằng trực tiếp xé rách hư không, vượt qua dòng sông thời không, liền đến đối diện Long Vương.

Khi Yêu Sư Côn Bằng nhìn thấy máu tươi của con trai mình phiêu tán trên đại dương, tức thì hai mắt đỏ như máu, trừng mắt nhìn Long Vương, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương đạo hữu, sao lại giết con trai của bần đạo?" Long Vương hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Hừ, Côn Bằng, ngươi dung túng cho nghịch tử giết vô số tử đệ Long tộc của ta, còn hỏi bản hoàng?

Tên nghịch tử đó đáng chết!" "Long Vương, Long tộc có đến ức vạn, con trai ta ăn mấy con nghiệt long, có gì không được, cũng không cần phải giết con trai ta chứ...

Khinh người quá đáng!" Yêu Sư Côn Bằng tức đến toàn thân phát run, tức giận nói.

Trong mắt Long Vương lóe lên hàn quang, trầm giọng nói: "Hừ, mạng của con trai ngươi là mạng, tử tự của Long tộc ta không phải là mạng sao?" "Long Vương... ngươi khi dễ ta như vậy, ta quyết không đội trời chung với ngươi!" Yêu Sư Côn Bằng gầm lên.

"Không đội trời chung?

Sớm biết như thế, bản hoàng lẽ ra nên để đại quân Yêu tộc băng qua Bắc Hải, giết ngươi!" Long Vương trầm giọng nói.

"Hừ, Long Vương, đừng ở đó nói lời mê hoặc lòng người, đại quân Yêu tộc nếu dám đến bần đạo nhất định sẽ cho chúng có đi không có về, hôm nay dù thế nào bần đạo cũng phải khiến ngươi trả giá đắt!" Yêu Sư Côn Bằng tức giận không kìm được, hét lớn một tiếng, hóa thành một con chim khổng lồ, hai cánh dang rộng, bay vút lên chín vạn dặm, hai móng vuốt như câu, cào nát ức vạn tinh thần, trực tiếp cào về phía Long Vương.

“Hừ, tìm chết!” Long Vương hừ lạnh một tiếng, hai tay chấn động, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu sau lưng bay ra, ầm ầm nghênh đón Yêu Sư Côn Bằng.

Yêu Sư Côn Bằng giật mình, vội vàng tế ra một tòa cung điện.

Tòa cung điện này là một trong số ít những pháp bảo mà Yêu Sư có thể lấy ra dùng được.

Năm đó Yêu Sư Côn Bằng sáng tạo ra văn tự Yêu tộc, Thiên Đạo ban thưởng công đức vô biên, hắn liền đem công đức đó dung nhập vào Yêu Sư Cung, tế luyện nó thành bảo bối.

“Ầm ầm ầm...” Nhưng Yêu Sư Cung dù tốt đến đâu, cũng chỉ là hậu thiên pháp bảo, làm sao có thể chịu được sự tấn công của ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu?

Khoảnh khắc tiếp theo, Yêu Sư Côn Bằng đáng thương liền bị đánh cho thổ huyết không ngừng, lăn lộn ngã ngửa ra sau.

Chỉ là Yêu Sư Côn Bằng đang ở giữa không trung, trên người đột nhiên lóe lên từng đợt hắc mang, hắc mang tan đi, liền hóa thành một con cá côn khổng lồ, chui xuống nước, bơi nhanh về phía xa.

Lúc này, hắn mới biết mình không phải là đối thủ của Long Vương, tỉnh táo lại, muốn chạy trốn.

“Bắc Minh có cá, lớn đến nỗi một nồi không hầm hết, hôm nay bản hoàng sẽ hầm ngươi!” Long Vương hừ lạnh một tiếng, lắc mình một cái, hóa thành một con cự long ức vạn trượng, vươn ra long trảo khổng lồ vô cùng, cào về phía Côn Bằng.

Yêu Sư Côn Bằng nhìn thấy, suýt chút nữa sợ đến tè ra quần, liều mạng bơi.

Chỉ là bị long trảo khổng lồ của Long Vương cào một phát, trong sát na Yêu Sư Côn Bằng liền bị thương rất nặng, trên người xuất hiện

năm vết thương kinh người, nhìn mà kinh tâm động phách.

"Lịch..." Đột nhiên, một tiếng kêu vang lên, Yêu Sư Côn Bằng lại lắc mình một cái, hóa thành một con đại bàng, hai cánh vỗ mạnh, nhanh chóng độn đi về phía xa.

"Hừ, Côn Bằng, hôm nay bản hoàng sẽ cho ngươi một bài học!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, lắc mình hóa thành hình người, lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm hiện ra, một kiếm chém ra.

Trong sát na tiếng rồng ngâm vang dội, vang vọng cửu tiêu, kiếm khí khủng bố tung hoành ức vạn dặm, chém thẳng về phía Yêu Sư Côn Bằng.

"A..." Trong hư không truyền đến một tiếng hét thảm thiết, rõ ràng Yêu Sư Côn Bằng đã bị thương rất nặng.

"Hừ, mạng lớn!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, lười so đo với Yêu Sư Côn Bằng, truyền lệnh xuống, để nhị trưởng lão Long tộc tiếp quản Bắc Hải, rồi quay về cung tiếp tục tu luyện.

Bên kia, Yêu Sư Côn Bằng bị Long Vương trọng thương không dám quay lại Bắc Hải, hoảng hốt như chó nhà có tang, chạy trốn khắp nơi để liệu thương.

Người của Yêu tộc rải khắp Hồng Hoang, chuyện Côn Bằng chạy trốn khỏi Bắc Hải tự nhiên không thể qua mắt được Đế Tuấn và Thái Nhất.

Chương 45

Vốn dĩ, Yêu Sư Côn Bằng trốn trong Bắc Hải, Yêu tộc muốn bắt hắn, cần phải đi qua Bắc Hải, cần phải vượt qua một phòng tuyến của Long Vương, bây giờ thì tốt rồi, Yêu Sư Côn Bằng đã chạy ra ngoài, đối với Yêu tộc, chính là cơ hội ngàn năm có một.

Đế Tuấn và Thái Nhất làm sao có thể bỏ lỡ?

Ngay lập tức, Đế Tuấn và Thái Nhất liền đích thân dẫn đội, đi hàng phục Yêu Sư Côn Bằng.

Một ngày nọ, Yêu Sư Côn Bằng đang trốn trong một ngọn núi tu luyện, đột nhiên một tiếng hét lớn như sấm vang lên.

"Côn Bằng đạo hữu, mời ra gặp mặt!" Yêu Sư Côn Bằng kinh ngạc, do dự một lúc, đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Đế Tuấn và Thái Nhất hai người lơ lửng trên không trung, đại quân Yêu tộc đã sớm bao vây linh sơn nơi hắn ở, trong ba vòng ngoài ba vòng.

"Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đạo hữu, có ý gì?" Yêu Sư Côn Bằng nhíu mày nói.

Đế Tuấn nhếch miệng cười, chắp tay với Yêu Sư Côn Bằng nói: "Đạo hữu, hai chúng ta thành tâm mời đạo hữu đến thiên đình Yêu tộc, cùng lo đại nghiệp!" Yêu Sư Côn Bằng nhíu mày, chắp tay với Đế Tuấn nói: "Đạo hữu, bần đạo một mình tự do tự tại quen rồi, xin đạo hữu đừng làm khó bần đạo!" "Chuyện này... e rằng không do Yêu Sư Côn Bằng quyết định được!" Đế Tuấn cười lạnh nói.

Lúc này, Yêu Sư Côn Bằng mới biết lời của Long Vương không sai chút nào.

Yêu tộc quả nhiên có ý đồ xấu với mình, có khả năng thực sự đã

bị Long Vương cản lại!

Nhưng lúc này, Yêu Sư Côn Bằng hối hận, cũng đã muộn rồi!

Yêu Sư Côn Bằng mày chau lại, trầm giọng nói: "Đế Tuấn, ngươi có ý gì?

Ngươi nghĩ có thể nhốt được bần đạo sao?" Nói rồi, Yêu Sư Côn Bằng bàn tay vươn ra, trực tiếp xé rách hư không, định chui vào hư không bỏ chạy.

Thông thường, tu vi đến cảnh giới Chuẩn Thánh, muốn nhốt lại là vô cùng khó khăn, huống chi là người như Côn Bằng giỏi về tốc độ, nên Côn Bằng mới có tự tin.

Chỉ là vừa xé rách hư không, đột nhiên trong hư không truyền đến một tiếng chuông lớn "đang".

Sóng âm khủng bố hóa thành những gợn sóng màu vàng thực chất, trực tiếp chấn nát khe hở mà Yêu Sư Côn Bằng vừa xé ra.

Yêu Sư Côn Bằng kinh ngạc, kinh hô: "Hỗn Độn Chung!" "Hừ, Côn Bằng đạo hữu, nếu đã biết uy năng của Hỗn Độn Chung, sao không mau chóng đầu hàng, quy thuận thiên đình của ta?" Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân thái dương chân hỏa hừng hực, trầm giọng quát.

"Hưu!" Yêu Sư Côn Bằng lắc mình một cái, hóa thành một con chim đại bàng, hai cánh dang rộng, bay vút lên chín vạn dặm.

Người của Yêu tộc hô hét, lao về phía Yêu Sư Côn Bằng.

Chỉ là đều bị cuồng phong do Yêu Sư Côn Bằng cuộn lên hất văng.

Thấy Yêu Sư Côn Bằng sắp chạy thoát, đúng lúc này, trên trời hiện ra hai chí bảo Hà Đồ Lạc Thư, xoay tít tít nện về phía Yêu Sư Côn Bằng.

Yêu Sư Côn Bằng kinh ngạc, vội vàng đổi hướng.

Ai ngờ, nghênh đón hắn lại là Hỗn Độn Chung đã biến thành khổng lồ vô cùng.

"Đang..." Một tiếng chuông vang lên, chấn động đạo tâm.

Thật đáng thương cho Yêu Sư Côn Bằng trực tiếp bị chấn choáng váng, ngã mạnh xuống đất.

Đợi đến khi hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn, lại thấy đã bị Hỗn Độn Chung bao phủ.

"Côn Bằng đạo hữu, hàng hay không hàng?" Đông Hoàng Thái Nhất bá khí lẫm liệt nói.

Nếu không hàng, Hỗn Độn Chung thế tất sẽ hạ xuống, lúc đó dù cho nhục thân của Yêu Sư Côn Bằng có cường hãn, e rằng cũng bị chấn cho thần hồn câu diệt.

Bất đắc dĩ, Yêu Sư Côn Bằng chỉ đành quỳ phục trên đất, bái lạy: "Bần đạo nguyện ý quy hàng!" Yêu sư Côn Bằng bị Long Vương đuổi khỏi Đông Hải, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nhân cơ hội thu phục được gã, từ đó Yêu sư Côn Bằng quy thuận về Thiên đình của Yêu tộc.

Yêu sư Côn Bằng sáng tạo ra văn tự của Yêu tộc, trong tộc có danh xưng là "Yêu Sư", danh vọng cực sâu, vì vậy việc Yêu sư Côn Bằng gia nhập Thiên đình đã khiến thế lực Yêu tộc ngày càng hùng mạnh.

Dã tâm của Yêu tộc hiển nhiên không chỉ dừng lại ở đó.

Sau khi thu phục được Yêu sư Côn Bằng, Đế Tuấn và Thái Nhất lại hướng ánh mắt về phía Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu tự nhiên cũng có cách của mình, đã sớm phát

hiện ra mục đích của Yêu tộc.

Tây Vương Mẫu sau khi biết được bước tiếp theo của Yêu tộc là sẽ tấn công Tây Côn Luân thì lo đến chết đi được.

Do dự mãi, Tây Vương Mẫu cũng không biết phải làm sao.

Đột nhiên, bà nghĩ đến một người.

Long Vương!

Ngay lập tức, Tây Vương Mẫu bèn cho người truyền tin cho Long Vương, nhờ Long Vương đến cứu viện.

Đương nhiên, Tây Vương Mẫu cũng không biết Long Vương có cứu Tây Côn Luân hay không, dù sao thì bà và Long Vương cũng chỉ có duyên gặp mặt một lần mà thôi.

Một ngày nọ, mặt trời chói chang, nắng gắt chiếu rọi.

Đột nhiên, phong vân cuồn cuộn, một mảng mây đen khổng lồ đè xuống Tây Côn Luân.

Mơ hồ có thể thấy, trong đám mây đen đó, trong ba lớp ngoài ba lớp, toàn bộ đều đứng đầy yêu binh yêu tướng, người dẫn đầu mặc kim ô lưu vân bào, tay nâng Hỗn Độn Chung, chính là Đông Hoàng Thái Nhất.

Chương 46

"Tây Vương Mẫu đạo hữu, mời ra gặp mặt!" Đông Hoàng Thái Nhất trầm giọng quát.

Tây Vương Mẫu từ trong Tây Côn Luân đi ra, ngẩng đầu nhìn đại quân Yêu tộc trùng trùng điệp điệp, không khỏi biến sắc, vội chắp tay nói: "Không biết Thái Nhất đạo hữu có ý gì?" Đông Hoàng Thái Nhất lớn tiếng nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, hiện nay Yêu tộc ta uy chấn Hồng Hoang, bá tuyệt hoàn vũ, thống nhất Hồng Hoang chỉ còn là chuyện sớm muộn, Tây Vương Mẫu đạo hữu quý là đứng đầu nữ tiên, Yêu tộc ta tự nhiên vô cùng kính trọng.

Bản hoàng hôm nay đến đây, chính là hy vọng Tây Vương Mẫu đạo hữu có thể gia nhập Yêu tộc ta, cùng huynh đệ ta chung mưu đại nghiệp, Tây Vương Mẫu đạo hữu thấy thế nào?" "…" Gò má Tây Vương Mẫu co giật dữ dội, không biết nên trả lời thế nào.

Nếu trả lời "không", với tính tình nóng nảy của Đông Hoàng Thái Nhất, e rằng ngay giây tiếp theo hắn sẽ hạ lệnh cho đại quân Yêu tộc tấn công Tây Côn Luân, lúc đó Tây Côn Luân e rằng sẽ chung số phận với Tử Phủ.

Nhưng nếu đồng ý gia nhập Thiên đình Yêu tộc, Tây Vương Mẫu lại cảm thấy không ổn.

Tây Vương Mẫu cũng là người có chí lớn, chỉ là biết rõ thực lực không đủ để tranh bá Hồng Hoang, nên mới che giấu dã tâm của mình.

"Tây Vương Mẫu đạo hữu, sự kiên nhẫn của bản hoàng có hạn, mong đạo hữu sớm ngày đồng ý quy hàng Yêu tộc ta thì hơn!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy Tây Vương Mẫu không nói gì, không khỏi trầm giọng quát.

Tây Vương Mẫu đang không biết phải làm sao thì đúng lúc này, một tiếng quát lớn như sấm vang lên.

"Hừ, Thái Nhất, uy phong thật đấy!" Hư không gợn sóng, ba bóng người từ trong bước ra, chính là Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

"Long Vương…" Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi, giận dữ nói: "Long Vương, lẽ nào ngươi muốn xen vào chuyện của Yêu tộc ta?" Long Vương cười lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường, bĩu môi nói: "Yêu tộc các ngươi muốn làm gì, bản hoàng không có hứng thú biết, cũng không có hứng thú xen vào, chỉ là Tây Vương Mẫu đạo hữu có quen biết cũ với bản hoàng, bản hoàng không thể trơ mắt nhìn đạo hữu của mình gặp nạn mà không cứu được chứ?" "Long Vương…" Đông Hoàng Thái Nhất tức đến toàn thân run rẩy, nghiến răng kèn kẹt, nhưng lại không dám hạ lệnh tấn công Tây Côn Luân.

Long Vương huynh muội ba người, đều là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cũng chỉ mới ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, đối mặt với ba đại cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, không thể không cân nhắc cẩn thận.

Ở cấp bậc Chuẩn Thánh, không phải cứ đông người là có tác dụng!

Lần trước, Long Vương ở trên Bắc Hải, dùng Càn Khôn Đồ tàn sát trăm vạn đại quân Yêu tộc, chính là minh chứng.

"Sao?

Không phục à?

Thái Nhất đạo hữu nếu không phục, cứ việc tấn công!" Long

Vương hừ lạnh một tiếng, lật tay, Càn Khôn Đồ hiện ra.

Vừa nhìn thấy Càn Khôn Đồ, Đông Hoàng Thái Nhất liền nghĩ đến thảm kịch trên Bắc Hải, không khỏi tức đến toàn thân run rẩy, hận không thể lập tức xông lên liều mạng với Long Vương.

Nhưng lý trí duy nhất nói cho hắn biết, không thể!

Long Vương ba huynh muội đều là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, một khi đánh nhau, dù cho đông người, e rằng cũng chẳng có tác dụng gì, không thể giữ lại Tây Vương Mẫu, vậy thì mục đích của chuyến đi này cũng coi như bỏ.

Do dự mãi, Đông Hoàng Thái Nhất phất tay áo, nói: "Rút quân!" Đại quân Yêu tộc như thủy triều rút đi.

Tây Vương Mẫu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chắp tay với Long Vương nói: "Đa tạ đạo hữu tương trợ, nếu không có đạo hữu, Tây Côn Luân của ta nguy rồi!" Long Vương đỡ Tây Vương Mẫu dậy, cười nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu khách sáo rồi!" Tây Vương Mẫu mỉm cười, nói: "Đạo hữu, vườn bàn đào của bản cung vừa hay đã chín, hay là chúng ta đến thưởng thức bàn đào, thế nào?" "Tốt quá, tốt quá!" Thủy Kỳ Lân vừa nghe, đôi mắt to như chuông đồng lập tức sáng lên, vui mừng nói.

"Mời!" Tây Vương Mẫu nói.

Tiếp đó, Tây Vương Mẫu liền mời Long Vương ba huynh muội lên Tây Côn Luân, nhiệt tình khoản đãi.

Long Vương ba huynh muội chính là tấm ô dù bảo vệ của bà, sao có thể không tiếp đãi cho tốt?

Chỉ là bà không biết, Long Vương cứu bà, cũng là vì lôi kéo đồng minh, chuẩn bị cho việc Tiên Thiên Tam Tộc tái xuất mà thôi!

Tây Vương Mẫu dùng bàn đào và quỳnh tương ngọc dịch khoản

đãi Long Vương ba huynh muội, cuối cùng Long Vương ba huynh đệ từ biệt Tây Vương Mẫu, ai về tổ địa của người nấy.

Yêu tộc lần này tấn công Tây Côn Luân thất bại, Đế Tuấn vô cùng tức giận.

Cuối cùng, Yêu tộc lại chĩa mũi nhọn về phía Vu tộc.

Bọn họ cho rằng, chỉ cần hạ được Vu tộc, thực lực của Yêu tộc nhất định sẽ tăng mạnh, đến lúc đó quay lại đối phó Tiên Thiên Tam Tộc, chắc chắn có thể thống nhất Hồng Hoang.

Một ngày nọ, Long Vương đang tu luyện trong long cung, đột nhiên mở mắt, đôi mắt sâu thẳm, xuyên thấu dòng sông thời gian, lẩm bẩm: "Trận Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất cuối cùng cũng nổ ra rồi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sắp hiện thế." Long Vương đã thèm nhỏ dãi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận từ lâu, chỉ là vẫn chưa có duyên được gặp.

Hôm nay Vu Yêu hai tộc cuối cùng cũng đánh nhau, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cuối cùng cũng sắp hiện thế!

Long Vương vẫn luôn quan sát trận chiến này trong bóng tối.

Vu tộc là hậu duệ của Bàn Cổ, mang huyết mạch Bàn Cổ, nhục thân cực kỳ cường hãn, không sợ trời không sợ đất, chỉ tôn kính Bàn Cổ đại thần.

Vu tộc ăn huyết nhục!

Khi Yêu tộc chưa được thành lập, đã có Vu tộc.

Vu tộc thường xuyên bắt yêu vật làm thức ăn, điều này cũng thúc đẩy chúng yêu đoàn kết lại, chống lại Vu tộc, mới có Yêu tộc sau này.

Có thể nói, Vu Yêu hai tộc sinh ra đã có huyết thù.

Hai bên đại chiến, đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

Trong đó, nổi bật nhất là Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung.

Đông Hoàng Thái Nhất một mình chống lại năm vị Tổ vu, đại chiến với năm vị Tổ vu mà không rơi vào thế hạ phong.

Đế Tuấn đối đầu với lão đại của Vu tộc là Đế Giang, hai người cũng đánh bất phân thắng bại.

Chương 47

Yêu sư Côn Bằng chống lại Xa Bỉ Thi Tổ vu.

Các Yêu thánh còn lại vây công năm vị Tổ vu còn lại.

Nhưng Tổ vu thực sự cường hãn, nhục thân mạnh mẽ vô cùng.

Thường thì đánh vào người đối phương, đối phương chẳng hề hấn gì, nhưng đối phương đấm một quyền, lại có thể trực tiếp tiêu diệt mình.

Nhưng thập đại Yêu thánh cũng không phải dạng vừa!

Yêu tộc chiếm ưu thế về số lượng, chết một lớp lại có một lớp khác, gần như vô tận, giết không xuể.

Đại chiến bước vào giai đoạn ác liệt, mỗi giây mỗi phút đều có vô số người của Yêu tộc và Vu tộc chết đi, ngã xuống trong vũng máu.

Thấy ngày càng nhiều tộc nhân chết đi, Đế Giang nhìn cảnh này mà hai mắt như muốn nứt ra, quát lớn: "Bày Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Đông Hải, trong Thủy Tinh Cung, Long Vương trừng lớn mắt, vui mừng nói: "Cuối cùng cũng đến rồi!" Đế Giang quát lớn một tiếng, thân hình lùi nhanh.

Cùng lúc đó, các Tổ vu khác cũng nhanh chóng tập hợp lại chỗ Đế Giang.

Mười hai Tổ vu tỏa ra huyết quang vô song, xông thẳng lên trời, khuấy động phong vân.

Mười hai đạo huyết quang hội tụ lại một chỗ, hình thành một cỗ khí tức mạnh mẽ vô cùng.

Huyết quang ngày càng chói mắt, uy áp cũng ngày càng mãnh liệt!

Một lát sau, huyết quang rút đi, một hư ảnh người khổng lồ chống trời đạp đất hiện ra.

"…Bàn Cổ!" Đế Tuấn và Thái Nhất hai người nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía.

Chúng Yêu tộc đều kinh hãi.

Bàn Cổ là tồn tại khai thiên tích địa, là tồn tại vô thượng trong lòng rất nhiều người.

Hiện nay, tồn tại như vậy lại một lần nữa hiện thế, làm sao không khiến người ta kinh hồn táng đởm?

Người của Yêu tộc kinh hồn bạt vía, người của Vu tộc lại vô cùng phấn khích.

"Phụ thần, Phụ thần, Phụ thần…" Người của Vu tộc như được tiêm máu gà, điên cuồng gào thét, âm thanh chấn trời, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

"Phủ!" Người khổng lồ ngửa mặt lên trời gầm thét, vẫy tay một cái.

Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất suýt nữa tuột khỏi tay bay ra.

Đông Hoàng Thái Nhất liều mạng mới giữ được Hỗn Độn Chung.

Trong Tử Tiêu Cung, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên bên cạnh Đạo Tổ cũng rung động.

Đạo Tổ đưa tay ra, nhẹ nhàng ấn một cái, hai kiện chí bảo mới ngừng rung động.

Không triệu hồi được Khai Thiên Thần Phủ, người khổng lồ dường như vô cùng tức giận, đôi mắt nhìn về phía chúng Yêu tộc, một quyền đấm thẳng về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất giật mình, vội vàng đội Hỗn Độn Chung lên đầu, điên cuồng thôi động Hỗn Độn Chung hộ thể.

Hỗn Độn Chung tỏa ra vạn trượng thần quang, bao bọc lấy Đông Hoàng Thái Nhất.

"Ầm…" Nhưng ngay sau đó, người khổng lồ tung một quyền, phòng ngự của Hỗn Độn Chung vỡ tan, Đông Hoàng Thái Nhất hộc máu, bay ngược ra sau, không biết bay xa bao nhiêu vạn dặm, máu tươi vung vãi khắp trời cao.

"…Quá mạnh!" Chúng Yêu tộc nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, kinh hồn bạt vía.

Phải biết rằng, Đông Hoàng Thái Nhất là chiến thần của Yêu tộc, pháp lực cực kỳ cường hãn, thân mang Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Tồn tại như vậy, cũng bị Bàn Cổ chân thân một quyền đánh bay, vậy thì làm sao chống đỡ nổi?

Tiếp đó, Bàn Cổ chân thân lại một quyền đấm về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn sợ đến mức tim gan muốn nhảy ra khỏi miệng, liều mạng thôi động Hà Đồ Lạc Thư chống cự, Hà Đồ Lạc Thư hiện ra hư ảnh núi sông Hồng Hoang, rủ xuống vạn trượng huyền quang.

Nhưng Bàn Cổ chân thân quá mạnh!

Chỉ một quyền, Hà Đồ Lạc Thư kêu lên ai oán, hộ thuẫn vỡ tan.

Đế Tuấn cũng bị đấm cho lăn lộn ngã ngửa ra sau, ầm ầm đâm sập một ngọn núi lớn sau lưng.

Trong khoảnh khắc, hai vị chí tôn của Yêu tộc đều bại trận, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc!

Yêu sư Côn Bằng sợ đến toàn thân giật nảy mình, kêu lên một

tiếng, hóa thành một con chim đại bàng, hai cánh dang rộng, bay vút lên chín vạn dặm, bỏ chạy về phía xa.

"Chết đi!" Mục tiêu của Bàn Cổ chân thân là Đế Tuấn và Thái Nhất hai người, giơ nắm đấm khổng lồ, một lần nữa đấm về phía Đế Tuấn.

Một quyền này nếu đấm trúng, e rằng Đế Tuấn phải bỏ mạng tại chỗ!

"Dừng tay!" Đúng lúc này, một giọng nói hùng vĩ vô cùng vang lên.

Cùng lúc đó, trước mặt Đế Tuấn hiện ra một tầng quang tráo, bảo vệ hắn.

Chương 48

"Ầm…" Bàn Cổ chân thân đấm vào quang tráo, quang tráo chỉ gợn lên một chút.

Bàn Cổ chân thân lại bị lực phản chấn kinh khủng đẩy lùi lại mấy bước.

Cùng lúc đó, trên trời hào quang rực rỡ, tử khí cuồn cuộn từ phương đông tràn tới, Đạo Tổ tay cầm phất trần, chân đạp vạn mẫu tường vân.

"Đạo Tổ, ngươi làm gì vậy?" Thân ảnh Đế Giang hiện ra trên đầu Bàn Cổ chân thân, giận dữ nhìn Đạo Tổ, trầm giọng quát.

Đối với Vu tộc mà nói, không tôn trời đất, không tôn Thánh nhân, chỉ kính Bàn Cổ đại thần.

Dù là Đạo Tổ, cũng dám chất vấn thẳng mặt!

Đạo Tổ bề ngoài không chút gợn sóng, ánh mắt khinh thị chúng sinh, nhàn nhạt nói: "Yêu tộc không đáng bị diệt, các ngươi tự mình lui đi, trong vòng một hội nguyên không được tái chiến!" "Phi, lão mũi trâu, ngươi tưởng ngươi là ai?

Bọn ta việc gì phải nghe ngươi?" Tổ vu Chúc Dung tính tình nóng nảy, giận dữ gầm lên.

"Lão mũi trâu, đánh chết ngươi!" Bàn Cổ chân thân gầm lên một tiếng, vung nắm đấm khổng lồ, nhắm thẳng Đạo Tổ mà đấm tới.

"Mười hai Tổ vu thật là ngây thơ đáng yêu!" Trong Long Cung, Long Vương khẽ lắc đầu, lẩm bẩm.

Quả nhiên, ngay sau đó, Đạo Tổ đưa ra một ngón tay, nhẹ nhàng điểm một cái.

“Ầm…” Trong nháy mắt, Bàn Cổ chân thân nổ tung, mười hai Tổ vu đều hộc máu, bay ngược ra sau, ầm ầm rơi xuống mặt đất, khiến mặt đất rung chuyển không ngừng.

Mười hai Tổ vu mặt mày kinh hãi, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Đạo Tổ.

Gương mặt già nua của Đạo Tổ vẫn không có chút biến động nào, nhàn nhạt nói: “Vu Yêu hai tộc tự mình lui binh, từ nay về sau, Yêu chưởng quản trời, Vu chưởng quản đất, trong vòng một hội nguyên không được đại chiến!” Nói xong, thân hình Đạo Tổ ẩn đi, biến mất không dấu vết.

Đại chiến lần này, Vu tộc suýt chút nữa đã diệt được Yêu tộc.

Vu tộc tuy trong lòng không cam tâm, nhưng lại kiêng kỵ Đạo Tổ, cũng chỉ đành dẫn tộc nhân lui về.

Từ đó, Yêu chưởng quản trời, Vu chưởng quản đất.

Hồng Hoang cũng có được một khoảng thời gian thái bình.

Long Vương sau khi quan sát Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, liền cẩn thận suy nghĩ.

Sau khi suy đi tính lại, Long Vương nghĩ ra một cách.

Dùng tiên huyết của mười hai Tổ vu làm dẫn, luyện chế ra mười hai lá cờ Thiên Đấu Thần Sát, như vậy, dù không có mười hai Tổ vu, cũng có thể bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hồi ra Bàn Cổ chân thân.

Sau khi chứng kiến uy lực của Bàn Cổ chân thân, Long Vương quyết định tìm một cơ hội, để mười hai Tổ vu phải hiến máu mới được.

Thời gian trôi qua, ngày Đạo Tổ giảng đạo cũng sắp đến.

Long Vương không do dự, liền truyền âm cho Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân.

Ba huynh muội cùng nhau đến Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn.

Đến cửa Tử Tiêu Cung, Long Vương ba huynh muội nhìn thấy hai người.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Ồ, bản hoàng còn tưởng là ai?

Hóa ra là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị đạo hữu à, Chuẩn Đề đạo hữu, vết thương của ngươi đã khỏi chưa?" Long Vương cười tủm tỉm nhìn hai người, cười hỏi.

"Hừ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỗi người hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến Long Vương huynh muội ba người, đi vào Tử Tiêu Cung.

"Ha ha ha…" Long Vương cười lớn, bước vào Tử Tiêu Cung.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người cũng ở ngoài Tử Tiêu Cung, hai người đang định tiến vào thì thấy cách đó không xa có hai luồng lưu quang bắn tới.

Lưu quang thu lại, lộ ra hai nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, dung nhan tuyệt thế, thân hình thướt tha, toàn thân lấp lánh ánh trăng thánh khiết vô cùng, càng tôn lên vẻ đẹp kiều diễm.

Quan trọng hơn, hai vị nữ tử này là một đôi chị em, quả thực là cực phẩm.

Hai nữ tử không phải ai khác, chính là hai vị Thái Âm Nữ Thần.

Đế Tuấn nhìn thấy mà hai mắt sáng rực, vội vàng tiến lên, mặt dày mày dạn, chắp tay với hai vị Thái Âm Nữ Thần nói: "Hai vị đạo hữu, bần đạo là Thiên Đế của Yêu tộc, Đế Tuấn, hai vị đạo hữu có lễ rồi!"

“Thái Âm Tinh Thường Hi, Hi Hòa!” Hi Hòa Nữ Thần khẽ gật đầu, tỏ vẻ tôn trọng, rồi bước vào Tử Tiêu Cung.

Đế Tuấn đã sớm bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, vội vàng đi theo.

Lúc này trong Tử Tiêu Cung có rất nhiều người, nhưng lại không đủ ba nghìn người.

Hiển nhiên, trong mười vạn năm, đã có rất nhiều hồng trần khách vẫn lạc.

Ví dụ như, Đông Vương Công, cùng một bộ phận hồng trần khách đi theo ông ta, đều đã vẫn lạc!

Đôi mắt đẹp của hai vị Thái Âm Nữ Thần long lanh, đột nhiên ánh mắt hai nàng dừng lại trên người Long Vương, do năm đó Long Vương đã để lại ấn ký trên người họ, nên hai người cảm thấy Long Vương đặc biệt thân thiết.

Hai nàng nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Long Vương, chắp tay nói: “Dám hỏi vị đạo hữu này, xưng hô thế nào?” Lần đầu Đạo Tổ giảng đạo, hai vị Thái Âm Nữ Thần không có mặt, nên không biết thân phận của Long Vương.

Chương 49

Long Vương quay đầu lại nhìn, thấy hai cô nương xinh đẹp, đầu tiên là sững sờ, sau đó cảm ứng được ấn ký của Long tộc, đoán ra thân phận của hai cô nương, bèn nhếch miệng cười nói: "Bản hoàng là Long Vương của Long tộc!" "Hóa ra là Long Vương đạo hữu!" Gương mặt xinh đẹp của Hi Hòa rạng rỡ, mỉm cười nói.

"Long Vương đạo hữu, ta là Thường Hi và Hi Hòa của Thái Âm Tinh, đợi Đạo Tổ giảng đạo xong, không biết Long Vương đạo hữu có thể nể mặt, đến Thái Âm Tinh một chuyến không?" Thường Hi Nữ Thần cười tủm tỉm nhìn Long Vương, nhiệt tình nói.

Ế?

Hai vị Thái Âm Nữ Thần chủ động mời Long Vương đến Thái Âm Tinh?

Đế Tuấn nhìn thấy mà con ngươi đỏ ngầu, tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Hắn mặt dày mày dạn tiến lên chào hỏi hai vị Thái Âm Nữ Thần, hai nàng chỉ nhàn nhạt trò chuyện vài câu, nhưng khi thấy Long Vương, hai vị Thái Âm Nữ Thần lại chủ động trò chuyện với Long Vương.

Chủ động mời Long Vương đến Thái Âm Tinh làm khách!

Đến Thái Âm Tinh làm gì?

Đế Tuấn ghen tị đến mức con ngươi đỏ ngầu.

Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Được thôi, đến lúc đó bản hoàng nhất định sẽ làm phiền hai vị nữ thần!" "Được, vậy quyết định vậy nhé!" Thường Hi vui mừng nói.

Tiếp đó, Long Vương lại lấy ra Ngộ Đạo Trà, trong ánh mắt ghen tị và căm hận của mọi người, hết chén này đến chén khác uống Ngộ Đạo Trà.

Đương nhiên, Long Vương không quên gửi Ngộ Đạo Trà cho hai vị Thái Âm Nữ Thần, Nữ Oa Nương Nương và Tây Vương Mẫu.

Khiến cho Nguyên Phượng ở bên cạnh phải liếc mắt, má phồng lên.

Chẳng mấy chốc, Đạo Tổ hiện thân, bắt đầu giảng đạo với vẻ mặt không cảm xúc.

Thánh nhân giảng đạo, tự nhiên hoa trời rơi rụng, đất mọc sen vàng, hào quang ẩn hiện, muôn vàn dị tượng đột nhiên sinh ra.

Người khác chăm chú nghe đạo, Long Vương thì dùng Đạo Âm Thạch ghi lại những gì Đạo Tổ giảng, rồi an tâm luyện hóa Bàn Cổ Chi Tâm.

Thời gian trôi qua, ba nghìn năm thoáng chốc.

Đạo Tổ nhàn nhạt nói: "Được rồi, lần giảng đạo này kết thúc tại đây!" Mọi người mới lục tục rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Long Vương ra khỏi Tử Tiêu Cung, nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, nói: "Hiền muội, hiền đệ, hai người về tổ địa trước đi, bản hoàng đến Thái Âm Tinh có chút việc cần xử lý!" "Hừ!" Nguyên Phượng hừ lạnh một tiếng, bực bội bỏ đi.

"Ế?

Nhị tỷ sao lại nóng tính thế?" Thủy Kỳ Lân có chút ngơ ngác, đuổi theo Nguyên Phượng, rời đi.

Long Vương thì trong ánh mắt ghen tị và căm hận của Đế Tuấn, cùng hai vị Thái Âm Nữ Thần rời đi.

“Ân nhân, xin nhận của hai người chúng ta một lạy!” Hai vị Thái Âm Nữ Thần vừa đến Thái Âm Tinh, liền cúi đầu lạy Long Vương.

Long Vương sững sờ, đỡ hai nàng dậy, cười nói: “Bị hai người nhận ra rồi à!” “Năm đó ta chưa hóa hình, bản nguyên khiếm khuyết, ân nhân đã vì ta giải nạn, đại ân như vậy, ta sao có thể quên?” Thường Hi Nữ Thần trịnh trọng nói.

Long Vương cười nói: “Hai vị đạo hữu khách sáo rồi!” “Ân nhân, mời vào cung điện một lát!” Thường Hi Nữ Thần mời Long Vương.

“Được!” Long Vương nhếch miệng cười nói.

Vào trong cung điện, mỗi người ngồi vào chỗ, Long Vương không do dự, lật tay, hiện ra một quả cầu ánh sáng, quả cầu ánh sáng không phải vật gì khác, chính là Vọng Thư Nữ Thần.

“Hai vị đạo hữu, đây là muội muội của các ngươi, năm xưa bản hoàng đi qua Thái Âm Tinh, thấy muội muội các ngươi suýt chút nữa bỏ mạng, liền mang nàng đi, trải qua trăm vạn năm chăm sóc, mới dần hồi phục, nếu không bản hoàng có tội rồi!” Long Vương cười tủm tỉm đưa Vọng Thư Nữ Thần đến bên cạnh hai vị Thái Âm Nữ Thần, trêu chọc nói.

“Đa tạ Long Vương đạo hữu, Long Vương đạo hữu lại giúp chúng ta một việc lớn, đại ân như vậy, chị em ta cả đời không dám quên!” Hi Hòa Nữ Thần trịnh trọng nói.

Long Vương cười nói: “Hai vị đạo hữu khách sáo rồi, chỉ là…” “Đạo hữu có lời gì, cứ nói thẳng!” Thường Hi Nữ Thần vội nói.

Long Vương nhếch miệng cười nói: “Được, không giấu gì hai vị, Tiên Thiên Tam Tộc của ta sắp tái xuất, đến ngày Tiên Thiên Tam Tộc tái xuất, xin hai vị đạo hữu hết sức giúp đỡ!” Thái Âm Tinh đối lập với Thái Dương Tinh, hai vị Thái Âm Nữ Thần được sinh ra trên Thái

Âm Tinh không bằng Đế Tuấn và Thái Nhất được sinh ra trên Thái Dương Tinh, nhưng chắc chắn cũng không kém.

Hai vị Thái Âm Nữ Thần là cao thủ Chuẩn Thánh thực thụ, chiến lực như vậy, tự nhiên phải lôi kéo, không thể để Yêu tộc được lợi.

Hi Hòa cười nói: "Long Vương đạo hữu nói đùa rồi, đến ngày Tiên Thiên Tam Tộc tái xuất, chị em ta nhất định sẽ giúp!" "Như vậy, đa tạ hai vị nữ thần!" Long Vương chắp tay nói.

"Ân nhân khách sáo rồi!" Hai vị Thái Âm Nữ Thần vội nói.

Tiếp đó, Long Vương và hai vị Thái Âm Nữ Thần trò chuyện trên Thái Âm Tinh.

Long Vương là người sống hai đời, kể đủ các loại chuyện thú vị, chọc cho hai vị Thái Âm Nữ Thần cười không ngớt.

Một lát sau, Long Vương cẩn thận kể một câu chuyện cười tục.

Kết quả hai vị Thái Âm Nữ Thần không những không giận, ngược lại còn đỏ mặt nhìn Long Vương.

"Được rồi!

Hai cô nương này đã bị mình chinh phục rồi!

Chỉ thiếu chút lửa nữa thôi!" Long Vương thầm nghĩ.

Trò chuyện với hai vị Thái Âm Nữ Thần một lúc, Long Vương liền từ biệt, trở về Đông Hải.

Chương 50

Bên kia, Tổ vu Hậu Thổ do dự mãi, quyết định đến Đông Hải bái kiến Long Vương.

"Báo, lão tổ tông, Tổ vu Hậu Thổ đến bái kiến!" Một ngày nọ, Long Vương đang tu luyện, đột nhiên có người của Long tộc xông vào, chắp tay nói.

"Hậu Thổ?" Long Vương nhướng mày, cười nói: "Cuối cùng cũng đến rồi, truyền lệnh xuống, Long tộc ẩn giấu thực lực, để Tổ vu Hậu Thổ vào!" "Vâng, lão tổ tông!" Người của Long tộc đó lui ra.

Một lát sau, Tổ vu Hậu Thổ bước vào Thủy Tinh Cung.

Hậu Thổ hiển nhiên là lần đầu tiên đến Thủy Tinh Cung, tò mò quan sát xung quanh, quả là một cảnh tượng khác biệt dưới đáy biển.

"Hậu Thổ đạo hữu, đến rồi à!" Long Vương nhìn Hậu Thổ, nhiệt tình chào hỏi.

"Gặp qua Long Vương đạo hữu!" Hậu Thổ chắp tay với Long Vương.

Long Vương cười tủm tỉm nhìn Hậu Thổ, nói: "Đạo hữu mời ngồi!" Hậu Thổ đi đến một chỗ ngồi xuống, nhìn Long Vương, chắp tay nói: "Long Vương đạo hữu, bản cung hôm nay đến, là có việc quan trọng muốn nhờ Long Vương đạo hữu giúp đỡ, xin đạo hữu không tiếc chỉ giáo!" Long Vương nhếch miệng, cười nói: "Đạo hữu cứ nói!" Hậu Thổ nhìn Long Vương, nói: "Long Vương đạo hữu, năm xưa Đạo Tổ nói rằng đạo hữu biết được vận mệnh của Vu tộc ta, xin đạo hữu không tiếc chỉ giáo!" "Cái này… cái đó… bản hoàng quả thực biết, chỉ là…" Long Vương do dự không quyết.

Hậu Thổ không do dự, lật tay, hiện ra hai viên châu, đưa cho Long Vương, nói: "Xin Long Vương đạo hữu giải đáp!" "Địa Nguyên Châu và Lôi Nguyên Châu!" Long Vương nhìn thấy mà đồng tử co rút, kinh ngạc kêu lên.

"Không sai, chính là Địa Nguyên Châu và Lôi Nguyên Châu!" Hậu Thổ gật đầu nói.

Vu tộc tuy không tu nguyên thần, không thể dùng pháp bảo, nhưng cũng biết pháp bảo tốt xấu.

Thiên hạ có tứ đại nguyên châu, phân biệt là địa hỏa phong lôi, tứ đại nguyên châu chính là một trong bốn bộ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vô cùng quý giá, nếu thu thập đủ bốn viên, có thể tái tạo vạn vật thế gian.

Long Vương nhìn Hậu Thổ, nói: "Nếu Hậu Thổ đạo hữu đã có thành ý như vậy, nếu bản hoàng còn che giấu, thì là bản hoàng làm màu rồi, không giấu gì Hậu Thổ đạo hữu, hy vọng của Vu tộc, chính là ở trên người đạo hữu!" Hậu Thổ sững sờ, hỏi: "Xin đạo hữu nói rõ hơn một chút!" Nói xong, Hậu Thổ trực tiếp ném Địa Nguyên Châu và Lôi Nguyên Châu cho Long Vương.

Long Vương nhìn Hậu Thổ, do dự, nói: "Hậu Thổ đạo hữu, bản hoàng có một việc muốn nhờ!" Hậu Thổ khẽ nhíu mày, nói: "Đạo hữu cứ nói!" Long Vương nhếch miệng nói: "Đạo hữu, có thể cho bản hoàng một ít tinh huyết của mười hai Tổ vu không?" "Đạo hữu muốn tinh huyết của mười hai Tổ vu chúng ta làm gì?" Hậu Thổ nói.

"Cái này… cái này tự nhiên là vì Vu tộc thôi!" Long Vương nhàn nhạt nói.

"Vì Vu tộc chúng ta?" Hậu Thổ nhíu mày nói.

Vẻ mặt của Long Vương dần trở nên nghiêm trọng, nói: "Bản

hoàng có việc lớn cần dùng!" Vì Long tộc, Long Vương không thể không nói dối Hậu Thổ một chút, điều này khiến Long Vương có chút ngại ngùng, dù sao lừa một cô nương, Long Vương cảm thấy có chút quá tà ác.

Hậu Thổ hít sâu một hơi, nói: "Được, ta đồng ý!" Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Vu tộc sau này cần có người sinh ra nguyên thần, mới có thể thấy được ngày mai tươi sáng!" Sau này, Hậu Thổ hóa luân hồi, Thiên Đạo giúp nàng tái tạo nguyên thần, Hậu Thổ dùng nguyên thần thành đạo, không phải là tu ra nguyên thần sao!

"Tu ra nguyên thần?…" Hậu Thổ nhíu mày, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Long Vương, nói: "…Vu tộc chúng ta làm sao tu ra nguyên thần?" Long Vương nhếch miệng, cười nói: "Cái này bản hoàng cũng không biết!" Hậu Thổ gật đầu, nói: "Được, như vậy, đa tạ Long Vương đạo hữu rồi!

Bản cung cũng nên cáo từ!" Nói xong, Hậu Thổ đứng dậy, đi ra ngoài.

Long Vương đích thân tiễn Hậu Thổ ra khỏi Đông Hải, lúc đi không quên dặn Hậu Thổ phải lấy tinh huyết của mười hai Tổ vu.

Vu tộc cũng là tộc trọng lời hứa.

Hậu Thổ đi không lâu, liền gửi đến tinh huyết của mười hai Tổ vu.

Trong mắt Hậu Thổ, Long Vương muốn tinh huyết của mười hai Tổ vu, chẳng qua là để rèn luyện nhục thân mà thôi.

Long Vương sau khi có được tinh huyết của mười hai Tổ vu, liền bắt đầu vẽ mười hai lá cờ Thiên Đấu Thần Sát trong Thủy Tinh Cung.

Tiếp đó, Long Vương lại gặp một vấn đề.

Vật gì có thể chứa được tinh huyết của mười hai Tổ vu.

Nếu dùng vật bình thường, e rằng khó mà chứa được năng lượng lớn như vậy.

Sau khi suy đi tính lại, Long Vương quyết định dùng lá của mười đại Tiên Thiên Linh Căn, cộng thêm lá của hai loại linh căn khác làm dẫn, làm vật chứa cho Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Tiếp đó, Long Vương liền suy tư về tung tích của mười đại Tiên Thiên Linh Căn.

Hoàng Trung Lý và Hồ Lô Đằng trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn đang ở trong tay Long Vương, lá của chúng không cần lo.

Bàn Đào còn lại ở chỗ Tây Vương Mẫu, dựa vào giao tình của Long Vương và Tây Vương Mẫu, muốn lấy lá Bàn Đào, cũng không khó.

Nhân Sâm Quả ở chỗ Trấn Nguyên Tử, xin vài chiếc lá, chắc cũng không khó.

Phù Tang Thần Thụ ở Thái Dương Tinh, tranh thủ đi lấy, cũng không khó.

Lá của Không Tâm Dương Liễu Thụ, Long Vương cũng có, cũng không cần lo.

Về phần Tiên Hạnh, chắc là ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, muốn lấy lá Tiên Hạnh từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn, e rằng phải tốn chút công phu.

Còn lại là Ngũ Châm Tùng, Thanh Liên và Khổ Trúc.

Về phần Thanh Liên, Long Vương có Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên trong tay, lấy một chiếc lá làm vật chứa, cũng không khó, cũng sẽ không làm hỏng phẩm cấp của Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên.

Chỉ có Ngũ Châm Tùng và Khổ Trúc, đến nay vẫn không rõ tung tích.

Nhưng Khổ Trúc, đời sau bị Tiếp Dẫn đạo nhân luyện chế thành Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, nên Khổ Trúc có liên quan đến Tiếp Dẫn đạo nhân.

Long Vương chỉ cần theo dõi Tiếp Dẫn, muốn lấy Khổ Trúc, cũng không khó.

Thực sự không được, đợi Tiếp Dẫn đạo nhân lấy được Khổ Trúc, rồi cướp lại cũng không muộn.

Chương 51

Duy nhất khó khăn, chính là Ngũ Châm Tùng!

Ngũ Châm Tùng có thể nói là hoàn toàn không rõ tung tích, Hồng Hoang rộng lớn như vậy, muốn đi đâu tìm Ngũ Châm Tùng, quả thực là một vấn đề nan giải!

Xác định được phương hướng, Long Vương liền bắt đầu thu thập lá của mười đại Tiên Thiên Linh Căn.

"Hử?

Long Đầu Quải Trượng có điều huyền diệu?" Long Vương đang định ra khỏi Long Cung, đột nhiên liếc thấy cây Long Đầu Quải Trượng đặt bên cạnh.

Long Đầu Quải Trượng là bảo vật Đạo Tổ ban cho Đông Vương Công, chỉ là sau khi Tử Phủ bị diệt, Đông Vương Công bỏ mạng, Long Đầu Quải Trượng liền bị Long Vương lấy đi.

Mỗi khi Long Vương đến gần Long Đầu Quải Trượng, Hỗn Độn Châu trong cơ thể hắn lại rung động.

Có thể khiến Hỗn Độn Châu rung động, ít nhất cũng phải là linh bảo cấp Hỗn Độn.

Long Vương cầm lấy Long Đầu Quải Trượng, cẩn thận quan sát.

Hắn đã xem cây Long Đầu Quải Trượng này vô số lần, nhưng vẫn không nhìn ra được manh mối gì.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc có bí mật gì?" Long Vương càng nhìn càng bực bội, không nhịn được muốn dùng vô thượng thần lực, bẻ gãy cây Long Đầu Quải Trượng.

Nhưng Long Vương đã kịp thời ngăn lại.

Không, ngay sau đó, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Đầu rồng trên Long Đầu Quải Trượng đột nhiên mở ra, nhả ra một mảnh ngọc điệp lớn.

"…" Long Vương nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, kinh hỉ nói: "Hóa ra là vậy, Long Đầu Quải Trượng cần dùng Lực Chi Pháp Tắc để mở ra!" Đồng thời, ánh mắt Long Vương bị mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đất thu hút.

Bởi vì mảnh ngọc điệp này không phải vật gì khác, chính là mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Chỉ là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này lớn hơn rất nhiều so với mảnh hắn tìm được trong động phủ của Càn Khôn Lão Tổ, dù so với mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không hề thua kém.

Nhiều năm qua, Đạo Tổ Hồng Quân vẫn luôn tìm kiếm các mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng không ngờ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lại ở ngay trước mắt mình.

Nếu Đạo Tổ biết mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp giấu trong Long Đầu Quải Trượng, lại đem Long Đầu Quải Trượng tặng cho người khác, e rằng Đạo Tổ sẽ tức điên lên mất!

Cố nén sự kích động trong lòng, Long Vương đưa tay nhặt mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lớn đó lên, đưa thần thức chìm vào trong.

Không xem thì không biết, xem xong giật cả mình.

Trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này, chứa đựng tới một nghìn đạo Đại Đạo Pháp Tắc Phù Văn!

"Trời ạ, phát tài rồi, phát tài rồi…" Long Vương hưng phấn múa

tay múa chân, suýt nữa nhảy dựng lên.

Cũng không trách Hỗn Độn Châu lại rung động, hóa ra là gặp được bảo vật cùng cấp.

"…Không Gian Đại Đạo Pháp Tắc Phù Văn?

Đúng là không tốn chút công sức nào!" Long Vương hưng phấn không tả xiết.

Đang không biết làm sao để tìm Dương Mi Đại Tiên, thuyết phục ông ta giúp đỡ Tiên Thiên Tam Tộc, nay cơ hội đã đến.

Có Không Gian Đại Đạo Phù Văn, không sợ Dương Mi Đại Tiên không giúp.

Năm xưa, khi Dương Mi Đại Tiên cùng ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần vây công Bàn Cổ đại thần, đã bị Bàn Cổ đại thần một búa chém mất một nửa Hỗn Độn Ma Thần chi khu, nên Không Gian Chi Đạo của Dương Mi Đại Tiên không hoàn chỉnh.

Dương Mi Đại Tiên muốn tiến thêm một bước, cần phải có Không Gian Đại Đạo hoàn chỉnh.

Long Vương vừa hay có Không Gian Đại Đạo Phù Văn hoàn chỉnh, đối với Dương Mi Đại Tiên, đây tuyệt đối là sự cám dỗ chí mạng, không thể không giúp đỡ.

Có Dương Mi Đại Tiên kiềm chế Đạo Tổ, chỉ cần Long Vương thành Thánh, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Tiên Thiên Tam Tộc tái xuất, cũng chỉ còn là chuyện sớm muộn!

"Đúng là niềm vui bất ngờ!" Long Vương mừng như điên.

Cố nén niềm vui trong lòng, Long Vương không do dự, thu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp vào trong Hỗn Độn Châu.

Dù sao thứ này cũng quá quý giá, phải cất giữ cẩn thận!

Nếu để Đạo Tổ biết trong tay mình có một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lớn như vậy, ai biết được Đạo Tổ có giết mình cướp Tạo Hóa Ngọc Điệp không.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, đạo lý này Long Vương hiểu rõ.

Tiếp đó, Long Vương ra khỏi Long Cung, lang thang trên Đông Hải.

Hắn nhớ trong truyền thuyết có Tam Tiên Đảo, tức Bồng Lai Tiên Đảo, Doanh Châu Tiên Đảo và Phương Trượng Tiên Đảo, ở trên Đông Hải, chỉ là Đông Hải mênh mông, Tam Tiên Đảo lại có đại trận bảo vệ, nên đến nay Long tộc vẫn chưa phát hiện ra tung tích của chúng.

Tam Tiên Đảo trong truyền thuyết là do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, trên đó chắc chắn có bảo vật!

Không chừng, Ngũ Châm Tùng và Khổ Trúc trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn, lại ở trên một trong những tiên đảo đó.

Chương 52

Long Vương lang thang một hồi lâu, vẫn không tìm thấy Tam Tiên Đảo nào.

"Hừ, e rằng Thiên Đạo đã che đậy thiên cơ, không cho bản hoàng tìm thấy!" Long Vương ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ.

Khẽ lắc đầu, Long Vương truyền lệnh xuống, để người của Long tộc tìm kiếm tung tích của Tam Tiên Đảo.

Còn hắn thì chuẩn bị ra ngoài thử vận may.

Đi không bao lâu, Long Vương phát hiện ra một tiên đảo.

Tiên đảo đó có hình dạng như một con rùa lớn, được hào quang bao phủ, thụy khí bốc hơi, thậm chí còn có tử khí cuồn cuộn, hình thành tử long bay lượn trong đó.

"…Kim Ngao Đảo?" Long Vương nhìn thấy mà ngơ ngác, nhếch miệng, lẩm bẩm: "Tam Tiên Đảo chưa tìm thấy, lại tìm thấy Kim Ngao Đảo, đạo trường sau này của Thông Thiên Giáo Chủ!" Long Vương nhếch miệng, liền hóa thành một luồng lưu quang, bay về phía Kim Ngao Đảo.

Đời trước, Long tộc yếu thế, Kim Ngao Đảo bị Thông Thiên Giáo Chủ chiếm lấy, trở thành thánh địa của Tiệt Giáo.

Hiện nay, hắn thống lĩnh Long tộc, tuyệt đối không để người khác chạy đến địa bàn của mình lập giáo phái và thế lực.

Dù là Thánh nhân cũng không được!

Long Vương tiến vào tiên đảo, tìm thấy bia giới, quả nhiên trên bia giới có ghi ba chữ "Kim Ngao Đảo".

Tiếp đó, Long Vương liền dạo chơi trong tiên đảo.

"Ai, cút ra đây cho bản hoàng!" Đột nhiên, Long Vương quay đầu lại, trầm giọng quát.

Tiếng vừa dứt, từ sau một tảng đá lớn đi ra một đạo nhân tai dài.

"Trường Nhĩ Đạo Nhân?

Kim Ngao Đảo?

Gã này chẳng lẽ là Trường Nhĩ Định Quang Tiên?" Long Vương nhướng mày, trong lòng nghi ngờ.

"Tiền bối, bần đạo là Trường Nhĩ Định Quang Tiên, bái kiến tiền bối!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên cung kính nói.

"Vụ thảo, đúng là gã này rồi!" Long Vương nhướng mày, đánh giá Trường Nhĩ Định Quang Tiên từ trên xuống dưới.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên bị Long Vương nhìn đến toàn thân không tự tại, vội vàng quỳ xuống, bái lạy: "Tiền bối, xin ngài thu ta làm đồ đệ, ta nguyện ý dâng tiên đảo này cho tiền bối!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên này trông có vẻ cực kỳ thành thật, nếu không biết rõ, chắc chắn sẽ bị gã lừa.

Nhưng Long Vương là người sống hai đời, biết rõ Trường Nhĩ Định Quang Tiên là loại người gì.

Gã này trông có vẻ thành thật, thực chất là một tiểu nhân hai mặt ba lòng, gió chiều nào che chiều ấy.

Trong Vạn Tiên Đại Trận, gã đã phản bội Thông Thiên Giáo Chủ, xé Lục Hồn Phiên, liền đầu quân cho Tây Phương Giáo, có thể nói là kẻ phản bội nổi tiếng trong Hồng Hoang.

Gã tư chất tầm thường, chỉ vì chiếm được Kim Ngao Đảo, dâng Kim Ngao Đảo cho Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ

mới thu gã làm đệ tử, còn phong gã là một trong Tùy Thị Thất Tiên.

Hiện nay, gã thấy Long Vương pháp lực cường hãn, liền muốn dâng Kim Ngao Đảo, nịnh hót Long Vương.

Long Vương không phải Thông Thiên Giáo Chủ, hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, Kim Ngao Đảo ở trên Đông Hải, vật trong Tứ Hải, đều là vật của Long tộc ta, lấy đồ của Long tộc ta dâng cho bản hoàng, không thấy buồn cười sao?" "Ngài… Long Vương tiền bối?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên toàn thân giật nảy mình, vội vàng quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói: "Long Vương tiền bối thứ tội, vãn bối thực sự không biết thân phận của ngài, xin tiền bối lượng thứ!" "Hừ, vậy đi!" Long Vương trầm giọng nói.

Nói xong, Long Vương đi về phía trước.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên cắn răng, đuổi theo Long Vương, chắp tay nói: "Long Vương tiền bối, vãn bối phát hiện một bảo vật trong đảo, nguyện ý dâng cho tiền bối!" "Ồ?

Bảo vật?

Bảo vật gì?" Long Vương nhướng mày, hỏi.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhếch miệng cười, nói: "Xin Long Vương tiền bối đi theo ta!" Nói xong, Trường Nhĩ Định Quang Tiên làm một tư thế mời, đi trước dẫn đường.

Long Vương đi theo sau.

Tiếp đó, hai người đến bên ngoài một động phủ.

Trong động mơ hồ có hào quang tỏa ra, thần quang lấp lánh, đạo vận miên man.

"Tiền bối, bảo vật đó ở bên trong, vãn bối… vãn bối chỉ có thể tiễn tiền bối đến đây, tiền bối xin cứ tự nhiên!" Trường Nhĩ Định

Quang Tiên cung kính nói.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên tuy bề ngoài đối với Long Vương vô cùng cung kính, nhưng Long Vương dùng mông cũng biết gã này đang có ý đồ gì.

Hiển nhiên gã không lấy được bảo vật, mới đành nhịn đau nhường bảo vật cho Long Vương thôi!

Gã chắc chắn lòng dạ xấu xa, để Long Vương đi lấy bảo vật, tốt nhất là đấu với bảo vật đến lưỡng bại câu thương, để gã làm ngư ông đắc lợi, kiếm chác từ đó.

Nhưng Long Vương lại nghệ cao gan lớn, đi thẳng vào trong sơn động.

Vào trong sơn động, có ánh sáng bắn ra.

Ánh sáng đó chiếu vào người Long Vương, Long Vương lại có cảm giác động tác cứng đờ.

"Hử?

Chương 53

Thú vị!" Long Vương nhướng mày, khẽ vận chuyển pháp lực, cảm giác cứng đờ đó liền biến mất, tiếp tục bước vào trong.

Càng đi vào trong, ánh sáng càng mãnh liệt!

Cuối cùng, Long Vương đi vào trong nội động.

Chính giữa sơn động có một thạch đài, trên thạch đài lơ lửng một viên châu phát ra ánh sáng trắng.

"…Định Quang Châu?" Long Vương nhướng mày, nhận ra lai lịch của bảo vật, phất tay áo, liền tóm lấy viên châu trong tay.

Tiếp đó, Long Vương lật tay, hiện ra một đoàn công đức, trực tiếp đánh công đức vào trong Định Quang Châu, luyện hóa nó.

Định Quang Châu, là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có năng lực định vạn vật càn khôn, là một bảo vật hiếm có, đời sau là bảo vật của Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Chỉ là lúc này hiển nhiên Trường Nhĩ Định Quang Tiên, không có năng lực lấy được Định Quang Châu, ngược lại làm lợi cho Long Vương.

Long Vương thu Định Quang Châu, liền quay người đi ra ngoài.

Ra khỏi động, Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhìn thấy Long Vương, đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng bái lạy: "Bái kiến tiền bối!" Long Vương lật tay, hiện ra Định Quang Châu, cười nói: "Không tệ, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Định Quang Châu!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhìn Định Quang Châu, mắt trợn tròn.

Một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể đối với Long Vương, không là gì, nhưng đối với Trường Nhĩ Định Quang Tiên, là

một bảo vật hiếm có!

Long Vương nhìn thấy trong mắt, trong lòng cười lạnh, trực tiếp thu Định Quang Châu, cười nói: "Không tệ, giúp bản hoàng có được bảo vật, bản hoàng cũng sẽ không bạc đãi ngươi!

Đây là Long Nguyên Đan, ngươi uống vào, đối với ngươi có tác dụng lớn!" Nói xong, Long Vương lật tay, hiện ra một viên kim đan, đưa cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Long Nguyên Đan quả thực có thể giúp Trường Nhĩ Định Quang Tiên tăng pháp lực, nhưng từ nay về sau, sự sống chết của Trường Nhĩ Định Quang Tiên chỉ nằm trong một ý niệm của Long Vương.

Đương nhiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên không biết chuyện này.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên mừng rỡ, vội vàng nhận Long Nguyên Đan, bái lạy: "Đa tạ Long Vương tiền bối!" "Được rồi, bản hoàng cũng phải đi rồi!" Long Vương nói xong, thân hình lóe lên, biến mất không dấu vết.

Rời khỏi Kim Ngao Đảo, Long Vương vượt qua dòng sông thời không, đến bên ngoài Thái Dương Tinh.

Lúc này, Yêu tộc chưa trưởng thành, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng chỉ là cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ, lúc này lấy được Phù Tang Thần Thụ, là thích hợp nhất.

Đến Thái Dương Tinh, Long Vương nhìn cây Phù Tang Thần Thụ khổng lồ, đưa tay hái mấy chiếc lá.

Chỉ là những chiếc lá đó vừa rời khỏi Phù Tang Thần Thụ, liền hóa thành tinh hoa thái dương thuần túy, rồi tan biến.

"Hử?…" Long Vương ngơ ngác.

Long Vương lại thử mấy lần, vẫn như cũ.

"Bà nội nó, bản hoàng không tin!" Long Vương nổi giận, lật tay, hiện ra Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, một kiếm chém ra.

Kiếm quang lóe lên, Phù Tang Thần Thụ ngã xuống.

Lần này Phù Tang Thần Thụ không biến mất nữa.

Long Vương phất tay áo, thu Phù Tang Thần Thụ, chuẩn bị rời đi.

"To gan, kẻ nào dám làm càn trên Thái Dương Tinh?" Đúng lúc này, một tiếng quát lớn như sấm vang lên.

Long Vương ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy không gian gợn sóng, từ trong đó đi ra hai vị hoàng giả mặc kim vân lưu vân bào, hai người không phải ai khác, chính là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đế Tuấn và Thái Nhất đang ở trong Thiên đình, đột nhiên có cảm ứng, có người chặt ngã Phù Tang Thần Thụ, lập tức đại nộ, vội vàng chạy đến.

Thái Dương Tinh là tổ địa của họ, Phù Tang Thần Thụ mọc ở Thái Dương Tinh.

Long Vương chặt Phù Tang Thần Thụ, chẳng khác nào tát vào mặt hai người, sao hai người không giận?

"Long Vương, là ngươi!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy Long Vương, nghiến răng nghiến lợi nói.

Long Vương nhướng mày, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, khen ngợi: "Thái Nhất đạo hữu, không tệ nha, cũng đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chúc mừng, chúc mừng!" "Long Vương, bản hoàng đã đợi ngày này lâu rồi, hôm nay bản hoàng phải cùng ngươi quyết một trận, để báo thù năm xưa!" Đông Hoàng Thái Nhất tay nâng Hỗn Độn Chung, hai mắt phun ra lửa dài cả trượng, nghiến

răng nghiến lợi quát.

Long Vương nhếch miệng, nói: "Thái Nhất đạo hữu, nghe bản hoàng khuyên một câu, Chuẩn Thánh đỉnh phong và Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng có chênh lệch, ngươi không đánh lại bản hoàng đâu, đi đi, để khỏi tự rước lấy nhục!" Đông Hoàng Thái Nhất giận dữ, trầm giọng quát: "Long Vương, ngươi quá cuồng vọng rồi, hôm nay bản hoàng muốn ngươi chết!" Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất mạnh mẽ tế ra Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung ở trên không, đột nhiên phóng lớn vô số lần, đủ để che phủ ức vạn dặm, bên trong tử điện lượn lờ, lôi đình lóe sáng, chụp thẳng xuống đầu Long Vương.

"Hừ, không biết tự lượng sức!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ vào Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung kêu lên một tiếng ai oán, thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay, bay trở lại tay Đông Hoàng Thái Nhất.

Hỗn Độn Chung, Long Vương đã sớm luyện hóa từ thời Thái cổ, chỉ là để ở chỗ Đông Hoàng Thái Nhất mà thôi, hiện tại, Đông Hoàng Thái Nhất cũng chưa hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Đông Hoàng Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung tấn công Long Vương, tự nhiên là vô ích.

"…Sao có thể?" Đông Hoàng Thái Nhất kinh ngạc kêu lên.

"Hừ, không có gì là không thể!

Thái Nhất, ngươi phải biết, dù ngươi đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không phải đối thủ của bản hoàng!" Ngay sau đó, Long Vương quát lớn một tiếng, lật tay, hiện ra Lượng Thiên Xích, nhắm thẳng Đông Hoàng Thái Nhất mà đập tới.

Chương 54

Đông Hoàng Thái Nhất giật mình, theo bản năng tế ra Hỗn Độn Chung chống cự.

Nhưng Hỗn Độn Chung ở giữa không trung, lại lệch đi mấy phân.

Đông Hoàng Thái Nhất không kịp trở tay, bị Long Vương một thước đập mạnh vào người, trực tiếp bị đập rơi xuống hạ giới, ầm ầm tạo ra một cái hố sâu khổng lồ trên mặt đất.

"Hiền đệ!" Đế Tuấn kinh ngạc kêu lên.

"Hừ, ngươi cũng xuống đi!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, cầm Lượng Thiên Xích, lại một thước đập tới.

Lượng Thiên Xích đo lường thiên địa, hóa thành một cây cột chống trời, ầm ầm đập xuống.

Đế Tuấn giật mình, vội vàng tế ra Hà Đồ Lạc Thư chống cự.

Hà Đồ Lạc Thư tỏa ra vạn trượng quang mang, bảo vệ toàn thân hắn.

"Ầm…" Nhưng ngay sau đó, Lượng Thiên Xích như búa sắt đập dưa hấu, phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư bị đập vỡ, Lượng Thiên Xích thế không giảm, một thước đập mạnh vào người Đế Tuấn.

Đáng thương Đế Tuấn hiện nay vẫn chưa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trực tiếp bị một thước đập cho hộc ra một ngụm máu tươi, ầm ầm rơi xuống hạ giới, đập sập một dãy núi dài ức vạn dặm, không rõ sống chết.

"Long Vương, ngươi khinh người quá đáng, bản hoàng liều mạng

với ngươi!" Đột nhiên, hạ giới lửa bùng lên trời, một con tam túc kim ô khổng lồ xông lên trời, trực tiếp lao về phía Long Vương.

"Hừ, tìm chết!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, lắc mình một cái, hiện ra chân long chi thân dài vạn trượng, thân thể uyển chuyển, ẩn vào trong mây mù.

Không đợi kim ô do Đông Hoàng Thái Nhất hóa thành lao tới, Long Vương đã đưa ra một móng rồng, hung hăng ấn về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Long Vương là một trong những sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang, nhục thân vốn đã cực kỳ cường hãn.

Hơn nữa, năm đó Long Vương đã ngâm mình trong Trì Chuyển Sinh của Vu tộc rất lâu, cộng thêm tu hành Cửu Chuyển Long Thần Công, độ mạnh nhục thân của hắn đã đạt đến mức độ biến thái, cách nhục thân thành Thánh, cũng chỉ còn một bước.

Bản thể của Đông Hoàng Thái Nhất là kim ô, tuy cũng cường hãn vô cùng, nhưng sao có thể chịu được một đòn của Long Vương?

"Ầm…" Thân thể của Long Vương lớn hơn tam túc kim ô rất nhiều, một vuốt vỗ ra, trực tiếp vỗ cho Đông Hoàng Thái Nhất ầm ầm rơi xuống, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, mặt đất bị tạo ra một cái hố sâu khổng lồ, phạm vi ức vạn dặm bị sóng xung kích kinh khủng san thành bình địa.

"Hiền đệ!" Đế Tuấn giật mình, vội vàng lao đến bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, tóm lấy hắn, xé rách hư không, bỏ chạy.

Tiên Thiên Tam Tộc muốn tái xuất, đầu tiên phải đối mặt chính là Vu Yêu hai tộc.

Đặc biệt là Yêu tộc!

Cái gọi là Yêu tộc, là các loại tinh linh cây cỏ, sinh vật từ trứng, từ

bào thai, từ nơi ẩm ướt, hay do biến hóa mà thành trong thế gian, ý nghĩa của Yêu rất rộng.

Tiên Thiên Tam Tộc, là Long tộc thống lĩnh loài có vảy ở Tứ Hải, Phượng Hoàng tộc thống lĩnh loài chim bay và Kỳ Lân tộc thống lĩnh loài thú chạy.

Xét theo nghĩa hẹp, Yêu tộc và Tiên Thiên Tam Tộc vốn có sự trùng lặp.

Vì vậy, xung đột cũng là lớn nhất.

Đến lúc đó, nếu Tiên Thiên Tam Tộc tái xuất, thế tất sẽ có tranh chấp lớn nhất với Yêu tộc!

Do đó, Long Vương ra tay cũng không hề lưu tình!

Đánh cho Đế Tuấn và Thái Nhất một trận, lại lấy được Phù Tang Thần Thụ, Long Vương trong lòng sảng khoái, liền đến Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán.

Đến Ngũ Trang Quán, Long Vương chắp tay nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Long Vương cầu kiến!" Chẳng mấy chốc, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đi ra, chắp tay với Long Vương nói: "Long Vương đạo hữu, mau mau mời vào!" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên mời Long Vương vào Ngũ Trang Quán, mỗi người ngồi xuống.

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên hỏi: "Không biết Long Vương đạo hữu đến Ngũ Trang Quán của ta, có việc gì?" Long Vương nhếch miệng nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, bản hoàng có một yêu cầu bất tiện, mong đạo hữu thành toàn." Trấn Nguyên Tử Đại Tiên sững sờ, cười nói: "Có việc gì, đạo hữu cứ nói thẳng!" Long Vương chắp tay với Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nói: "Đạo hữu, bản hoàng tu luyện, cần dùng đến lá cây Nhân Sâm Quả, hôm nay đặc biệt đến xin đạo hữu một ít!" "Chỉ là vài chiếc lá cây thôi mà, có gì khó!" Trấn Nguyên Tử

Đại Tiên vuốt râu dài, nói với đồng tử bên cạnh: "Đồng tử, mau đi lấy ít lá cây Nhân Sâm Quả!" "Vâng, lão gia!" Đồng tử vội vàng đi.

Một lát sau, đồng tử quay lại, trong tay cầm một cái khay, trên khay đầy lá cây Nhân Sâm Quả!

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên nhìn Long Vương, hỏi: "Long Vương đạo hữu, có đủ không?

Nếu không đủ, ta lại bảo đồng tử đi lấy!" Long Vương cười nói: "Đủ rồi, đủ rồi, như vậy đa tạ Trấn Nguyên Tử đạo hữu rồi!" Nói xong, Long Vương phất tay áo, thu lá cây lại.

Tiếp đó, Long Vương cùng Trấn Nguyên Tử Đại Tiên hàn huyên một hồi, liền rời khỏi Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán.

Rời khỏi Vạn Thọ Sơn, Long Vương xé rách hư không, thẳng đến Tây Côn Luân.

Long Vương từng giúp Tây Vương Mẫu đẩy lùi trăm vạn đại quân Yêu tộc, giao tình với Tây Vương Mẫu cũng không cạn, Long Vương đến, Tây Vương Mẫu nhiệt tình khoản đãi, và dâng lên lá Bàn Đào.

Long Vương cùng Tây Vương Mẫu hàn huyên vài câu, liền rời khỏi Tây Côn Luân, trở về Long Cung.

Chuyến đi này, Long Vương có được lá Phù Tang, lá cây Nhân Sâm Quả và lá Bàn Đào.

Cộng thêm bản thân có Hồ Lô Đằng, Hoàng Trung Lý, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên và Dương Liễu Chi, mười đại Tiên Thiên Linh Căn đã tập hợp được bảy.

Còn lại Ngũ Châm Tùng, Khổ Trúc, Tiên Hạnh, trong đó Tiên Hạnh ở chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngũ Châm Tùng không rõ tung tích!

E rằng lúc này Tiếp Dẫn đạo nhân vẫn chưa tìm thấy tung tích của Khổ Trúc!

Chương 55

Long Vương suy nghĩ, lao nhanh trên Đông Hải.

Đột nhiên, Long Vương nhìn thấy một người.

Tiếp Dẫn đạo nhân!

"Hử?

Gã này đến Đông Hải của ta, làm gì?" Long Vương không khỏi do dự, nhưng không đả thảo kinh xà, dùng Hỗn Độn Châu che giấu khí tức, lén lút đi theo.

Cuối cùng, Long Vương theo Tiếp Dẫn đạo nhân tiến vào một trận sương mù.

Vào trong, lại phát hiện một tiên đảo khổng lồ.

Chỉ thấy trên tiên đảo cây cối um tùm, chim thú chạy nhảy nô đùa, hào quang rực rỡ, tường thụy như từ chín tầng trời giáng xuống, linh khí càng cực kỳ nồng đậm, thậm chí đã đến mức độ hóa lỏng.

"Đây là… một trong ba tiên đảo?" Long Vương trong lòng hưng phấn, tiếp tục bí mật theo dõi Tiếp Dẫn đạo nhân.

Đi qua bia giới, Long Vương liếc mắt một cái, tiên đảo này chính là Phương Trượng Đảo, một trong Tam Tiên Đảo.

Đi không bao lâu, Long Vương liền nhìn thấy một rừng trúc xanh um tùm, đặc biệt là cây trúc xanh ở chính giữa, càng vươn thẳng lên trời, không thấy đỉnh, tỏa ra linh lực kinh người.

"…Một trong mười đại linh căn tiên thiên, Khổ Trúc!" Tiếp Dẫn đạo nhân mừng như điên, lập tức lao về phía Khổ Trúc.

Nhưng đúng lúc này, ba mươi sáu đạo hoa quang màu xanh nhạt

với tốc độ cực nhanh bắn về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân giật mình, vội vàng né tránh, quay đầu lại nhìn kỹ, kinh ngạc và giận dữ nói: "Long Vương, ngươi làm gì?" Long Vương thong thả bước ra, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, khinh thường nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu, câu đó phải là bản hoàng hỏi ngươi mới đúng chứ?

Ngươi đến Đông Hải của ta làm gì?" Ánh mắt Tiếp Dẫn đạo nhân lóe lên, thỉnh thoảng liếc mắt về phía Khổ Trúc, kinh ngạc và giận dữ nói: "Bần đạo tình cờ cảm thấy Khổ Trúc có duyên với bần đạo, liền đến Đông Hải lấy bảo vật này, xin Long Vương đạo hữu đừng ngăn cản!" "Vật trong Tứ Hải của ta, há cho ngươi nhúng chàm?" Long Vương vẻ mặt đầy khinh thường nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, trầm giọng nói.

"Long Vương, Khổ Trúc tuy mọc ở Đông Hải, nhưng thiên tài địa bảo vốn thuộc về người có đức.

Bần đạo và Khổ Trúc có duyên, lẽ nào Long Vương đạo hữu muốn nghịch thiên hành sự hay sao?" Thịt đã đến miệng, Tiếp Dẫn đạo nhân sao nỡ từ bỏ, bèn lớn tiếng quát tháo, vẻ mặt vừa nghiêm nghị vừa cứng rắn.

"Nghịch thiên hành sự?

Chụp cho cái mũ to thật đấy!" Long Vương vẻ mặt khinh thường nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, bĩu môi nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu, cái mũ to thế này chụp lên, bản hoàng đội không nổi đâu, nhưng bản hoàng không phải kẻ nhát gan.

Tiếp Dẫn đạo hữu, bản hoàng khuyên ngươi, tốt nhất là cút đi, nếu không đừng trách bản hoàng không khách khí!" "...

Ngươi quá đáng lắm!" Tiếp Dẫn đạo nhân tức đến toàn thân run

rẩy, đột nhiên lao về phía cây Khổ Trúc ở ngay trung tâm.

"Hừ, đúng là không biết sống chết!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉ, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu gào thét, một lần nữa ầm ầm đánh về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân giật nảy mình, vội vàng dậm mạnh chân, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên xoay tít hiện ra, tỏa ra vạn trượng kim quang, bảo vệ toàn thân.

"Ầm..." Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu oanh kích lên người Tiếp Dẫn đạo nhân, tuy không phá được lớp phòng ngự của hắn, nhưng lại đánh cho hắn phải lùi lại liên tiếp.

"Hừ!" Long Vương lại hừ lạnh một tiếng, phất tay ném cả Địa Nguyên Châu và Lôi Nguyên Châu ra.

Hai viên châu tử lóe lên ánh sáng màu vàng đất và ánh bạc, ầm ầm đánh về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Chỉ một lần, hai viên châu tử đã trực tiếp đánh bay Tiếp Dẫn đạo nhân ra khỏi đảo Phương Trượng.

Tiếp Dẫn đạo nhân từ dưới nước lao lên, vẻ mặt kinh hãi và tức giận nhìn Long Vương, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương, bần đạo quyết không để yên cho ngươi!" Nói rồi, Long Vương chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, tay cầm một cây Hàng Ma Bổng, nhắm thẳng vào Long Vương mà bổ tới tấp.

"Hừ, nếu đã muốn chết, vậy bản hoàng sẽ thành toàn cho ngươi!" Long Vương nghiến răng, lật tay, một cây đại thương đen kịt hiện ra, chính là Thiên Đạo hung sát chí bảo Thí Thần Thương.

Thương ra như rồng, luồng hung sát khí kinh khủng hội tụ nơi mũi thương, một đạo hắc quang đáng sợ trực tiếp đâm về phía Tiếp Dẫn đạo nhân, xuyên thủng lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức

Kim Liên, đâm xuyên qua người hắn.

"A..." Tiếp Dẫn đạo nhân hét thảm một tiếng, vẻ mặt kinh hãi nhìn Thí Thần Thương trong tay Long Vương, hóa thành một luồng lưu quang vội vàng độn đi xa.

"Hừ, chạy sớm một chút chẳng phải sẽ không bị thương sao?" Long Vương bĩu môi, vẻ mặt đầy khinh thường, thu lại các pháp bảo rồi đi về phía Khổ Trúc.

Khổ Trúc mọc trên đảo Phương Trượng, đã cắm rễ sâu vào đất.

Ngoài ra, Khổ Trúc còn sinh sôi ra cả một rừng trúc lớn, rậm rạp chằng chịt, tuy là vật hậu thiên nhưng cũng là bảo vật khó có được.

Long Vương đi thẳng đến bên cạnh Khổ Trúc, đưa bàn tay to ra, trực tiếp nhổ bật gốc nó lên.

Cây Khổ Trúc vốn khổng lồ vô cùng, trong tay hắn lại không ngừng thu nhỏ, hóa thành dài chừng một trượng, toàn thân xanh biếc thông thấu, lấp lánh vầng sáng khiến người ta mê say.

"Khổ Trúc không hổ là một trong mười đại linh căn tiên thiên, không chỉ có công hiệu phong bế lục thức của con người... mà còn ẩn chứa đại đạo âm luật hoàn chỉnh... quả là bảo vật khó có được.

Tên Tiếp Dẫn đạo nhân kia lại định luyện chế nó thành Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, đúng là phí của trời!" Long Vương mân mê cây Khổ Trúc, không chút do dự, liền ngồi xuống ngay tại chỗ bắt đầu tế luyện.

Không biết qua bao lâu, Khổ Trúc trong tay hắn không ngừng biến hóa hình dạng, cuối cùng biến thành một cây sáo dài.

Cây sáo dài này toàn thân xanh biếc, tựa như mỹ ngọc long lanh trong suốt, vô cùng đẹp mắt.

Chương 56

“Không tệ, không tệ, một món bảo bối rất tốt, cứ đặt tên là Tứ Hải Triều Sinh Địch đi!” Long Vương mân mê cây sáo dài, vui mừng nói.

Tiếp đó, Long Vương cài Tứ Hải Triều Sinh Địch bên hông, xem như vật trang sức, rồi định rời khỏi đảo Phương Trượng.

Đi được nửa đường, Long Vương dừng bước, trong mắt tinh quang lóe lên, lẩm bẩm: “Trên đảo Phương Trượng có một trong mười đại linh căn tiên thiên là Khổ Trúc, vậy còn đảo Bồng Lai và đảo Doanh Châu thì sao?

Trên hai hòn tiên đảo đó chắc chắn cũng có trọng bảo!” “Trong truyền thuyết, Tam Tiên Đảo tạo thành Tiên Thiên Tam Tài Đại Trận.

Bản hoàng đã tìm được đảo Phương Trượng, nếu thuận theo Tam Tài Đại Trận mà tìm, chắc chắn sẽ tìm được tung tích của hai hòn tiên đảo còn lại!” Long Vương càng nghĩ mắt càng sáng, lập tức lấy đảo Phương Trượng làm tâm điểm, suy diễn Tiên Thiên Tam Tài Đại Trận.

Long Vương cũng là một cao thủ về trận pháp!

Từ thời thượng cổ, sau khi chứng kiến Tru Tiên Kiếm Trận do La Hầu bày bố, Long Vương đã suy diễn ra Vạn Long Đại Trận có thể sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận!

Vì vậy, Tiên Thiên Tam Tài Đại Trận không làm khó được Long Vương.

Không bao lâu sau, Long Vương đã suy diễn ra toàn bộ Tiên Thiên Tam Tài Đại Trận.

Khi trận pháp đã được suy diễn ra, việc dùng trận pháp để suy diễn vị trí của các trận nhãn trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Chẳng mấy chốc, Long Vương đã xác định được tung tích của hai hòn tiên đảo còn lại.

Long Vương xé rách hư không, trực tiếp đến vị trí đã suy diễn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một trong hai hòn tiên đảo nằm ngay trên trận nhãn mà Long Vương đã suy diễn.

Long Vương lập tức lên đảo.

Khi lên đảo, Long Vương tìm thấy một tấm bia đá, trên đó có khắc ba chữ lớn "Doanh Châu Đảo".

"Doanh Châu Đảo, thật mong chờ trên đảo Doanh Châu có bảo vật a!" Long Vương vui mừng khôn xiết, sải bước đi vào trong đảo Doanh Châu.

Vừa vào đảo Doanh Châu, Long Vương liền thấy một hồ sen.

Chính giữa hồ sen có một đóa bạch liên thánh khiết vô cùng, hơi nước lượn lờ, từng luồng Tịnh Thế chi quang từ cánh hoa bạch liên rủ xuống, tạo thành một khung cảnh vô cùng mỹ lệ.

"...

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!" Long Vương vui mừng như điên, vội chạy như bay đến bên cạnh Tịnh Thế Bạch Liên, không chút do dự, thu lấy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

"Hử?" Đột nhiên, khóe mắt Long Vương liếc thấy trong làn nước dường như có linh vận phiêu tán ra, không khỏi khẽ nhíu mày, nhìn kỹ lại, thấy bên trong có một hạt sen xanh đang lẳng lặng nằm đó.

"...

Hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên?" Hô hấp của Long Vương dần

trở nên dồn dập, bàn tay vẫy một cái, hút hạt sen xanh vào tay.

Không chút do dự, Long Vương trực tiếp thu hạt sen xanh vào Hỗn Độn Châu.

Trong Hỗn Độn Châu có một phương tiểu thế giới hỗn độn, hạt sen xanh trở về với hỗn độn, biết đâu sẽ có thu hoạch lớn hơn.

Long Vương vui mừng khôn xiết, lại đi dạo một vòng quanh đảo Doanh Châu, sau đó rời đảo, đi về phía đảo tiên Bồng Lai không xa.

Đảo tiên Bồng Lai là đảo lớn nhất trong Tam Tiên Đảo, cũng là nơi linh lực nồng đậm nhất.

Theo lý mà nói, nơi như vậy chắc chắn cũng có trọng bảo!

Nhưng Long Vương đi dạo một vòng mà không phát hiện ra gì.

"Không thể nào?

Hai hòn tiên đảo Doanh Châu và Phương Trượng đều có trọng bảo, không có lý nào đảo Bồng Lai lớn nhất lại không có thứ gì cả..." Long Vương nghi ngờ không thôi.

Đột nhiên, ánh mắt Long Vương bị một tảng đá xanh thu hút.

Mỗi khi Long Vương nhìn về phía tảng đá xanh, Hỗn Độn Châu trong cơ thể lại nảy lên vài cái.

Hỗn Độn Châu đang nhắc nhở, nơi này có trọng bảo!

Long Vương cẩn thận quan sát tảng đá xanh, trên đó lại hiện ra những đường vân thiên đạo dày đặc, đạo vận triền miên, càng nhìn càng khiến người ta mê đắm.

Không chút do dự, Long Vương đưa tay ra, một chưởng đánh về phía tảng đá xanh.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng vang trời động đất, tảng đá xanh lớn đó

trực tiếp bị Long Vương một chưởng đánh cho tứ phân ngũ liệt, ầm ầm nổ tung.

Khi tảng đá xanh nổ tung, một luồng thần quang phóng lên trời, khuấy động phong vân nơi chân trời, vạn trượng hào quang từ cửu thiên giáng xuống, khí lành ngàn vạn sợi, kim liên nở rộ, vô vàn dị tượng hiện ra.

Trong luồng thần quang, một phương tiểu ấn đang lẳng lặng lơ lửng.

"...

Thiên Đạo Ấn!" Long Vương quan sát tiểu ấn, rõ ràng cảm nhận được khí tức Thiên Đạo trên đó.

Thứ gì có thể có khí tức Thiên Đạo?

Chương 57

Chỉ có thể là bản thân Thiên Đạo!

Nhưng phương tiểu ấn này lại không thể là Thiên Đạo hoàn chỉnh, vậy thì lai lịch của nó cũng đã rõ ràng.

Thiên Đạo năm mươi, độn đi một.

Phương tiểu ấn này, rất có thể chính là cái "một" đã độn đi của Thiên Đạo!

Về công năng của phương tiểu ấn này, Long Vương hiện tại vẫn chưa biết.

Nhưng có một điều, Long Vương có thể khẳng định!

Phương tiểu ấn này chắc chắn có uy năng vô thượng!

Long Vương hưng phấn đến mức trái tim nhỏ bé đập thình thịch không ngừng, thu lấy tiểu ấn, rồi bắt đầu luyện hóa ngay trên đảo Bồng Lai.

Không biết qua bao lâu, Long Vương cuối cùng cũng luyện hóa được tiểu ấn.

Thở ra một hơi trọc khí, Long Vương phất tay áo, giải tán Tam Tài Đại Trận bao phủ Tam Tiên Đảo, tức thì sương mù bao phủ Tam Tiên Đảo tan đi.

"Ngô đệ Chúc Long, mau đến đây!" Long Vương trầm giọng quát.

Âm thanh vang dội, truyền thẳng vào Tứ Hải.

Chúc Long đang nghị sự trong Thủy Tinh Cung nghe thấy tiếng của Long Vương, lập tức đưa tay xé rách hư không, trong nháy mắt đã đến đảo Bồng Lai.

Chúc Long quan sát đảo Bồng Lai, kinh ngạc hô: "Đại ca, đây là..." "Tam Tiên Đảo trong truyền thuyết!" Long Vương cười nói.

Chúc Long kinh hãi, hô lên: "Lẽ nào là Tam Tiên Đảo do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành trong truyền thuyết?" "Chính là nó!" Long Vương cười nói.

Chúc Long vui mừng như điên, hỏi: "Không biết ý của đại ca là gì?" Long Vương cười đáp: "Có thể ra lệnh cho người xây dựng một tòa hành cung trên Tam Tiên Đảo, từ nay Tam Tiên Đảo thuộc sở hữu của Long tộc ta!" "Vâng, đại ca!" Chúc Long vui mừng đáp.

Nói rồi, Chúc Long hóa thành một con cự long vạn trượng, lao vào Đông Hải, triệu tập người trong Long tộc, bắt tay vào việc xây dựng hành cung trên Tam Tiên Đảo.

Long Vương chắp tay sau lưng, ngước nhìn tinh tú, trong mắt thần quang lấp lánh, nhíu mày nói: "Bây giờ, chỉ còn thiếu Ngũ Châm Tùng và Tiên Hạnh, xem ra bản hoàng phải đến Côn Luân Sơn một chuyến, hội kiến Tam Thanh!" Nói rồi, Long Vương bước một bước, vượt qua dòng sông thời không, lên bờ.

Long Vương không đi thẳng đến Côn Luân Sơn.

Mối quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn không tốt đẹp gì, có thể nói là rất tệ, nếu đến Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ không cho lá Tiên Hạnh.

Về việc cướp đoạt, Long Vương cũng không phải là không nghĩ tới.

Chỉ là hiện tại ba huynh đệ Tam Thanh đều đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, mỗi người đều sở hữu trọng bảo, chưa chắc đã cướp được.

Lúc này, không phải là lúc trở mặt với Tam Thanh.

Vì vậy, Long Vương quyết định đi dạo một vòng Hồng Hoang trước, thử vận may xem có tìm được Ngũ Châm Tùng không.

Một ngày nọ, Long Vương đang đi thì đột nhiên có ba động thần thông cản đường.

"Hử?

Có người đang đánh nhau?

Lẽ nào đang tranh đoạt bảo bối?" Long Vương nhướng mày, không chút do dự lập tức hóa thành một luồng lưu quang, theo nơi có ba động thần thông mà độn đi.

"Ầm..." Long Vương còn chưa đến gần, đã thấy một con đại xà màu xanh lam nhạt, lưng mọc sáu cánh, ầm ầm đâm sập một ngọn núi lớn, bị đá tảng vùi lấp.

"Đại xà lưng mọc sáu cánh, chẳng lẽ là Đằng Xà trong truyền thuyết?" Long Vương nhướng mày, định thần nhìn lại.

Chốc lát sau, Đằng Xà từ trong đống đá vụn bò ra.

Hai người chậm rãi đi tới, một người cao gầy, một người thấp mập, không ai khác chính là hai người Tây phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Đằng Xà lão tổ, tốt nhất là giao ra Ba Tiêu linh căn, nếu không đừng trách bần đạo không khách khí!" Chuẩn Đề đạo nhân vẻ mặt tức giận nhìn Đằng Xà, trầm giọng quát.

"Đằng Xà lão tổ, Ba Tiêu linh căn đó có duyên với Tây phương của ta, giao ra đi, để khỏi phải mất mạng!" Tiếp Dẫn đạo nhân mặt lộ vẻ bi khổ, nhìn Đằng Xà, dường như đang hảo tâm khuyên nhủ.

"Hai tên cường đạo các ngươi, đừng hòng, hôm nay dù bần đạo có thân tử đạo tiêu, cũng tuyệt đối không giao bảo vật cho hai người các

ngươi!" Đằng Xà điên cuồng phun ra máu tươi, rõ ràng đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng vẫn cứng miệng.

"Đằng Xà này cũng có chút cốt khí, đáng để cứu một phen!" Long Vương nhướng mày, lập tức hiện thân, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khinh thường nói: "Hai vị đạo hữu thật là oai phong quá nhỉ.

Tây phương không đủ cho hai vị đạo hữu tác oai tác phúc, lại chạy sang phương Đông của ta tác oai tác phúc, lẽ nào cho rằng phương Đông của ta không có người hay sao?" "Long Vương!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy Long Vương cũng giật mình kinh hãi.

"Long Vương?" Đằng Xà trước tiên ngẩn ra, không chút do dự liền quỳ xuống nói: "Long Vương đạo hữu, xin hãy giúp Đằng Xà nhất tộc của ta đẩy lui cường địch!" Chuẩn Đề đạo nhân nhìn Long Vương, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương đạo hữu, đây là ân oán giữa ta và Đằng Xà nhất tộc, xin Long Vương đạo hữu đừng nhúng tay vào việc này!" "Việc riêng?" Long Vương bĩu môi, vẻ mặt không tin, nói: "Từ xưa long xà một nhà, hai người các ngươi hôm nay bắt nạt Đằng Xà nhất tộc, quỷ mới biết ngày nào đó có trèo lên đầu Long tộc của ta làm càn hay không.

Vì vậy, việc này hôm nay bần đạo quản chắc rồi!" "Long Vương, đừng có được đằng chân lân đằng đầu.

Sư huynh đệ hai người chúng ta nay đều đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, hai chúng ta đánh một, ngươi chưa chắc đã là đối thủ của ta.

Nếu biết điều thì mau chóng rời đi, nếu không đừng trách sư huynh đệ bần đạo không khách khí với ngươi!" Chuẩn Đề đạo nhân nghiến răng nghiến lợi nhìn Long Vương, uy hiếp.

"Không khách khí sao?

Chương 58

Bản hoàng ngược lại muốn xem các ngươi không khách khí thế nào!" Long Vương bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói.

"Long Vương, ngươi tìm chết!" Chuẩn Đề đạo nhân đại nộ, toàn thân phật quang lóe lên, hét lớn một tiếng, hai tay kết ấn, một ấn liền đánh về phía Long Vương.

Phật ấn đó ở trên không trung gặp gió liền lớn, chốc lát đã hóa thành to lớn ngàn vạn trượng, kim quang rực rỡ, trông vô cùng đáng sợ, trực tiếp lao về phía Long Vương, dường như muốn trấn áp tất cả.

"Ầm..." Long Vương đang định ra tay, đột nhiên một luồng lưu quang bắn tới, trực tiếp đánh nát phật ấn.

Cả hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều kinh ngạc.

Long Vương cũng nhướng mày, không biết là ai tương trợ.

Lúc này, hư không gợn sóng, một nữ tử mặc cung trang, đẹp đến kinh tâm động phách bước ra, không ai khác chính là Nữ Oa nương nương.

"Thì ra là Nữ Oa đạo hữu, đa tạ tương trợ!" Long Vương nhìn Nữ Oa, cười nhẹ nói.

"Long Vương đạo hữu khách khí rồi!" Nữ Oa nương nương cười nhẹ, trong khoảnh khắc cả trời đất đều vì thế mà thất sắc.

Chuẩn Đề đạo nhân nhìn Nữ Oa, không khỏi nhíu mày, hai tay chắp lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nữ Oa đạo hữu, Tây phương của ta và ngươi không oán không thù, Nữ Oa đạo hữu hà tất phải tranh giành vũng nước đục này?" Nữ Oa nương nương liếc nhìn

Đằng Xà, rồi lại nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trầm giọng nói: "Hừ, Đằng Xà nhất tộc có quan hệ cũ với bản cung, đả thương Đằng Xà lão tổ chính là vũ nhục bản cung, hôm nay bản cung phải quản việc này!" Nữ Oa là thần ma nửa người nửa rắn, những năm đầu du ngoạn Hồng Hoang, vô tình đi qua Đằng Xà nhất tộc, Đằng Xà lão tổ từng nhiệt tình khoản đãi Nữ Oa nương nương, vì vậy Đằng Xà nhất tộc và Nữ Oa nương nương có chút duyên phận.

Long Vương cũng không ngạc nhiên tại sao Nữ Oa lại đột nhiên xuất hiện.

Dù sao ở hậu thế, Đằng Xà chính là thần thú dưới trướng Nữ Oa!

Chuẩn Đề đạo nhân giận dữ nhìn Nữ Oa nương nương, trầm giọng quát: "Nữ Oa, ngươi..." "Còn không mau cút?" Không đợi Chuẩn Đề đạo nhân nói xong, Long Vương đã trầm giọng quát.

Cả hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức đến toàn thân run rẩy, vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi nhìn hai người Nữ Oa và Long Vương.

Hai người đang do dự, đột nhiên Chuẩn Đề đạo nhân bùng nổ, hét lớn: "Chết đi!" Nói rồi, Chuẩn Đề đạo nhân lật tay, cầm Thất Bảo Diệu Thụ, đột nhiên quét về phía Đằng Xà lão tổ.

Một luồng thất luyện kinh thiên vạch ngang trời, ầm ầm quét về phía Đằng Xà lão tổ.

Đằng Xà lão tổ vốn đã bị thương rất nặng, làm sao có thể chống lại một đòn của Chuẩn Đề đạo nhân.

Nhưng đúng lúc này, tiếng long ngâm vang dội, chỉ thấy vô số hư ảnh thần long đột nhiên hiện ra, dày đặc như kiến, điên cuồng lao về phía luồng thất thải thất luyện, trực tiếp đánh nát nó.

Long Vương thân hình lóe lên, tay cầm Vạn Long Bảo Thụ, chắn trước mặt Đằng Xà lão tổ, khinh thường nói: "Chuẩn Đề, Tây

phương các ngươi chỉ biết đánh lén thôi sao?

Thật vô sỉ đến cực điểm!" Chuẩn Đề đạo nhân vừa nhìn thấy Vạn Long Bảo Thụ trong tay Long Vương liền hận đến nghiến răng kèn kẹt.

Vạn Long Bảo Thụ, là do Long Vương khi còn chưa hóa hình, đã chặt nhánh Bồ Đề Thụ bản thể của hắn và Tiên Thiên Canh Kim chi khí của Tiếp Dẫn đạo nhân, cộng thêm tiên linh của Long tộc luyện chế thành.

Bây giờ Long Vương lại dùng bảo vật làm từ bản thể của hắn để đối phó hắn, bản thân điều này đối với hắn đã là một loại khiêu khích.

"Long Vương, hôm nay bần đạo quyết không để yên cho ngươi!" Chuẩn Đề đạo nhân nổi giận, cả người từ từ bay lên giữa không trung, toàn thân phật quang đại phóng, thân thể đột nhiên biến lớn vô số lần, chính là thần thông Kim Thân của Phật môn.

Trên Vô Lượng Kim Thân, đột nhiên mọc ra vô số cánh tay!

Vô số cánh tay đồng thời kết ấn, vô số thần thông Phật môn đồng thời thi triển!

Giây tiếp theo, những phật ấn kinh khủng như thủy triều rợp trời dậy đất tràn về phía Long Vương.

Long Vương nhướng mày, đưa tay chỉ về phía Đẳng Xà, một đóa hắc liên xoay tít hiện ra, tỏa ra vạn trượng quang mang, bảo vệ toàn thân.

Cùng lúc đó, dưới chân Long Vương cũng hiện ra một đóa bạch liên, bạch liên thánh khiết vô cùng, tỏa ra Tịnh Thế chi quang có thể tịnh hóa mọi thứ.

"Ầm..." Vô số phật ấn đánh lên bạch liên, cũng chỉ làm cho quang tráo phòng ngự của bạch liên không ngừng gợn sóng mà thôi.

Bản thân Long Vương không hề nhúc nhích.

"Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên,... làm sao ngươi lại có hai kiện chí bảo!" Hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn đến trố mắt, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, ghen tị và căm hận.

Tây phương nghèo nàn, còn Long Vương lại giàu có kinh người!

Chỉ những gì họ biết, Long Vương đã có Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên và ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng ba món bảo bối này đã đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Gia tài như vậy, thực sự khiến người ta có chút không thể theo kịp!

Long Vương vẻ mặt hứng thú nhìn hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khinh thường nói: "Chuẩn Đề, chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Chuẩn Đề đạo nhân nổi giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương, đừng có ngông cuồng, xem pháp ấn của bần đạo đây!" Nói rồi Chuẩn Đề đạo nhân thiên thủ thiên tí lại một lần nữa kết ấn, vạn thiên pháp ấn lại rợp trời dậy đất oanh kích về phía Long Vương.

"Hừ, trò mèo!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm hiện ra, một kiếm chém ra.

Trong khoảnh khắc, tiếng long ngâm vang dội, một đạo kiếm khí kinh khủng tung hoành ức vạn dặm, có thế xé trời, ầm ầm va chạm với vạn thiên pháp ấn của Chuẩn Đề đạo nhân.

"Ầm..." Một kiếm phá vạn tượng, một kiếm của Long Vương ẩn chứa vô thượng lực chi pháp tắc, trực tiếp đánh nát vạn thiên pháp ấn của Chuẩn Đề đạo nhân.

“Không thể nào...” Chuẩn Đề đạo nhân kinh hô.

Bên kia, Tiếp Dẫn đạo nhân thấy Chuẩn Đề đạo nhân bị Long Vương áp chế, lập tức nổi giận, hét lớn một tiếng, chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, tay cầm một cây côn vàng rực, nhắm Long Vương mà đập tới.

Chương 59

"Đạo hữu, đối thủ của ngươi là bản cung!" Đúng lúc này, Nữ Oa nương nương ra tay.

Chỉ thấy Nữ Oa nương nương vẫy tay liên tục, chỉ nghe một luồng quang mang màu huyền hoàng nhắm Tiếp Dẫn đạo nhân mà đánh tới.

Đại địa chi lực!

Hậu thế, Nữ Oa nương nương còn được gọi là Đại Địa Chi Mẫu, việc Nữ Oa nương nương có thể điều động đại địa chi lực, tự nhiên không có gì kỳ lạ.

"Ầm..." Đại địa chi lực kinh khủng đánh lên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn đạo nhân, đánh cho kim quang của Công Đức Kim Liên tán loạn, đường đi của Tiếp Dẫn đạo nhân bị Nữ Oa nương nương phong tỏa.

"Nữ Oa, ngươi thật sự muốn đối địch với Tây phương của ta?" Tiếp Dẫn đạo nhân nghiến răng nghiến lợi nói.

Nữ Oa nương nương trầm giọng nói: "Hừ, các ngươi trước bắt nạt người quá đáng, trách không được bản cung!" Bên kia, Chuẩn Đề đạo nhân hét lớn một tiếng, lại một lần nữa kết ấn, mỗi một ấn đều khác với trước, ẩn chứa pháp lực Phật môn hạo đại, ầm ầm đánh về phía Long Vương.

Long Vương thúc đẩy Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Tịnh Thế chi quang bạo động, tịnh hóa từng phật ấn một.

Đồng thời, Long Vương hét lớn một tiếng, thân hình như đạn pháo, trực tiếp bắn ra, lao về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Trong tay Long Vương xuất hiện một cây đại thương đen kịt, ẩn chứa sát khí kinh khủng không gì sánh bằng.

"Sư đệ cẩn thận, là Thiên Đạo hung sát chí bảo Thí Thần Thương!" Tiếp Dẫn đạo nhân đã từng nếm mùi của Thí Thần Thương, giật mình, vội vàng kinh hô.

"Cái gì?

Thí Thần Thương?" Sắc mặt Chuẩn Đề đạo nhân đại biến, đang định lùi lại, nhưng cuối cùng tốc độ không bằng Long Vương, chậm mất nửa nhịp.

Chỉ trong nửa nhịp công phu, Thí Thần Thương đã đâm xuyên qua người Chuẩn Đề đạo nhân.

"Oa..." Chuẩn Đề đạo nhân phun ra một ngụm máu tươi, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, vội vàng độn đi xa.

Tiếp Dẫn đạo nhân thấy vậy, cũng vội vàng đuổi theo.

Long Vương bĩu môi nói: "Hừ, chạy nhanh thật!" Nói rồi, Long Vương thu lại Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Thí Thần Thương, quay đầu nhìn Nữ Oa nương nương.

Lúc này, Nữ Oa nương nương cũng đang nhìn Long Vương, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Rõ ràng, Nữ Oa nương nương cũng không ngờ gia tài của Long Vương lại phong phú đến vậy, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Ngay cả Thiên Đạo hung sát chí bảo như Thí Thần Thương, Long Vương cũng có!

"Đa tạ Long Vương đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu tương trợ, Đẳng Xà nhất tộc của ta cảm kích không hết!" Đẳng Xà lão tổ đi tới, cúi

gập người thật sâu trước Long Vương và Nữ Oa nương nương, nói.

Long Vương đỡ Đẳng Xà lão tổ dậy, cười nói: "Đạo hữu không cần như vậy, bản hoàng chỉ là không ưa nổi hai tên kia của Tây phương mà thôi!" Đẳng Xà lão tổ cười gượng, lau vết máu ở khóe miệng, nói: "Hai vị đạo hữu là đại ân nhân của Đẳng Xà nhất tộc ta, mời hai vị ân nhân đến tổ địa của Đẳng Xà nhất tộc ta ngồi một lát!" "Được, nếu vậy, bản hoàng cung kính không bằng tuân mệnh!" Long Vương cười lớn.

"Hai vị đạo hữu mời!" Đẳng Xà lão tổ mừng rỡ, làm tư thế mời, đi trước dẫn đường.

Chốc lát sau, Đẳng Xà dẫn hai người Long Vương và Nữ Oa đến tổ địa của Đẳng Xà nhất tộc.

Đẳng Xà mời hai người ngồi vào ghế thượng khách, khoản đãi hai người.

Sau vài chén rượu, Đẳng Xà lão tổ lật tay, hiện ra một gốc linh căn, chính là Ba Tiêu linh căn.

Chỉ thấy gốc Ba Tiêu linh căn xanh biếc, trên đó kết bốn chiếc lá.

Bốn chiếc lá đó lần lượt mang bốn thuộc tính địa, thủy, phong, hỏa, bốn loại thuộc tính lưu chuyển, tỏa ra ánh sáng vô cùng mê người.

"Cực phẩm tiên thiên linh căn trong truyền thuyết, Ba Tiêu linh căn?" Nữ Oa nương nương kinh ngạc hô.

Long Vương cũng nhướng mày.

Trên một gốc linh căn, có bốn kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, linh căn như vậy, dù không bằng mười đại tiên thiên linh căn như Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng, nhưng nhìn khắp Hồng Hoang, cũng tuyệt đối là bảo vật trong bảo vật.

Thượng phẩm tiên thiên linh bảo, cả Hồng Hoang cũng chỉ có ba trăm sáu mươi lăm kiện, trên Ba Tiêu linh căn đã có đến bốn kiện, có thể thấy sự quý giá của nó.

Chẳng trách hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sau khi biết Đẳng Xà nhất tộc có bảo vật như vậy, không tiếc ra tay, cũng muốn cướp Ba Tiêu linh căn.

"Không sai, đây chính là Ba Tiêu linh căn trong số cực phẩm tiên thiên linh căn!" Đẳng Xà lão tổ vuốt râu dài, cười nói: "Hai vị đạo hữu có đại ân với Đẳng Xà nhất tộc ta, Đẳng Xà nhất tộc ta nguyện ý tặng bảo vật này cho hai vị đạo hữu!" Nói rồi, Đẳng Xà lão tổ dùng pháp lực nâng Ba Tiêu linh căn, đưa về phía Long Vương và Nữ Oa nương nương.

Long Vương nhìn Đẳng Xà lão tổ, nói: "Đạo hữu, bảo vật là của Đẳng Xà nhất tộc, chúng ta nhận lấy thật không phải, đạo hữu hãy mang về đi!" Ba Tiêu linh căn tuy quý giá, nhưng gia sản của Long Vương không hề tầm thường, đối với Ba Tiêu linh căn, hắn cũng không quá khát vọng.

Đương nhiên, có còn hơn không!

Đẳng Xà lão tổ cười khổ nói: "Đạo hữu khách khí rồi.

Hiện nay Hồng Hoang rối loạn, Ba Tiêu linh căn tuy là của Đẳng Xà nhất tộc ta, nhưng Đẳng Xà nhất tộc ta lại không có năng lực bảo vệ nó.

Xin hai vị đạo hữu đừng từ chối, hãy nhận lấy bảo vật này!" "Nếu vậy, ta liền nhận lấy!" Lời đã nói đến nước này, nếu Long Vương và Nữ Oa nương nương còn không nhận, thì lại có vẻ hơi làm màu rồi.

Long Vương nhìn Nữ Oa nương nương, cười nói: "Nữ Oa đạo

hữu, mời!" Nữ Oa nương nương cười nhẹ một tiếng, không do dự, ngọc thủ nhẹ nhàng đưa ra, hái lấy chiếc lá Ba Tiêu thuộc tính địa và chiếc lá Ba Tiêu thuộc tính lôi!

Long Vương phất tay áo, trực tiếp thu luôn cả gốc Ba Tiêu linh căn.

Đẳng Xà lão tổ thấy hai người nhận lấy Ba Tiêu linh căn, cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn một người trẻ tuổi bên cạnh, nói: "Phong nhi, lại đây!" "Phụ thân!" Vị tộc nhân Đẳng Xà trẻ tuổi đó tiến lên, chắp tay với Đẳng Xà lão tổ.

Chương 60

Đẳng Xà lão tổ chỉ vào người trẻ tuổi đó, nhìn Long Vương, nói: "Long Vương đạo hữu thấy con trai của bần đạo thế nào?" Long Vương cười nhẹ nói: "Không tệ, thiên tư trác việt!" Đẳng Xà lão tổ cười toe toét, chắp tay với Long Vương nói: "Long Vương đạo hữu có tọa kỵ chưa?

Nếu không chê, xin hãy nhận con trai của ta làm tọa kỵ, đạo hữu thấy thế nào?" Long Vương vốn tưởng Đẳng Xà lão tổ muốn Long Vương nhận con trai của hắn làm đệ tử, ai ngờ Đẳng Xà lão tổ lại muốn để con trai mình làm tọa kỵ cho Long Vương.

Thực sự ngoài dự đoán của mọi người.

Nữ Oa nương nương kinh ngạc đến miệng há hốc, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Long Vương.

Long Vương da mặt co giật kịch liệt, méo miệng nói: "Đẳng Xà đạo hữu, cái này... cái này có chút không hay lắm thì phải?" Đẳng Xà lão tổ vội nói: "Đạo hữu khách khí rồi, tiểu nhi có thể làm tọa kỵ cho đạo hữu, đó là phúc phận của nó.

Nếu đạo hữu coi trọng Đẳng Xà nhất tộc ta, thì xin hãy nhận tiểu nhi làm tọa kỵ!" Nhìn vẻ mặt của Đẳng Xà lão tổ, vô cùng nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Cùng lúc nói, Đẳng Xà lão tổ quay đầu nhìn Đẳng Phi bên cạnh.

Đẳng Phi không do dự, lật tay, hiện ra mệnh hồn của mình, đưa cho Long Vương, nói: "Chủ nhân, xin hãy nhận lấy mệnh hồn của Đẳng Phi!" Người có ba hồn, là thiên, địa, mệnh tam hồn.

Trong tam hồn, mệnh hồn là quan trọng nhất.

Một khi mệnh hồn bị người khác nắm giữ, sinh tử nằm trong một ý niệm của người khác.

Đương nhiên, giao nộp mệnh hồn, cũng là quy tắc ngầm giữa tọa kỵ và chủ nhân!

Cũng tức là, làm tọa kỵ cho người khác, đồng nghĩa với việc hoàn toàn mất đi tự do, sinh tử cũng chỉ trong một ý niệm của người khác.

Đây cũng là lý do vì sao nhiều linh thú thà chết, cũng không muốn làm tọa kỵ cho người khác.

"Nếu đạo hữu coi trọng Đẳng Xà nhất tộc ta, xin hãy nhận lấy mệnh hồn của Phong nhi!" Đẳng Xà lão tổ chắp tay với Long Vương.

Cái gì?

Còn có người ép người khác nhận mình làm tọa kỵ?

Long Vương nghe mà cạn lời, bất đắc dĩ đành phải nhận lấy mệnh hồn của Đẳng Phong, cười khổ nói: "Đạo hữu, bản hoàng nhận là được chứ gì!" "Như vậy mới phải chứ, ha ha ha..." Đẳng Xà lão tổ cười ha hả.

Long Vương cười nói: "Được rồi, việc ở đây đã xong, bản hoàng xin cáo từ trước!" "Đạo hữu đi thong thả!" Đẳng Xà lão tổ vội nói.

Long Vương ngẩn ra, hỏi: "Đạo hữu còn có việc gì sao?" Đẳng Xà lão tổ cười gượng nói: "Long hoàng, Đẳng Xà nhất tộc của ta cũng thuộc loài có vảy, hay là...

để Đẳng Xà nhất tộc của ta trở thành chủng tộc phụ thuộc của Long tộc, mong Long hoàng thành toàn!" Trước đó, Đẳng Xà lão tổ gọi Long Vương là đạo hữu, bây giờ lại trực tiếp đổi thành Long hoàng, cho thấy Đẳng Xà lão tổ có ý thần phục.

Lần này, Đẳng Xà lão tổ đã đắc tội với Tây Phương nhị thánh.

Bọn Tây Phương nhị thánh là hạng người thù dai, làm sao có thể bỏ qua?

Vì vậy, Đẳng Xà lão tổ suy đi nghĩ lại, phải tìm người che chở cho Đẳng Xà nhất tộc, liền có ý định như vậy.

Long Vương do dự một lát, nói: "Đạo hữu mời đứng dậy, nếu đạo hữu đồng ý, bản hoàng nhất định sẽ bảo vệ Đẳng Xà nhất tộc chu toàn!" Đẳng Xà lão tổ mừng rỡ, vội bái lạy: "Đa tạ Long hoàng!" Long Vương gật đầu, nói: "Đây là lân phiến của bản hoàng, đạo hữu hãy mang theo tộc nhân di dời đến Đông Hải, bản hoàng sẽ ra lệnh, tự khắc sẽ có người của Long tộc tiếp đãi tộc nhân của đạo hữu!" Nói rồi, Long Vương lật tay, hiện ra một miếng lân phiến, đưa cho Đẳng Xà lão tổ.

Đẳng Xà lão tổ mừng như điên, vội vàng nhận lấy lân phiến, vui mừng khôn xiết nói: "Đa tạ Long hoàng!" Long Vương gật đầu, nói: "Được rồi, nếu vậy, bản hoàng xin cáo từ!" Nói rồi, Long Vương xoay người đi ra ngoài.

Nữ Oa do dự một lát, rồi cũng đi theo.

Khi ra khỏi tổ địa của Đẳng Xà nhất tộc, Long Vương nhìn Nữ Oa nương nương, cười hỏi: "Nữ Oa đạo hữu định đi đâu?" Nữ Oa cười duyên, nói: "Cái đó... cái đó ta cũng không có nơi nào để đi." Long Vương nhướng mày, cười nói: "Nữ Oa đạo hữu, hay là cùng bản hoàng du ngoạn Hồng Hoang, thế nào?" Nữ Oa gương mặt xinh đẹp ửng hồng, nhưng cũng khẽ gật đầu.

Long Vương cười toe toét, cưỡi mây đưa Nữ Oa từ từ đi về phía trước.

Giai nhân bên cạnh, tâm trạng của Long Vương tự nhiên cũng vui vẻ hơn nhiều.

Lần này ra ngoài, Long Vương tuy không tìm được tung tích của Ngũ Châm Tùng, nhưng lại được hai chiếc lá của Ba Tiêu linh căn.

Ba Tiêu linh căn cũng thuộc cực phẩm tiên thiên linh căn, cũng có thể tạm dùng để thừa tái Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận.

Long Vương và Nữ Oa cùng nhau cưỡi mây, thưởng ngoạn non sông tươi đẹp của Hồng Hoang.

Một ngày nọ, hai người đang đi thì thấy một đỉnh núi phong cảnh tú lệ.

Hai người liền hạ mây xuống, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh hai bên bờ sông.

Hai người đi đến bên một con sông, sông dựa lưng vào núi xanh, cỏ cây xanh mướt, tầm nhìn vô cùng thoáng đãng.

Long Vương cười toe toét, nói: "Nơi đây non sông thật đẹp, hay là hai ta ở lại một thời gian, thế nào?" "Phụt..." Nữ Oa không biết nghĩ đến điều gì, gương mặt xinh đẹp bỗng chốc đỏ bừng, đến cả cổ cũng đỏ ửng.

Long Vương nhìn mà ngơ ngác, đưa tay chỉ vào vùng đất trống.

Một ngôi nhà nhỏ mọc lên từ mặt đất, đứng sừng sững bên bờ sông lớn.

"Nữ Oa đạo hữu, chúng ta vào nhà xem thử!" Long Vương cười toe toét, không nói không rằng, kéo Nữ Oa nương nương đi vào trong nhà.

Tiếp đó, Long Vương và Nữ Oa nương nương liền ở lại trong ngôi nhà nhỏ.

Chương 61

Trăm năm trôi qua, hai người sống như phàm nhân, trải qua những ngày tháng nam cày nữ dệt.

Một ngày nọ, một lão giả trán cao, tóc râu bạc trắng du ngoạn Hồng Hoang, vừa hay cưỡi mây đi ngang qua đây.

Đạo nhân đó không ai khác, chính là đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông thấy nơi đây phong cảnh tươi đẹp, liền vén mây mù ra, thưởng thức một phen.

Đột nhiên, ánh mắt của Nam Cực Tiên Ông bị một cái đỉnh thu hút.

Cái đỉnh đó ở bên cạnh ngôi nhà, đang dùng để đựng nước.

Bên ngoài ngôi nhà có hàng rào, vây thành một cái sân nhỏ.

Trong sân có một đống củi, bên cạnh cắm một thanh kiếm, thanh kiếm đó linh lực kinh người, lại là một kiện tiên thiên chí bảo.

Ở vòng ngoài của sân, có một con đại xà sáu cánh, đang ngủ gật.

"...

Cái đỉnh đó là Càn Khôn Đỉnh, thanh kiếm đó lại là một thanh tiên thiên chí bảo?

Trời ạ, ai mà xa xỉ đến vậy, dùng cực phẩm tiên thiên linh bảo để đựng nước, dùng tiên thiên chí bảo để chẻ củi?" Hô hấp của Nam Cực Tiên Ông bắt đầu dồn dập.

Không chút do dự, Nam Cực Tiên Ông hạ mây xuống, đến bên ngoài sân nhỏ.

Đằng Xà mí mắt động đậy, đột nhiên đứng thẳng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm Nam Cực Tiên Ông, miệng nói tiếng người: "Người nào?

Mau chóng rời đi, lão gia nhà ta không thích người khác làm phiền!" "Lão gia nhà ngươi là ai?" Nam Cực Tiên Ông nhíu mày hỏi.

"Kệ lão gia nhà ta là ai?

Mau cút!" Đằng Xà giương sáu cánh, giận dữ nói.

Nam Cực Tiên Ông vươn cổ, liếc nhìn vào trong, phát hiện trong sân không có ai, lại nhìn Càn Khôn Đỉnh và Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, lòng tham trỗi dậy, nghiến răng, lật tay, hiện ra một cây gậy trúc, hét lớn một tiếng, nhắm Đằng Xà mà gõ.

"Tìm chết!" Đằng Xà đại nộ, giương sáu cánh, lao về phía Nam Cực Tiên Ông.

Chỉ là Đằng Xà dù là cảnh giới hay pháp lực, đều thua xa Nam Cực Tiên Ông.

Chưa được mấy hiệp, Đằng Xà đã bị Nam Cực Tiên Ông đánh cho lăn lộn, ngã về phía sau, ầm ầm rơi xuống sông lớn.

Nam Cực Tiên Ông hai mắt sáng rực, không thèm để ý đến Đằng Xà, liền xông vào trong sân.

Chỉ là vừa vào sân, đã thấy trong sân càn khôn đảo lộn, âm dương nghịch thiên, trời không phải trời, đất không phải đất, một mảng hỗn độn, không phân biệt đông tây nam bắc.

Nam Cực Tiên Ông vô cùng lo lắng, tìm kiếm lối ra khắp nơi, nhưng làm sao có thể ra được?

Không biết qua bao lâu, Long Vương và Nữ Oa nương nương tay trong tay đi về.

Long Vương thấy Đằng Xà bị thương, không khỏi nhíu mày, trầm giọng nói: "Ai đã làm ngươi bị thương?" Nói rồi, Long Vương đưa tay ra, nhẹ nhàng phẩy qua người Đằng Xà.

Vết thương của Đằng Xà hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Đa tạ lão gia!" Đằng Xà thở phào, nói: "Lão gia, lúc trước có một đạo nhân xông vào, muốn lấy Càn Khôn Đỉnh và Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm của lão gia.

Ta không địch lại, bị người đó đánh bị thương, người đó đang bị nhốt trong trận." Long Vương nheo mắt nhìn qua, chỉ thấy Nam Cực Tiên Ông trong trận đang xông pha ngang dọc, nhưng sống chết cũng không ra được.

"Là ai?" Long Vương đưa tay ra, trực tiếp tóm Nam Cực Tiên Ông ra, trầm giọng hỏi.

Nam Cực Tiên Ông hồn vía lên mây, nhìn Long Vương, không chút do dự, chắp tay nói: "Bần đạo là Nam Cực Tiên Ông dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Côn Luân Sơn, vừa rồi vô tình xông vào trận của tiền bối, xin tiền bối lượng thứ!" "Vô tình xông vào?" Long Vương hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang, trầm giọng nói: "Hừ, đả thương tọa kỵ của bản hoàng, ngươi nói phải làm sao?" Nói rồi, Long Vương đưa tay ra, pháp lực bàng bạc hội tụ thành một bàn tay lớn màu xanh lam nhạt, nắm chặt lấy Nam Cực Tiên Ông.

Trong khoảnh khắc, Nam Cực Tiên Ông chỉ cảm thấy nhục thân sắp bị bóp nát, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, không khỏi kinh hãi hô: "Không thể giết bần đạo, bần đạo là đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, giết bần đạo, sư phụ của ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" "Hừ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, dù hắn có đến đây cũng không dám la hét trước mặt bản hoàng, ngươi là cái thá gì?" Long Vương hừ

lạnh một tiếng, bàn tay hung hăng siết mạnh.

Chỉ nghe "bốp" một tiếng lớn, Nam Cực Tiên Ông lại bị Long Vương bóp nát.

"Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng a..." Nguyên thần của Nam Cực Tiên Ông vẫn bị Long Vương giam cầm trong tay, lúc này mới biết sợ, vội vàng cầu xin tha thứ.

"Hừ, lần này bản hoàng tha cho ngươi, nếu có lần sau, bản hoàng nhất định khiến ngươi hồn bay phách tán!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói.

"Đa tạ tiền bối!" Nam Cực Tiên Ông sợ đến toàn thân run rẩy, hóa thành một luồng lưu quang vội vàng độn đi xa.

Long Vương cũng lười tính toán với một tên hề nhảy nhót như Nam Cực Tiên Ông, nhìn Nữ Oa, cười nói: "Nữ Oa đạo hữu, để ngươi chê cười rồi!" Nữ Oa nhìn Long Vương, nhíu mày nói: "Long Vương đạo hữu, ngươi bóp nát nhục thân của đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn, e rằng sẽ khiến Nguyên Thủy đạo hữu sinh thù, ..." "Nữ Oa đạo hữu yên tâm, một Nguyên Thủy cỏn con, bản hoàng không để trong lòng!" Long Vương cười toe toét.

Nữ Oa nhướng mày, cười nói: "Long Vương đạo hữu, bản cung có chút việc cần xử lý, cũng nên rời đi rồi!" "Trăm năm thời gian, bản hoàng thật có chút không nỡ a!" Long Vương cười tủm tỉm nhìn Nữ Oa nương nương, nói.

"Đồ không đứng đắn, cáo từ, hậu hội hữu kỳ!" Nữ Oa nương nương lườm Long Vương một cái, rồi ngọc thủ đưa ra, chui vào hư không, biến mất không thấy.

Long Vương khẽ bĩu môi, quay đầu nhìn ngôi nhà tranh, vẫy tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm và Càn Khôn Đỉnh bay về trong khánh

vân sau đầu hắn, lẩm bẩm: “Thật có chút không nỡ nơi này a!

Đằng Xà, chúng ta cũng nên đi rồi!” Đằng Xà lướt đến.

Long Vương bay lên lưng Đằng Xà.

Chương 62

Đằng Xà giương sáu cánh, mang theo Long Vương hóa thành một luồng lưu quang nhanh chóng độn đi xa.

Trên đường đi, Long Vương từ từ dạy dỗ Đằng Xà, lúc rảnh rỗi, Long Vương lại tiếp tục luyện hóa Bàn Cổ chi tâm.

Năng lượng ẩn chứa trong Bàn Cổ chi tâm lớn đến đáng sợ, dù mạnh như Long Vương, bao nhiêu năm qua cũng chưa hoàn toàn luyện hóa được Bàn Cổ chi tâm.

Nhưng cũng chính vì vậy, Long Vương càng thêm mong chờ!

Đợi đến ngày hoàn toàn luyện hóa Bàn Cổ chi tâm, chắc chắn sẽ mang lại cho hắn thu hoạch bất ngờ!

"Đại bá, cứu con, đại bá, cứu con..." Một ngày nọ, Long Vương đang tu luyện, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu.

Long Vương ngừng tu luyện mở mắt ra, theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy không xa có một đạo nhân đang dắt một con thần thú "tứ bất tượng" đang độn đi xa.

"Kia là...

Tứ Bất Tượng?" Long Vương nhướng mày, thân hình lóe lên, liền chặn trước mặt đạo nhân đó, trầm giọng quát: "Hừ, Nguyên Thủy, buông nó ra!" Đạo nhân đó không ai khác, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Long Vương, cũng nhíu mày, trầm giọng nói: "Hừ, Long Vương, bần đạo khuyên ngươi nên ít quản chuyện không đâu thì tốt hơn!" "Đồ hỗn trướng, ngươi có biết, Tứ Bất Tượng là con của nghĩa đệ ta Thủy Kỳ Lân, bảo bần đạo làm sao

không quản?

Bản hoàng nói lại một câu, buông nó ra, nếu không đừng trách bản hoàng không khách khí!" Long Vương trầm giọng quát.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong mắt thần quang lóe lên, trầm giọng nói: "Long Vương, bần đạo là Bàn Cổ chính tông, bần đạo có thể coi trọng nó, thu làm tọa kỵ, là phúc phận của nó..." "Cút!" Không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, Long Vương một quyền tung ra, trúng ngay vào mặt già của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp đấm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn lăn lộn, ngã về phía sau, ầm ầm đâm sập một ngọn núi lớn.

Chốc lát sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong đống đá vụn bò ra, kinh ngạc và tức giận nói: "Long Vương, lời còn chưa nói xong, ngươi đã động thủ, ..." "Bảo ngươi cút đi cho bản hoàng, nếu không đừng trách bản hoàng không khách khí!" Long Vương trầm giọng quát.

"Long Vương, ngươi quá đáng lắm, hôm nay bần đạo liều mạng với ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, phất tay áo, trực tiếp tế ra bốn thanh tiên kiếm.

Bốn thanh tiên kiếm gào thét, trực tiếp lao về phía Long Vương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là chuyên gia luyện khí, bốn thanh tiên kiếm đều là hậu thiên linh bảo, nhưng uy lực lại không tầm thường.

"Hừ, tìm chết!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, ý niệm vừa động, Tam Bảo Ngọc Như Ý bay ra.

Ý tùy tâm động, như ý tùy tâm.

"Rắc..." Một đạo kinh lôi từ trên trời giáng xuống, ầm ầm đánh lên bốn thanh tiên kiếm mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra, bốn thanh tiên kiếm kêu lên một tiếng ai oán, đồng loạt gãy làm đôi, rơi xuống đất.

“Nguyên Thủy đạo hữu, có nhận ra Tam Bảo Ngọc Như Ý không?” Long Vương như khoe khoang, triệu hồi Tam Bảo Ngọc Như Ý, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tam Bảo Ngọc Như Ý vốn là vật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ là trên núi Bất Chu, đã bị Long Vương cướp đi.

Bây giờ Long Vương lại dùng Tam Bảo Ngọc Như Ý đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn, là cố tình làm hắn tức điên.

Long Vương không lấy Tam Bảo Ngọc Như Ý ra thì thôi, vừa lấy ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền tức không chịu nổi, kinh ngạc và tức giận nói: “Long Vương, ngươi quá đáng lắm, quá đáng lắm, hôm nay bần đạo quyết không để yên cho ngươi!” Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn hai tay chấn động, khánh vân sau đầu nhảy ra.

Chỉ thấy trong khánh vân, đao thương kiếm kích, côn bổng chùy xích, các loại bảo vật, có thể nói là đủ cả, rõ ràng Nguyên Thủy Thiên Tôn là chuyên gia luyện khí, bình thường không thiếu việc chế tạo những bảo vật này.

“Đi!” Theo một tiếng quát của Nguyên Thủy Thiên Tôn, giây tiếp theo chỉ thấy mấy chục kiện bảo vật gào thét bay ra, rợp trời dậy đất vồ tới Long Vương.

Bên cạnh, Tứ Bất Tượng nhìn mà da đầu tê dại, vội vàng trốn sau lưng Long Vương.

Ngay cả Long Vương, cũng nhìn mà thầm méo miệng!

Chỉ thấy Long Vương cũng hai tay chấn động, khánh vân sau đầu nhảy ra, trong khánh vân cũng có đủ loại bảo vật rực rỡ, chỉ là những bảo vật trong khánh vân của Long Vương rõ ràng mạnh hơn của Nguyên Thủy Thiên Tôn rất nhiều.

Long Vương là tộc trưởng của một tộc, nội tình của Long tộc vô

cùng phong phú!

Hơn nữa, bản thân Long Vương cũng có rất nhiều bảo vật.

Giây tiếp theo, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Định Quang Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, Thí Thần Thương và các loại pháp bảo công kích gào thét lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ầm..." Bảo vật của hai bên hung hăng va chạm vào nhau, bùng nổ ra thần quang không gì sánh bằng, sóng xung kích kinh khủng như thủy triều lan ra bốn phía, san bằng ức vạn dặm thành bình địa.

Sau thần quang, khói bụi tan đi.

Nhìn lại kết quả va chạm, tội nghiệp cho những bảo vật mà Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế, toàn bộ đều bị phá hủy.

Cũng chẳng trách, những bảo vật mà Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế, bản thân phẩm giai không cao, lại thuộc hậu thiên linh bảo, gặp phải những tiên thiên linh bảo của Long Vương, tự nhiên va một cái là nát.

"Oa..." Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết là do tức giận, hay bị khí tức ảnh hưởng, lại phun ra một ngụm máu già, thân hình lảo đảo.

Long Vương thu lại bảo vật, vẫn đứng vững không động, vẻ mặt hứng thú nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khinh thường nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, đó là những thứ đồng nát sắt vụn gì vậy?

Cái mặt già Bàn Cổ chính tông của ngươi đều bị ngươi làm mất hết rồi!" "Oa..." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy lại phun ra một ngụm máu già tím, thân hình lại lảo đảo.

"Cút!" Đột nhiên, Long Vương hét lớn một tiếng, thân hình bùng nổ, trực tiếp một quyền đánh về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không kịp phòng bị, trên mặt già, ăn trọn một quyền, thân hình như diều đứt dây, bay ngược ra sau, ầm ầm không biết ngã xa bao nhiêu vạn dặm, rơi vào một con sông lớn.

Chốc lát sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong sông bò ra, toàn thân ướt sũng, như một con chó rơi xuống nước, thảm hại đến cực điểm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa bò lên bờ, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Long Vương đang cười tủm tỉm nhìn mình, không khỏi giật mình, đang định ra quyền đánh Long Vương, nhưng tốc độ quyền của Long Vương lại nhanh hơn hắn rất nhiều.

Chương 63

Long Vương một cú móc hàm, tội nghiệp cho Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp ngửa mặt lên trời, bay ngược ra sau, chốc lát ầm ầm ngã xuống đất.

Long Vương chớp thời cơ như đạn pháo nhảy lên, một mông ngồi lên bụng Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai quyền như mưa rền gió dữ, điên cuồng trút xuống, đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn la hét không ngừng.

Bên cạnh, Tứ Bất Tượng nhìn mà mắt tròn xoe, con ngươi gần như rơi xuống đất.

Đây là trận đấu giữa hai cao thủ Chuẩn Thánh sao?

Quả thực là du côn lưu manh đang đánh nhau!

Đánh cho đến khi Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn tiếng, Long Vương mới dừng tay.

Tứ Bất Tượng lén lút thò đầu ra nhìn, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm ngửa trên đất, hai mắt trống rỗng vô thần, cổ họng phát ra tiếng "hít hít", mặt già sưng vù, mặt mũi máu thịt bầy nhầy, thê thảm đến mức nào thì thê thảm đến mức đó.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn có mẹ già, e rằng mẹ già của hắn nhìn thấy cũng không nhận ra.

Nhìn vẻ mặt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, rõ ràng lúc này hắn đang bị Long Vương đánh đến hoài nghi nhân sinh.

"Phì!

Dám đánh nhau với lão tử, đánh ngươi thì sao?" Long Vương nhổ một bãi nước bọt vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt đầy khinh thường

nói.

Long Vương đi đến trước mặt Tứ Bất Tượng, lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười, nói: "Con trai à, chắc chắn lại lén lút trốn ba đi chơi, đúng không?" Tứ Bất Tượng cười gượng nói: "Cái đó... cái đó bị đại bá phát hiện rồi!" Long Vương bĩu môi, nói: "Được rồi, đi thôi, bản hoàng đưa con về, bản hoàng cũng đã nhiều năm không gặp phụ hoàng của con rồi!" Nói rồi, Long Vương đưa tay ra, xé rách một khe hở, đưa Tứ Bất Tượng và Đằng Xà chui vào, vượt qua dòng sông thời không.

Giây tiếp theo, khi xuất hiện lại, đã ở tổ địa của Kỳ Lân tộc.

Chốc lát sau, Thủy Kỳ Lân đi ra, thấy Long Vương, cười ha hả nói: "Đại ca, ngọn gió nào đưa đại ca đến đây vậy?" Long Vương xách Tứ Bất Tượng đang trốn sau lưng ra, bĩu môi nói: "Hiền đệ à, phải quản tốt con trai của đệ.

Hôm nay nếu không gặp bản hoàng, con trai của đệ e rằng đã bị tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia bắt đi làm tọa kỵ rồi!" "Cái gì?

Tên Nguyên Thủy Thiên Tôn đó to gan đến vậy sao?" Thủy Kỳ Lân nổi giận, khí tức toàn thân cuồng bạo vô cùng, giận dữ nhìn Tứ Bất Tượng, trầm giọng quát: "Đồ hỗn trướng, còn không mau cút về diện bích tư quá?" "Vâng!" Tứ Bất Tượng giật mình, cúi đầu, vội vàng chạy về tổ địa của Kỳ Lân tộc.

Long Vương khẽ lắc đầu, cười khổ nói: "Hiền đệ đừng tức giận, vi huynh đã thay hiền đệ dạy dỗ tên Nguyên Thủy Thiên Tôn đó một trận rồi!" "Đa tạ huynh trưởng!" Thủy Kỳ Lân vội vàng bái lạy.

Long Vương đỡ Thủy Kỳ Lân dậy, bĩu môi nói: "Hiền đệ, còn khách sáo với vi huynh làm gì!" "Ha ha ha, đại ca nói phải, đại ca đã lâu không đến tổ địa của Kỳ Lân tộc ta, mời lên núi tụ họp!" Nói rồi, Thủy Kỳ Lân cứng rắn kéo Long Vương đi lên núi.

Trải qua mấy chục triệu năm phát triển, thực lực của Kỳ Lân tộc cũng vô cùng cường đại, trong tộc có hơn mười vị cao thủ Chuẩn Thánh, thậm chí có năm người đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Long Vương nhìn thấy vậy, trong lòng vui mừng, liền cùng Thủy Kỳ Lân uống vài chén.

Tiếp đó, Long Vương liền ở lại tổ địa của Kỳ Lân tộc, mỗi ngày cùng Thủy Kỳ Lân uống rượu nói chuyện, ngày tháng trôi qua vô cùng vui vẻ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm tại chỗ rất lâu không động đậy.

Không biết qua bao lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới cử động, từ trên đất bò dậy, hồi phục một chút thương thế, liền vội vàng về Côn Luân Sơn.

Khi đến Côn Luân Sơn, lại phát hiện Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ đều đã ra ngoài du ngoạn chưa về.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liền một mình trở về Ngọc Thanh Cung, đợi hai người trở về.

Lúc này, một luồng lưu quang bắn về phía Côn Luân Sơn, lưu quang thu lại, lộ ra một hư ảnh, chính là Nam Cực Tiên Ông bị Long Vương hủy đi nhục thân.

Nam Cực Tiên Ông vội vàng đi đến ngoài Ngọc Thanh Cung, chắp tay nói: "Lão sư, cứu ta!" "Vào đi!" Trong Ngọc Thanh Cung, truyền ra giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nam Cực Tiên Ông vội vàng đi vào Ngọc Thanh Cung, quỳ rạp xuống đất, khóc lớn: "Lão sư, xin hãy cứu ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy bộ dạng thảm hại của Nam Cực Tiên Ông, không khỏi nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Ai đã hủy nhục thân của ngươi?" Nam Cực

Tiên Ông khóc lớn: “Lão sư,... là tộc trưởng Long tộc Long Vương đã hủy nhục thân của đồ nhi, xin lão sư làm chủ cho ta, hu hu hu...” “Long Vương, lại là Long Vương?” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến toàn thân run rẩy, nghiến răng nghiến lợi.

Làm chủ?

Làm chủ cái rắm!

Vi sư vừa rồi cũng bị Long Vương đánh cho một trận!

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn sĩ diện tự nhiên sẽ không nói ra những lời này, chỉ giữ trong lòng, tức đến toàn thân run rẩy, phất tay áo, giúp Nam Cực Tiên Ông tái tạo nhục thân, trầm giọng nói: “Sau này tránh xa Long tộc ra, đi đi!” Cái gì?

Hết rồi?

Nam Cực Tiên Ông ngơ ngác, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng ra khỏi Ngọc Thanh Cung, xuống Côn Luân Sơn, về đạo trường của mình, ổn định nhục thân và cảnh giới.

Thời gian trôi qua, thấm thoắt ngàn năm.

Long Vương cũng đã ở lại tổ địa của Kỳ Lân tộc ngàn năm.

Một ngày nọ, Long Vương tìm Thủy Kỳ Lân, chắp tay với Thủy Kỳ Lân: “Đa tạ hiền đệ đã khoản đãi ngàn năm, chỉ là vi huynh có chút việc, liền xin cáo từ trước!” “Đại ca, nhất định phải đi sao?” Thủy Kỳ Lân có chút không nỡ.

Long Vương cười khổ nói: “Hiền đệ, Tiên Thiên Tam Tộc của chúng ta sắp xuất thế, có một số việc bản hoàng phải đích thân đi xử lý, vi huynh xin cáo từ trước!” “Vậy được, huynh đệ ta không giữ đại ca lại nữa, đại ca đi thong thả!” Việc liên quan đến sự trở lại của Tiên Thiên Tam Tộc, Thủy Kỳ Lân cũng không giữ Long Vương lại, chắp tay với Long Vương.

“Hiền đệ ở lại!” Long Vương chắp tay với Thủy Kỳ Lân, đưa tay xé rách hư không, đưa Đẳng Xà rời khỏi tổ địa của Kỳ Lân tộc.

Sau khi Long Vương rời đi, Thủy Kỳ Lân càng nghĩ càng tức, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tên Nguyên Thủy Thiên Tôn chết tiệt, bắt nạt lên đầu Kỳ Lân tộc của ta rồi!

Chương 64

Không được, bản hoàng không thể cứ thế mà bỏ qua!" Lập tức, Thủy Kỳ Lân bước một bước, vượt qua dòng sông thời không, đến dưới chân Côn Luân Sơn.

"Nguyên Thủy, cút ra đây cho bản hoàng!" Thủy Kỳ Lân giận dữ gầm lên.

Thủy Kỳ Lân vốn có giọng nói trời sinh to lớn, một tiếng hét ra, tựa như cửu thiên phích lịch, sấm sét cuồn cuộn, điên cuồng tràn lên Côn Luân Sơn.

Trong Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giảng đạo cho đệ tử.

Đột nhiên nghe thấy tiếng hét, mặt già lập tức trầm xuống.

Lập tức, thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên, liền xuống núi, thấy Thủy Kỳ Lân, giận dữ nói: "Người nào?

Dám đến Côn Luân Sơn của ta làm càn?" Các đệ tử như Nam Cực Tiên Ông cũng lũ lượt rời khỏi núi Côn Luân.

Thủy Kỳ Lân trừng đôi mắt to như chuông đồng, nổi giận nói: "Hừ, ngàn năm trước, ngươi lấy con trai ta là Tứ Bất Tượng làm tọa kỵ, có hỏi qua bản hoàng chưa?

Nguyên Thủy, hôm nay bản hoàng sẽ san bằng núi Côn Luân, cho ngươi nhớ đời!" Nói rồi, Thủy Kỳ Lân gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"...Thủy Kỳ Lân?" Nguyên Thủy Thiên Tôn giật nảy mình, vội vàng tế ra một chiếc rìu lớn, chộp mạnh về phía Thủy Kỳ Lân.

"Ầm..." Thủy Kỳ Lân bị nhốt dưới chiếc rìu lớn.

“Gào...” Một tiếng gầm giận dữ như sấm sét vang trời động đất, chiếc rìu lớn lập tức bị Thủy Kỳ Lân làm vỡ tan tành, nổ tung.

Một con kỳ lân ngũ sắc khổng lồ vô cùng nhảy ra, há to miệng, lao thẳng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không kịp phòng bị, lập tức bị đè ngã xuống đất, hai vai máu tươi đầm đìa, trông vô cùng đáng sợ.

“Sư phụ...” Các đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy đều mắt trợn tròn, miệng há hốc, vội vàng tung pháp bảo tấn công Thủy Kỳ Lân.

“Gào...” Lại một tiếng gầm giận dữ của kỳ lân vang trời động đất.

Sóng âm kinh hoàng hóa thành những gợn sóng màu vàng, trực tiếp đánh nát pháp bảo của các đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn những đệ tử đó thì bị chấn bay lộn nhào về phía sau, hộc máu không ngừng.

“Thủy Kỳ Lân, ngươi dám...” Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên giận dữ, bấm một Độn Thổ quyết, chui xuống đất bỏ chạy.

“Cút ra đây cho bản hoàng!” Thủy Kỳ Lân gầm lên, giơ một móng vuốt, giẫm mạnh xuống đất.

“Ầm...” Chỉ nghe một tiếng động lớn, mặt đất rung chuyển, một cột đá lớn dài mấy vạn trượng phóng lên trời, trực tiếp hất văng Nguyên Thủy Thiên Tôn từ dưới lòng đất lên, bay thẳng lên trời cao.

Thủy Kỳ Lân là Thủy tổ của Kỳ Lân, thân mang năm loại thuộc tính.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giở trò Độn Thổ quyết trước mặt hắn, tự nhiên là phải chịu thiệt!

“Ọe...” Nguyên Thủy Thiên Tôn cổ họng ngòn ngọt, không nhịn được phun ra một ngụm máu già, vội vàng bấm một ấn quyết khác,

chạy trốn không còn tăm tích.

"Hừ, Nguyên Thủy, cứ chạy đi, hôm nay bản hoàng sẽ phá sập núi Côn Luân này!" Thủy Kỳ Lân không thèm để ý đến Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chạy trốn, gầm lớn một tiếng, xông vào trong núi, cái miệng khổng lồ đáng sợ há ra, phun ra ngọn lửa Kỳ Lân hừng hực, thiêu cháy Tam Thanh Cung.

Chỉ trong nháy mắt, Tam Thanh Cung đã bị ngọn lửa hừng hực bao trùm.

"Thủy Kỳ Lân, ngươi dám!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy cảnh này, ánh mắt như muốn nứt ra, nghiến răng nghiến lợi gầm lên.

Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa tay ra, trong lòng bàn tay có lôi phù nhảy múa, chỉ nghe một tiếng "rắc" thật lớn, một tia sét như hỏa xà xé toạc bầu trời, giáng thẳng xuống Thủy Kỳ Lân.

Sấm sét kinh hoàng giáng xuống người Thủy Kỳ Lân, toàn thân lớp vảy của hắn tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ không gì sánh được, bảo vệ khắp người.

Khoảnh khắc tiếp theo, một chuyện kỳ quái đã xảy ra!

Tia sét giáng xuống người Thủy Kỳ Lân, giống như một tia sáng chiếu vào tấm gương, lại bị phản ngược lại, nổ ầm lên một đỉnh núi cao của Côn Luân.

"Ầm..." Ngọn núi cao đó đổ sụp, đá lở lăn xuống, đập sập một mảng lớn của Tam Thanh Cung.

"..." Nguyên Thủy Thiên Tôn mắt trợn tròn, miệng há hốc, gần như không dám tin vào mắt mình.

"Hừ, bản hoàng lười để ý tới ngươi!" Thủy Kỳ Lân gầm lớn một tiếng, toàn thân hiện lên vầng sáng màu lam nhạt, chỉ nghe một tiếng "ào ào" thật lớn, dưới bốn móng chân lại hiện ra một dòng sông cuồn

cuộn.

Dòng sông gào thét, như một con rồng điên cuồng, gào thét lao về phía Tam Thanh Cung.

Tam Thanh Cung vốn đang bị ngọn lửa hừng hực bao trùm, lập tức bị dòng sông xô đổ, trở thành một đống hoang tàn.

"Thủy Kỳ Lân..." Nguyên Thủy Thiên Tôn lơ lửng giữa không trung, nhưng không dám xuống, tức đến toàn thân run rẩy.

"Hừ, Nguyên Thủy, nếu có lần sau, bản hoàng nhất định sẽ cho ngươi biết tay!" Thủy Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng, nhảy một cái, chui vào hư không biến mất không tăm tích.

Chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây người tại chỗ, một trận hỗn loạn.

Các đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn thì nhìn nhau, sợ hãi không dám hó hé.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bình sinh coi thường nhất là đám phi cầm lân giáp, vậy mà hôm nay lại bị đám phi cầm lân giáp đánh cho không còn đường chống đỡ, thậm chí cả núi Côn Luân cũng bị phá hủy.

"Ọe..." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn cảnh tượng này, tức đến khí huyết dâng trào, cổ họng ngòn ngọt, không nhịn được "ọe" một tiếng phun ra ngụm máu già, mắt trợn trắng, ngất xỉu ngay tại chỗ.

"Sư phụ..." Các đệ tử giật nảy mình, vội vàng tiến lên đỡ lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 65

Các đệ tử vội vàng xoay quanh, người thì bấm nhân trung, người thì truyền pháp lực, muốn làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn tỉnh lại.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn mãi vẫn chưa tỉnh.

Cũng tại Nguyên Thủy Thiên Tôn quá sơ suất.

Hắn tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, không ai dám đến Côn Luân Sơn làm càn, vì vậy không hề mở trước đại trận hộ sơn.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể mở trước đại trận hộ sơn, cũng sẽ không đến nông nỗi này.

Đúng lúc này, không gian dao động, từ trong đó bước ra hai đạo nhân một già một trẻ, chính là Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ.

Ra là hai người cảm nhận được sự khác thường ở Côn Luân Sơn, nên vội vàng chạy về.

Chỉ là hai người nhìn cảnh tượng trước mắt, suýt nữa tức đến không thở nổi, ngất đi.

"...Rốt cuộc có chuyện gì?" Thông Thiên Giáo Chủ tức đến toàn thân run rẩy, gầm lên.

Thái Thượng Lão Tử đi đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, lật tay, hiện ra một viên kim đan, đưa cho Nam Cực Tiên Ông, nói: "Cho sư phụ ngươi uống!" Nam Cực Tiên Ông vội vàng nhận lấy tiên đan, cho Nguyên Thủy Thiên Tôn uống.

Một lát sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn tỉnh lại, nhìn thấy Thái Thượng Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ cảm thấy mặt già đỏ bừng, xấu hổ vô cùng.

“Nhị ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao Côn Luân Sơn lại thành ra thế này?” Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

“Thủy Kỳ Lân, con Thủy Kỳ Lân đó như phát điên chạy đến Côn Luân Sơn của ta, phá hủy Côn Luân Sơn của ta trong chốc lát!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi nói.

“Thủy Kỳ Lân?” Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, nhướng mày, nghiến răng nói: “Hừ, hay cho một Thủy Kỳ Lân, bắt nạt đến đầu Tam Thanh chúng ta rồi, bần đạo tuyệt không bỏ qua!” Nói rồi, Thông Thiên Giáo Chủ đưa tay ra, trực tiếp xé rách hư không, đi đến tổ địa của tộc Kỳ Lân.

“Tam đệ!” Thái Thượng Lão Tử nhíu mày, kinh hãi kêu lên.

Do dự một chút, Thái Thượng Lão Tử không yên tâm về Thông Thiên Giáo Chủ, cũng xé rách hư không, đuổi theo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cố gắng gượng dậy, cũng đuổi theo.

Tam Thanh đến tổ địa của tộc Kỳ Lân.

Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ quát: “Thủy Kỳ Lân, cút ra đây cho bần đạo!” Một lát sau, Thủy Kỳ Lân từ dưới núi Kỳ Lân đi ra, trầm giọng quát: “Hừ, bản hoàng còn đang nghĩ là kẻ nào, dám ở dưới chân núi Kỳ Lân của ta làm càn, Nguyên Thủy, sao thế?

Ở Côn Luân Sơn bị đánh chưa đủ à?

Chạy đến dưới chân núi Kỳ Lân của ta làm càn!” “Tìm chết!” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến nghiến răng nghiến lợi, giận dữ nhìn Thủy Kỳ Lân.

Thông Thiên Giáo Chủ lật tay, hiện ra Thanh Bình Kiếm, giận dữ nhìn Thủy Kỳ Lân, trầm giọng quát: “Thủy Kỳ Lân, ngươi dám phá

hủy Côn Luân Sơn của ta, hôm nay bần đạo sẽ san bằng núi Kỳ Lân của ngươi!" Nói rồi, Thông Thiên Giáo Chủ hét lớn một tiếng, một kiếm chém về phía Thủy Kỳ Lân.

Kiếm khí tung hoành hàng ức vạn dặm, vô cùng kinh người.

"Hừ, bản hoàng ở đây, không đến lượt ngươi làm càn!" Thủy Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra, nhẹ nhàng nhấc lên, một ngọn núi khổng lồ cao vạn trượng từ mặt đất mọc lên.

"Ầm..." Kiếm khí nổ trên ngọn núi khổng lồ vạn trượng, làm ngọn núi nát tan, nhưng kiếm khí cũng theo đó tiêu tán.

Thủy Kỳ Lân nổi giận, trừng đôi mắt to như chuông đồng, giận dữ nhìn Tam Thanh, trầm giọng quát: "Dám ở núi Kỳ Lân của ta làm càn, tìm chết, các trưởng lão tộc Kỳ Lân đâu?" Thủy Kỳ Lân vừa dứt lời, chỉ thấy mười mấy luồng sáng phóng lên trời, vây quanh Tam Thanh.

Luồng sáng tan đi, lộ ra từng vị cường giả khí tức vô cùng kinh khủng.

Những cường giả này, đều là cao thủ Chuẩn Thánh!

Thậm chí, trong đó có năm vị cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"..." Tam Thanh thấy vậy mắt trợn tròn, miệng há hốc, gần như không dám tin vào mắt mình.

Rõ ràng họ cũng không ngờ tộc Kỳ Lân lại có nền tảng mạnh mẽ đến vậy!

Hơn mười vị cao thủ Chuẩn Thánh, tương đương với thực lực của hai tộc Vu Yêu rồi!

Tộc Kỳ Lân đã như vậy, vậy còn hai tộc Long Phượng thì sao?

Chẳng lẽ hai tộc Long Phượng cũng có nền tảng đáng sợ như vậy

sao?

Nghĩ đến đây, Tam Thanh liền cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“Hừ, ba vị đạo hữu đã đến rồi, vậy tộc Kỳ Lân của ta tự nhiên phải tiếp đãi khách quý cho tốt!” Thủy Kỳ Lân nhìn Tam Thanh với vẻ mặt đầy trêu chọc, trầm giọng nói: “Các vị trưởng lão, hãy chiêu đãi khách của ta cho tốt!” “Vâng, tộc trưởng!” Các trưởng lão tộc Kỳ Lân hô lên, ồ ạt xông về phía Tam Thanh.

Tam Thanh giật nảy mình.

Thái Thượng Lão Tử vội vàng vỗ trán, một tòa bảo tháp vàng rực hiện ra, đứng sau gáy ông.

Bảo tháp không phải vật gì khác, chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp do ba thành công đức khai thiên hóa thành, một trong tam đại chí bảo phòng ngự của Hồng Hoang.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vừa xuất hiện, liền rủ xuống vạn trượng huyền hoàng chi khí, bao bọc bảo vệ ba người Tam Thanh.

“Ầm ầm ầm...” Khoảnh khắc tiếp theo, các cao thủ tộc Kỳ Lân ập đến, đánh vào lớp bảo vệ huyền hoàng của Linh Lung Bảo Tháp, tạo ra những gợn sóng lớn.

Chương 66

"Nhị đệ, tam đệ, nơi này không nên ở lâu, mau rút lui!" Thái Thượng Lão Tử điên cuồng thúc giục Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hét lớn.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng không còn tâm tư báo thù nữa.

Ba người vội vàng xé rách hư không, chạy trốn không còn tăm tích.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình!" Thủy Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về tổ địa của tộc Kỳ Lân.

Tam Thanh thì hoảng hốt chạy về Côn Luân Sơn, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, liền cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Thực sự không ngờ tộc Kỳ Lân lại có nền tảng sâu dày đến vậy.

Nếu không phải Thái Thượng Lão Tử có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, ba người hôm nay sợ rằng đã bỏ mạng tại núi Kỳ Lân.

Sau khi Tam Thanh trở về Côn Luân Sơn, cũng không nói với người ngoài, lặng lẽ xây dựng lại Côn Luân Sơn, mở đại trận hộ sơn.

Tam Thanh truyền lệnh nghiêm, yêu cầu đệ tử của mình không được đi trêu chọc Tiên Thiên Tam Tộc.

Chuyện này tạm thời kết thúc.

Ở một nơi khác, Long Vương sau khi rời khỏi núi Kỳ Lân, tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang.

Một ngày nọ, Long Vương đang ngồi trên lưng Đằng Xà luyện

hóa Bàn Cổ chi tâm, đúng lúc này, một luồng sáng bắn tới, chặn đường đi của hai người.

Luồng sáng tan đi, lộ ra một bóng người, đó là một đạo nhân béo mập.

Vị đạo nhân đó lớn tiếng nói: "Này, đường này không thông, muốn qua đây, để lại tiền mãi lộ!" Ơ?

Gặp phải cướp rồi à?

Long Vương ngơ ngác, nhất thời có chút chưa hoàn hồn.

Đạo nhân béo thấy Long Vương ngây người, tưởng hắn sợ hãi, kiêu ngạo hét lớn: "Này, đạo nhân kia, mau mau để lại tiền mãi lộ, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không...

đừng trách ta không khách khí!" "Tiền mãi lộ?" Long Vương hoàn hồn, nổi hứng trêu chọc, lật tay, hiện ra Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, nhìn đạo nhân béo, nói: "Nhìn Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên này, ngươi muốn cái nào?" "Á?

Hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo!" Đạo nhân béo thấy vậy mắt sáng rực, trái tim nhỏ bé phấn khích đập thình thịch không ngừng, nhìn Long Vương, ánh mắt đó, rõ ràng là đang nhìn một con cừu béo.

"Ơ?

Cả hai đều không thích à?

Vậy bản hoàng còn có..." Long Vương lật tay, hiện ra Tam Bảo Ngọc Như Ý, ba mươi sáu hạt Định Hải Thần Châu, Định Quang Châu, Thái Hư Thần Giáp, Thí Thần Thương, nhìn đạo nhân béo với vẻ mặt đầy trêu chọc, hỏi: "Xem mấy món này được không?" "Quá được!" Đạo nhân béo thấy vậy thở ngày càng gấp gáp, vui mừng như điên nói: "Ta muốn tất cả, mau đưa hết những bảo vật đó cho ta!"

Long Vương hừ lạnh một tiếng, thu lại tất cả bảo vật, nhìn đạo nhân béo với vẻ mặt khinh thường, trầm giọng nói: "Hừ, thứ như ngươi, cũng dám đòi bảo vật của bản hoàng!" Đạo nhân béo thấy con vịt đến miệng còn bay mất, lập tức sốt ruột, kinh ngạc và giận dữ nói: "...ngươi dám chơi ta, tìm chết!" Nói rồi, đạo nhân béo rút ra một thanh đại đao, một đao chém về phía Long Vương.

Một đao này, cũng có uy thế kinh người, đao khí tung hoành, như muốn xé trời động đất.

Chỉ là một đao tự tin của đạo nhân béo, lại bị Long Vương cong ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, liền phá vỡ.

Đạo nhân béo "ọe" một tiếng phun ra ngụm máu già, nhìn Long Vương với vẻ mặt kinh hãi, kinh ngạc và giận dữ nói: "Không ngờ ngươi cũng có vài chiêu, tốt, tốt, ngươi đã thành công chọc giận ta, chết đi!" Nói rồi, trên người đạo nhân béo tỏa ra thần quang mãnh liệt.

Một lát sau, thần quang tan đi, tại chỗ hiện ra một con rắn khổng lồ, chỉ là con rắn này có chút kỳ quái, toàn thân đều là từng khúc thịt béo, trông vô cùng ngấy.

Long Vương thấy vậy nhướng mày, tấm tắc khen: "Không ngờ lại là thượng cổ thần thú Phì Di!" "Hừ, bây giờ biết sợ rồi chứ?" Phì Di ngẩng cái đầu béo mập lên, vênh váo nói.

"Sợ cái quỷ, một thân thịt béo, bản hoàng nhìn còn thấy ghê!" Long Vương đảo mắt khinh bỉ, bĩu môi nói.

"Tìm chết!" Phì Di đại nộ, hét lớn một tiếng, uốn éo thân hình béo mập, liền lao về phía Long Vương.

Tình cảnh đó, giống như một khúc ruột heo lớn đang ngọ nguậy.

"Đúng là một khúc ruột béo!" Long Vương bĩu môi, vung tay áo, trực tiếp đánh bay Phì Di lộn nhào về phía sau, nổ ầm, đâm sập một

ngọn núi lớn.

Một lát sau, Phì Di từ trong đống đá vụn bay ra, nhìn Long Vương với vẻ mặt kinh ngạc và giận dữ, trầm giọng quát: "Tốt tốt tốt, không ngờ bản lĩnh của ngươi cũng không tệ, được, nếu đã như vậy, vậy để ta cho ngươi xem tuyệt chiêu của ta!" Nói rồi, chỉ thấy Phì Di hiện hóa thành hình người, lật tay, hiện ra một cái hộp kiếm.

Long Vương nhìn thấy cái hộp kiếm đó, không khỏi hai mắt sáng lên, kinh hãi kêu lên: "... một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, Ngũ Châm Tùng?" Phì Di ngẩn ra, đắc ý nhìn Long Vương, trầm giọng nói: "Hừ, không tệ nha, có thể nhận ra Ngũ Châm Tùng, sao không mau ngoan ngoãn bó tay chịu trói, dâng lên bảo vật?" "...ngươi lại đem Ngũ Châm Tùng luyện chế thành bảo vật?" Long Vương thấy vậy tức đến suýt tiểu ra quần, hận không thể giết chết Phì Di ngay tại chỗ.

Ngũ Châm Tùng?

Đó là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn đấy!

Trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, nếu luận về sức tấn công, Ngũ Châm Tùng không nghi ngờ gì là mạnh nhất.

Trên Ngũ Châm Tùng, có vạn ngàn cây kim thông, những cây kim thông này mang thuộc tính ngũ hành, đều thuộc hàng Tiên Thiên, từ đó có thể thấy sự đáng sợ của Ngũ Châm Tùng.

Nhưng rõ ràng thần thông luyện khí của Phì Di không ra sao cả.

Hắn đã luyện hỏng Ngũ Châm Tùng, trong đó pha tạp rất nhiều thứ Hậu Thiên, dẫn đến tuy đã luyện chế ra bảo vật, nhưng phẩm cấp của bảo vật cũng chỉ bình thường.

May mà, Long Vương lại có Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh có thể luyện đi tất cả tạp chất, tái tạo lại Ngũ

Châm Tùng!

Chương 67

Nhưng, dù vậy, Long Vương vừa nhìn thấy Ngũ Châm Tùng bị Phì Di phung phí thành ra bộ dạng này, liền tức không chịu nổi.

"Hừ, biết sợ chưa?

Sợ rồi thì sao không mau bó tay chịu trói?" Phì Di thúc giục.

"Sợ mẹ ngươi!" Long Vương nổi giận, thân hình lóe lên, liền lướt đến trước mặt Phì Di, một quyền tung ra, trực tiếp đánh bay Phì Di lộn nhào về phía sau, đập xuống mặt đất tạo ra một cái hố sâu khổng lồ.

Phì Di chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, làm sao là đối thủ của Long Vương.

Chỉ một quyền, Long Vương đã đánh cho Phì Di hồn bay phách tán ngay tại chỗ!

Nhưng Long Vương vẫn chưa nuốt trôi cục tức này!

Long Vương lại xông lên, lật tay, hiện ra Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, chém hết kiếm này đến kiếm khác, trực tiếp phân thây Phì Di.

Đằng Xà bên cạnh thấy vậy rùng mình một cái.

Mãi đến khi băm Phì Di thành thịt nát, Long Vương mới dừng tay, vẫy tay một cái, thu lấy hộp kiếm Ngũ Châm Tùng, nhổ một bãi nước bọt về phía Phì Di, trầm giọng nói: "Hừ, phung phí của trời như vậy, đáng đời!" Nói rồi, Long Vương gọi Đằng Xà, nhảy lên lưng Đằng Xà.

Đằng Xà giương sáu cánh, bay thẳng lên trời.

Long Vương thì ở trên lưng Đằng Xà, chuẩn bị dùng Càn Khôn

Đỉnh luyện hóa tạp chất trong Ngũ Châm Tùng, nâng cao phẩm cấp của hộp kiếm...

"Nguyên Thủy đạo hữu, xin ra gặp mặt!" Dưới núi Côn Luân, Long Vương hét lớn.

Hiện nay, mười đại Tiên Thiên linh căn ngoại trừ Tiên Hạnh đều đã có đủ, Long Vương tự nhiên phải tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một lát sau, Tam Thanh đi ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Long Vương, không khỏi tức giận, nói: "Long Vương, ngươi đến Côn Luân Sơn của ta, có việc gì?" Long Vương cười toe toét, nói: "Nghe nói Nguyên Thủy đạo hữu thiên hạ vô song về luyện khí đạo, bản hoàng cũng hiểu biết một chút về luyện khí đạo, hôm nay đến cùng Nguyên Thủy đạo hữu giao lưu một phen, không biết Nguyên Thủy đạo hữu có nhã hứng không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, vô vị, bần đạo cần tu luyện, không có thời gian để ý đến ngươi!" Long Vương nhướng mày, khinh thường nói: "Sao thế?

Nguyên Thủy đạo hữu, không dám sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, trầm giọng quát: "Hừ, bần đạo có gì mà không dám?" Long Vương cười toe toét, nói: "Nguyên Thủy đạo hữu không phải thấy vô vị sao, vậy được, chúng ta đặt chút tiền cược!" Nói rồi, Long Vương lật tay, hiện ra một cây thước màu đỏ tím, chính là Lượng Thiên Xích, cười tủm tỉm nói: "Đây là Lượng Thiên Xích, nếu đạo hữu thắng, bản hoàng sẽ dâng Lượng Thiên Xích lên, nếu đạo hữu thua, thì đem Tiên Hạnh trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn tặng cho bản hoàng, thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, có chút động lòng.

"Nhị đệ..." Thái Thượng Lão Tử kéo tay áo Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ lắc đầu với ông.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy tự tin có mười phần chắc chắn sẽ

thắng Long Vương, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, dù ngươi có nói hay như rồng leo phượng múa, bần đạo cũng sẽ không thi đấu với ngươi, mời về đi!" Long Vương lật tay, hiện ra ba mươi sáu hạt Định Hải Thần Châu, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với vẻ mặt đầy trêu chọc, khinh thường nói: "Nguyên Thủy đạo hữu chê tiền cược ít à?

Vậy được, bản hoàng sẽ thêm ba mươi sáu hạt Định Hải Thần Châu, đạo hữu có dám thi đấu không?" Ba mươi sáu hạt Định Hải Thần Châu, cộng thêm Lượng Thiên Xích, giá trị của chúng vượt xa Tiên Hạnh.

Tiên Hạnh tuy là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, nhưng đối với tu vi của bọn họ, đã không còn tác dụng lớn, nhưng ba mươi sáu hạt Định Hải Thần Châu và Lượng Thiên Xích lại khác.

Trong truyền thuyết, ba mươi sáu hạt Định Hải Thần Châu có thể diễn hóa ra ba mươi sáu tầng chư thiên, chứa đựng pháp lực vô thượng.

Lượng Thiên Xích còn là bảo vật do ba thành công đức khai thiên hóa thành, cùng cấp bậc với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Thái Thượng Lão Tử, có thể trấn áp khí vận, những bảo vật như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thèm thuồng, đó là nói dối.

Hơn nữa, Long Vương dùng hai kiện pháp bảo để thi đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong tình huống không cân sức như vậy, bản thân nó đã là một sự khinh thường đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Long Vương khiêu khích Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến cho dưới chân núi Côn Luân sớm đã đứng đầy người.

Hơn nữa, lúc này các đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đều có mặt!

Long Vương đã leo lên đầu ị trên cổ, khiêu khích như vậy, làm sư phụ mà không ứng chiến, chẳng phải là mất mặt đến nhà bà ngoại sao!

Hơn nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất tự tin vào luyện khí đạo của mình!

"Long Vương, ngươi thật sự cho rằng ngươi thắng chắc bần đạo sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi nhìn Long Vương, trầm giọng nói.

Long Vương nhướng mày, khinh thường nói: "Bản hoàng thật sự nghĩ vậy đấy!" "Long Vương, ngươi khinh người quá đáng, được, hôm nay bần đạo sẽ cược với ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến toàn thân run rẩy, gầm lên.

Long Vương cười toe toét, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Được, nhưng mà..." "Nhưng mà sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói.

"Nhưng mà bản hoàng không tin vào nhân phẩm của ngươi, hay là chúng ta mỗi người lấy Thiên Đạo ra thề, thế nào?" Long Vương nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với vẻ mặt khinh thường, khiêu khích.

"Được, lấy Thiên Đạo ra thề thì lấy Thiên Đạo ra thề!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến nghiến răng nghiến lợi, giơ tay chỉ lên trời, lớn tiếng nói: "Bần đạo Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay cùng Long Vương cược đấu thuật luyện khí, nếu bần đạo thắng, Long Vương sẽ tặng Lượng Thiên Xích và ba mươi sáu hạt Định Hải Thần Châu cho bần đạo, nếu bần đạo thua, vậy bần đạo sẽ đem Tiên Hạnh trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn tặng cho Long Vương, đặc biệt lấy Thiên Đạo làm chứng!" "Tốt!" Nụ cười trên mặt Long Vương càng rạng rỡ, cũng giơ tay chỉ lên trời, lớn tiếng nói: "Thiên Đạo ở trên, bản hoàng hôm nay cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cược đấu thuật

luyện khí, nếu bản hoàng thắng, vậy bản hoàng nguyện ý đem ba mươi sáu hạt Định Hải Thần Châu và Lượng Thiên Xích tặng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng nếu bản hoàng thắng, Nguyên Thủy Thiên Tôn phải đem Tiên Hạnh trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn tặng cho bản hoàng!" Hai người vừa dứt lời, khế ước Thiên Đạo liền được hình thành.

Lúc này, Thiên Đạo đã hoàn chỉnh.

Nếu hai bên lấy Thiên Đạo ra thề, có một bên không tuân thủ, vậy Thiên Đạo tất nhiên sẽ ra tay chủ trì công đạo.

Cũng có nghĩa là, đã lấy Thiên Đạo ra thề, thì không có cơ hội lật lọng!

Long Vương cười tủm tỉm nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, ngài là chủ, bản hoàng là khách, bản hoàng xin nhường đạo hữu đi trước!" "Tốt, bần đạo lại muốn xem xem ngươi làm sao có thể thắng được bần đạo?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến toàn thân run rẩy, nghiến răng nghiến lợi.

Đồng thời, Nguyên Thủy Thiên Tôn lật tay, hiện ra một khối thần thiết, trong lòng bàn tay hội tụ pháp lực cuồng bạo, hình thành Tam Muội Chân Hỏa, bắt đầu rèn đúc pháp bảo.

Không thể không nói, thủ pháp rèn đúc của Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng cao minh.

Hơn nữa, lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn vì để thắng Long Vương, có thể nói là đã dùng hết sức, đem hết những gì cả đời đã học, đều đổ dồn lên khối thần thiết này.

Thần thiết trong tay ông không ngừng biến đổi hình dạng, cuối cùng hình thành một mô hình tiên kiếm.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, tiên kiếm cuối cùng cũng hoàn

toàn thành hình.

Chương 68

Cực phẩm Hậu Thiên linh bảo!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng gật đầu, tay cầm tiên kiếm, nhìn về phía Long Vương, bĩu môi nói: "Long Vương, bần đạo xem ngươi có thủ đoạn gì để thắng bần đạo?" Mọi người cũng nhìn đến hoa cả mắt.

Thái Thượng Lão Tử nhẹ nhàng vuốt râu dài, rõ ràng cũng cho rằng phần thắng đã nắm chắc.

Thông Thiên Giáo Chủ bĩu môi nói: "Long Vương, ngươi cũng quá không biết tự lượng sức mình, về phương diện luyện khí, thiên hạ không ai có thể vượt qua nhị ca của bần đạo!" Trong đám người cũng bàn tán xôn xao.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn không hổ là một trong Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, thủ đoạn luyện khí thật cao minh!" "Đúng vậy, cực phẩm Hậu Thiên linh bảo, thủ đoạn như vậy, không phải người thường có thể học được!" "Lần này, Long Vương sợ là thua chắc rồi!" Long Vương lại không hề vội vàng, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười tủm tỉm nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, có thể cho ta mượn tiên kiếm ngài luyện chế một chút được không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhíu mày, dù sao cũng thắng chắc rồi liền ném tiên kiếm trong tay về phía Long Vương, trầm giọng nói: "Hừ, bần đạo lại muốn xem xem ngươi có bản lĩnh gì!" "Vậy Nguyên Thủy đạo hữu phải mở to mắt mà xem cho kỹ đây!" Long Vương nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với vẻ mặt đầy trêu chọc, lật tay, hiện ra một cái đỉnh nhỏ, chính là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Càn Khôn Đỉnh.

"Càn Khôn Đỉnh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi kêu lên.

Long Vương ném tiên kiếm vào trong Càn Khôn Đỉnh, sau đó dùng Càn Khôn Đỉnh để rèn luyện lại thanh tiên kiếm đó.

Không biết qua bao lâu, Long Vương lấy thanh tiên kiếm ra, bề mặt tiên kiếm càng thêm thần quang rực rỡ, càng thêm sáng ngời, kiếm ý ngút trời, kinh ngạc thay, thanh tiên kiếm đó đã trở thành vật Tiên Thiên.

Trung phẩm Tiên Thiên linh bảo!

Càn Khôn Đỉnh có công hiệu biến Hậu Thiên thành Tiên Thiên.

Tuy rằng, không thể biến cực phẩm Hậu Thiên linh bảo thành cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, nhưng biến thành hạ phẩm, hoặc là trung phẩm Tiên Thiên linh bảo, thì không có vấn đề gì.

Bất kể thế nào, trong đại đa số trường hợp, Tiên Thiên thắng Hậu Thiên.

Vì vậy, phẩm cấp của thanh tiên kiếm đã được nâng cao!

Cũng có nghĩa là, Long Vương đã thắng!

Đây cũng là sự tự tin của Long Vương!

Long Vương thu lại Càn Khôn Đỉnh, tay cầm tiên kiếm, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với vẻ mặt đầy trêu chọc, cười tủm tỉm nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, bản hoàng thắng rồi, ngài sẽ không lật lọng chứ, mau lấy Tiên Hạnh ra đây!" "...Long Vương, ngươi gian trá..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến toàn thân run rẩy, giận không thể át.

Long Vương căn bản không luyện khí, mượn hoa dâng Phật, dùng Càn Khôn Đỉnh biến thành Tiên Thiên, như vậy một phen, Long Vương đã thắng chắc rồi.

Đây chính là sự tự tin của Long Vương!

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới biết mình đã bị lừa.

Long Vương lại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với vẻ mặt đầy trêu chọc, khinh thường nói: "Sao thế?

Nguyên Thủy đạo hữu, thua không nổi à?

Chẳng lẽ thua cược, còn muốn thua cả nhân phẩm sao?" "...Long Vương, ngươi vô sỉ..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến râu run lẩy bẩy, mặt già cũng thành màu tím gan, chửi ầm lên.

Long Vương đảo mắt khinh bỉ, bĩu môi nói: "Thua thì thua, Nguyên Thủy, đừng quên, chúng ta đã thề với Thiên Đạo, nếu ngươi không đưa Tiên Hạnh cho bản hoàng, sợ rằng trong chốc lát, thiên lôi sẽ giáng xuống, đến lúc đó... ngươi sẽ bị đánh đến hình thần câu diệt đấy!" Ầm ầm ầm...

Đúng lúc này, trên bầu trời mây đen hội tụ, mây đen cuồn cuộn, trong mây đen sấm sét lóe lên, tia điện nhảy múa, ẩn hiện màu tím, kinh ngạc thay đó là Tử Tiêu Thiên Kiếp vô cùng đáng sợ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy mặt mày co giật, giận dữ nhìn Long Vương, nhìn cái điệu bộ đó, hận không thể ăn tươi nuốt sống Long Vương.

Thái Thượng Lão Tử nhíu mày, thở dài một tiếng, nói: "Nhị đệ, thôi bỏ đi, đưa Tiên Hạnh cho hắn đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy thiên lôi, trong lòng cũng run sợ, do dự một chút, lật tay, hiện ra linh căn Tiên Hạnh, ném Tiên Hạnh về phía Long Vương.

Long Vương nhận lấy Tiên Hạnh, vui mừng như điên, cười ha hả nói: "Nếu đã như vậy, đa tạ Tiên Hạnh của Nguyên Thủy đạo hữu, bản hoàng xin cáo từ!" Nói rồi, Long Vương đưa tay ra, xé rách hư không, chạy mất dép.

Chỉ còn lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và mọi người ngơ ngác tại chỗ.

“Hừ!” Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, đi về Côn Luân Sơn.

Lần này, sợ là mất mặt đến nhà bà ngoại rồi!

Bất kể thế nào, ông đã thua!

Đợi đến ngày mai, sợ rằng cả Hồng Hoang đều biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cược đấu với Long Vương, thảm bại!

Sự tình đồn mười, mười đồn trăm, trăm đồn ngàn, kết quả là như vậy.

Long Vương sau khi có được Tiên Hạnh, vui mừng như điên, liền trở về Đông Hải.

Hiện nay Long Vương đã thu thập đủ mười đại Tiên Thiên linh căn, cộng thêm lá của hai loại cực phẩm Tiên Thiên linh căn, liền có thể luyện chế ra Thiên Đô Thần Sát Kỳ để chứa đựng tinh huyết của Tổ Vu.

Long Vương lấy ra lá của mười đại Tiên Thiên linh căn, lại lấy thêm lá thuộc tính thổ của Long Huyết Bảo Thụ và quạt Ba Tiêu, liền bắt đầu luyện chế mười hai mặt Thiên Đô Thần Sát Kỳ.

Long Vương đem tinh huyết bôi lên mười hai mặt cờ, dùng tinh huyết của mười hai Tổ Vu để vẽ cờ.

Long Vương có tạo nghệ rất sâu về trận pháp đạo!

Theo từng nét bút của Long Vương, một luồng khí tức huyền diệu du nhiên sinh ra...

Không biết qua bao lâu, trong đại điện của Thủy Tinh Cung, mười hai mặt Thiên Đô Thần Sát Kỳ đang yên tĩnh nằm đó.

Long Vương thật sự đã luyện chế thành công mười hai mặt Thiên Đô Thần Sát Kỳ.

Chương 69

Long Vương hài lòng gật đầu, thu lại mười hai mặt Thiên Đô Thần Sát Kỳ, thở ra một hơi trọc khí, nói: "Cũng sắp đến lúc Đạo Tổ giảng đạo rồi!" "Đại ca!" Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng của Thủy Kỳ Lân.

Một lát sau, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đi vào.

Long Vương nhìn hai người, cười lớn nói: "Hiền muội, hiền đệ, đi thôi!" Lập tức, ba người liền bước vào hư không, tiến về Hỗn Độn.

Đến Hỗn Độn, Long Vương không do dự, chắp tay về phía hư không nói: "Dương Mi đạo hữu, xin ra gặp mặt!" Thực lực của Dương Mi Đại Tiên, luôn tương đương với Đạo Tổ.

Tự nhiên có thể cảm ứng được có người gọi tên mình.

Một lát sau, một lão giả tóc râu bạc trắng xuất hiện trước mặt Long Vương, lão giả không phải ai khác, chính là Dương Mi Đại Tiên.

Sau đại chiến Chính Ma thời thượng cổ, Dương Mi Đại Tiên vẫn luôn ở Hỗn Độn dưỡng thương, hiện nay thực lực càng tiến thêm một bước, gần đến cảnh giới hợp đạo.

"Xin chào Dương Mi đạo hữu!" Long Vương chắp tay nói với Dương Mi Đại Tiên.

Dương Mi Đại Tiên đỡ Long Vương dậy, cười nói: "Long Vương đạo hữu, vạn năm không gặp, vẫn khỏe chứ, không biết đạo hữu gọi bần đạo, có việc gì?" Long Vương âm thầm dùng Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, nhìn Dương Mi Đại Tiên, cười nói: "Dương Mi đạo hữu, bản hoàng muốn cùng đạo hữu làm một giao dịch!" "Giao dịch?

Giao dịch gì?" Dương Mi Đại Tiên nhíu mày nói.

Long Vương lật tay, hiện ra một khối ngọc giản, cười tủm tỉm nhìn Dương Mi Đại Tiên, nói: "Dương Mi đạo hữu, trong ngọc giản có đầy đủ phù văn của không gian đại đạo, đối với đạo hữu có lợi ích rất lớn!" Nói rồi, Long Vương trực tiếp ném ngọc giản về phía Dương Mi Đại Tiên.

Dương Mi Đại Tiên nhận lấy ngọc giản, vội vàng đưa thần thức vào xem, sắc mặt đại biến, vui mừng khôn xiết.

Một lát sau, Dương Mi Đại Tiên ngẩng đầu nhìn Long Vương, hỏi: "Món quà quý giá như vậy, Long Vương đạo hữu muốn bần đạo làm gì?" "Tiên Thiên Tam Tộc của ta sắp tới sẽ xuất thế, đến lúc đó, sợ rằng Đạo Tổ sẽ can thiệp, bản hoàng muốn Dương Mi đạo hữu ngăn cản Hồng Quân!" Long Vương cười tủm tỉm nói.

Dương Mi Đại Tiên thu lại ngọc giản, nhìn Long Vương, gật đầu, nói: "Được, tranh chấp thế gian quá phiền phức, bần đạo không muốn dính vào, nếu Hồng Quân ra tay, bần đạo tự nhiên sẽ vì đạo hữu mà ngăn cản, nhưng nếu người khác ra tay, thì không liên quan đến bần đạo!" Long Vương cười toe toét, nói: "Điều đó là tự nhiên, đạo hữu chỉ cần ngăn cản Hồng Quân là được!" Dương Mi Đại Tiên gật đầu, nói: "Được, bần đạo đồng ý!" "Tốt, như vậy thì phiền đạo hữu rồi!" Long Vương vui mừng nói.

"Đạo hữu bảo trọng, bần đạo xin cáo từ trước!" Dương Mi Đại Tiên vội vàng đi nghiên cứu phù văn không gian, chắp tay với Long Vương một cái, liền biến mất không còn tăm tích.

Thủy Kỳ Lân nhíu mày, hỏi: "Đại ca, Dương Mi Đại Tiên có thể ngăn cản được Đạo Tổ không?" Sau hai lần nghe đạo, Thủy Kỳ Lân đã sâu sắc nhận thức được sự đáng sợ của Đạo Tổ, đối với việc Dương Mi Đại Tiên có thể ngăn cản được Đạo Tổ hay không, hắn vô

cùng hoài nghi.

Long Vương cười toe toét, nói: "Hiện nay, Dương Mi đạo hữu, là người duy nhất có thể ngăn cản được Đạo Tổ!" Nguyên Phượng nhíu mày, nhìn Long Vương, hỏi: "Đại ca, vừa rồi huynh đưa ngọc giản cho Dương Mi Đại Tiên, không sợ Dương Mi Đại Tiên nhận đồ rồi không làm việc sao?" "Sẽ không đâu!" Long Vương cười nhẹ, cất bước đi về phía Tử Tiêu Cung.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân ngơ ngác, vội vàng đuổi theo, thực sự không biết, Long Vương lấy đâu ra tự tin lớn như vậy.

Thực ra, Long Vương cũng đang đánh cược.

Một là, trong đại chiến Chính Ma thời thượng cổ, tứ lão tổ chiến La Hầu, Đạo Tổ lúc đầu không sử dụng tuyệt chiêu trảm tam thi, phải đợi đến khi Âm Dương Lão Tổ chết, mới sử dụng pháp tử trảm tam thi.

Vì vậy, Dương Mi Đại Tiên trong lòng chắc chắn bất mãn với Đạo Tổ, tất sẽ có một trận chiến với Đạo Tổ.

Nếu đã như vậy, không bằng thuận nước đẩy thuyền, bán cho Long Vương một ân tình.

Hai là, Dương Mi Đại Tiên tuy năm đó bị Bàn Cổ đại thần chém mất nửa thân xác Hỗn Độn Ma Thần, nhưng vẫn giữ lại được nửa thân xác Hỗn Độn Ma Thần, có thể nói là Hỗn Độn Ma Thần duy nhất còn tồn tại thực sự.

Sự kiêu ngạo trong xương cốt, cũng tuyệt đối không cho phép ông nuốt lời.

Vì vậy, Long Vương cược rằng Dương Mi Đại Tiên sẽ tuân thủ lời hứa.

Không lâu sau, ba huynh đệ Long Vương đã đến bên trong Tử Tiêu

Cung.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân định đi về phía trước ngồi.

Đúng lúc này, Long Vương lại kéo hai người lại, bảo hai người ngồi ở cửa.

Tam Thanh ngơ ngác.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng ngơ ngác.

Không biết tại sao ba người Long Vương lại không ngồi ở phía trước, mà lại ngồi ở phía sau.

Ngồi ở phía trước, không phải có thể nghe thánh âm tốt hơn sao?

Tình huống gì đây?

Ba ngàn khách hồng trần đều ngơ ngác.

Đừng nói là họ, ngay cả Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, cũng ngơ ngác, nhưng vẫn chọn tin tưởng Long Vương.

Một lát sau, Đạo Tổ xuất hiện.

Khí tức của Đạo Tổ càng thêm huyền diệu, toàn thân lấp lánh huyền quang, dường như đã hợp với Thiên Đạo, rõ ràng Đạo Tổ sắp hợp đạo.

Đạo Tổ vừa xuất hiện, liền bắt đầu giảng đạo.

Thánh nhân giảng đạo, tự nhiên hoa trời rơi lả tả, đất tuôn sen vàng, muôn vàn dị tượng đột nhiên sinh.

Ba ngàn khách hồng trần nghe đến say sưa, chỉ có Long Vương lại không nghe, nhưng lần này Long Vương cũng không tự mình tu luyện, mà đang mày mò một món bảo vật...

Trong tay Long Vương không phải vật gì khác, chính là một trăm linh tám lá cờ đen trắng mà Âm Dương Lão Tổ đã tặng thời thượng

cổ.

Lúc đó, Âm Dương Lão Tổ từng nói, một trăm linh tám lá cờ đen trắng, lần lượt tương ứng với ba mươi sáu Thiên Cương và bảy mươi hai Địa Sát, có thể kết thành Âm Dương Vô Cực Đại Trận.

Chương 70

Long Vương chưa bao giờ sử dụng, hôm nay lại lấy ra mày mò.

Đạo mà Đạo Tổ lần này giảng, là Thánh nhân chi đạo.

Thánh nhân chi đạo vô cùng sâu xa, trong ba ngàn khách hồng trần có mặt, ngoại trừ một số ít người, như Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể hiểu được, những người còn lại đều nghe như vịt nghe sấm, một đầu đầy sương mù, ai nấy đều lộ vẻ đau khổ, đừng nói là có bao nhiêu rối rắm!

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã ba ngàn năm.

Đạo Tổ ngừng giảng đạo.

Sau ba lần giảng đạo, Đạo Tổ đã tập hợp khí vận thiên hạ vào thân mình, tu vi đã gần với Thiên Đạo.

Đạo Tổ nhìn ba ngàn khách hồng trần, nhàn nhạt nói: "Ba lần giảng đạo, đã kết thúc, Thiên Đạo có năm mươi, độn đi một, vì vậy Thiên Đạo không hoàn chỉnh, không lâu nữa, bần đạo sẽ lấy thân hợp đạo, từ nay Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải Hồng Quân, nếu không phải đại thế Thiên Đạo thay đổi, Hồng Quân sẽ không xuất hiện!" "Lão sư từ bi!" Mọi người vội vàng bái lạy.

Đạo Tổ nhìn về phía Thái Thượng Lão Tử, lật tay, hiện ra Thái Cực Đồ, nói: "Thái Thượng Lão Tử, ngươi là đại đồ đệ của bần đạo, nên có chí bảo phòng thân, đây là Thái Cực Đồ, liền tặng cho ngươi!" Nói rồi, Đạo Tổ ném Thái Cực Đồ về phía Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử nhận lấy Thái Cực Đồ, vui mừng bái lạy: "Đa tạ lão sư!" Đạo Tổ gật đầu, lại quay đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, lật tay, hiện ra một lá cờ nhỏ, nói: "Nguyên Thủy, ngươi là

Bàn Cổ chính tông, cũng nên có chí bảo phòng thân, đây là Bàn Cổ Phiên, Tiên Thiên chí bảo, liền tặng cho ngươi phòng thân!" Nói rồi, Đạo Tổ ném Bàn Cổ Phiên về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhận lấy Bàn Cổ Phiên, vui mừng nói: "Đa tạ lão sư ban bảo!" Nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, Đạo Tổ lật tay, hiện ra bốn thanh tiên kiếm và một tấm trận đồ, đưa cho Thông Thiên Giáo Chủ, nói: "Đây là Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, có thể bố trí đại trận sát phạt đệ nhất Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận này không phải bốn Thánh nhân thì không thể phá, hãy sử dụng cho tốt!" Thông Thiên Giáo Chủ nhận lấy Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, vui mừng nói: "Đa tạ lão sư!" Bên cạnh, Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, không khỏi mặt mày co giật.

Tru Tiên Kiếm Trận không phải bốn Thánh nhân thì không thể phá!

Vậy chẳng phải, Thông Thiên Giáo Chủ đơn đấu vô địch rồi sao?

Từ lúc này, Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã có ý đề phòng Thông Thiên Giáo Chủ.

Long Vương nhìn thấy tất cả, thầm nghĩ: "Đạo Tổ này sao lại gieo rắc bất hòa cho Tam Thanh nhỉ?

Chẳng lẽ..." Tiếp theo, Đạo Tổ lại nhìn Nữ Oa, lật tay, hiện ra một tấm đồ và một quả tú cầu đỏ, dùng pháp lực nâng đưa cho Nữ Oa, nói: "Nữ Oa, đây là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, liền tặng cho ngươi!" Nữ Oa vui mừng, vội vàng bái tạ: "Đa tạ lão sư!" Nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, Đạo Tổ lại im lặng.

Ra là Đạo Tổ đã biết, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người sau này sẽ

thoát ly Huyền môn, lập ra bàng môn, vì vậy Đạo Tổ không muốn nuôi địch.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người tha thiết nhìn Đạo Tổ, Đạo Tổ lại nhắm mắt dưỡng thần, không để ý đến hai người.

Hai người sốt ruột, nhìn nhau một cái, đành phải sử dụng tuyệt chiêu.

Thần công Khóc Lóc!

Hai người lập tức phủ phục xuống đất khóc lớn: "Lão sư, Tây phương của chúng con nghèo khó, không có linh bảo gì, xin lão sư ban cho pháp bảo!" Đạo Tổ bất đắc dĩ, dù sao cũng đã kết nhân quả với Tây phương, nếu không giải quyết nhân quả này, sợ rằng lúc hợp đạo, sẽ bị tâm ma xâm nhập, cho La Hầu có cơ hội lợi dụng.

La Hầu tuy đã chết, nhưng lại hóa thân thành ma, không nơi nào không có.

Nghĩ như vậy, Đạo Tổ liền lật tay, hiện ra bốn món bảo vật, vung tay áo, lần lượt tặng cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Tiếp Dẫn, bần đạo tặng ngươi Gia Trì Thần Xử và Tử Kim Bát Vu, Chuẩn Đề, bần đạo tặng ngươi Hàng Ma Thần Xử và Già Lam Phật Y, mong hai ngươi hãy tự lo liệu!" Hai người nhận được bảo vật, lập tức vui mừng, vội vàng bái tạ: "Đa tạ lão sư!" Cũng được à?

Ba ngàn khách hồng trần thấy vậy, cũng lần lượt phủ phục xuống đất khóc lớn: "Xin lão sư thương xót, ban cho pháp bảo!" Đạo Tổ nhìn ba ngàn khách hồng trần, nhàn nhạt nói: "Không lâu nữa bần đạo sẽ hợp đạo, pháp bảo tùy thân cũng vô dụng, những pháp bảo đó, bần đạo đều đặt ở Phân Bảo Nhai ngoài Tử Tiêu Cung, các ngươi hãy tự dựa vào cơ duyên và bản lĩnh, mà đi lấy!" Lời vừa dứt, ba ngàn khách hồng trần liền muốn xông ra ngoài.

Nhưng họ nhanh, ba huynh đệ Long Vương ngồi ở cửa còn nhanh hơn.

Ba huynh đệ Long Vương dẫn đầu xông ra khỏi cửa Tử Tiêu Cung, Long Vương vung tay, một trăm linh tám lá cờ đen trắng bay ra, trong nháy mắt hóa thành một Âm Dương Thái Cực Đồ khổng lồ vô cùng, bao phủ cửa Tử Tiêu Cung, sau đó lao thẳng đến Phân Bảo Nhai.

"Hiền muội, hiền đệ, nhanh!" Long Vương hét lớn.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân lúc này mới hoàn hồn, cũng vội vàng đuổi theo Long Vương.

Chỉ là không hiểu, làm sao Long Vương biết, Đạo Tổ sẽ phân bảo, nếu không, Long Vương cũng sẽ không ngồi ở hàng cuối cùng, vị trí gần cửa nhất.

Ba người dùng tốc độ nhanh nhất trong đời xông đến bên cạnh Phân Bảo Nhai.

"Long Vương, đồ khốn, mau thả ta ra!" "Long Vương, khẩu vị của ngươi cũng quá lớn rồi, độc chiếm bảo bối trên Phân Bảo Nhai, không sợ chết no sao?" "Long Vương, bần đạo không đội trời chung với ngươi!" Ba ngàn khách hồng trần bị chặn trong Tử Tiêu Cung, lập tức điên cuồng, đồng loạt dùng thần thông tấn công Âm Dương Vô Cực Đại Trận.

Tuy rằng, Âm Dương Vô Cực Đại Trận là đại trận của Âm Dương Lão Tổ thời thượng cổ, nhưng cũng không chống đỡ nổi nhiều cao thủ tấn công như vậy.

Rất nhanh, Âm Dương Vô Cực Đại Trận bị phá vỡ.

Ba ngàn khách hồng trần lần lượt xông ra.

Tiếp đó, liền thấy cảnh ba huynh muội Long Vương vác Phân Bảo

Nhai, đang nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

“Long Vương, đừng chạy!” Ba ngàn khách hồng trần nổi giận, lần lượt gầm lên, xông về phía ba huynh muội Long Vương.

“Nhị muội, tam đệ, vác Phân Bảo Nhai về Đông Hải, bản hoàng tự có cách ngăn cản chúng!” Thấy ba ngàn khách hồng trần đuổi theo, Long Vương hét lớn, bỏ Phân Bảo Nhai xuống, tay cầm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, gầm lên: “Hôm nay ai dám đuổi theo, đừng trách bản hoàng không khách khí!” Chỉ là nhìn thấy mấy ngàn kiện pháp bảo bị ba huynh muội Long Vương vác đi, ba ngàn khách hồng trần sớm đã đỏ mắt, làm sao có thể nghe lời Long Vương?

Làm sao còn biết sợ hãi?

Một vị thần ma đầu trâu hét lớn, tay cầm một cây rìu lớn, lao về phía Long Vương.

“Hừ, tìm chết!” Long Vương hừ lạnh, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay giơ lên, một kiếm chém ra, kiếm khí tung hoành hàng vạn dặm, trực tiếp chém thần ma đầu trâu đó thành hai nửa.

Thần ma đầu trâu đó chết ngay tại chỗ.

Tiếp theo, một con cá sấu khổng lồ thái cổ lao về phía Long Vương.

Long Vương giơ tay chỉ, ba mươi sáu hạt Định Hải Thần Châu bay ra, trực tiếp đánh nát thân xác thái cổ cự ngạc, thân tử đạo tiêu.

Chương 71

Lại có một con vượn ma tay cầm một cây gậy sắt, lao về phía Long Vương.

Long Vương tế ra Thí Thần Thương, một thương đâm thủng tim vượn ma, tâm phi dương.

"Thí Thần Thương!" Tam Thanh thấy vậy đồng tử co rút, tỉnh táo lại.

Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác cũng lần lượt lùi lại, sợ dính phải Long Vương.

Chỉ là vẫn còn vô số khách hồng trần lao về phía Long Vương.

"Hừ, muốn tìm chết, vậy đừng trách bản hoàng!" Long Vương hét lớn, toàn thân hiện ra mười hai mặt Thiên Đô Thần Sát Kỳ, một luồng khí tức kinh khủng từ trong cơ thể hắn trào ra, cuồng bạo vô cùng.

Đồng thời, trên người Long Vương hiện ra một hư ảnh thần ma khổng lồ vô cùng, đội trời đạp đất, không biết cao bao nhiêu, chính là Bàn Cổ chân thân.

"Chết đi!" Bàn Cổ chân thân vừa xuất hiện, liền một quyền tung ra.

Chỉ một quyền, trực tiếp đánh nát mười mấy vị khách hồng trần xông lên phía trước.

"...ngươi có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của tộc Vu?" Mọi người kinh hãi.

Lúc này, mới biết sợ hãi, kinh hãi liên tục, vội vàng lùi lại.

Long Vương cũng thở phào một hơi, hóa thành một luồng sáng, bỏ

chạy về phía xa.

"Long Vương đáng chết, vác đi Phân Bảo Nhai, hại ta ngay cả một kiện linh bảo cũng không có, bần đạo không cam tâm!" Một trong những khách hồng trần nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ai, Long Vương thật đáng ghét, chỉ là hắn lợi hại như vậy, chúng ta phải làm sao đây?" Một khách hồng trần khác lắc đầu thở dài.

"Đi, chúng ta đi tìm lão sư, để lão sư làm chủ cho chúng ta!" Ba ngàn khách hồng trần lần lượt hét lớn, sau đó đồng loạt đi về Tử Tiêu Cung.

Đến Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu tiên chắp tay với Đạo Tổ, mách lẻo: "Lão sư, Long Vương đó thật đáng ghét, một mình vác đi Phân Bảo Nhai, xin lão sư làm chủ cho chúng con!" "Xin lão sư làm chủ cho chúng con!" Các khách hồng trần bái lạy.

Đạo Tổ nghe vậy mặt mày co giật, nói: "Bần đạo đã nói rồi, bảo vật trên Phân Bảo Nhai, mỗi người tự dựa vào bản lĩnh mà lấy, chuyện này, bần đạo cũng không quản được!" Nói rồi, thân hình Đạo Tổ nhạt dần, biến mất không tăm tích.

"Lão sư..." Ba ngàn khách hồng trần sốt ruột.

Hạo Thiên tiến lên, chắp tay nói: "Các vị đạo hữu, lão sư sắp hợp đạo, không quản chuyện thế gian, xin các vị đạo hữu hãy tự trở về!" "Ai!" Mọi người lần lượt thở dài, rời khỏi Tử Tiêu Cung.

"Các vị đạo hữu, Long Vương đó thật đáng ghét, hay là chúng ta cùng nhau đến Đông Hải, hỏi Long Vương một lời giải thích, các vị thấy thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ở bên cạnh châm ngòi thổi gió.

"Đúng, hỏi Long Vương một lời giải thích!" Mọi người lần lượt ủng hộ, đều đi về phía Đông Hải.

Đông Hải, trong Thủy Tinh Cung, ba huynh đệ Long Vương đang xem xét bảo bối trên Phân Bảo Nhai.

Ba huynh đệ vui mừng khôn xiết.

"Đại ca, không hay rồi, bên ngoài có rất nhiều cao thủ, muốn đại ca giao ra Phân Bảo Nhai!" Đúng lúc này, Chúc Long vội vàng đi vào, nói.

Long Vương nhếch miệng, nói: "Hừ, không giao, thịt đã vào miệng, bản hoàng sao có lý nhường cho người khác, Chúc Long ngô đệ, lệnh cho người khởi động Vạn Long Đại Trận, phàm là kẻ dám xông vào Đông Hải của ta, giết không tha!" "Vâng, đại ca!" Chúc Long chắp tay, xoay người đi.

Trên Đông Hải, ba ngàn khách hồng trần đứng đầy trên đó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hận Long Vương vô cùng, gầm lên: "Long Vương, cút ra đây, hôm nay không cho ta một lời giải thích, ta sẽ san bằng Long tộc, lật tung Đông Hải!" "Long Vương, mau ra đây..." "Mau cút ra đây!" "Long Vương, mau ra đây, mau mau cút ra đây!" Ba ngàn khách hồng trần lần lượt la hét.

Chỉ là tuy la hét dữ dội, nhưng không có một ai dám tiến lên.

Long Vương có thể ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, khiến trong lòng họ ít nhiều có chút run sợ.

Trước mặt Bàn Cổ chân thân, ngay cả đại cao thủ Chuẩn Thánh, cũng yếu đuối đáng thương, gần như không chống đỡ nổi một quyền của Bàn Cổ chân thân.

"Long Vương, con rùa rụt cổ, nếu ngươi không chịu ra, vậy bần đạo hôm nay sẽ lật tung Đông Hải!" Nhưng có người không nhịn được, xông vào trong Đông Hải.

"Gào..." Chỉ thấy trong Đông Hải tiếng rồng gầm vang lên, mơ hồ

có thể thấy từng con rồng khổng lồ đang bơi lội trong Đông Hải.

Về phần thần ma xông vào Đông Hải đó, thì như trâu đất xuống biển, trong nháy mắt mất hút.

Các khách hồng trần thấy vậy nuốt nước bọt.

Không biết qua bao lâu, lại có người không tin tà, xông vào trong Đông Hải, nhưng kết quả vẫn vậy, người đó cũng như trâu đất xuống biển, trong nháy mắt mất hút.

Tiếp theo, lại có mấy người thử.

Nhưng kết quả đều giống nhau, đều mất hút.

Nhưng những người này cũng kiên trì, ở trên Đông Hải suốt mấy vạn năm, không chịu rời đi.

Nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần cũng mất đi kiên nhẫn, dần dần rời đi.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, lại vội vã trôi qua trăm vạn năm.

Trong trăm vạn năm đó, có rất nhiều chuyện lớn xảy ra.

Ví dụ như Đạo Tổ lấy thân hợp đạo, bù đắp sự thiếu sót của Thiên Đạo.

Chương 72

Hai tộc Vu Yêu càng ngày càng mạnh mẽ.

Một ngày nọ, Nữ Oa nương nương trong lòng có cảm ứng, đến bên bờ Đông Hải.

Bên bờ Đông Hải, tự nhiên không thể qua mắt được Long Vương.

"Nữ Oa sắp thành Thánh rồi!" Long Vương nhướng mày, không do dự, ra khỏi Đông Hải, đến bên cạnh Nữ Oa, chắp tay nói: "Nữ Oa đạo hữu, lâu rồi không gặp!" Nữ Oa nhìn thấy Long Vương, cũng vui mừng, cười nói: "Long Vương đạo hữu, lâu rồi không gặp!" Long Vương nhìn Nữ Oa, biết rõ còn hỏi: "Đạo hữu, không biết đến đây, có việc gì?" Nữ Oa nhíu mày nói: "Gần đây, ta lòng phiền muộn, liền tùy tâm du lịch Hồng Hoang, không ngờ lại đến đây!" Long Vương không do dự, nhìn Nữ Oa, nói: "Nữ Oa đạo hữu, không cảm thấy trên Hồng Hoang có chút đơn điệu sao?" "Đơn điệu?" Nữ Oa ngẩn ra, khoảnh khắc tiếp theo lại tiến vào trạng thái ngộ đạo kỳ diệu.

Nữ Oa từ từ ngồi xổm xuống, bắt đầu nhào nặn bùn.

Một lát sau, Nữ Oa theo hình dạng của mình và Long Vương, nặn ra hai người đất.

Chỉ là hai người đất này là vật chết, không hề động đậy.

Nữ Oa nhíu mày, nói: "Phải làm sao đây?" Long Vương lật tay, hiện ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng đào được từ dưới gốc Hồ Lô Đằng, đưa cho Nữ Oa, nói: "Nữ Oa đạo hữu, muốn sáng tạo một chủng tộc, cần dùng thần thổ và thần thủy!" Nói rồi, Long Vương lại đưa lên một cái bảo bình.

Bình này là Bát Bảo Lưu Ly Bình, bên trong chứa Tam Quang

Thần Thủy, là Long Vương lấy được từ Phân Bảo Nhai.

Nữ Oa nhận lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Bát Bảo Lưu Ly Bình, dùng Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng làm cơ sở, hòa bùn, lại bắt đầu nặn đất tạo người.

Chỉ là, người thì nặn thành rồi, nhưng vẫn là vật chết!

Nữ Oa nhíu mày, nghi ngờ nói: "Tại sao không được?" Long Vương cười toe toét, nói: "Nữ Oa đạo hữu quá vội vàng, đạo hữu thử dùng tinh huyết của mình làm cơ sở xem sao!" Nữ Oa không do dự, ép ra mấy giọt tinh huyết, trộn vào bùn đất, lại nặn ra một nam một nữ.

Lần này, nam nữ đó lại sống lại, quỳ xuống đất, bái lạy: "Bái kiến Thánh Mẫu, bái kiến Thánh Phụ!" "Á, cái danh Thánh Phụ này cũng được đấy!" Trong mắt Long Vương tinh quang lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

Nữ Oa mặt cười đỏ bừng, lại bắt đầu điên cuồng nặn đất tạo người.

Từng sinh mệnh sống động, dưới tay nàng sống lại.

Trong chốc lát, đã có mấy ngàn người.

Nữ Oa nặn mệt rồi, Long Vương đưa lên Hồ Lô Đằng, cười nói: "Dùng cái này!" Nữ Oa nhận lấy Hồ Lô Đằng, quất vào bùn đất.

Những điểm bùn văng ra tứ phía, những điểm bùn đó rơi xuống đất, lần lượt hóa thành từng người sống động.

Trong khoảnh khắc, đã có mấy trăm vạn người xuất hiện.

Nữ Oa tự có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Ta là Nữ Oa, hôm nay tạo ra một chủng tộc, tên là Nhân tộc, mong Thiên Đạo chứng giám!" Lời vừa dứt, một đám mây công đức màu vàng khổng lồ bay tới, hạ xuống từng mảng công đức, đại bộ phận rơi vào trong

cơ thể Nữ Oa, một phần nhỏ rơi vào người Long Vương và Hồ Lô Đằng.

Long Vương thu lại công đức.

Hắn là người muốn dùng sức mạnh để chứng đạo, không thể để công đức hủy hoại.

Ở một bên khác, lượng lớn công đức tràn vào cơ thể Nữ Oa, khí tức của Nữ Oa trở nên huyền diệu vô cùng.

Đột nhiên chân trời tử khí cuồn cuộn, trên chín tầng trời rủ xuống vạn trượng tường thụy chi khí, hà quang dị thải, đất tuôn sen vàng, muôn vàn dị tượng đột nhiên sinh.

"Nữ Oa cuối cùng cũng thành Thánh, thời đại Thánh nhân sắp bắt đầu rồi, xem ra bản hoàng cũng phải cố gắng hơn!" Long Vương khẽ nhíu mày, thầm nghĩ.

Cuối cùng, Nữ Oa ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, triệt để thành Thánh, lớn tiếng nói: "Ta là Nữ Oa, hôm nay tạo người, công đức thành Thánh, đặc biệt khai tịch thiên địa trong Hỗn Độn, người có duyên đều có thể đến xem!" "Cung chúc Nữ Oa nương nương thành Thánh!" Chúng sinh linh Hồng Hoang vội vàng bái lạy.

Ba mươi ba tầng trời, trong thiên đình, Đông Hoàng Thái Nhất vui mừng, cười ha hả nói: "Nữ Oa nương nương thành Thánh, Yêu tộc của ta có Thánh nhân, lo gì không thể thống nhất Hồng Hoang?

Ha ha ha..." Cái gọi là có người vui ắt có kẻ buồn.

Nữ Oa thành Thánh, Yêu tộc trên dưới vui mừng khôn xiết, còn Vu tộc lại lo lắng không thôi.

Vào thời thượng cổ, Vu tộc đã từng chứng kiến sự khủng bố của Thánh nhân, thấu hiểu sâu sắc đạo lý dưới Thánh nhân đều là giun dế.

Nhưng may thay, Nữ Oa dường như không có ý định giúp Yêu tộc đối phó Vu tộc.

Thời gian trôi qua, Nữ Oa thành Thánh, mở ra Oa Hoàng Thiên trong hỗn độn.

Long Vương thì ở lại Nhân tộc.

Nhân tộc vừa được lập nên, đúng là thời cơ tốt để vơ vét công đức.

Một ngày nọ, Long Vương gọi một người tới, đưa tay chỉ lên bầu trời, giữa không trung một tiếng sét giữa trời quang nổ vang giáng xuống, đốt cháy một cây đại thụ.

"Đây là lửa, có thể chiếu sáng, có thể nấu chín thức ăn, có thể xua đuổi dã thú!" Long Vương chỉ vào người kia nói.

"Lửa?" Người kia như có điều suy ngẫm, chạy đi, truyền thụ cho mọi người trong Nhân tộc cách sử dụng lửa.

Kể từ đó, người đó được người đời tôn xưng là Toại Nhân Thị.

Vào ngày Toại Nhân Thị công đức viên mãn, một đám mây công đức vàng khổng lồ vô tận trôi đến bên trời, giáng xuống lượng công đức khổng lồ, một phần rơi vào cơ thể Toại Nhân Thị, một phần rơi xuống chỗ Long Vương.

Long Vương đưa bàn tay to lớn ra, bắt lấy công đức.

Một ngày nọ, Long Vương thấy người trong Nhân tộc bất kể nam nữ già trẻ đều mông trần chạy khắp nơi, vô cùng khó coi, lại không có quần áo ấm, mùa đông lạnh giá có không ít người chết cóng.

Long Vương đưa tay hái một chiếc lá, che lên người, chỉ vào một người nói: "Đây là y phục, có thể che thân, có thể giữ ấm!" "Đa tạ Thánh Phụ!" Người kia như có điều suy ngẫm, chạy đi truyền bá về y

phục.

Chương 73

Kể từ đó, người đó được tôn xưng là Truy Y Thị.

Khi Truy Y Thị công đức viên mãn, lại có mây công đức vàng bay tới, Long Vương lại thu hoạch được một phần công đức.

Một ngày nọ, Long Vương đưa tay chỉ, dựng lên một căn nhà tranh, nói: "Đây là nhà, có thể che gió chắn mưa, cho người ở!" "Đa tạ Thánh Phụ!" Một người mừng rỡ, chạy đi truyền đạo.

Kể từ đó, người đó được tôn xưng là Hữu Sào Thị.

Vào ngày Hữu Sào Thị thành đạo, lại có mây công đức vàng bay tới.

Long Vương lại thành công vơ vét thêm một mớ công đức.

Toại Nhân Thị, Truy Y Thị và Hữu Sào Thị, cũng được người đời tôn xưng là Nhân tộc Tam Tổ.

Tiếp theo, Long Vương bắt đầu chế độ điên cuồng vơ vét công đức.

Long Vương dạy người săn bắn, trời giáng công đức; Long Vương dạy người chăn nuôi gia súc, trời giáng công đức; Long Vương dạy người hái lượm, trời giáng công đức...

Trong vòng chưa đầy một năm, Thiên Đạo liên tục giáng công đức mười mấy lần.

Toàn bộ Hồng Hoang chấn động.

Có thần ma tò mò, lũ lượt kéo đến tổ địa Nhân tộc.

Chỉ là khi nhìn thấy Nhân tộc do Nữ Oa Nương Nương tạo ra, họ không dám làm càn, sợ đắc tội Thánh nhân, đành phải lui về.

Không chỉ vậy, Long Vương còn gọi người trong Long tộc đến, hiện ra chân thân, để người đời vẽ đồ đằng.

Kể từ đó, người lấy rồng làm đồ đằng, tự xưng là hậu duệ của rồng.

Long đồ đằng cũng vì sự can thiệp của Long Vương mà xuất hiện sớm hơn.

Vận mệnh của Nhân tộc và Long tộc đã buộc chặt vào nhau.

Vì Long đồ đằng xuất hiện, Long Vương lại một lần nữa thành công vơ vét một mớ công đức lớn.

Trước trước sau sau, tổng cộng hơn mười lần, Long Vương vơ vét được lượng công đức khổng lồ, những công đức này cộng lại, tuy không nhiều bằng công đức khai thiên, nhưng cũng bằng một phần ba công đức khai thiên.

Long Vương tập hợp những công đức này lại, dùng pháp lực nhào nặn, lại hình thành một tòa Linh Lung Bảo Tháp.

Đúng vậy, Long Vương vơ vét công đức, cứng rắn vơ vét ra một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Điều này khá khiến Long Vương kinh ngạc vui mừng.

Thời gian rảnh rỗi, Long Vương điên cuồng luyện hóa trái tim Bàn Cổ, vì hắn biết, Nữ Oa thành Thánh rồi, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh còn lại cũng sắp thành Thánh.

Hắn và Tam Thanh cùng Tây Phương Nhị Thánh có không ít ân oán.

Nếu sau khi họ thành Thánh mà mình không thể thành Thánh, vậy thì phiền phức to.

Vì vậy, Long Vương tranh thủ từng giây từng phút luyện hóa trái

tim Bàn Cổ.

Chỉ vì năng lượng ẩn chứa trong trái tim Bàn Cổ thực sự quá khổng lồ, trong thời gian ngắn, Long Vương lại khó có thể luyện hóa hoàn toàn.

"Cứ thế này không được, phải tìm cách kéo dài thời gian mới được…" Long Vương luôn chú ý đến Nhân tộc, sợ Thái Thượng Lão Tử chạy đến Nhân tộc truyền đạo.

Một khi Thái Thượng Lão Tử đến Nhân tộc truyền đạo, vậy thì một ngày năm Thánh sẽ xuất hiện, đến lúc đó thì phiền phức rồi.

Một ngày nọ, trong Nhân tộc có một đạo nhân béo đến.

Long Vương thấy đạo nhân kia ăn mặc theo kiểu phương Tây, trong lòng khẽ động, nhếch miệng nói: "Cơ hội đến rồi, nếu ta thiết kế để người khác truyền xuống Kim Đan Đại Đạo, vậy thì Thái Thượng Lão Tử chẳng phải là không thể thành Thánh sao?

Ít nhất cũng có thể trì hoãn Lục Thánh thành Thánh…" Nghĩ vậy, Long Vương thân hình lóe lên, liền đến bên cạnh đạo nhân béo kia, trầm giọng hỏi: "Người nào?" "Bần đạo Bảo Quang Phật, là đệ tử của Tiếp Dẫn đạo nhân ở phương Tây, dám hỏi các hạ…" Đạo nhân béo kia thấy Long Vương khí độ bất phàm, vội giải thích.

Long Vương gật đầu, mặt lộ vẻ tươi cười, nói: "Nguyên lai là đệ tử của Tiếp Dẫn đạo hữu à, bản hoàng là Long Vương của Long tộc, cùng sư phụ nhà ngươi là chí giao hảo hữu!" "Nguyên lai là Long Vương tiền bối, bần đạo bái kiến Long Vương tiền bối!" Bảo Quang Phật vừa nghe Long Vương quen biết Tiếp Dẫn đạo nhân, lập tức mừng như điên, vội vàng bái lạy.

"Không biết hiền điệt đến Nhân tộc làm gì?" Long Vương cố ý hỏi.

Bảo Quang Phật bĩu môi, cười gượng nói: “Không giấu tiền bối, ta thấy trong vòng một năm, Nhân tộc liên tiếp giáng xuống mấy chục lần công đức, trong lòng có cảm ứng, đến tra xét ngọn ngành…” Tra xét ngọn ngành?

Tên đệ tử của Tiếp Dẫn đạo nhân này, cái gọi là có thầy nào ắt có trò nấy.

Đã đến Nhân tộc, vậy thì đừng trách bản hoàng!

Long Vương trong lòng cười lạnh, nhưng bề ngoài lại tươi cười rạng rỡ, cười tủm tỉm nhìn Bảo Quang Phật, nói: “Sư điệt à, không giấu gì ngươi, những công đức đó, đều do bản hoàng dẫn dắt cả đấy!” Nói rồi, Long Vương lật tay, hiện ra một tòa Linh Lung Bảo Tháp vàng óng.

Long Vương để phân biệt với Linh Lung Bảo Tháp của Thái Thượng Lão Tử, gọi tòa bảo tháp này là Thiên Đạo Huyền Hoàng Tháp, công hiệu của nó gần như giống hệt Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

“...Thật sự là do tiền bối dẫn dắt sao?” Bảo Quang Phật trong lòng kinh ngạc nói.

Long Vương gật đầu, nâng Linh Lung Bảo Tháp, cười nói: “Nhìn xem, đây là minh chứng tốt nhất!” “Trời ạ, tiền bối, người... người dẫn dắt Thiên Đạo giáng xuống một tòa Huyền Hoàng Bảo Tháp?…” Bảo Quang Phật kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, gần như không thể tin vào mắt mình.

Chương 74

Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Thật đó!" Bảo Quang Phật nuốt nước bọt, nhìn Long Vương, hai tay chắp lại, cúi đầu nói: "Tiền bối, phương Tây chúng ta nghèo khó, không có bao nhiêu công đức, xin tiền bối chỉ điểm một hai, hu hu hu…" Nói rồi, dường như chạm đến chuyện đau lòng, Bảo Quang Phật lại khóc rống lên.

Mẹ kiếp!

Quả nhiên có thầy nào trò nấy!

Bảo Quang Phật không biết đã học được mấy phần bản lĩnh của Tiếp Dẫn đạo nhân, nhưng Thống Khốc Thần Công thì đã học đến mức lô hỏa thuần thanh rồi!

Mức độ vô sỉ không kém gì sư phụ hắn!

Long Vương trong lòng cười lạnh, bề ngoài lại giả vờ ra vẻ từ bi, thu Huyền Hoàng Tháp lại, đỡ Bảo Quang Phật dậy, nói: "Sư điệt không cần như vậy, chút công đức cỏn con, bản hoàng chỉ cần nói cười là có thể có được!" Bảo Quang Phật trong lòng mừng rỡ, vội vàng khóc lớn nói: "Xin tiền bối dạy ta!" Long Vương nhếch miệng, nói: "Chuyện nhỏ thôi, mà này… ngay trước mắt đang có một việc đại công đức, cũng chính là tạo hóa của sư điệt đó!" Bảo Quang Phật mừng như điên, vội hỏi: "Tiền bối, ta phải làm thế nào?" Long Vương nhếch miệng cười, đưa tay chỉ vào mi tâm của Bảo Quang Phật, nói: "Đây là Kim Đan Đại Đạo, có thể truyền cho Nhân tộc, như vậy, tất sẽ có đại công đức gia thân, đến lúc đó, ngươi phải chuẩn bị hậu lễ, cảm tạ bản hoàng đấy nhé!" Kim Đan Đại Đạo, là phương pháp tu luyện của người phàm.

Với thực lực của Long Vương, muốn suy diễn ra, tự nhiên là dễ

như trở bàn tay.

Cho dù suy diễn không hoàn thiện lắm, nhưng cũng đủ rồi!

Bảo Quang Phật mừng như điên, vội bái lạy: "Ta nhớ kỹ rồi, đa tạ tiền bối!" Ngay lập tức, Bảo Quang Phật liền ngồi trên một tảng đá lớn, triệu tập mọi người trong Nhân tộc, bắt đầu giảng giải Kim Đan Đại Đạo.

Lại nói, Nữ Oa thành Thánh, Thái Thượng Lão Tử trong lòng khó tránh khỏi có chút không thoải mái.

Hắn là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, là thủ đồ của Đạo Tổ, thành Thánh lại bị Nữ Oa Nương Nương giành trước, ít nhiều có chút mất mặt.

Thái Thượng Lão Tử trong lòng phiền muộn, liền rời khỏi núi Côn Luân, đi du ngoạn khắp nơi, tìm kiếm cơ duyên thành Thánh.

Một ngày nọ, Thái Thượng Lão Tử đột nhiên cảm thấy đau lòng khó nhịn, bấm tay tính toán, liền hiểu rõ trong lòng, lập tức khuôn mặt già nua tái mét, phá miệng chửi lớn: "Chết tiệt, kẻ nào dám cướp cơ duyên thành Thánh của bần đạo?" Nói rồi, Thái Thượng Lão Tử đưa bàn tay to lớn ra, trực tiếp xé rách hư không, đến tổ địa Nhân tộc.

Thái Thượng Lão Tử vừa thấy Bảo Quang Phật đang giảng giải Kim Đan Đại Đạo, lập tức tức giận ngút trời, quát lớn: "Câm miệng!" Bảo Quang Phật ngẩn người, ngừng giảng đạo, hai tay chắp lại, nhìn về phía Thái Thượng Lão Tử, hỏi: "Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?

Lại vì sao phải cắt ngang bần đạo giảng đạo?" "Hừ, bần đạo là đứng đầu Tam Thanh, Thái Thượng Lão Tử đây, ngươi là kẻ nào?

Sao dám ở đây huênh hoang, cướp cơ duyên thành Thánh của bần đạo?" Thái Thượng Lão Tử tức đến run cả người, trừng mắt nhìn

Bảo Quang Phật, trầm giọng quát.

"Á?

Thái Thượng Lão Tử?… Bần đạo chỉ giảng đạo, sao lại… sao lại cướp cơ duyên thành Thánh của tiền bối?…" Bảo Quang Phật vừa nghe danh xưng của Thái Thượng Lão Tử, giật nảy mình, vội vàng giải thích.

Chỉ là dù giải thích thế nào, hôm nay cũng là thế cục phải chết.

Truyền Kim Đan Đại Đạo cho Nhân tộc, lập Nhân giáo, là căn bản thành Thánh của Thái Thượng Lão Tử.

Căn bản của hắn lại bị người khác nhanh chân cướp mất!

Bảo Quang Phật liền kết hạ thiên đạo nhân quả với Thái Thượng Lão Tử!

Chỉ cần Bảo Quang Phật còn sống, Thái Thượng Lão Tử sẽ vì nguyên nhân thiên đạo nhân quả mà khó có thể thành Thánh.

Vì vậy, Thái Thượng Lão Tử phải chém giết Bảo Quang Phật.

"Hừ, chung quy không thể giữ lại ngươi!" Thái Thượng Lão Tử khí thế toàn thân tăng vọt, thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong bộc lộ không thể nghi ngờ, bàn tay to lớn vươn ra, âm dương nhị khí bạo động, hội tụ thành một cái Âm Dương Thái Cực Đồ, ầm ầm chiếu về phía Bảo Quang Phật.

Bảo Quang Phật tu vi chỉ mới Kim Tiên, làm sao có thể chống lại một kích của Thái Thượng Lão Tử?

"A, lão sư cứu ta…" Bảo Quang Phật sợ đến run cả người, đảm chiến tâm kinh gào lớn.

"Ầm…" Đúng lúc này, từ trong hư không thò ra một cây Gia Trì Thần Xử vàng óng.

Gia Trì Thần Xử ầm ầm đập vào Âm Dương Song Ngư Thái Cực Đồ, đánh nát Thái Cực Đồ.

Tiếp đó, hư không gợn sóng, Tiếp Dẫn đạo nhân từ trong hư không chui ra, cầm lấy Gia Trì Thần Xử, nhìn Thái Thượng Lão Tử, hai tay chắp lại nói: "Thái Thượng đạo hữu, không biết đệ tử của bần đạo đắc tội gì với người, mà lại phải hạ sát thủ như vậy?" Thái Thượng Lão Tử trầm giọng nói: "Hừ, Tiếp Dẫn, đệ tử của ngươi làm chuyện tốt đấy, cướp mất cơ duyên thành Thánh của bần đạo, hôm nay bần đạo nhất định phải giết hắn!" Tiếp Dẫn đạo nhân trong lòng kinh hãi, mày nhíu chặt, quay đầu nhìn Bảo Quang Phật, kinh ngạc và tức giận nói: "Nghịch đồ, ngươi đã làm chuyện tốt gì?" Nếu thật sự như lời Thái Thượng Lão Tử nói, Bảo Quang Phật cướp cơ duyên thành Thánh của Thái Thượng Lão Tử, vậy thì Bảo Quang Phật e là khó giữ được mạng!

Dù sao cũng liên quan đến việc Thái Thượng Lão Tử thành Thánh, Thái Thượng Lão Tử sợ rằng dù lên trời xuống đất cũng phải chém giết Bảo Quang Phật!

Đây là thiên đạo nhân quả, không chết không ngừng!

Bảo Quang Phật khóc không ra nước mắt, nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, khổ sở nói: "Lão sư, con không làm gì cả, con… con chỉ đang truyền đạo cho Nhân tộc thôi…" "À, đúng rồi!" Bảo Quang Phật đột nhiên nghĩ ra, vội nói: "Lão sư, lúc trước con gặp một người tên là Long Vương, người này là chí giao hảo hữu của lão sư, nói muốn giúp con dẫn dắt một phần công đức thiên đạo, liền truyền thụ cho con Kim Đan Đại Đạo, bảo con truyền đạo trong Nhân tộc, ai ngờ… ai ngờ tên này lại muốn hại con, con… con và hắn không đội trời chung!" "Chí giao hảo hữu?

A phi, bần đạo và hắn không đội trời chung,… ngươi bị lừa rồi,

cái tên nghịch đồ này… hôm nay, cho dù là vi sư, cũng không bảo vệ được ngươi!" Tiếp Dẫn đạo nhân nghe xong, suýt nữa tức đến ngất đi.

Chí giao hảo hữu!

Khỉ gió!

Lão tử và hắn là kẻ thù không đội trời chung!

Long Vương chắc chắn là cố tình gài bẫy Bảo Quang Phật!

"Hừ, thì ra là Long Vương, dám hãm hại bần đạo như vậy, bần đạo nhất định không đội trời chung với hắn!" Thái Thượng Lão Tử nghe thấy cũng hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt già nua đục ngầu hàn quang lóe lên không ngừng, trầm giọng quát.

Bảo Quang Phật khóc không ra nước mắt, vội quỳ xuống đất, khóc lớn: "Lão sư, cứu con, lão sư, cứu con đi…" Da mặt Tiếp Dẫn đạo nhân co giật dữ dội, nhìn về phía Thái Thượng Lão Tử, cười gượng nói: "Cái đó… cái đó Thái Thượng đạo hữu, xem ra tiểu đồ cũng bị tên Long Vương kia hãm hại, hay là thế này, ta có một biện pháp vẹn cả đôi đường, có lẽ có thể…" "Tiếp Dẫn đạo hữu, đừng tự lừa dối mình nữa, dù thế nào, lệnh đồ cũng đã kết hạ thiên đạo nhân quả không chết không ngừng với bần đạo, đạo hữu, đừng trách bần đạo, muốn trách… cũng chỉ có thể trách Long Vương!" Trong mắt Thái Thượng Lão Tử hàn quang bùng nổ, thân hình lóe lên, liền lướt về phía Bảo Quang Phật, bàn tay to lớn vươn ra, trực tiếp chụp xuống thiên linh cái của Bảo Quang Phật.

Một chưởng này nếu chụp trúng, Bảo Quang Phật chắc chắn sẽ vỡ óc mà chết.

"Đạo hữu dừng tay!" Tiếp Dẫn đạo nhân cuối cùng không nỡ nhìn ái đồ của mình chết ngay trước mắt, đưa tay chỉ xuống đất, Thập Nhị

Phẩm Công Đức Kim Liên xoay tròn hiện ra, bảo vệ toàn thân hắn và Bảo Quang Phật.

Chương 75

"Ầm…" Thái Thượng Lão Tử một chưởng hung hăng chụp lên lớp bảo vệ của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đánh cho lớp bảo vệ kim quang loạn xạ, nhưng cuối cùng vẫn không phá được phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Bị đại lực phản chấn, thân hình Thái Thượng Lão Tử lảo đảo lùi lại mấy bước, một mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, giận dữ nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu, ngươi có ý gì?" Da mặt Tiếp Dẫn đạo nhân co giật dữ dội, cười khổ nói: "Thái Thượng đạo hữu, Bảo Quang Phật chung quy là đệ tử của bần đạo, bần đạo…" Thái Thượng Lão Tử hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, Tiếp Dẫn đạo hữu, nếu đã như vậy, vậy đừng trách bần đạo không khách khí!" Nói rồi, Thái Thượng Lão Tử lật tay, hiện ra Biển Quải, trực tiếp tế ra.

Biển Quải bay giữa không trung, đột nhiên trở nên khổng lồ vô cùng, như một cây cột chống trời, ầm ầm đập về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân giật nảy mình, vội vàng dốc hết sức già thôi động Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tỏa ra kim quang công đức vô song, bên ngoài tầng tầng lớp lớp hiện ra từng đóa sen vàng, bao bọc chặt chẽ hai thầy trò hắn.

"Ầm…" Biển Quải đập lên Công Đức Kim Liên, đánh cho vô số kim liên rơi rụng, kim quang công đức loạn xạ không ngừng, nhưng lại không phá được phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Nhưng, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng bị đập cho lảo đảo lùi lại một bước.

Đúng lúc này, Thái Thượng Lão Tử vung tay ném Thái Cực Đồ ra.

Thái Cực Đồ xoay tít trên không, đột nhiên hóa thành một cây cầu vàng, trực tiếp ầm ầm đập về phía Tiếp Dẫn đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân không kịp phòng bị, bị cầu vàng đập trúng, cả người lăn lộn ngã ngửa ra sau, không biết đã ngã xa bao nhiêu vạn dặm.

Bảo Quang Phật lại bị đánh văng ra khỏi phạm vi phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Thái Thượng Lão Tử làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội như vậy!

"Chết đi!" Chỉ thấy Thái Thượng Lão Tử quát khẽ một tiếng, đưa tay chỉ vào Bảo Quang Phật, Biển Quải từ trên trời giáng xuống, ầm ầm trực tiếp đập Bảo Quang Phật thành một đống thịt nát, từ đó Bảo Quang Phật tan thành mây khói.

"Thái Thượng,…" Mắt thấy ái đồ của mình bị Thái Thượng Lão Tử một gậy đập thành thịt nát, Tiếp Dẫn đạo nhân tức đến nhảy dựng lên như sấm, kinh ngạc và tức giận không thôi.

Tiếp Dẫn đạo nhân vì để chấn hưng Tây Phương giáo, điên cuồng thu nhận đệ tử.

Trong số các đệ tử, Bảo Quang Phật tuyệt đối là kẻ có tư chất thượng thừa, nay lại bị Thái Thượng Lão Tử một gậy đánh chết, cũng khó trách Tiếp Dẫn đạo nhân sẽ tức đến phát điên.

Thái Thượng Lão Tử thu lại Thái Cực Đồ và Biển Quải, nhìn về phía Tiếp Dẫn đạo nhân, chắp tay nói: "Đạo hữu, chuyện này không trách bần đạo được, muốn trách, cũng chỉ có thể trách tên Long Vương kia!" "Long Vương, tên Long Vương chết tiệt, hãm hại đệ tử

của bần đạo, bần đạo và ngươi không đội trời chung!" Tiếp Dẫn đạo nhân tức đến phát điên, bàn tay to lớn vươn ra, xé rách hư không độn đi.

Thái Thượng Lão Tử thở dài một hơi, cũng nghiến răng nghiến lợi nói: "Hừ, Long Vương, chuyện hôm nay, đợi bần đạo thành Thánh xong, sẽ tính sổ với ngươi!" Nói rồi, Thái Thượng Lão Tử không thèm để ý đến Long Vương, liền bắt đầu truyền đạo trong Nhân tộc, tiếp tục giảng giải Kim Đan Đại Đạo.

Mặc dù, Bảo Quang Phật đã giảng giải một phần Kim Đan Đại Đạo.

Nhưng Bảo Quang Phật thân tử đạo tiêu, thiên đạo nhân quả với Thái Thượng Lão Tử đã được giải khai!

Kim Đan Đại Đạo của Bảo Quang Phật cũng không toàn diện!

Vì vậy, cũng không ảnh hưởng đến việc Thái Thượng Lão Tử truyền đạo.

Thái Thượng Lão Tử truyền đạo trong Nhân tộc ba nghìn năm.

Ba nghìn năm sau, Thái Thượng Lão Tử giảng giải xong Kim Đan Đại Đạo, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lớn tiếng nói: "Bần đạo là đứng đầu Tam Thanh, Thái Thượng Lão Tử, hôm nay lập một giáo, tên là Nhân giáo, lấy Thái Cực Đồ trấn áp khí vận, Nhân giáo, lập!" Theo tiếng nói của Thái Thượng Lão Tử, chỉ thấy trên trời tường thụy cuồn cuộn, một đám mây công đức vàng khổng lồ vô cùng bay về phía Thái Thượng Lão Tử, giáng xuống lượng công đức khổng lồ.

Công đức nhập thể, toàn thân Thái Thượng Lão Tử trở nên huyền diệu, từng luồng đạo vận từ trong cơ thể lan ra, thánh uy vô biên bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Giờ khắc này, Thái Thượng Lão Tử cuối cùng đã lập Nhân giáo

thành Thánh.

Trong lúc Thái Thượng Lão Tử và Tiếp Dẫn đạo nhân tranh đấu, và trong ba nghìn năm Thái Thượng Lão Tử điên cuồng giảng đạo.

Long Vương cũng không hề nhàn rỗi.

Long Vương đang điên cuồng luyện hóa trái tim Bàn Cổ.

Lần này, vì để kéo dài thời gian, hắn đã tính kế Tiếp Dẫn đạo nhân và Thái Thượng Lão Tử.

Nếu hai người này thành đạo, tất nhiên sẽ đến Đông Hải tìm hắn gây phiền phức.

Vì vậy, Long Vương phải tranh thủ từng giây từng phút luyện hóa trái tim Bàn Cổ.

Vào lúc Thái Thượng Lão Tử thành Thánh, Long Vương cũng cuối cùng đã luyện hóa hoàn toàn trái tim Bàn Cổ, một đạo huyết quang vọt thẳng ra khỏi Đông Hải, trên Đông Hải dấy lên sóng to gió lớn, ngàn tầng cuồn cuộn, kinh động không dứt.

Trên trời mây lành cuộn trào, không ngừng nghỉ.

Giờ khắc này, Long Vương cũng cuối cùng đã nhục thân thành Thánh!

Cái gọi là nhục thân thành Thánh, không phải là nhục thân thành Thánh của Dương Tiễn, Na Tra đời sau, mà là con đường cực hạn mà Vu tộc theo đuổi, nhục thân thành Thánh.

Trên Tổ Vu, tiến thêm một bước, chính là nhục thân thành Thánh!

Mục đích cuối cùng mà cả Vu tộc theo đuổi!

Mặc dù, nhục thân thành Thánh, không phải là dĩ lực chứng đạo.

Cái gọi là dĩ lực chứng đạo, là toàn diện, cả nhục thân, nguyên

thần và pháp lực, đều thành Hỗn Nguyên!

Mặc dù Long Vương không dĩ lực chứng đạo, nhưng dù chỉ là nhục thân thành Thánh, cũng đã có năng lực tranh cao thấp với các Thánh nhân!

Thái Thượng Lão Tử dường như cảm ứng được, hơi nhíu mày, nhìn về hướng Đông Hải, do dự một chút, rồi bước một bước, đi về phía Đông Hải.

Chương 76

Đến trên Đông Hải, Thái Thượng Lão Tử trầm giọng quát: "Long Vương, cút ra đây cho bần đạo!" Trên Đông Hải sóng biển cuồn cuộn, một cột nước vọt lên trời.

Long Vương đứng trên cột nước, ngạo nghễ nhìn Thái Thượng Lão Tử, trầm giọng nói: "Hừ, kẻ nào đang la lối trên Đông Hải của ta?" Thái Thượng Lão Tử trầm giọng nói: "Hừ, Long Vương, ngươi dám tính kế bần đạo, hôm nay bần đạo nhất định phải cho ngươi một bài học!" Long Vương bĩu môi, khinh thường nói: "Thái Thượng đạo hữu, nói đừng quá lời, bản hoàng ở đây, ngươi có thể làm gì được bản hoàng?" Thái Thượng Lão Tử hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Không biết tự lượng sức mình!" Nói rồi, Thái Thượng Lão Tử vung tay ném Biển Quải ra, hóa thành một cây cột chống trời vàng óng, ầm ầm đập về phía Long Vương.

"Hừ!" Long Vương quát lớn một tiếng, không dùng thần thông hoa mỹ, giơ quyền lên liền đấm tới.

"Ầm…" Khoảnh khắc tiếp theo, một chuyện khiến Thái Thượng Lão Tử kinh ngạc đã xảy ra.

Long Vương lại một quyền đánh bay Biển Quải của Thái Thượng Lão Tử, không biết bay đi đâu.

"…Ngươi cũng đã thành Thánh?" Thái Thượng Lão Tử kinh hãi thất sắc, một mặt không thể tin nổi nhìn Long Vương.

Dừng một chút, Thái Thượng Lão Tử nhướng mày, trầm giọng nói: "Hừ, chỉ là nhục thân thành Thánh, cũng dám ngang ngược trước mặt bần đạo, thật không biết sống chết!" Nói rồi, Thái Thượng Lão Tử vung tay triệu hồi, Biển Quải bay về tay hắn.

Cùng lúc đó, Thái Thượng Lão Tử lật tay, hiện ra Thái Cực Đồ, vung tay ném ra, Thái Cực Đồ xoay tít, đột nhiên hóa thành một cây cầu vàng, ầm ầm đập về phía Long Vương.

Long Vương nghiến răng, giơ tay to lên, lại cứng rắn đỡ lấy cầu vàng Thái Cực Đồ.

Trong hỗn độn, tại Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đột nhiên mở mắt, kinh ngạc hô lên: "…Sao có thể?

Nhục thân thành đạo, lại mạnh mẽ đến thế…" "Hừ, ngươi có biết dưới Thánh nhân đều là giun dế không?

Dù là nhục thân thành Thánh, trong mắt bần đạo, cũng chỉ là một con giun dế to hơn một chút mà thôi!" Thái Thượng Lão Tử hừ lạnh một tiếng, thúc Thanh Ngưu, chạy như điên trên Thái Cực Kim Kiều, cầm Biển Quải, bổ thẳng vào đầu Long Vương.

Thái Cực Kim Kiều có thể định càn khôn, có thể định vạn vật!

Long Vương dùng sức mạnh nhục thân, cứng rắn chống đỡ Thái Cực Kim Kiều, đã là chuyện không thể tin nổi!

Nhưng Thái Thượng Lão Tử lại cầm Biển Quải đập tới, lúc này Long Vương căn bản không thể chống đỡ!

Đây chính là sự khác biệt giữa nhục thân thành Thánh và Thánh nhân chân chính!

Bản chất của nhục thân thành Thánh, thực ra giống hệt Vu tộc, sức mạnh nhục thân mạnh đến đáng sợ, có thể đối đầu với trời, với đất, với vạn vật, thậm chí có thể cứng rắn chống đỡ công kích của Thái Cực Kim Kiều.

Nhưng khuyết điểm là ở nguyên thần và pháp lực, không thể đối kháng với Thánh nhân chân chính!

Mặc dù Thái Thượng Lão Tử là công đức thành Thánh, cũng không phải là nguyên thần thành đạo, nhưng Thái Thượng Lão Tử ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, có thể vận dụng sức mạnh của Thiên Đạo, cũng tương đương với nguyên thần thành Thánh.

Như vậy, Thái Thượng Lão Tử ngoài khuyết điểm về nhục thân, thì về pháp lực và nguyên thần có thể nghiền ép Long Vương.

Mắt thấy Thái Thượng Lão Tử giơ Biển Quải, bổ tới tấp về phía Long Vương.

Gậy này nếu đập trúng, Long Vương sợ rằng sẽ bị đập vỡ óc, tại chỗ thân tử đạo tiêu!

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Long Vương nghĩ đến Lực chi pháp tắc!

Cái gọi là Lực chi pháp tắc, không chỉ đơn thuần là thần lực vô thượng.

Mà còn có thể mượn lực!

Mượn lực của đối phương, công kích đối phương.

Năm xưa, Bàn Cổ Đại Thần đã phát huy Lực chi pháp tắc đến cực hạn, mượn sức của ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, phản công lại ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần.

Vì vậy, Bàn Cổ Đại Thần mới có thể sau khi chém giết ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, còn có thể khai thiên lập địa!

Vì Bàn Cổ Đại Thần mượn lực, khiến bản thân luôn ở trong trạng thái đỉnh phong bất bại!

Đây cũng là sự khủng bố của Lực chi pháp tắc, chỉ cần động một chút pháp lực, liền có lực tồn tại, liền sẽ bị đối phương mượn đi!

"Cút cho bản hoàng!" Long Vương gầm lên liên tục, vận dụng

Lực chi pháp tắc, trực tiếp mượn lực của Thái Cực Kim Kiều.

Hai luồng thần lực chồng lên nhau, Long Vương trực tiếp lật tung Thái Cực Kim Kiều.

Thái Thượng Lão Tử không kịp phòng bị, cả người lẫn Thanh Ngưu, trực tiếp bị Long Vương hất văng xuống biển, thành một con chó rơi xuống nước.

Dưới nước, chính là thiên hạ của Long Vương!

Khoảnh khắc tiếp theo, Long Vương trực tiếp hóa thành Cự Long vạn trượng, xông vào biển, không đợi Thái Thượng Lão Tử phản ứng, trực tiếp húc cho Thái Thượng Lão Tử lăn lộn ngã ngửa ra sau, ầm ầm không biết bay xa bao nhiêu vạn dặm.

Thái Thượng Lão Tử cũng thật xui xẻo!

Cứ nghĩ mình là Thánh nhân, là ăn chắc Long Vương rồi, vì vậy không dùng Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự!

Nếu Thái Thượng Lão Tử cẩn thận hơn một chút, dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự, Long Vương hoàn toàn không có cơ hội làm hắn bị thương!

Nhưng một lúc sơ suất, liền thành hận nghìn đời!

Một nước sai, cả bàn đều thua!

Long Vương một chiêu đắc thủ sao có thể cho Thái Thượng Lão Tử cơ hội, thân rồng khổng lồ gắng sức quẫy một cái, dùng ra một chiêu Thần Long Bãi Vĩ.

"Bốp…" Thái Thượng Lão Tử đáng thương trực tiếp bị quất cho hộc ra một ngụm máu già, lại một lần nữa bay đi.

Chương 77

Long Vương hiện ra hình người, lao tới gần, hai quyền như mưa rền gió dữ, điên cuồng đấm vào mặt già của Thái Thượng Lão Tử.

"Oao oao oao…" Thái Thượng Lão Tử đáng thương bị đánh cho kêu gào oai oái, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, âm thanh thê lương đến cực điểm.

Trong hỗn độn, tại Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ nhìn thấy mà da mặt co giật dữ dội, bĩu môi nói: "Long Vương không hổ là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, nhục thân thành Thánh, quả nhiên phi thường, có thể đánh Thái Thượng Lão Tử mới thành Thánh ra cái dạng này…" Đây chính là ưu thế của nhục thân thành Thánh!

Nhục thân thành Thánh, cận chiến vô địch!

Chỉ cần để Long Vương áp sát, Thái Thượng Lão Tử căn bản không kịp dùng linh bảo, chỉ có nước chịu đòn!

Thái Thượng Lão Tử đáng thương bị đánh cho mũi xanh mặt sưng, mặt già sưng lên như đầu heo, hai cái răng cửa cũng bị đánh rụng, bộ dạng đó, muốn thảm bao nhiêu có bấy nhiêu, nếu Thái Thượng Lão Tử có mẹ già, lúc này e là mẹ hắn đến cũng không nhận ra.

"Ầm…" Đột nhiên, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xuất hiện, tỏa ra thần quang vô song, đẩy Long Vương ra.

Thái Thượng Lão Tử nhân cơ hội này, vội vàng xé rách hư không, định bỏ chạy.

Thái Thượng Lão Tử bị Long Vương đánh cho sợ rồi!

Vì vậy mới muốn chạy!

Nhưng Long Vương sao có thể cho hắn cơ hội đó!

Long Vương một quyền đấm ra, liền đánh nát khe hở hư không mà Thái Thượng Lão Tử xé ra.

Thái Thượng Lão Tử mất đi cơ hội chạy trốn, chưa kịp nói gì, Long Vương đã lại một quyền đấm tới.

"Ầm ầm ầm…" Hai quyền của Long Vương, như cối xay gió, quay tít, nhắm thẳng vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp mà đấm, đánh cho huyền hoàng chi khí của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp loạn xạ.

Nhưng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp không hổ là tam đại phòng ngự chí bảo của Hồng Hoang, cái mai rùa vô thượng!

Dù Long Vương quyền quyền trúng thịt, phát huy Lực chi pháp tắc đến cực hạn, cũng không phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

"Ầm…" Thái Thượng Lão Tử quát lớn một tiếng, pháp lực khủng bố tuôn ra.

Long Vương và Thái Thượng Lão Tử mỗi người lùi ra xa ức vạn trượng, khiến cả Đông Hải chấn động kịch liệt, trên Hồng Hoang xuất hiện sóng thần lớn trăm vạn năm khó gặp.

"Long Vương,…" Thái Thượng Lão Tử nhìn Long Vương, tức đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng lại có chút e ngại, không dám tiến lên.

"Sao?

Muốn đánh thì đánh, bản hoàng sợ chắc?" Long Vương trong lòng tuy cũng có chút chột dạ, nhưng về mặt khí thế, lại nắm chắc trong tay.

Tạo thành một loại áp bức về khí thế, gây áp lực lên đạo tâm của Thái Thượng Lão Tử!

Đúng lúc này, trong Đông Hải hào quang rực rỡ, thụy khí cuồn cuộn, chính là Nữ Oa Nương Nương chân đạp tường vân mà đến.

"Hai vị đạo hữu, mau mau dừng tay đi!" Nữ Oa Nương Nương nhìn hai người, nói.

Đã có người cho bậc thang để xuống, Thái Thượng Lão Tử sao lại không xuống?

"Hừ, Long Vương, hôm nay bần đạo nể mặt Nữ Oa đạo hữu, trận chiến của chúng ta đến đây thôi, bần đạo ngày sau sẽ gặp lại!" Thái Thượng Lão Tử hừ lạnh một tiếng, xé rách hư không, vội vàng độn đi.

Thấy Thái Thượng Lão Tử đi, Long Vương cũng thở phào một hơi, nhìn Nữ Oa, cười khổ nói: "Nữ Oa đạo hữu, sao người lại đến?" Nữ Oa lườm Long Vương một cái, bĩu môi nói: "Bản cung mà không đến, Đông Hải e là bị hai người đánh tan rồi!" "He he, nếu vậy, thì đa tạ Nữ Oa đạo hữu rồi!" Long Vương mặt dày, cười gượng nói.

"Được rồi, bản cung có việc, đi trước đây!" Nữ Oa lần này đến là để khuyên can, việc đã xong, nếu còn ở lại Long cung, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta nghi ngờ, liền cáo từ trước.

Long Vương cũng không giữ lại, quay về Long cung.

Một trận đại chiến với Thái Thượng Lão Tử, Thái Thượng Lão Tử tuy không chiếm được tiện nghi, nhưng Long Vương trong lòng lại rõ ràng, nhục thân thành Thánh, chung quy không địch lại được Thánh nhân chân chính.

Muốn nghiền ép Thánh nhân, phải dĩ lực chứng đạo!

Nhưng, hiện tại Long Vương nhục thân thành Thánh, cũng đủ rồi!

Ít nhất, Long Vương có năng lực đối địch với Thánh nhân.

Tiên Thiên Tam Tộc cũng nên xuất thế rồi!

Tiếp đó, Long Vương liền đi chuẩn bị cho việc Tiên Thiên Tam Tộc tái xuất.

Một ngày nọ, Nguyên Thủy Thiên Tôn có cảm ứng, cũng sắp thành Thánh.

Chỉ là dường như còn thiếu gì đó!

Nguyên Thủy Thiên Tôn liền điên cuồng suy diễn thiên cơ, cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn suy diễn ra, pháp bảo chứng đạo của hắn là Tam Bảo Ngọc Như Ý đã bị Long Vương cướp mất.

Tam Bảo Ngọc Như Ý quan hệ đến việc Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể không sốt ruột?

Do dự mãi, Nguyên Thủy Thiên Tôn đến trên Đông Hải, chắp tay nói: "Long Vương đạo hữu, xin ra gặp mặt!" Long Vương đang cùng Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân thương lượng việc Tiên Thiên Tam Tộc tái xuất, nghe thấy tiếng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không khỏi nhếch miệng cười, nói: "Hiền muội, hiền đệ, có khách quý đến, vi huynh thất lễ!" Nói rồi, Long Vương thân hình lóe lên, liền ra khỏi Đông Hải.

Long Vương nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng nói: "Hừ, Nguyên Thủy đạo hữu, cách đây không lâu, đại sư huynh của ngươi Thái Thượng Lão Tử vừa đánh với bản hoàng một trận, sao?

Ngươi cũng muốn đánh với bản hoàng một trận à?" Da mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn co giật dữ dội, cười gượng nói: "Cái đó… cái đó không phải, bần đạo… bần đạo đến đây, là để làm một giao dịch với Long Vương đạo hữu thôi, chứ không phải tìm Long Vương đạo hữu và Long tộc gây phiền phức!" Về chuyện Thái Thượng Lão

Tử và Long Vương đánh nhau, Nguyên Thủy Thiên Tôn với tư cách là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng biết.

Chương 78

Chỉ là tình hình hai người đánh nhau dưới biển, thì lại không biết.

Về phần ai thắng ai thua, càng không thể biết!

Thái Thượng Lão Tử ngậm bồ hòn làm ngọt, không thể nào đi rêu rao được!

Long Vương biết rõ còn cố hỏi, nhướng mày, bĩu môi nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, có ý gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hướng Long Vương chắp tay, cười gượng nói: "Long Vương đạo hữu, cái đó… cái Tam Bảo Ngọc Như Ý của bần đạo, xin Long Vương đạo hữu trả lại cho bần đạo, bần đạo có việc lớn cần dùng, nhưng Long Vương đạo hữu yên tâm, ngài cần gì, bần đạo đều có thể dùng để đổi!" "Đều có thể sao?" Long Vương nhướng mày, hỏi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn răng, nói: "Đều có thể!" "Vậy bản hoàng muốn Bàn Cổ Phiên thì sao?" Long Vương một mặt trêu tức nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, bĩu môi nói.

"Bàn Cổ Phiên,…" Mặt già của Nguyên Thủy Thiên Tôn co giật dữ dội mấy cái, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Tam Bảo Ngọc Như Ý tuy quan hệ đến việc Nguyên Thủy Thiên Tôn chứng đạo, nhưng Bàn Cổ Phiên càng quan trọng hơn, tự nhiên sẽ không lấy Bàn Cổ Phiên đi đổi Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Mua bán này rõ ràng không có lời!

Đương nhiên, Long Vương cũng không thật sự ngây thơ đến mức nghĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ lấy Bàn Cổ Phiên đổi Tam Bảo Ngọc Như Ý!

Chỉ là trêu chọc Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút thôi.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn khó xử, Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Nguyên Thủy đạo hữu đừng để trong lòng, bản hoàng chỉ đùa với đạo hữu một chút thôi, hay là thế này, bản hoàng dùng Tam Bảo Ngọc Như Ý, đổi lấy Ngọc Thanh Luyện Khí Sách của đạo hữu, đạo hữu thấy thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn giỏi luyện khí, từng ghi chép một quyển sách, gọi là Ngọc Thanh Luyện Khí Sách!

Ngọc Thanh Luyện Khí Sách cũng trở thành trấn cung chi bảo của Ngọc Hư Cung!

Long Vương muốn Ngọc Thanh Luyện Khí Sách, cũng là vì Tiên Thiên Tam Tộc.

Số người của Tiên Thiên Tam Tộc quá đông, cho dù Long Vương mang về cả Phân Bảo Nhai, nhưng vẫn có rất nhiều người không có linh bảo!

Nếu có Ngọc Thanh Luyện Khí Sách, liền có thể dựa theo thủ đoạn luyện khí trên đó, rèn luyện pháp bảo.

Như vậy, liền có thể vũ trang Tiên Thiên Tam Tộc trên quy mô lớn.

Khi đó, nếu một ngày nào đó, Tiên Thiên Tam Tộc và Vu Yêu nhị tộc xảy ra đại chiến, Long Vương một tiếng ra lệnh, vạn ngàn pháp bảo ném ra, cảnh tượng đó, nghĩ thôi cũng thấy kích thích.

Dù là Đại La hay Chuẩn Thánh cũng phải tránh xa phong mang của nó!

Nguyên Thủy Thiên Tôn do dự hồi lâu, cắn răng, nói: "Được, bần đạo đổi với đạo hữu!" Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn lật tay, hiện ra một quyển sách, dùng pháp lực nâng đưa về phía Long Vương.

"Vậy mới đúng chứ!" Long Vương ha ha cười lớn, lật tay, hiện ra Tam Bảo Ngọc Như Ý, cũng dùng pháp lực nâng đưa về phía Nguyên

Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy được Tam Bảo Ngọc Như Ý, hừ lạnh một tiếng, hướng Long Vương chắp tay nói: "Cáo từ!" Nói rồi, độn vào hư không biến mất.

Long Vương lấy được Ngọc Thanh Luyện Khí Sách, liền quay về Long cung.

"Đại ca, tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia tìm đại ca có việc gì vậy?" Chúc Long thấy Long Vương đi vào, tò mò hỏi.

"Không có gì!" Long Vương nhếch miệng cười, vung tay ném Ngọc Thanh Luyện Khí Sách cho Chúc Long, nói: "Dựa theo phương pháp trên đó, đi luyện khí quy mô lớn cho bản hoàng, bản hoàng muốn vũ trang toàn diện Tiên Thiên Tam Tộc!" Chúc Long mở Ngọc Thanh Luyện Khí Sách ra, lập tức mừng như điên, vội nói: "Đại ca yên tâm, ta đi ngay!" Nói rồi, Chúc Long vui vẻ đi sắp xếp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Ngọc Thanh Luyện Khí Sách đổi lấy Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Ngay lập tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng nghỉ luyện hóa Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Một ngày nọ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên có cơ duyên thành Thánh, tay chỉ trời xanh, lớn tiếng nói: "Bần đạo là Ngọc Thanh Nguyên Thủy, hôm nay lập một giáo, tên là Xiển, xiển thuật thiên đạo, lấy Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận, Xiển giáo, lập!" Theo lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Đạo có cảm ứng, một đám mây công đức vàng khổng lồ vô cùng bay tới, giáng xuống vô biên công đức.

Công đức nhập thể, khí tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên huyền diệu vô cùng, toàn thân tỏa ra khí tức thiên đạo khủng bố.

Tường thụy vô biên từ cửu thiên buông xuống, tử khí cuồn cuộn

từ phương đông tràn tới, hào quang rực rỡ, tường vân cuồn cuộn, đất nở sen vàng, rồng bay hổ gầm, vạn ngàn điềm lành đột nhiên sinh ra.

Giờ khắc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cuối cùng đã chứng đạo thành Thánh.

"Chúc mừng Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh!" Chúng sinh linh Hồng Hoang vội vàng bái lạy.

Đúng lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ bước một bước ra, dùng Thanh Bình Kiếm chỉ lên trời, lớn tiếng nói: "Bần đạo là Thượng Thanh Thông Thiên, hôm nay lập một giáo, tên là Tiệt, vì thiên hạ thương sinh đoạt lấy một tia sinh cơ, lấy Tru Tiên Trận Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận, Tiệt giáo, lập!" Lời vừa dứt, Thiên Đạo có cảm ứng, lại có mây công đức vàng khổng lồ vô cùng bay về phía núi Côn Luân, giáng xuống vô biên công đức.

Công đức nhập thể, khí tức của Thông Thiên Giáo Chủ cũng trở nên huyền diệu vô cùng, dường như hòa hợp với cả đất trời.

Trời giáng tường thụy, đất nở sen vàng, kim long hiến châu, thái phượng trình tường, kỳ lân gầm thét, tử khí cuồn cuộn, muôn vàn dị tượng lại một lần nữa dâng lên.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã thành Thánh!

"Chúc mừng Thông Thiên Thánh Nhân thành Thánh!" Chúng sinh linh Hồng Hoang lại một lần nữa vội vàng bái lạy.

Kể từ đó, núi Côn Luân một môn ba Thánh nhân, có thể nói là hiển hách vô cùng.

Thế giới phương Tây, núi Tu Di, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người thấy Tam Thanh đều đã thành Thánh, trong lòng sốt ruột.

Hai người bàn bạc một chút.

Ngay lập tức, Tiếp Dẫn đạo nhân cũng lớn tiếng nói: “Bần đạo là Tây Phương Tiếp Dẫn đạo nhân, hôm nay lập một giáo, tên là Tây Phương giáo, lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận, Tây Phương giáo, lập!” Cùng lúc đó, Chuẩn Đề đạo nhân cũng lớn tiếng nói: “Bần đạo là Tây Phương Chuẩn Đề đạo nhân, cùng sư huynh Tiếp Dẫn đạo nhân lập nên Tây Phương giáo, lấy Thất Bảo Diệu Thụ trấn áp khí vận, Tây Phương giáo, lập!” Hai người hô hét hồi lâu, trên trời lại không có động tĩnh gì.

Trong Đông Hải, Thủy Kỳ Lân khinh thường nói: “Hừ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng quá không biết tự lượng sức mình, Tam Thanh có công đức khai thiên bên người, mới có thể thành Thánh, hai người phương Tây không có công tích gì, lấy gì mà thành Thánh?” Long Vương lại hơi lắc đầu, bĩu môi nói: “Tam đệ, đừng có xem thường hai người họ!” “Đại ca, ý của người là…” Thủy Kỳ Lân kinh hãi thất sắc, một mặt không thể tin nổi nhìn Long Vương.

Long Vương gật đầu, nói: “Hai người đó cũng là người có đại trí tuệ và đại nghị lực, thành Thánh là tất nhiên!” Mọi người đều kinh ngạc.

Chương 79

Thế giới phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy không dẫn được công đức, không khỏi sốt ruột.

Cắn răng một cái, hai người đi một con đường khác, một hơi phát ra bốn mươi tám đại hồng nguyện!

"Nếu ta chứng được Vô Thượng Bồ Đề, thành chính giác rồi, cõi Phật ta ở, đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, các loài bay lượn, lúc nhúc…" Bốn mươi tám đại hồng nguyện vừa thốt ra, Thiên Đạo cảm ứng, bay tới một đám mây công đức vàng khổng lồ vô cùng, giáng xuống vô biên công đức.

Thì ra hai người đã đi con đường khác, lại vay công đức từ Thiên Đạo để thành Thánh.

Công đức nhập thể, rất nhanh, hai người cũng thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân quả vị.

Trong vòng một ngày, lại có bốn Thánh nhân xuất thế, Hồng Hoang kinh động.

Trong Đông Hải, Thủy Kỳ Lân mắt thấy Lục Thánh thành Thánh, sốt ruột nói: "Đại ca, hay là chúng ta cũng lập giáo thành Thánh?

Ít nhất, ta cũng phát đại hồng nguyện, cũng vay chút công đức từ Thiên Đạo đi!" "Đúng vậy, đại ca!" Nguyên Phượng cũng sốt ruột nói.

Có thể thành Thánh, ai mà không đỏ mắt?

Long Vương lại hơi lắc đầu, cười khổ nói: "Hiền muội, hiền đệ, vô dụng thôi, lát nữa sẽ biết, Lục Thánh là Thánh nhân do Thiên Đạo

định sẵn, chúng ta muốn thành Thánh, phải dựa vào chính mình!" "…" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nghi ngờ không thôi, vẫn có thôi thúc muốn thử một lần.

U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ thấy vậy, ghen tị đến đỏ cả mắt, cũng lập tức chỉ tay lên trời, lớn tiếng nói: "Bần đạo là U Minh Huyết Hải Minh Hà Lão Tổ, hôm nay lập một giáo, tên là Tu La giáo, lấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Nguyên Đồ A Tỳ hai thanh sát kiếm trấn áp khí vận, mong Thiên Đạo giám chi!" Lời vừa dứt, bên trời quả nhiên có một đám mây công đức vàng khổng lồ vô cùng bay về phía Huyết Hải.

Thủy Kỳ Lân thấy vậy sốt ruột, vội nói: "Đại ca, xem kìa, tên Minh Hà kia cũng lập giáo, sắp thành Thánh rồi!" Long Vương liếc một cái, nói: "Không thành Thánh được đâu!" Quả nhiên, Minh Hà Lão Tổ tuy lập giáo dẫn được công đức, nhưng không thể thành Thánh, chỉ tăng cường tu vi mà thôi.

"Đại ca, sao… sao người biết tên Minh Hà Lão Tổ đó không thành Thánh được?" Thủy Kỳ Lân hỏi.

Long Vương nhếch miệng cười, đang định trả lời, đột nhiên sắc mặt hơi thay đổi, cười nói: "Có bạn cũ đến, bản hoàng phải ra ngoài tiếp đãi một phen, hiền muội, hiền đệ, canh giữ Tứ Hải cẩn thận, tuyệt đối không được ra ngoài!" Nói rồi, Long Vương thân hình lóe lên, ra khỏi Đông Hải.

Trên Đông Hải, một đạo nhân gầy gò nhìn Long Vương, hai tay chắp lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương, lần trước ngươi hại chết đệ tử của bần đạo là Bảo Quang Phật, hôm nay bần đạo phải đòi lại một công đạo từ ngươi!" Người này không ai khác, chính là Tiếp Dẫn đạo nhân.

Tiếp Dẫn đạo nhân nay đã thành Thánh, tự nhiên phải tìm Long

Vương gây phiền phức.

Chỉ là hắn không biết, lần trước Thái Thượng Lão Tử cũng tìm Long Vương, hai người đã đại chiến một trận, Thái Thượng Lão Tử lại không chiếm được tiện nghi gì.

Long Vương nhướng mày, nhếch miệng nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu, ngươi thật sự cho rằng, thành Thánh rồi, là ăn chắc bản hoàng!" Nói rồi, Long Vương hai tay rung lên, khí thế khủng bố của nhục thân thành Thánh bùng nổ, trực tiếp kích động cho phong vân trên trời cuồn cuộn, nhiều thái cổ tinh thần trong hư không bị kích động vỡ nát.

"Nhục thân thành Thánh?" Đồng tử của Tiếp Dẫn đạo nhân co rút dữ dội, kinh ngạc hô lên.

Dừng một chút, Tiếp Dẫn đạo nhân nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương, ngươi có biết không, dưới Thánh nhân đều là giun dế, dù là nhục thân thành Thánh, cũng không phải là đối thủ của bần đạo!" "Ồ?

Thật sao?

Lần trước có người đến Đông Hải của ta, nói lời giống hệt đạo hữu, nhưng… bản hoàng không phải vẫn sống tốt sao?" Long Vương một mặt trêu tức nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, khinh thường nói.

Tiếp Dẫn đạo nhân trong lòng e ngại, một mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Long Vương, giận dữ nói: "Long Vương, ngươi có ý gì?" "Ý gì cần bản hoàng nói sao?" Long Vương một mặt trêu tức nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, khinh thường nói.

Lần trước đến Đông Hải, người khác không biết, nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân biết, chắc chắn là Thái Thượng Lão Tử.

Vì Long Vương tính kế Thái Thượng Lão Tử, cướp cơ duyên thành Thánh của Thái Thượng Lão Tử, vậy thì Thái Thượng Lão Tử

tất nhiên phải đến Đông Hải tìm Long Vương trút giận, lúc đó, Thái Thượng Lão Tử đã thành Thánh.

Nhưng kỳ quái là, Long Vương vẫn sống tốt!

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên Long Vương và Thái Thượng Lão Tử đã đại chiến một trận, Thái Thượng Lão Tử không chiếm được chút tiện nghi nào!

Như vậy, trong lòng Tiếp Dẫn đạo nhân càng lúc càng không có cơ sở, nhìn Long Vương, do dự, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương, ngươi tưởng bần đạo bị dọa lớn lên sao?" Nụ cười trên mặt Long Vương càng đậm, cười tủm tỉm nói: "Có thể thử xem!" "Hừ, tìm chết!" Tiếp Dẫn đạo nhân nổi giận, lật tay, hiện ra Gia Trì Thần Xử, trực tiếp tế ra.

Gia Trì Thần Xử trên không đột nhiên lớn lên gấp mấy lần, trên đó Phạm văn lượn lờ, Phật quang rực rỡ, dường như ẩn chứa uy lực vô cùng, nhắm về phía Long Vương mà đập.

"Hừ, tiểu đạo thôi!" Long Vương gầm lên một tiếng, không lùi mà tiến, một quyền nhắm vào Gia Trì Thần Xử mà đấm.

"Ầm…" Có tiền lệ của Thái Cực Kim Kiều lần trước, lần này, Long Vương đánh Gia Trì Thần Xử, đã quen tay quen đường, trực tiếp dùng Lực chi pháp tắc, mượn lực đánh lực, một quyền liền đánh bay Gia Trì Thần Xử.

"…" Tiếp Dẫn đạo nhân nhìn thấy mà tim đập chân run, vung tay triệu hồi Gia Trì Thần Xử, một mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Long Vương, nhưng lại không dám động thủ nữa.

Tay của Long Vương giấu trong tay áo đang không ngừng run rẩy, nhưng bề ngoài Long Vương lại giả vờ như không có chuyện gì, vẫn ngạo nghễ nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân, bĩu môi nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu,

nếu là bản hoàng, thì ngoan ngoãn lui đi, ngươi thấy sao?" Tiếp Dẫn đạo nhân trong lòng thực sự không có cơ sở, cắn răng, nói: "Long Vương, ngươi lợi hại, bần đạo cáo từ!" Nói rồi, Tiếp Dẫn đạo nhân bước một bước, vượt qua hư không, bỏ chạy.

Long Vương thở phào một hơi, quay về Long cung, một mặt âm trầm, thầm nghĩ: "Xem ra phải mau chóng thành Thánh, nếu không phiền phức sẽ ngày càng nhiều…" Chỉ là dĩ lực chứng đạo cần nhục thân, nguyên thần và pháp lực đều thành Thánh, khó khăn biết bao?

Chỉ riêng nhục thân thành Thánh, Long Vương đã dùng trăm vạn năm thời gian, cũng khó trách nhục thân thành Thánh là phương pháp thành Thánh khó nhất.

Nhưng, hiệu quả cũng rõ rệt.

Long Vương chỉ mới nhục thân thành Thánh, đã có thể đối đầu với các Thánh nhân khác, tuy có chút vất vả, nhưng ít nhất cũng khiến các Thánh nhân khác phải ném chuột sợ vỡ đồ, không dám động thủ.

Trở về Long cung, Long Vương cùng Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân tiếp tục thương lượng ngày Tiên Thiên Tam Tộc xuất thế.

Cuối cùng, ba người đã định ra ngày Tiên Thiên Tam Tộc xuất thế.

Một ngày nọ, toàn bộ đại lục Hồng Hoang chấn động.

Chương 80

Vì vạn ngàn Kỳ Lân chạy xuống núi Kỳ Lân, phi nước đại trên mặt đất, hướng về phía Đông Hải.

Thậm chí, có mấy đầu Kỳ Lân vác cả ngọn núi Kỳ Lân chạy như bay, nhìn tư thế đó, cực kỳ kinh người.

Trên trời, liệt hỏa hừng hực, vô số Hỏa Phượng bay ra, che trời lấp đất, cũng bay về phía Đông Hải.

Trong đó, trong hai tộc, không thiếu cao thủ Chuẩn Thánh.

Đông Côn Luân, Tam Thanh kinh hãi thất sắc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhướng mày, đột nhiên nhếch miệng cười, nói: "Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc đi về phía Đông Hải, để làm gì?

Chẳng lẽ muốn đại chiến với Long tộc?" Thái Thượng Lão Tử vuốt râu dài, trong mắt tinh quang lóe lên, lẩm bẩm: "Có khả năng, theo đại thế Thiên Đạo, thời thượng cổ, đã có Long Hán đại kiếp, chỉ là Long Hán đại kiếp mãi chưa xảy ra, chẳng lẽ Tiên Thiên Tam Tộc thật sự muốn đánh nhau?" "Đánh nhau thì tốt quá, tên Long Vương kia kiêu căng bá đạo, tốt nhất là đánh đi, đánh cho cả hai bên đều bị thương!" Thông Thiên Giáo Chủ hả hê nói.

Thế giới phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người cũng trợn mắt há mồm, một mặt không thể tin nổi nhìn vô số Kỳ Lân đang chạy như bay và vô số Thái Phượng đang bay lượn trên không.

Ngoài Bất Chu Sơn, ba mươi ba tầng trời, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người sắc mặt kịch biến.

Thập đại Yêu Thánh cũng mặt mày khó coi.

Vì họ đã nhìn thấy nội tình khủng bố của Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng nhất tộc.

Chỉ một tộc thôi, đã đủ để đối kháng với Yêu tộc, thậm chí còn hơn thế nữa.

"…Phượng Hoàng và Kỳ Lân nhất tộc sao lại có nội tình mạnh mẽ như vậy?

Nhiều cao thủ Chuẩn Thánh và Đại La như thế, ẩn giấu thật kỹ a…" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Tổ địa Vu tộc, trong điện thờ Bàn Cổ.

Thập Nhị Tổ Vu cũng đầy mặt kinh hãi.

Mười hai người họ, chưa bao giờ biết sợ, nhưng sau khi nhìn thấy nội tình của Tiên Thiên Tam Tộc, lại có chút e ngại.

Tiên Thiên Tam Tộc, xa hơn so với tưởng tượng của họ, thậm chí mạnh hơn rất nhiều!

Nhưng, giờ khắc này, tất cả mọi người đều cho rằng Tiên Thiên Tam Tộc sắp có một trận đại chiến.

Nhưng kết quả cuối cùng lại khiến họ thất vọng!

Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc chạy đến Đông Hải, nhưng không hề có đại chiến.

Long Vương sớm đã đợi trên Đông Hải, nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, nhiệt tình chào hỏi: "Ha ha ha, nhị muội, tam đệ, bản hoàng đợi lâu rồi!" "Đại ca, ta cũng đã chờ ngày này quá lâu rồi, ha ha ha…" Giọng Thủy Kỳ Lân vang như sấm, ha ha cười lớn.

Nguyên Phượng cũng vui mừng không thôi.

Long Vương mặt đầy hưng phấn, nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, cười nói: "Bản hoàng cũng đã chờ ngày này quá lâu rồi, ha ha

ha…" Ba người nhìn nhau, cười lớn không ngớt.

Lát sau, Long Vương vẻ mặt nghiêm túc, tay chỉ lên trời, như đang tuyên thệ với cả Hồng Hoang, giọng nói vang như sấm chín tầng trời, truyền khắp Hồng Hoang: "Hôm nay, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta xuất thế!" Đông Côn Luân, Tam Thanh sắc mặt hơi thay đổi.

Nhưng Tiên Thiên Tam Tộc xuất thế, đối với họ, cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Họ là Thánh nhân, theo đuổi vô thượng đại đạo, không theo đuổi việc tranh bá Hồng Hoang, vì vậy đối với họ ảnh hưởng không lớn.

Điều duy nhất khiến họ thất vọng là, Tiên Thiên Tam Tộc không hề đánh nhau.

Tây Phương Nhị Thánh cũng có suy nghĩ tương tự.

Nhưng, Vu Yêu nhị tộc thì không như vậy.

Ngoài Bất Chu Sơn, thiên đình Yêu tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt tái mét.

"Chết tiệt, Tiên Thiên Tam Tộc sao cũng đến góp vui?" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi nói.

Một Vu tộc, đã đủ khiến hắn đau đầu, nay lại thêm một Tiên Thiên Tam Tộc, bầu trời Hồng Hoang, sắp thay đổi hoàn toàn rồi.

Tổ địa Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu cũng kinh ngạc và tức giận không thôi.

"Chết tiệt, Tiên Thiên Tam Tộc vẫn luôn ẩn náu, sao hôm nay lại xuất thế?" Đế Giang nghiến răng nghiến lợi nói.

Trên Đông Hải, vạn rồng hiện thân, phong vân cuồn cuộn, thái phượng trình tường, kỳ lân gầm thét, thể hiện hết phong thái của Tiên Thiên Tam Tộc.

Long Vương một mặt nghiêm túc, hướng về Đông Hải, lật tay, hiện ra ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, vung tay ném ra, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu bay ra, đột nhiên hiện ra trên mặt biển ba mươi sáu tòa chư thiên.

Chỉ thấy ba mươi sáu tòa chư thiên trên tiếp trời xanh, dưới lập Đông Hải, mênh mông không biết cao lớn bao nhiêu, bên trong ẩn hiện từng tòa cung điện vàng son lộng lẫy.

Long Vương tay chỉ trời xanh, lớn tiếng nói: "Hôm nay, Thần Đình của ta, lập!" Lời này của Long Vương vừa thốt ra, Hồng Hoang chấn động.

Lục Thánh thì thôi, dù sao cũng không tham gia tranh bá thiên địa.

Nhưng Vu Yêu nhị tộc lại tức giận không thôi.

Thiên đình Yêu tộc, Đế Tuấn tức đến một chưởng đập nát tay vịn của Thiên Đế bảo tọa, phá miệng chửi lớn: "Tên Long Vương chết tiệt, dám lập Thần Đình, đối đầu với Thiên Đình của ta, thật đáng ghét!" Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi nói: "Đại ca, ta liền dẫn binh đi diệt tên Long Vương kia!" Đế Tuấn vội ngăn Đông Hoàng Thái Nhất lại, cười khổ nói: "Hiền đệ khoan đã, mọi việc phải tính kế lâu dài, tính kế lâu dài…" "Đại ca…" Đông Hoàng Thái Nhất sốt ruột.

Chương 81

“Hiền đệ đừng vội, tính kế lâu dài…” Đế Tuấn giữ chặt Đông Hoàng Thái Nhất, vội nói.

Tiên Thiên Tam Tộc ẩn nhẫn trăm vạn năm có dư, nay xuất thế, thực lực đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Yêu tộc sao có thể tranh phong với họ?

Theo ước tính của Đế Tuấn, chỉ riêng cao thủ Chuẩn Thánh trong Tiên Thiên Tam Tộc, đã có hơn ba mươi vị, đánh thế nào?

Cao thủ Chuẩn Thánh của Tiên Thiên Tam Tộc cộng lại, còn nhiều hơn tổng số của Vu Yêu nhị tộc?

Lúc này mạo muội xuất binh đánh Thần Đình, e là sẽ triệt để chọc giận Tiên Thiên Tam Tộc, khiến Tiên Thiên Tam Tộc chĩa mũi nhọn về phía Yêu tộc!

Tổ địa Vu tộc.

Chúc Dung nghe thấy liền nổi giận, hai mắt trợn tròn, tức giận gầm lên: “Tên Long Vương chết tiệt, cũng dám đối đầu với Vu tộc chúng ta, yêm liền đi lột da rồng của hắn, làm cho yêm một bộ quần áo.” “Đúng, lão Chúc, yêm đi cùng ngươi!” Cộng Công hiếm khi không hát ngược lại với Chúc Dung, lớn tiếng nói.

“Đi, lột da rút gân, nghiền xương thành tro tên Long Vương kia!” Các Tổ Vu khác cũng đồng loạt la lớn, định đi ra ngoài quyết một trận tử chiến với Tiên Thiên Tam Tộc.

“Khoan đã!” Đúng lúc này, Đế Giang vẫn luôn trầm mặc ít lời đã lên tiếng.

“Đại ca, Tiên Thiên Tam Tộc kia ị lên đầu chúng ta, chúng ta

không thể không làm gì được…" Chúc Dung gân cổ hét lớn.

"Đúng vậy, đại ca, tên Long Vương kia thật đáng ghét, lập Thần Đình, muốn giống như Yêu tộc, đối đầu với Vu tộc chúng ta sao?

Có thể nhịn mà thục không thể nhịn, cục tức này, yêm nuốt không trôi!" Cộng Công cũng lớn tiếng la lối.

Nhìn từng Tổ Vu nhảy dựng lên như sấm, Đế Giang một đầu hai cái lớn.

Người của Vu tộc, tuy chiến lực vô song.

Nhưng trong đầu toàn là cơ bắp, động một tí là đánh nhau, khiến Đế Giang làm đại ca phải lo nát cả tim.

Đế Giang nhíu mày nói: "Tất cả về cho ta, không ai được đi đâu hết!" "Đại ca…" Các Tổ Vu sốt ruột.

Đế Giang sa sầm mặt, trầm giọng nói: "Hừ, sao?

Lời của ta, các ngươi cũng không nghe?" "Ai…" Các Tổ Vu tức đến thở dài liên tục, nhưng cũng ngồi xuống.

Đế Giang lúc này mới thở phào một hơi, quay đầu nhìn Trọc Cửu Âm đang trầm mặc bên cạnh, hỏi: "Hiền đệ, ngươi thấy sao?" Không giống như các Tổ Vu khác trong đầu toàn là cơ bắp, Trọc Cửu Âm là trí giả của Vu tộc, giỏi về trí mưu, vì vậy Đế Giang mới hỏi Trọc Cửu Âm.

Trọc Cửu Âm mày nhíu chặt, trong mắt thần quang lóe lên không ngừng, mở miệng nói: "Đại ca, lúc này Vu tộc chúng ta quả thật không nên hành động thiếu suy nghĩ!" "Á?

Vì sao chứ?

Yêm không phục!" Chúc Dung nghe xong, lập tức nổi đóa, trừng mắt, giận dữ nói.

“Được rồi, nghe Trọc Cửu Âm phân tích!” Đế Giang lườm Chúc Dung một cái, bực bội nói.

Trọc Cửu Âm vừa đi vừa phân tích: “A, Yêu tộc kia là do phàm sinh thấp noãn hóa, phi lân đái giáp, vạn vật sinh ra, đều là yêu, còn Tiên Thiên Tam Tộc kia, do loài có vảy, loài biết bay và loài chạy trên đất tạo thành.

Nói cách khác, Yêu tộc và Tiên Thiên Tam Tộc bẩm sinh đã có mâu thuẫn và xung đột, chúng ta sao không tọa sơn quan hổ đấu, đợi chúng tiêu hao gần hết, chúng ta lại tóm gọn một mẻ, thế nào?” “Ai da, đủ âm hiểm a!” Chúc Dung nghe xong, hai mắt sáng lên, vỗ vai Trọc Cửu Âm, cười lớn.

Đế Giang gật đầu, lớn tiếng nói: “Được, truyền lệnh xuống, Vu tộc tạm thời không được xảy ra ma sát với Tiên Thiên Tam Tộc!” “Vâng, đại ca!” Các Tổ Vu đồng thanh nói.

Thần Đình xuất hiện, triệt để phá vỡ cục diện Hồng Hoang.

Đúng như Trọc Cửu Âm suy đoán, xung đột giữa Yêu tộc và Thần Đình là lớn nhất.

Hai tộc thường xuyên vì tranh giành địa bàn mà đại chiến.

Một ngày nọ, Long Vương đang du ngoạn Hồng Hoang.

Tình cờ đi qua chiến trường của Yêu tộc và Thần Đình.

Long Vương nổi giận, vung tay một cái, tiêu diệt trăm vạn Yêu tộc có mặt tại đó.

Sau chuyện này, Yêu tộc mới tạm yên một thời gian.

Thiên đình Yêu tộc.

Đế Tuấn sau khi biết chuyện này, nổi giận liên tục, gầm lên: “Tên Long Vương kia sao dám như vậy?

Tên này… tức chết ta rồi, tức chết ta rồi!" Bạch Trạch nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông, cười khổ nói: "Bệ hạ, nghe nói Long Vương kia đã nhục thân thành Thánh, chúng ta… chúng ta Yêu tộc e là không phải đối thủ của hắn!" "Nếu Yêu tộc của ta cũng có một vị Thánh nhân, thì tốt biết bao?" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi nói.

Cùng lúc, mọi người đều nghĩ đến Nữ Oa Nương Nương.

Chỉ là sau khi thành Thánh, Nữ Oa Nương Nương thanh tâm quả đạm, dường như không định nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc.

"Bệ hạ, thần có một cách, chỉ là không biết…" Yêu Sư Côn Bằng do dự, nói.

Đế Tuấn hai mắt sáng lên, hỏi: "Yêu Sư có cao kiến gì, mau nói!" Yêu Sư Côn Bằng chắp tay nói: "Bệ hạ, phàm là phương pháp thành Thánh, không ngoài ba loại, dĩ lực chứng đạo, trảm tam thi chi pháp và công đức thành Thánh, dĩ lực chứng đạo thì thôi, trảm tam thi chi pháp cũng chỉ có Đạo Tổ thành công, các Thánh nhân còn lại đều là công đức thành Thánh, nếu có thể dẫn dắt đại công đức gia thân, không chừng bệ hạ liền có thể thành Thánh!" Đế Tuấn nhướng mày, gật đầu nói: "Lời của Yêu Sư có lý, chỉ là… chỉ là đại công đức khó khăn biết bao, phải làm thế nào mới có thể dẫn dắt đại công đức?" Yêu Sư Côn Bằng cười nói: "Bệ hạ, trên Thái Âm Tinh kia có hai vị nữ thần, Hi Hòa và Thường Hi, hậu cung của bệ hạ còn trống, nếu có thể cầu hôn hai vị nữ thần làm Đế hậu và Thiên phi, vậy đó chính là Thiên Hôn, nếu Thiên Hôn này thành, lo gì không dẫn được đại công đức?" Đế Tuấn nghe thấy hai mắt sáng lên, vỗ đùi, vui mừng nói: "Lời Yêu Sư nói có lý, mau mau chuẩn bị hậu lễ, trẫm muốn đích thân đến Thái Âm Tinh cầu hôn hai vị Thái Âm nữ thần!" Kể từ lần trước Đế Tuấn gặp hai vị Thái Âm nữ thần trong Tử Tiêu Cung liền luôn hồn bất thủ xá, lời của Côn Bằng rất đúng ý hắn, huống chi còn có thể giải quyết khốn cảnh hiện tại.

Đế Tuấn dẫn theo đám người Yêu tộc, giong trống khua chiêng, ngồi trên hai cỗ xe báu cực kỳ hoa lệ đến ngoài Thái Âm Tinh.

Chương 82

Vừa nghĩ đến dung mạo tuyệt thế của hai vị nữ thần, trong lòng Đế Tuấn liền nóng như lửa đốt.

Nhìn Thái Âm Tinh gần trong gang tấc, Đế Tuấn không khỏi có chút căng thẳng, đương nhiên trong lúc căng thẳng lại có phần hưng phấn.

Đế Tuấn...

động lòng rồi!

Hắn ho khan hai tiếng, hắng giọng, lại chỉnh lại y quan, mặt mang vẻ hưng phấn, chắp tay về phía Thái Âm Tinh nói: "Hai vị nữ thần, Thiên Đế Yêu tộc Đế Tuấn cầu kiến!" Chốc lát sau, hai vị Thái Âm nữ thần nhẹ nhàng di chuyển, chậm rãi bước ra khỏi Thái Âm Tinh.

Chỉ thấy hai vị nữ thần dung nhan tuyệt thế, thân hình thướt tha, dải lụa sau lưng bay phấp phới, tỏa ra lực Nguyệt hoa thánh khiết vô cùng, vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Chúng yêu tộc nhìn đến ngây người, thầm nghĩ, cũng khó trách Đế Tuấn lại vì hai vị nữ thần mà hạ mình, đích thân đến Thái Âm Tinh cầu thân.

Hi Hòa nữ thần nhìn xe giá phía sau Đế Tuấn, mày liễu khẽ nhíu lại, ánh mắt chuyển sang Đế Tuấn, nói: "Đế Tuấn đạo hữu, có ý gì đây?" Đế Tuấn cuồng nhiệt nhìn hai vị Thái Âm nữ thần, hơi thở dồn dập, hưng phấn nói: "Trẫm đặc biệt đến cầu thân với hai vị đạo hữu, trẫm nguyện ý cùng hai vị đạo hữu kết thành đạo lữ, cùng tu đại đạo, đồng chưởng Thiên Đình, không biết ý hai vị nữ thần thế nào?" "Hừ, Đế Tuấn đạo hữu, quay về đi, tỷ muội hai người chúng ta sẽ không đáp ứng hôn sự này!" Thường Hi nữ thần tính tình cương liệt trầm

giọng nói.

Đế Tuấn sững sờ, mặt già đỏ bừng, giận dữ nói: "Hai vị nữ thần đang nói gì vậy?

Trẫm... có chút nghe không hiểu!" "Không nghe hiểu sao?

Tốt, vậy ta nói lại lần nữa, tỷ muội hai người chúng ta sẽ không gả cho ngươi, đừng phí tâm tư nữa, mang người của ngươi quay về đi!" Thường Hi nữ thần hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói.

Khuôn mặt già nua của Đế Tuấn co giật dữ dội, hắn cố nén cơn thịnh nộ, trầm giọng nói: "Trẫm là Thiên Đế Yêu tộc, trẫm là thần linh sinh ra từ Thái Dương Tinh, hai vị nữ thần sinh ra từ Thái Âm Tinh, Âm Dương hội tụ, đây là chí lý của Thiên Đạo tuần hoàn, hai vị nữ thần có muốn suy nghĩ lại không?" "Hừ, Đế Tuấn, đừng phí lời nữa, tỷ muội hai người chúng ta tuyệt đối sẽ không gả cho ngươi, quay về đi!" Thường Hi nữ thần vẻ mặt khinh thường nhìn Đế Tuấn, bĩu môi nói.

Khuôn mặt già nua của Đế Tuấn co giật dữ dội, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn hai vị Thái Âm nữ thần, nhìn bộ dạng đó, hận không thể nuốt sống hai vị nữ thần.

Trước mặt thuộc hạ mà mất mặt như vậy.

Bảo Đế Tuấn làm sao không giận?

Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi nhìn hai vị Thái Âm nữ thần, trầm giọng nói: "Hai vị đạo hữu, không nể mặt trẫm sao?" "Hừ, Đế Tuấn đạo hữu, quay về đi, nếu không đừng trách hai người chúng ta không khách khí!" Thường Hi nữ thần trầm giọng nói.

Đế Tuấn tức quá hóa cười, giận dữ nói: "Không khách khí với trẫm ư, trẫm lại muốn xem xem các ngươi không khách khí thế nào!" Nói rồi, Đế Tuấn vung tay, giận dữ nói: "Chúng tướng sĩ Yêu tộc

nghe lệnh, bắt hai vị Thái Âm nữ thần lại cho trẫm!" Đế Tuấn mềm không được, liền muốn dùng vũ lực!

"Tuân lệnh, bệ hạ!" Chúng yêu tộc nghe lệnh, lập tức ùa về phía hai vị Thái Âm nữ thần.

"Ngươi dám!" Thường Hi nữ thần nổi giận, ngọc thủ khẽ vẫy, chỉ thấy Thái Âm Tinh vốn đang yên tĩnh đột nhiên trở nên cuồng bạo.

"Vù..." Vô số Thái Âm chân hỏa như thủy triều rợp trời dậy đất ập về phía đám yêu tộc kia.

Chỉ trong nháy mắt, đám yêu tộc đó đã bị Thái Âm chân hỏa cuồng mãnh nuốt chửng, đám yêu tộc vốn đang gào thét lập tức im bặt.

Trong khoảnh khắc, thế giới dường như tĩnh lặng.

Một lúc sau, mọi thứ lại trở lại bình tĩnh.

Đế Tuấn định thần nhìn lại, đám yêu tộc kia ai nấy mặt mày cứng đờ, ánh mắt trống rỗng ngây dại, trừng trừng nhìn hai vị Thái Âm nữ thần, tay vẫn đang bắt ấn quyết, cứ thế cứng đờ tại chỗ.

Ngay sau đó, đám yêu tộc kia thẳng tắp rơi xuống, bầu trời như đổ một cơn mưa xác chết.

Thì ra, dưới sự thiêu đốt của luồng Thái Âm chân hỏa cuồng mãnh đó, thần hồn của đám yêu tộc đã sớm tan thành tro bụi, chỉ còn lại những cái xác không hồn.

"..." Đế Tuấn nhìn mà mắt trợn tròn, miệng há hốc, nghiến răng nghiến lợi nhìn hai vị Thái Âm nữ thần, giận dữ nói: "Hai người các ngươi dám giết người của Yêu tộc ta, đúng là tìm chết!" Nói rồi, Đế Tuấn hét lớn một tiếng, lật tay, hiện ra hai món chí bảo là Hà Đồ và Lạc Thư.

Trong sát na, sơn xuyên đại hà của Hồng Hoang gào thét hiện ra,

một dòng sông mênh mông từ hư không chảy xiết, trên đó rùa rắn gào thét, một con Huyền Vũ khổng lồ vô song đạp sóng, gầm thét ập về phía hai vị Thái Âm nữ thần.

Lưỡng vị Thái Âm nữ thần kinh hãi, vội vàng điều động Thái Âm chân hỏa thiêu đốt Huyền Vũ.

Nhưng Huyền Vũ căn bản không có nguyên thần, làm sao mà thiêu được?

Thấy Huyền Vũ khổng lồ vô song đã đạp lên Thái Âm Tinh, hai vị nữ thần hoa dung thất sắc, vội vàng độn xuống phía dưới.

"Hừ, chạy đi đâu!" Đế Tuấn làm sao có thể tha cho hai vị Thái Âm nữ thần, hắn hét lớn một tiếng, hóa thành một đạo hỏa quang, đuổi theo hai vị nữ thần.

Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh đối lập nhau, hai vị Thái Âm nữ thần sinh ra trên Thái Âm Tinh tự nhiên cũng không kém Đế Tuấn và Thái Nhất sinh ra trên Thái Dương Tinh bao nhiêu, dù có kém cũng không nhiều.

Đặc biệt là Đế Tuấn lấy một địch hai, có thể đánh đuổi hai vị Thái Âm nữ thần, quả thật lợi hại!

Cứ như vậy, hai vị Thái Âm nữ thần chạy phía trước, Đế Tuấn đuổi phía sau, hai bên vừa đánh vừa đi, liền đến trên biển Đông Hải.

"Long Vương đạo hữu, cứu ta!" Thường Hi hướng về phía ba mươi sáu tầng trời trên Đông Hải hét lớn.

"Kẻ nào dám giương oai ở Thần Đình của ta?" Đúng lúc này, một tiếng quát giận dữ như sấm vang lên.

Một con thần long khổng lồ vô song từ trong Thần Đình bay ra, thần long lắc mình một cái, hóa thành một vị hoàng giả.

Người này không ai khác, chính là Thiên Vương của Thần Đình, Chúc Long.

Trong Thần Đình, ngoài Thiên Đế Long Vương ra, còn có Nam Bắc Nhị Hoàng, hai mươi mốt Thiên Vương!

Nam Hoàng là Nguyên Phượng, Bắc Hoàng là Thủy Kỳ Lân.

Chương 83

Chúc Long đứng đầu hai mươi mốt Thiên Vương!

Các Thiên Vương còn lại đều là tộc trưởng của các tộc trong Tiên Thiên Tam Tộc, trong đó bao gồm mười trưởng lão Long tộc, năm trưởng lão Phượng Hoàng tộc và năm trưởng lão Kỳ Lân tộc.

Những Thiên Vương này, đều là cao thủ Chuẩn Thánh!

Ngoài ra, còn có một trăm linh tám Thần Tướng, cao thủ vô số.

"Chúc Long!" Đế Tuấn thấy Chúc Long, do dự, dừng bước, kinh ngạc và tức giận nói: "Chúc Long, đây là chuyện của Thiên Đình chúng ta, lẽ nào Thần Đình cũng muốn nhúng tay vào sao?" "Hừ, chuyện của Thiên Đình?

Hai vị Thái Âm nữ thần và Thiên Đế Thần Đình của ta giao hảo, bản thiên vương khuyên ngươi nên mau cút đi, nếu không đợi đại ca ta trở về, nhất định sẽ cho ngươi biết tay!" Chúc Long giận dữ nhìn Đế Tuấn, trầm giọng quát.

Đế Tuấn liếc nhìn ba mươi sáu tòa chư thiên nguy nga sau lưng Chúc Long, trong lòng có chút do dự, lại nhìn hai vị Thái Âm nữ thần xinh đẹp tuyệt trần, trong lòng không muốn từ bỏ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chúc Long, ngươi cho rằng trẫm sợ đại ca ngươi sao?" Chúc Long vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Đế Tuấn, bĩu môi nói: "Được thôi, Đế Tuấn, lát nữa đại ca ta đến, tốt nhất ngươi đừng chạy!" "Dám trêu cợt trẫm, tìm chết!" Đế Tuấn đại nộ, hét lớn một tiếng, một quyền liền đấm về phía Chúc Long.

"Hừ!" Chúc Long không chịu yếu thế, hóa thành hình người, cũng một quyền đấm về phía Đế Tuấn.

“Ầm...” Song quyền gặp nhau, giống như hai thiên thạch khổng lồ va chạm, bùng nổ ra dao động vô song, trên Đông Hải dâng lên ngàn con sóng thần, cuồn cuộn ập vào đất liền.

Chúc Long hừ một tiếng, lảo đảo lùi lại mấy bước, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Đế Tuấn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đế Tuấn, ngươi...” Cuối cùng, Chúc Long so với cường giả chí tôn thời đại này vẫn kém một bậc!

Đế Tuấn lại vẻ mặt khinh thường nhìn Chúc Long, trầm giọng nói: “Hừ, Chúc Long, bảo Long Vương ra đây, ngươi không phải đối thủ của trẫm!” Đúng lúc này, một bóng người từ trong Thần Đình bắn ra, người này không ai khác, chính là Long Vương.

“Long Vương...” Đế Tuấn thấy Long Vương, đồng tử co rút dữ dội, kinh hô.

Miệng tuy nói không sợ Long Vương, nhưng khi thật sự gặp Long Vương, trong lòng lại có chút e dè.

Long Vương quay đầu nhìn Chúc Long, hỏi: “Hiền đệ, có sao không?” Chúc Long khẽ lắc đầu, nói: “Ta không sao, đa tạ đại ca quan tâm!” Long Vương gật đầu, quay lại nhìn Đế Tuấn, trầm giọng nói: “Hừ, ngay trước Thần Đình của ta, đánh thương nhị đệ của ta, Đế Tuấn, hôm nay trẫm muốn ngươi vẫn lạc tại đây!” Nói rồi, Long Vương hét lớn một tiếng, một quyền đấm về phía Đế Tuấn.

Lần này, Long Vương đã nảy sinh sát tâm với Đế Tuấn, vì vậy vừa ra tay đã dùng chiêu mạnh nhất, vận dụng Lực chi pháp tắc, phát huy thần lực của mình đến cực hạn.

Quyền phong khủng bố hóa thành sức mạnh vô địch, nơi nó đi qua không gian không ngừng sụp đổ, địa hỏa phong lôi các thứ cuồn cuộn tràn vào.

Đế Tuấn giật mình, vội vàng vỗ trán, tế ra Hà Đồ Lạc Thư hai món chí bảo, hai món chí bảo lơ lửng trên đầu hắn, rủ xuống từng đạo huyền quang, bảo vệ toàn thân.

"Ầm..." Nhưng đối mặt với một quyền của Long Vương, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư giống như giấy, trực tiếp bị Long Vương một quyền đấm vỡ, tiếp đó Đế Tuấn cứng rắn nhận một quyền của Long Vương.

Chỉ một quyền, trực tiếp đánh cho Đế Tuấn "oa" một tiếng phun ra một ngụm máu già, thân hình như diều đứt dây, vừa lăn vừa lộn, không biết bay đi bao nhiêu ức vạn dặm.

Đây chính là sự đáng sợ của nhục thân thành Thánh!

Dù Đế Tuấn là cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không thể chống đỡ!

Long Vương một bước bước ra, đuổi theo Đế Tuấn.

Đế Tuấn sợ đến vỡ mật, hét lớn một tiếng, Thái Dương Tinh đột nhiên sáng rực.

Cùng lúc đó, toàn thân hắn cũng sáng rực, hóa thành một đạo hỏa quang nhanh chóng độn về phía xa.

Rõ ràng, Đế Tuấn vì để thoát thân, đã sử dụng cấm thuật, một cấm thuật làm tổn thương bản nguyên.

"Ồ?

Cũng có chút thú vị!" Long Vương nhướng mày, không đuổi theo Đế Tuấn.

Chỉ là một Đế Tuấn mà thôi, trong lòng Long Vương, đã chuẩn bị sẵn sàng xuất binh công đả Yêu tộc Thiên Đình, bây giờ không phải

lúc xé rách mặt mũi với Yêu tộc.

Tất cả đợi sau khi Long Vương dùng sức mạnh chứng đạo, khi đó Vu Yêu nhị tộc cũng sẽ tan thành tro bụi!

Long Vương quay trở lại.

Hai vị Thái Âm nữ thần thấy Long Vương, liền tiến lên, cười nói: "Đa tạ Long Vương đạo hữu tương trợ!" "Hai vị nữ thần đừng khách khí!" Long Vương nhếch miệng cười, hư đỡ hai vị nữ thần, cười nói: "Hai vị nữ thần sợ là không về Thái Âm Tinh được nữa rồi, hay là cứ ở lại Thần Đình của trẫm, hai vị nữ thần thấy thế nào?" "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của Long Vương đạo hữu!" Hai vị Thái Âm nữ thần mặt xinh ửng hồng nói.

Cứ như vậy, Long Vương liền đón hai vị Thái Âm nữ thần lên Thần Đình...

Ngoài Bất Chu Sơn, Yêu tộc Thiên Đình, ngoài Nam Thiên Môn.

Lúc này đèn lồng kết hoa, điềm lành liên tiếp, một khung cảnh vui mừng hớn hở.

Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc, Yêu Sư Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thánh và ba trăm sáu mươi lăm lộ Yêu Thần, đều đang ở đây chờ đợi Đế Tuấn đón hai vị Thái Âm nữ thần trở về.

Đột nhiên, một đạo lưu quang bắn tới.

Lưu quang tan đi, lộ ra thân hình chật vật của Đế Tuấn.

"Đại ca,..." Đông Hoàng Thái Nhất hoảng hốt tiến lên, đỡ lấy Đế Tuấn yếu ớt.

Đế Tuấn khắp người đầy máu, cực kỳ đáng sợ, hắn nắm lấy Thái Nhất, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hiền đệ, Long Vương khinh ta quá đáng, Long Vương khinh ta quá đáng..." Nói rồi, Đế Tuấn hai mắt trợn

trắng, trực tiếp ngất đi.

Trong sát na, Yêu tộc loạn thành một nồi cháo.

Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng ôm lấy Đế Tuấn độn vào trong Thiên Đình.

Chương 84

Đông Hoàng Thái Nhất đặt hắn xuống, sau đó điên cuồng truyền thái dương chi lực vào trong cơ thể Đế Tuấn.

Không biết qua bao lâu, Đế Tuấn mới từ từ tỉnh lại.

Yêu Sư Côn Bằng và Thập Đại Yêu Thánh đều vây quanh.

Đông Hoàng Thái Nhất hỏi: "Đại ca, ai đã đánh huynh thành ra thế này?

Còn nữa, hai vị tẩu tẩu đâu?" Đế Tuấn nghe vậy, khí huyết sôi trào, không nhịn được "oa" một tiếng lại phun ra một ngụm máu già, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nói: "Đừng nhắc đến hai con tiện nhân đó, giờ này chắc hai con tiện nhân đó đã đầu nhập vào vòng tay của Long Vương rồi..." Da mặt Thập Đại Yêu Thánh co giật dữ dội.

Khuôn mặt già nua của Đông Hoàng Thái Nhất cũng co giật dữ dội, nhìn Đế Tuấn, dường như trên đầu Đế Tuấn mọc ra một mảnh thảo nguyên xanh mướt, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương đáng chết, dám bắt nạt Yêu tộc chúng ta, thật sự đáng ghét, bản hoàng liền xuất binh, diệt Thần Đình!" Đế Tuấn vội vàng kéo Đông Hoàng Thái Nhất lại, gấp gáp nói: "Hiền đệ, không được!" "Đại ca, Long Vương đó đã đánh huynh thành ra thế này,..." Đông Hoàng Thái Nhất rất lo lắng.

Đế Tuấn lắc đầu như trống bỏi, gấp gáp nói: "Hiền đệ không được, Long Vương đó đã nhục thân thành Thánh, ta không phải đối thủ của hắn, muốn diệt Thần Đình, chúng ta phải có người chứng đạo mới được!" "Chứng đạo?" Khuôn mặt già nua của Đông Hoàng Thái Nhất co giật dữ dội, cười khổ nói: "Đại ca, chứng đạo khó khăn biết bao,..." "Cũng không phải không có cơ hội..." Đúng lúc này, Yêu Sư

Côn Bằng đứng bên cạnh lên tiếng.

Đế Tuấn nhướng mày, cười khổ nói: "Yêu Sư có diệu kế gì?" Trong lời nói của Đế Tuấn, rõ ràng có ý uất ức.

Lần trước Yêu Sư Côn Bằng đề nghị, bảo Đế Tuấn đi cầu hôn hai vị Thái Âm nữ thần, để có được Thiên hôn, dẫn thiên đạo công đức, mới khiến Đế Tuấn chật vật như vậy.

Nhưng, cũng không thể trách Yêu Sư Côn Bằng, chủ yếu là vì Long Vương, Thiên hôn của Đế Tuấn mới không thành công.

Yêu Sư Côn Bằng là người khôn khéo, tự nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Đế Tuấn, ngượng ngùng cười nói: "Cái đó... cái đó bệ hạ, lần này, kế sách của bần đạo, tuyệt đối hữu hiệu!" Đế Tuấn miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn Yêu Sư Côn Bằng, nói: "Yêu Sư mời nói!" Yêu Sư Côn Bằng chắp tay nói với hai vị hoàng giả: "Muốn thành Thánh có một phương pháp, nếu đoạt được đại đạo chi cơ đó để tham ngộ thì không hẳn là không thể thành Thánh!" Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày, lẩm bẩm: "Nhưng Hồng Mông Tử Khí đều ở trong tay Lục Thánh, chúng ta làm sao đi đoạt?" Trong mắt Đế Tuấn tinh quang lóe lên, nhìn Yêu Sư Côn Bằng, nhíu mày nói: "Không, có một người có Hồng Mông Tử Khí!" "Ý của đại ca là Hồng Vân kia?" Đông Hoàng Thái Nhất cũng nghĩ ra, lập tức mừng rỡ nói.

Đế Tuấn gật đầu, nói: "Năm xưa, Đạo Tổ ban xuống bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, sáu người còn lại đều thành Thánh, đều được Đạo Tổ thu làm đệ tử, chỉ có Hồng Vân lại chậm chạp không thành Thánh, cũng không được Đạo Tổ thu làm đệ tử..." Trong lúc nói chuyện, Đế Tuấn ngẩng đầu nhìn Yêu Sư Côn Bằng.

Quả nhiên, Yêu Sư Côn Bằng như hắn đoán, trong mắt đầy vẻ oán độc.

Đế Tuấn trong lòng hiểu rõ nguyên nhân của Yêu Sư Côn Bằng,

chuyện này phải nói từ việc nhường thánh vị ở Tử Tiêu Cung.

Chính vì Hồng Vân lão tổ nhường chỗ, liên lụy đến Yêu Sư Côn Bằng cũng không thể không nhường ra thánh vị, khiến Yêu Sư Côn Bằng mất đi thánh vị, vì vậy Yêu Sư Côn Bằng mới ghi hận Hồng Vân lão tổ.

Nhưng, Đế Tuấn tuy biết, cũng không vạch trần.

Mỗi người có nhu cầu riêng, không ảnh hưởng lẫn nhau.

Yêu Sư Côn Bằng muốn báo thù, hắn muốn Hồng Mông Tử Khí, hai việc này không xung đột! ...

Trên Đông Hải, trong Thần Đình.

Long Vương nhìn hai vị Thái Âm nữ thần, vui mừng nói: "Ồ, hai vị nữ thần đã đồng ý rồi sao?" "Ân!" Hai vị Thái Âm nữ thần khẽ gật đầu.

Long Vương ha ha cười lớn nói: "Tốt tốt tốt, trẫm liền đi chuẩn bị hôn sự của chúng ta!" Nói rồi, Long Vương sải bước đi ra ngoài.

Thì ra Long Vương nghĩ thầm, Thiên hôn không thể để Đế Tuấn cướp trước, liền mặt dày hỏi hai vị Thái Âm nữ thần, có nguyện ý gả cho mình không.

Kết quả, vừa mở miệng, hai vị Thái Âm nữ thần liền nhanh chóng đồng ý.

Chuyện này, phải nói từ lúc trên Thái Âm Tinh, Long Vương âm kém dương sai bổ sung thái âm chi lực cho hai vị Thái Âm nữ thần, từ lúc đó, hai vị Thái Âm nữ thần đã có cảm tình với Long Vương.

Long Vương tâm trạng vui vẻ, sải bước đi vào thần điện.

Tin tức Long Vương muốn thành hôn với hai vị Thái Âm nữ thần nhanh chóng truyền khắp Thần Đình.

Một ngày nọ, Long Vương triệu tập Nam Bắc Nhị Hoàng thương lượng về Thiên hôn.

"Hiền muội, hiền đệ, trẫm sắp cử hành Thiên hôn, nên chuẩn bị thế nào?" Long Vương nhìn Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, cười lớn nói.

"Hừ, ngươi tự đi mà chuẩn bị!" Nguyên Phượng giây trước còn đang cười tươi như hoa, giây sau mặt đã lạnh như băng, trực tiếp đập nát bàn, sau đó bỏ đi.

Chỉ để lại trong thần điện, Thủy Kỳ Lân và Long Vương ngơ ngác.

Khuôn mặt già nua của Long Vương co giật dữ dội, nhìn Thủy Kỳ Lân, hỏi: "Tam đệ,... nhị muội sao vậy?" Thủy Kỳ Lân cười khổ nói: "Đại ca à, lẽ nào huynh không biết sao?

Nhị tỷ đã có cảm tình với đại ca từ lâu rồi!" "Ách..." Long Vương có chút ngơ ngác.

Do dự một lúc, Long Vương sải bước ra khỏi Thần Đình, đuổi kịp Nguyên Phượng, một tay ôm lấy Nguyên Phượng, bá đạo nói: "Thiên hôn của trẫm, nhân vật chính, vĩnh viễn là Đế hậu của trẫm!" "Đại ca..." Nguyên Phượng mặt xinh ửng hồng, đến cả cổ cũng đỏ lên, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Ngay sau đó, Thần Đình cử hành đại lễ Thiên hôn long trọng.

Nhân vật chính có ba vị, Đế hậu Nguyên Phượng và hai vị Thiên phi là Thái Âm nữ thần.

Về phần danh vị, hai vị Thái Âm nữ thần không quan tâm, chỉ cần được ở bên Long Vương là được.

Trong thời gian Thiên hôn, toàn bộ Thần Đình điểm lành ngàn vạn, dải lụa bay phấp phới, đèn lồng kết hoa, kim long hiến châu, thái

phượng trình tường, kỳ lân gào thét, vạn thiên dị tượng đột nhiên sinh ra.

Trên bầu trời hiện ra một đám mây công đức kim sắc khổng lồ vô song, giáng xuống lượng lớn công đức, rơi xuống Long Vương, Nguyên Phượng và hai vị Thái Âm nữ thần.

Long Vương thu lấy công đức, đánh công đức vào Huyền Hoàng Tháp, Huyền Hoàng Tháp càng thêm ngưng thực.

Chương 85

Nguyên Phượng và hai vị Thái Âm nữ thần công đức nhập thể, tu vi cũng tăng vùn vụt.

Đặc biệt là hai vị Thái Âm nữ thần, trực tiếp từ Chuẩn Thánh trung kỳ đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, tiến bộ thần tốc.

Thiên hôn kết thúc.

Đế Tuấn nghe tin Long Vương cưới hai vị Thái Âm nữ thần, dẫn đến vô lượng công đức, tức đến hai mắt nhắm lại, miệng phun máu tươi, trực tiếp ngất đi.

Một ngày nọ, Long Vương đang cùng Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân thương lượng chuyện.

Đúng lúc này, hai vị Thái Âm nữ thần vội vã đi vào.

Long Vương hỏi: "Hai vị Thiên phi, đã xảy ra chuyện gì, sao lại vội vàng như vậy?" Thường Hi nữ thần gấp gáp nói: "Bệ hạ, lần trước chúng ta đi vội quá, lúc ra đi, đã quên mất muội muội Vọng Thư, ta phái người đi đón Vọng Thư muội muội, nhưng Vọng Thư muội muội đã không biết tung tích,... phải làm sao đây?" Long Vương nhướng mày, nói: "Không biết tung tích?" Dừng lại một chút, Long Vương trầm giọng nói: "Người đâu, truyền lệnh xuống, cho người tìm kiếm Thái Âm Tinh Vọng Thư nữ thần!" Nhưng tìm mãi tìm mãi, vẫn không thấy Vọng Thư nữ thần.

Thì ra, ngày đó hai vị Thái Âm nữ thần vội vàng rời khỏi Thái Âm Tinh, Vọng Thư nữ thần liền hóa hình xuất thế.

Tiếp đó, Vọng Thư nữ thần liền hạ giới đi chơi khắp nơi.

Tuy rằng, Vọng Thư nữ thần kiếp trước là Hỗn Độn Ma Thần,

nhưng do bị Bàn Cổ đại thần làm bị thương quá nặng, đã quên mất ký ức kiếp trước, kiếp này chỉ là một cô bé ngây thơ lãng mạn, đối với mọi sự vật đều cảm thấy mới mẻ và tò mò.

Một ngày nọ, Vọng Thư nữ thần đi lang thang, gặp một nữ tử.

Vọng Thư nữ thần đi theo, cười tươi nói: "Tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp!" "Ngươi cũng rất xinh đẹp!" Nữ tử cũng thích Vọng Thư nữ thần ngây thơ lãng mạn, xoa đầu Vọng Thư nữ thần, cười hỏi: "Ngươi tên là gì?" "Ta tên là Vọng Thư!

Tỷ tỷ tên là gì?" Vọng Thư nữ thần nghiêng đầu nói.

"Hậu Thổ!" Nữ tử đó khẽ cười nói.

Không tìm thấy Vọng Thư nữ thần, nhìn hai vị Thái Âm nữ thần ngày càng tiều tụy, Long Vương trong lòng cũng rất lo lắng.

Ngay lập tức, Long Vương ra khỏi Thần Đình, đích thân đi tìm Vọng Thư nữ thần.

Năm xưa, Long Vương từng truyền pháp lực cho Vọng Thư nữ thần, vì vậy biết được khí tức của Vọng Thư nữ thần.

Dọc đường đi theo khí tức của Vọng Thư nữ thần, dựa theo chỉ dẫn của Vận Mệnh Thạch Bàn, Long Vương cuối cùng đã tìm thấy Vọng Thư nữ thần ở một bờ hồ, chỉ là bên cạnh Vọng Thư nữ thần có một người.

Hậu Thổ.

Hậu Thổ thấy Long Vương, đồng tử co rút dữ dội, trầm giọng nói: "Hừ, ra là Long Vương!" Long Vương nhếch miệng, ngượng ngùng cười nói: "Hậu Thổ đạo hữu, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ!" Hậu Thổ hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Hừ, Long Vương, tên tiểu nhân ti bỉ vô sỉ nhà ngươi, lừa ta lấy tinh huyết từ chỗ các huynh trưởng của ta, lại là để luyện chế Thập Nhị Đô Thiên

Thần Sát Kỳ, hôm nay bản cung liền cùng ngươi không chết không thôi!" Nói rồi, Hậu Thổ hét lớn một tiếng, trực tiếp một quyền đấm về phía Long Vương.

Long Vương nhếch miệng, đưa tay ra, một tay liền nắm lấy nắm đấm của Hậu Thổ.

Long Vương hiện tại đã nhục thân thành Thánh!

Nhục thân thành Thánh, chính là cực hạn mà Vu tộc theo đuổi.

Dù Hậu Thổ là Tổ Vu, cũng xa xa không phải là đối thủ của Long Vương!

"...Buông bản cung ra!" Hậu Thổ bị Long Vương nắm tay, lại không làm gì được Long Vương, kinh ngạc và tức giận nói.

Nói rồi, Hậu Thổ tay kia lại một quyền đấm về phía Long Vương.

Đừng thấy Hậu Thổ trông có vẻ yếu đuối, nhưng Hậu Thổ là Tổ Vu thực thụ, là một kẻ hiếu chiến.

Long Vương nhếch miệng, đưa tay ra, nắm lấy song quyền của Hậu Thổ, thuận thế kéo một cái, trực tiếp kéo Hậu Thổ vào lòng, cười tươi nói: "Hậu Thổ đạo hữu, ngươi không địch lại trẫm đâu!" "...Mau buông ta ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Hậu Thổ tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thoát ra được.

Long Vương vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn Hậu Thổ đang nổi trận lôi đình, nhếch miệng nói: "Hậu Thổ đạo hữu, nghe trẫm nói, trẫm thật sự không lừa ngươi..." "Cút!" Hậu Thổ kinh ngạc và tức giận nói, sức mạnh nhục thân cuồng bạo điên cuồng tuôn ra, dường như muốn thoát khỏi Long Vương.

Nhưng hai tay của Long Vương như hai cái kìm sắt, gắt gao giam cầm Hậu Thổ.

Bất kể Hậu Thổ giãy giụa thế nào, cũng không thoát ra được.

Thấy Hậu Thổ điên cuồng giãy giụa, Long Vương cười khổ nói: "Hậu Thổ đạo hữu, trẫm thật sự không cố ý, trẫm liền buông ngươi ra..." Nói rồi, Long Vương buông Hậu Thổ ra.

Hậu Thổ thoát ra, vẻ mặt kinh ngạc và tức giận nhìn Long Vương, giơ quyền lên liền muốn đánh.

Nhưng nắm đấm vung được một nửa, Hậu Thổ lại từ bỏ.

Trong lòng cô biết rõ, Long Vương hiện tại là một tồn tại khủng bố nhục thân thành Thánh, cô không thể đối phó được!

Liếc nhìn Vọng Thư nữ thần, Hậu Thổ quay đầu bỏ đi.

Long Vương do dự, nhìn Thái Âm nữ thần bên cạnh, nói: "Thiên phi, trước tiên hãy đưa Vọng Thư về, trẫm có đại sự phải làm!" Nói rồi, Long Vương âm thầm dùng Hỗn Độn Châu che giấu khí tức, lặng lẽ đi theo sau Hậu Thổ.

Nếu Long Vương đoán không lầm, e rằng không lâu sau, Hậu Thổ sẽ lấy thân hóa Luân Hồi!

Lúc đó, cũng là mấu chốt để nguyên thần của Long Vương thành Thánh!

Long Vương đã mưu tính mọi thứ lâu như vậy, làm sao có thể sai được?

Quả nhiên, sau khi rời khỏi Long Vương, Hậu Thổ một đường du lịch Hồng Hoang.

Chương 86

Hậu Thổ tuy đối với Long Vương cực kỳ hiếu chiến, nhưng đáy lòng lại vô cùng thiện lương, điều này có thể thấy từ thuộc tính Thổ của Hậu Thổ, Thổ chính là biểu tượng điển hình của sự bao dung và khoan hậu.

Hiện tại ba thế lực cùng tồn tại, khó tránh khỏi có ma sát.

Hầu như khắp nơi trong Hồng Hoang đều có thể thấy chiến trường máu chảy thành sông, xác chất thành núi.

Trên chiến trường, những du hồn kia không nơi nương tựa, liền trở thành cô hồn dã quỷ bất lực, không thể luân hồi, lang thang trên Hồng Hoang, khiến cho toàn bộ Hồng Hoang oán khí ngút trời, u ám mịt mù.

Hậu Thổ thấy những du hồn bất lực kia bị nhiều tu sĩ nuốt chửng, vô cùng đáng thương, trong lòng nảy sinh lòng trắc ẩn.

Hậu Thổ đi khắp Hồng Hoang, trên Hồng Hoang gặp toàn là du hồn dã quỷ.

Trong lòng Hậu Thổ càng thêm bi thương.

Lúc này, Hậu Thổ trong cõi u minh cảm ứng được một luồng sức mạnh đang triệu hoán mình!

Thiên Đạo đang chỉ dẫn Hậu Thổ!

Hậu Thổ thuận theo chỉ dẫn của Thiên Đạo, một đường đến U Minh Huyết Hải.

U Minh Huyết Hải có một vị đại thần, chính là Minh Hà lão tổ.

Mọi chuyện trên Huyết Hải đều không qua mắt được hắn!

Hậu Thổ đến U Minh Huyết Hải, tự nhiên cũng không qua mắt được Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ không biết vì sao Hậu Thổ đột nhiên đến U Minh Huyết Hải, trong lòng nghi ngờ không thôi, liền âm thầm quan sát Hậu Thổ.

Đúng lúc này, một đạo lưu quang từ sâu trong U Minh Huyết Hải độn ra, bắn thẳng về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ kinh hãi, định thần nhìn lại, trong lưu quang đó bao bọc một cuốn sách cổ màu vàng sẫm.

Do dự một lúc, Hậu Thổ nhận lấy cuốn sách cổ, định thần nhìn lại, chỉ thấy trên cuốn sách cổ viết hai chữ Đạo tự "Nhân Thư".

Thì ra trong cõi u minh đã định, Nhân Thư thuộc về Hậu Thổ, sau này sẽ hóa thành sổ sinh tử và bút luân hồi của Địa Phủ, Nhân Thư cảm ứng được Hậu Thổ, liền chủ động xuất hiện nhận chủ.

Nhưng chuyện này lọt vào mắt Minh Hà lão tổ, lại khiến hắn trợn mắt.

Minh Hà lão tổ coi mọi thứ trong Huyết Hải đều là bảo vật của mình, làm sao có thể cho phép Hậu Thổ lấy đi Nhân Thư.

Khi Hậu Thổ đang xem xét Nhân Thư, trên Huyết Hải đột nhiên dâng lên sóng lớn ngập trời, một cột máu kinh người vọt lên trời, trên đó đứng một người mặc đạo bào màu đỏ máu.

Người này không ai khác, chính là Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ hai mắt rực sáng nhìn Nhân Thư trong tay Hậu Thổ, trầm giọng nói: "Hậu Thổ đạo hữu, Nhân Thư là vật của Huyết Hải ta, xin Hậu Thổ đạo hữu trả lại cho bần đạo!" Vu tộc tuy không tu nguyên thần, cần những bảo vật này cũng không có tác dụng.

Nhưng trong cõi u minh, Hậu Thổ có thể cảm ứng được Nhân Thư đối với mình vô cùng quan trọng, lại làm sao có thể đưa Nhân Thư cho Minh Hà lão tổ?

Hơn nữa, Hậu Thổ là Tổ Vu, trong xương cốt là một kẻ hiếu chiến.

Làm sao có thể sợ Minh Hà lão tổ.

Hậu Thổ không khách khí thu lấy Nhân Thư, khinh miệt nhìn Minh Hà lão tổ, khinh thường nói: "Minh Hà đạo hữu, bảo vật từ xưa đến nay đều do người có đức sở hữu, Nhân Thư chủ động nhận bản cung làm chủ, vậy nó là của bản cung, bản cung sẽ không đưa cho ngươi, quay về đi!" "..." Minh Hà lão tổ nghe vậy nổi giận, trầm giọng quát: "Hậu Thổ, ngươi thật sự không đưa cho bần đạo?" Hậu Thổ vẻ mặt khinh thường nhìn Minh Hà lão tổ, trầm giọng nói: "Không đưa!" Cùng lúc đó, Hậu Thổ hiện ra chân thân Tổ Vu, dùng hành động thực tế cho Minh Hà lão tổ biết quyết định của mình!

"Nếu đã không biết điều như vậy, đừng trách bần đạo thủ hạ vô tình!" Minh Hà lão tổ hai mắt trợn lên, pháp lực toàn thân cuộn trào, huyết khí ngút trời từ trong cơ thể tuôn ra, lan tràn vạn dặm áp về phía Hậu Thổ!

"Lão già, chỉ dựa vào chút đồ này mà muốn thắng ta, không phải là quá đơn giản rồi sao!" Hậu Thổ hừ lạnh một tiếng, hiện ra chân thân Tổ Vu cao mấy vạn trượng, nắm đấm vung lên, trong khoảnh khắc tất cả huyết khí đều bị một quyền đánh tan.

"Hả?" Thấy vậy, Minh Hà lão tổ lại lật hai tay, tay trái Nguyên Đồ, tay phải A Tỳ!

Trong nháy mắt, sâu trong U Minh Huyết Hải, hai con huyết long dài mấy vạn trượng, gầm thét lao ra.

Thậm chí các vì sao trên trời, cũng theo đó mà rung chuyển.

"Ầm...!" Chốc lát sau, Minh Hà lão tổ một kiếm chém ra, hai con huyết long, phát ra từng tiếng gào thét, xông thẳng về phía Hậu Thổ!

"Hử?" "Bán sinh song kiếm!" "Lẽ nào ngươi cho rằng như vậy, có thể làm khó được bần đạo sao?" Hậu Thổ vẻ mặt khinh thường nói.

Lập tức huyền hoàng chi khí toàn thân nổ vang, lại một quyền, hướng về trán huyết long, đấm tới.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lên, huyết long mà Minh Hà lão tổ triệu hồi, lập tức vỡ nát.

Minh Hà lão tổ cũng lùi lại mấy bước, mới ổn định được thân hình.

Hắn không thể tin được nhìn Hậu Thổ.

Không ngờ, nhục thể của Vu tộc, lại cường hãn đến mức này.

Cũng may chỉ có một mình Hậu Thổ.

Chương 87

Nếu Thập Nhị Tổ Vu cùng đến, e rằng Minh Hà lão tổ chỉ có nước bị đánh hội đồng.

"Thế nào, Minh Hà lão tổ, có muốn tiếp tục không?" Nghe những lời này, huyết khí trong cơ thể Minh Hà lão tổ đều sôi trào.

Rõ ràng là bị Hậu Thổ chọc giận không nhẹ.

Giây tiếp theo, Minh Hà lão tổ lùi về U Minh Huyết Hải, lạnh lùng quát: "Hậu Thổ, khinh người quá đáng, bản lão tổ cùng ngươi không chết không thôi!" Lời vừa dứt, một luồng huyết khí nồng đậm, từ trong cơ thể Minh Hà lão tổ, tỏa ra.

Không lâu sau, chỉ thấy trong U Minh Huyết Hải, hiện ra vô số Minh Hà lão tổ.

Chính là Huyết Thần Tử mà Minh Hà lão tổ đã luyện hóa mấy vạn năm.

Cũng là át chủ bài mạnh nhất của Minh Hà lão tổ.

"Hậu Thổ, bần đạo cho ngươi thêm một cơ hội, giao ra Nhân Thư, bần đạo có thể tha cho ngươi một mạng!" "Nếu không...!" Chưa đợi Minh Hà lão tổ nói xong, một giọng nói âm trầm, từ hư không hiện ra, vang vọng khắp nơi.

"Minh Hà lão đầu, ngươi không nghe hiểu lời người ta nói sao?" "Người ta đã nói không muốn đưa cho ngươi rồi, ngươi cứ lấn tới như vậy, thật sự có ý nghĩa sao?" Nói xong, hư không gợn sóng, Long Vương từng bước một từ nơi không xa, chậm rãi bước ra.

"Ngươi lại là ai?" "Chuyện của bản lão tổ, đến lượt một tiểu bối vô danh như ngươi nhúng tay vào sao!" Minh Hà lão tổ vì luôn ở trong

Huyết Hải tu luyện nên đối với chuyện của Long Vương không hề hay biết!

"Bản hoàng là lão tổ của Long tộc, Tiên Thiên Tam Tộc, Long Vương!" Đối với sự vô tri của Minh Hà lão tổ, Long Vương cũng không quá để ý.

Dù sao Tam Thanh cũng đã bị hắn đánh mấy lần.

Huống chi Minh Hà lão tổ chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lại có thể làm gì được, bị hắn để ý.

"Tưởng là đại nhân vật nào, hóa ra chỉ là một con rắn bốn chân!" "Ầm...!" Long Vương nghe vậy, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, hóa thành ba mươi sáu Chư Thiên, không chút lưu tình hướng về tâm khẩu của Minh Hà lão tổ, đấm tới.

Lời nói của Minh Hà lão tổ, không nghi ngờ gì đã triệt để chọc giận Long Vương.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy Minh Hà lão tổ sau một đòn, trong khoảnh khắc bay ra mấy vạn dặm, thậm chí U Minh Huyết Hải, cũng bị đánh tung lên mấy vạn trượng huyết hoa.

Nhưng Long Vương vẫn không có ý định buông tha, dù sao uy nghiêm của Long tộc không thể bị khiêu khích!

"Một tiên thiên đạo thai nhỏ nhoi cũng dám chỉ tay năm ngón với Long tộc ta, đúng là tìm chết!" Tuy nơi này là đạo trường của Minh Hà lão tổ, nhưng là Long Vương đã nhục thân thành Thánh, sao lại sợ chút huyết khí nhỏ nhoi!

Long Vương còn nhớ, Minh Hà lão tổ từng có câu nói, Huyết Hải

không cạn, Minh Hà không chết!

Vì vậy Long Vương cũng muốn thử xem, câu nói này rốt cuộc có chuẩn xác không!

Chốc lát sau, một tiếng long ngâm vang lên, xé tan bầu trời, vang vọng mây xanh.

Đợi kim quang tan đi, một cái đuôi rồng, từ trời giáng xuống, nháy mắt đánh trúng thân thể Minh Hà lão tổ!

"Kẻ nhục Long tộc ta, đáng giết!" Khi Minh Hà lão tổ chưa kịp rơi xuống Huyết Hải, Long Vương nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh hắn!

Sau đó đại thủ lật một cái, ném hắn xuống dưới chân Hậu Thổ!

"Bản hoàng trước đây đã lừa ngươi một lần, bây giờ người này giao cho ngươi xử lý!" Minh Hà lão tổ nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cầu xin!

"Hậu Thổ đạo hữu, bần đạo biết sai rồi, xin hãy giơ cao đánh khẽ tha cho ta một lần!" Là Tổ Vu, Hậu Thổ tuy rất hiếu chiến, nhưng tính cách quả thật rất nhân hậu!

Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày, nhưng sau đó liền bình thường trở lại!

"Hôm nay ta tha cho ngươi, nếu ngươi còn dám tạo sát nghiệt, ta nhất định sẽ truy sát đến chân trời góc bể!" Hậu Thổ nhìn Minh Hà lão tổ trên đất, vẻ mặt đầy sát ý nói, lúc này Minh Hà lão tổ sớm đã bị dọa vỡ mật, trước khi Long Vương mở miệng vạn vạn lần không dám làm loạn!

"Đi đi!" "Nhưng trước khi đi, ta phải cho ngươi một bài học!" "A...!" Một tiếng kêu thảm lập tức vang vọng trời đất!

"Chỉ là một bài học nhỏ, cút cho ta!" Minh Hà lão tổ nghe vậy, lập

tức vừa lăn vừa bò chạy về phương xa, thậm chí không dám quay đầu lại!

"Long Vương, ngươi có ý gì, trước thì lừa gạt chúng ta, bây giờ lại theo dõi ta!" Hậu Thổ đối với sự giúp đỡ của Long Vương không hề có chút cảm kích, thậm chí trực tiếp chất vấn Long Vương!

Nhưng Long Vương lại không để ý đến chất vấn của Hậu Thổ, trực tiếp đi đến trung tâm Huyết Hải!

Chỉ thấy Long Vương đại thủ lật một cái, Huyết Hải dưới chân lập tức sôi trào!

Chốc lát sau, Hậu Thổ cảm thấy Long Vương chắc chắn biết một số chuyện của mình, hoặc là ngay từ đầu hắn đã không sai!

"Long Vương đạo hữu, không biết ngài biết được điều gì?" "Nếu ngài biết, xin hãy nói thật, đừng làm khó ta nữa!" Sau đó, Long Vương chậm rãi quay người lại, bình tĩnh nói: "Hậu Thổ đạo hữu, có những chuyện, đến lúc, ngươi sẽ biết!" "Nếu không, bản hoàng nếu tiết lộ thiên cơ, e rằng...!" Nhưng sau khi Long Vương nói xong, Hậu Thổ lại rơi vào bối rối, không biết nên đi đâu về đâu!

Long Vương thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi, sau đó ánh mắt rực sáng nhìn Hậu Thổ: "Hậu Thổ đạo hữu, có tin ta không!" Nghe những lời này, Hậu Thổ quay đầu, đôi mắt sâu thẳm, nhìn thẳng vào Long Vương, khẽ cười nói: "Long Vương đạo hữu đã chịu giúp bần đạo đánh lui Minh Hà lão tổ!" "Bần đạo có gì không thể tin tưởng đạo hữu!" Với địa vị và tu vi hiện tại của Long Vương, Hậu Thổ tự nhận mình không có gì đáng để Long Vương để ý.

Hơn nữa, Vu Yêu quyết chiến, sắp đến gần.

Chỉ cần có thể chứng đạo thành Thánh, dù Long Vương có mưu đồ khác, Hậu Thổ cũng không quan tâm.

Đúng lúc này, dưới chân Long Vương, Hậu Thổ, trung tâm Huyết Hải, sôi trào không ngừng.

Chương 88

Trong khoảnh khắc, một con đường, hiện ra.

“Long Vương đạo hữu, ...” Thấy vậy, trong mắt Hậu Thổ, lộ ra một tia biểu cảm, nhìn về phía Long Vương.

“Hậu Thổ đạo hữu đừng hoảng, đây là nơi cơ duyên!” “Nhưng...!” Nói được một nửa, Long Vương đột ngột dừng lại, dường như đang kích thích lòng hiếu kỳ của Hậu Thổ.

Dù sao Long Vương lần này đến, chính là để mưu cầu khí vận Địa Phủ.

Nếu không nhận được lợi ích gì từ Hậu Thổ, chẳng phải Long Vương làm việc không công sao?

Quả nhiên.

Hậu Thổ có chút nóng lòng hỏi: “Long Vương đạo hữu, nhưng cái gì?” “Đừng úp mở nữa!” “Nói cho bần đạo biết đi!” Cuối cùng, giọng nói của Hậu Thổ, đều có chút nũng nịu.

Thực sự khiến người ta không nhịn được muốn đến hôn một cái.

Huống chi, Long tộc sinh tính dâm loạn, nhìn cảnh này, trong mắt Long Vương, đều có chút do dự.

Khụ khụ khụ!

Thấy cảnh này, Hậu Thổ giả vờ ho khan nói: “Long Vương đạo hữu, xin hãy tự trọng!” Vừa rồi, Hậu Thổ nghe rõ một tiếng nuốt nước bọt.

Vừa nghe thấy lời này, Long Vương hoàn hồn, không khỏi ngượng ngùng cười cười.

Sau đó tay áo vung lên, đem Hỗn Độn Châu, phóng ra, che giấu thiên cơ, mở miệng nói: "Hậu Thổ đạo hữu có điều không biết, chỉ cần tiến vào nơi này, đem thân hóa Lục Đạo!" "Đến lúc đó, Thiên Đạo tuy sẽ giáng xuống lượng lớn công đức, giúp ngươi tái tạo nhục thân, nhưng lúc đó, ngươi sẽ bị Thiên Đạo khống chế, vĩnh viễn không được bước ra khỏi nơi này nửa bước!" "Nhưng, cái giá của tất cả, chính là có thể chứng đạo thành Thánh!" Nghe tin, Hậu Thổ mặt lộ vẻ kinh hãi, không dám tin nói: "Long Vương đạo hữu, lời này sao không nói sớm!" "Bần đạo cũng không có cách nào, trước đó nếu nói lời này, e rằng trong khoảnh khắc, bần đạo sẽ bị Thiên Đạo phản phệ!" Long Vương cũng khá bất đắc dĩ lắc đầu, lẩm bẩm nói.

"Hử?

Thật sao?" Bị Long Vương lừa một lần, Hậu Thổ không hề tin tưởng nhướng mày nói.

Long Vương cũng không tiếp tục cù nhầy với Hậu Thổ, trực tiếp lựa chọn hỏi: "Hậu Thổ đạo hữu, bây giờ ngươi quyết định có muốn bước ra bước này không?" Hậu Thổ ánh mắt do dự mấy giây, gật đầu nhẹ, khẳng định nói: "Hiện tại Hồng Hoang đại lục, sinh linh chết đi, vô số kể, nếu không có một nơi an định, e rằng cũng chỉ có thể tụ tập ở đây, cả ngày chịu đựng cuộc sống của cô hồn dã quỷ!" "Huống chi, bần đạo đã trong cõi u minh đến được đây, cũng khẳng định là do Phụ Thần chỉ dẫn!" "Bần đạo nên làm việc nghĩa không từ nan, hóa thân Luân Hồi!" Nào biết, cái gọi là Phụ Thần chỉ dẫn, chẳng qua là đại thế của Thiên Đạo mà thôi!

Đối với điều này, Long Vương cũng không ngăn cản.

Dù sao Hậu Thổ nếu không hóa Luân Hồi, Long Vương làm sao mưu cầu khí vận Địa Phủ.

"Long Vương đạo hữu, chuyến đi này, bần đạo sợ có đi không có

về!" "Sau này nếu Vu tộc có khó khăn gì, xin đạo hữu giúp đỡ chăm sóc một hai!" Nói xong, trên mặt Hậu Thổ lóe lên một tia kiên nghị, không quay đầu lại hướng về sâu trong trung tâm U Minh Huyết Hải dưới chân, bay ngang qua.

"Vãi chưởng!" "Cô em này cũng gấp gáp quá rồi!" "Bản hoàng còn chưa nói xong, sao lại xông vào rồi?" Thấy vậy, Long Vương cũng không để ý những thứ khác, lập tức thân hình lóe lên, đuổi sát theo Hậu Thổ.

Sâu trong U Minh Huyết Hải.

Thấy Địa Phủ ngay trước mắt, Long Vương nóng lòng nói: "Mẹ nó, đi chết mà cũng nhanh thế, vội đi đầu thai à?" Vốn Long Vương định nhắc nhở Hậu Thổ, Địa Phủ hiện tại, chưa được thành lập, bên trong tràn ngập lực lượng mảnh vỡ của Luân Hồi pháp tắc cực mạnh.

Nhưng ai ngờ, cô em này căn bản không cho Long Vương một chút cơ hội mở miệng.

Hu hu hu!

Khi Long Vương tăng tốc dưới chân, đuổi theo Hậu Thổ, một luồng lực lượng mảnh vỡ của Luân Hồi pháp tắc, từ trước mắt, gào thét.

Trong khoảnh khắc, Long Vương cảm thấy nhục thân và thần hồn, như bị vạn ngàn kim châm đâm vào, âm ỉ đau nhức.

Càng đi sâu, dù Long Vương đã nhục thân thành Thánh, cũng cảm thấy một tia đau đớn.

"Mẹ nó!" Không thấy bóng dáng Hậu Thổ, Long Vương thầm mắng một câu, lại tăng tốc độ, như một viên đạn, hướng về phía trước, lao đi.

Trên đường đi, Long Vương có thể nói là đã nâng sức mạnh nhục

thể lên đến cực hạn.

Thậm chí Cửu Chuyển Thiên Long Công trong cơ thể, cũng đang vận chuyển nhanh chóng.

Lực chi pháp tắc, cũng bị Long Vương vận dụng ra.

Đến lúc này, Long Vương mới cảm thấy toàn thân thoải mái hơn nhiều.

"Hử? ...Hậu Thổ?" Vào lúc này.

Định thần nhìn lại, Hậu Thổ đang ở cách Long Vương không xa, toàn thân suy yếu, sắc mặt trắng bệch, ngã quỵ.

Xung quanh là vô tận mảnh vỡ Luân Hồi pháp tắc đang không chút kiêng nể cọ rửa nhục thể của Hậu Thổ.

Thấy nhục thể của Hậu Thổ sắp vỡ nát.

Long Vương thân ảnh lóe lên, nhanh chóng thu Hậu Thổ vào trong Hỗn Độn Châu.

Có Hỗn Độn Châu che giấu thiên cơ, Long Vương khai tích Địa Phủ cũng sẽ không có ai biết.

Giây tiếp theo, chỉ thấy pháp lực toàn thân Long Vương cuộn trào, Lực chi pháp tắc, xoay quanh toàn thân, hét lớn: "Lục Đạo Luân Hồi, mở!" Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Trong chốc lát, lấy Long Vương làm trung tâm, không gian xung quanh, đột nhiên vang lên, như rang hạt dẻ, lách tách.

Chương 89

Chỉ mất mấy hơi thở.

Trong thời gian đó, Long Vương không biết đã vung ra bao nhiêu quyền, Lục Đạo Luân Hồi, mới dần dần, hiện ra.

Trong nháy mắt, Lục Đạo Luân Hồi triệt để thành hình.

Trong đó phân biệt là Thiên Nhân đạo, Nhân đạo, Ngạ Quỷ đạo, Tu La đạo, Địa Ngục đạo, Súc Sinh đạo.

Cùng với Lục Đạo Luân Hồi được khai tích, trên Cửu Tiêu trong khoảnh khắc từng đạo công đức kim liên giáng lâm.

Thấy vậy, Long Vương tay áo vung lên, trực tiếp đem Hậu Thổ đang thương tích đầy mình trong Hỗn Độn Châu, phóng ra.

Trong khoảnh khắc, vô tận công đức, nối gót nhau xông vào cơ thể Hậu Thổ.

Không hề có một chút nào, bay về phía Long Vương.

Đối với điều này, Long Vương cũng không có ý kiến.

Dù sao hắn không ra tay, Hậu Thổ vẫn sẽ hóa thân Lục Đạo Luân Hồi!

Chỉ là, lúc đó, sẽ bị quy tắc Thiên Đạo khống chế mà thôi!

Theo thời gian trôi đi.

Vết thương của Hậu Thổ, với tốc độ mắt thường có thể thấy, đang hồi phục.

Thậm chí tu vi, cũng đang tăng trưởng nhanh chóng, cho đến khi đột phá Thánh nhân chi cảnh, mới dần dần chậm lại.

Từ đó, Hậu Thổ không còn là Vu tộc, được gọi là Bình Tâm Nương Nương.

"Chúc mừng Bình Tâm Nương Nương, chứng đạo thành Thánh!" Lúc này, trong đầu Long Vương, từng đạo thần quang, phóng ra.

Chốc lát sau, đợi thần quang tan đi, một luồng khí tức huyền diệu, từ trong cơ thể Long Vương, lộ ra.

Thì ra nguyên thần của Long Vương đã đột phá Thánh nhân chi cảnh.

"Đa tạ Long Vương đạo hữu đã ra tay tương trợ, nếu không, bần đạo e rằng đã sớm thân tiêu đạo vẫn!" Nghe vậy, Long Vương khẽ cười nói: "Bình Tâm Nương Nương khách khí, đây là đại thế Thiên Đạo, bần đạo cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi!" "Nhưng bản hoàng có một thỉnh cầu bất quá..." Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, không chút do dự mở miệng hỏi: "Long Vương đạo hữu giúp ta thành Thánh, Bình Tâm đã không có gì để báo đáp, có thỉnh cầu gì, đạo hữu cứ nói thẳng!" "Chỉ cần Hậu Thổ có thể làm được, quyết không từ chối!" Long Vương trước tiên giả vờ khó xử, sau đó mở miệng nói: "Bản hoàng muốn các quả vị còn lại của Địa Phủ, đặc biệt là Phong Đô Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế và Thập Điện Diêm La, ngài xem...!" Bình Tâm Nương Nương mím môi cười, khẽ cười nói: "Nếu Long Vương đạo hữu cần, cứ lấy đi!" "Chúc mừng Bình Tâm Nương Nương, chứng đạo thành Thánh!" Đúng lúc này.

Chư Thánh chạy đến, đồng loạt mở miệng chúc mừng Bình Tâm Nương Nương chứng đạo thành Thánh!

Đối với Chư Thánh, Bình Tâm Nương Nương không hề kinh ngạc, dù sao Địa Phủ là nơi khí vận hội tụ!

Mấy người khách sáo một hồi, liền quay lại chủ đề chính, muốn phân chia một chút quả vị Địa Phủ.

Hậu Thổ mỹ mâu nhướng lên, hứng thú nói: "Chuyện của Địa Phủ, đều do Phong Đô Đại Đế phụ trách!" "Ách...!" "Bình Tâm Nương Nương, không biết Phong Đô Đại Đế là ai?" Thái Thanh Lão Tử trong lòng có một dự cảm không lành, hỏi.

Sau đó, dưới sự chú thị của Chư Thánh, Bình Tâm Nương Nương hướng về Long Vương bên cạnh, nhìn qua.

Ý nghĩa của nó, không cần nói cũng hiểu.

Tất cả đều đang nói, quả vị Phong Đô Đại Đế, đã bị Long Vương nhanh chân chiếm trước.

Cảnh này, bất luận là Tam Thanh, hay là Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh, đều vẻ mặt ngơ ngác đứng tại chỗ.

"Long Vương, Tiên Thiên Tam Tộc các ngươi cũng muốn độc chiếm Ngũ Đế, Thập Điện Diêm La của Địa Phủ, không sợ no chết sao!" Sau đó, Chuẩn Đề chỉ vào Long Vương, vẻ mặt chấn nộ la hét.

Nghe những lời này, Long Vương vốn đang tìm cớ đuổi Tây Phương Nhị Thánh đi, bây giờ thì hay rồi, hai tên này, lại không nhịn được, nhảy ra!

Tục ngữ có câu, chim đầu đàn hay bị bắn.

Long Vương trực tiếp quay đầu, hướng về nơi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang ở, nhìn chằm chằm.

"Chuyện của phương Đông chúng ta, liên quan gì đến phương Tây các ngươi, ở đây la hét lung tung, làm mới sự tồn tại của các ngươi sao?" "Hai vị thánh nhân phương Tây lại nhúng tay vào chuyện phương Đông chúng ta!" Lời nói của Long Vương dường như đang xua đuổi Tây Phương Nhị Thánh, nhưng thực chất là nói cho Tam Thanh nghe!

"Lời này sai rồi, Âm Dương hai giới luân hồi cân bằng là chuyện

của mọi người chúng ta, sao có thể chỉ là chuyện của phương Đông!" Chuẩn Đề mặt dày vô sỉ biện giải.

Đồng thời Tiếp Dẫn cũng nhảy ra, phụ họa nói: "Đúng vậy, Bình Tâm đạo hữu, xem Địa Phủ vừa mới thành lập, hay là giao chức vị Phong Đô Đại Đế cho Phật môn chúng ta thì sao?" "Hừ!" Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, sau đó nghiêm giọng nói: "Hai người các ngươi thật không biết xấu hổ, đây là chuyện của phương Đông chúng ta, cần gì mượn tay phương Tây!" Chốc lát sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đến bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, sau đó trầm giọng nói: "Hai vị đạo hữu, đây là chuyện của phương Đông chúng ta, không phiền hai vị lo lắng!" Đương nhiên, lúc này sao có thể thiếu Thái Thượng Lão Tử?

Thái Thượng Lão Tử ung dung nói: "Hai vị đạo hữu xin mời về, ở đây có mấy người chúng ta là đủ rồi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Nữ Oa duy nhất chưa nói lời nào, nhưng Nữ Oa lúc này đang đứng bên cạnh Long Vương, dùng thái độ của mình nói cho hai người biết lựa chọn của mình!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liếc nhau, trên mặt lộ ra một tia không cam lòng liền hướng về phương xa độn đi!

Trước khi đi, trong mắt Tiếp Dẫn lóe lên một đạo hung quang, trong lòng nghiến răng mắng: "Long Vương đáng chết, chuyện hôm nay ngày sau bần đạo nhất định trả lại gấp bội!" Tây Phương Nhị Thánh rất rõ ràng, chỉ dựa vào hai người họ hoàn toàn không phải đối thủ của Tam Thanh, huống chi bên cạnh còn có Long Vương đang hổ rình mồi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi thấy Tây Phương Nhị Thánh đi xa, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhưng sau đó chú ý đến Long Vương không xa!

“Long Vương đạo hữu, chẳng lẽ không cảm thấy mình ở đây rất dư thừa sao?” Long Vương nghe vậy, chậm rãi đi về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Bản hoàng phát hiện ngươi mới là người dư thừa nhất ở đây!” Chốc lát sau, trong mắt Long Vương lóe lên một tia tinh quang, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đứng đối diện Long Vương lập tức cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, mất mấy hơi thở, mới hồi phục!

Chỉ là lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã rơi vào huyễn cảnh do Long Vương tạo ra, trong đó, chân chân thực thực nhìn thấy tương lai!

Long Vương nhìn ánh mắt trống rỗng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không khỏi lộ ra một tia cười nhạt!

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn thoát khỏi huyễn cảnh, vẻ mặt cuồng vọng nói: “Bình Tâm đạo hữu, ta cảm thấy chức vị Phong Đô của ngươi không thể...” Nhưng trên mặt Bình Tâm Nương Nương lại lộ ra một tia cười nhạt, và nhàn nhạt nói: “Nguyên Thủy đạo hữu, e rằng không thể như ý nguyện!” “Phong Đô Đại Đế là chức vụ quan trọng của Địa Phủ ta, quản lý tất cả mọi chuyện của Địa Phủ, chức vị này cũng sớm có chủ nhân rồi!” Lục Thánh lập tức cảm thấy rất ngơ ngác, vì thế Thái Thanh Lão Tử hỏi: “Bình Tâm đạo hữu, không biết Phong Đô Đại Đế rốt cuộc là ai?” Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, sau đó đem ánh mắt lại liếc về phía Long Vương!

Chương 90

Long Vương khi thấy cảnh này, chậm rãi bước ra, hừ lạnh nói: "Phong Đô Đại Đế chính là bản hoàng, không biết ba vị có ý kiến gì!" Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại vẻ mặt khinh thường nói: "Tuy ngươi là Long Vương, nhưng có đức hạnh gì mà đảm nhiệm chức vị Phong Đô Đại Đế!" Long Vương thấy vậy, trên mặt dần dần nở ra nụ cười, sau đó nghiêm giọng nói: "Bản hoàng có phải là Phong Đô Đại Đế hay không, liên quan gì đến ngươi!" Lúc này thần quang trong mắt Thái Thượng Lão Tử lóe lên không ngừng, cuối cùng đem ánh mắt nhìn về phía Bình Tâm Nương Nương: "Bình Tâm đạo hữu, có người vọng xưng Phong Đô Đại Đế, ngài xem!" Chỉ thấy Bình Tâm Nương Nương phượng nhãn khẽ híp lại, sau đó bình tĩnh nói: "Lão Tử đạo hữu, Long Vương đạo hữu nói không sai, hắn đích thực là Phong Đô Đại Đế!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng vặn vẹo, nhưng trong mắt Long Vương lại vô cùng sảng khoái!

Khụ khụ khụ!

Long Vương giả vờ ho mấy tiếng, để bình ổn cảm xúc của mình.

Nhưng cảnh này, cũng không khỏi thu hút ánh mắt của mọi người!

Tuy lúc này Tam Thanh hận không thể nuốt sống Long Vương nhưng ngại có Bình Tâm Nương Nương ở đây cũng không dám quá lỗ mãng!

Hơn nữa, dù chuyện này khiến Thông Thiên Giáo Chủ và những người khác vô cùng khó chịu, nhưng kết quả đã định, cũng không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể đánh chủ ý vào những nơi khác!

Thông Thiên Giáo Chủ mặt đỏ bừng, cố nén sự ngượng ngùng

trong lòng, tiếp tục hỏi: "Nếu chức vị Phong Đô Đại Đế đã mất, không biết Ngũ Phương Quỷ Đế có vị trí nào cho chúng ta không!" Chốc lát sau, Long Vương bước ra, khóe miệng nở một nụ cười kỳ lạ, nhàn nhạt nói: "Các vị có thể phải tay không trở về!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương, rốt cuộc ngươi có ý gì, tại sao cứ phải đối đầu với ba người chúng ta!" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt trêu tức nói: "Bản hoàng không hợp với ba người các ngươi, thì thế nào?" "Long Vương, đừng khinh người quá đáng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nổi giận, lời lẽ thô tục buột miệng ra, không hề có phong thái của Thánh nhân!

Thông Thiên Giáo Chủ cũng tương tự nghiến răng nghiến lợi, nhưng chút lý trí còn sót lại khiến hắn không ra tay với Long Vương ở đây!

Lúc này, Long Vương xoay người, hỏi: "Bình Tâm Nương Nương, việc bổ nhiệm Ngũ Phương Quỷ Đế và Thập Điện Diêm La, không phải đều do bần đạo nói sao!" Thái Thanh Lão Tử nghe vậy, không khỏi nhíu mày, nhưng cho rằng chuyện này nên do Bình Tâm Nương Nương quyết định, vì thế Thái Thanh Lão Tử liền đem ánh mắt nhìn về phía Bình Tâm Nương Nương!

Chốc lát sau, Bình Tâm Nương Nương nhàn nhạt cười, nói: "Long Vương đạo hữu đối với ta có đại ân, huống chi chuyện này ta cũng đã sớm đồng ý với đạo hữu, tự nhiên do ngài quyết định!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, lập tức tức giận ngút trời, thân thể cũng không khỏi khống chế được mà khẽ run rẩy!

"Long Vương, Tiên Thiên Tam Tộc các ngươi có khẩu vị lớn như vậy sao?" "Dám tiếp quản toàn bộ chuyện của Địa Phủ, cũng không sợ no chết sao?" Long Vương cười tươi đáp lại: "Không phiền Thông Thiên đạo hữu lo lắng, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta nhân tài đông đúc, chỉ là Ngũ Đế, Thập Điện Diêm La, có đáng gì!" Thông Thiên

Giáo Chủ lại một lần nữa chịu thiệt, im lặng không nói.

Dù sao mỗi lần giao đấu với Long Vương, hắn đều không chiếm được chút lợi thế nào!

Hơn nữa, Long Vương hai đời làm người, lại có Vận Mệnh Thạch Bàn loại vật nghịch thiên này thông hiểu cổ kim tương lai, nếu còn không thể đùa giỡn Thông Thiên Giáo Chủ nhỏ bé trong lòng bàn tay, không bằng mua một miếng đậu hũ đập đầu chết đi cho rồi!

"...!" Thông Thiên Giáo Chủ bị Long Vương chọc tức đến nghẹn lời, ngược lại lúc này Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bình tĩnh lạ thường, không hề có ý tranh đoạt với Long Vương!

Khi Long Vương nhìn thấy ánh mắt hư vô phiêu miểu của Thái Thanh Lão Tử liền biết lão cẩu này chắc chắn không có ý tốt!

Quả nhiên.

Đúng lúc này.

Thái Thanh Lão Tử mắt sáng lên, ung dung nói: "Bình Tâm đạo hữu, đây là chuyện quan trọng của Địa Phủ, giao cho người như thế này, ngài thật sự yên tâm sao?" Chốc lát sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhảy ra, vẻ mặt tán đồng phụ họa nói: "Không sai, nếu đạo hữu giao Địa Phủ cho Long Vương, sinh linh thiên hạ e rằng sẽ lại một lần nữa rơi vào kiếp nạn!" Bình Tâm Nương Nương không khỏi nhíu mày, ánh mắt liếc về phía Long Vương bên cạnh!

Thấy vậy, Long Vương cũng không làm khó Bình Tâm Nương Nương, vì thế chậm rãi nói: "Bản hoàng sẽ thiết lập thêm Ngũ Phương Quỷ Đế, không biết mấy vị ý hạ như thế nào?" Thái Thanh Lão Tử nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười: "Chức vị Quỷ Đế vô cùng quan trọng, đích thực nên tăng thêm, ta rất tán đồng lời của Long Vương đạo hữu!" Long Vương thấy vậy, không khỏi thầm

mắng, đúng là lão hồ ly!

Đúng lúc này, Tây Phương Nhị Thánh lại quay trở lại!

Chuẩn Đề đạo nhân hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn thi lễ nói: "Chư vị đạo hữu, bần đạo tự biết chúng ta vô lý khi nhúng tay vào chuyện phương Đông, nhưng vạn vật đều phải cân bằng âm dương, ta tự cho rằng không thể để Tiên Thiên Tam Tộc một nhà độc đại!" Long Vương khi thấy Tây Phương Nhị Thánh, liền biết nhất định không có chuyện tốt!

Quả nhiên, hai tên này thật không có ý tốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này, lại không hề phản đối hai người, phụ họa nói: "Chuẩn Đề đạo hữu nói rất đúng, không biết Long Vương đạo hữu có cách nhìn gì!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng cười gật đầu, nói: "Lẽ nào Long Vương đạo hữu không muốn tuân theo Thiên Đạo?" Trong khoảnh khắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Tây Phương Nhị Thánh lại một lần nữa đứng cùng một phe, quả nhiên là rắn chuột một ổ!

Nhưng Long Vương cũng hiểu, chẳng qua là hợp tác vì lợi ích mà thôi!

Địa Phủ là nơi khí vận thiên hạ hội tụ, chỉ cần là Thánh nhân đều sẽ động tâm, Long Vương cũng hiểu, muốn thu hết quả vị Địa Phủ vào túi, hoàn toàn không thể!

Long Vương cũng rất khoáng đạt nói: "Nếu các vị đã quyết định, bản hoàng còn có thể nói gì, nhưng có sáu vị Thánh nhân, bản hoàng chỉ có thể nhường ra một vị trí!" Thượng Thanh Lão Tử nghe vậy, lập tức cười nói: "Như vậy rất tốt!" Sau đó Thái Thượng Lão Tử nhàn nhạt nói: "Đồ nhi của bần đạo là Huyền Đô có thể đảm nhiệm Trung Ương Quỷ Đế!" Tiếp Dẫn đạo nhân vội vàng nói: "Đồ đệ của bần đạo là Di Lặc Phật đảm nhiệm Đông Phương Quỷ Đế đi!" Chuẩn Đề

đạo nhân tiếc nuối nói: "Đồ đệ của bần đạo là Địa Tạng Bồ Tát miễn cưỡng đảm nhiệm Tây Phương Quỷ Đế đi!" Nữ Oa nhíu mày, sau đó nói: "Bản cung tuy không có giáo phái, nhưng để tọa kỵ của ta là Kim Phượng đảm nhiệm Nam Phương Quỷ Đế đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng nói: "Câu Lưu Tôn có thể đảm nhiệm Bắc Phương Quỷ Đế!" Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh: "Hai vị đạo hữu, phương Tây có một vị đảm nhiệm Quỷ Đế là được rồi!" Thượng Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, cũng vẻ mặt tán đồng gật đầu!

Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, liếc nhau, đồng thanh nói: "Để Địa Tạng Bồ Tát đảm nhiệm Tây Phương Quỷ Đế!" Thông Thiên Giáo Chủ lập tức đại hỉ, lập tức nói: "Nếu đã như vậy, để Tam Tiêu dưới trướng bản tọa trấn Đông Phương Quỷ Đế đi!" Có thể nói, Thông Thiên Giáo Chủ một kế đã tính cả Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn vào!

Nhưng lúc này đại thế đã định, cũng không có gì để nói!

"Thiện!" Chư Thánh gật đầu, như vậy Ngũ Phương Quỷ Đế cộng lại mười người, mười người cùng nhau quản lý chuyện Địa Phủ!

Nhưng người được lợi lớn nhất trong chuyến đi Địa Phủ vẫn là Long Vương, dù sao Long Vương là Phong Đô Đại Đế, quản lý việc bổ nhiệm Ngũ Phương Quỷ Đế!

Nếu trong đó có ai chọc Long Vương không vui, Long Vương chỉ cần miễn chức vụ của người đó, khí vận của giáo phái đó chắc chắn sẽ giảm mạnh!

Phong Đô Đại Đế phế truất Ngũ Phương Quỷ Đế cũng không cần xin phép Bình Tâm Nương Nương, cũng có nghĩa là Long Vương hoàn toàn nắm giữ mệnh mạch của Chư Thánh!

Vì vậy trong lúc không hay không biết, rất nhiều Thánh nhân đã rơi

vào âm mưu của Long Vương!

Tuy trong Địa Phủ, chín là cực số, nhưng thiết lập thêm một vị Quỷ Đế lại có thể đạt được mục đích kiềm chế lẫn nhau, Long Vương cho rằng lợi lớn hơn hại!

Trải qua khúc nhạc đệm nhỏ vừa rồi, tin rằng tình cảm giữa Tam Thanh cũng không còn vững chắc như vậy nữa!

Dù sao anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ đã tính kế hai Thánh kia, sao có thể nhẫn nhịn được!

Bất luận thế nào, Long Vương đều không nhúng tay, dù sao đối với Long Vương, họ đã rơi vào cạm bẫy mà hắn đã giăng ra.

Long Vương cũng hiểu, với thực lực hiện tại, hoàn toàn không thể đồng thời đối đầu với Tam Thanh.

Thay vì xé rách mặt mũi, không bằng cho chút lợi ích để họ tự phân chia! .....

Yêu tộc Thiên Đình!

Ba mươi ba tầng trời, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chương 91

Đế Tuấn ngồi ở vị trí đầu, Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Sư Côn Bằng, Hy Hoàng Phục Hy, Thập Đại Yêu Thánh, lần lượt đứng.

"Không biết Côn Bằng Yêu Sư có kế sách gì, có thể giúp trẫm đoạt được luồng Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân?" "Huống hồ, Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Hồng Vân lão tổ là do chính Đạo Tổ ban tặng!" "Cho dù chúng ta cướp đoạt, e rằng cũng sẽ mạo phạm Đạo Tổ!" Đế Tuấn ánh mắt có phần do dự, lẩm bẩm nói.

Hiện giờ, Hậu Thổ của Vu tộc đã kiến tạo Địa Phủ, chứng đạo thành Thánh.

Nếu Yêu tộc không xuất hiện một vị Thánh nhân, sau này trong trận quyết chiến Vu Yêu, phải đối phó thế nào?

Chẳng phải sẽ khiến Yêu tộc bị diệt vong sao?

Côn Bằng lắc đầu lia lịa, hệt như một tên thầy bói, lẩm bẩm: "Không phải, không phải!" "Bệ hạ, Hồng Mông Tử Khí trong người Hồng Vân đúng là do Đạo Tổ ban tặng, nhưng năm đó Đạo Tổ cũng đã nói, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này, người có duyên sẽ đắc được!" "Tên Hồng Vân đó, chẳng qua là đạp phải vận cứt chó, mới được Hồng Mông Tử Khí chọn trúng!" "Nhiều năm trôi qua như vậy, Hồng Vân vẫn chưa có dấu hiệu đột phá thành Thánh, chứng tỏ hắn không phải là người hữu duyên với Hồng Mông Tử Khí!" "Hơn nữa, Đạo Tổ đã hợp đạo, nếu không phải là đại thế Thiên Đạo nghịch chuyển thì sẽ không xuất hiện!" "Chỉ một Hồng Vân nhỏ nhoi, Đạo Tổ nào có hơi sức đâu mà để ý!" ".....!" Nghe những lời này, Đế Tuấn ngồi trên thủ tọa khẽ gật đầu, nói: "Những gì Côn Bằng yêu sư nói cũng không phải là không có lý!" "Nhưng mà, hành tung của Hồng

Vân phiêu dạt bất định, chúng ta lại nên mai phục thế nào đây?" Lúc này, Đế Tuấn đã bị việc chứng đạo thành Thánh làm cho mờ mắt.

Suy cho cùng, trong thế giới Hồng Hoang, không thành Thánh thì chung quy cũng chỉ là con kiến.

Nhớ lại thuở đầu, Vu Yêu lưỡng tộc ra đời, có thể nói là phong quang vô hạn.

Kể từ khi Nữ Oa, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lần lượt chứng đạo thành Thánh, cục diện thế giới Hồng Hoang đã xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Trong thế giới Hồng Hoang hiện nay, không thành Thánh thì vĩnh viễn không có quyền lên tiếng.

Bây giờ Yêu tộc, Vu tộc, cho dù thực lực không hề yếu.

Nhưng đối mặt với Thánh nhân, vẫn giống như con kiến hôi.

Thấy Đế Tuấn đã động lòng, Côn Bằng trong lòng vui mừng, cao giọng nói: "Bệ hạ, Hồng Vân lão tổ kể từ sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, vẫn luôn ở lại Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử tu hành!" "Chỉ cần chúng ta mai phục trên con đường tất yếu phải đi từ Ngũ Trang Quán đến Hỏa Vân Động, chắc chắn có thể một lần hành động đánh chết Hồng Vân, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí!" "Không biết bệ hạ thấy thế nào!" Vừa nghe những lời này, Đế Tuấn vung tay, sốt ruột nói: "Tốt, nếu đã như vậy, không thể chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường mai phục!" "Phục Hy đạo hữu, Thiên Đình trong thời gian này, xin nhờ đạo hữu tọa trấn!" "Bệ hạ yên tâm, bần đạo nhất định không phụ sự phó thác!" Phục Hy vẻ mặt ngưng trọng hứa hẹn.

"Ừm!" Đế Tuấn khẽ gật đầu, lập tức dẫn theo Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, tiến về đại lục Hồng Hoang mai phục.

Cùng lúc đó.

Vạn Thọ Sơn, bên trong Ngũ Trang Quán.

Hồng Vân tìm Trấn Nguyên Tử, mỉm cười thản nhiên, chắp tay nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, bần đạo đã làm phiền lâu ngày, nay đặc biệt đến cáo từ!" Trấn Nguyên Tử nhíu mày, trầm giọng nhắc nhở: "Hồng Vân đạo hữu, hiện giờ ngươi đang mang trong mình Hồng Mông Tử Khí, chuyện này đã lan truyền khắp Hồng Hoang!" "Nếu bây giờ rời đi, e rằng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng!" "Theo ý bần đạo, Hồng Vân đạo hữu không bằng triệt để luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo thành Thánh rồi hãy đi, cũng không muộn!" Nghe vậy, Hồng Vân cười khổ nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, bần đạo ở Ngũ Trang Quán đã không dưới mấy vạn năm!" "Trong thời gian đó, bần đạo cũng đã nhiều lần thử luyện hóa Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể!" "Nhưng thời gian dài như vậy, vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào!" "Thay vì cứ ở đây, bần đạo không bằng đi ra Hồng Hoang, thử vận may, biết đâu....." Nhìn dáng vẻ quyết tâm của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng không tiện ngăn cản.

"Thôi được!" "Hồng Vân đạo hữu đã có quyết tâm này, bần đạo cũng không ngăn cản nữa!" "Chỉ mong Hồng Vân đạo hữu chuyến đi này, trên đường hãy bảo trọng!" "Nếu gặp nguy hiểm, lập tức truyền tin cho bần đạo, bần đạo cũng có thể giúp một tay!" Đối với ý tốt của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lão tổ phóng khoáng cười nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu yên tâm, đợi bần đạo đột phá Hỗn Nguyên, sẽ lại đến làm phiền!" "Đến lúc đó, bần đạo phải ăn một bữa nhân sâm quả cho đã miệng mới được!" Giọng nói vừa dứt, Hồng Vân lão tổ lập tức rời khỏi Ngũ Trang Quán, hướng về đại lục Hồng Hoang du ngoạn.

Đi một lúc lâu.

Hồng Vân lão tổ vẫn không cảm nhận được Hồng Mông Tử Khí

trong cơ thể có bất kỳ gợn sóng nào.

Lập tức quay đầu, hướng về phía Hỏa Vân Động, thẳng tiến.

Nhiều năm như vậy, Hồng Vân lão tổ vẫn luôn ở Ngũ Trang Quán, khó có được lúc rảnh rỗi, đương nhiên phải về lại hang ổ của mình xem một chút.

Chỉ thấy đang đi được nửa đường.

Một đạo linh quang lóe lên, nhanh như chớp giật tấn công vào sau lưng Hồng Vân lão tổ.

Phụt!

Một đòn bất ngờ, dù là Hồng Vân lão tổ, cũng không tránh khỏi phun ra một ngụm máu tươi.

"Kẻ nào?

Dám mai phục bần đạo!" "Cút ra đây!" Hồng Vân lão tổ hai mắt cảnh giác nhìn quanh.

Không lâu sau, hư không gợn sóng, một bóng người quen thuộc từ nơi không xa bước ra.

"Côn Bằng, không ngờ ngươi lại đánh lén bần đạo!" "Bần đạo và ngươi nước sông không phạm nước giếng, tại sao lại vô cớ tập kích bần đạo!" Hồng Vân lão tổ sắc mặt âm trầm, giọng điệu đầy tức giận.

Đối với điều này, Côn Bằng khinh thường nói: "Hồng Vân lão tổ, năm xưa nếu không phải ngươi nhường chỗ cho Chuẩn Đề, bần đạo sao có thể bị Tam Thanh ép phải nhường chỗ!" "Bây giờ, lại còn dám nói nước sông không phạm nước giếng!" "Nếu không phải ngươi, bần đạo sao lại ra nông nỗi này!" "Hôm nay, bần đạo cũng không nói nhảm với ngươi nữa, giao Hồng Mông Tử Khí trong người ra đây, bần đạo có thể tha cho ngươi không chết!" "Nếu không, đừng trách

bần đạo không khách khí!" Nghe Côn Bằng nhắm vào Hồng Mông Tử Khí của mình.

Hồng Vân lão tổ lập tức lạnh lùng quát: "Chỉ bằng ngươi, cũng đòi cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của bần đạo, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" Bất luận là tu vi hay pháp bảo, Côn Bằng và Hồng Vân lão tổ hai người đều ngang tài ngang sức.

Huống hồ, Hồng Mông Tử Khí là mấu chốt để chứng đạo thành Thánh.

Nếu nhường ra, chẳng phải chứng tỏ Hồng Vân lão tổ đem một vị trí Thánh nhân chắp tay dâng cho người khác sao?

Chỉ cần đầu óc Hồng Vân lão tổ không có vấn đề, làm sao có thể để Côn Bằng được như ý.

Vèo vèo vèo!

Đúng lúc này.

Một trận tiếng xé gió vang lên, không đợi Hồng Vân lão tổ phản ứng, chiếc chuông Đông Hoàng Chung khổng lồ, trực tiếp hướng về sau lưng Hồng Vân lão tổ mà đập tới.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, Hồng Vân lão tổ với tốc độ mắt thường có thể thấy, bay xa mấy vạn dặm.

Dọc đường, từng dãy núi bị Hồng Vân lão tổ đâm sập thành phế tích.

Chương 92

Phụt!

Đợi đến khi ổn định được thân hình, Hồng Vân lão tổ trực tiếp phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Khí tức trong cơ thể cũng theo đó mà dần suy yếu, trông như sắp chết đến nơi.

"Hồng Vân lão tổ, giao Hồng Mông Tử Khí ra đây, trẫm có thể tha cho ngươi một mạng!" "Bằng không, đừng trách bần đạo khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" "Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất?" "Không ngờ, đường đường là Thiên Đế Yêu tộc, cũng có thể làm ra chuyện bỉ ổi như vậy!" "Đúng là làm vẻ vang cho Yêu tộc quá mà!" Hồng Vân lão tổ quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch, toàn thân khí tức yếu ớt, tức giận nói.

Nghe vậy, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên trở nên âm trầm, lạnh lùng quát: "Hồng Vân, đại thế đã mất, giao Hồng Mông Tử Khí ra đây, bần đạo tha cho ngươi không chết!" Cùng lúc đó.

Đế Tuấn cũng bước ra một bước, đến trước mặt Hồng Vân lão tổ, lạnh lùng nhìn chằm chằm!

Theo đó, ở nơi không xa, vô số Yêu tộc cũng đổ ra, vây kín Hồng Vân lão tổ!

"Khụ khụ khụ...!" "Bần đạo hận quá a!" "Năm xưa, Trấn Nguyên Tử khuyên nhủ hết lời, bần đạo lại không thèm để ý!" "Bây giờ xem ra, không phải là rảnh rỗi không có việc gì làm, tự tìm đường chết sao?" "Nếu không rời khỏi Ngũ Trang Quán, làm sao lại ra nông nỗi này!" Hồng Vân lão tổ một mặt thê lương tự giễu!

Giây tiếp theo, trong mắt Hồng Vân lão tổ lóe lên một tia hung quang, pháp lực toàn thân dâng trào, sắc mặt đỏ bừng, ba ngàn sợi tóc xanh bay múa trong gió, điên cuồng cười lớn: "Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của bần đạo!" "Hôm nay, cho dù bần đạo có chết, cũng không thể để các ngươi được như ý!" Nghe vậy, Đế Tuấn nổi giận đùng đùng, nói: "Hồng Vân, ngươi tìm chết!" "Hừ!" "Bần đạo thật sự không muốn sống nữa!" "Có các ngươi chôn cùng, bần đạo chết cũng không hối tiếc!" Lời vừa nói ra, trong khoảnh khắc, linh lực trong phạm vi mấy vạn dặm kịch liệt sôi trào.

Thấy tình hình không ổn, Đế Tuấn vội vàng quay đầu, quát lớn: "Rút lui, tên này muốn tự bạo rồi!" Nghe tin, ở nơi không xa, Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu sư Côn Bằng cùng vô số Yêu tộc trong nháy mắt đồng loạt quay đầu bỏ chạy!

"Muốn chạy sao, tất cả ở lại cho bần đạo...!" Hồng Vân lão tổ điên cuồng cười lớn.

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng nổ trầm đục vang vọng trời cao.

Trong gang tấc, Đông Hoàng Thái Nhất không chút do dự giơ Đông Hoàng Chung lên đỉnh đầu, che chắn vững chắc, nhanh chóng lùi lại!

Đế Tuấn cũng phất tay áo, gọi ra hai kiện chí bảo Hà Đồ Lạc Thư bảo vệ toàn thân rồi độn đi xa!

Yêu sư Côn Bằng hóa thành bản thể, lông vũ toàn thân dựng đứng, kêu một tiếng vang trời, bay vút lên chín vạn dặm, xé rách không gian, nhanh chóng đào thoát!

Phải biết rằng tu vi của Hồng Vân lão tổ đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong thế giới Hồng Hoang, Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ đứng sau cường giả Thánh nhân.

Bây giờ, Hồng Vân lão tổ tự bạo, uy lực của nó, có thể tưởng tượng được!

Dù Đông Hoàng Thái Nhất có Đông Hoàng Chung nhưng đối mặt với một cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong tự bạo cũng chỉ có thể tránh né phong mang!

"Ầm...!" Sau một chén trà, Hồng Vân lão tổ nổ tung.

Chỉ thấy lấy Hồng Vân lão tổ làm trung tâm, trong khoảnh khắc, phạm vi mấy trăm triệu vạn dặm, vô số tiên sơn danh lầu đều bị san thành bình địa.

"Hồng Vân...!" Đế Tuấn thấy đám tướng sĩ Yêu tộc mình dẫn theo đều chết hết, một mặt phẫn nộ gào thét!

Lúc này, một đạo chân linh của Hồng Vân lão tổ nhân lúc hỗn loạn bao bọc lấy Hồng Mông Tử Khí hóa thành một luồng ánh sáng độn đi phương xa.

Ban đầu tưởng rằng dựa vào tự bạo, có thể thoát khỏi kiếp nạn này!

Nhưng ai ngờ, vẫn bị Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất phát hiện!

"Hồng Vân, hôm nay trẫm không giết ngươi, khó giải mối hận trong lòng!" Đế Tuấn tức giận gầm lên.

Theo đó, dẫn theo Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu sư Côn Bằng, truy đuổi sát sao.

Lúc này, Hồng Vân lão tổ đang chạy trối chết trong lòng cảm thấy uất ức.

Vốn tưởng hy sinh nhục thân có thể đổi lấy một đường sinh cơ.

Vạn lần không ngờ, tất cả, đều là Hồng Vân lão tổ tự mình đa tình mà thôi!

Bây giờ, Hồng Vân cũng không biết nên đi về đâu!

Dọc đường, Hồng Vân lão tổ cũng truyền tin cho Trấn Nguyên Tử, nhờ y ở Ngũ Trang Quán cứu viện.

Nhưng Yêu tộc đã có thể mai phục ở đây!

Chắc chắn không thể nào để lại đường lui.

Suy đi nghĩ lại, Hồng Vân lão tổ cũng không biết phải làm sao!

Chỉ có thể hướng về phía Địa Phủ sâu trong U Minh Huyết Hải mà bay đi!

Thời gian trước, Trấn Nguyên Tử nói với Hồng Vân rằng Hậu Thổ khai tích Địa Phủ độ người luân hồi đã chứng đạo thành Thánh.

Lúc này, với tình trạng của Hồng Vân lão tổ, e rằng không có nơi nào tốt hơn Địa Phủ.

Quyết tâm xong, Hồng Vân lão tổ thi triển bản mệnh thần thông, Hồng Vân Độn Thuật, trực tiếp hướng về U Minh Huyết Hải, bay đi.

Ở phía sau, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu sư Côn Bằng, vẫn truy đuổi không tha.

Đi một lúc lâu.

"Đại ca, phía trước là địa bàn của Minh Hà lão tổ, chúng ta có truy đuổi nữa không?" Đông Hoàng Thái Nhất thấy Hồng Vân xông vào một vùng biển máu mênh mông, vẻ mặt phẫn nộ hỏi.

Chương 93

Đế Tuấn mày nhíu chặt, trong lòng vô cùng không cam tâm cắn răng nói: "Rút!" "Trẫm không tin Hồng Vân mất đi nhục thân, làm sao có thể chống lại Minh Hà lão tổ!". .....

"Ồ!" "Không phải là Hồng Vân lão tổ sao?" "Có nhã hứng đến U Minh Huyết Hải của bần đạo làm khách à?" Khi Hồng Vân vừa bước vào U Minh Huyết Hải, một giọng nói trêu chọc vang lên.

Hồng Vân trong lòng thầm kêu: "Không ổn, sợ gì đến nấy!" Bùm bùm!

Chỉ thấy U Minh Huyết Hải một trận gợn sóng, Minh Hà lão tổ hiện ra thân hình, với vẻ mặt không có ý tốt, mở miệng nói: "Hồng Vân đạo hữu vội vã như vậy, muốn đi đâu?" "Để bần đạo đoán xem, với trạng thái chân linh hiện tại của Hồng Vân đạo hữu, e rằng là muốn đến Địa Phủ, chuyển thế đầu thai nhỉ!" "Nhưng mà, muốn thông đến Địa Phủ, U Minh Huyết Hải, lại là nơi phải đi qua!" "Nói chung, những chân linh muốn đến Địa Phủ, đều sẽ để lại không ít tiền mãi lộ!" "Không biết...!" Không đợi Minh Hà lão tổ nói xong, Hồng Vân lão tổ biết tên này, chắc chắn miệng chó không mọc được ngà voi.

"Hồng Vân lão tổ, bần đạo cũng không làm khó ngươi!" "Chỉ cần ngươi chịu giao ra Hồng Mông Tử Khí, bần đạo liền cho ngươi vào Địa Phủ, luân hồi chuyển thế!" "Nếu không, vậy thì đừng trách bần đạo, trở mặt không nhận người!" Cuối cùng, sắc mặt Minh Hà lão tổ thay đổi hẳn so với trước, lạnh lùng nói.

Thấy cảnh này.

Hồng Vân lão tổ trong lòng kêu khổ: "Khó khăn lắm mới thoát

khỏi Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất mấy người, lại đụng phải một Minh Hà lão tổ!" "Chẳng lẽ trời muốn ta chết sao?" Với tình trạng hiện tại của Hồng Vân lão tổ, đừng nói là Minh Hà lão tổ, cho dù là một Đại La Kim Tiên cũng có thể tùy ý bắt nạt.

Nếu không giao ra Hồng Mông Tử Khí, e rằng Hồng Vân lão tổ có thể thấy được mặt trời ngày mai hay không, cũng là một vấn đề.

"Hồng Vân, sự kiên nhẫn của bần đạo có hạn, Hồng Mông Tử Khí, giao hay không giao!" Lời vừa nói ra, Minh Hà lão tổ pháp lực toàn thân dâng trào, từng luồng huyết khí, ép thẳng về phía Hồng Vân, uy hiếp.

Đúng lúc hai mắt Hồng Vân lão tổ rơi vào tuyệt vọng, một giọng nói lạnh lùng từ sâu trong U Minh Huyết Hải truyền ra.

"Minh Hà, có phải ba ngày không bị ăn đòn, ngươi lại ngứa da rồi không?" "Ngay cả người đi đến Địa Phủ luân hồi chuyển thế ngươi cũng dám cản trở..." "Long Vương đạo hữu, cứu ta!" Minh Hà thấy Long Vương đang chậm rãi bước đến từ nơi không xa, vội vàng kêu lên.

Sợ rằng chậm một giây, sẽ bị Minh Hà trực tiếp xóa sổ tại U Minh Huyết Hải.

Nếu là trước đây, thấy Long Vương, Minh Hà lão tổ tuyệt đối sẽ quay đầu bỏ đi.

Nhưng hiện giờ, trong cơ thể Hồng Vân lão tổ có Hồng Mông Tử Khí.

Đó là vật mấu chốt để chứng đạo thành Thánh.

Cơ hội như vậy, Minh Hà lão tổ cũng không muốn bỏ lỡ.

Năm xưa, Đạo Tổ tại Tử Tiêu Cung ba lần giảng đạo, truyền xuống bảy đạo Hồng Mông Tử Khí.

Trong đó, Nữ Oa, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đều đã chứng đạo thành Thánh.

Giữa trời đất, chỉ còn Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Hồng Vân lão tổ, chưa từng được sử dụng.

Đã từng có lúc, Minh Hà lão tổ cũng cho rằng, cả đời này, e rằng đã định trước không thể đột phá được gông cùm, chứng đạo thành Thánh.

Nhưng hiện giờ, sự xuất hiện của Hồng Vân lão tổ, không nghi ngờ gì đã khiến Minh Hà lão tổ nhìn thấy lại hy vọng.

Chỉ cần có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Hồng Vân lão tổ.

Đừng nói là Long Vương, cho dù là Thánh nhân, Minh Hà lão tổ cũng phải tranh một phen.

Suy cho cùng liều một phen, xe đạp biến thành xe máy.

Có U Minh Huyết Hải tồn tại, Minh Hà lão tổ về cơ bản là bất tử.

“Long Vương, đừng có khinh người quá đáng!” “Hồng Vân lúc này chỉ là một đạo chân linh, hà đức hà năng xứng với thánh vật như Hồng Mông Tử Khí!” “Không bằng tặng cho bần đạo, tạo phúc cho thế giới Hồng Hoang đi!” “.....!” Nghe những lời này, Hồng Vân lão tổ đứng một bên, không khỏi rùng mình, lặng lẽ di chuyển bước chân, ra sau lưng Long Vương.

So với Minh Hà lão tổ, trong lòng Hồng Vân lão tổ, không nghi ngờ gì là tin tưởng Long Vương hơn.

Huống hồ, Long Vương là Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ.

Chỉ cần Long Vương giúp hắn luân hồi chuyển thế, cho dù tặng Hồng Mông Tử Khí cho Long Vương, Hồng Vân lão tổ cũng sẽ không

có chút do dự nào.

"Ồn ào!" "Chỉ bằng ngươi, cũng xứng sở hữu Hồng Mông Tử Khí!" "Cút!" Long Vương quát lớn một tiếng, trong khoảnh khắc, từng luồng pháp lực từ trong cơ thể hắn tuôn ra, ép thẳng về phía Minh Hà lão tổ.

Cảm nhận được uy áp mà Long Vương phóng ra.

Minh Hà lão tổ biết, chuyện này, e rằng khó mà giải quyết êm đẹp.

Nhưng mà, vì Hồng Mông Tử Khí, Minh Hà lão tổ quyết liều một phen, gào thét: "Long Vương, là ngươi ép bần đạo!" "Đừng trách bần đạo ra tay vô tình!" Giọng nói vừa dứt, một luồng huyết khí nồng đậm, từ trong cơ thể Minh Hà lão tổ phóng ra.

Trong khoảnh khắc, U Minh Huyết Hải, phạm vi mấy vạn dặm, sôi trào không ngớt.

Từng con huyết long, ngưng tụ ra, quấn quanh sau lưng Minh Hà lão tổ.

"Trước mặt bản hoàng, ngươi cũng dám sử dụng huyết long!" "Đúng là tự tìm đường chết!" Long Vương khinh thường nói, rồi pháp lực toàn thân dâng trào, phất tay áo, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm hiện ra.

Giây tiếp theo, từng tiếng rồng ngâm vang lên, hướng về phía huyết long của U Minh Huyết Hải mà chém tới.

Chỉ trong nháy mắt, huyết long mà Minh Hà lão tổ chưa kịp sử dụng, đã bị từng luồng kiếm khí của Long Vương đánh cho tan nát.

Thấy cảnh này, Minh Hà lão tổ một ngụm máu, không nhịn được phun ra.

"Long Vương, ngươi khinh người quá đáng!" "Bần đạo cùng

ngươi không chết không thôi!" Lời vừa nói ra, Long Vương trào phúng: "Chỉ bằng ngươi, cũng xứng cùng bản hoàng không chết không thôi?" "Ai mẹ nó cho ngươi dũng khí vậy!" "Xem ra không cho ngươi nếm chút khổ đau, ngươi thật sự bay rồi!" Vốn huyết long bị phá, Minh Hà lão tổ đã bị trọng thương.

Vừa nghe những lời này, huyết khí trong cơ thể lại bắt đầu sôi trào kịch liệt.

Chương 94

"Long Vương, bần đạo liều mạng với ngươi!" Giây tiếp theo, ba nghìn Huyết Thần Tử, từ trong cơ thể Minh Hà lão tổ hiện ra.

Theo đó, với tốc độ mắt thường có thể thấy, hóa thành ba nghìn phân thân của Minh Hà lão tổ, đồng loạt hướng về phía Long Vương tấn công.

Ở nơi không xa, Hồng Vân lão tổ thấy cảnh này, hai chân không nhịn được mà run rẩy.

May mà trước mắt có thân thể to lớn của Long Vương che chắn.

Nếu không, Hồng Vân lão tổ e rằng đã sớm bị dọa cho ngồi bệt xuống đất.

Suy cho cùng hiện tại Hồng Vân lão tổ, không có một chút pháp lực nào.

Đừng nói là ba nghìn phân thân của Minh Hà lão tổ, chỉ cần một phân thân, cũng không phải là thứ mà Hồng Vân lão tổ có thể chịu đựng được.

"Hừ!" "Trời làm nghiệt, còn có thể sống; tự làm nghiệt, không thể sống!" Long Vương lạnh lùng hừ một tiếng, vung tay, hiện ra ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

Chỉ thấy ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, hóa thành ba mươi sáu đạo linh quang, trong nháy mắt hướng về phía ba nghìn phân thân của Minh Hà lão tổ mà oanh kích.

"Ầm...!" Theo tiếng nổ vang, ba nghìn phân thân của Minh Hà lão tổ, vỡ tan tành.

Bản thể của Minh Hà lão tổ, cũng bị ba mươi sáu viên Định Hải

Thần Châu, đập bay xa mấy vạn dặm, mới dừng lại.

Phụt!

Minh Hà lão tổ vừa rơi xuống đất, từng ngụm máu lớn, phun ra.

"Nơi này không nên ở lâu, rút!" Thấy mình không phải là đối thủ của Long Vương, Minh Hà lão tổ cố gắng chịu đựng thương thế, quay người hướng về U Minh Huyết Hải, định chạy trốn.

Nhưng đúng lúc Minh Hà lão tổ chuẩn bị di chuyển, một gương mặt quen thuộc, hiện ra trong mắt Minh Hà lão tổ.

"Ầm...!" Lại một tiếng nổ trầm đục vang lên.

Minh Hà lão tổ bị Long Vương một quyền, đấm thẳng vào ngọn núi lớn không xa.

Cùng lúc đó, thân hình Long Vương lóe lên, đuổi theo, trực tiếp cưỡi lên người Minh Hà lão tổ, mưa to gió lớn, bạo hành.

Mỗi một quyền hạ xuống, đều là quyền quyền đến thịt.

Minh Hà lão tổ trong mơ cũng không ngờ, có một ngày, sẽ bị người ta đè xuống đất mà chà đạp.

"Để cho ngươi nhận không ra luôn này!" "Sau này còn dám cản trở người đến Địa Phủ đầu thai không?" "Dám cùng bản hoàng không chết không thôi, sao không tự soi gương xem mình là cái thá gì!" ".....!" Mỗi một câu nói, nhục thể của Minh Hà lão tổ, đều sẽ bị Long Vương đấm cho một quyền.

Ở nơi không xa, Hồng Vân lão tổ chép miệng, mặt đầy kinh ngạc nói: "Vụ thảo, đây là đại chiến của cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong sao?" "Trông hệt như đám du côn lưu manh đánh nhau vậy!" Lúc này, nhìn sang, chỉ thấy Minh Hà lão tổ bị Long Vương đánh cho không ra hình người.

May mà Minh Hà lão tổ là sinh linh tiên thiên, không có cha mẹ.

Nếu không, với bộ dạng này của Minh Hà lão tổ, e rằng cha mẹ ruột, cũng chưa chắc đã nhận ra.

Mãi đến khi đánh cho Minh Hà lão tổ thở ra nhiều hơn hít vào, Long Vương mới dừng tay, trở lại trước mặt Hồng Vân lão tổ.

"Hồng Vân đạo hữu, vừa rồi nhất thời không nhịn được, khiến ngươi chê cười rồi!" "Hồng Vân đạo hữu, mời vào trong!" Dưới sự dẫn dắt của Long Vương, Hồng Vân lão tổ nhấc chân bước vào trong Địa Phủ.

Chỉ để lại một mình Minh Hà lão tổ, không biết sống chết ra sao.

Khi Long Vương dẫn Hồng Vân lão tổ bước vào cửa lớn Địa Phủ.

Tây Phương Nhị Thánh, Tam Thanh, Nữ Oa, đồng loạt xé rách không gian, giáng lâm U Minh Huyết Hải.

Là Thánh nhân, đã siêu thoát khỏi Hồng Hoang.

Bây giờ, Hồng Vân lão tổ tự bạo, chỉ còn lại chân linh, mục tiêu trước mắt, chính là Hồng Mông Tử Khí.

Nhóm hai kẻ vô sỉ của Tây Phương đến U Minh Huyết Hải trước tiên, lập tức mở miệng nói: "Long Vương đạo hữu, xin mời ra gặp mặt!" "Ừm?

Hai tên này tin tức cũng nhanh thật đấy?" "Xem ra Hồng Vân ra nông nỗi này, không thoát khỏi quan hệ với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!" Nói xong, Long Vương quay người hướng ra ngoài Địa Phủ, bước ra.

Hồng Vân lão tổ như cũ, theo sát sau lưng Long Vương.

Ngoài U Minh Huyết Hải.

Minh Hà lão tổ vốn đang thoi thóp, vừa mở mắt, định quay về U Minh Huyết Hải điều dưỡng thương thế.

Nhưng chưa kịp về U Minh Huyết Hải, đã thấy ở nơi không xa, hư không gợn sóng, Tam Thanh, Nữ Oa, ung dung dạo bước.

"Vụ thảo!" "Tình huống mẹ gì thế này?" "Tại sao các Thánh nhân lại cùng đến U Minh Huyết Hải?" Minh Hà lão tổ không hiểu chuyện gì trực tiếp hướng về phía xa độn đi.

Hiện giờ, các Thánh nhân giáng lâm U Minh Huyết Hải.

Dựa theo suy đoán của Minh Hà lão tổ, chắc chắn không phải là vô cớ.

Khẳng định là nhắm vào Hồng Vân trong Địa Phủ.

Suy cho cùng, hiện giờ Hồng Vân sắp luân hồi chuyển thế, đến lúc đó, Hồng Mông Tử Khí, chắc chắn sẽ bị lưu lại.

Chương 95

Trong thế giới Hồng Hoang, Hồng Mông Tử Khí, là thánh vật duy nhất để chứng đạo thành Thánh.

Có thể nói, chỉ cần có được Hồng Mông Tử Khí, liền có hy vọng chứng đạo thành Thánh.

Còn về việc tại sao Hồng Vân mãi chưa thể thành Thánh.

Nguyên nhân căn bản, chẳng qua là kế hoạch của Đạo Tổ mà thôi.

Chỉ trong nháy mắt.

Tam Thanh, Nữ Oa, cũng chậm rãi bước đến.

"Xin chào Long Vương đạo hữu!" So với Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, quan hệ giữa Nữ Oa và Long Vương, khá hài hòa.

Đối với lời chào của Nữ Oa, Long Vương khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía mấy người còn lại, hỏi: "Các vị, không biết lần này đến Địa Phủ, có chuyện gì?" "Chẳng lẽ không hài lòng với vị trí Ngũ Đế mà bản hoàng đã phân phó trước đó?" Nghe vậy, không đợi Tam Thanh mở miệng, Chuẩn Đề sốt ruột nói: "Long Vương đạo hữu, bần đạo lần này đến, là vì Hồng Mông Tử Khí trong người Hồng Vân!" "Chỉ cần Long Vương đạo hữu chịu giao Hồng Vân ra, bần đạo lập tức trở về Tây Phương!" Như thể sợ bị Tam Thanh nhanh chân hơn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Đợi Chuẩn Đề nói xong, sắc mặt Tam Thanh âm trầm, không mấy thiện cảm mà hừ lạnh một tiếng về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Thông Thiên Giáo Chủ không nhịn được, thẳng thắn nói: "Thực không giấu gì, bần đạo cũng vì chuyện này mà đến!" "Mong Long Vương đạo hữu có thể giao Hồng Vân ra!" "Mấy lão già này, tin tức

thật linh thông!" Long Vương trong lòng mắng một câu, quay đầu nhìn Nữ Oa, hỏi: "Nữ Oa đạo hữu cũng vì chuyện này mà đến sao?" Nữ Oa nhướng mày, khẽ cười nói: "Chẳng lẽ bần đạo không có việc gì, không thể đến Địa Phủ làm khách sao?" Câu nói này, không nghi ngờ gì là nói cho Long Vương biết, nàng không phải đến vì Hồng Mông Tử Khí.

Suy cho cùng, so với Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa chỉ có một mình, dưới trướng không có môn đồ, cho dù có Hồng Mông Tử Khí, cũng không có nhiều tác dụng.

Có thể nói, Nữ Oa lần này đến, chỉ mang tâm thái xem kịch.

Hoặc là, sợ Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không nhịn được ra tay, Long Vương không phải là đối thủ.

Đứng sau lưng Long Vương là Hồng Vân, nghe những lời của mấy vị Thánh nhân, toàn thân run rẩy, lẩm bẩm: "Số phận bần đạo sao lại khổ thế này, vừa qua khỏi cửa tử, lại bị các Thánh nhân tranh giành!" "Sớm biết sẽ ra nông nỗi này, năm xưa, dù có đánh chết Hồng Vân lão tổ, cũng sẽ không rời khỏi Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử nửa bước!" Lúc này, Chuẩn Đề nhìn Hồng Vân lão tổ sau lưng Long Vương, lập tức dụ dỗ: "Hồng Vân đạo hữu, bần đạo thấy ngươi và Tây Phương có duyên, không bằng theo bần đạo đến Tây Phương thế nào!" "Chỉ cần Hồng Vân đạo hữu chịu vào Tây Phương giáo, bần đạo nhất định sẽ không tiếc công sức, giúp đạo hữu tái tạo kim thân!" Nghe vậy, Hồng Vân lão tổ trong lòng thầm nghĩ: "Ta tin ngươi cái quỷ!" Vừa rồi còn la hét đòi cướp Hồng Mông Tử Khí của bần đạo, bây giờ lại nói có duyên với Tây Phương!

Chỉ cần là người sáng mắt đều có thể nhìn ra, Hồng Vân một khi vào Tây Phương, e rằng thật sự là lành ít dữ nhiều!

Suy cho cùng, năm xưa ở Tử Tiêu Cung nghe giảng, Hồng Vân đã

nhường chỗ cho Chuẩn Đề.

Trong đó có đại nhân quả, Chuẩn Đề vẫn luôn chưa trả.

Lần này, e rằng Chuẩn Đề sẽ trực tiếp đánh chết Hồng Vân, để kết thúc đoạn nhân quả này.

Long Vương ánh mắt bất thiện, lạnh lùng hừ nói: "Lão ngốc lừa, đây là Địa Phủ, ngươi đào góc tường cũng đào đến đây rồi!" "Ngươi có coi Phong Đô Đại Đế là bản hoàng đây vào mắt không?" Bị Long Vương quát mắng như vậy, Chuẩn Đề nhất thời, cũng không biết nói gì.

Ngược lại, trong Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử với đôi mắt sâu thẳm, khẽ động mấy cái, nhàn nhạt nói: "Long Vương đạo hữu, bần đạo lần này đến, chỉ vì Hồng Mông Tử Khí, còn về Hồng Vân, bần đạo không nhúng tay nhiều!" "Đúng vậy, Long Vương đạo hữu, đó cũng chính là ý của bần đạo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lúc này, bước ra một bước, phụ họa.

Long Vương nhìn Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mấy người, mở miệng đòi Hồng Mông Tử Khí, không khỏi trong lòng mắng thầm: "Mấy con cáo già này, bản hoàng còn chưa nhắm đến Hồng Mông Tử Khí, các ngươi lại từng người một, hăng hái hơn ai hết!" "Chẳng lẽ cho rằng Tiên Thiên Tam Tộc của bản hoàng, không đáng tiền sao?" "Nếu đã muốn Hồng Mông Tử Khí như vậy, bản hoàng thật sự không cho các ngươi được như ý, để xem có tức chết mấy người không!" Nghĩ vậy, Long Vương nhướng mày, khóe miệng hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý, khẽ cười nói: "Các vị, đều mở miệng muốn Hồng Mông Tử Khí!" "Hiện giờ, Hồng Mông Tử Khí chỉ có một đạo, nên phân chia thế nào?" "Chẳng lẽ chia làm năm, mỗi người lấy một phần năm?" Vừa nghe những lời này, Chuẩn Đề đầu tiên không đồng ý: "Không được!" Tam Thanh cũng lắc đầu, tỏ vẻ không tán thành.

Nếu theo ý của Long Vương, chia Hồng Mông Tử Khí làm năm phần.

Mỗi người đều được một phần, thì có tác dụng gì?

Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh, còn chưa chắc đã giúp người ta đột phá cảnh giới Thánh nhân.

Càng đừng nói, Hồng Mông Tử Khí không hoàn chỉnh.

Nào biết đâu, tất cả chẳng qua là kế hoạch của Long Vương mà thôi!

Điều Long Vương muốn là Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tự tàn sát lẫn nhau.

Hiện giờ, năm người, đều đang ở trạng thái đỉnh phong.

Nếu Long Vương trực tiếp từ chối giao ra Hồng Mông Tử Khí, e rằng trong khoảnh khắc, sẽ bị năm người vây công.

Dù Nữ Oa, Hậu Thổ ra mặt giúp đỡ Long Vương.

Ba đánh năm, vẫn không chiếm được chút lợi thế nào.

Bây giờ Long Vương đang chờ Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh đánh nhau kịch liệt.

Đến lúc đó, dù Tam Thanh thắng, Long Vương cũng có đủ tự tin, bảo vệ được Hồng Vân và Hồng Mông Tử Khí.

Đối với Long Vương, đồ tốt đều là của mình.

Sao có thể để rơi vào túi của người khác.

Chẳng phải là buôn bán lỗ vốn sao?

Huống hồ, sau lưng Long Vương, có cả một Thần Đình to lớn.

Gia nghiệp lớn như Long Vương, cho dù không dùng đến Hồng Mông Tử Khí, cũng phải vì Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân mấy

người mà suy nghĩ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, dưới sự khiêu khích của Long Vương.

Tam Thanh đầu tiên cùng chung kẻ thù, hướng về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, trừng mắt giận dữ.

Thấy tình hình không ổn, Chuẩn Đề gào lên: "Long Vương, đừng có khiêu khích ly gián...!" Long Vương dang hai tay, bĩu môi, khinh thường nói: "Bản hoàng chỉ nói sự thật, sao lại gọi là khiêu khích ly gián!" "Huống hồ, đây là Đông phương, người của Tây phương các ngươi, có tư cách gì, đến đây cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí!" Long Vương không muốn kế hoạch của mình bị Chuẩn Đề vài ba câu phá vỡ!

Chương 96

Vì thế trực tiếp đem việc phân chia Đông Tây ra nói!

Nghe vậy, Thái Thanh Lão Tử khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán đồng, nói: "Hai vị đạo hữu, những gì Long Vương đạo hữu nói rất đúng, hai vị xin mời!" Nói xong, Thái Thanh Lão Tử lùi lại một bước, nhường ra một con đường.

Ý nghĩa của nó, không cần nói cũng hiểu.

Thông Thiên Giáo Chủ càng lật tay, pháp lực toàn thân dâng trào, hiện ra Tru Tiên Kiếm Đồ, uy hiếp.

Tru Tiên Tứ Kiếm, tỏa ra từng luồng hàn quang, uy thế ngút trời, trên chín tầng trời, các vì sao cũng tự nhiên vỡ nát!

Thấy vậy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người, đồng tử co rút, kinh hô: "Tru Tiên Kiếm Trận!" "Thông Thiên, mẹ nó ngươi điên rồi à?" "Cút!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng hừ nói.

Nghe tin, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nổi giận đùng đùng, nhưng cũng chỉ có thể im lặng không nói.

Suy cho cùng, Tru Tiên Kiếm Trận là sát trận đệ nhất thượng cổ, phi Tứ Thánh không thể phá!

Bây giờ, cho dù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chứng đạo thành Thánh, nhưng trước mặt Tru Tiên Kiếm Trận, vẫn giống như con kiến!

Lúc này, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan.

Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt âm trầm, nhắc nhở: "Lời của bần đạo, chẳng lẽ vừa rồi các ngươi không nghe rõ sao?" "Muốn thử uy

lực của Tru Tiên Kiếm Trận?" Nghe những lời này, trong lòng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lập tức có mấy vạn con thảo nê mã chạy qua.

"Hừ!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu trừng mắt giận dữ với Long Vương.

Hiển nhiên là ghi sổ món nợ này lên đầu Long Vương!

Nếu không phải Long Vương khiêu khích, Tam Thanh sao có thể hợp lực, bài xích họ!

Nếu không phải vậy, không chừng còn có khả năng tranh đoạt được một luồng Hồng Mông Tử Khí!

Chuẩn Đề một mặt oán hận, nhìn chằm chằm Long Vương, nói: "Long Vương, sẽ có một ngày, bần đạo sẽ khiến ngươi quỳ xuống đất cầu xin!" Đối với điều này, Long Vương mỉm cười thản nhiên, hoàn toàn không để lời uy hiếp của Chuẩn Đề vào lòng.

Đúng lúc này.

Thấy Tam Thanh chuẩn bị, định ra tay.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sợ đến giật mình, quay đầu hoảng loạn bỏ chạy.

Lúc đi, không quên gào lên: "Long Vương, bần đạo xem Tiên Thiên Tam Tộc của ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!" "Ồn ào!" Long Vương khinh thường nói.

Lời uy hiếp của Chuẩn Đề, đối với Long Vương, căn bản không ảnh hưởng gì.

Không lâu nữa, Long Vương sẽ bế quan, chứng đạo cảnh giới Thánh nhân.

Đến lúc đó, cho dù Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vây công, Long Vương cũng không chút sợ hãi.

Nhưng, cục diện bế tắc lúc này vẫn chưa được phá vỡ!

Tuy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã bị Long Vương dùng mưu kế, khiêu khích rời đi.

Nhưng Tam Thanh vẫn còn ở đây!

Huống hồ, chỉ bằng thực lực hiện tại của Long Vương, đối chiến với một trong Tam Thanh, không hề sợ hãi!

Nhưng đối chiến với cả ba, dù là Long Vương, cũng không chịu nổi!

Vì vậy, hy vọng duy nhất của Long Vương, là đánh bại từng người một!

"Long Vương, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hiện đã rời đi, Hồng Mông Tử Khí, cũng nên giao ra rồi chứ!" "Nếu không, đừng trách Tru Tiên Kiếm Trận trong tay bần đạo không khách khí!" Thông Thiên Giáo Chủ sốt ruột nói.

Nghe vậy, Long Vương thầm nghĩ: "Cơ hội đến rồi!" Sau đó, Long Vương cảm thấy thương hại cho Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Lại gặp phải một đồng đội heo như vậy!

Nhưng, Long Vương lại nghĩ, Hồng Mông Tử Khí là cơ hội thành Thánh, bất luận đặt trước mặt ai cũng sẽ đỏ mắt.

Dù là Long Vương, cũng như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ có cách làm như vậy, cũng là chuyện có thể hiểu được!

Chỉ là như vậy, quan hệ giữa Tam Thanh, chắc chắn sẽ có rạn nứt!

Ngay từ khi Địa Phủ mới thành lập, Long Vương đã bắt đầu tính

kế Tam Thanh.

Mục đích là để Tam Thanh, nội bộ xuất hiện mâu thuẫn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Trước đó, Thông Thiên Giáo Chủ đã chiếm thế thượng phong trong việc tranh giành Ngũ Phương Quỷ Đế!

Bây giờ, lại muốn một mình nuốt trọn Hồng Mông Tử Khí!

Ở nơi không xa, Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn một mặt thờ ơ, hoàn toàn không để ý đến lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ!

Chương 97

Thấy vậy, Long Vương lúc này trong lòng khấp khởi, giả vờ trầm ngâm nói: "Thông Thiên đạo hữu, Hồng Mông Tử Khí, bản hoàng đương nhiên có thể cho ngươi, nhưng hai vị sư huynh của ngươi sẽ đồng ý sao?" Thông Thiên Giáo Chủ phất đạo bào, một luồng kiếm ý trong nháy mắt từ Tru Tiên Kiếm Trận bắn ra, trên chín tầng trời, các vì sao, ầm ầm vỡ nát!

"Thứ bần đạo muốn, ngươi nghĩ cần phải hỏi người khác sao?" Vừa nghe những lời này, Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt đột nhiên, âm trầm xuống.

Thông Thiên Giáo Chủ quả thực không coi hai người họ vào mắt!

Hồng Vân lão tổ sau lưng Long Vương, lại một mặt sầu não, tự lẩm bẩm: "Ta mèo nó chọc ai ghẹo ai rồi, đến nỗi phải ép bần đạo đến mức này sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Thông Thiên sư đệ, lời nói của ngươi có phải là quá đáng rồi không!" Vì Hồng Mông Tử Khí, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ nào có Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nguyên Thủy sư huynh, bần đạo chỉ đang trần thuật sự thật mà thôi!" ".....!" Nhất thời, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đỏ bừng, á khẩu không nói nên lời!

Thái Thanh Lão Tử cũng giọng điệu không thiện cảm, nói: "Thông Thiên, ngươi thật sự muốn làm tuyệt tình như vậy sao?" Thấy Thông Thiên Giáo Chủ một bộ dáng ta đây là nhất, cuối cùng, Thái Thanh Lão Tử cũng đành chọn từ bỏ!

Long Vương thấy vậy, khẽ cười nói: "Hai vị định từ bỏ tranh đoạt luồng Hồng Mông Tử Khí này?" Tiếng nói vừa dứt, Long Vương trực

tiếp đưa Hồng Vân lão tổ đến trước mặt Tam Thanh.

Để họ nội chiến một lúc.

Nhưng ai ngờ, Tam Thanh nhìn Hồng Vân lão tổ, lại không một ai ra tay.

Hồng Vân lão tổ nhìn Tam Thanh gần trong gang tấc, sợ đến hai chân mềm nhũn, từ trên mặt đất, ngã xuống!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Hồng Vân lão tổ, cắn răng nói: "Bần đạo không cần nữa!" Theo đó, phất tay áo, quay đầu rời đi.

Thái Thanh Lão Tử cũng thở dài một tiếng, vung tay, xé rách không gian, bước đi.

Từ đó, ngoài Địa Phủ, Tam Thanh chỉ còn lại một mình Thông Thiên Giáo Chủ!

Chỉ là Thông Thiên Giáo Chủ dường như vẫn chưa hồi phục sau sự tự phụ vừa rồi, đưa tay thẳng ra trước mặt Long Vương, đòi: "Long Vương, bây giờ có thể giao Hồng Mông Tử Khí cho bần đạo rồi chứ!" Hồng Vân lão tổ nghe vậy, nỗi sợ hãi trong nháy mắt bao trùm toàn thân, chân linh không ngừng run rẩy!

Long Vương liếc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, lạnh lùng nói: "Bản hoàng từ khi nào nói sẽ giao Hồng Mông Tử Khí cho ngươi!" "Long Vương, ngươi dám trêu đùa bần đạo?" "Tìm chết!" Thông Thiên Giáo Chủ tức giận đến đỏ mặt, thúc đẩy Tru Tiên Kiếm Trận hướng về Long Vương mà tấn công!

"Long Vương, nếu ngươi đã rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách bần đạo vô tình!" Tru Tiên Tứ Kiếm nghe tiếng động, thân kiếm khẽ rung, bắn ra vô số tru tiên kiếm khí thẳng lên chín tầng trời, lao về phía Long Vương.

"Trò mèo, không hơn không kém!" Long Vương khinh thường nói.

Nhìn tru tiên kiếm khí gần trong gang tấc, Long Vương pháp lực toàn thân dâng trào, vận chuyển Lực Chi Pháp Tắc, trực tiếp tung một quyền, nghênh đón.

"Ầm...!" Theo tiếng nổ vang, tru tiên kiếm khí, vỡ tan tành.

Cảnh tượng này, quả thực đã dọa cho Hồng Vân lão tổ đang trong trạng thái chân linh không nhẹ.

Suy cho cùng, trong thế giới Hồng Hoang, Tru Tiên Kiếm Trận là sát trận đệ nhất thượng cổ.

Uy lực của nó, cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng dù vậy, vẫn không thể làm Long Vương bị thương.

Thực lực của Long Vương, có thể thấy được.

Nào biết đâu, Long Vương khi chưa thành Thánh bằng nhục thân, đã dám đến Tây Phương, cùng Đạo Tổ Hồng Quân, Càn Khôn lão tổ, Dương Mi đại tiên, phá giải Tru Tiên Kiếm Trận.

Càng đừng nói, bây giờ Long Vương, đã sớm không còn như xưa.

"Thông Thiên, có bản lĩnh gì, thì dùng ra đi!" "Đừng nói bản hoàng không cho ngươi cơ hội!" Vừa nghe những lời này, Thông Thiên Giáo Chủ vốn đã vô cùng phẫn nộ, lập tức quát lớn: "Long Vương, bần đạo hôm nay cùng ngươi, không chết không thôi!" Từ khi ra đời đến nay, Thông Thiên Giáo Chủ không biết đã bị Long Vương bắt nạt bao nhiêu lần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mỗi một lần, đều bị Long Vương đè xuống đất mà chà đạp.

Bây giờ, Long Vương lại trêu đùa.

Khiến Thông Thiên, làm sao có thể nhịn.

Chỉ thấy lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ run tay tung ra, Tru Tiên

Tứ Kiếm bay ra, hướng về phía đông nam tây bắc của Long Vương, hạ xuống.

Tru Tiên Tứ Kiếm về vị trí, trong khoảnh khắc, từng luồng kiếm khí nồng đậm, phóng ra, không khỏi khiến người ta, kinh hãi.

"Xong rồi, xong rồi, xem ra bần đạo ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế, cũng không có rồi!" Đứng sau lưng Long Vương là Hồng Vân lão tổ, hai mắt ảm đạm, lẩm bẩm.

Sớm biết sẽ ra nông nỗi này, trước đó, Hồng Vân lão tổ tuyệt đối sẽ không chút do dự mà giao Hồng Mông Tử Khí ra.

Bây giờ thì hay rồi, không chỉ Hồng Mông Tử Khí giữ không được, mà có thể sống sót hay không, cũng là một ẩn số.

"Hồng Vân đạo hữu, đắc tội rồi!" Tiếng nói vừa dứt, Long Vương phất tay áo, trực tiếp thu chân linh của Hồng Vân lão tổ, vào trong Hỗn Độn Châu.

Hoàn toàn không cho Hồng Vân lão tổ một chút thời gian phản ứng.

Theo thời gian trôi qua.

Kiếm ý trong Tru Tiên Kiếm Trận, cũng ngày càng mạnh.

Đúng lúc này.

Thông Thiên Giáo Chủ vung tay, Tru Tiên Tứ Kiếm lập tức khẽ rung động.

Trong nháy mắt.

Chương 98

Một luồng kiếm ý khủng bố, che trời lấp đất, lan tỏa ra.

Mỗi một luồng kiếm ý, đều ẩn chứa sát ý khổng lồ.

Nếu không phải Long Vương đã sớm biết uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận.

E rằng bây giờ, đã sớm loạn trận cước, không biết phải làm sao.

"Hừ!" "Thông Thiên, nếu đây là át chủ bài ngông cuồng của ngươi!" "Vậy thì đến đây là kết thúc đi!" Long Vương lạnh lùng hừ một tiếng, trong cơ thể Cửu Chuyển Thiên Long Công, Lực Chi Pháp Tắc, nhanh chóng vận chuyển.

Thậm chí bên ngoài cơ thể Long Vương, Thái Hư Thần Giáp, cũng hiện ra.

Ngay sau đó, thân hình Long Vương lóe lên, rồi hướng về phía Tru Tiên Kiếm, bay đi.

Thấy vậy, Thông Thiên Giáo Chủ ngông cuồng cười lớn: "Long Vương, chỉ bằng một mình ngươi, cũng muốn phá trận này, đúng là chuyện lạ trên đời!" "Chết đi cho bản tọa!" Tiếng nói vừa dứt, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp điều khiển vô tận kiếm ý, tấn công Long Vương.

Như thể muốn giết chết Long Vương trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Ở nơi không xa, Nữ Oa nhìn cảnh tượng trước mắt, đôi mắt đẹp khẽ nhướng lên, đôi mắt sâu thẳm, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong kiếm trận, Long Vương chân đạp Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương, bên ngoài cơ thể Thái Hư Thần Giáp, lúc ẩn lúc hiện, Lực Chi Pháp Tắc bao quanh toàn thân.

Tiến thẳng về phía Tru Tiên Kiếm.

Chỉ cần Tru Tiên Kiếm Trận mất đi một kiếm, Long Vương không tin Thông Thiên Giáo Chủ còn có thủ đoạn nào khác.

Dọc đường, trong mắt người khác, tru tiên kiếm ý đủ để hủy thiên diệt địa.

Đối với Long Vương, lại không hề hấn gì.

Trong nháy mắt.

Tru Tiên Kiếm, đã xuất hiện trước mắt Long Vương.

Thấy vậy, Long Vương lạnh lùng cười nói: "Thông Thiên, chỉ bằng ngươi, muốn vây khốn bản hoàng, đúng là kẻ ngốc nói mộng!" Một lời vừa dứt, Long Vương nhanh như chớp giật rút Tru Tiên Kiếm, ra khỏi mặt đất, thu vào trong cơ thể.

Hoàn toàn không có ý định trả lại.

"Ầm...!" Theo việc Tru Tiên Kiếm bị Long Vương thu đi, Tru Tiên Kiếm Trận, vỡ tan tành.

"Sao có thể?" Thông Thiên Giáo Chủ mặt đầy kinh hãi, ngơ ngác tại chỗ, không biết phải làm sao.

Thông Thiên Giáo Chủ trong mơ cũng không ngờ, Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh không thể phá, lại bị Long Vương một mình, phá vỡ.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai dám tin, đó là thật.

Dù là Nữ Oa ở nơi không xa, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, mãi chưa thể hoàn hồn.

"Ầm...!" Trong khoảnh khắc Thông Thiên Giáo Chủ thất thần, nắm đấm to như bao cát của Long Vương, vận chuyển Lực Chi Pháp Tắc, trực tiếp hướng về mặt Thông Thiên Giáo Chủ, mà đấm tới.

Thông Thiên Giáo Chủ không kịp phòng bị, trực tiếp bị Long Vương đánh cho một tiếng thét thảm, bay ngang ra.

Mãi đến khi đâm sập một ngọn núi lớn cách đó mấy vạn dặm, mới dừng lại.

Phụt!

Thông Thiên Giáo Chủ vừa bò dậy, không nhịn được mà phun ra từng ngụm máu lớn.

"Long Vương, ngươi... muốn làm gì?" Thông Thiên Giáo Chủ bò dậy, chợt phát hiện, Long Vương đang nhìn mình với ánh mắt không có ý tốt.

"Hừ!" "Làm gì à, không phải ngươi muốn cùng bản hoàng không chết không thôi sao?" "Bản hoàng thành toàn cho ngươi!" Nói xong, Long Vương vung nắm đấm, một lần nữa hướng về mặt Thông Thiên Giáo Chủ, mà đấm tới.

Thông Thiên Giáo Chủ vốn đã bị trọng thương, đối mặt với công kích của Long Vương, trực tiếp hai chân rời khỏi mặt đất, một lần nữa bay ngược ra ngoài.

Thậm chí trên không trung, còn rơi xuống từng vệt máu.

"Ầm...!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa rơi xuống đất.

Thân hình Long Vương lóe lên, ngồi lên người Thông Thiên Giáo Chủ, mưa to gió lớn oanh tạc.

Mỗi một quyền hạ xuống, đều là quyền quyền đến thịt.

Đánh cho Thông Thiên la hét không ngớt.

"Chỉ bằng ngươi, dám cùng bản hoàng không chết không thôi!" "Bản hoàng thấy ngươi lành sẹo quên đau rồi!" "Hôm nay, cho ngươi một bài học nhớ đời, dạy ngươi cách làm người!" Nữ Oa nhìn Long

Vương vừa mắng chửi, vừa đánh túi bụi Thông Thiên Giáo Chủ, không khỏi trợn mắt há mồm, con ngươi suýt nữa rơi ra ngoài.

Nữ Oa không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ đường đường là Thánh nhân, lại bị Long Vương đè xuống đất mà chà đạp!

Mãi đến khi đánh cho Thông Thiên Giáo Chủ không ra hình người, Long Vương mới chịu dừng lại.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng hối hận: "Hận không nên ngông cuồng nhất thời!" Nếu không, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể rời đi.

Chương 99

Nếu Tam Thanh liên thủ, sao có thể ra nông nỗi này.

Nhưng, bây giờ, cũng đã quá muộn.

Long Vương nhổ một bãi nước bọt vào Thông Thiên Giáo Chủ, khinh thường nói: "Nhổ vào, dám cùng bản hoàng không chết không thôi!" "Cũng không tự soi gương đi!" "Không đánh ngươi, thật sự tưởng bản hoàng sợ ngươi sao!" "Đồ thiếu đòn!" Thần sắc Long Vương thay đổi, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, đến bên cạnh Nữ Oa, khẽ cười nói: "Nữ Oa đạo hữu có nhã hứng, theo bản hoàng đến Địa Phủ một chuyến không?" Nghe vậy, hai tai Nữ Oa hơi đỏ, khẽ gật đầu, nói: "Long Vương đạo hữu mời, bản cung sao có thể từ chối!" Lập tức, Nữ Oa theo sau Long Vương, vào trong Địa Phủ, chậm rãi bước đi!

Dọc đường, hai người nói nói cười cười, hệt như một đôi thần tiên quyến lữ.

Chỉ ghen tị uyên ương không ghen tị tiên!

So với Long Vương, Nữ Oa, Thông Thiên Giáo Chủ không nghi ngờ gì là thảm không nỡ nhìn.

Chuyến đi này, không chỉ không cướp được Hồng Mông Tử Khí.

Còn đắc tội triệt để với Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thậm chí còn bị Long Vương đè xuống đất mà chà đạp.

Có thể nói là mất cả chì lẫn chài.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ, hệt như một con chó chết, nằm trên đất, không nhúc nhích!

Nếu không còn hơi thở, người không biết, còn tưởng Thông Thiên Giáo Chủ bị Long Vương đánh chết.

Mãi đến khi Long Vương mời Nữ Oa đến Địa Phủ, rời khỏi nơi này, Thông Thiên Giáo Chủ mới dám giãy giụa bò dậy.

Nếu không, e rằng không tránh khỏi lại bị một trận đòn.

"Long Vương, bần đạo sau này nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt...!" "Bành...!" Lời vừa nói ra, chỉ thấy Long Vương vừa đi đến lối vào Địa Phủ, nhíu mày nói: "Tên này, thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" "Nếu đã như vậy, bản hoàng sẽ cho ngươi nhớ đời thêm lần nữa!" Giây tiếp theo, Long Vương một cái lóe thân đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, vung tay, nắm đấm trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ không ngừng phóng đại!

"Ầm...!" Thấy vậy, Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không kịp chống cự, trong nháy mắt bay ngược ra, thẳng đến khi rơi xuống cách đó mấy trăm vạn dặm, mới dừng lại!

"Hừ!" "Đồ không biết điều!" Long Vương lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình lóe lên, hóa thành luồng sáng, một lần nữa trở lại bên cạnh Nữ Oa!

"Long Vương đạo hữu, vừa rồi...?" "Không sao, bần đạo vừa rồi xử lý chút chuyện riêng, khiến Nữ Oa đạo hữu chê cười rồi!" Nghe vậy, Nữ Oa mím môi cười, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng.

Thấy vậy, Long Vương không khỏi say đắm trong đó, không thể tự thoát ra.

Suy cho cùng Long tộc thiên tính dâm loạn, nào có thể chống lại được nụ cười quyến rũ lòng người như vậy của Nữ Oa.

Lúc này, Nữ Oa vô tình thấy dáng vẻ si mê của Long Vương, không khỏi má đỏ bừng, xấu hổ cúi đầu!

Nếu không phải Nữ Oa cũng có cảm tình với Long Vương.

E rằng Nữ Oa đã sớm không nhịn được mà tát một cái.

Suy cho cùng trong thế giới Hồng Hoang, xúc phạm Thánh nhân, không khác gì tìm chết!

Long Vương nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, e thẹn của Nữ Oa, hai mắt càng lóe lên những tia sáng, trái tim nhỏ đập thình thịch loạn xạ.

Mãi đến lúc lâu sau.

Long Vương mới khôi phục lại nội tâm đang rục rịch, giả vờ nghiêm túc, nói: "Nữ Oa đạo hữu, mời vào trong!" Ở nơi không xa, Nữ Oa bị Long Vương nhìn chằm chằm như vậy.

Trong lòng cũng tương tự mà suy nghĩ miên man!

Suy cho cùng dù sao đi nữa, Nữ Oa cũng là một nữ tử.

Là nữ tử, cho dù Nữ Oa là Thánh nhân, nhưng đối với loại người vừa có khí chất đàn ông, lại bá đạo như Long Vương, vẫn không thể chống lại.

"Ừm!" Nữ Oa khẽ gật đầu, mặt đỏ tai hồng theo sau Long Vương, vào trong Địa Phủ.

Trong Địa Phủ.

Bình Tâm Nương Nương đã sớm ở đây chờ đợi!

"Long Vương đạo hữu, không phải Minh Hà lão tổ cản trở chân linh Hồng Hoang đến Địa Phủ đầu thai chuyển thế sao?" "Sao lại mời cả Nữ Oa đạo hữu đến vậy!" Bình Tâm Nương Nương nhìn dáng vẻ mặt đỏ ửng của Nữ Oa, không hiểu hỏi!

"Bình Tâm đạo hữu, chuyện này nói ra dài dòng...!" Nghe vậy, Bình Tâm Nương Nương nhíu mày, mở miệng nói: "Thì ra là vậy,

thảo nào Minh Hà lão tổ lại ra tay cản trở!" "Không biết Hồng Vân đạo hữu, bây giờ ở đâu?" Nghe vậy, Long Vương mới nhớ ra, chân linh của Hồng Vân lão tổ bị nhốt trong Hỗn Độn Châu, chưa được thả ra.

Thế là Long Vương phất tay áo, linh quang biến ảo, chân linh của Hồng Vân lão tổ, trong nháy mắt được thả ra!

"Hồng Vân xin ra mắt Bình Tâm Nương Nương, Nữ Oa Thánh nhân!" "Đa tạ Long Vương đạo hữu tương cứu, nếu không, bần đạo e rằng đã sớm thân tiêu đạo vẫn!" Hồng Vân lão tổ cúi người, chắp tay nói.

"Hồng Vân đạo hữu khách khí rồi!" "Bản hoàng là Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ, tự nhiên có trách nhiệm bảo vệ những chân linh độn nhập luân hồi!" "Huống hồ, Hồng Vân đạo hữu cũng là bạn cũ của bản hoàng!" "Về tình về lý, bản hoàng cũng không nên khoanh tay đứng nhìn!" Long Vương đỡ Hồng Vân lão tổ dậy, khẽ cười nói.

"Hồng Vân đạo hữu, không biết tiếp theo, có dự định gì?" Long Vương nhìn chân linh hư vô mờ ảo của Hồng Vân, nhàn nhạt hỏi.

Hồng Vân lão tổ thở dài một tiếng, nói: "Với tình hình hiện tại của bần đạo, e rằng cũng chỉ có đầu thai chuyển thế, một con đường có thể đi!" "Bần đạo vốn tưởng rằng có được tử khí có thể chứng đạo thành Thánh!" "Nhưng ai ngờ, lại vì Hồng Mông Tử Khí mà rước họa sát thân!" Tiếng nói vừa dứt, trong đầu Hồng Vân lão tổ, hiện ra bóng dáng của Trấn Nguyên Tử.

Thế là, Hồng Vân lão tổ khẩn cầu: "Long Vương đạo hữu, bần đạo có một yêu cầu bất tiện, mong đạo hữu có thể đồng ý!" "Hồng Vân đạo hữu, cứ nói thẳng không sao, chỉ cần bản hoàng có thể làm được, chắc chắn sẽ không từ chối!" Nghe vậy, Hồng Vân lão tổ trong lòng vô cùng cảm động, nói: "Xin Long Vương đạo hữu giúp bần đạo

chăm sóc người bạn thân của ta, Trấn Nguyên Tử!" "Bây giờ, bần đạo bị Yêu tộc ép buộc, bất đắc dĩ phải tự bạo!" "Nếu Trấn Nguyên Tử vì bần đạo..." Vừa nghe những lời này, Long Vương rất sảng khoái nhận lời.

Suy cho cùng sau này Tiên Thiên Tam Tộc cần Trấn Nguyên Tử giúp đỡ!

Chương 100

Dù Hồng Vân không nói, Long Vương cũng sẽ luôn chú ý đến tình hình của Vạn Thọ Sơn.

Đúng lúc này.

Một luồng Hồng Mông Tử Khí từ trong chân linh của Hồng Vân, hiện ra.

"Long Vương đạo hữu, đây là luồng Hồng Mông Tử Khí của bần đạo!" "Long Vương đạo hữu mấy lần giúp bần đạo thoát khỏi hiểm cảnh, bần đạo không có gì báo đáp, Hồng Mông Tử Khí này, xin tặng cho đạo hữu!" Nữ Oa, Bình Tâm Nương Nương thấy cảnh này, thân thể không khỏi khẽ rung động.

Cũng không ngờ, Hồng Vân lão tổ lại rộng lượng như vậy, lại nỡ đem Hồng Mông Tử Khí, cống hiến ra.

Suy cho cùng đó là cơ hội để chứng đạo thành Thánh.

Không động lòng, đó là nói dối.

Nhưng, Nữ Oa, Bình Tâm Nương Nương hai người, đã sớm bước vào cảnh giới Thánh nhân, đối với Hồng Mông Tử Khí, cũng không có bất kỳ ý định cướp đoạt nào.

"Khụ khụ khụ...!" Long Vương giả vờ ho, mở miệng nói: "Hồng Vân đạo hữu, ngươi có ý gì?" "Chẳng lẽ cho rằng bản hoàng cứu ngươi, cũng là vì luồng Hồng Mông Tử Khí này sao!" Long Vương nói câu này mặt không đỏ, hơi thở không gấp, cứ như đang nói thật vậy!

Nhất thời, Hồng Vân lão tổ lại tin là thật, khen ngợi: "Long Vương đạo hữu thật là đại trượng phu!" "Nhưng bần đạo cũng tin

rằng, trên thế gian không ai thích hợp hơn Long Vương đạo hữu với luồng Hồng Mông Tử Khí này!" Cùng lúc đó.

Bình Tâm Nương Nương đi đến, thản nhiên nói: "Long Vương đạo hữu, đã là một tấm lòng của Hồng Vân đạo hữu, ngươi cứ nhận đi!" "Nếu không, Hồng Vân đạo hữu lòng còn chấp niệm, e rằng cũng khó mà luân hồi chuyển thế!" Hồng Vân lão tổ cũng thúc giục: "Đúng vậy, Long Vương đạo hữu, hiện giờ, nhục thân của bần đạo đã hủy, chỉ còn lại chân linh, cho dù có Hồng Mông Tử Khí, cũng là lãng phí, không bằng kết một thiện duyên với Long Vương đạo hữu!" "Ai...!" Long Vương thở dài một tiếng, giả vờ miễn cưỡng nói: "Nếu đã như vậy, bản hoàng liền thu luồng Hồng Mông Tử Khí này!" "Ngươi cũng có thể yên tâm chuyển thế luân hồi, tu luyện lại từ đầu!" Mãi đến cuối cùng, Long Vương vẫn không nói cho Hồng Vân lão tổ, nguyên nhân căn bản không thể thành Thánh, là gì!

"Nếu đã như vậy, bần đạo xin độn nhập luân hồi, Long Vương đạo hữu, hẹn gặp lại khi có duyên!" Theo việc Hồng Vân lão tổ bước vào Lục Đạo Luân Hồi, Nữ Oa cũng từ biệt Long Vương, Bình Tâm, ngọc thủ vung lên, xé rách hư không, chậm rãi rời đi.

"Long Vương đạo hữu, bần đạo cũng đi bế quan tu hành!" Bình Tâm Nương Nương chào một tiếng, nhấc chân hướng về tẩm cung Địa Phủ, bước đi.

Chỉ để lại một mình Long Vương, ngơ ngác tại chỗ, không biết phải làm sao.

Vạn Thọ Sơn.

Trong Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử vốn đang bế quan tu luyện, đột nhiên trong lòng một trận rung động, mí mắt giật liên hồi.

“Ừm?

Tình huống gì thế này?” “Sao bần đạo lại tâm thần bất an như vậy?” Không hiểu tại sao, Trấn Nguyên Tử lập tức bấm ngón tay, định dò xét một tia thiên cơ.

Hiện giờ, thế giới Hồng Hoang, lượng kiếp bùng nổ, thiên cơ hỗn loạn.

Nhưng muốn suy đoán ra chuyện gần đây nhất, không thành vấn đề.

Trong khoảnh khắc.

Trong mắt Trấn Nguyên Tử một trận hàn quang biến ảo, pháp lực toàn thân dâng trào, quát lớn: “Yêu tộc, các ngươi dám ám sát Hồng Vân lão tổ!” “Bần đạo cùng các ngươi không chết không thôi!” Trong thế giới Hồng Hoang, Hồng Vân lão tổ có thể nói là bạn thân chí cốt của Trấn Nguyên Tử đại tiên.

Hiện giờ, Hồng Vân lão tổ bị Yêu tộc mưu hại đến chết.

Khiến Trấn Nguyên Tử, sao có thể không giận.

Không nén được tức giận, Trấn Nguyên Tử, thân hình lóe lên, lập tức rời khỏi Ngũ Trang Quán, định tìm đến Thiên Đình của Yêu tộc, thay Hồng Vân lão tổ, báo thù rửa hận.

Cùng lúc đó.

Long Vương rảnh rỗi không có việc gì, du ngoạn Hồng Hoang, vừa hay đi ngang qua Vạn Thọ Sơn, liền đến, bái phỏng Trấn Nguyên Tử đại tiên.

Không đợi Long Vương đến gần Vạn Thọ Sơn, một luồng khí tức âm trầm, đột nhiên, từ nơi không xa, phóng ra.

Nhìn Trấn Nguyên Tử đang lao đi, Long Vương mặt đầy ngơ

ngác, không hiểu hỏi: "Trấn Nguyên Tử, ngươi muốn đi đâu vậy?" Suy cho cùng, trong thế giới Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân nổi tiếng là người có tính tình tốt.

Trong tình huống bình thường, căn bản không thể nào nổi giận như vậy.

Hiện giờ, Trấn Nguyên Tử nộ khí ngút trời, dù là Long Vương, cũng không khỏi ngạc nhiên.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử dừng bước, chắp tay nói: "Thì ra là Long Vương đạo hữu đến!" "Vừa rồi, bần đạo đang bế quan, đột nhiên tâm thần bất an, suy đoán một hồi, mới biết Hồng Vân đạo hữu bị Yêu tộc tàn hại!" "Bần đạo lần này muốn đến Yêu tộc thay Hồng Vân đạo hữu đòi lại công đạo!" "Long Vương đạo hữu có thể đến Ngũ Trang Quán trước, bần đạo đi một lát sẽ về!" Tiếng nói vừa dứt, Trấn Nguyên Tử nhấc chân đạp vỡ hư không, hướng về Thiên Đình Yêu tộc, thẳng tiến.

Thấy vậy, Long Vương thầm nghĩ: "Không ổn!" Lập tức thân hình lóe lên, chắn trước mặt Trấn Nguyên Tử, ngăn cản.

"Long Vương đạo hữu, có ý gì?" Trấn Nguyên Tử không mấy thiện cảm mở miệng.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu bình tĩnh lại, Hồng Vân lão tổ không hề hoàn toàn vẫn lạc, đã sớm đầu thai chuyển thế rồi!" "Huống hồ, Yêu tộc cường giả đông đảo, Trấn Nguyên Tử đạo hữu nếu đơn độc đến đó, e rằng cũng lành ít dữ nhiều!" ".....!" Nghe tin, Trấn Nguyên Tử không dám tin: "Hồng Vân đạo hữu không vẫn lạc, đã đầu thai chuyển thế rồi sao?" "Long Vương đạo hữu, rốt cuộc là chuyện gì?" Vừa nghe Hồng Vân lão tổ chưa chết, cơn giận trong lòng Trấn Nguyên Tử, cũng tiêu đi quá nửa.

"Chuyện này nói ra dài dòng, Hồng Vân đạo hữu lần này gặp nạn,

cũng liên quan đến không ít người, một lúc nửa canh giờ, bản hoàng cũng khó mà giải thích!" "Không bằng về Ngũ Trang Quán, bản hoàng sẽ từ từ kể cho đạo hữu nghe, thế nào!" Nghe những lời này, Trấn Nguyên Tử thở dài một tiếng, không cam tâm nói: "Thôi được, Long Vương đạo hữu, mời!" Dưới sự dẫn dắt của Trấn Nguyên Tử, trong khoảnh khắc, hai người đã bước vào trong Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử hướng về phía đồng tử ngoài cửa, nói: "Đi ra vườn sau, hái mấy quả nhân sâm!" "Vâng, lão gia!" Đồng tử đáp, nhấc chân chạy đi.

Một lát sau, đồng tử bưng một mâm nhân sâm quả, đặt trước mặt Long Vương, rồi lui ra.

"Long Vương đạo hữu, mời thưởng thức!" Trấn Nguyên Tử cố gắng gượng cười, lẩm bẩm tự nhủ: "Năm xưa, Hồng Vân đạo hữu muốn rời khỏi Ngũ Trang Quán, bần đạo nói thế nào, cũng không thể ngăn cản!" "Nhất là khi Hồng Vân lão tổ rời đi, từng nói, đợi đến khi chứng đạo thành Thánh, nhất định sẽ về ăn một bữa nhân sâm quả cho đã!" "Nhưng bây giờ....." Long Vương vừa ăn được nửa quả nhân sâm, nhìn dáng vẻ than thở của Trấn Nguyên Tử, an ủi: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu cũng không cần phải buồn rầu như vậy, tất cả, đều là kiếp nạn của Hồng Vân lão tổ!" "Đây là đại thế Thiên Đạo, phi Thánh nhân không thể xoay chuyển!" "Càng đừng nói, đạo hữu chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong!" Nghe những lời này, Trấn Nguyên Tử sốt ruột hỏi: "Long Vương đạo hữu, vừa rồi nói Hồng Vân đạo hữu chết, có liên quan đến nhiều người?" "Tại sao bần đạo chỉ có thể suy đoán ra Yêu tộc?" Long Vương phất tay áo, Hỗn Độn Châu trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Ngũ Trang Quán.

Dù là Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không thể nghe trộm được cuộc nói chuyện bên trong.

Suy cho cùng, những lời tiếp theo của Long Vương, có liên quan đến kế hoạch của Đạo Tổ.

Chương 101

Nếu bị Đạo Tổ nghe được, e rằng không tránh khỏi một số phiền phức.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu có điều không biết!" "Ngay từ khi Hồng Vân đạo hữu ở Tử Tiêu Cung nhường ra Thánh vị, đã định trước sẽ có kiếp nạn này!" "Huống hồ, lần này ám hại Hồng Vân đạo hữu tuy là Yêu tộc nhưng sau lưng chúng lại có Thánh nhân mưu hoạch!" "Nếu không, chỉ bằng tu vi của Hồng Vân đạo hữu, sao có thể ra nông nỗi tự bạo, để đổi lấy chân linh đào thoát!" Trấn Nguyên Tử chép miệng, kinh ngạc nói: "Long Vương đạo hữu, chẳng lẽ Hồng Vân đạo hữu gặp phải kiếp nạn này, đều là do ở Tử Tiêu Cung nhường ra Thánh vị sao?" "Vậy tại sao Côn Bằng lại không sao?" Đối với điều này, Long Vương khẽ nói: "Côn Bằng mất Thánh vị, đều là do Hồng Vân đạo hữu!" "Nếu bản hoàng không đoán sai, lần này Yêu tộc tàn hại Hồng Vân đạo hữu, nhất định là Côn Bằng hiến kế!" "Năm xưa, tám Thánh vị ở Tử Tiêu Cung, đều là người có duyên đắc được!" "Hồng Vân đạo hữu nhường chỗ cho Chuẩn Đề, không nghi ngờ gì là gián tiếp xúc phạm đến uy nghiêm của Đạo Tổ!" "Huống hồ, Chuẩn Đề chiếm Thánh vị của Hồng Vân đạo hữu, vốn đã nợ một đại nhân quả!" "Nhưng Chuẩn Đề mãi chưa trả nợ, chỉ có thể mưu hoạch Hồng Vân đạo hữu để y thân tiêu đạo vẫn, nhằm kết thúc nhân quả Thánh vị ở Tử Tiêu Cung!" Trên thủ tọa, Trấn Nguyên Tử nghe mà như lọt vào sương mù, hiểu được một nửa.

"Long Vương đạo hữu, chẳng lẽ lần này Hồng Vân lão tổ thảm tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng tham gia vào đó?" Đối với Trấn Nguyên Tử, Long Vương khá kiên nhẫn giải thích: "Không sai, nếu không phải Tây Phương Nhị Thánh làm rối loạn thiên cơ, e rằng trong

khoảnh khắc Hồng Vân đạo hữu tự bạo, sẽ có vô số đại năng, đến cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí!" "Sao có thể để cho chân linh của y, đào thoát vào trong Địa Phủ.....!" Nghe đến đây, Trấn Nguyên Tử đập mạnh tay một cái, chiếc bàn trước mặt vỡ tan tành, lạnh lùng quát: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Yêu tộc, bần đạo đời này cùng các ngươi thế bất lưỡng lập, không chết không thôi!" Sau đó, Long Vương ở lại làm phiền mấy ngày, từ biệt Trấn Nguyên Tử, hướng về Thần Đình trên Đông Hải, trở về.

"Đại ca, huynh đã về!" Long Vương vừa đặt chân vào Thần Đình, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đã đi tới chào đón.

Long Vương khẽ gật đầu, nói: "Hiền đệ, dạo gần đây Thần Đình thế nào?

Có kẻ nào đến gây sự không?" Thủy Kỳ Lân vỗ ngực, gân cổ lên nói: "Đại ca, có đệ và nhị tỷ ở đây, kẻ nào dám gây sự, không đánh cho đến mẹ nó cũng không nhận ra mới là lạ!" Tính khí của Thủy Kỳ Lân, Long Vương hiểu rất rõ, chỉ cần hắn không gây chuyện thì về cơ bản không ai dám đến gây sự!

Lúc này, Nguyên Phượng lại tỏ ra e thẹn ngượng ngùng, bộ dạng như muốn nói lại thôi!

"Khụ khụ khụ...!" Long Vương cố ý ho khan, liếc nhìn Nguyên Phượng, nói: "Hiền muội?

Dạo gần đây có nhớ bản hoàng không?" Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Nguyên Phượng lập tức đỏ bừng, nàng khẽ gật đầu, rồi vùi thẳng đầu vào lòng Long Vương!

Thủy Kỳ Lân lại không hiểu phong tình, đứng một bên cười ngây ngô, khiến Long Vương không khỏi bất lực đưa mắt ra hiệu liên tục.

Thủy Kỳ Lân không nói thì thôi, vừa mở miệng đã kinh thiên động

địa: “Đại ca, mắt huynh bị sao vậy?

Sao cứ chớp loạn xạ thế!” “Chẳng lẽ không khỏe sao?” Vừa nghe câu đó, Nguyên Phượng lập tức đẩy Long Vương ra, không ngoảnh đầu lại chạy thẳng vào trong Thần Đình, sắc mặt Long Vương càng lúc càng âm trầm!

Thủy Kỳ Lân vẫn chưa hiểu chuyện gì, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, hỏi: “Đại ca, tiểu đệ chẳng lẽ lại nói sai gì rồi sao?” “Cút ngay cho bản hoàng!” Long Vương hận không thể một chưởng đánh bay cái tên này, đồng đội báo hại thì thấy rồi, nhưng báo đến mức này thì chưa từng thấy.

Sắc mặt Long Vương âm trầm, không nói một lời nào mà nhấc chân đi vào trong Thần Đình, hoàn toàn không để ý đến Thủy Kỳ Lân đang đứng tủi thân ở cách đó không xa!

Thủy Kỳ Lân chớp chớp đôi mắt to tròn, tự vấn lòng: “Bần đạo đã làm sai ở đâu sao?” “Không, bần đạo thân là một trong Tiên Thiên Tam Tộc, vương của Kỳ Lân nhất tộc, sao có thể sai được, nhất định là đại ca lại lên cơn rồi!” Long Vương vừa bước ra khỏi đại điện, thân hình lảo đảo, suýt chút nữa ngã nhào trên mặt đất.

“Tộc trưởng, Kỳ Lân hoàng!” Trên đường đi, các tu sĩ Tiên Thiên Tam Tộc không ngừng chào hỏi Long Vương và Thủy Kỳ Lân.

Nhưng khi thấy sắc mặt Long Vương âm trầm, tâm trạng không tốt, họ đều lập tức quay đầu rời đi, chỉ còn lại Thủy Kỳ Lân với vẻ mặt ngơ ngác!

Sau một tuần trà, Long Vương cuối cùng cũng bùng nổ!

“Rầm...!” Một cú móc hàm thẳng vào khuôn mặt đang ngơ ngác của Thủy Kỳ Lân, sau đó, Long Vương phất tay áo bào, lòng dạ thoải mái rời đi, không thèm liếc nhìn Thủy Kỳ Lân nhỏ bé bất lực lúc này

một cái!

"Nhị tỷ, đại ca lên cơn rồi!" "Bốp...!" "Cút cho bần đạo!" Chẳng bao lâu sau, theo một tiếng gầm giận dữ, một tiếng tát giòn giã vang lên từ viện của Nguyên Phượng.

Thủy Kỳ Lân mặt đầy tủi thân chạy ra khỏi viện của Nguyên Phượng!

Hắn tủi thân lẩm bẩm: "Mẹ nó chứ, ta đã chọc ai ghẹo ai?" Chập tối!

"Hiền đệ, hiền muội, khoảng thời gian bản hoàng không có ở đây, đã vất vả cho hai vị rồi!" Long Vương nâng ly rượu, nhìn về phía Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân kính rượu.

Khi nhìn thấy dấu tát trên mặt Thủy Kỳ Lân, hắn biết rõ mà vẫn cố hỏi: "Hiền đệ, má trái của đệ sao vậy?" Thủy Kỳ Lân mặt đầy oán giận, liếc Long Vương một cái, rồi lại liếc sang Nguyên Phượng, trong lòng uất ức thầm nghĩ: "Sao không nhìn dấu quyền trên mặt phải của ta, sao không hỏi đi!" Thấy vậy, Long Vương nở một nụ cười đầy ẩn ý, còn Nguyên Phượng thì mặt đỏ bừng, cúi đầu không nói!

Long Vương cầm ly rượu đến bên cạnh Thủy Kỳ Lân, vẻ mặt áy náy nói: "Hiền đệ, là đại ca không tốt, đại ca không nên trút giận lên người đệ!" "Bản hoàng bảo đảm, sau này nếu có đồ tốt, nhất định sẽ mang về cho hiền đệ!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy, trong lòng mới khá hơn một chút, mắt lóe lên một tia sáng!

"Đại ca, lời này là huynh nói đó!" "Không được nuốt lời!" Nhìn dáng vẻ này, Long Vương biết Thủy Kỳ Lân không hề để bụng chuyện đó, trong lòng không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm!

Trong hai người Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân, người Long Vương không yên tâm nhất chính là Thủy Kỳ Lân.

Hắn quá hành động theo cảm tính, nếu không, năm xưa đã không một mình xông lên núi Côn Luân!

"Không sai, là bản hoàng nói!" Long Vương vừa dứt lời, Thủy Kỳ Lân liền cầm ly rượu của mình cụng mạnh vào ly của Long Vương, sau đó một hơi cạn sạch!

Long Vương thấy vậy cũng không hề khách sáo, một hơi uống cạn rượu trong ly!

"Hiền đệ, nhị tỷ cũng xin lỗi đệ!" Nguyên Phượng không nói nhiều, trực tiếp ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, chỉ thấy gò má nàng lập tức ửng hồng!

Long Vương thấy thế, không khỏi có chút thất thần, nhưng cũng nhanh chóng hồi phục!

"Nếu có thể sống hòa thuận như thế này mãi thì tốt biết mấy!" Long Vương nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt, không khỏi có chút hưởng thụ cuộc sống như vậy!

Sau ba tuần rượu, Long Vương úp thẳng ly rượu xuống bàn.

Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng thấy vậy, đều ngạc nhiên nhìn hắn!

"Lần này trở về, bản hoàng có chuyện quan trọng muốn thương lượng với hai người, bây giờ tình huynh đệ đã xong, nên bàn chuyện chính sự rồi!" Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân nghe vậy, lập tức dùng pháp lực ép hết tửu khí trong cơ thể ra ngoài!

Long Vương lật tay, một luồng Hồng Mông Tử Khí lập tức xuất hiện trong tầm mắt mọi người!

Thủy Kỳ Lân kinh ngạc hô lên: "...Hồng Mông Tử Khí!" Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng kinh ngạc nhìn Long Vương, dù sao năm xưa Đạo Tổ ban xuống bảy đạo Hồng Mông chi khí, trừ Hồng Vân Lão Tổ ra thì tất cả đều đã thành Thánh!

Thủy Kỳ Lân không khỏi nuốt nước bọt ừng ực, nói: "Đại ca, luồng Hồng Mông Tử Khí này từ đâu mà có?" Long Vương ra vẻ bất cần, nhướng mày, cười khẽ: "Người khác tặng đó, đệ tin không?" Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nhìn nhau, rồi cùng lắc đầu như trống bỏi!

Ở thế giới Hồng Hoang này, có thể nói Long Vương đã đắc tội hết tất cả những người nên và không nên đắc tội!

Hơn nữa, Hồng Mông Tử Khí là cơ duyên để chứng đạo thành Thánh, ai lại ngốc nghếch đem cơ duyên như vậy nhường cho người khác!

Trừ khi người đó sắp chết!

Chương 102

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân đột nhiên nghĩ ra, nói: "Không phải là Hồng Vân Lão Tổ tặng chứ!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc!

Theo lý mà nói, lúc đó thiên cơ đã sớm bị Tây Phương Nhị Thánh làm nhiễu loạn, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân không nên biết chuyện này!

"Sao hai người biết?" Thủy Kỳ Lân cười tà mị, nói: "Ta đoán!" "Đoán được sao?" Nguyên Phượng khẽ gật đầu, chậm rãi nói: "Thật ra muội cũng không biết, chỉ biết Hồng Vân Lão Tổ bị người của Yêu Thần Đình ép đến tự bạo, chân linh cuối cùng đã trốn thoát!" "Bây giờ, nhìn luồng Hồng Mông Tử Khí trong tay đại ca, cộng thêm phỏng đoán trước đó, không khó để biết chuyện này!" Long Vương nghe vậy, không khỏi bất lực lắc đầu!

"Xem ra mọi chuyện đều không giấu được hai người, vốn định cho hai người một bất ngờ, bây giờ xem ra, là bản hoàng thừa chuyện rồi!" "Luồng Hồng Mông Tử Khí này, bản hoàng cũng không dùng đến, cho hai người đó!" Nguyên Phượng nghe vậy, không khỏi nhíu mày, dù sao cũng chỉ có một luồng Hồng Mông Tử Khí, căn bản không đủ cho hai người chia nhau.

"Đại ca, hãy đưa luồng Hồng Mông Tử Khí này cho tam đệ đi!" Thủy Kỳ Lân ngạc nhiên nhìn Nguyên Phượng, từ chối: "Nhị tỷ, Hồng Mông Tử Khí là mấu chốt để chứng đạo thành Thánh!" "Tiểu đệ tài đức gì mà xứng với Hồng Mông Tử Khí!" "Cứ để lại cho nhị tỷ đi!" Nguyên Phượng lắc đầu, cười khẽ: "Sao, lời của nhị tỷ mà đệ cũng không nghe à?" "Bảo đệ nhận thì cứ nhận đi!" Nghe vậy, Thủy

Kỳ Lân mặt đầy bất lực, đành phải thu Hồng Mông Tử Khí vào trong cơ thể.

"Tam đệ, đại ca quanh năm bôn ba khắp nơi, tính cách con lại nóng nảy, dễ xảy ra xung đột với người khác, luồng Hồng Mông Tử Khí này, không ai hợp hơn con đâu!" Nghe những lời này, hốc mắt Thủy Kỳ Lân đỏ lên, vô cùng cảm động nhìn Nguyên Phượng, nói: "Đa tạ nhị tỷ!" Lúc này, Long Vương có chút không nhìn nổi nữa.

Sao cảm giác chuyện này chẳng liên quan gì đến bản hoàng vậy nhỉ?

"Khụ khụ khụ...!" Long Vương cố ý ho khan, nói: "Hiền đệ, đệ không quên ai rồi chứ?" Thủy Kỳ Lân nghe vậy, tự mình rót một ly rượu.

Long Vương cứ ngỡ tên này đã thông suốt rồi.

"Nhị tỷ, ly rượu này coi như là lễ tạ của bần đạo, đệ xin cạn trước, sau này nhị tỷ nếu có cần, dù lên núi đao xuống biển lửa, tiểu đệ quyết không nhíu mày!" Ai ngờ, Thủy Kỳ Lân lại vỗ ngực một cách hào sảng, rồi uống cạn ly rượu, hào khí nói.

Long Vương lại bị bỏ xó một bên, từ đầu đến cuối không ai hỏi đến!

"Ai...!" Thấy vậy, Long Vương thở dài một hơi, bất lực lắc đầu, tự mình uống rượu giải sầu.

"Đại ca, uống rượu!" Thủy Kỳ Lân thấy ly của Long Vương đã cạn, liền rót đầy cho hắn, nói: "Đại ca, đại ân không cần nói lời cảm tạ!" "Tiểu đệ cạn trước làm kính!" Đến lúc này, Long Vương mới nở một nụ cười, nói: "Các đệ là huynh đệ kết nghĩa của bản hoàng, đây đều là việc nên làm!" Ha ha ha...!

Ngay sau đó, từ trong đại điện truyền ra một tràng cười vui vẻ!

“Đại ca, mau kể cho đệ nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên Huyết Hải, tại sao đệ hoàn toàn không thể cảm ứng được!” Long Vương mím môi cười, mở lời: “Tất cả, thật ra phải cảm tạ Tây Phương Nhị Thánh, nếu không, bản hoàng thật sự không có cách nào dễ dàng đoạt được luồng Hồng Mông Tử Khí này!” “Hử?

Tây Phương Nhị Thánh?” “Đại ca không phải vẫn luôn không ưa bọn chúng sao?” “Sao chúng lại giúp đại ca chứ?” Long Vương nhìn Thủy Kỳ Lân với vẻ mặt thật thà, nhất thời không biết nên giải thích thế nào!

Nguyên Phượng cười nói: “Tam đệ, Tây Phương Nhị Thánh sao lại giúp đại ca được, nhất định là đại ca lại dùng kế sách gì đó trêu đùa bọn họ một phen!” Nghe vậy, Long Vương vẻ mặt vui mừng gật đầu, nói: “Kẻ hiểu bản hoàng, chỉ có Nguyên Phượng!” Trong phút chốc, gò má Nguyên Phượng ửng hồng, không biết phải làm sao.

Long Vương uống một ngụm rượu, tiếp tục: “Lần này nếu không có Tây Phương Nhị Thánh nhiễu loạn thiên cơ, ngày đó tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, e rằng cũng không chỉ có Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Tam Thanh, Nữ Oa mấy người!” Nguyên Phượng nhíu chặt mày, hỏi: “Đại ca, chẳng lẽ Nữ Oa cũng ra tay với huynh?” Nghe câu này, Long Vương lắc đầu, cười khẽ: “Hiền muội, đệ lo xa rồi, nàng chỉ làm một người xem kịch mà thôi!” “Hồng Mông Tử Khí cố nhiên quan trọng, nhưng Nữ Oa dưới trướng không có đệ tử, có được cũng vô dụng, lại thêm bản hoàng có ơn với nàng, nên nàng cũng từ bỏ!” Nghe đến đây, Nguyên Phượng suy nghĩ một chút, hỏi: “Đại ca, Tam Thanh chẳng lẽ...” Long Vương cười nói: “Nội bộ Tam Thanh, vốn đã đầy mâu thuẫn!” “Năm xưa Hậu Thổ khai tích địa phủ, chứng đạo thành Thánh...” Thủy Kỳ Lân nghe xong, mắt sáng lên, cười lớn: “Đại ca quả là thần nhân, cách này cũng nghĩ ra được!” Long Vương mỉm cười, xua tay nói: “Tam Thanh vốn giáo nghĩa bất đồng, bản hoàng chỉ

cần khích bác một chút, ba người họ liền tan rã!" "Tam Thanh ngày thường trông có vẻ hòa thuận, không ngờ trước mặt lợi ích lại cũng không chịu nổi một kích như vậy!" Nguyên Phượng bĩu môi, trêu chọc nói.

Ánh mắt nàng lại luôn dừng lại trên người Long Vương!

Thủy Kỳ Lân vẻ mặt khinh bỉ nói: "Thật không biết lấy đâu ra dũng khí mà dám tự xưng Tam Thanh, một đám đạo mạo ngạn nhiên!" Long Vương cười nói: "Chủ yếu là ảnh hưởng của Hồng Mông Tử Khí quá lớn!" "Dù sao có được luồng Hồng Mông Tử Khí này, không nghi ngờ gì nữa có nghĩa là có thể tạo ra một vị Thánh nhân!" Lúc này, sắc mặt Long Vương ngưng trọng, vô cùng nghiêm túc nói: "Thời gian tới, bản hoàng có thể sẽ bế tử quan, đột phá cảnh giới Thánh nhân, còn về Thần Đình, chỉ có thể nhờ hai người trông coi rồi!" Nghe câu này, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng hai người, trong khoảnh khắc, đều im lặng.

"Đại ca yên tâm, có tiểu đệ ở đây, cho dù là Thánh nhân, đệ cũng sẽ đánh cho hắn một trận!" Thủy Kỳ Lân không chút sợ hãi mở lời.

Đúng lúc Nguyên Phượng định mở miệng, Chúc Long vội vã, bước chân như bay đi tới!

"Đại ca, huynh đã về!" Long Vương khẽ gật đầu, hỏi: "Chúc Long, vội vã như vậy, có chuyện gì xảy ra sao?" Chúc Long lo lắng nói: "Đại ca, Phân Bảo Nhai có dị động!" "Đi!" Long Vương nghe vậy, lập tức biến mất hướng về Phân Bảo Nhai.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân nghe xong cũng biến mất theo, chỉ để lại Chúc Long một mình ở đó!

Sau một tuần trà, Long Vương đã đến trước Phân Bảo Nhai!

"Tộc trưởng!" Long Vương xua tay với họ, sau đó một mình đi lên

núi!

"Đại ca, đợi đệ với!" Tiếng nói vừa dứt, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân hai người, lập tức xuất hiện bên cạnh Long Vương!

Thủy Kỳ Lân vừa đến, liền cảm nhận được sự thay đổi trong đó, nói: "Linh lực hình như đã đậm đặc hơn không ít!" Long Vương chỉ khẽ gật đầu, rồi vẻ mặt nghiêm túc đi lên núi!

"Càng lúc càng đậm đặc, có bảo vật sắp xuất thế sao?" Long Vương thấy vậy, không khỏi thầm nghĩ trong lòng, nhưng hắn nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ này!

Một luồng dao động yếu ớt đột nhiên truyền vào trong cảm ứng của Long Vương.

Thấy vậy, hắn trực tiếp biến mất đến đó!

"Đều không có sao?" Sau khi Long Vương đến nơi vừa có dao động linh lực, lại phát hiện nơi đó trống không, chỉ có một tảng đá khổng lồ bằng phẳng!

Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận dao động linh lực xung quanh!

"Đại...!" Thủy Kỳ Lân đến nơi này, thấy Long Vương đứng im không động, vừa định gọi, lại bị Nguyên Phượng ngăn lại!

"Tìm thấy rồi!" Ngay sau đó, Long Vương lật tay, một tay quét ngang hư không, trực tiếp từ trong hư không rút ra một luồng khí tức hư ảo!

"Hồng Mông Tử Khí!" "...Hồng Mông Tử Khí?" "Không phải thật chứ?" Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long đang quan sát, kinh ngạc hô lên.

Long Vương ánh mắt ngưng trọng, nhìn thẳng vào Phân Bảo Nhai,

đôi mắt sâu thẳm, không biết đang suy tư điều gì.

Ngay sau đó, Long Vương vung tay, lại một luồng Hồng Mông Tử Khí nữa được rút ra.

Hai đạo Hồng Mông Tử Khí?

Nhìn cảnh này, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long, mặt đầy ngơ ngác, đứng sững tại chỗ, không biết phải làm sao.

Nhớ năm xưa, chỉ một đạo Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Hồng Vân Lão Tổ, đã đủ để gây nên sóng gió đẫm máu trong thế giới Hồng Hoang.

Bây giờ, trong nháy mắt, Long Vương đã từ trong Phân Bảo Nhai rút ra hai đạo Hồng Mông Tử Khí.

Chương 103

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng không ai tin.

Chúc Long cũng không ngờ, nguyên nhân Phân Bảo Nhai bạo động, lại là do Hồng Mông Tử Khí gây ra.

"Hử?

Vẫn còn Hồng Mông Tử Khí?" "Cút ra đây cho bản hoàng!" Long Vương quát lớn, vung tay, lại một đạo Hồng Mông Tử Khí nữa được rút ra.

Ba đạo Hồng Mông Tử Khí?

Mẹ nó, không phải đang mơ đấy chứ?

Từ kinh ngạc ban đầu, đến bây giờ, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long, đã hoàn toàn tê dại.

Long Vương cũng không ngờ, trong một Phân Bảo Nhai nhỏ bé, lại tồn tại vật trọng yếu như vậy.

Nếu để Đạo Tổ Hồng Quân biết, chính tay ngài đã tặng ba đạo Hồng Mông Tử Khí cho Long Vương.

E rằng trong khoảnh khắc, ngài sẽ phun ra một ngụm máu già.

"Nguyên Phượng, Chúc Long, hai đạo Hồng Mông Tử Khí này, nhận lấy đi!" Lời vừa dứt, Long Vương phất tay áo bào, hai đạo Hồng Mông Tử Khí, đột nhiên từ giữa trán Nguyên Phượng, Chúc Long, chui vào.

"Đa tạ đại ca!" Cảm nhận Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể, Nguyên Phượng, Chúc Long mặt mày vui mừng, kích động nói.

"Đại ca, Phân Bảo Nhai rốt cuộc là bảo bối gì?" "Ngay cả Hồng

Mông Tử Khí cũng có thể sinh ra?" Thủy Kỳ Lân đi đến Phân Bảo Nhai, cẩn thận gõ vài cái, khó hiểu hỏi.

Sợ dùng lực quá lớn, làm hỏng Phân Bảo Nhai, sau này không thể sinh ra Hồng Mông Tử Khí nữa.

"Nếu bản hoàng đoán không sai, Phân Bảo Nhai hẳn là Hồng Mông Thạch thời Hỗn Độn!" "Khắp thiên hạ, e rằng cũng chỉ có Hồng Mông Thạch mới có thể sinh ra Hồng Mông Tử Khí!" Thủy Kỳ Lân như có điều suy nghĩ gật đầu, lẩm bẩm: "Nói vậy, Hồng Mông Tử Khí mà Đạo Tổ ban xuống, cũng từ Hồng Mông Thạch?" Long Vương nheo mắt, ngưng trọng nói: "Bản hoàng cũng không biết!" "Dù sao Đạo Tổ đã hợp đạo, dung làm một thể với Thiên Đạo, cho dù ngài có cách khác để có được Hồng Mông Tử Khí, cũng không phải là không thể!" Lời vừa dứt, Long Vương nhìn Chúc Long dặn dò: "Nhị đệ, sau này nơi này phải trông coi nghiêm ngặt!" "Một khi có bất kỳ động tĩnh nào, phải lập tức thông báo cho bản hoàng!" "Đại ca yên tâm, tiểu đệ sau này sẽ tạo động phủ ngay tại đây, tự mình trông coi, tuyệt không để bất kỳ ai chạm vào Hồng Mông Thạch!" Chúc Long vỗ ngực bảo đảm.

"Bản hoàng từ hôm nay, sẽ bế quan chứng đắc đại đạo, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không được làm phiền!" Một lời vừa dứt, thân hình Long Vương lóe lên, rồi tan biến.

"Đạo Hồng Mông Tử Khí này, thay bản hoàng giao cho Hi Hòa, Thường Hi...!" Lúc từ biệt, linh quang lóe lên, một đạo Hồng Mông Tử Khí xuất hiện trước mặt Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

"Vâng, đại ca!" Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân khẽ gật đầu, từ biệt Chúc Long, rồi bước về phía đại điện Thần Đình.

Thời gian thoáng chốc, vạn năm trôi qua như một cái chớp mắt.

Trong một động phủ.

Long Vương hai mắt đỏ ngầu, khí tức hỗn loạn, lạnh lùng quát: "Mẹ nó, Khai Thiên Tam Thức, huyền ảo đến vậy sao!" Hắn vốn định dựa vào Khai Thiên Tam Thức bắt chước Bàn Cổ, khai tích một tiểu thế giới trong Hỗn Độn Châu để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng ai ngờ, ròng rã ngàn năm, Long Vương ngay cả thức đầu tiên của Khai Thiên cũng chưa lĩnh ngộ triệt để.

Khai Thiên Tam Thức, thức thứ nhất, tên là Nhất Kiếm Âm Dương Thiên Địa Khai, trong đó ẩn chứa một vạn tám ngàn loại biến hóa; thức thứ hai, tên là Thái Cực Kim Kiều Định Càn Khôn, nội hàm hai mươi bốn vạn loại biến hóa; thức thứ ba, tên là Cự Nhân Kình Thiên Hóa Vạn Tượng, tổng cộng có ba mươi sáu vạn loại biến hóa.

Ngàn năm thời gian, Long Vương cũng chỉ ngộ ra được sáu vạn sáu ngàn loại biến hóa trong thức thứ nhất.

Có thể thấy, sự huyền ảo của Khai Thiên Tam Thức, quả thực đạt đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Hiện tại, Vu Yêu lượng kiếp sắp bùng nổ.

Muốn vì Tiên Thiên Tam Tộc mưu đoạt khí vận của Vu Yêu lượng kiếp, Long Vương dù thế nào cũng phải chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nếu không, đối mặt với Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mấy người, Long Vương dù nhục thân thành Thánh, có thể đối đầu với Thánh nhân.

Nhưng luận về pháp lực, vẫn không có bất kỳ khả năng so sánh nào.

Cũng may là Long Vương đã tu luyện Lực chi pháp tắc đến cảnh giới đại thành.

Nếu không phải vậy, đổi lại là người khác, có thể xem hiểu được

Khai Thiên Tam Thức hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Thấy thời gian còn lại cho Long Vương không còn nhiều.

Long Vương cũng không chậm trễ nữa, lại một lần nữa nhìn vào hình ảnh Bàn Cổ khai thiên trong đầu.

"...!" Long Vương kinh ngạc nhìn bầu trời u ám, khắp nơi tràn ngập Hỗn Độn chi khí, rồi hắn chuyển ánh mắt về phía xa!

Một bóng dáng cao lớn vĩ đại, cơ bắp cuồn cuộn dần dần hiện ra, chỉ thấy chân đạp thất tinh, tiên khí lưu quang, ngay cả Long Vương ở trước mặt ngài cũng như một con kiến!

"Bàn Cổ!" Long Vương kinh ngạc nhìn người đàn ông cao lớn ngạo nghễ này, chỉ thấy Bàn Cổ chậm rãi đặt tay lên chuôi rìu sau lưng!

Một luồng sát ý ngút trời bùng phát, như vạn ngàn hung thú hồng hoang chực chờ, ngay cả Long Vương cũng không khỏi có chút sợ hãi!

Nhưng Long Vương lại nhìn chằm chằm vào động tác trong tay Bàn Cổ, không dám có chút do dự!

"Thiên địa u ám, vạn vật phù du!" "Trảm...!" Một âm thanh vang vọng trời đất, không ngừng vang vọng bên tai Long Vương, sau đó một luồng kiếm ý sắc bén trực tiếp chém về phía Long Vương!

"A...!" Long Vương trong nơi bế quan thở hổn hển, đạo bào trên người cũng vì mồ hôi mà ướt đẫm!

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Long Vương đã cảm nhận được nỗi sợ hãi của cái chết một cách chân thực, nỗi sợ hãi đó đến từ tận sâu trong nội tâm!

Sau vài nhịp thở, Long Vương mới bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn

còn có chút sợ hãi!

Chương 104

"Chỉ mới là rìu thứ hai, đã có mấy vạn loại biến hóa, Khai Thiên Tam Thức quả nhiên không phải vật tầm thường, xem ra con đường của ta còn xa!" Long Vương lẩm bẩm, khí tức trên người lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, như thần minh trên trời!

Long Vương nhíu chặt mày, như gặp phải vấn đề khó khăn, sau đó lộ ra một tia đau khổ, nhưng lại thoáng qua rồi biến mất!

Long Vương nhìn chăm chú vào hư ảnh Bàn Cổ trước mắt, mỗi lần vung rìu, chân linh của Long Vương lại rung động, nhưng pháp lực của hắn lại đầy lên một phần!

Long Vương bất giác mê mẩn trong đó, trong tay tuy không có rìu, nhưng trong tâm có rìu, nên vạn vật đều có thể là Bàn Cổ!

Long Vương bất giác bắt đầu bắt chước động tác khai thiên của Bàn Cổ, nhưng mỗi khi Long Vương xoay người, đều sẽ ngã xuống!

Thế là Long Vương dứt khoát ngồi trên mặt đất, cẩn thận quan sát bước chân của Bàn Cổ và động tác trong tay ngài!

Long Vương càng xem càng say mê, cuối cùng trực tiếp tán thán: "Bàn Cổ đại thần, quả là thần nhân!" Lúc này, hư ảnh Bàn Cổ lại đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Long Vương đang ở.

Thấy vậy, Long Vương lập tức toàn thân run rẩy, không biết phải làm sao.

Trong ánh mắt của hư ảnh Bàn Cổ, Long Vương nhìn thấy sát ý ngút trời!

Long Vương như rơi vào hầm băng vạn năm, cơ thể không kiểm soát được mà run rẩy.

Cho đến rất lâu sau.

Cảm giác đó mới lặng lẽ tan đi!

"Tại sao ta lại cảm thấy người khai thiên, không phải Bàn Cổ, mà là ta!" Long Vương đột nhiên phát hiện, trong cõi u minh, dường như đã thiết lập một mối liên hệ nào đó với Bàn Cổ cự nhân!

Long Vương lập tức hướng ánh mắt về phía Bàn Cổ.

Ngược lại Bàn Cổ, vẫn tay cầm rìu lớn, chém vào nơi sâu thẳm của Hỗn Độn hư vô phiêu miểu!

Lúc này, cơ thể Long Vương bất giác đứng dậy khỏi mặt đất, theo hư ảnh Bàn Cổ trong đầu, cùng nhau chuyển động!

Bành...!

Ngọn núi nơi hắn bế quan, trong khoảnh khắc, truyền ra một tiếng nổ lớn, phương viên mấy vạn dặm, rung chuyển dữ dội, như sắp sụp đổ bất cứ lúc nào!

May mà lúc Long Vương bế quan, đã để người Tiên Thiên Tam Tộc rút lui khỏi nơi này.

Nếu không, nhất định sẽ gây ra một trận xáo động!

Trong chốc lát, đợi Long Vương mở mắt, lật tay, linh quang biến đổi, Hỗn Độn Châu lập tức xuất hiện trước mặt hắn!

Theo một tia sáng lóe lên, thân hình Long Vương lóe lên, đột nhiên đã ở bên trong Hỗn Độn Châu!

Lúc này, Hỗn Độn Châu và thế giới Hồng Hoang lúc Bàn Cổ khai tịch, không có gì khác biệt, đều là một mảng u ám, bị Hỗn Độn chi khí tràn ngập!

"Hôm nay, ta, Long Vương, sẽ khai tịch thế giới tại đây, chứng đắc Hỗn Nguyên đại đạo!" Lời vừa dứt, trong cơ thể Long Vương,

trong khoảnh khắc, pháp lực cuộn trào, bùng phát ra sát ý vô thượng, Lực chi pháp tắc, lúc ẩn lúc hiện.

Trong đầu Long Vương, cũng bắt đầu hồi tưởng lại cảnh Bàn Cổ khai thiên!

Bóng dáng cao lớn ngạo nghễ của Bàn Cổ lại một lần nữa xuất hiện trong đầu Long Vương, những chiêu rìu trông có vẻ hỗn loạn vô trật tự, lại ẩn chứa khí tức đại đạo!

Những pháp tắc đại đạo bị tổn hại cũng theo từng nhát rìu mà được vá lại, giữa trời đất, theo đó cũng nở rộ ra từng tia sáng!

Thấy vậy, Long Vương lập tức mở mắt, vung tay, quát lớn: "Nhất Kiếm Âm Dương Thiên Địa Khai!" Trong sát na, từng đạo Lực chi pháp tắc, từ trong cơ thể Long Vương, lan tỏa ra.

Rồi với tốc độ mắt thường có thể thấy, ngưng tụ thành một chiếc rìu lớn.

Khí tức mà lưỡi rìu tỏa ra, kinh ngạc thay lại không khác gì với Khai Thiên Phủ mà Bàn Cổ sử dụng năm xưa.

Một rìu chém ra, từng đạo Lực chi pháp tắc, trong khoảnh khắc, càn quét thế giới bên trong Hỗn Độn Châu, vang vọng không ngừng.

Trong chốc lát, kiếm ý hợp lại, nở rộ một đóa hoa đại đạo, trên cánh hoa, ẩn chứa những đạo vận khác nhau!

Một rìu chém ra, trời đất sơ khai, âm dương phân hóa!

Trọc khí càng chìm càng thấp, thanh khí càng lên càng cao, hình hài sơ khai của trời đất, từ đây thành hình!

Nhưng Hỗn Độn chi khí đáng sợ, muốn phá hủy thế giới vừa mới sơ khai.

Đối với điều này, Long Vương sao có thể để những luồng Hỗn

Độn chi khí này được như ý!

Chỉ thấy thạch phủ trong tay Long Vương lật lại, rồi giơ lên đỉnh đầu: "Khai Thiên thức thứ hai, Thái Cực Kim Kiều Định Càn Khôn!" Long Vương một rìu chém ra, kiếm khí đáng sợ trực tiếp khu tán những luồng Hỗn Độn chi khí đang hoành hành này.

Chỉ thấy kiếm khí hóa thành tám tấm lưới khổng lồ, cùng với hoa đại đạo, hình thành một Thái Cực Đồ rực rỡ!

Giây tiếp theo, Thái Cực Đồ lập tức bao bọc lấy Hỗn Độn chi khí của thế giới sơ khai!

Rồi hóa thành một cây cầu vàng, trải dài giữa trời đất, hoàn toàn tách biệt thanh khí và trọc khí, để ổn định thế giới!

Đến đây, tất cả Hỗn Độn chi khí của trời đất đã bị thanh trừ sạch sẽ, không còn hoành hành như xưa, nhiệt độ cũng bắt đầu tăng lên!

Nhưng khi Long Vương đang đắc ý, trời đất lại một lần nữa hợp lại, có xu thế quay về Hỗn Độn!

Chương 105

Long Vương tuy là người sáng thế, nhưng Hỗn Độn Châu không phải là một thế giới nhỏ bé, Long Vương sao có thể ngốc nghếch dùng thân thể mình để chống đỡ trời đất!

Chỉ thấy Long Vương hai tay cầm rìu, khí tức bao trùm thiên hạ, rìu lớn vung lên, lập tức hô vang: "Khai Thiên thức thứ ba, Cự Nhân Kình Thiên Hóa Vạn Tượng!" Theo tiếng gầm giận dữ của Long Vương, vạn ngàn rìu ý giữa trời đất, lập tức hóa thành một cự nhân, chân đạp đại địa, tay chống trời xanh, lại một lần nữa ổn định lại mảnh trời đất này!

Sau đó, Long Vương trả thạch phủ trong tay về cho trời đất, lập tức chuông vang bốn phía, pháp tắc đại đạo tranh nhau hiện ra, linh lực đậm đặc cũng từ dưới đất phun trào!

Thiên địa dị tượng trong nháy mắt xuất hiện, tử khí đông lai, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, thải phượng phi vũ, vạn ngàn ánh sáng tranh nhau nở rộ!

Trong cõi u minh, Long Vương và thế giới này sinh ra một mối liên hệ như ngó sen đứt tơ còn vương, rồi một giọt tinh huyết từ trên người Long Vương bay ra!

Hống!

Lập tức tường vân kéo đến, thanh long quấn quanh, phượng hoàng kêu vang chín tầng trời, kỳ lân trấn giữ đại địa, các loại dị tượng đều hiện ra!

Tử khí nhập thể, Long Vương lập tức phá phong xuất, sau lưng hắn, kim quang lấp lánh, che chở vạn vật!

Đây là đại đạo dị tượng, không phải Thiên Đạo!

Long Vương sau mấy vạn năm tu luyện, vào ngày hôm nay, cuối cùng đã chứng đạo Hỗn Nguyên!

Thực lực của hắn, cũng đã siêu thoát khỏi Thiên Đạo.

Năm xưa Đạo Tổ hao tổn cửu ngưu nhị hổ chi lực, cũng không thể đột phá Thiên Đạo, cuối cùng chỉ có thể lấy thân hợp đạo!

Nhưng đạo của Long Vương, lại hoàn toàn trái ngược với Đạo Tổ, cảnh giới mà Long Vương chứng, không phải Thánh nhân!

Lúc này, Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung, đột nhiên mở mắt, mặt đầy kinh ngạc nói: "Tổ...

Long Vương, lại thật sự thành công, dĩ lực chứng đạo Hỗn Nguyên!" "Xem ra kiếp số đã có biến!" Lập tức, sát ý ngút trời trực tiếp càn quét toàn bộ Tử Tiêu Cung!

"Xem ra biến số trong mệnh ta, đã như vậy, thì không thể giữ lại!" Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa, cũng lộ vẻ chấn kinh, không dám tin, trên đời, thật sự có người có thể dựa vào dĩ lực chứng đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tây Phương Linh Sơn.

Chuẩn Đề mặt mày sầu khổ, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ bần đạo định mệnh đời này, đều bị Long Vương đè đầu cưỡi cổ sao?" "Long yêu?

Không phải là yêu nghiệt chứ?" Tương đối với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, sắc mặt của Tam Thanh cũng không khá hơn là bao.

Trong nhất thời, thế giới Hồng Hoang, có người vui mừng có người sầu.

Long Vương nhục thân thành Thánh, đã có thể đối đầu với Thánh nhân.

Bây giờ, Long Vương chứng đạo Hỗn Nguyên, sau này, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, e rằng chỉ có nước bị ấn xuống đất mà đánh.

Yêu tộc Thiên Đình.

Đế Tuấn ngồi ở ghế đầu, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thánh, lần lượt đứng.

So với trước đây, Yêu tộc Thiên Đình lúc này, chìm trong một mảng tĩnh lặng chết chóc.

Dù sao Long Vương đã chứng đạo Hỗn Nguyên, sau này, Yêu tộc làm sao có ngày lành.

"Thái Nhất, truyền lệnh xuống, sau này, thấy người của Tiên Thiên Tam Tộc, phải lùi ba xá!" Đế Tuấn trong lòng không cam tâm phân phó.

Trong đại điện, các đại năng Yêu tộc khác, trên mặt cũng lộ ra một vẻ sầu khổ.

"Đại ca, sợ cái gì, nếu tên Long Vương đó dám đến!" "Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu tộc ta cũng không phải để trưng!" "Huống hồ, vạn năm qua, Yêu tộc ta ẩn mình chờ thời, so với năm xưa..." Không đợi Đông Hoàng Thái Nhất nói xong, Đế Tuấn mặt mày âm trầm quay đầu, nhìn chằm chằm hắn.

Thấy vậy, Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân run lên, lí nhí nói: "Vâng, đại ca, bần đạo sẽ đi phân phó!" "Các ngươi cũng lui xuống đi!" Đế Tuấn mệt mỏi dựa vào long ỷ, khẽ xoa thái dương, xua tay nói.

"Chúc hạ cáo lui!" Phục Hy, Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thánh, hiểu ý, quay đầu bước ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trên Đông Hải.

Trong Thần Đình.

Long Vương thành Thánh, trong khoảnh khắc, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, hà quang vạn trượng, thải phượng phi vũ, đạo âm vang vọng, vạn ngàn dị tượng, đều hiện ra.

Thậm chí trong Đông Hải, vô số tiểu yêu, đột nhiên hóa hình, quỳ lạy.

"Cung hạ Long Vương đại nhân, chứng đạo thành Thánh!" "Cung hạ Lão tổ, chứng đạo thành Thánh!" "Cung hạ Long Vương đạo hữu, chứng đạo thành Thánh!" Lúc này, hư không gợn sóng, Bình Tâm Nương Nương, Nữ Oa, các đại năng Hồng Hoang, đều đến chúc mừng, lắng nghe thánh âm.

Đặc biệt là Tiên Thiên Tam Tộc trong Thần Đình, trong khoảnh khắc Long Vương chứng đạo Hỗn Nguyên, tu vi lập tức tăng vọt.

Không ít người, ít nhiều đều đột phá một cảnh giới.

Chốc lát sau, thần quang tan đi, Long Vương từ Thần Đình chậm rãi bước ra, mở lời: "Bản hoàng sẽ vào ngàn năm sau, trên Đông Hải, mở đàn giảng đạo, người có duyên, đều có thể đến nghe đạo!" Lời này vừa ra, thế giới Hồng Hoang, lập tức sôi trào.

Mọi người đồng loạt bay về phía Đông Hải.

Sợ đi trễ, không chiếm được chỗ tốt.

Nào biết, cho dù có nhanh đến đâu, cũng không chiếm được chỗ tốt.

Chương 106

Dù sao trong Đông Hải, các loại sinh linh, nhiều không đếm xuể.

Huống hồ, trong Thần Đình, cũng có vô số người của Tiên Thiên Tam Tộc.

Lời này của Long Vương, chủ yếu là vì giảng đạo cho Tiên Thiên Tam Tộc.

Còn về các tu sĩ khác trong thế giới Hồng Hoang, chẳng qua là tiện thể cho họ nghe mà thôi!

"Chúc mừng đại ca, chứng đạo Hỗn Nguyên!" "Chúc mừng phu quân, chứng đạo Hỗn Nguyên!" Cùng lúc đó, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Hi Hòa, Thường Hi đi tới, hướng về Long Vương, chúc mừng.

Hiện tại, Long Vương chứng đạo Hỗn Nguyên, đối với Tiên Thiên Tam Tộc mà nói, không nghi ngờ gì nữa là một cơ hội tốt để thống nhất Hồng Hoang.

"Đại ca, hay là chúng ta lập tức phát binh, tiêu diệt Vu Yêu lưỡng tộc, thống nhất Hồng Hoang thì sao?" Thủy Kỳ Lân không kìm được lòng mà nóng nảy nói.

Nguyên Phượng bước ra một bước, phụ họa: "Đúng vậy, đại ca, hiện tại chính là thời cơ thống nhất Hồng Hoang!" "Dựa vào thực lực của Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta, Vu Yêu lưỡng tộc, chẳng qua chỉ là trò cười!" Không xa, các cường giả Tiên Thiên Tam Tộc, cũng toàn thân hưng phấn nhìn về phía Long Vương.

Long Vương lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Hiện tại không phải là lúc Tiên Thiên Tam Tộc xuất thế!" "Tại sao?" Thủy Kỳ Lân khó hiểu hỏi.

Nguyên Phượng trên mặt cũng lộ ra vẻ không hiểu.

“Hiện nay, Vu Yêu lượng kiếp, sắp bùng nổ, nếu chúng ta chọn xuất thế lúc này, e rằng sẽ bị cuốn vào trong lượng kiếp!” “Năm xưa, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta tránh đời không ra, mới thoát được một kiếp!” “Chẳng lẽ các ngươi đều quên rồi sao?” Lời dạy bảo của Long Vương, lập tức khiến Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng á khẩu không nói nên lời, không biết nên mở miệng từ đâu.

“Bản hoàng biết ý của các ngươi, nhưng thời cơ chưa đến, không thể hành động lỗ mãng!” “Nếu không, Tiên Thiên Tam Tộc e rằng sẽ lại một lần nữa đối mặt với nguy cơ diệt tộc!” Bỏ lại câu này, Long Vương không ngoảnh đầu lại mà bước vào trong Thần Đình.

Nhìn cảnh này, trên Đông Hải vô số sinh linh cũng đồng loạt im lặng, chờ đợi ngàn năm sau Long Vương Thánh nhân mở đàn giảng đạo.

Thời gian trôi qua, ngàn năm thời gian, chớp mắt đã qua.

Một ngày, trên Đông Hải, vạn tiên triều bái, người người ngồi ngay ngắn, vô cùng náo nhiệt.

Khi mọi người đang nhìn quanh tìm xem tại sao Long Vương chưa xuất hiện.

Một bóng người, thong thả từ trong Thần Đình, chân đạp hư không, chậm rãi bước ra.

Người đó mặc đạo bào, khí tức trầm ổn, không phải Long Vương, thì là ai.

Chỉ thấy Long Vương chân đạp Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, ngồi xếp bằng trong hư không, bắt đầu giảng đạo.

Thánh nhân giảng đạo, miệng phun kim liên, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Lần giảng đạo này, kéo dài đủ ba ngàn năm, mới dừng lại.

Trong thời gian đó, tự nhiên cũng có không ít người, đột phá cảnh giới.

"Lần giảng đạo này, đến đây là kết thúc!" "Nếu có người không muốn rời đi, có thể ở ngoài Thần Đình, nhớ kỹ không được nhiễu loạn trật tự Đông Hải!" "Nếu không, đừng trách bản hoàng trở mặt vô tình!" Lời này vừa ra, một luồng uy áp khổng lồ, lập tức từ trong cơ thể Long Vương, như thủy triều, tuôn ra!

"Chúng ta xin tuân theo lời của Long Vương Thánh nhân!" Vô số tu sĩ Hồng Hoang, đều chắp tay, cung kính nói.

Long Vương khẽ gật đầu, phất tay áo bào, bay về phía đại điện Thần Đình.

Cùng lúc đó.

Trong thế giới Hồng Hoang.

Một ngày, có mấy tên Yêu tộc, vừa nuốt chửng mấy người Nhân tộc, liền bị Vu tộc phát hiện.

Đúng như câu nói, kẻ thù gặp nhau, đặc biệt đỏ mắt.

Huống hồ Vu Yêu lưỡng tộc, vốn đã ở thế không đội trời chung.

Sau một trận đại chiến, Vu tộc không những không giết được người của Yêu tộc, ngược lại còn bị thương đầy mình.

Trong các trận chiến Vu Yêu trước đây, điều này căn bản không thể xảy ra.

Dù sao Vu tộc chỉ tu nhục thể, không tu nguyên thần.

Trong cùng cảnh giới, Vu tộc chỉ cần dựa vào nhục thể, là có thể tay không xé nát kẻ địch.

Độ mạnh của nhục thân, có thể thấy được.

Dù vậy, vẫn bị người của Yêu tộc, rạch mấy vết thương.

Không xa, người của Yêu tộc, nhìn vết máu trên tay, đoán: "Chẳng lẽ máu của Nhân tộc, có thể phá vỡ nhục thể của Vu tộc?" Nghĩ đến đây, mấy tiểu yêu trực tiếp quay đầu bay về phía Yêu tộc Thiên Đình.

Dù thế nào, đại lục Hồng Hoang, lúc này đều do Vu tộc quản lý.

Nếu tiếp tục ở lại, chiến đấu tiếp, e rằng cơ hội chạy trốn cũng không có.

"Bẩm Bạch Trạch Yêu Thánh, ngoài cửa có mấy tiểu yêu cầu kiến!" "Không biết..." "Lời này là thật?" Bạch Trạch Yêu Thánh, mặt đầy chấn kinh, không dám tin kinh hô.

"Lời thuộc hạ nói, tuyệt không có nửa điểm giả dối!" Tiểu yêu đến báo cáo, sắc mặt ngưng trọng nói.

Dù là Bạch Trạch Yêu Thánh, cũng không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào.

Chương 107

Bạch Trạch Yêu Thánh vẻ mặt ngưng trọng, dù sao nếu chuyện này là thật, Yêu tộc trong lần lượng kiếp này, nhất định có thể chiến thắng Vu tộc, một bước trở thành bá chủ Hồng Hoang!

"Hai ngươi đi cùng bần đạo một chuyến, nếu sự việc đúng như vậy, sẽ có thưởng lớn!

Nếu không...!" "Bành...!" Bạch Trạch Yêu Thánh một tay liền đập nát tay vịn ghế, mặt đầy sát ý nhìn tiểu yêu trước mắt!

"Phụt...!" Tiểu yêu nghe vậy, lập tức quỳ trên mặt đất, nói: "Tiểu... tiểu nhân hiểu rồi!" Bạch Trạch Yêu Thánh một tay liền nhấc tiểu yêu từ dưới đất lên, biến mất hướng về nơi Nhân tộc ở, bờ Đông Hải, phi tới!

"Mang cho bần đạo mấy người Nhân loại, tuyệt đối không được làm hỏng chuyện, càng không được đánh cỏ kinh rắn!" Bạch Trạch Yêu Thánh nói xong, liền biến mất khỏi nơi này, khi xuất hiện lại, đã ở nơi Vu tộc ở!

"Vu tổ, bần đạo nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt!" Lời vừa dứt, Bạch Trạch lặng lẽ bắt cóc mấy người của Vu tộc, trở về Yêu tộc Thiên Đình!

"Bạch Trạch Yêu Thánh, việc ngài bảo chúng ta làm, chúng ta đã làm xong!" Bạch Trạch Yêu Thánh vừa bước vào Yêu Thần Đình, mấy tên tiểu yêu kia vẻ mặt ân cần đi tới!

"Hừ!" Bạch Trạch Yêu Thánh lạnh lùng hừ một tiếng, dọa mấy tên tiểu yêu vội vàng quỳ xuống, toàn thân run rẩy, mở miệng cầu xin tha thứ!

Nhưng Bạch Trạch Yêu Thánh không hề để ý đến mấy tên tiểu yêu, tiện tay ném những người của Vu tộc vừa bắt về xuống đất!

"Mang mấy con kiến kia đến đây cho ta!" Nghe vậy, mấy tên tiểu yêu không nói hai lời, liền mang những người Nhân tộc bắt về đến!

"Yêu Thánh đại nhân, đây là Nhân tộc ngài lệnh cho tiểu nhân mang về!" Bạch Trạch Yêu Thánh cảm nhận khí tức trên người mấy người Nhân tộc, không khỏi vẻ mặt khinh thường nói: "Đúng là kiến hôi, không có chút pháp lực dao động nào!" Nhưng Bạch Trạch Yêu Thánh không thèm để ý những thứ này, bắt lấy cánh tay một người chém xuống!

"A...!" Trong đại điện, lập tức truyền ra một tiếng hét thảm, phá vỡ sự tĩnh lặng của Thiên Đình.

"Mấy tên tiểu yêu dám lừa gạt bần đạo!" Bạch Trạch Yêu Thánh nhìn mấy người Vu tộc vẫn còn nguyên vẹn, lập tức mặt đầy giận dữ!

"Yêu Thánh đại nhân, tiểu nhân sao dám lừa gạt ngài, chuyện này là do tôi tận mắt nhìn thấy!" Bạch Trạch Yêu Thánh một tay nhấc tên tiểu yêu lên, sắc mặt âm trầm, lạnh lùng quát: "Tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ mắt ngươi mù, không thấy máu của Nhân tộc căn bản không có tác dụng với Vu tộc sao!" "Yêu...

Yêu Thánh đại nhân, nhất định là khâu nào đó đã xảy ra vấn đề, không bằng để tiểu nhân thử một chút!" "Bành...!" Bạch Trạch Yêu Thánh nghe vậy, một tay liền ném tên tiểu yêu đến trước mặt người Nhân loại, chỉ thấy người Nhân loại đó lúc này đã gần chết!

Nhưng dù vậy, trong mắt tên tiểu yêu, lập tức bùng phát ra sát cơ vô thượng, một trảo liền xuyên qua tim người Nhân loại đó!

Khi tên tiểu yêu đó vừa định thu tay, máu tươi vừa hay rơi xuống

người của Vu tộc dưới chân!

Lấy vị trí máu tươi của Nhân tộc rơi xuống làm trung tâm, từng vết nứt lập tức xuất hiện trên người của tộc nhân Vu tộc!

"Yêu...

Yêu tộc!" Có lẽ vì đau đớn, tên tộc nhân Vu tộc đó vào lúc cuối cùng, đã tỉnh lại!

Tiểu yêu lại vẻ mặt kích động quỳ trên mặt đất, lớn tiếng hô: "Yêu Thánh đại nhân, ngài xem, thuộc hạ thật sự không nói dối!" Bạch Trạch Yêu Thánh ánh mắt ngưng trọng, thân hình lóe lên, trực tiếp đến trước mặt một người Nhân tộc!

Bạch Trạch Yêu Thánh lật tay, trực tiếp chụp lấy đầu lâu của người Nhân loại đó, sau đó năm ngón tay chậm rãi khép lại!

"Bành...!" Lập tức máu tươi bắn tung tóe, Bạch Trạch Yêu Thánh, lại vẻ mặt vô tình ném hắn lên người một tộc nhân Vu tộc khác!

Tên tộc nhân Vu tộc đó ngay cả cơ hội hét thảm cũng không có, đã chết theo sự vỡ nát của cơ thể!

Đến đây, trên mặt Bạch Trạch Yêu Thánh mới lộ ra chút ý cười, sau đó biến mất khỏi nơi này!

"Ngô hoàng, thuộc hạ đã tìm ra cách kiềm chế nhục thân của Vu tộc!" Bạch Trạch Yêu Thánh vẻ mặt cung kính quỳ trước mặt Đế Tuấn, lo lắng nói.

Nghe vậy, Đế Tuấn trước tiên sững sờ, sau đó kinh ngạc nói: "Cách gì?

Kiềm chế nhục thân của Vu tộc?

Bạch Trạch Yêu Thánh, mau nói!" Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt ngưng trọng, đầy hứng thú nhìn về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch Yêu Thánh suy nghĩ kỹ, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Nhân tộc!" Nghe vậy, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, vẻ mặt thất vọng lắc đầu.

Theo họ thấy, Nhân tộc trời sinh yếu đuối, tuy sau nhiều năm phát triển, số lượng chủng tộc đã lớn mạnh không ít, nhưng lại không có bất kỳ tu vi nào!

"Bệ hạ, thuộc hạ biết ngài sẽ không tin, nhưng chuyện này là do thuộc hạ đích thân trải qua, xin bệ hạ suy nghĩ lại!" Đế Tuấn nghe xong, và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau một cái, rồi chậm rãi nói: "Không biết ngươi có phát hiện gì?" Bạch Trạch Yêu Thánh nghe vậy, liền gọi đệ tử Yêu tộc ngoài cửa: "Mang vào!" Tuy Đế Tuấn không biết Bạch Trạch Yêu Thánh rốt cuộc đang giở trò gì, nhưng vẫn kiên nhẫn xem tiếp!

Chuyện vừa rồi trong đại điện, lại một lần nữa diễn ra.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên bắt được một tia dị thường!

Trên mặt Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi lộ ra một tia cười nhạt, nói: "Đại ca, ta có thể đã biết nguyên do trong đó!" "Ồ?" Đế Tuấn nghe vậy, vẻ mặt tò mò nhìn Đông Hoàng Thái Nhất!

"Đại ca đừng vội!" Đông Hoàng Thái Nhất lật tay, Đông Hoàng Chung lập tức xuất hiện trong tay hắn, sau đó liền bao trùm lên trên người Nhân loại đó!

"Nếu ta không đoán sai, thứ khiến Vu tộc mất đi nhục thể chính là oán niệm của con người này!" Đế Tuấn nghe vậy, lập tức sững sờ tại chỗ, sau đó liền cười lớn: "Trời thật giúp ta a!" "Ai...!" Đế Tuấn thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ bi thương nhàn nhạt!

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, vội vàng hỏi: "Đại ca, ý huynh là

gì, chẳng lẽ đây không phải là một chuyện đáng mừng sao?" Đế Tuấn lắc đầu, bất lực nói: "Nhị đệ, đệ không biết đó thôi, Nhân tộc là do Nữ Oa Thánh nhân tự tay tạo ra!" Đông Hoàng cười nói: "Đại ca yên tâm đi, Nữ Oa nhất định sẽ không để ý đến những sinh mệnh như kiến hôi này, nếu không năm xưa đã không truyền xuống phương pháp tu luyện!" "Hiền đệ, người ta thực sự lo lắng không phải Nữ Oa, mà là Long Vương!" Đế Tuấn vẻ mặt lo lắng nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, cử chỉ đều toát lên vẻ bất lực!

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, mặt mày hung tợn nhìn về phía Đông Hải, gầm thét: "Long Vương, tại sao ngươi cứ phải luôn đối đầu với Yêu tộc ta!" Một luồng sát ý hoành hành lập tức càn quét đại điện, Bạch Trạch Yêu Thánh ở bên cạnh bị luồng khí tức đó dọa cho run rẩy!

Đế Tuấn thấy vậy, khẽ vỗ vai Đông Hoàng Thái Nhất, nói: "Nhị đệ, không được hỗn loạn, cẩn thận họa từ miệng mà ra!" "A đế...!" Ở Thần Đình xa xôi trên Đông Hải, một tiếng chửi rủa vang vọng trời đất truyền ra: "Là tên khốn nào đang mắng bản hoàng!" Trong Yêu Vương Đình, Bạch Trạch Yêu Thánh vẻ mặt cẩn thận nói: "Bệ... bệ hạ!" Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, vẻ mặt không vui liếc hắn một cái, nhưng không nói nhiều, quay người nhìn đi nơi khác!

Chương 108

Đế Tuấn thấy vậy, bất lực lắc đầu, sau đó nhìn về phía Bạch Trạch Yêu Thánh, nói: "Bạch Trạch, có lời gì muốn nói, cứ nói hết đi!" "Thật ra chúng ta hoàn toàn không cần để ý đến Long Vương!" "Gì?" Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên trước mặt Bạch Trạch Yêu Thánh, một tay nhấc hắn lên, giận dữ quát: "Ngươi muốn huynh đệ hai người chúng ta chết dưới tay Long Vương sao?" "Dừng tay!" Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, vẻ mặt không vui ném Bạch Trạch Yêu Thánh xuống đất!

"Khụ khụ khụ...!" Bạch Trạch Yêu Thánh trên mặt đất ho khan dữ dội, nếu Đế Tuấn chậm một chút, Bạch Trạch Yêu Thánh nhất định sẽ bị Đông Hoàng Thái Nhất bóp chết!

"Bệ hạ, Nhân tộc đã rời khỏi Đông Hải!" Bạch Trạch Yêu Thánh sau khi thở một hơi, vội vàng nói ra tin tức này!

"Hử?" Đế Tuấn trên mặt tràn đầy kinh ngạc, nhưng nhanh chóng lộ ra chút ý cười!

Nhưng lúc này, Côn Bằng đi vào, nói: "Yêu hoàng, có chuyện gì mà vội vàng gọi bần đạo đến!" Đế Tuấn cười nói: "Trẫm đã biết cách đối phó với Vu tộc!" Đế Tuấn lời vừa dứt, Côn Bằng liền lo lắng hỏi: "Cách gì, mà lại khiến bệ hạ vui như vậy!" Nhưng tâm trạng của Đế Tuấn đột nhiên sa sút, nói: "Nhưng cách này lại bị hạn chế rất lớn!" Côn Bằng nghe lời này, liền lập tức biết, lại đến lúc mình ra sân rồi!

Thế là Côn Bằng cười nói: "Vạn vật tự có cách đối ứng, bệ hạ không ngại nói ra, để bần đạo phân tích giúp ngài!" Nghe lời này, Đế Tuấn không hề do dự, liền kể lại chuyện này cho Côn Bằng!

Nhưng, Côn Bằng nghe lời này, trực tiếp rơi vào im lặng, sau đó

chậm rãi nói: "Cách này không thể thực hiện!" "Yêu Sư sao lại nói vậy!" Côn Bằng cười nói: "Đúng như Nhị điện hạ đã nói, thứ thực sự có thể khắc chế Vu tộc, chẳng qua chỉ là oán niệm của Nhân tộc!" "Nhưng oán niệm dễ dàng tiêu tan trong trời đất, lại thêm có Lục Đạo Luân Hồi, chúng ta khó mà bảo tồn được oán niệm của Nhân tộc!" Lời của Côn Bằng vừa dứt, tất cả mọi người có mặt đều rơi vào im lặng, ngược lại Côn Bằng lại lộ ra vẻ mặt cười!

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, biết Yêu Sư Côn Bằng nhất định có phương pháp giải quyết!

Yêu Sư Côn Bằng cũng không giấu giếm nữa, trực tiếp nói: "Chúng ta có thể săn giết Nhân tộc với số lượng lớn, từ đó luyện chế thánh khí, nhưng...!" Yêu Sư Côn Bằng đột nhiên muốn nói lại thôi, khiến Đế Tuấn không khỏi nhíu mày!

"Yêu Sư, có gì cứ nói thẳng!" Côn Bằng nghe lời của Đế Tuấn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nhưng chúng ta đối mặt không chỉ có Long Vương một người, có thể Oa Hoàng và Nhân Giáo Giáo Chủ cũng sẽ không đồng ý!" Dù sao đi nữa, Nhân tộc đều do Nữ Oa tự tay tạo ra, Nhân Giáo Giáo Chủ cần Nhân tộc để có được tín ngưỡng chi lực, nên tuyệt đối sẽ không để Nhân tộc diệt vong!

Côn Bằng suy nghĩ vạn ngàn, vẻ mặt nghiêm túc, cuối cùng nói: "Nhưng vẫn có cách đối phó...!" Đến đây, ánh mắt của tất cả mọi người lóe lên một tia sáng, trên mặt lộ ra chút ý cười!

Đông Hoàng Thái Nhất cười nói: "Không hổ là Yêu Sư Côn Bằng, cách như vậy cũng có thể nghĩ ra!" Đối với lời khen của Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Sư Côn Bằng chỉ đáp lại một cách tượng trưng, sau đó liền nhìn về phía Đế Tuấn!

Tuy Đông Hoàng Thái Nhất là đệ đệ của Đế Tuấn, nhưng tất cả các quyết sách trọng đại đều nằm trong tay Đế Tuấn!

Nếu Đế Tuấn không lên tiếng, tuyệt đối không ai dám tự ý săn giết Nhân tộc, nếu không, người đó đối mặt không chỉ có Long Vương và những người khác, mà còn có cả Yêu Vương Đình!

Đế Tuấn chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Giết!" Yêu Sư Côn Bằng thấy vậy, trong mắt lập tức lộ ra một nụ cười âm u!

Hôm sau, Yêu tộc cờ lớn vung lên, tất cả tướng lĩnh Yêu tộc tập hợp một nơi, chiến sĩ Yêu tộc càng nhiều không đếm xuể!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lăng không đứng, nhìn ra xa, hư không trống rỗng!

Đế Tuấn thấy vậy, vung tay, tất cả chiến sĩ Yêu tộc như mãnh hổ xuống núi, giao long ra biển, cuồn cuộn hùng vĩ!

Đến đây, đại kiếp của Nhân tộc lặng lẽ đến!

Đế Tuấn thấy vậy, quay người nhìn Yêu Sư Côn Bằng sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chuyện tiếp theo giao cho ngươi!" Đế Tuấn nghe lời này, quay người rời đi, nhưng hướng đi lại là nơi ở của Oa Hoàng Cung!

Chiến sĩ Yêu tộc tay cầm một bình đá màu máu khắc đầy phù lục, phù lục vận chuyển, một luồng lệ khí ngút trời phun ra!

Vuốt sắc bay ngang, lập tức gây nên một vùng thi sơn huyết hải, nanh vuốt lộ ra, máu thịt bay tung tóe!

Trong khoảnh khắc, trên bầu trời Hồng Hoang quạ đen lượn vòng, phát ra những tiếng kêu quỷ dị, phảng phất như đang siêu độ vong linh!

Trừ các tiên sơn động phủ nơi các đại Thánh nhân ở và những nơi do Vu tộc cai quản, Nhân tộc ở những nơi khác đều bị săn giết tàn nhẫn!

Đương nhiên, Yêu tộc càng không dám ở Đông Hải săn giết Nhân tộc, nếu không, chờ đợi họ sẽ là nguy cơ diệt tộc!

Đáng tiếc nhất là Nhân tộc, trải qua mấy vạn năm tu dưỡng, mới có được quy mô như hiện tại, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, đã có mấy trăm vạn Nhân tộc thân tử đạo tiêu, trở thành thánh khí để Yêu tộc công đánh Vu tộc!

Nhưng càng đáng ghét hơn, Yêu tộc ngay cả linh hồn của họ cũng không tha, sau khi đổ máu tươi của Nhân tộc vào bình đá, tàn nhẫn nuốt chửng linh hồn của họ, để lớn mạnh tu vi của bản thân!

Nhưng đối với cảnh này, cao tầng Yêu tộc lại coi như không thấy, để họ mặc sức tàn sát hoành hành!

Thường nói: Người làm nên đại sự, không câu nệ tiểu tiết!

Chỉ cần Yêu tộc có thể chiến thắng Vu tộc, trở thành bá chủ Hồng Hoang, Nhân tộc nhỏ bé, căn bản không đáng lo ngại!

Thế giới Hồng Hoang, Nhân tộc vốn trời sinh yếu đuối, tuổi thọ ngắn ngủi.

So với vạn tộc Hồng Hoang, Nhân tộc quá nhỏ bé, căn bản không đáng nhắc đến.

Nếu không có Nữ Oa che chở, Nhân tộc e rằng đã sớm đứng trước bờ vực tuyệt chủng.

Lúc này.

Nhìn ra xa, đại lục Hồng Hoang, máu chảy thành sông.

Vốn có vô số Nhân tộc, đang với tốc độ mắt thường có thể thấy, bị tiêu diệt.

"Mấy vị lão tổ, bây giờ phải làm sao?" "Không thể cứ ở đây chờ chết chứ!" Đại lục Hồng Hoang, trong một góc, mấy ngàn Nhân tộc,

nhìn về phía Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, hỏi.

Thậm chí không ít người, ít nhiều, trên người đều dính đầy vết máu.

Có thể thấy, thủ đoạn của Yêu tộc, tàn nhẫn đến mức nào.

"Đúng vậy, đại ca, chúng ta mau tìm cách đi!" "Nếu không, cả Nhân tộc, sẽ hoàn toàn diệt tộc!" Truy Y Thị lau vết máu trên mặt, mở lời.

"Không ổn, lũ khốn Yêu tộc đuổi đến rồi!" "Đại ca, chúng ta mau dẫn những người Nhân tộc còn lại rút lui đi!" Không xa, Hữu Sào Thị đang canh gác, vội vàng chạy đến, nhắc nhở.

Vào thời khắc mấu chốt, trong mắt Toại Nhân Thị lóe lên một tia sáng, dặn dò: "Sự việc đã đến nước này, tình hình khẩn cấp, nếu chúng ta cùng nhau hành động, e rằng sớm muộn cũng sẽ toàn quân bị diệt!" "Hay là thế này, chúng ta chia làm ba đường, bần đạo dẫn người đến Đông Hải, tìm cầu Thánh Phụ cứu Nhân tộc ta khỏi nước sôi lửa bỏng!" "Hai người dẫn những người còn lại, đến Oa Hoàng Cung...!" Nghe lời này, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị khẽ gật đầu, lo lắng nói: "Nếu đã như vậy, không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường!" "Ừ, đại ca, bảo trọng!" "Hai người trên đường cũng cẩn thận!" Ba người vội vàng chào hỏi, mỗi người dẫn một đội Nhân tộc chia ra hướng về Thần Đình và Oa Hoàng Cung mà chạy.

Chương 109

Cùng lúc đó.

Vạn Thọ Sơn.

Mấy ngàn Nhân tộc, bị đại quân Yêu tộc, truy đuổi không ngừng.

Thỉnh thoảng truyền ra những tiếng cười cuồng loạn.

Thấy Ngũ Trang Quán gần trong gang tấc, nhóm Nhân tộc đó, lập tức quỳ xuống, lớn tiếng hô: "Trấn Nguyên Tử đại tiên, xin cứu chúng tôi một mạng!" "Trấn Nguyên Tử đại tiên, xin cứu chúng tôi một mạng!" Trong nhất thời, những tiếng cầu cứu, vang vọng khắp Vạn Thọ Sơn, không dứt.

Lũ Yêu tộc đang truy đuổi, thấy cảnh này, cũng đầy hứng thú nhìn.

Trên đường đi, không biết đã thấy nhóm Nhân tộc này cầu cứu bao nhiêu tiên nhân Hồng Hoang.

Nhưng cuối cùng, không một ngoại lệ, đều không có ai chịu ra tay tương trợ.

Dù sao hiện tại Yêu tộc, đang như mặt trời ban trưa, lúc này nếu cứu Nhân tộc, không phải là rảnh rỗi không có việc gì làm, tự tìm tai họa sao?

Huống hồ, khi xuống Hồng Hoang, Đế Tuấn đã đặc biệt dặn dò, hành động lần này, chủ yếu là để thu thập oán niệm của Nhân tộc.

Nếu không phải vậy, nhóm Nhân tộc này có thể sống đến bây giờ hay không, vẫn còn là một ẩn số.

"Kêu đi, kêu rách họng cũng không có ai giúp đâu!" "Cũng không nhìn xem, ở thế giới Hồng Hoang này, ai dám đối đầu với Yêu tộc ta,

không phải là sống chán rồi, tìm chết sao?" "Nhận mệnh đi!" "...!" Vô số Yêu tộc, ha ha cười lớn chế nhạo Nhân tộc.

Như đã nắm chắc phần thắng.

Dù sao Yêu tộc có mấy vị Chuẩn Thánh đại năng, chỉ bằng Trấn Nguyên Tử, dọa chết hắn cũng không dám có động tĩnh gì.

Trong Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử mặt mày giận dữ, lạnh lùng quát: "Yêu tộc, cũng quá kiêu ngạo rồi!" "Bần đạo hôm nay, thật sự sẽ cứu nhóm Nhân tộc này, xem các ngươi có thể làm gì bần đạo!" Nói xong, thân hình Trấn Nguyên Tử lóe lên, xuất hiện trước mặt Nhân tộc.

Sau đó phất tay áo bào, vận chuyển Tụ Lý Càn Khôn, giấu mấy ngàn Nhân tộc vào trong cơ thể, quay đầu trở về Ngũ Trang Quán.

Trong lúc đó, Trấn Nguyên Tử không hề để ý đến đại quân Yêu tộc ở không xa.

"Đại...

đại vương, phải làm sao bây giờ?" Đại quân Yêu tộc nhìn Trấn Nguyên Tử một loạt động tác hành vân lưu thủy, cứu Nhân tộc, mặt đầy ngơ ngác nhìn về phía người lãnh quân.

"Mẹ nó, mù à!" "Xông vào, giết!" Lời này vừa ra, đại quân Yêu tộc rút vũ khí, khí thế hung hăng xông về phía Ngũ Trang Quán.

"Hừ!" "Chỉ bằng các ngươi, cũng xứng xông vào đạo quan của bần đạo, đúng là si tâm vọng tưởng!" Trấn Nguyên Tử lạnh lùng hừ, pháp lực quanh thân cuộn trào, phất tay áo bào, Địa Nguyên Đại Trận, đột nhiên, được bố trí ra. .....

Trong Thần Đình.

Long Vương mở mắt, quát lớn: "Đế Tuấn, ngươi dám động đến

Nhân tộc, xem ra không đánh ngươi một trận, ngươi lại không biết trời cao đất dày là gì!" Giây tiếp theo, Long Vương xé rách hư không, trực tiếp bước về phía đại lục Hồng Hoang.

Cùng lúc đó.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa cũng mặt đầy giận dữ, từ đại lục Hồng Hoang, xé rách hư không, đi ra.

Tương đối với Long Vương, Nữ Oa vừa bước ra khỏi Oa Hoàng Cung, đã bị Chuẩn Đề đã mai phục từ trước, chặn đường.

"Chuẩn Đề, ngươi có ý gì?" Nữ Oa sắc mặt âm trầm, không chút thiện cảm chất vấn.

Chuẩn Đề thấy vậy, cười nói: "Nữ Oa đạo hữu, nghe bần đạo một lời khuyên, đây là đại kiếp của Nhân tộc, nếu ngươi xen vào nhất định sẽ dính vào nhân quả, đến lúc đó, Nữ Oa đạo hữu tất định sẽ lún sâu vào vũng lầy!" Chuẩn Đề lời vừa dứt, Nữ Oa nhíu mày, nói: "Nhân quả của Nhân tộc ta đã dính vào từ lúc tạo ra họ rồi, xin Chuẩn Đề đạo hữu hãy tạo điều kiện thuận lợi!" Đối với những lời quỷ quái của Chuẩn Đề, Nữ Oa hoàn toàn không tin, huống hồ đã là Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, sao nàng có thể để Nhân tộc rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng!

Chỉ thấy Chuẩn Đề hai tay chắp lại, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, rồi trở nên vô cùng âm trầm, nói: "Nữ Oa, bần đạo đã hết lời khuyên bảo, ngươi lại không biết tốt xấu như vậy!" "Nếu đã như vậy, đừng trách bần đạo ra tay vô tình!" Nữ Oa nghe lời này, sắc mặt càng thêm âm trầm, liền biết Chuẩn Đề lúc này xuất hiện ở đây, nhất định có mưu đồ!

Nữ Oa nghĩ đến Nhân tộc đang gặp nạn, không nói hai lời, ngọc thủ nắm chặt, Thiên Xà Trượng lập tức xuất hiện, rồi liền đánh về phía Chuẩn Đề đạo nhân!

Cùng là Thánh nhân, Chuẩn Đề sao có thể dễ dàng bại trận, lật tay, Thất Bảo Diệu Thụ lập tức chặn được công kích của Nữ Oa!

Hai người đánh nhau bất phân thắng bại, đáng thương nhất là những ngọn núi lớn, bị hai người dùng pháp khí trực tiếp đánh nát!

Nữ Oa thấy nhất thời không làm gì được Chuẩn Đề, trong lòng không khỏi có chút lo lắng!

Chuẩn Đề chính vì nhìn rõ điểm này, nên từ đầu đến cuối không hoảng không vội đề phòng, thật sự không được thì quay đầu chạy!

Hắn phát huy bản lĩnh không biết xấu hổ của mình đến cực hạn, mục đích của Chuẩn Đề là để giữ chân Nữ Oa, không để nàng đi cứu viện Nhân tộc! .....

"Có Bần đạo ở đây, Nhân tộc chưa đến lúc diệt vong.

Các ngươi liệu mà làm!" Yêu sư Côn Bằng vốn định cầu kiến Thái Thanh Lão Tử, nhưng Lão Tử dường như đã sớm biết trước, bèn sai giáo đồng ra đây chờ đợi!

Yêu sư Côn Bằng nghe vậy, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, dù sao Thái Thanh Lão Tử một câu cũng không hề hé lộ!

"Không biết bần đạo có thể…!" Yêu sư Côn Bằng đột nhiên phát hiện, gã giáo đồng kia không biết từ lúc nào đã quay về đạo quan, thấy vậy, Côn Bằng liền xoay người rời đi, không hề có chút dừng lại!

Chương 110

Yêu sư Côn Bằng đã hiểu rõ thái độ của Nhân giáo, chỉ cần Nhân loại còn tồn tại trên đời, họ tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào đại kiếp của Nhân tộc!

Chỉ là Thái Thanh Lão Tử cũng không ngờ, chỉ vì chuyện này mà khiến Long Vương nổi trận lôi đình, trực tiếp phế bỏ cả Nhân giáo!

"Yêu tộc, quả thực là đang tìm chết, lại dám ra tay với Nhân tộc, chẳng lẽ quên mất bản hoàng là Thánh phụ sao!" Giọng nói trống rỗng của Long Vương trong nháy mắt xé rách hư không, truyền vào tai của đông đảo người Yêu tộc!

"Tổ… Long Vương!" Tiếng của Long Vương vừa dứt, những yêu tu vốn đang truy đuổi Nhân tộc lập tức đổi hướng, bỏ chạy về phía xa, chỉ là chúng đã đánh giá thấp ngọn lửa giận của Long Vương!

"Đả thương Nhân tộc rồi còn muốn chạy trốn, không phải là đang nằm mơ giữa ban ngày sao!" Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong nháy mắt xé rách hư không, ngay sau đó một đạo kim quang vụt biến, Long Vương mình khoác long bào đã hiện ra trên đỉnh đầu của đám người Yêu tộc!

Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lập tức lao xuống, trong nháy mắt đoạt đi tính mạng của vô số người Yêu tộc!

"Tổ… Long Vương đạo hữu, chúng ta biết sai rồi, xin Long Vương đạo hữu thủ hạ lưu tình, tha cho chúng ta một mạng!" Long Vương mặt đầy sát khí, giận dữ nói: "Các ngươi có từng lưu tình với Nhân tộc không?

Rút tinh huyết, câu linh hồn của họ, bây giờ lại dám cầu xin ta!"

Long Vương lật tay lần nữa, một đạo kiếm khí phát ra lại đoạt đi tính mạng của vô số người Yêu tộc!

"Bái kiến Thánh phụ!" Nhân tộc sau khi nhìn thấy Long Vương, lập tức nước mắt lưng tròng, vô cùng kích động mà quỳ xuống đất!

Mong lung trong lòng Long Vương lại có thêm một tia tín ngưỡng lực, tuy rằng vô cùng yếu ớt, nhưng Long Vương vẫn cảm nhận được!

Long Vương giấu kiếm sau lưng, lật tay một cái, nhẹ nhàng nâng những người Nhân tộc dưới chân lên, nhưng khi nhìn thấy những người Nhân tộc tan tác nát tan này, sát khí lại một lần nữa bao phủ khắp người Long Vương!

"Chết tiệt!" Long Vương vung một kiếm ngang trời, nhưng đúng lúc này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã đuổi tới!

"Long Vương đạo hữu, thủ hạ lưu tình!" Long Vương lại không hề có chút do dự nào, một kiếm chém ra, tất cả Yêu tộc có mặt tại đây lập tức hóa thành từng đám mây máu, biến mất giữa đất trời!

Nhân tộc thấy vậy, lập tức reo hò!

"Thánh phụ!

Thánh phụ!" Long Vương lại chuyển ánh mắt, lặng lẽ nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang lao tới như điên!

Đông Hoàng Thái Nhất thấy Long Vương lại vô tình như vậy, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, nói: "Long Vương, ngươi dám nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc ta!" "Bành…!" Long Vương không nói lời nào, lóe người đến trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, lật tay một cái, pháp lực cuồng bạo phun ra, Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp bị đánh bay ra ngoài trăm vạn dặm!

"Long Vương…!" Đế Tuấn vừa định nói, liền cảm thấy một trận

gió lạnh thổi qua bên cạnh, hắn chậm rãi quay cái đầu lâu cứng ngắc lại, nhưng thứ chờ đợi hắn lại là một nắm đấm to như bao cát!

"Đế Tuấn, ngươi dám động đến con dân của bản hoàng, chán sống rồi sao!" Mái tóc bạc ba ngàn trượng của Long Vương bay múa theo gió, đạo bào trên người kêu phần phật, chỉ thấy Long Vương thuận theo chiều gió, một cước đá thẳng vào mặt Đế Tuấn!

Đế Tuấn thuận thế bay ngược ra ngoài ngàn vạn dặm, trong lúc đó không biết đã đâm nát bao nhiêu cây cổ thụ!

Long Vương lại cảm thấy vẫn chưa đủ, dù sao Nhân tộc phải trải qua mấy vạn năm phát triển mới có quy mô như ngày nay, nhưng sau chuyện này, lại trở nên hữu danh vô thực!

Long Vương lập tức hóa thành một đạo lưu quang, Đông Hoàng Thái Nhất đáng thương vừa mới bò dậy từ dưới đất, đã bị Long Vương một cước đạp sâu vào trong lòng đất lần nữa!

Lấy Đông Hoàng Thái Nhất làm trung tâm, phương viên mấy vạn dặm lập tức biến thành một cái hố sâu khổng lồ!

Ngay sau đó, Long Vương dùng một tay tóm lấy, Đông Hoàng Thái Nhất lại xuất hiện trong tay Long Vương, Long Vương lạnh lùng quát: "Nếu không phải lượng kiếp sắp đến, ta nhất định sẽ để các ngươi chôn cùng Nhân tộc!" "Bành…!" Đế Tuấn vì khí tức hỗn loạn, phanh gấp một cái trực tiếp ngã nhào dưới chân Long Vương, Long Vương thấy vậy không khỏi cười nói: "Suýt nữa thì quên mất ngươi!" Đông Hoàng Thái Nhất đáng thương, trực tiếp bị Long Vương dùng làm vũ khí, nện thẳng về phía Đế Tuấn!

"Ầm…" Theo một tiếng nổ vang, Long Vương lửa giận chưa tiêu, thân hình lóe lên, túm lấy hai chân Đông Hoàng Thái Nhất, vung lên như đang bổ củi.

“Bành…!” “Bành…!” Những âm thanh như vậy nối tiếp nhau vang lên, phải đến mấy trăm lần sau, Long Vương mới dừng động tác trong tay!

Nhìn cảnh tượng này, những người Nhân tộc còn sống sót đều sững sờ tại chỗ, không biết phải làm sao!

Thực sự không dám tưởng tượng, vị Thánh phụ ngày thường hiền hòa, cũng có một mặt bạo lực như vậy, thậm chí linh hồn của họ cũng không nhịn được mà run rẩy, bèn cẩn thận lùi về phía sau!

Chỉ là tất cả những điều này đều bị Long Vương nhìn thấy, nhưng hắn cũng không nói gì.

Nếu Long Vương không phải là Thánh phụ của Nhân tộc, có lẽ hắn cũng sẽ không nhúng tay vào những chuyện như thế này!

Long Vương lật tay một cái, lôi Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn từ trong hố sâu ra, trực tiếp ném lên mặt đất!

Tuy hai người hít vào nhiều thở ra ít nhưng Long Vương lại vô cùng rõ ràng, chẳng bao lâu nữa hai kẻ này sẽ lại tươi tỉnh nhảy nhót!

Long Vương lóe người đến trước mặt Nhân tộc, chậm rãi hỏi: “Nhân tộc lẽ nào chỉ còn lại mấy người thôi sao?” Một lão giả già nua, tóc đã hoa râm chậm rãi bước ra, nói: “Toại Nhân thị, tham kiến Thánh phụ!” “Tam tổ chúng ta vì để lại cho Nhân tộc một tia huyết mạch, bèn chia làm hai đường để chạy trốn, bần đạo dẫn một bộ phận tộc nhân đến Đông Hải cầu cứu ngài, số tộc nhân còn lại đến Oa Hoàng Cung tìm Thánh mẫu để xin che chở!” Long Vương nghe vậy, chậm rãi gật đầu, nhưng lão nhân tự xưng là tộc trưởng Toại Nhân thị kia lại đột nhiên quỳ xuống!

“Thánh phụ, xin hãy cứu Nhân tộc!” Long Vương thấy vậy, vội vàng dùng pháp lực nâng ông ta dậy, nói: “Yên tâm đi, bản hoàng đã

đến rồi, sẽ không để các ngươi chịu khổ nữa!" Long Vương lật tay một cái, dùng pháp lực nâng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng với Nhân tộc ở đây lên không trung, sau đó lật tay lần nữa, xé rách không gian, hướng về phía Đông Hải!

Long Vương lại không khỏi có chút lo lắng cho an nguy của Nữ Oa, dù sao theo lý, Nữ Oa đáng lẽ đã sớm xuất hiện, nhưng đến bây giờ, vẫn không có bất kỳ tin tức nào của nàng!

Bên ngoài Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa pháp lực quanh thân cuộn trào, tay áo vung lên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ hiện ra, nàng lạnh lùng quát: "Chuẩn Đề, nếu còn cản trở bản cung!" "Thì đừng trách bản cung thủ hạ vô tình!" Chuẩn Đề ánh mắt ngưng trọng, sắc mặt kiên nghị, nói: "Nữ Oa đạo hữu, bần đạo cũng là vì tốt cho ngươi, chuyện của Nhân tộc, đạo hữu đừng nên dính vào!" Nhìn bề ngoài thì lời Chuẩn Đề nói còn hay hơn cả hát!

Thực ra ý đồ trong lòng Chuẩn Đề, Nữ Oa làm sao không biết.

Từ khi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sáng lập Tây phương giáo, chứng đạo thành Thánh.

Có thể nói là không lúc nào không mong ngóng phương Đông đại loạn, để có thể thừa cơ mưu lợi.

"Nếu đã như vậy, vậy đừng trách bản cung trở mặt không nhận người quen!" "Cút!" Nữ Oa vung tay, Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhanh như chớp lao về phía Chuẩn Đề.

Phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vô số núi non sông ngòi, địa hỏa phong lôi, hỗn độn chi khí, cùng nhau phóng về phía Chuẩn Đề.

Chương 111

"Nữ Oa, con mẹ nó ngươi điên rồi!" Chuẩn Đề tê cả da đầu mà gầm lên.

Chuẩn Đề nằm mơ cũng không ngờ, Nữ Oa vì muốn đến Hồng Hoang đại lục, mà không tiếc dùng đến cực phẩm tiên thiên pháp bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, để đối phó hắn.

"Hừ!" "Lắm lời!" Nữ Oa khinh thường nói.

Ban đầu, nếu Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không lập ra mấy đạo đại hoành nguyện, có thể chứng đạo thành Thánh hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã gần trong gang tấc, Chuẩn Đề cũng không dám sơ suất chút nào, lập tức vung tay một cái, Thất Diệu Bảo Thụ, tựa như chư thiên khánh vân, hiển hóa ra.

"Đi!" Chuẩn Đề vung tay, Thất Diệu Bảo Thụ với tốc độ mắt thường có thể thấy, nhanh chóng lớn lên.

Mãi đến khi cao ức vạn trượng, mới dừng lại.

Cùng lúc đó, Nữ Oa điều khiển Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng đã đến trước mắt Chuẩn Đề.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Theo một tiếng nổ vang, không gian trong phạm vi mấy vạn dặm, đột nhiên tan tành.

Nữ Oa, Chuẩn Đề cũng vì thế mà phải lùi lại mấy bước, mới ổn định được thân hình.

“Chuẩn Đề, bản cung với ngươi không chết không thôi!” Nữ Oa vung tay, điều khiển Sơn Hà Xã Tắc Đồ không màng sống chết mà đập thẳng vào mặt Chuẩn Đề.

Bởi vì lúc này Nhân tộc đang bị Yêu tộc tàn sát thảm thương.

Không cho phép Nữ Oa kéo dài thêm nữa.

Nhưng Chuẩn Đề căn bản không muốn đánh cứng với Nữ Oa, mỗi lần Nữ Oa sắp đắc thủ, đều bị Chuẩn Đề khéo léo né đi.

Cứ như vậy, Nữ Oa, Chuẩn Đề hai người, ở bên ngoài Oa Hoàng Cung, đánh đến khó phân thắng bại.

Nếu không phải Oa Hoàng Cung là đạo trường của Nữ Oa, phi phàm tầm thường.

Sợ là sớm đã bị đánh thành tro bụi.

Bên bờ Đông Hải.

Đại quân Yêu tộc còn sót lại, nhìn thấy Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất hai người đang thoi thóp, đều sững sờ tại chỗ, không biết phải làm sao.

Bởi vì không xa, chính là Long Vương.

Ở trước mặt Thánh nhân mà bỏ chạy, e rằng chẳng khác nào tìm chết.

“Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, thằng nào cho các ngươi dũng khí, dám động thủ với Nhân tộc?” “Lẽ nào cho rằng bản hoàng không tồn tại sao?” Long Vương sắc mặt âm trầm, khinh thường nói.

Nếu không phải Yêu tộc là một trong những nhân vật chính của lượng kiếp lần này, không đáng bị diệt.

Long Vương hận không thể bây giờ để Yêu tộc, triệt để biến mất trong thế giới Hồng Hoang.

Hậu Thổ, Tam Thanh, các đại năng Hồng Hoang, đều phóng thần thức, ẩn mình trong hư không, quan sát cảnh tượng trước mắt.

Đặc biệt là Tam Thanh, khi nhìn thấy thực lực cường đại của Long Vương, thì triệt để ngây người, không biết phải làm sao.

Thậm chí còn định bụng quay về cảnh cáo đệ tử dưới trướng, sau này tuyệt đối không được xảy ra mâu thuẫn với người của Thần đình.

"Phụt!" Đông Hoàng Thái Nhất khó khăn bò dậy được nửa người, trong khoảnh khắc, từng ngụm máu tươi, ộc ộc phun ra.

Đế Tuấn, thập đại Yêu thánh, cũng toàn thân run rẩy, ánh mắt không thiện chí mà nhìn chằm chằm về phía Long Vương.

Sợ rằng Long Vương sẽ triệt để xóa sổ họ tại đây.

Trong lòng Đế Tuấn, có thể nói là hối hận vô cùng.

Nếu không phải lúc đầu đầu óc nóng lên, quyết định tàn sát Nhân tộc, luyện chế tuyệt thế thần binh.

Cũng sẽ không đến nỗi rơi vào cục diện như thế này.

Long Vương ánh mắt lướt qua đám Yêu tộc còn sót lại, lạnh lùng quát: "Cút!" "Sau này, nếu còn dám bất lợi với Nhân tộc, đừng trách bản hoàng đạp nát Thiên đình!" Lời này vừa ra, thập đại Yêu thánh thân hình lóe lên, đỡ lấy Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, quay đầu trở về Thiên đình của Yêu tộc.

"Đa tạ Thánh phụ, cứu Nhân tộc ta!" "Đa tạ Thánh phụ, cứu Nhân tộc ta!" "......!" Đúng lúc này, từng đạo âm thanh vang dội, xé rách chân trời, vang vọng khắp cửu tiêu.

"Không cút, muốn bản hoàng mời sao?" Long Vương ánh mắt nhìn quanh một vòng, một cỗ uy áp Thánh nhân đáng sợ, lập tức từ hư không lan tỏa ra.

Không lâu sau, trên Hồng Hoang đại lục, vô số đại năng cường giả, đều không nhịn được mà phun ra một ngụm máu.

Ngay cả Tam Thanh, cũng sắc mặt tái nhợt, chẳng khá hơn là bao.

"Thánh phụ, vì sao Nhân tộc gặp đại kiếp này, Thánh mẫu lại chậm chạp chưa xuất hiện?" "Chẳng lẽ Thánh mẫu…!" Nghe vậy, đôi mắt sâu thẳm của Long Vương, xé rách hư không, nhìn thẳng về Oa Hoàng Cung.

Khi thấy Nữ Oa đang bị Chuẩn Đề cản trở, một cỗ khí tức âm trầm, không thể kiểm soát mà từ trong cơ thể Long Vương tuôn ra, hắn lạnh lùng quát: "Lão lừa ngốc, tìm chết!" "Thánh… Thánh phụ đại nhân!" Bị thánh uy của Long Vương áp chế, Tam tổ Nhân tộc toàn thân khó chịu mở miệng nói.

Chương 112

Long Vương hoàn hồn, nhìn thấy sắc mặt Nhân tộc đỏ bừng, khí tức yếu ớt.

Vội vàng thu hồi khí tức, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, nhất thời không kiểm soát được, suýt nữa gây ra đại họa!" "Toại Nhân thị, ngươi cứ an định Nhân tộc trước, bản hoàng đi một lát sẽ về!" Lời vừa dứt, không đợi Toại Nhân thị mở miệng, Long Vương vung tay, xé rách không gian, nhanh chóng bay về phía Oa Hoàng Cung.

Trong lòng Long Vương, sớm đã xem Nữ Oa là nữ nhân của mình.

Bây giờ, Chuẩn Đề bắt nạt Nữ Oa, khiến Long Vương, làm sao có thể nhịn.

Long có nghịch lân, chạm vào tất chết.

Hành động của Chuẩn Đề, không nghi ngờ gì là đang tự tìm đường chết.

Bên ngoài Oa Hoàng Cung.

"Chuẩn Đề lão lừa ngốc, nữ nhân của bản hoàng mà cũng dám bắt nạt, ngươi chán sống rồi phải không!" Đúng lúc Chuẩn Đề và Nữ Oa đang đánh nhau khó phân thắng bại, một tiếng gầm giận dữ, bỗng nhiên truyền đến.

Vừa nghe thấy lời này, Chuẩn Đề sợ đến giật nảy mình, quay đầu bỏ đi.

Làm gì còn tâm tư cản trở Nữ Oa.

Ban đầu, Long Vương chưa thành Thánh, đã có thể ấn hắn ra mà đập.

Càng đừng nói, bây giờ đối mặt với Long Vương hiện tại.

Chuẩn Đề sợ rằng căn bản không có chút dư địa để chống đỡ.

Một mình Nữ Oa, đã đủ cho Chuẩn Đề chịu đựng rồi.

Thêm vào một Long Vương khủng bố như vậy, Chuẩn Đề nếu không chạy, có thể sống sót trở về Tây phương hay không, vẫn còn là một ẩn số.

"Hừ!" "Bắt nạt xong nữ nhân của bản hoàng, rồi cứ thế bỏ đi sao!" "Ngươi nghĩ có khả năng đó không?" Nữ Oa vốn trong lòng đang phẫn nộ không thôi, nghe thấy lời này, gò má trong nháy mắt đỏ bừng, lộ ra vẻ e thẹn của một tiểu nữ nhân.

Giây tiếp theo.

Long Vương hiện thân tại Oa Hoàng Cung, pháp lực quanh thân cuộn trào, vung tay một cái, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Định Quang Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, Thí Thần Thương cùng các pháp bảo công kích khác, không hề giữ lại mà điên cuồng gào thét lao về phía Chuẩn Đề.

Vèo vèo vèo!

Ầm…!

Chỉ nghe từng tiếng xé gió vang lên.

Không đợi Chuẩn Đề hoàn hồn, mấy kiện pháp bảo đã nện vào sau lưng hắn.

Dư chấn khủng bố, trong khoảnh khắc, tựa như thủy triều, càn quét không gian phương viên mấy vạn dặm quanh Oa Hoàng Cung.

Phụt!

Trong nháy mắt, đợi dư chấn tan đi, Chuẩn Đề như một con chó chết, nằm trên mặt đất, thở không ra hơi, từng ngụm từng ngụm, ộc

ộc phun máu.

Đạo bào trên người Chuẩn Đề, cũng bị dư chấn xé rách nát bươm.

Thậm chí khí tức trong cơ thể, cũng đang dần dần suy yếu.

Nếu không phải Chuẩn Đề là thân thể Thánh nhân, e rằng sớm đã không biết chết đi bao nhiêu lần rồi.

Qua một lúc lâu.

Chuẩn Đề khó khăn lắm mới áp chế được thương thế trong cơ thể, vừa mở mắt ra, đã thấy Long Vương đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Chuẩn Đề, lập tức có một dự cảm không lành, nảy sinh ra.

"Tổ… Long Vương đạo hữu, bần đạo vừa rồi chỉ là vì Nữ Oa đạo hữu, không muốn nàng nhúng tay vào đại kiếp của Nhân tộc!" "Tuyệt không phải là bắt nạt Nữ Oa đạo hữu!" "……!" Đối với lời biện giải của Chuẩn Đề, Long Vương khinh thường nói: "Loại người như ngươi, làm gì có lòng tốt, chỉ sợ là chồn chúc Tết gà, chẳng có ý tốt gì!" "Huống hồ, Nữ Oa đạo hữu có nhúng tay vào chuyện Nhân tộc hay không, liên quan quái gì đến ngươi!" "Bản hoàng nhúng tay vào đại kiếp của Nhân tộc, chẳng lẽ ngươi cũng cản trở bản hoàng hay sao?" Nghe thấy lời này, Chuẩn Đề nhất thời, thật sự không biết nên phản bác như thế nào.

Bởi vì Chuẩn Đề không thể nào nói ra, lần này cản trở Nữ Oa, chỉ là để gây rối phương Đông!

Nếu như vậy, e rằng Tam Thanh cũng sẽ không tha cho hắn.

"Long Vương đạo hữu, bần đạo thật sự oan uổng a!" Đúng lúc này.

Chuẩn Đề lại ấm ức mà gào khóc.

Nếu không phải Long Vương biết rõ đức hạnh của Chuẩn Đề, có lẽ thật sự đã bị bộ dạng này của hắn, lừa gạt đi rồi.

"Nếu đã có lòng tốt như vậy, bản hoàng có lẽ thật sự có chút oan uổng cho ngươi!" "Nhưng, một chuyện ra một chuyện, ngươi cản trở Nữ Oa, bản hoàng có thể không truy cứu!" "Nhưng dám động thủ với Nữ Oa, bản hoàng nếu tha cho ngươi, e rằng thiên lý khó dung!" Lời của Long Vương, không nghi ngờ gì là khiến Chuẩn Đề vừa leo lên đỉnh cao, đã rơi xuống vực sâu.

Vốn tưởng Long Vương sẽ bỏ qua cho hắn.

Nghe thấy lời sau, Chuẩn Đề sống lưng lạnh toát, đoán rằng chuyện này sẽ không thể cứ thế mà xong!

"Ầm…!" Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Trong khoảnh khắc Chuẩn Đề thất thần, một nắm đấm to như bao cát, đấm thẳng vào mặt hắn.

Chương 113

Một quyền này, Long Vương có thể nói là đã dùng đủ sức.

Thậm chí đánh lung lay mấy cái răng của Chuẩn Đề.

"Để cho ngươi bắt nạt nữ nhân của bản hoàng!" "Thứ không biết tốt xấu!" "Xem sau này ngươi còn dám không!" Vừa mắng, vừa như mưa sa gió giật mà nện vào người Chuẩn Đề.

Nữ Oa đuổi theo, nhìn thấy cảnh này, lập tức mắt chữ A mồm chữ O, sững sờ tại chỗ.

Đồng thời trong lòng có một trận vui mừng, dâng lên trong lòng.

Nữ Oa lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác được người khác bảo vệ, hóa ra lại vi diệu đến thế.

Không biết qua bao lâu.

Long Vương đánh Chuẩn Đề đến không ra hình người, mới chịu dừng tay.

Cũng may Chuẩn Đề là cây Bồ Đề hóa hình, không có mẹ già.

Nếu không, với bộ dạng này, e rằng mẹ già của Chuẩn Đề, cũng chưa chắc nhận ra.

"Nhổ!" Long Vương nhổ một bãi nước bọt vào người Chuẩn Đề, mới xoay người đến trước mặt Nữ Oa.

"Nữ Oa đạo hữu, để ngươi chê cười rồi!" "Bản hoàng kỳ thực rất ôn nhu!" Nữ Oa nhìn bộ dạng cười tủm tỉm của Long Vương, liên tưởng đến cảnh tượng vừa rồi, chép chép miệng, nói: "Ta tin ngươi cái quỷ đầu to!" Lời vừa dứt, Nữ Oa nghĩ đến Nhân tộc, thầm nghĩ: "Không ổn!" "Long Vương đạo hữu, bần đạo có chút việc riêng cần

xử lý, xin đi trước một bước!" Nói xong Nữ Oa xoay người về phía Hồng Hoang đại lục nơi Nhân tộc tụ tập, điên cuồng chạy đi.

Bên bờ Đông Hải.

Nữ Oa nhìn thấy Nhân tộc thây chất đầy đồng, nghiến răng nghiến lợi: "Yêu tộc, bản cung muốn các ngươi nợ máu trả bằng máu!" Vốn tưởng rằng Nhân tộc đã bị Yêu tộc triệt để diệt tộc.

Ai ngờ, không xa, Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị bước tới, quỳ xuống đất nói: "Thánh mẫu, cuối cùng ngài cũng đã đến!" "Xin hãy làm chủ cho chúng ta!" Nói rồi, không ít người Nhân tộc vành mắt, đều đỏ hoe.

"Yên tâm, bản cung tự sẽ đòi lại công đạo cho các ngươi!" Vốn tưởng Nhân tộc có thể đã bị diệt tuyệt hoàn toàn, khi thấy có mấy trăm vạn người Nhân tộc còn sống, trong lòng Nữ Oa, lập tức vui mừng.

Dựa vào tốc độ sinh sản của Nhân tộc, chỉ cần không bị diệt tuyệt hoàn toàn, muốn tiếp tục duy trì, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Đúng rồi, các ngươi làm sao mà sống sót được!" Nữ Oa trăm điều không giải thích được, trong lòng có phần tò mò mà hỏi.

Bởi vì theo hiểu biết của Nữ Oa về Yêu tộc, chỉ cần Yêu tộc xuất động, tuyệt đối không thể nào để lại bất kỳ một người sống nào.

Huống hồ, Nhân tộc trời sinh yếu đuối, cả Nhân tộc, cũng chỉ có Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị đạt đến tu vi Đại La Kim Tiên.

Những người Nhân tộc còn lại, ngay cả Thái Ất Kim Tiên, cũng chưa đạt tới.

Nếu như không có người giúp đỡ, e rằng có đánh chết Nữ Oa, nàng cũng sẽ không tin.

“Khải bẩm Thánh mẫu, trước đó Thánh phụ đã ra tay, đánh lui Yêu tộc!” “Còn có Trấn Nguyên Tử đại tiên của Ngũ Trang Quán, cứu được một nhóm Nhân tộc!” “Mới khiến chúng ta không bị diệt tuyệt!” Vừa nghe Long Vương cứu Nhân tộc khỏi nước sôi lửa bỏng, trong lòng Nữ Oa không khỏi có chút gợn sóng.

“Tham kiến Thánh phụ!” Đúng lúc Nữ Oa đang thất thần, Tam tổ Nhân tộc, dẫn theo những người Nhân tộc còn lại, quỳ xuống cung nghênh Long Vương đang lặng lẽ xuất hiện sau lưng Nữ Oa.

“Được rồi, đều đứng dậy đi!” “Lát nữa, đến Thần đình, lúc đó, sẽ có người sắp xếp chỗ ở cho các ngươi!” “Như vậy, cũng sẽ không bị các chủng tộc khác tấn công…!” Nghe thấy lời này, Tam tổ Nhân tộc mắt sáng lên, lập tức khấu tạ: “Đa tạ Thánh phụ!” Những người Nhân tộc còn lại, cũng không ngừng dập đầu với Long Vương.

“Long Vương đạo hữu, đại ân không lời nào cảm tạ hết, sau này có việc gì cần đến bần đạo, bần đạo quyết không nhíu mày!” Nghe vậy, Long Vương nhướng mày, trêu chọc nói: “Nữ Oa đạo hữu, nói vậy, không phải quá khách sáo sao?” Trên mặt đất, Nhân tộc nhìn thấy Thánh phụ, Thánh mẫu nói nói cười cười, cũng không dám mở miệng làm phiền.

Tam tổ Nhân tộc, thì thầm to nhỏ.

Kiếp nạn lần này của Nhân tộc, Long Vương, Nữ Oa lần lượt hiện thân, bày tỏ thái độ.

Thái Thanh Lão Tử, thân là giáo chủ Nhân giáo, lại chậm chạp chưa từng hiện thân.

Khiến cho lòng tin của Nhân tộc đối với Nhân giáo, nhanh chóng tan biến.

Nhìn Nhân tộc điêu tàn, Nữ Oa mày nhíu chặt, biểu cảm trên mặt

âm tình bất định!

Long Vương thấy vậy, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, cùng Nữ Oa đứng song song, nhìn theo Nhân tộc đang từ từ rời đi!

Mãi cho đến khi bóng dáng Nhân tộc biến mất ở chân trời, Long Vương mới nói: "Đây là đại kiếp của Nhân tộc, không cần phải tự trách mình như vậy!" Nhưng đúng lúc này, Nữ Oa lại đột nhiên khóc nấc lên, nghẹn ngào nói: "...Bọn họ đều do bản cung tự tay tạo ra, bản cung sao có thể không đau lòng!" Long Vương nghe thấy lời này, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống, không nói lời nào liền xé rách không gian, bay đến nơi Nhân tộc từng cư ngụ!

"Bành…!" Thí Thần Thương lập tức từ trên trời giáng xuống, bức tượng Thái Thanh Lão Tử để lại khi xưa ầm ầm vỡ nát, đợi kim quang lướt qua, Long Vương mình khoác long bào từ trong hư không bước ra!

Long Vương tóm tay một cái, Thí Thần Thương bật khỏi mặt đất, lại rơi vào tay Long Vương!

Đợi Long Vương cầm thương định rời đi, một giọng nói dịu dàng truyền vào tai hắn!

"Long Vương đạo hữu, xin dừng bước!" Long Vương nghe vậy, ánh mắt gắt gao nhìn vào hư không, sau đó liền thấy một Nữ Oa áo trắng, yêu kiều diễm lệ xuất hiện trong tầm mắt!

Đối với sự xuất hiện của Nữ Oa, Long Vương cũng không có quá nhiều kinh ngạc, phảng phất như tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn!

Nhưng Nữ Oa sau khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Long Vương, lại có chút không bình tĩnh, không khỏi má đào ửng hồng, thậm chí không dám nhìn thẳng vào Long Vương!

Nữ Oa lờ mờ nhớ lại, lúc vừa giao chiến với Chuẩn Đề, Long Vương đã nói không ít lời ái muội, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ hắn thật sự thích mình sao!

"Khụ khụ khụ…" Long Vương khi nhìn thấy khoảnh khắc mê người của Nữ Oa, không khỏi có chút mê thất, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại, cố làm ra vẻ thâm trầm mà ho khan mấy tiếng!

Tiếng ho của Long Vương cũng làm Nữ Oa bừng tỉnh, chỉ thấy má đào ửng hồng, kết hợp với khuôn mặt tinh xảo kia càng lộ vẻ nghi thái vạn thiên!

Chương 114

May mà định lực của Long Vương phi thường, cố làm ra vẻ trấn tĩnh hỏi: "Nữ Oa đạo hữu tìm bản hoàng không biết có việc gì?" Tiếng của Long Vương vừa dứt, má đào của Nữ Oa lại càng thêm ửng hồng, khiến lòng Long Vương không khỏi một trận xao động!

Nữ Oa e thẹn nói: "Long Vương đạo hữu, với tư cách là Thánh phụ của Nhân tộc, ngài có cách nhìn gì về chuyện này?" Long Vương nghe vậy, lập tức ý thức được chủ đề của sự việc đã đến, bèn gạt bỏ hết tạp niệm, ánh mắt sáng rực nhìn Nữ Oa!

Long Vương trầm mặc một lúc, mặt mày bình tĩnh nói: "Nhân tộc đại hưng, Nhân giáo tất phế!" Một cỗ sát ý ngút trời từ trên người Long Vương đột nhiên bùng nổ, thậm chí ngay cả Nữ Oa cũng hết sức kinh ngạc, không hiểu tại sao mà nhìn Long Vương!

Trong chốc lát, xa ở phương Đông, trong Bát Cảnh Cung trên núi Thủ Dương, Thái Thanh Lão Tử đột nhiên mở mắt, giận dữ gầm lên: "Kẻ nào dám phá tượng của bần đạo!" Thái Thanh Lão Tử trực tiếp xé rách không gian, hướng đến nơi Nhân tộc từng ở!

Sát ý của Long Vương dần thu lại, nhưng vẫn không che giấu được vẻ mặt đầy giận dữ!

Long Vương cùng Nữ Oa sóng vai đi, mỗi khi đến một thôn làng, sát khí trên người Long Vương lại càng sâu thêm một phần, thậm chí cả Nữ Oa, cũng mặt lạnh như băng, tựa như hàn tiêu cửu thiên!

Mỗi khi vào một thôn làng, Long Vương đều thấy một bức tượng Lão Tử sừng sững, nhưng trong mắt Long Vương, bức tượng đó lại vô cùng trào phúng!

Vị Thánh nhân mà Nhân tộc tín phụng, lúc nguy nan lại bỏ mặc

họ, đổi lại là ai, trong lòng cũng sẽ thất vọng!

Theo lý, Thái Thanh Lão Tử đáng lẽ phải là người đầu tiên xuất hiện, nhưng đến cuối cùng, Thái Thanh Lão Tử cũng không hề hiện thân, đây cũng là nguyên nhân khiến Long Vương chấn nộ!

Long Vương lật tay một cái, Thí Thần Thương tích tụ chờ phát động, nhưng đúng lúc này bóng dáng Thái Thanh Lão Tử xuất hiện trước bức tượng đỡ lấy đòn tấn công!

Thái Thanh Lão Tử mặt đầy phẫn nộ trừng mắt nhìn Long Vương và Nữ Oa, gầm lên: "Long Vương, Nữ Oa, tại sao lại phá đạo trường của bần đạo!" Long Vương lại khinh bỉ nhìn Lão Tử, bình tĩnh nói: "Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến!" Long Vương lóe người đến bên cạnh Thái Thanh Lão Tử, giận dữ quát: "Đạo trường của ngươi?

Đạo trường của ngươi có thấy Nhân tộc đang giãy giụa trong nước sôi lửa bỏng không?" Thái Thanh Lão Tử cảm nhận được sát khí trên người Long Vương, lập tức lùi về phía sau, chỉ là Long Vương làm sao có thể dễ dàng để hắn rút lui!

Long Vương bước tới, bám sát sau lưng Thái Thanh Lão Tử, có lẽ Thái Thanh Lão Tử tự biết không thoát khỏi lòng bàn tay của Long Vương, cuối cùng trực tiếp dừng lại, đối mặt với hắn!

Thái Thanh Lão Tử nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Long Vương, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, nhưng cũng đồng là Thánh nhân, bèn giận dữ quát: "Long Vương ngươi làm gì, bần đạo là giáo chủ Nhân giáo!" Nhưng Long Vương sau khi nghe câu này, trực tiếp bật cười, cuối cùng khuôn mặt dần dần méo mó, thậm chí có phần dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Uổng cho ngươi là giáo chủ Nhân giáo!" Chỉ thấy Long Vương lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm nháy mắt xuất hiện, lập tức một cỗ sát ý ngút trời phát ra chỉ thẳng vào Thái Thanh Lão Tử!

Thái Thanh Lão Tử thấy vậy, cũng hiểu rõ chuyện này không thể giải quyết trong hòa bình, bèn run tay ném ra, Thái Cực Đồ bay ra, hóa thành một phương thế giới, trấn áp về phía Long Vương!

Bên trong Thái Cực Đồ, ẩn chứa âm dương chí lý, huyền ảo vô cùng, địa, hỏa, phong, lôi, trong khoảnh khắc, hiển hóa ra!

Long Vương thấy vậy, không khỏi tán thưởng nói: "Không hổ danh là tiên thiên tam bảo phòng ngự đệ nhất, Thái Cực Đồ!" Nhưng sắc mặt Long Vương đột nhiên thay đổi, âm trầm nói: "Nhưng, ngươi cho rằng chỉ dựa vào Thái Cực Đồ, là có thể làm gì được bản hoàng sao?" "Nằm mơ giữa ban ngày!" Long Vương pháp lực quanh thân cuộn trào, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, từ sau lưng khánh vân, hiển hóa ra!

Không xa, Thái Thanh Lão Tử da mặt co giật mấy cái, trong lòng, vô cùng khó chịu, tuy đồng là Thánh nhân, nhưng so với Long Vương, Thái Thanh Lão Tử không thể không cảm thấy thua kém rất nhiều!

"Bành…!" Thái Cực Đồ tuy có danh xưng là tiên thiên tam bảo phòng ngự đệ nhất, nhưng trong mắt Long Vương cũng chỉ đến thế mà thôi!

Long Vương lật tay một cái, các pháp bảo sau lưng gào thét lao về phía Thái Cực Đồ, theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, bóng dáng Long Vương lại xuất hiện trong tầm mắt của Nữ Oa!

Giây tiếp theo!

Long Vương lóe người đến trước mặt Thái Thanh Lão Tử, lật tay một cái, pháp lực mãnh liệt tuôn ra, Thái Thanh không kịp phản ứng đã bị một quyền ấn lên mặt!

Chỉ nghe một tiếng xé gió, nắm đấm to như bao cát của Long

Vương, tựa như Thiên Ma Lưu Tinh Quyền, nện lên mặt Thái Thanh Lão Tử.

Thái Thanh Lão Tử đáng thương, lúc này bị Long Vương đánh cho không ra hình người, răng cửa cũng bị đánh rụng mấy cái.

Càng không cần phải nói, khuôn mặt của Thái Thanh Lão Tử đã thành bộ dạng gì.

May mà Thái Thanh Lão Tử không có mẹ già, nếu không với bộ dạng này, e rằng mẹ già của hắn, cũng chưa chắc nhận ra.

"Long Vương, ngươi khinh người quá đáng!" Khóe miệng Thái Thanh Lão Tử chảy ra một vệt máu, gầm lên.

"Bắt nạt ngươi đấy, sao nào, không phục à?

Không phục thì đánh trả đi?" Cái gọi là giết người phải giết tâm, lời của Long Vương, có thể nói là như vạn ngàn cây kim bạc rơi xuống, đâm vào tim.

Chỉ cần Thái Thanh Lão Tử có chút bản lĩnh, làm sao có thể cam tâm bị Long Vương ấn xuống đất mà ma sát.

Chẳng lẽ rảnh rỗi không có việc gì làm, tìm đánh sao?

"Ầm…!" Thái Thanh Lão Tử cãi lại, nghênh đón hắn lại là nắm đấm càng thêm điên cuồng và mạnh mẽ của Long Vương.

Không xa, Nữ Oa lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt, không hề có ý định tiến lên cản trở.

Đúng như lời Long Vương nói, Nhân giáo của Thái Thanh Lão Tử, là cội rễ của Nhân tộc.

Nhân tộc bị Yêu tộc tàn sát, theo lý, Thái Thanh Lão Tử đáng lẽ phải là người đầu tiên ra tay cứu giúp.

Nhưng cho đến cuối cùng, cũng không thấy bóng dáng Thái Thanh

Lão Tử.

Trong lòng Nữ Oa, cũng đang nén một bụng lửa.

Thậm chí nhìn thấy Thái Thanh Lão Tử bị đánh, trong lòng Nữ Oa còn có một cảm giác sảng khoái khó tả.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Những tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên, khí tức trong cơ thể Thái Thanh Lão Tử, cũng trở nên lộn xộn.

Thấy cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, Thái Thanh Lão Tử âm thầm vung tay, phóng ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Chương 115

Trong chốc lát, đợi thần quang hạ xuống, Thái Thanh Lão Tử chớp lấy cơ hội, lóe người một cái, xé rách hư không, lùi ra xa mấy trăm vạn dặm, mới thở hổn hển dừng lại.

Ánh mắt Thái Thanh Lão Tử lóe lên một tia hàn quang, nuốt mấy viên đan dược, ổn định thương thế, nói: "Long Vương, bần đạo với ngươi thế bất lưỡng lập!

Sẽ có một ngày, bần đạo sẽ để Thần đình của ngươi, biến mất trong Hồng Hoang!" …!

Ném lại lời độc địa, Thái Thanh Lão Tử không dám tiếp tục ở lại, vung tay một cái, xé rách không gian, định trốn khỏi đây.

Sợ bị Long Vương đuổi kịp, lại bị đánh cho một trận.

"Hừ!

Hay cho một câu thế bất lưỡng lập!

Thái Thanh Lão Tử, con mẹ nó ngươi xem ra bay quá rồi!

Muốn diệt Thần đình của bản hoàng, bản hoàng diệt ngươi trước rồi nói!" Long Vương sắc mặt âm trầm, pháp lực quanh thân cuộn trào, từng đạo Lực chi pháp tắc, quấn quanh cánh tay phải, nện vào hư không trước mặt.

Ầm…!

Một quyền đánh ra, không gian trong phạm vi mấy trăm vạn dặm, lập tức kịch liệt rung chuyển.

Khe nứt không gian mà Thái Thanh Lão Tử vừa xé ra, cũng bị Long Vương mạnh mẽ đánh nát.

“Chết cho bản hoàng!” Long Vương gầm lên, cơ bắp cánh tay phải cuồn cuộn, từng đạo Lực chi pháp tắc, cho dù là Nữ Oa cách đó mấy dặm, trong lòng cũng không nhịn được mà khẽ run rẩy.

Mi mắt Thái Thanh Lão Tử giật giật mấy cái, trong lòng hối hận không thôi.

Nếu không chọc giận Long Vương, Thái Thanh Lão Tử có lẽ đã có cơ hội trốn thoát.

Nhưng bây giờ, Thái Thanh Lão Tử muốn đi, không nghi ngờ gì là khó hơn lên trời.

“Ầm ầm…!” Long Vương thân hình vừa động, cánh tay phải nhanh chóng nện vào khuôn mặt già nua không ra hình người của Thái Thanh Lão Tử.

“Hoắc!” Thái Thanh Lão Tử gọi ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cản về phía Long Vương.

“Ầm…!” Long Vương một quyền đánh ra, chỉ thấy huyền hoàng chi khí bên ngoài Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trực tiếp bắn ra tứ phía.

Nếu không phải Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp có danh xưng là mai rùa vô thượng của thế giới Hồng Hoang.

Sợ là sớm đã bị Long Vương một quyền, đập thành từng mảnh vụn.

Thấy vậy, Thái Thanh Lão Tử thầm nghĩ: “Không ổn!” Lão quay đầu về phía núi Côn Luân chạy nhanh như bay.

“Chạy, sợ không phải là đang mơ sao!” Long Vương vung tay áo, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm hiển hóa ra, từng tiếng long ngâm, xé rách chân trời, vang vọng mây xanh.

“Vạn Long Tỏa, đi!” Trong khoảnh khắc, theo cú vung tay của Long Vương, từng đạo long linh, từ trong Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, bay ngang ra, quấn về phía Thái Thanh Lão Tử.

Nếu như Long Vương không chứng đạo Hỗn Nguyên, có lẽ giữ lại Thái Thanh Lão Tử, cũng không dễ dàng.

Nhưng bây giờ, Long Vương không chỉ lấy lực chứng đạo Hỗn Độn, nguyên thần, nhục thể cũng song song đột phá Hỗn Nguyên chi cảnh.

Không hề khoa trương mà nói, dựa vào thực lực của Long Vương, cho dù cứng rắn đối đầu với Đạo tổ Hồng Quân, cũng không phải là không thể.

Càng đừng nói, Thái Thanh Lão Tử chỉ là dựa vào hồng mông tử khí, đại công đức chứng đạo thành Thánh.

Khoảng cách giữa hai người, có thể nói là một trời một vực.

Đặc biệt là sau khi Long Vương đột phá Hỗn Nguyên, uy lực của Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, cũng tăng lên theo cấp số nhân.

Hống hống hống!

Đúng lúc này.

Theo tiếng gầm của vạn long chân linh, ngay lập tức vây khốn Thái Thanh Lão Tử tại chỗ, không thể tự thoát ra.

Thái Thanh Lão Tử nhìn Long Vương càng ngày càng gần, yết hầu chuyển động, trong lòng hoảng loạn run rẩy nói: “Long Vương, ngươi… ngươi làm gì?

Bần đạo là đệ tử dưới trướng Đạo tổ, đại sư huynh của Huyền môn…!” Không đợi Thái Thanh Lão Tử nói xong, khóe miệng Long Vương nở một nụ cười đầy ý vị sâu xa, lạnh lùng nói: “Thằng mẹ nó

ngươi bớt lấy Đạo tổ ra dọa bản hoàng!

Ban đầu bản hoàng cùng Đạo tổ tru sát Ma tổ La Hầu, không biết ngươi còn đang ở xó nào tè dầm đâu!

Hơn nữa, Đạo tổ đang hợp đạo, đâu có rảnh rỗi quan tâm đến sống chết của ngươi!" Nói rồi, Long Vương vung cánh tay phải, một cú móc hàm, đánh vào cằm của Thái Thanh Lão Tử.

"Phụt!" Thái Thanh Lão Tử vốn đã bị trọng thương, đột nhiên, từng ngụm máu tươi, ộc ộc phun ra.

Long Vương lóe người, nắm đấm to như bao cát, lại một lần nữa không chút lưu tình mà nện xuống Thái Thanh Lão Tử.

"Bản hoàng vốn tha cho ngươi một mạng, nhưng ngươi không biết tốt xấu, tự tìm đường chết!

Bản hoàng cho ngươi một bài học nhớ đời!" Mãi cho đến khi đánh Thái Thanh Lão Tử đến nửa sống nửa chết, Long Vương mới dừng tay, lạnh lùng hừ một tiếng: "Bản hoàng nói cho ngươi biết, sau này nhìn thấy bản hoàng, tốt nhất là đi đường vòng!

Nếu không, bản hoàng thấy một lần, đánh một lần!

Chương 116

Cút!" Thái Thanh Lão Tử căm phẫn nhìn Long Vương một cái, khó khăn bò dậy, quay đầu rời đi.

"Thánh nhân đường đường, đi chậm thế!

Bản hoàng giúp ngươi một tay!" Long Vương từ từ nhấc chân phải, dùng hết toàn lực đá vào Thái Thanh Lão Tử đang đi cà nhắc.

Giây tiếp theo, Thái Thanh Lão Tử như một viên đạn pháo, trong nháy mắt, đã không thấy bóng dáng.

Long Vương phủi phủi bụi trên người, từ biệt Nữ Oa, vung tay một cái, xé rách hư không, trở về Thần đình.

Long Vương nhìn thấy Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long mấy người đang thì thầm, liền hứng thú hỏi: "Mấy vị đang bàn bạc chuyện gì vậy?" "Đại ca, chúng ta đang thảo luận có nên cân nhắc diệt Yêu tộc đi không!" Thủy Kỳ Lân vừa dứt lời, Chúc Long liền phụ họa: "Đúng vậy, đại ca, bây giờ Yêu tộc không chịu nổi một kích…" Nụ cười trên mặt Long Vương đột nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ mặt âm trầm nhìn mọi người có mặt!

Mọi người thấy vậy, lập tức cảm thấy như có một tảng đá lớn đè lên ngực, không dám thở mạnh!

Chỉ thấy ánh mắt Long Vương lướt qua mặt từng người một, sau đó đột nhiên cười, nói: "Các vị không cần căng thẳng như vậy, chúng ta quả thực nên bố trí cho tốt, nếu không thì có chút không nể mặt Yêu tộc!" Ánh mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, chớp mắt liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra!

Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và Chúc Long nghe thấy lời này, không khỏi thở phào một hơi, vốn tưởng rằng lại làm sai chuyện gì, bây giờ xem ra chỉ là một phen hú vía!

Nhưng sắc mặt Long Vương đột nhiên thay đổi, nghiêm nghị nói: "Nếu có ai dám tự ý ra tay mà không có lệnh của ta, thì đừng trách ta không nể tình huynh đệ!" Mọi người nghe vậy, lập tức đồng thanh đáp: "Rõ!" Long Vương thấy vậy, sắc mặt mới dần dần dịu lại!

Long Vương hiểu rõ lúc này Yêu tộc nguyên khí đại thương, nếu đại chiến xảy ra Vu tộc không cần tốn sức cũng có thể tiêu diệt chúng, nhưng tiền đề là Yêu tộc phải dám ứng chiến!

Hơn nữa, kết quả như vậy không phải là điều Long Vương thật sự muốn thấy!

Nhưng Thủy Kỳ Lân lại mặt đầy mong đợi nhìn Long Vương, phảng phất như đang hỏi Long Vương, khi nào chúng ta có thể ra tay!

Nhưng Long Vương trực tiếp lờ đi, nhìn về phía mọi người có mặt, nghiêm túc nói: "Thần đình muốn đứng trên đỉnh Hồng Hoang, đây là một cơ hội quan trọng!" Nguyên Phượng nghe vậy, nhẹ nhàng nói: "Đại ca, có cách gì thì cứ nói thẳng đi!" Nguyên Phượng vừa dứt lời, Chúc Long cũng đồng thanh phụ họa: "Nguyên Phượng đạo hữu nói rất đúng, đại ca, có gì cứ nói thẳng, một lời của ngài, chúng ta tuyệt đối không có lời thứ hai!" Long Vương nghe vậy, trên người lập tức lóe lên một tia sát khí, lạnh lùng nói: "Yêu tộc đáng diệt, Vu tộc có thể tồn!" Mọi người cảm nhận được sát ý nồng đậm đó, lập tức mắt chữ A mồm chữ O nhìn Long Vương, chưa bao giờ thấy Long Vương thất thố như vậy!

Nguyên Phượng lặng lẽ nắm lấy tay Long Vương, Long Vương vốn sát ý ngút trời sau khi cảm nhận được sự mát lạnh, dần dần khôi phục bình tĩnh!

Long Vương mặt mày tùy ý nói: "Cảm xúc có chút mất kiểm soát, xin các vị lượng thứ!" Nguyên Phượng dường như cố ý giúp Long Vương tránh khỏi chủ đề này, giọng điệu trầm trọng nói: "Đại ca, cách mà huynh nói rốt cuộc là gì?" Long Vương thấy vậy cũng không đề cập đến chuyện cũ nữa, chậm rãi thốt ra mấy chữ: "Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước rình sau!" Nhưng trước đó, Long Vương cần phải giải quyết một chuyện!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bị đánh bị thương, một số tinh nhuệ của Yêu tộc cũng bị chém giết sạch sẽ, cho nên Yêu tộc nhất định sẽ không chủ động xuất chiến!

Vu tộc tuy hiếu chiến, nhưng lại không bao giờ chủ động xuất chiến, như vậy, trước khi nguyên khí của Yêu tộc chưa hồi phục, hai chủng tộc tuyệt đối không thể đánh nhau!

Long Vương đi đến bên cạnh chỗ ngồi, ý vị sâu xa nhìn Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân lập tức cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo, cẩn thận hỏi: "Đại… Đại ca, làm gì vậy?" Long Vương nhếch miệng cười nói: "Yên tâm đi, để ngươi làm chút chuyện ngươi thích!" Long Vương vừa dứt lời, trong mắt Thủy Kỳ Lân lập tức lóe lên một tia sáng, ân cần nói: "Đại ca, rốt cuộc là chuyện tốt gì vậy!" "Đi giết người, nhưng…!" Long Vương chưa nói xong, Thủy Kỳ Lân đã chạy ra ngoài, Long Vương lật tay một cái, phát lực hóa thành chưởng, trực tiếp nhấc nó trở về!

Long Vương mặt mày bất đắc dĩ nói: "Ta chưa nói xong, vội cái gì, mang cái này theo, là vũ khí giết người của ngươi đó!" Hai cái vuốt sói bằng sắt thép bị Long Vương trực tiếp ném trước mặt Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân không tình nguyện cầm lấy!

"Keng keng keng…!" Thủy Kỳ Lân nhẹ nhàng gõ vào hai cái vuốt sói, không tình nguyện nói: "Đại ca, huynh không đùa chứ!" "Thứ này

thật sự có thể giết người sao?" Thủy Kỳ Lân mặt đầy hoài nghi nhìn Long Vương, Long Vương lại nhàn nhạt gật đầu!

Nụ cười trên mặt Long Vương biến mất, nghiêm túc nói: "Nhớ kỹ, lúc giết người Vu tộc, trên người nhất định phải có dấu vết của vuốt sói này!" Mọi người lập tức hiểu ra ý đồ của Long Vương, không khỏi tán thưởng!

Nhưng đối với Long Vương mà nói, lúc này thiếu một thời cơ, một thời cơ có thể khiến Vu tộc và Thần đình hợp tác!

Tuy Long Vương và Bình Tâm giao hảo, nhưng Bình Tâm chỉ có thể đại diện cho bản thân và Địa phủ, không thể đại diện cho cả Vu tộc, cho nên mọi chuyện chỉ có thể dựa vào Long Vương tự mình tìm cách!

Long Vương vô cùng rõ ràng, đại chiến Vu Yêu lần này là thời cơ tốt nhất để Tiên Thiên Tam Tộc lâm thế, cũng là cơ hội tốt nhất để thống nhất Hồng Hoang!

Nhưng trước khi đại chiến Vu Yêu bùng nổ, Long Vương cần phải kích thích Vu tộc, để Vu tộc đồng ý hợp tác với Thần đình!

Một chiêu gắp lửa bỏ tay người là phương pháp tốt nhất!

Trong Yêu vương đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khí tức yếu ớt, mặt mày suy sụp ngồi trên vương tọa!

"Đại ca, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Đông Hoàng Thái Nhất mặt đầy không cam tâm nhìn Đế Tuấn, chỉ là lúc này Đế Tuấn cũng không biết nên đi đâu về đâu!

Nhưng đúng lúc này, Yêu sư Côn Bằng bước vào, cười nói: "Bệ hạ, chúng ta hoàn toàn không cần vội, Vu tộc tuy mạnh, nhưng lại không bao giờ chủ động tiến công, cho nên chúng ta có cơ hội!" Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, kích động đứng dậy, nhưng vừa hay động

đến vết thương, trên đầu liền xuất hiện những giọt mồ hôi!

Yêu sư Côn Bằng thấy vậy, lóe người đến trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, từ từ đỡ hắn ngồi xuống vị trí!

Đế Tuấn âm trầm nói: "Đợi ta thống nhất Hồng Hoang, đoạt được khí của lượng kiếp, ta nhất định sẽ để Long Vương nhận lấy báo ứng xứng đáng!" Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất lúc này hận không thể lột da rút gân hắn, chỉ là không biết, Long Vương lúc này đã ra tay, một âm mưu chuyên nhằm vào Yêu tộc đang từ từ kéo ra màn che!

Thủy Kỳ Lân mang theo đôi vuốt sói bằng sắt thép đến một bộ lạc Vu tộc, không nói lời nào liền một trận tàn sát!

Tuy Long Vương cũng không muốn làm vậy, nhưng vì vị thế của Tiên Thiên Tam Tộc, không thể không dùng hạ sách này, nếu không, kẻ chết sẽ là Tiên Thiên Tam Tộc!

Cổ nhân thường nói: "Người không vì mình, trời tru đất diệt!" Long Vương không cảm thấy mình làm sai, chỉ là làm một chuyện mà một tộc trưởng nên làm!

Lúc Thủy Kỳ Lân rời khỏi bộ lạc đó, nơi đó đã núi thây biển máu, máu chảy thành sông!

Điện Bàn Cổ.

Đế Giang, Trọc Cửu Âm, Chúc Dung, Cộng Công, tụ tập lại một chỗ, mày nhíu chặt, một cỗ khí tức âm trầm, lan tỏa ra.

"Mẹ kiếp, Yêu tộc khinh người quá đáng!" "Đại ca, để ta dẫn người đến Yêu tộc, diệt bọn chúng đi!" Chúc Dung nóng tính, không nhịn được mà lạnh lùng quát.

"Đúng vậy, đại ca, ta cũng đồng ý với cách nói của Chúc Dung!" "Chúng ta đến Yêu tộc, hốt trọn ổ bọn chúng…!" Cộng Công hiếm khi không phủ định lời của Chúc Dung, phụ họa nói.

Xà Bỉ Thi, Câu Mang, Huyền Minh mấy người, cũng ngẩng đầu, nhìn về phía Đế Giang.

Bởi vì ở Vu tộc, Đế Giang có quyền phát ngôn tuyệt đối.

Chương 117

Chỉ cần Đế Giang không đồng ý, những người này, cho dù trong lòng lửa giận ngút trời, vẫn chỉ có thể ở lại trong điện Bàn Cổ.

"Trọc Cửu Âm, ngươi thấy sao?" Đế Giang thực sự hết cách, đành phải hỏi Trọc Cửu Âm.

Trong Vu tộc, người có thể giúp Đế Giang bày mưu tính kế, e rằng cũng chỉ có một mình Trọc Cửu Âm.

Những người còn lại, đều giống như Đông Hoàng Thái Nhất, đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, động một chút là dùng vũ lực, giải quyết vấn đề.

"Đại ca, Yêu tộc lần này, quả thực có chút khinh người quá đáng!" "Nhưng Hồng Quân lão già kia đã định ra kỳ hạn đại chiến, chưa đến lúc, nếu chúng ta mạo muội xuất binh, e rằng cuối cùng, vẫn không có kết quả tốt!" "Hiện tại, Yêu tộc bị Long Vương đánh cho nguyên khí trọng thương…!" Nghe thấy lời này, trong mắt Đế Giang, lộ ra một vẻ u sầu.

Có thể thấy lúc này nội tâm của Đế Giang, cũng vô cùng rối rắm.

"Đại ca, sợ cái quái gì!" "Với thực lực hiện tại của Yêu tộc, Vu tộc chúng ta trong phút chốc có thể tiêu diệt sạch!" "Chỉ cần Yêu tộc diệt tuyệt, đến lúc đó, lão già Hồng Quân kia hiện thân, lại có thể làm gì?" Chúc Dung trong lòng vô cùng không cam tâm mà la hét.

"Đúng vậy, đại ca, nếu chúng ta im lặng không nói gì, không phải là để cho những nhị lang Vu tộc đã chết phải thất vọng sao?" Xà Bỉ Thi đứng ra, căm phẫn nói.

"Đại ca, ta cũng tán thành lời của Chúc Dung!" Nhất thời, Huyền

Minh, Câu Mang và những người khác đồng loạt lên tiếng muốn thảo phạt Yêu tộc.

Thậm chí Trọc Cửu Âm cũng do dự một lát, mở miệng nói: "Đại ca, Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, diệt Vu tộc, Đạo tổ đều không hề hiện thân!" "Lão già Đạo tổ kia đang dung hợp Thiên Đạo, phân thân thiếu lực!" "Lúc này tiến công…" Vốn do dự không quyết Đế Giang, theo Trọc Cửu Âm mở miệng, ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, gầm lên: "Nếu đã như vậy, thông tri xuống, ngay hôm nay, xuất binh Yêu tộc, xưng bá Hồng Hoang đại lục!" Lời này vừa ra, Chúc Dung, Cộng Công, Câu Mang, Xà Bỉ Thi, Huyền Minh mấy người, một cỗ chiến ý cường đại, trong khoảnh khắc, phóng ra.

Đặc biệt là Chúc Dung, hai mắt chiến ý ngút trời, như thể lúc nào cũng chuẩn bị đại khai sát giới.

Trên Đông Hải, trong Thần đình.

Thủy Kỳ Lân toàn thân vết máu, bước chân như bay, bước vào, cười lớn nói: "Đại ca, chuyện huynh giao, tiểu đệ đã hoàn thành!" "Tiếp theo, chúng ta tổng nên cùng Yêu tộc, đại chiến một trận chứ!" Lời này vừa ra, Chúc Long, Nguyên Phượng ánh mắt sắc bén nhìn về phía Long Vương.

Tiên Thiên Tam Tộc, ẩn thế nhiều năm, cuối cùng cũng đợi được lúc tái hiện Hồng Hoang.

Vì khoảnh khắc này, Tiên Thiên Tam Tộc, có thể nói đã chuẩn bị mấy vạn năm.

Nếu không phải Long Vương luôn nhắc nhở thời cơ chưa đến, e rằng sớm đã trong trận đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, đã có thể xưng bá Hồng Hoang.

Bởi vì so với Vu Yêu lưỡng tộc, thực lực nội bộ của Tiên Thiên

Tam Tộc, có thể nói là mạnh hơn mấy lần.

Đặc biệt là Chuẩn Thánh đại năng, bất luận là Long tộc, Phượng tộc, hay Kỳ Lân tộc, đều có không dưới mấy chục người.

Ngược lại, Vu Yêu lưỡng tộc cộng lại, mới chỉ không đến mười lăm người.

"Chưa đến lúc, đợi bản hoàng mưu hoạch một phen, lúc đó xuất binh Yêu tộc, cũng không muộn!" Long Vương vừa dứt lời, vung tay một cái, xé rách hư không, bước về phía điện Bàn Cổ.

Chỉ để lại Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long ba người, mắt to trừng mắt nhỏ, mặt đầy ngơ ngác sững sờ tại chỗ, không biết phải làm sao.

"Nhị tỷ, …tình huống gì vậy?" Thủy Kỳ Lân không hiểu hỏi.

Chúc Long cũng nhìn chằm chằm về phía Nguyên Phượng, ý nghĩa trong đó, không cần nói cũng hiểu.

Nguyên Phượng thân là Đế hậu của Long Vương trong Thần đình.

Theo lý, kế hoạch của Long Vương, Nguyên Phượng đáng lẽ sẽ biết chút ít.

Ai ngờ, Nguyên Phượng cũng mặt đầy nghi ngờ, khổ sở cười nói: "Bần đạo cũng không biết!" "Nhưng đại ca đã nói thời cơ chưa đến, chúng ta cứ đợi thêm là được!" "Dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy, cũng không kém một chốc lát!" Nói xong, Nguyên Phượng xoay người về phía tẩm cung, chậm rãi rời đi.

"…Cái quái gì vậy?" "Đại ca chẳng lẽ thấy muội buồn chán nên để muội giết mấy người Vu tộc giải khuây sao?" Thủy Kỳ Lân lẩm bẩm mấy câu, xoay người về phía Kỳ Lân tộc, bước đi.

Chúc Long cũng trở về động phủ Phân Bảo Nhai, nhắm mắt thanh

tu.

Long Vương không mở miệng, mấy người, cho dù muốn diệt Yêu tộc, cũng không dám tự ý hành động.

Sợ một bước sai, bước nào cũng sai, dẫn đến tai họa diệt đỉnh cho Tiên Thiên Tam Tộc.

Từ khi Đế Giang truyền lệnh xuất binh Yêu tộc.

Nhất thời, trên dưới Vu tộc, hiện ra một cảnh chiến ý ngút trời.

Các nhị lang Vu tộc bất kể nam nữ, với tốc độ mắt thường có thể thấy, tụ tập về phía điện Bàn Cổ.

Nửa ngày sau, bên ngoài điện Bàn Cổ, đã đứng đầy không biết bao nhiêu người Vu tộc.

Đúng lúc này.

Hư không gợn sóng, một bóng người, bước ra.

Người đến không phải Long Vương, thì còn là ai?

"Tham kiến Long Vương Thánh nhân!" "Không biết Thánh nhân đến điện Bàn Cổ, có việc gì!" Đại vu Hình Thiên canh giữ điện Bàn Cổ, thấy người đến, sắc mặt cung kính hỏi.

"Không sao, chỉ là có chút chuyện, đến tìm Đế Giang đạo hữu bàn bạc!" Long Vương hiền hòa cười nhẹ, không hề ra vẻ ta đây của Thánh nhân.

"Long Vương Thánh nhân xin đợi một lát, Hình Thiên đi thông báo một tiếng!" Chỉ thấy Hình Thiên chưa đi được hai bước, một tiếng cười sảng khoái, bỗng nhiên vang lên: "Bần đạo hôm nay đang thắc mắc tại sao mí mắt cứ giật, hóa ra là Long Vương Thánh nhân!" "Long Vương Thánh nhân, mời vào trong!" Đế Giang làm thế nhường đường, mời Long Vương vào trong điện Bàn Cổ.

“Tham kiến Đế Giang Tổ vu!” Hình Thiên hướng về phía Đế Giang, sắc mặt cung kính, mở miệng nói.

“Ừm!

Chương 118

Lui xuống đi!" Đế Giang gật đầu nhẹ, phất tay, đi cùng Long Vương, bước vào điện Bàn Cổ.

"Tham kiến Long Vương Thánh nhân!" Bên trong điện Bàn Cổ thấy người đến, Trọc Cửu Âm, Chúc Dung, Cộng Công, Huyền Minh đồng loạt đứng dậy bão quyền cung kính nói.

"Không biết Long Vương Thánh nhân hạ lâm Vu tộc, có việc gì?" Sau một hồi khách sáo, Trọc Cửu Âm ánh mắt chuyển động, lóe lên một tia sáng, hỏi.

Long Vương thân là Thánh nhân, lại là người lãnh đạo Thần đình, nếu chỉ là rảnh rỗi không có việc gì, đến Vu tộc dạo chơi, e rằng không một ai, sẽ tin tưởng.

Huống hồ, Vu tộc đang điều chỉnh đại quân, thảo phạt Yêu tộc.

Long Vương đến vào lúc này, trong lòng, cũng có nhiều suy đoán.

Nếu không phải trước đó Nhân tộc bị Yêu tộc tàn sát thảm thương, Long Vương đã tiêu diệt một nửa đại quân Yêu tộc.

Đế Giang, Trọc Cửu Âm đều bắt đầu hoài nghi mục đích của Long Vương lần này, là để cản trở Vu tộc xuất binh.

Dưới sự chú thị của Đế Giang, Trọc Cửu Âm, Chúc Dung, Cộng Công mấy người, Long Vương cười nhẹ nói: "Các vị, không cần căng thẳng, bản hoàng lần này đến, không hề có ác ý!" "Đến để thương đàm chuyện kết minh!" "Hả?

Kết minh?" Đế Giang không hiểu nói.

"Không sai, chính là kết minh!" Long Vương gật đầu nhẹ, tỏ ý Đế Giang không nghe nhầm.

“Xin Long Vương Thánh nhân nói rõ!” Trọc Cửu Âm đi thẳng vào vấn đề mà hỏi.

Bởi vì theo hắn thấy, Long Vương thân là Thánh nhân đường đường, có lý do gì, mà lại kết minh với Vu tộc.

“Khụ khụ khụ!” Long Vương cố ý ho khan, ngượng ngùng nói: “Bản hoàng biết, chuyện này, nhất định khó tin, nhưng bản hoàng đến đây, chính là vì đạt thành kết minh với Vu tộc!” “Không lâu nữa, Thần đình sẽ khai chiến với Yêu tộc!” “Chỉ cần Đế Giang đạo hữu đồng ý kết minh, sau khi thành công, bản hoàng cam nguyện giao một nửa thế giới Hồng Hoang, cho Vu tộc quản lý!” “Không biết Đế Giang đạo hữu ý hạ như thế nào?” Hít…!

Lời này vừa ra, trong điện Bàn Cổ, Đế Giang, Trọc Cửu Âm, Chúc Dung mấy người, đều không nhịn được mà hít một hơi lạnh.

Đồng thời suy nghĩ một chút, Vu tộc cũng không cần làm gì, là có thể được một nửa giang sơn của thế giới Hồng Hoang, có khả năng sao?

Chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, Đế Giang chưa bao giờ tin.

Sự xuất thường thái tất hữu yêu.

Hiện tại thực lực Yêu tộc không bằng trước kia, cho dù Thần đình không ra tay, Đế Giang cũng có đủ tự tin tiêu diệt chúng.

Nếu như đồng ý kết minh, đối với Vu tộc mà nói, không phải là uổng công nhường đi một nửa giang sơn sao?

Nghĩ đến đây, nội tâm của Đế Giang, cũng bắt đầu do dự không quyết.

Hiện nay trên thế giới Hồng Hoang, Thần đình, Yêu tộc, Vu tộc cùng tồn tại.

Nếu như không đồng ý kết minh, e rằng vừa tiêu diệt Yêu tộc xong sẽ bị Thần đình công kích.

Tuy Long Vương và Hậu Thổ quan hệ không hề bình thường.

Nhưng trước miếng bánh lớn là thế giới Hồng Hoang, Đế Giang không hề tin, Long Vương sẽ nhượng bộ.

Do dự mãi, Đế Giang cắn răng một cái, dậm chân một cái, nói: "Long Vương Thánh nhân, Vu tộc chúng ta, nguyện ý kết minh!" Vừa nghe thấy lời này, Chúc Dung, Cộng Công, Xà Bỉ Thi, Huyền Minh mấy người, đều ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Đế Giang.

Chỉ có Trọc Cửu Âm, đôi mắt sâu thẳm, không biết đang suy tư điều gì.

"Tốt, nếu Đế Giang đạo hữu đã mở lời, bây giờ chúng ta cũng là minh hữu!" "Lát nữa, Thần đình xuất binh Yêu tộc, hy vọng đại quân Vu tộc, có thể tạo điều kiện thuận lợi!" "Nếu không, nếu xảy ra mâu thuẫn, thì không hay rồi!" Ý trong lời của Long Vương, không gì khác là nhắc nhở Đế Giang, Vu tộc nếu dám phái người nhúng tay, Thần đình sẽ không chút do dự mà động thủ với Vu tộc.

Lão mưu thâm toán như Đế Giang, làm sao có thể không nghe ra ý của Long Vương.

"Không dám, không dám, Long Vương Thánh nhân cứ việc xuất binh!" "Bần đạo lát nữa sẽ tập trung nhị lang Vu tộc, tại điện Bàn Cổ, sẽ không gây ra chút trở ngại nào cho đại quân Thần đình!" Long Vương thấy Đế Giang thức thời như vậy, gật đầu nhẹ, nói: "Như vậy rất tốt!" "Chư vị nếu không có vấn đề gì, bản hoàng xin đi trước một bước!" Đúng lúc này.

Trọc Cửu Âm hoàn hồn, mặt mày nghiêm túc truy vấn: "Long Vương Thánh nhân, ngài thân là Thánh nhân đường đường, trong

Thần đình, cường giả như mây, sao lại chọn kết minh với Vu tộc chúng ta?" "Lẽ nào chỉ vì Vu tộc quản lý Hồng Hoang đại lục, để cho đại quân Thần đình, đi lại thuận tiện sao?" Nghe hỏi, Long Vương thầm nghĩ: "Không hổ là trí nang của Vu tộc Trọc Cửu Âm, vừa mở miệng, câu nào câu nấy đều đi thẳng vào vấn đề!" Nhưng, Long Vương đã sớm chuẩn bị kế sách vẹn toàn, đối mặt với câu hỏi của Trọc Cửu Âm, cười nhẹ nói: "Trọc Cửu Âm đạo hữu quá lo lắng rồi!" "Bản hoàng và Hậu Thổ đạo hữu giao tình không cạn, hiện tại thực lực của Yêu tộc tuy không bằng trước kia, nhưng cường giả nội bộ, vẫn không thể xem thường!" "Nếu như Vu tộc đi công đả Yêu tộc, không nói đến Đạo tổ có hiện thân hay không, chỉ bằng Yêu tộc lúc lâm tử phản công, không phải là điều Vu tộc có thể chịu đựng!" …!

Nói xong, Long Vương vung tay một cái, xé rách không gian, chậm rãi bước về phía Thần đình.

Lần này đến Vu tộc, mục đích của Long Vương đã đạt được.

Tiếp theo, là trở về Thần đình, mưu hoạch, làm thế nào để xuất binh Yêu tộc, một lần triệt để diệt tộc.

Đến lúc đó, Tiên Thiên Tam Tộc, tái hiện Hồng Hoang, một Vu tộc cỏn con, chỉ là kế hoãn binh của Long Vương mà thôi!

Đợi Thần đình thống nhất Yêu tộc ổn định lại, mục tiêu tiếp theo của Long Vương, chính là Vu tộc.

Bởi vì lượng kiếp này, là thiên hạ của Vu Yêu lưỡng tộc.

Tiên Thiên Tam Tộc nếu muốn tái hiện Hồng Hoang, Vu Yêu lưỡng tộc, không thể không diệt.

Trong điện Bàn Cổ, Chúc Dung thẳng thắn truy vấn, nói: "Đại ca, vừa rồi tại sao lại đồng ý điều kiện của lão già Long Vương kia!"

“Chẳng lẽ ngươi không thấy, Long Vương chia cho chúng ta một nửa giang sơn của Hồng Hoang đại lục sao!” “Chỉ cần kết minh, chúng ta không tốn một binh một tốt, là có thể được một nửa giang sơn!” “Không có Thần đình chúng ta vẫn có thể tiêu diệt Yêu tộc, xưng bá Hồng Hoang!” Không đợi Chúc Dung nói xong, Cộng Công cũng mặt đỏ tía tai muốn nói mấy câu.

Nhưng Đế Giang sắc mặt lạnh đi, lướt nhìn, không vui nói: “Đủ rồi, lẽ nào ta không muốn dẫn dắt Vu tộc xưng bá Hồng Hoang sao?” “Hiện tại, trong Thần đình, không chỉ có mấy chục Chuẩn Thánh đại năng, thậm chí Long Vương đều đã đạt đến cảnh giới Thánh nhân!” “Chỉ bằng thực lực hiện tại của Vu tộc chúng ta, lấy cái gì, để đi đánh với Thần đình của người ta?” “Không sai, Vu tộc có thể tiêu diệt Yêu tộc nhưng có thể ngăn cản Thần đình tiến công sao?” Bị Đế Giang mắng như vậy, Chúc Dung nhất thời, thật sự không biết nên mở miệng phản bác như thế nào.

Căm phẫn ngồi xuống đất, không nói thêm nửa câu.

Những Tổ vu còn lại, cũng đều mắt to trừng mắt nhỏ, không dám thở mạnh.

Chương 119

Sợ chọc giận Đế Giang, bị mắng cho một trận.

"Trọc Cửu Âm, truyền lệnh xuống, từ hôm nay, bất kỳ ai không được rời khỏi điện Bàn Cổ nửa bước!" "Nếu không, hậu quả tự chịu, hiểu chưa?" Trọc Cửu Âm sắc mặt ngưng trọng, gật đầu nhẹ, nói: "Đại ca, ta đi làm ngay!" Vốn khí thế hung hăng muốn thảo phạt Yêu tộc, đại quân Vu tộc, cứ như vậy, định cư tại điện Bàn Cổ, suốt ngày không được rời đi nửa bước.

Trên Đông Hải.

Trong Thần đình.

Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đang thương đàm làm thế nào để dẫn động hồng mông tử khí trong cơ thể, chứng đạo thành Thánh.

Không xa, hư không gợn sóng, ngay sau đó, Long Vương không vội không vàng, bước ra.

"Đại ca, huynh về rồi?" Long Vương gật đầu nhẹ, dặn dò: "Truyền lệnh xuống, không lâu nữa, xuất binh Yêu tộc!" Long Vương vừa dứt lời, một trận gió nhẹ lướt qua, nơi đây nào còn bóng dáng Thủy Kỳ Lân!

"Nhị lang Thần Đình, chuẩn bị xuất chiến!" Giữa không trung, Thủy Kỳ Lân liền cao giọng hét lớn, ngay sau đó từng bóng người phá không bay ra!

Điều khiến Long Vương kinh ngạc không phải là chuyện này, dù sao Thủy Kỳ Lân trời sinh hiếu chiến, tin tức như vậy đối với hắn chẳng khác nào bánh từ trên trời rơi xuống!

Long Vương kinh ngạc là vì Chúc Long không ngờ sau mấy vạn

năm chung sống với Thủy Kỳ Lân cũng đã biến thành một kẻ hiếu chiến!

Chỉ thấy Chúc Long nước mắt lưng tròng, từng bước chậm rãi đi tới bên cạnh Thủy Kỳ Lân, sau đó hai người dứt khoát ôm chầm lấy nhau, hoàn toàn không để ý đến đám đông tộc nhân bên cạnh!

"Mẹ nó, tất cả mau lên cho ta, ăn cơm mềm mấy vạn năm rồi, khó khăn lắm mới được hoạt động một chút, còn lề mề cái gì!" Sau khi hai người tách ra, phát hiện tộc nhân tụ tập còn rất ít, không khỏi lại lớn tiếng chửi bới!

Nhưng đúng lúc này, Long Vương nghe thấy tiếng, sắc mặt lạnh như băng, khiến hai người tức thì cảm thấy trong lòng có chút hoảng sợ!

"Đại...

đại ca, đừng đánh vào mặt!" "Bành...!" Tiếng của Thủy Kỳ Lân vừa dứt, Long Vương tức khắc nhấc chân tung cước, một bộ động tác như hành vân lưu thủy, không hề có chút trì trệ nào, thoáng chốc Thủy Kỳ Lân đã như sao băng nơi chân trời, trong nháy mắt biến mất!

Giây tiếp theo!

Long Vương đột nhiên nhìn về phía Chúc Long, chỉ thấy trên mặt Long Vương lại lộ ra một tia cười nhẹ, ngược lại càng khiến Chúc Long trong lòng thêm hoảng sợ!

Chúc Long vẻ mặt ân cần nói: "Đại...

đại ca, có gì từ từ nói!" Long Vương nghe vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, cười nói: "Được thôi, bản hoàng cho ngươi một cơ hội, trong vòng một nén hương đưa tất cả tộc nhân đến đây, không được dùng vũ lực!" Chúc Long nghe vậy, không khỏi thở phào một hơi, nhưng rồi đột nhiên không biết nhận ra chuyện gì, mặt lộ vẻ hoảng

hốt!

Chúc Long vừa mới rời đi, một tiếng rồng ngâm vang vọng mây xanh, thoáng chốc một con rồng đỏ vút lên trời cao, bay lượn trên chín tầng mây, thân dài tới vạn trượng!

Điều khôi hài là, con rồng khổng lồ này lại đột nhiên đáp xuống đường phố trong Thần Đình, dùng cả đầu, chân, đuôi, tức thì trong Thần Đình vang lên một trận tiếng gõ cửa!

Long Vương thấy vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ, lẩm bẩm: "Xem ra Chúc Long cũng có chút trí tuệ, như vậy, trận đầu bản hoàng không cần phải lo lắng rồi!" Thoáng chốc, Long Vương biến mất, không biết đã đi về đâu!

"Bành...!" Thủy Kỳ Lân bay một đoạn ngắn, cuối cùng đâm sầm vào một tòa cung điện, nhưng cung điện trong Thần Đình đa số đều có thiết lập cấm chế, Thủy Kỳ Lân lại một lần nữa bị bật ra!

Cảnh này vừa hay bị Nguyên Phượng đi ngang qua nhìn thấy, nàng nắm chặt ngọc thủ, đẩy một cái, pháp lực quanh thân tức thì hiện ra, lóe mình đến trước mặt Thủy Kỳ Lân, giúp hắn hóa giải đạo lực đạo!

Nguyên Phượng nhíu mày, nói: "Tam đệ, hôm nay đầu óc ngươi bị úng nước à?" "Không có việc gì làm, lại đi va chạm với cấm chế đại ca thiết lập, ngứa da rồi sao?" Kỳ Lân nghe vậy, trên mặt tức thì lộ ra nụ cười khổ sở, trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải đại ca, ta sao lại va phải cấm chế chứ!

Chỉ là Thủy Kỳ Lân biết mình đuối lý, cũng không có mặt mũi nói lý với Nguyên Phượng, đành phải gật đầu ứng phó, Nguyên Phượng thấy vậy cũng không vạch trần, dù sao tiếng động vừa rồi, phần lớn tộc nhân đều nghe thấy!

Nhưng Thủy Kỳ Lân cảm thấy tôn nghiêm bị sỉ nhục, trên đường

đi lại giải thích với Nguyên Phượng một hồi, chỉ là càng giải thích, nụ cười trên mặt Nguyên Phượng càng rạng rỡ!

Một nén hương sau!

"Mệt chết bần đạo rồi, xem ra đại ca nói đúng, làm người phải khiêm tốn, giả heo mới ăn được hổ!" Chúc Long mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, thở hổn hển, vẻ mặt oán trách nói!

"Ngươi có thể nhận ra điểm này, chứng tỏ ngươi đã nghiêm túc làm việc rồi, theo ta!" Không biết từ lúc nào, Long Vương đã ngồi bên cạnh hắn, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn.

Chúc Long tức thì ngây người, phát hiện vị đại ca này thật sự là đi không ảnh, đến không tung!

"Đại ca!" "Tộc trưởng!" ... ...

Khi Long Vương xuất hiện trên bầu trời, từng tiếng hô hoán vang lên liên tiếp.

Long Vương phất tay, tiếng ồn ào lập tức im bặt, tức thì trở nên lặng ngắt như tờ!

Long Vương nhìn những gương mặt hừng hực nhiệt huyết tại đây, trong lòng không khỏi dâng lên một tia tự hào và vui mừng!

Tiên Thiên Tam Tộc năm xưa vì để trốn tránh lượng kiếp, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn ẩn thế, chỉ là Long Vương cũng không ngờ, một lần ẩn thế lại là mấy vạn năm.

Nhưng may mắn thay, hôm nay chính là thời điểm Tiên Thiên Tam Tộc tái xuất, cho dù là Đạo Tổ cũng không thể ngăn cản quyết định này của Long Vương!

Long Vương vui mừng nói: "Chư vị Thần Đình, năm tháng như thoi đưa, thời gian dễ trôi, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta đã ẩn thế ở

đây mấy vạn năm, nhưng hôm nay là thời khắc chúng ta tái xuất, cũng là lúc chúng ta phải quân lâm thiên hạ!" "Chiến...!" Long Vương chỉ nói vài câu ngắn ngủi, đã khơi dậy được cảm xúc của đông đảo tu sĩ Thần Đình, chiến ý tức thì ngút trời, tựa như cây Khai Thiên Phủ trong tay Bàn Cổ năm xưa, xé toạc hư không!

Long Vương nhìn những tộc nhân đang hừng hực khí thế, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, sau đó vung tay, Thí Thần Thương tức khắc xuất hiện trong tay hắn!

Chỉ thấy mũi thương chỉ lên trời, pháp lực quanh thân cuồn cuộn, chiến ý ngút trời tựa như mãnh hổ gầm thét!

Long Vương hét lớn: "Hôm nay lấy trời làm chứng, Tiên Thiên Tam Tộc tái xuất thế gian!" "Chiến...!" Ngay sau đó, đại quân Thần Đình hùng dũng xuất phát từ Đông Hải, hướng về Yêu Vương Đình bên ngoài Thái Dương Tinh!

Chương 120

Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đột nhiên mở mắt, âm trầm nói: "Tiên Thiên Tam Tộc, lại dám phá hoại lượng kiếp, đã như vậy, đừng trách bần đạo vô tình!" Ngay sau đó, bóng dáng Long Vương dần dần mơ hồ, cuối cùng trực tiếp biến mất bên ngoài Cửu Tiêu Cung, xa tít trong hỗn độn, Dương Mi Đại Tiên cũng đột nhiên mở mắt!

"Xem ra, cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến!" Ngay sau đó, Dương Mi Đại Tiên lại xé rách không gian trong hỗn độn, độn đi xa!

"Hồng Quân đạo hữu định đi đâu?" Trên đường Đạo Tổ đến bờ Đông Hải, một giọng nói quen thuộc truyền vào tai ngài, khiến Đạo Tổ tức thì cảnh giác nhìn xung quanh!

Không gian cuộn trào, sau đó một vết nứt hiện ra, Dương Mi Đại Tiên mặc bạch bào, ba ngàn sợi tóc bạc phơ bay trong gió, chậm rãi bước ra!

Hồng Quân thấy vậy, kinh ngạc nói: "Dương Mi đạo hữu, không ở sâu trong hỗn độn tu luyện nữa sao?" "Hôm nay vì sao lại xuất hiện ở đây!" Dương Mi Đại Tiên vuốt vuốt bộ râu hoa râm, nhàn nhạt nói: "Chỉ là vâng lệnh người khác mà thôi!" Đạo Tổ nghe vậy, đồng tử co rút lại, vẻ mặt khó tin nhìn Dương Mi Đại Tiên!

Từ xưa đến nay không ai có thể khiến Dương Mi Đại Tiên dễ dàng ra tay, ngay cả khi Hồng Quân mời ông cùng phá Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, cũng phải tốn không ít công sức!

Vậy mà hôm nay, Dương Mi Đại Tiên lại nói là vâng lệnh người khác, sao có thể không khiến Đạo Tổ Hồng Quân kinh ngạc!

Dương Mi Đại Tiên cười nhẹ nói: "Đạo Tổ, có những chuyện cứ thuận theo trời là được, hà tất phải cưỡng ép ngăn cản?" Nghe vậy,

Đạo Tổ Hồng Quân nhíu chặt mày, lập tức hiểu rõ mục đích chuyến đi này của Dương Mi Đại Tiên.

Đạo Tổ sắc mặt âm trầm, trừng mắt nhìn Dương Mi Đại Tiên, nói: "Bần đạo là người phát ngôn được Thiên Đạo lựa chọn, những việc bần đạo làm, chính là thuận theo thiên mệnh!" Nghe lời này, Dương Mi Đại Tiên lắc đầu, vẻ mặt không chút biểu cảm, bình tĩnh nói: "Đạo Tổ, nếu ngài vẫn cố chấp, không nghe khuyên bảo, bần đạo chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ!" Nói xong, Dương Mi Đại Tiên phất tay áo bỏ đi, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt khổ sở của Đạo Tổ Hồng Quân!

Đạo Tổ Hồng Quân mặt mày dữ tợn nhìn về phía Dương Mi Đại Tiên đang đi xa, giận dữ hét: "Ngươi tưởng ngươi là ai mà dám chỉ tay năm ngón với bần đạo!" Sau đó, Đạo Tổ quay người độn về phía bờ Đông Hải, hoàn toàn không để lời của Dương Mi Đại Tiên vào lòng!

Long Vương dẫn đầu chúng nhân Thần Đình, hùng dũng tiến về nơi Yêu tộc Thiên Đình tọa lạc.

Với tư cách là đội quân tiên phong, Thủy Kỳ Lân và Chúc Long, trên đường đi, có thể nói là chiến ý hừng hực.

Không ít yêu tộc tiểu yêu, còn chưa kịp mở miệng, đã bị Thủy Kỳ Lân, Chúc Long trực tiếp tiêu diệt.

Nhìn đại quân Thần Đình không gì cản nổi, Long Vương thầm lẩm bẩm: "May là đã sớm kết minh với Vu tộc, nếu không, e rằng trên đường đi sẽ không được thuận lợi như vậy!" Tại Hồng Hoang đại lục, vô số chủng tộc, nhìn thấy người của Thần Đình, đều toàn thân run rẩy, điên cuồng bỏ chạy.

Sợ rằng chậm một bước, sẽ trở thành thi thể dưới chân Tiên Thiên Tam Tộc.

Trên núi Côn Lôn.

Tam Thanh ánh mắt ngưng trọng, mặt mày dữ tợn nhìn về phía Hồng Hoang đại lục.

Đặc biệt là Thái Thanh Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ, trong mắt thậm chí còn ẩn hiện từng đạo sát khí.

Trên núi Linh Sơn phương Tây.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng nhíu chặt mày, khá là khó hiểu nhìn về phía đại quân Thần Đình.

"Sư huynh, Long Vương, sẽ không tiêu diệt cả Vu Yêu hai tộc, xưng bá Hồng Hoang chứ?" Đối với câu hỏi của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lắc đầu, nói: "Vi huynh cũng không biết!" "Nhưng xem ra, Thần Đình mười phần thì có đến tám chín phần là nhắm vào Yêu tộc Thiên Đình!" Nghe vậy, Chuẩn Đề thắc mắc: "Sư huynh, lời này nói thế nào?" "Sư đệ hãy xem, Tiên Thiên Tam Tộc từ khi rời khỏi Thần Đình, trên đường đi ngay cả nửa bộ lạc Vu tộc cũng không gặp!" "Huống hồ, Bàn Cổ Thần Điện của Vu tộc cũng không ở hướng đó!" "Từ đó suy ra, mục tiêu chuyến này của Long Vương chắc chắn là Yêu tộc!" Nghe hai chữ Long Vương, khuôn mặt già nua của Chuẩn Đề không nén được mà co giật mấy cái.

Khi chưa xuất thế, Chuẩn Đề đã bị Long Vương cướp đi Bồ Đề Tử và Bồ Đề Căn!

Hiện tại, vốn dĩ đã chứng đạo thành thánh, có thể báo thù năm xưa.

Nhưng ai ngờ, trận chiến tại Oa Hoàng Cung đã hoàn toàn phá vỡ ảo tưởng trong lòng Chuẩn Đề.

Xét cho cùng, so với Long Vương, Chuẩn Đề bất luận là thực lực hay pháp bảo đều kém hơn rất nhiều.

Giữa hai người, có thể nói là một trời một vực.

Bây giờ, Long Vương xưng bá thế giới Hồng Hoang, Chuẩn Đề cũng không dám động tâm tư xấu.

Sợ lại bị Long Vương ấn xuống đất ma sát một lần nữa.

Bất luận là Tam Thanh, hay Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, sau khi chứng đạo thành thánh, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, thoát khỏi Hồng Hoang, đều có thân bất tử.

Cho dù bị đánh nát, chỉ cần Thiên Đạo bất diệt, vẫn có thể sống lại.

Nhưng, không sợ chết thì không sợ chết, nhưng bị Long Vương đánh cho một trận, thật sự rất đau.

Đặc biệt là Long Vương nhục thân thành thánh, cộng thêm Lực Chi Pháp Tắc, cho dù là Thánh nhân cũng có chút không chịu nổi.

Huống hồ, Long Vương hiện tại đã chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lại đi gây sự, không phải là rảnh rỗi không có việc gì làm, tìm đánh sao? ... ...

Yêu tộc Thiên Đình, tầng trời thứ ba mươi ba, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn ngồi ở vị trí đầu tiên.

Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thánh, lần lượt đứng hầu.

"Chư vị, hiện tại đại quân Thần Đình đang áp sát, chúng ta nên làm thế nào?" Giữa đại điện, đối với câu hỏi của Đế Tuấn, không một ai dám lên tiếng.

Bởi vì với thực lực hiện tại của Yêu tộc, chiến đấu với Tiên Thiên Tam Tộc trong Thần Đình, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Chương 121

Đặc biệt là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thương thế trong cơ thể vẫn chưa lành hẳn.

Nếu khai chiến, e rằng trong nháy mắt, Yêu tộc sẽ hoàn toàn bị xóa sổ khỏi thế giới Hồng Hoang.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất, người luôn nóng nảy, lúc này cũng im lặng lạ thường.

Vốn dĩ nghĩ rằng lần này Thần Đình xuất động, mục tiêu là Vu tộc.

Ai ngờ, lại trực tiếp tiến về phía Yêu tộc.

Ánh mắt Côn Bằng mờ mịt, đôi mắt sâu thẳm, không biết đang suy tính âm mưu quỷ kế gì.

Bạch Trạch Yêu Thánh thăm dò mở miệng nói: "Bệ hạ, hay là chúng ta cầu cứu Nữ Oa Thánh Nhân, hoặc là Đạo Tổ, được không?" "Đúng vậy, bệ hạ, với tình trạng hiện tại của Yêu tộc chúng ta, nếu một mình đối kháng Tiên Thiên Tam Tộc, e rằng không có chút phần thắng nào!" Những Yêu Thánh khác lúc này cũng lần lượt lên tiếng, phụ họa theo.

Chẳng biết rằng đừng nói là tình trạng hiện tại của Yêu tộc, ngay cả Yêu tộc thời kỳ đỉnh phong cũng không phải là đối thủ của Tiên Thiên Tam Tộc trong Thần Đình.

Nhìn khắp Hồng Hoang, chủng tộc nào có thể sở hữu hàng chục vị đại năng Chuẩn Thánh?

Đế Tuấn ánh mắt do dự nhìn về phía Phục Hy, cầu cứu nói: "Phục Hy đạo hữu, theo ngài thấy thế nào?" "Hay là để Nữ Oa đạo hữu đến,

giúp Yêu tộc chúng ta vượt qua đại kiếp lần này?" Phục Hy bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một hơi, nói: "Bệ hạ, không lâu trước, chúng ta không được sự đồng ý của muội muội bần đạo đã tự ý tàn sát Nhân tộc!" "Bây giờ, để muội muội bần đạo ra tay, e rằng không phải là chuyện dễ dàng!" "Huống hồ, muội muội bần đạo và Long Vương quan hệ không tầm thường...!" Nghe vậy, Đế Tuấn cũng có chút tức giận nói: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi đây chờ chết sao?" "Ngươi muốn, trẫm không muốn!" "Nếu trận này thua, trong thế giới Hồng Hoang, bao nhiêu Yêu tộc có thể may mắn thoát nạn?" "... ...!" Nghe lời này, người trong đại điện không dám thở mạnh, đồng loạt cúi đầu không biết nên làm thế nào.

Qua một lúc lâu, Đế Tuấn dập tắt ngọn lửa giận trong lòng, hỏi Côn Bằng đang im lặng không nói: "Côn Bằng đạo hữu, không biết có kế sách gì hay không?" "Bệ hạ, bần đạo cũng không có cách nào!" "Bất luận thực lực Tiên Thiên Tam Tộc ra sao, chỉ riêng một mình Long Vương, cũng không phải Yêu tộc chúng ta có thể chống lại!" Nếu đổi lại là Vu tộc, Yêu tộc còn có một tia sinh cơ!

Nhưng đối mặt với Thần Đình, Yêu tộc Thiên Đình giống như một đứa trẻ, hoàn toàn là đang tìm chết!

Đế Tuấn vẻ mặt chán nản ngồi xuống ghế, trên mặt đầy vẻ suy sụp!

"Đại ca...!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy vừa định nói, nhưng đã bị Đế Tuấn ngăn lại!

Thái Nhất thấy vậy, trong lòng hận ý đối với Long Vương càng thêm mãnh liệt, nhưng lại biến hận ý thành động lực tiến lên!

Đông Hoàng Thái Nhất mặt mày dữ tợn, trong lòng thầm nghĩ: "Long Vương, sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt cho những gì ngươi đã làm hôm nay!" Phục Hy sau khi thấy

cảnh này, cũng thất vọng lắc đầu, xem ra, khí số của Yêu tộc Thiên Đình đã tận!

Phục Hy vẻ mặt bình tĩnh nói: "Các vị, tự lo liệu đi, bần đạo đi tìm xem muội muội của ta có cách gì không!" Mặc dù mọi người đều biết kết quả cuối cùng, nhưng vẫn phải thử một lần!

Cũng chính ứng với câu nói cổ: "Chưa đến Hoàng Hà tâm chưa chết, chưa đụng tường nam chưa quay đầu!" Lúc này người của Yêu tộc Thiên Đình cũng như vậy, năm xưa Nữ Oa không tìm họ tính sổ đã là may mắn lắm rồi, bây giờ lại muốn Nữ Oa ra tay tương trợ, quả thực là si tâm vọng tưởng!

"Haiz...!" Phục Hy thở dài một hơi, lóe mình liền rời khỏi đây!

"Bệ hạ, chúng ta không bằng hướng Đạo Tổ cầu cứu!" Yêu sư Côn Bằng đột nhiên nhắc đến Hồng Quân Đạo Tổ, vẻ mặt kiên định nói!

Nhưng Đế Tuấn lại bất đắc dĩ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Đạo Tổ đang hợp đạo, trước lượng kiếp làm gì có thời gian quản chuyện nhỏ này!" Đông Hoàng Thái Nhất lại đột nhiên nhận ra một chuyện quan trọng, hành vi của Long Vương ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc lượng kiếp tiến hành thuận lợi!

Hắn vẻ mặt nghiêm túc nói với Long Vương: "Đại ca, huynh quên rồi sao?" "Yêu tộc chúng ta là nhân vật quan trọng trong lượng kiếp lần này, một khi chúng ta xảy ra chuyện, lượng kiếp sẽ không thể tiến hành thuận lợi, cho nên Đạo Tổ tuyệt đối sẽ không ngồi yên mặc kệ!" Đế Tuấn nghe vậy, tức thì mắt sáng lên, một lần nữa bừng lên sinh khí như xưa!

Đế Tuấn vội vàng hô: "Côn Bằng, mau phái người đi thông báo cho Hồng Quân Đạo Tổ!" Nhưng Côn Bằng lại bình tĩnh lắc đầu!

Đế Tuấn có chút không hiểu ý của yêu sư Côn Bằng, liền nghi hoặc nhìn hắn.

Yêu sư Côn Bằng thấy vậy, cũng không giấu giếm nữa, cười nói: "Hồng Quân Đạo Tổ là người phát ngôn của Thiên Đạo, ngài nghĩ ngài ấy sẽ không cảm nhận được chuyện ở đây sao?" Mọi người nghe vậy tức thì bừng tỉnh đại ngộ, nỗi lo trong lòng không khỏi giảm đi một nửa!

Nhưng đúng lúc này, yêu sư Côn Bằng lại nói: "Tiên Thiên Tam Tộc dùng mưu kế trốn tránh lượng kiếp đã vi phạm Thiên Đạo, lúc này lại nhúng tay vào lượng kiếp Vu Yêu, Thiên Đạo sao có thể cho phép sự tồn tại của họ!" "Nếu ta không đoán sai, Hồng Quân Đạo Tổ lúc này đang trên đường tới đây!" Trong mắt yêu sư Côn Bằng tức thì lóe lên một đạo sát ý, dù sao con trai hắn chết trong tay Long Vương!

So với chuyện Hồng Vân nhường ghế, chuyện này mới là chuyện khó quên nhất!

Chỉ không biết rằng, vấn đề của hắn, Long Vương đã sớm giải quyết, nếu không, Long Vương cũng sẽ không để Tiên Thiên Tam Tộc xuất hiện!

"Đại ca!" Thủy Kỳ Lân, Chúc Long vẻ mặt hưng phấn đến trước mặt Long Vương, nhưng dường như có chút ý chưa thỏa mãn!

Long Vương nhàn nhạt hỏi: "Yêu tộc phía trước đã dọn dẹp xong chưa?" Tiếng của Long Vương vừa dứt, Thủy Kỳ Lân vẻ mặt khinh thường nói: "Đại ca, đều là một đám rác rưởi, căn bản không chịu nổi một đòn, nhưng...!" Nói đến đây, Thủy Kỳ Lân và Chúc Long cùng cúi đầu xuống, phảng phất như đang nhận tội!

Long Vương thấy vậy, nhàn nhạt nói: "Những yêu tộc yếu ớt không có sát ý đó đều bị các ngươi thả đi rồi chứ!" Chúc Long nghe vậy, ngẩng đầu lên, nói: "Đại ca, huynh biết rồi sao!" Long Vương

nghe vậy, cười nói: “Hai người các ngươi ta còn không biết sao, nếu không ta cũng sẽ không để hai người làm tiên phong!” Chúc Long và Thủy Kỳ Lân tuy hiếu chiến, nhưng hai người không bị giết chóc làm cho mờ mắt, đối với tốt xấu vẫn có thể phân biệt rất rõ ràng!

Nhưng đúng lúc này, trong mắt Long Vương lại đột nhiên lộ ra một cỗ sát ý!

“Đi thôi, nếu đã dọn dẹp xong vòng ngoài của Yêu tộc, chúng ta nên đi tìm Đông Hoàng Thái Nhất chơi đùa rồi!” Thủy Kỳ Lân nghe vậy, bỏ lại Chúc Long liền hướng về trung tâm Yêu tộc Thiên Đình đi, chỉ là lời của Long Vương còn chưa nói xong!

Long Vương thấy vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Nhưng xem tình hình hiện tại, tầng giữa của Yêu tộc Thiên Đình cũng không có người trấn thủ, tất cả Yêu Thánh và Đông Hoàng Thái Nhất đều đã rút về bên trong Yêu tộc Thiên Đình rồi!” Nguyên Phượng nghe vậy, nghi hoặc hỏi: “Đại ca, đã biết người của Yêu tộc đều đã rút về Yêu tộc Thiên Đình, tại sao chúng ta không trực tiếp đến Yêu tộc Thiên Đình?” Long Vương lại không nói gì, vẻ mặt thong dong đi về phía trước, phảng phất như đang dạo phố!

Nhưng khi Thủy Kỳ Lân vừa đến tầng giữa của Yêu tộc Thiên Đình, liền có từng đàn Yêu Vương đang chờ sẵn!

Những Yêu Vương này trực tiếp hóa thành bản thể, dùng hình thái mạnh nhất để đối mặt với Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, không khỏi lộ ra một tia cười nhạo nhàn nhạt, nói: “Một đám ô hợp!” “Gầm...!” Tức thì trời đất vang lên một tiếng gầm rú cực lớn, ngay cả Long Vương cách đó trăm vạn dặm cũng nghe rõ mồn một!

Long Vương nghe tiếng nói: “Hình như đã một thời gian không thấy bản thể của hiền đệ rồi, có muốn đi xem không hỡi hiền muội?”

Nguyên Phượng nghe vậy, phong tình vạn chủng liếc nhìn Long Vương, sau đó nhàn nhạt gật đầu!

"Thật là một yêu vật, suýt nữa tâm thần không giữ được!" Long Vương không khỏi thầm nghĩ, nhưng vẫn bị Nguyên Phượng chú ý!

Nguyên Phượng nhẹ nhàng nói: "Đại ca, không đi nữa à!" Long Vương tức thì lộ ra vẻ mặt khổ sở, sau đó chạy trối chết khỏi nơi này!

Nguyên Phượng thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười mê người, sau đó đuổi theo Long Vương!

Chương 122

"Bành...!" Một tiếng nổ chấn động tai vang vọng trời đất, một quả cầu lửa khổng lồ tức thì từ trên trời giáng xuống, mang theo uy áp vô thượng!

Yêu thú trong phạm vi mấy vạn dặm tức thì kẻ trốn người chạy, chỉ còn lại đám Yêu Vương đang hổ rình mồi trước mặt!

Khi ánh lửa tan đi, một con hung thú đầu tựa rồng, hình như ngựa, dáng như hươu, đuôi như đuôi trâu, trên lưng có lông vằn ngũ sắc, bụng có lông màu vàng tức thì hiện ra!

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân móng sắt nhẹ nhàng đạp xuống, tức thì đại địa nứt ra, cây cối sụp đổ, đám Yêu Vương đứng đối diện tức khắc phân tán ra, vây quanh Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, trên mặt tức thì lộ ra vẻ chế giễu!

Mặc dù Thủy Kỳ Lân đang ở trong vòng vây của đám Yêu Vương, nhưng hắn lại không hề có chút hoảng loạn nào, vẻ mặt bình tĩnh quan sát mọi thứ xung quanh!

Thủy Kỳ Lân cũng là một lão tướng kinh qua trăm trận, nếu bị một đám Yêu Vương nhỏ bé đánh bại, cũng không có tư cách làm hoàng của Kỳ Lân nhất tộc, càng không thể được Thiên Đạo chọn làm người bảo vệ trung ương đại địa!

"Aoooo...!" Tiếng sói hú vang lên, đám Yêu Vương dường như nhận được mệnh lệnh, trực tiếp nhảy lên, lao về phía Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân gầm nhẹ một tiếng, sau đó nhảy lên, tức thì thoát khỏi vòng vây của đám Yêu Vương!

Chỉ thấy hai con Lang Vương lao về phía Thủy Kỳ Lân, dễ dàng bị

Thủy Kỳ Lân ấn dưới móng vuốt, không có chút dư địa phản kháng nào!

Kỳ Lân một đạp, vỡ tan đại địa, thân thể hai con Yêu Vương, sao có thể chịu nổi cú giẫm của Thủy Kỳ Lân, ngay sau đó liền chết thảm!

Đám Yêu Vương thấy vậy, lại một lần nữa vây quanh Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân gầm nhẹ một tiếng, đuôi trâu quật một cái, một đạo sóng pháp lực tức thì phóng ra!

Mấy con Lang Vương xông lên phía trước nhất tức thì bị đạo lực đạo kinh khủng đó hất bay ra ngoài, Thủy Kỳ Lân quay người nhảy lên một tảng đá lớn!

Chỉ thấy pháp lực quanh thân hắn dao động, linh lực trong phạm vi vạn dặm tức thì bị hắn ngưng tụ trước người, dần dần chuyển thành những điểm hồng quang!

"Mau lui, đây là tuyệt kỹ của Kỳ Lân nhất tộc, Kỳ Lân Hỏa!" Một Yêu Vương nghe vậy, lập tức chạy trốn về phía xa, nhưng dường như có chút xem thường Thủy Kỳ Lân, miếng thịt đã đến miệng, sao có thể để chạy thoát!

"Hừ...!" "Bây giờ mới chạy, không phải có chút muộn rồi sao!" Trong chớp mắt, một ngọn lửa nóng rực từ miệng Thủy Kỳ Lân phun ra, ngọn lửa này không phải lửa thường, mà là Kỳ Lân Chi Hỏa được Thủy Kỳ Lân ấp ủ mấy vạn năm!

Nơi nào Kỳ Lân Hỏa đi qua, đều biến thành đất cằn, không còn bất kỳ sinh cơ nào, cho dù trải qua mấy trăm năm, cũng khó mà phục hồi!

"Ầm...!" Yêu Vương thấy vậy, vội vàng bay người né tránh, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, theo sau một tiếng nổ vang vọng trời đất, mấy tên Yêu Vương tức thì thi cốt không còn!

Thủy Kỳ Lân bước đi, chậm rãi đến trước mặt Yêu Vương, vẻ

mặt khinh bỉ nói: "Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" "Nếu thật sự là như vậy, Yêu tộc Thiên Đình quả thực không cần thiết phải tồn tại nữa!" Nhưng những Yêu Vương này đã bị tử kỳ của Thủy Kỳ Lân dọa cho vỡ mật, sao có thể còn dũng khí đối đầu với Thủy Kỳ Lân nữa?

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, trực tiếp hóa thành hình người, đám Yêu Vương cũng vội vàng biến thành hình người, sau đó trực tiếp quỳ xuống trước mặt Thủy Kỳ Lân!

Lúc này họ đã nhận rõ hiện thực, chỉ cần Thủy Kỳ Lân không cho họ chạy thoát, dù có liều mạng cũng đừng hòng sống sót rời đi!

"Kỳ Lân đạo hữu, xin hãy tha cho bần đạo, bần đạo có mắt không tròng, đã va chạm với Kỳ Lân đạo hữu!" Câu nói này trong tai Thủy Kỳ Lân nghe sao mà gượng gạo, tộc nhân Yêu tộc đông đảo, cạnh tranh cũng vô cùng kịch liệt, cuối cùng có thể sống sót, đa số đều là những kẻ hung ác!

Thủy Kỳ Lân vẻ mặt cười lạnh nói: "Nếu xin lỗi mà có tác dụng, vậy cần Thiên Đạo làm gì!" Đám Yêu Vương sau khi nhìn thấy Thủy Kỳ Lân mặt mày dữ tợn, trên mặt tức thì lộ ra vẻ sợ hãi!

Ngay sau đó, một con Lang Vương chậm rãi đứng dậy: "Thủy Kỳ Lân, tuy tu vi của ngươi cao hơn ta rất nhiều nhưng nếu ta liều mạng, ngươi cũng sẽ bị xé tan một miếng thịt!" Tiếng của Lang Vương vừa dứt, đám Yêu Vương đồng loạt đứng dậy, vẻ mặt tức giận nhìn Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy không khỏi cười lạnh nói: "Yêu tộc quả nhiên vẫn như vậy, cũng không biết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dạy dỗ thế nào, lại khiến các ngươi trước mặt cái chết vẫn tỏ ra ưu việt!" Yêu Vương nghe vậy, tức thì tức giận ngút trời, gầm thét với Thủy Kỳ Lân: "Đừng có nói bậy, bệ hạ là minh chủ thiên hạ!"

“Có đức có tài gì, mà cũng dám xưng là minh chủ thiên hạ, quả thực là mù mắt rồi!” Thủy Kỳ Lân nghe vậy, tức thì cười lớn!

Trong mắt Thủy Kỳ Lân, nếu Đế Tuấn thật sự là một minh chủ, năm xưa sẽ không vì tư dục của mình mà tàn sát Nhân tộc, cũng sẽ không rơi vào kết cục như ngày hôm nay!

Tiên Thiên Tam Tộc tuy muốn thống nhất Hồng Hoang đại lục, nhưng những chuyện táng tận lương tâm như vậy, Long Vương tuyệt đối sẽ không làm!

Tuy Thủy Kỳ Lân tự tin vào bản thân, nhưng cũng tin tưởng vào Long Vương!

Cổ nhân có câu: Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm!

Tuy chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng lại bao hàm cả một đời người!

Đế Tuấn và những người khác lại làm ngược lại, hoàn toàn thoát ly khỏi bản tâm, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn!

Đám Yêu Vương nghe bệ hạ lại bị người khác hạ thấp, tức thì sát ý ngút trời, chĩa thẳng vào Thủy Kỳ Lân!

Nhưng cảnh này cũng chính là điều Thủy Kỳ Lân muốn thấy, chỉ thấy Thủy Kỳ Lân phất tay, linh lực quanh thân cuồn cuộn, gầm lên với Yêu Vương: “Chết đi!” Thủy Kỳ Lân vung quyền xông lên, đám Yêu Vương thấy vậy mắt tròn mắt dẹt, chưa từng thấy ai hung mãnh như vậy!

Mặc dù thực lực có chút yếu ớt, nhưng kiến nhỏ cũng có thể cắn chết voi lớn, cho nên họ ngây thơ cho rằng, mình có thể giữ Thủy Kỳ Lân lại đây mãi mãi!

Thủy Kỳ Lân lại đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị, là thủy tổ

của Kỳ Lân nhất tộc, trời sinh đã thông hiểu năm loại thuộc tính!

Chỉ thấy hắn giậm mạnh chân, hai cột đá từ dưới đất mọc lên, tức thì xuyên qua lồng ngực hai tên Yêu Vương, đến chết cũng không biết Thủy Kỳ Lân đã ra tay!

Nhưng đối với cái chết của hai tên Yêu Vương, Thủy Kỳ Lân mắt cũng không chớp, liền trực tiếp xông vào giữa đám Yêu Vương!

Có lẽ hành vi của Thủy Kỳ Lân, trong mắt Yêu Vương quả thực là đang tìm chết, Thủy Kỳ Lân lại giống như sói vào chuồng cừu, điên cuồng thu hoạch sinh mệnh!

Yêu Vương lại vẻ mặt uất ức, mỗi khi sắp tấn công Thủy Kỳ Lân, không biết từ đâu sinh ra những sợi dây leo trói chặt hắn, sau đó liền đón nhận trận mưa bão của Thủy Kỳ Lân!

"Xem ra một thời gian không gặp, hiền đệ đã tiến bộ không ít!" Long Vương nhìn Thủy Kỳ Lân đang ung dung, vẻ mặt vui mừng nói!

Nguyên Phượng thấy vậy, cũng cảm thấy vô cùng tự hào, sau đó nhíu mày, nói: "Mấy vạn năm qua thật khổ cho tam đệ, một người trời sinh hiếu chiến, cả ngày chỉ có thể trốn trong Thần Đình!" Long Vương nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, dù sao những gì hắn làm cũng đều vì Tiên Thiên Tam Tộc!

"Hét!" Cùng lúc đó, không xa, pháp lực quanh thân Chúc Long cuộn trào, tứ chi vô tình thu hoạch sinh mệnh Yêu tộc.

Chương 123

Trong nháy mắt.

Trong phạm vi mấy vạn dặm, máu chảy thành sông.

Ngay cả những Yêu tộc còn sót lại, cũng nằm trên mặt đất, thoi thóp.

Nào còn cái vẻ uy vũ bá khí tàn sát Nhân tộc năm xưa.

"Sớm biết như vậy, cần gì phải làm như lúc đầu!" "Kẻ giết người, ắt sẽ bị người giết!" Long Vương thở dài một hơi, nói.

Không lâu sau, hai gã tráng hán toàn thân dính đầy máu, tỏa ra sát khí nồng nặc, vừa đi vừa sảng khoái nói: "Đại ca, đều đã dọn dẹp xong!" "Chúng ta khi nào khởi hành, tiến đến Yêu tộc Thiên Đình!" Tiếng của Thủy Kỳ Lân vừa dứt, Chúc Long phụ họa theo: "Đúng vậy, đại ca, Yêu tộc ở đây, thật sự quá tệ!" "Ta còn chưa dùng đến một nửa chiến lực, đã chết queo!" "Thật không biết ai cho chúng nó dũng khí, xưng bá Hồng Hoang đại lục!" "Từng đứa một cũng không tự soi lại mình!" Nghe Chúc Long oán trách, Long Vương đảo mắt, khá là bất đắc dĩ nói: "Yêu tộc thành lập không ít hội nguyên, có được khí thế như vậy, thật sự không dễ dàng!" "Năm xưa, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta thời kỳ đỉnh phong, chẳng phải cũng như vậy sao?" Nghe lời này, Chúc Long, Thủy Kỳ Lân hai người, lúng túng cười cười, không biết nên nói gì.

Bởi vì lời Long Vương nói không sai, năm xưa khi Tiên Thiên Tam Tộc tung hoành Hồng Hoang đại lục, tu vi cao nhất trong tộc cũng chỉ có Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng ba người đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Yêu tộc hiện tại, không tính những tiểu lâu la, chỉ riêng Chuẩn

Thánh, đã không dưới bốn năm người, Đại La Kim Tiên, càng cao đến hàng chục người.

Nếu không phải sinh không gặp thời, Yêu tộc học được cách ẩn mình chờ thời, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh hiện tại.

Trong lòng Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân hai người, cũng sâu sắc cảm thán: "Năm xưa nếu không đồng ý kết minh với Long Vương, e rằng Tiên Thiên Tam Tộc, có thể tồn tại đến bây giờ hay không, đều là một ẩn số!" Lúc này.

Trong mắt Long Vương lóe lên một tia sáng, tay áo bào vung lên, đột nhiên, vô số thi thể Yêu tộc, toàn bộ hóa thành tro bụi, nuôi dưỡng Hồng Hoang đại lục.

"Tiếp tục tiến lên!" Lời này vừa dứt, Long Vương nhấc chân hướng về Yêu tộc Thiên Đình, chậm rãi bước đi.

Đại quân Tiên Thiên Tam Tộc phía sau, hùng dũng theo sát. ... ...

Oa Hoàng Cung.

"Muội muội, hiện tại Long Vương đang dẫn đại quân, chuẩn bị diệt Yêu tộc!" "Chỉ cần muội chịu ra mặt, chắc chắn có thể cứu được Yêu tộc!" "... ...!" Phục Hy lo lắng nói.

Nữ Oa ngồi ở vị trí đầu tiên, ánh mắt âm trầm, nội tâm phẫn nộ, nói: "Yêu tộc có kết cục như bây giờ, hoàn toàn là tự chuốc lấy!" "Năm xưa, chúng nó tàn sát Nhân tộc, có bao giờ hỏi ý kiến của bản cung!" "Bây giờ đại họa lâm đầu, lại nghĩ đến bản cung!" "Để bản cung cứu, nằm mơ đi!" Nghe lời này, trong nhất thời, Phục Hy cũng không biết nên mở miệng thế nào.

Năm xưa, vốn dĩ nghĩ rằng Nhân tộc không phải là sản vật để Nữ Oa chứng đạo thành thánh, nên sẽ không quá để ý.

Ai ngờ, lại vì Nhân tộc, khiến Nữ Oa tức giận đến vậy.

Thấy Nữ Oa không định giúp Yêu tộc, Phục Hy thở dài một hơi, cười khổ nói: "Đã như vậy, vi huynh đi trước một bước!" "Không làm phiền muội muội thanh tu!" Nói đến đây, Phục Hy quay người hướng ra ngoài Oa Hoàng Cung, nhanh chóng bước đi.

Nữ Oa nhìn bóng lưng Phục Hy đi xa, trong lòng đau nhói, nhàn nhạt nói: "Đại ca, vận mệnh của Yêu tộc, sớm đã được Thiên Đạo định sẵn!" "Cho dù huynh có quay lại, cũng không thể thay đổi được gì!" "Không bằng ở lại Oa Hoàng Cung, có tiểu muội ở đây, cũng có thể bảo vệ đại ca chu toàn!" "Nếu không, đại ca nếu đi chuyến này, e rằng thật sự là hung nhiều cát ít!" Nghe vậy, Phục Hy dừng bước, lẩm bẩm: "Muội muội, thân là Yêu tộc, muội có thể ngồi yên mặc kệ, nhưng vi huynh lại không thể trơ mắt nhìn Yêu tộc bị diệt tuyệt!" "Chuyến này đi, muội muội hãy bảo trọng!" Tiếng nói vừa dứt, Phục Hy không quay đầu lại, hướng về Yêu tộc Thiên Đình bay đi.

Chỉ để lại Nữ Oa, lẩm bẩm: "Mệnh sao?" Khi Nữ Oa chứng đạo thành thánh, đã có thể nhìn thấu một góc tương lai.

Trong đó, tự nhiên cũng có cảnh Phục Hy tử trận.

Nhiều năm qua, Nữ Oa không chỉ một lần để Phục Hy ở lại Oa Hoàng Cung tu luyện.

Nhưng mỗi lần, đều bị Phục Hy dùng đại nghĩa của Yêu tộc, từ chối.

Nếu không phải sợ Phục Hy tức giận, Nữ Oa có lúc thật sự muốn giam Phục Hy trong Oa Hoàng Cung.

Chẳng biết rằng, cái chết của Phục Hy, là đại thế của Thiên Đạo, Nữ Oa có cưỡng ép ra tay, cuối cùng vẫn không thể thay đổi được gì.

Nếu không, Phục Hy không chết, Nhân tộc muốn trỗi dậy, nói sao

cho dễ.

“Haiz...!” Nữ Oa thở dài một hơi, phong bế Oa Hoàng Cung, bế quan tu luyện.

Đúng như câu nói, trời tạo nghiệt, còn có thể sống, tự tạo nghiệt, không thể sống. ... ...

Chương 124

Trên đường đi, Phục Hy ngày đêm không nghỉ, cuối cùng trong vòng mấy ngày, kéo theo thân thể mệt mỏi, trở về Yêu tộc Thiên Đình.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn ngồi ở vị trí đầu tiên, sắc mặt tiều tụy, ánh mắt lo lắng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía cửa đại điện.

Như đang chờ đợi ai đó.

Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng Phục Hy, trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia sáng, lo lắng nói: "Phục Hy đạo hữu, không biết chuyến này có thuận lợi không?" "Nhờ bệ hạ quan tâm, bần đạo một đường thuận buồm xuôi gió!" "Chỉ là...!" Không đợi Phục Hy nói xong, trong lòng Đế Tuấn đã có một dự cảm không lành, liền mở miệng nói: "Không lẽ Nữ Oa Thánh Nhân, từ chối giúp Yêu tộc, đẩy lùi đại quân Thần Đình?" Phục Hy cũng không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể gật đầu nhẹ, biểu thị rằng Đế Tuấn đoán không sai.

"Ầm...!" Thấy vậy, Đế Tuấn một phen hụt chân, ngã xuống long ỷ, sắc mặt trắng bệch, u ám không ánh sáng, lẩm bẩm: "Lẽ nào đây là vận mệnh của Yêu tộc?" Bây giờ, Nữ Oa không ra tay, Đế Tuấn cũng không biết, còn ai có thể cứu Yêu tộc.

Bởi vì với thực lực của Long Vương, ngay cả Thánh nhân cũng bị ấn xuống đất ma sát, huống hồ Đế Tuấn chỉ là một Chuẩn Thánh đỉnh phong nhỏ bé.

Trong thế giới Hồng Hoang, không thành thánh, cuối cùng cũng chỉ là con kiến.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên, Đế Tuấn khao khát sức

mạnh.

Chỉ cần Đế Tuấn đột phá Thánh nhân, làm sao có thể phải đối mặt với Tiên Thiên Tam Tộc mà không có chút sức phản kháng nào.

Lúc này.

Một Yêu Vương Đại La Kim Tiên, chạy vội vào, quỳ trên mặt đất, kinh hoảng nói: "Khởi bẩm bệ hạ, đại quân Thần Đình, đã tiến vào phạm vi Thiên Đình, chúng ta nên làm thế nào?" "Đã tiến vào phạm vi Thiên Đình?" Nghe lời này, bất luận là Đế Tuấn, hay những người khác, trong lòng đều chấn động mạnh.

Đều không ngờ, bước chân của Tiên Thiên Tam Tộc, lại nhanh đến vậy.

"Mẹ kiếp, cái này nhịn được cái kia không nhịn được, đại ca...!" "Đánh?

Đánh cái gì?" "Với binh lực hiện tại của Yêu tộc chúng ta, ra ngoài đấu cứng với Tiên Thiên Tam Tộc, không phải là tự tìm đường diệt vong sao?" "Không nói Long Vương có ra tay hay không, chỉ riêng những người của Tiên Thiên Tam Tộc, cũng không phải chúng ta có thể đối phó được!" Đế Tuấn hận sắt không thành thép quát mắng.

Từ khi xuất thế đến nay, trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất, không có chuyện gì mà vũ lực không thể giải quyết được.

Ngay cả khi thực lực không bằng người khác, vẫn không hề lùi bước.

Nếu không phải như vậy, năm xưa tại Nhân tộc, Đông Hoàng Thái Nhất sao có thể bị Long Vương đánh cho nửa sống nửa chết.

Đông Hoàng Thái Nhất uất ức lẩm bẩm: "Đại ca, nếu chúng ta không chủ động, không phải là ngồi chờ chết sao?" "Tục ngữ có câu, thà đứng chết, quyết không quỳ sống!" "Huống hồ, theo tình hình hiện

tại, quỳ cũng chưa chắc có thể sống!" "Thay vì như vậy, không bằng giết một tên huề vốn, giết hai tên lãi một!" Nghe lời này, Đế Tuấn suýt nữa một ngụm máu già, không bị Đông Hoàng Thái Nhất làm cho tức đến ói ra.

Đế Tuấn lần đầu tiên phát hiện Đông Hoàng Thái Nhất nói chuyện, một bộ tiếp một bộ.

Nhưng, lời của Đông Hoàng Thái Nhất, cũng không phải không có lý.

Hiện tại, Long Vương đã quyết tâm muốn diệt tộc Yêu tộc.

Cho dù cầu xin, cũng chưa chắc có thể đổi lấy một đường sống.

Huống hồ, Đế Tuấn thân là Thiên Đế Yêu tộc, sao có thể khom lưng uốn gối trước Long Vương.

Lúc này.

Đế Tuấn suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt lạnh đi, quát lớn: "Thập Đại Yêu Thánh nghe lệnh, tập kết đại quân, chuẩn bị nghênh địch!" "Vâng, bệ hạ!" Thập Đại Yêu Thánh gật đầu, quay người hướng ra ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, bước đi.

"Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng, ba người phụ trách phối hợp với trẫm bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" "Lần này, cho dù Yêu tộc chúng ta có bị diệt, cũng không thể để Long Vương dễ chịu!" Tiếng nói vừa dứt, Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng, đều ánh mắt ngưng trọng gật đầu.

Đế Tuấn nhìn về phương xa, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, trong lòng thầm nghĩ: "Lẽ nào vận mệnh của Yêu tộc đã được định sẵn sao?" Sau đó vung tay áo rời đi, cũng không còn suy nghĩ về chuyện này nữa!

Đế Tuấn cũng rất hiểu, thời gian còn lại của hắn rất ít, muốn để

Yêu tộc được bảo tồn, phải trong thời gian hiệu quả làm nhiều việc hữu ích hơn!

Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy cùng Côn Bằng hai người đi theo sau Đế Tuấn, cũng đều vẻ mặt nghiêm túc!

Sau khi đoàn người Đế Tuấn đến một hẻm núi, Đế Tuấn vẻ mặt bình tĩnh nói: "Chính là ở đây, đây là con đường phải đi để đến Yêu tộc Thiên Đình, có thể chiến thắng Thần Đình hay không đều trông vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" Đế Tuấn quay người vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy cùng Yêu sư Côn Bằng tại đây, nói: "Chuẩn bị xong chưa?" "Lần này bố trận có thể sẽ hao phí rất nhiều sức lực!" Tiếng của Đế Tuấn vừa dứt, Phục Hy cười nói: "Đã sinh ra ở Yêu tộc, chuyện nhỏ này ta sao có thể từ chối!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy Phục Hy đã biểu thái, dùng tay đấm đấm vào ngực, vẻ mặt hào sảng nói: "Cùng Yêu tộc tồn vong!" Hai người ngay sau đó liền nhìn về phía Yêu sư Côn Bằng, dù sao trong số tất cả những người có mặt, chỉ có Yêu sư Côn Bằng vì lợi ích mới ở lại Yêu tộc!

Yêu sư Côn Bằng bất đắc dĩ nói: "Đã lên thuyền giặc, ta còn có cơ hội xuống sao?" Đế Tuấn nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười nhàn nhạt, nói: "Đã như vậy, vậy chúng ta cùng liều một phen, làm chủ nhân của vận mệnh!" Đế Tuấn phất tay, ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên đột nhiên giáng thế, lơ lửng trên đầu mọi người!

"Chư tướng nhập trận!" Đại quân Yêu tộc vừa mới đến, nghe tiếng lập tức đáp lại: "Vâng!" Ngay sau đó, mấy vạn đại quân Yêu tộc tức thì chia thành ba trăm sáu mươi lăm phương trận, hạ xuống dưới mỗi cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, sau đó ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên từ từ hạ xuống, rơi vào tay đại tướng trong mỗi phương trận!

Đế Tuấn thấy vậy, lớn tiếng hô: "Bạch Trạch, Hắc Minh nhập trận!" Hai người nghe vậy, phất tay, Âm Dương Tinh Thần Phiên lơ lửng trong tay, thoáng chốc nhảy vào trong trận nhãn, phụ trách dẫn động Thái Âm, Thái Dương nhị tinh!

Nhưng ngay cả khi đã làm nhiều như vậy, trận này vẫn chưa thành hình!

Đế Tuấn lùi lại, Yêu sư Côn Bằng, Phục Hy, Đông Hoàng Thái Nhất ba người tức thì bổ sung, một vạn bốn ngàn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên tức thì hiện thế, ba người hợp lực khống chế từng cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên từ từ cắm vào giữa ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên!

"Ầm...!" Đại trận sơ hiện, ánh sáng của chư thiên tinh thần tức thì giáng xuống, chiếu sáng toàn bộ hẻm núi, vĩnh viễn không có đêm tối!

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lấy trận pháp làm nền tảng, từ đó câu thông tinh thần chi lực trên chín tầng trời!

Trong trận pháp, ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chính trên chín tầng trời, những Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên kia tương ứng với những ngôi sao phụ, sau đó lại phối hợp với Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, một đại trận mới thành!

Uy lực vừa hiện, Phục Hy không khỏi tán thán: "Không hổ là tứ đại sát trận ngang hàng với Tru Tiên Kiếm Trận, có thể dẫn động tam viên và nhị thập bát tinh tú!" Đông Hoàng Thái Nhất là người thiết kế trận này, không khỏi đắc ý nói: "Phục Hy đạo hữu, trận này lấy ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm thân cây, mấy vạn cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm cành cây, tinh thần chi lực là lá cây!" Phục Hy lại không ngờ, Đông Hoàng Thái Nhất bình thường trông thô kệch lại có nội tâm tinh tế như vậy!

Trong mắt Đế Tuấn đột nhiên lóe lên một đạo sát ý, sau đó nhàn nhạt nói: "Nơi này chính là nơi quyết chiến cuối cùng của chúng ta!" Mọi người nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ nghiêm túc, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận tuy mạnh, nhưng thực lực biến thái của Long Vương, khiến họ đều cảm thấy rùng mình!

"Đại ca, phía trước là Yêu tộc Thiên Đình, có cần ta đi do thám một phen không!" Long Vương và mọi người sau mấy ngày chinh chiến, cuối cùng đã đến trước Yêu tộc Thiên Đình!

Chương 125

Nhưng sau khi đến đây, Long Vương ngược lại không vội tấn công Yêu tộc, Long Vương muốn xem Yêu tộc có hậu thủ gì!

Long Vương bình tĩnh nói: "Đừng nóng vội, đây là Yêu tộc Thiên Đình, địch quân chắc chắn sẽ bố trí hậu thủ, chúng ta cẩn thận vẫn hơn!" Long Vương nhìn hẻm núi xa xa, mày không khỏi nhíu lại!

Nguyên Phượng sau khi nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Long Vương, liền thuận theo ánh mắt của Long Vương nhìn đi, nói: "Nơi đó là con đường phải đi để đến Yêu tộc Thiên Đình!" Long Vương nghe vậy, cười nói: "Nếu không ngoài dự đoán, nơi đó chính là nơi quyết chiến của ta, Đế Tuấn và những người khác hẳn là đã bố trí xong trận pháp ở đó, chờ đợi ta đến!" Nhìn bầu trời đầy sao, lòng Long Vương tức thì cảm thấy vô cùng bình tĩnh!

Long Vương nằm trên cây, vẻ mặt thong dong hưởng thụ đêm tối yên tĩnh!

"Huynh ở đây à!" Nguyên Phượng yêu kiều đột nhiên xuất hiện trước mặt Long Vương, vẻ mặt e thẹn nói!

Long Vương ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hẻm núi xa xa, nói: "Nếu ta không cảm nhận sai, nơi đó chắc chắn đã bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nếu không, tinh thần chi lực của Chu Thiên cũng sẽ không tụ tập hết ở đó!" Nguyên Phượng nghe vậy, kinh ngạc nhìn hẻm núi xa xa, nói: "Chẳng lẽ là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận trong truyền thuyết ngang hàng với Tru Tiên Kiếm Trận!" Chỉ thấy Long Vương nhàn nhạt gật đầu, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ lo lắng!

Năm xưa khi Long Vương đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận, không hề có chút hoảng loạn nào, vì hắn biết cách phá giải, nhưng

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lại không có chút biện pháp nào!

Theo truyền thuyết, chỉ cần bị trận pháp này bao phủ, chưa từng có ai sống sót ra ngoài!

Một khi vào trận, đối mặt chính là vô số tinh thần trên chín tầng trời, ánh sao của chư thiên tinh thần rơi xuống không phải người thường có thể chống lại!

Long Vương lúc này cũng rơi vào bối rối, không biết nên giải quyết vấn đề nan giải này thế nào, sau đó cứ im lặng nhìn ánh sao đầy trời!

Nguyên Phượng thấy vậy cũng không đi quấy rầy Long Vương, nàng cũng rất rõ, mấy vạn năm qua, Long Vương đã gánh vác mọi gánh nặng trên vai mình!

Ngày mai là đại chiến sắp đến, Long Vương khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ ngơi một chút, sao nàng có thể đi quấy rầy Long Vương chứ!

Long Vương nhìn lên bầu trời sao, lẩm bẩm: "Tinh thần chi lực!" Ngay sau đó, Nguyên Phượng liền cảm nhận được một cỗ sức mạnh tinh thuần mà hư ảo trôi nổi bên cạnh Long Vương, nhưng rất nhanh lại tiêu tán!

Lúc này, Long Vương từ từ mở mắt, một tia sáng sao tức thì lóe lên, trong nháy mắt biến mất!

"Đại ca, ngài cảm ngộ được gì sao?" Nguyên Phượng thấy vậy, vội vàng mở miệng hỏi, Long Vương lại không nói gì, nhìn lên bầu trời sao, sau đó từ từ nhắm mắt lại!

Chỉ thấy Long Vương hai tay bắt quyết, dưới thân hắn tức thì hiện ra một đạo Thái Âm chi tượng!

Nguyên Phượng mắt tròn mắt dẹt nhìn Long Vương, tuy Nguyên

Phượng rất rõ Long Vương biến thái, nhưng cũng không ngờ Long Vương có thể câu thông thiên địa, dẫn động tinh thần chi lực!

Cổ nhân thường nói: "Thái Âm, Thái Dương là thiên tượng, đắc được nó liền có thể đắc vạn thế!" Thoáng chốc, Long Vương phất tay, Hỗn Độn Châu lơ lửng trước người Long Vương, xoay tròn nhanh chóng, và tỏa ra tinh thần chi lực nồng nặc!

Chín tầng trời tinh thần chỉ bằng sức một mình Long Vương khó mà câu thông, nhưng Long Vương khi chứng đạo đã khai tịch một thế giới của riêng mình trong Hỗn Độn Châu, như vậy liền có thể mượn tinh thần trong hỗn độn, từ đó dẫn động tinh thần chi lực!

Từng tia tinh thần chi lực tinh khiết, từ Hỗn Độn Châu thoát ra, xoay quanh Long Vương!

Mặt Long Vương cứng đờ, thậm chí có chút run rẩy, ngay cả Nguyên Phượng cũng cảm nhận được một cỗ hàn ý thấu tâm can!

Nguyên Phượng thấy vậy, thoáng chốc liền rời khỏi đây, đến trên ngọn cây, sát ý ngút trời từ trên người Nguyên Phượng bộc phát ra!

Long Vương lại rơi vào một cảnh giới vô cùng kỳ diệu, Long Vương cảm nhận được một ngôi sao trên chín tầng trời, nhưng lại thiếu chút gì đó!

Long Vương liền bắt đầu mô phỏng thần vận của chư thiên tinh thần, nhưng tốn hết chín trâu hai hổ lực, cũng không có được kết quả mong muốn!

Long Vương liền vẻ mặt suy sụp trốn sau chư thiên tinh thần, nhưng đúng lúc này, một cỗ linh lực lạnh lẽo, tức thì truyền vào trong cơ thể hắn!

Khiến Long Vương không khỏi rùng mình một cái, sau đó, Long Vương liền cảm thấy như đã thân cận hơn với cảm giác u tối của chư

thiên rất nhiều!

Nhưng cỗ khí lạnh lẽo đó chỉ lóe lên trong cơ thể hắn, không hề dừng lại quá lâu, liền rời đi!

Long Vương vẻ mặt khó hiểu, sau đó liền điều khiển tinh thể nhỏ bé đó xuyên qua giữa các vì sao, cảm nhận sức mạnh lạnh lẽo trên những ngôi sao đó!

Long Vương cũng không biết những ngày như vậy đã qua bao lâu, càng không biết đã trôi dạt trong biển sao bao lâu, cũng không biết đã thấy bao nhiêu ngôi sao, nhưng lại thủy chung không giải được nỗi lòng!

Long Vương nhìn quang đoàn trước mắt, lẩm bẩm: "Thứ quỷ gì đây?" Mỗi lần Long Vương hấp thu nó vào cơ thể, không bao lâu nó sẽ tự động chạy ra, phảng phất như cơ thể hắn có lỗ hổng!

Long Vương lúc này sắp sụp đổ rồi, tất cả các biện pháp có thể đều đã thử qua, nhưng thủy chung không thể chứa nổi phiến quang đoàn này!

Và mỗi lần quang đoàn nhập thể, cơ thể hắn đều cảm nhận được một cỗ hàn ý kinh khủng, khiến hắn cảm giác như rơi vào vực sâu cửu u!

Rốt cuộc vấn đề ở đâu, Long Vương nhẹ nhàng dựa vào một ngôi sao, muốn tìm một chút an ủi, nhưng lại đột nhiên bị ngôi sao đó hút vào trong cơ thể!

"Bên trong ngôi sao!" Đập vào mắt là một thế giới trong suốt, và vô cùng nhẵn bóng!

"Bành...!" Long Vương hóa thành hình người, một quyền đấm xuống mặt đất trong suốt, nhưng một cỗ lực phản chấn tức thì truyền đến, trực tiếp đẩy lùi Long Vương!

“Vụ thảo!” “Mẹ nó, hôm nay ta gặp ma rồi, cái rào cản trông yếu ớt thế này, lại có sức phòng ngự cứng rắn như vậy!” Long Vương xoa xoa cánh tay đau nhức, vẻ mặt kinh ngạc nói, nhưng vừa dứt lời, quang đoàn đó lại một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn!

“Bành...!” Quang đoàn đó trực tiếp xông vào trán Long Vương, sau đó nhục thân Long Vương đột nhiên bị băng bao phủ, hàn ý trên người như hồng hoang mãnh thú!

Thủy Kỳ Lân, Chúc Long và những người khác sau khi cảm nhận được cỗ hàn ý đó, tức thì chạy tới, nhưng khi còn cách khoảng trăm trượng, lại bị Nguyên Phượng ngăn lại!

“Đại ca đang tu luyện, có chuyện gì ngày mai hãy nói!” Giọng Nguyên Phượng vô cùng lạnh lẽo, ngay cả Thủy Kỳ Lân lúc này cũng không khỏi có chút sợ hãi, cười nói: “Được rồi nhị tỷ, bần đạo đi ngay!” Thủy Kỳ Lân nói xong, co giò chạy, còn Chúc Long và Thanh Long, Thủy Kỳ Lân không có thời gian quản nhiều như vậy, nếu ăn vạ...!

“Bành...!” Hai bóng người tức thì vượt qua Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân tức thì ngây người, trong lòng không khỏi thở phào một hơi, và một cảm giác sống sót sau kiếp nạn tự nhiên nảy sinh!

“May mà bần đạo chạy nhanh, nếu không thật sự phải ngã sấp mặt rồi!” Một giọng nói lạnh lẽo lại một lần nữa truyền đến, khiến Thủy Kỳ Lân tức thì không dám động đậy!

“Bảo với mọi người trong Thần Đình, bất luận nơi này xảy ra chuyện gì, đều không được đến gần!” Thủy Kỳ Lân nghe vậy, vẻ mặt không cảm xúc gật đầu, sau đó khu rừng lại một lần nữa trở về yên tĩnh, không có chút gợn sóng nào!

Chương 126

"Mẹ nó, dọa chết gia gia ta rồi, hai người không sao chứ?" Thủy Kỳ Lân dùng tay nhẹ nhàng chạm vào Chúc Long và Thanh Long đang nằm trên mặt đất bất động, phát hiện hai người chỉ ngất đi, không khỏi thở phào một hơi!

Nhưng khi Thủy Kỳ Lân nhìn về nơi có hàn ý, trong mắt không khỏi lộ ra một tia lo lắng nồng đậm, Thủy Kỳ Lân biết lúc này Long Vương đang phải chịu đựng sự dày vò không phải của con người!

Nếu không, Nguyên Phượng cũng không thể nóng nảy như vậy!

Nghĩ đến đây, trong mắt Thủy Kỳ Lân tức thì lóe lên một đạo sát ý, sau đó xách hai người lên, lóe mình rời khỏi đây!

Sau một tuần trà!

Thủy Kỳ Lân đầy sát khí, lại một lần nữa trở lại đây, nhìn quanh một vòng, nhảy lên, thoáng chốc đã đến bên cạnh Nguyên Phượng!

Thủy Kỳ Lân vẻ mặt lo lắng hỏi: "Nhị tỷ, đại ca rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?

Tại sao lại bị hàn ý kinh khủng như vậy bao bọc?" Chỉ thấy Nguyên Phượng nhàn nhạt lắc đầu, cũng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương!

Lúc này nguyên thần của Long Vương, hoàn toàn bị quang đoàn đó bao bọc, hàn ý trên người cũng tăng thêm rất nhiều, nhưng chân linh của hắn lại ngưng thực hơn rất nhiều!

"Hét...!" Một tiếng gầm giận dữ tức thì vang vọng trời đất, ngay sau đó liền thấy Long Vương vút lên trời, toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lẽo!

Lúc này Long Vương tựa như thần linh trên chín tầng trời, một thân sát ý khiến người ta nhìn mà sợ hãi!

Chỉ thấy Long Vương hai tay chắp lại, trăm vạn tinh thần chi lực tức thì hướng về Long Vương tụ tập, Đế Tuấn sau khi cảm nhận được uy lực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận giảm xuống, tức thì mở mắt!

Chỉ là Long Vương lúc này lại một lần nữa trở về bình tĩnh, nhanh chóng luyện hóa tinh thần chi lực vừa mới cướp được từ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!

Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh này, nếu không phải vừa mới nhìn về phía Long Vương, cũng không thể phát hiện Long Vương đã tỉnh lại!

"Rắc rắc rắc...!" Khi Long Vương đứng dậy, từ trong cơ thể hắn tức thì truyền ra từng tiếng xương cốt nổ vang!

Long Vương nắm chặt nắm đấm, nhìn hàn ý nhàn nhạt tỏa ra trên người, không khỏi vui mừng nói: "Không ngờ trong lúc âm dương sai lệch lại cảm ngộ được tinh thần chi lực!" Ngay sau đó, bên tai Long Vương vang lên hai tiếng phá không, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân tức thì xuất hiện bên cạnh hắn!

Khi Long Vương vừa định mở miệng, Nguyên Phượng lại vẻ mặt lo lắng hỏi: "Đại ca, vừa rồi rốt cuộc sao vậy?

Tại sao lại đột nhiên tỏa ra hàn ý cuồng bạo như vậy!" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt dịu dàng nhìn Nguyên Phượng, sau đó dùng tay nhẹ nhàng vuốt tóc Nguyên Phượng, nói: "Yên tâm đi, bản hoàng không sao!" Nhưng Nguyên Phượng vẫn vẻ mặt lo lắng, Long Vương lại không giải thích quá nhiều, nói: "Ngày mai, muội sẽ biết!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy, lập tức biết, trong tương lai không xa, chắc chắn sẽ có người gặp nạn!

Hôm sau!

Long Vương vung tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ở đây chờ ta, không có mệnh lệnh của bản hoàng, tuyệt đối không được tự ý tiến vào hẻm núi này!" Mọi người nghe vậy, vẻ mặt nghi hoặc nhìn bóng lưng Long Vương, nhưng khi cảm nhận được cỗ hàn ý trên người Long Vương, mọi người trực tiếp lựa chọn im miệng!

Trên mặt Long Vương lộ ra một tia cười tà, trong lòng thầm cười: "Đông Hoàng Thái Nhất, hôm nay bản hoàng sẽ cho ngươi xem thế nào gọi là tuyệt vọng!" Long Vương không nói hai lời, nhấc chân liền bước vào trong hẻm núi!

"Ầm...!" Một tiếng nổ lớn tức thì vang lên, hàn ý ngập trời, trực tiếp đẩy lùi Chúc Long và những người khác!

Ngay sau đó, một giọng nói điên cuồng vang lên!

"Long Vương, hôm nay ta sẽ xem, ngươi vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ta, có bản lĩnh gì để thoát ra!" Đế Tuấn đứng trên không, nhìn Long Vương bị bao phủ trong trận pháp, vẻ mặt điên cuồng cười ngây ngô!

Long Vương sau khi bước vào Chu Thiên Đại Trận, tức thì cảm giác như lại một lần nữa trở về trong bầu trời sao, cảm giác đó sao mà quen thuộc!

Long Vương nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận nho nhỏ cũng muốn giam cầm bản hoàng, quả thực là si tâm vọng tưởng!" Ngay sau đó, một giọng nói trống rỗng từ sâu trong hư không truyền đến!

"Long Vương, thật là gan lớn, biết rõ trên núi có hổ, lại cứ đi lên núi hổ, không hổ là hoàng của Long tộc!" Long Vương nghe vậy, không khỏi cười lạnh nói: "Đông Hoàng Thái Nhất, da lại ngứa rồi à,

dám nói chuyện với ta như vậy!" Ha ha ha!

"Long Vương, ngươi thật sự cho rằng bằng thực lực một mình có thể phá được Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ta sao?" Đông Hoàng Thái Nhất tiếp tục khiêu khích Long Vương, muốn làm Long Vương tức giận, chỉ là có chút xem thường Long Vương!

Long Vương không nói hai lời, phất tay, pháp lực quanh thân cuồn cuộn, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Định Quang Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, Thí Thần Thương và các pháp bảo công kích khác, không chút giữ lại mà gào thét về phía bầu trời sao!

"Trận khởi!" Trong khoảnh khắc, ánh sao đại chấn, sát ý lạnh lẽo từ trên trời giáng xuống, cuốn về phía Long Vương trong trận pháp!

Nhưng đến giờ, sắc mặt Long Vương vẫn không đổi, Đế Tuấn lại vẻ mặt điên cuồng, phảng phất như đã thấy được kết cục thê thảm của Long Vương!

Lúc này Nguyên Phượng cũng vẻ mặt lo lắng, tuy Long Vương thực lực mạnh mẽ, nhưng trong sát trận kinh khủng như vậy, cho dù là Đạo Tổ cũng chưa chắc có biện pháp!

Phục Hy, Yêu sư Côn Bằng và những người khác dẫn theo mấy vạn đại quân Yêu tộc xuất thế, toàn thân sát ý chĩa thẳng vào chúng nhân Thần Đình!

Vốn Thủy Kỳ Lân đã nén một bụng tức, bây giờ nhìn thấy người Yêu tộc khí thế càng thêm giận dữ, lão phất tay khiến một cột đá từ dưới đất mọc lên!

Yêu sư Côn Bằng kinh hoàng né được, mặt mày dữ tợn gầm thét: "Thủy Kỳ Lân, ngươi dám đánh lén bần đạo, bần đạo xem ngươi không muốn sống nữa rồi!" Thủy Kỳ Lân hai tay dang ra, cười nhạo nói: "Bần đạo đứng đây cho ngươi đánh, ngươi thật sự dám sao?" "...

...!" Yêu sư Côn Bằng vừa định động thủ, lại bị Phục Hy kéo lại, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Nguyên Phượng đạo hữu, bần đạo khuyên ngài nên đưa người của Thần Đình rời khỏi đây, nếu không Long Vương xảy ra chuyện gì không phải chúng ta có thể khống chế được!" Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo, đột nhiên từ trong đại trận truyền ra!

"Chu Thiên Tinh Thần Trận nho nhỏ cũng muốn giam cầm bản hoàng, quả thực là si tâm vọng tưởng!" "Hiền đệ, nghiền nát đám tạp nham kia cho bản hoàng!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy, trên mặt tức thì lộ ra vẻ chế giễu, sau đó sát ý điểm điểm như thủy triều cuộn trào!

Thủy Kỳ Lân gầm lên: "Giết!" Đám người Thần Đình đứng sau lưng Thủy Kỳ Lân, tức thì như mãnh hổ xuống núi, lao thẳng về phía đám người Yêu tộc!

Phục Hy, Yêu Sư Côn Bằng thấy thế, vội vàng dẫn dắt đại quân Yêu tộc tiến hành chống cự!

Vốn dĩ Đế Tuấn định chém giết toàn bộ người của Tiên Thiên tam tộc trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nhưng Đế Tuấn không ngờ Long Vương lại một mình xông vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!

Và dựa vào tình hình vừa rồi, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận nhất thời không thể làm gì được Long Vương, khiến sắc mặt Đế Tuấn càng thêm âm trầm, thoáng chốc liền gia nhập vào chiến trường!

"Đối thủ của ngươi là bần đạo, đừng hòng động đến một sợi lông của tộc nhân ta!" Nhưng ngay khi Đế Tuấn vừa gia nhập chiến trường, Thủy Kỳ Lân đã trực tiếp chặn trước mặt hắn, khiến Đế Tuấn hận không thể một đao chém chết Thủy Kỳ Lân!

Chương 127

Chỉ là chuyện này Đế Tuấn cũng chỉ có thể nghĩ vậy, dù sao tu vi của Thủy Kỳ Lân và hắn không chênh lệch nhiều, thậm chí còn có phần vượt qua Đế Tuấn!

Đế Tuấn giận dữ hét: "Thủy Kỳ Lân, đừng quên!" "Thiên hạ này là thiên hạ của Yêu tộc ta, Tiên Thiên tam tộc các ngươi chỉ có thể trốn ở vùng đất nhỏ bé ven Đông Hải kia mà sống tạm bợ!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy, sát ý trên người bùng nổ, chĩa thẳng vào Đế Tuấn!

Nhưng đúng lúc này, sát ý kia bỗng biến mất không dấu vết, Thủy Kỳ Lân vẻ mặt bình tĩnh nói: "A, Đông Hải của ta tuy nhỏ, nhưng nhân tài lớp lớp!" "Ngươi nhìn lại Yêu tộc xem, Thiên Đình lớn như vậy mà đến một vị Thánh nhân cũng không có, chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi!" Lời của Thủy Kỳ Lân vừa dứt, sát ý trên người Đế Tuấn bùng nổ, gầm lên: "Thủy Kỳ Lân, ngươi tìm chết!" Mấy câu nói của Thủy Kỳ Lân đã trực tiếp vạch trần vết sẹo của Đế Tuấn.

Theo lý, Yêu tộc mới là kẻ thống trị Hồng Hoang chân chính, bây giờ lại trở thành chủng tộc yếu nhất!

Vu tộc có Bình Tâm Nương Nương, Tiên Thiên tam tộc có Long Vương, phương Tây lại có Tây Phương Nhị Thánh, duy chỉ có Yêu tộc, tuy có Nữ Oa, nhưng lại bị đám người Đế Tuấn đắc tội đến chết!

Lời uy hiếp của Đế Tuấn, Thủy Kỳ Lân căn bản không để trong lòng, thỉnh thoảng còn gật gật đầu, dường như đang bình phẩm lời nói vừa rồi của mình!

Nhưng trong mắt Thủy Kỳ Lân, sớm đã tràn ngập sát ý, đây là chiêu sát ý nội liễm mà Long Vương đã dạy hắn!

"Chết cho ta!" Đế Tuấn lật tay, Hà Đồ Lạc Thư tức thì bay ra, bao

trùm về phía Thủy Kỳ Lân!

Tức thì chu thiên đại biến, vạn dặm tinh hà hiện ra trước mắt, một cuộn thiên thư vượt ngân hà!

Một khi bị cuốn vào, đừng mong thoát khốn, cho đến khi chết!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, trực tiếp độn đi xa, cũng không ngờ Đế Tuấn lại không biết điều như vậy, một lời không hợp đã dùng pháp bảo!

Bành!

Vô số tinh thần đồng loạt rơi xuống, Long Vương thấy vậy, hai mắt khép hờ, pháp lực toàn thân trống rỗng, thoáng chốc hóa thành một luồng hàn ý lạnh thấu xương!

"Tinh thần chi lực...!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, kinh ngạc nói, dù sao từ cổ chí kim chưa từng có ai có thể dẫn tinh thần nhập thể!

Ngay cả Đế Tuấn có Thái Dương chi thể cũng không dám!

"Bây giờ mới biết, muộn rồi!" Theo tiếng gầm của Long Vương, hắn lao vút lên trời, từng ngôi sao bị Long Vương luyện hóa, lúc này Long Vương hoàn toàn quyền nát tinh thần, chân đạp tinh hà!

"Bành...!" Một tiếng nổ lớn vang trời động đất, mấy vạn tộc nhân Yêu tộc bay ngược ra ngoài!

"Sao có thể, sao có thể chỉ bằng sức một người mà phá được Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ta!" Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt dữ tợn nhìn Long Vương đang từ từ hạ xuống từ trên trời!

Nhưng Long Vương không có thời gian giải thích những chuyện nhỏ nhặt này, chỉ thấy hắn khẽ vẫy tay, Hà Đồ, Lạc Thư trong tay Đế Tuấn tức thì xuất hiện trong tay Long Vương!

Long Vương lẩm bẩm: "Thứ này cho các ngươi dùng lâu như vậy rồi, cũng đến lúc trả lại cho bản hoàng!" Đế Tuấn nghe vậy, kinh ngạc nhìn Long Vương, phảng phất như không quen biết Long Vương!

"Không thể nào, Hà Đồ, Lạc Thư là pháp bảo cộng sinh của ta, sao có thể nghe lời ngươi!" Long Vương tùy ý lật lật Hà Đồ, Lạc Thư trong tay, nói: "Hai pháp bảo này vốn là của bản hoàng, chẳng qua là cho ngươi mượn chơi đùa mà thôi!" Lời Long Vương vừa dứt, Đế Tuấn vẻ mặt dữ tợn nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể, ngươi nhất định đang lừa ta!" Long Vương lộ ra vẻ chế giễu, nhàn nhạt nói: "Ngươi cảm thấy bản hoàng có cần phải nói đùa với ngươi không?

Ngươi và Thái Nhất đắc đạo dưới cây Phù Tang trên Thái Dương Tinh, cùng với...!" Long Vương thao thao bất tuyệt kể ra rất nhiều chuyện về quá trình diễn hóa của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, khiến Đế Tuấn không thể không tin!

Nhưng lời của Long Vương vẫn chưa hết, hắn nói: "Lúc đó bản hoàng đã định giết cả hai, nhưng vì sợ quấy nhiễu Thiên Đạo, nên mới giữ lại các ngươi, nhưng pháp khí bạn sinh..." Nói đến đây, Long Vương không khỏi lộ ra một nụ cười quỷ dị, Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, lập tức lấy Đông Hoàng Chung ra xem xét!

Long Vương thấy thế, nhàn nhạt nói: "Suýt thì quên mất Đông Hoàng Chung trong tay ngươi, thứ đó cũng là của bản hoàng!" Tính tình nóng nảy, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức gầm lên: "Long Vương, đừng có khinh người quá đáng!" Long Vương nghe câu này, lại lộ ra một nụ cười thê lương, nói: "Người ư?" "Chẳng qua chỉ là một đám yêu quái hóa thành hình người mà thôi, Nhân tộc chân chính sắp bị các ngươi chém giết sạch rồi!" Long Vương nghe lời Đông Hoàng Thái Nhất, tức thì nộ khí xung thiên!

Nhưng đúng lúc này, Phục Hy chậm rãi bước ra, cười nói: "Long Vương đạo hữu, có thể cho bần đạo một chút mặt mũi, tha cho Yêu tộc một con đường sống không!" Lời Phục Hy vừa dứt, Long Vương giận dữ quát: "Nếu ngươi không phải là huynh trưởng của Nữ Oa, ta đã sớm biến ngươi thành vong hồn!" "Bản hoàng bây giờ cho ngươi hai con đường, một là ở đây chờ chết, hai là mau cút về Oa Hoàng Cung!" Mặc dù lời của Long Vương rất không khách khí, nhưng Phục Hy hiểu rằng, Long Vương cũng là vì tốt cho mình!

Nhưng Phục Hy lại lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Đã là người của Yêu tộc, Yêu tộc gặp nạn, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn, cùng lắm là chết!" Phục Hy thản nhiên nói, nhưng trong đầu Long Vương lại lóe lên vô số ý niệm, nói: "Ngươi muốn chết, bản hoàng sẽ thành toàn cho ngươi!" Mọi người nghe vậy, đều kinh hãi, không ai ngờ Long Vương lại nói ra lời như vậy!

Nhưng Long Vương lại rất rõ, cái chết của Phục Hy là đại thế sở xu, người thường không thể thay đổi được!

Hơn nữa, Long Vương giết hắn cũng có sự cân nhắc của mình!

Tuy ra tay giết Phục Hy có phần tàn nhẫn, nhưng lại có thể bảo toàn được chân linh của hắn!

Nếu hỗn chiến bắt đầu, Phục Hy vẫn lạc, chân linh của hắn sẽ theo gió tan biến, lúc đó sẽ phải tốn rất nhiều công sức để tìm kiếm chân linh của Phục Hy!

Phụt!

Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay Long Vương tức thì xuyên qua cơ thể Phục Hy, Long Vương đối với việc này không hề có chút biến đổi cảm xúc nào!

Nhưng Đế Tuấn và những người khác lại lộ ra nụ cười gian xảo,

cho rằng, nếu Nữ Oa biết huynh trưởng của mình chết trong tay Long Vương, Nữ Oa chắc chắn sẽ đại nộ!

Đến lúc đó, trải qua một hồi khuyên nhủ, Nữ Oa chắc chắn sẽ giúp Yêu tộc Thiên Đình vượt qua kiếp nạn này!

Mà Phục Hy lại có vẻ mặt giải thoát, cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có!

"Giúp... giúp bần đạo chăm sóc tốt cho xá muội!" Trước khi chết, Phục Hy lại nói ra một câu như vậy, khiến Long Vương không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu!

Long Vương cũng hiểu, ngày Nữ Oa thành thánh đã biết cái chết của Phục Hy là do Thiên Đạo sắp đặt, nhưng không thể lay chuyển được huynh trưởng, liền thuận theo Thiên Đạo!

Long Vương lặng lẽ thu lấy chân linh của Phục Hy, sau đó lại nhìn về phía Đế Tuấn và những người khác!

Nhưng lúc này Đế Tuấn lại vui mừng khôn xiết, cười nói: "Long Vương, ngươi ngươi vừa giết là huynh trưởng của Nữ Oa, nếu bần đạo kể lại chuyện này cho Nữ Oa, ngươi sẽ phải làm sao đây!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, Long Vương vẻ mặt khinh bỉ nói: "Yêu tộc thật sự ngày càng sa đọa, nhưng bản hoàng tin rằng, cho dù có Nữ Oa thì cũng sẽ không giúp Yêu tộc!" "Khí số Yêu tộc đã tận, hôm nay bị diệt là đại thế sở xu!" Nhưng Đế Tuấn sao có thể tin lời Long Vương, liền chửi ầm lên: "Ngươi nói bậy, Yêu tộc ta nhất định sẽ là vua của Hồng Hoang, sao có thể khí số đã tận!" Đối với sự ngu dốt của Đế Tuấn, Long Vương cũng không cảm thấy kỳ lạ, dù sao người sắp chết cũng sẽ có hồi quang phản chiếu, huống chi là một Thiên Đình lớn như vậy?

"Nói nhiều vô ích, nếu ngươi không nhận rõ sự thật, vậy bản hoàng sẽ cho ngươi thấy Thiên Đình bị hủy diệt trong tay ta!" "Từ lúc

các ngươi tàn sát Nhân tộc, vận mệnh Thiên Đình đã được định đoạt!" Long Vương vẻ mặt bình tĩnh nói, sau đó sát ý trên người như thủy triều phun trào!

Đế Tuấn thấy vậy, gầm lên: "Long Vương, ngươi đang phá hoại lượng kiếp do Thiên Đạo định ra!" Long Vương lại cười nói: "Trời đất định ra lượng kiếp chỉ để bổ toàn Thiên Đạo, nhưng nếu bản hoàng có cách bổ toàn Thiên Đạo, thì nó còn có tác dụng gì!" Lời Long Vương vừa dứt, Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên: "Long Vương, ngươi sợ là chưa tỉnh ngủ đi!" Long Vương lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, cười nói: "Chưa tỉnh ngủ à, bản hoàng sẽ giúp ngươi tỉnh táo!" Long Vương lật tay, pháp lực cuồng bạo tức thì phun ra, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức bay ngược ra ngoài!

Chương 128

"Long Vương, ngươi...!" "Hửm?" Ngay khi Đế Tuấn định nói, ánh mắt Long Vương bỗng nhiên nhìn qua, khiến Đế Tuấn lập tức nuốt lời vào bụng!

Long Vương thấy vậy, cười nói: "Làm người phải có chút tự biết mình, nếu không, rất dễ chết!" Đế Tuấn nghe vậy, thân hình run lên, vẻ mặt giận dữ nhìn Long Vương, nhưng đối với sự phẫn nộ của Đế Tuấn, Long Vương lại trực tiếp phớt lờ!

Sau đó, Long Vương nhìn sang Yêu Sư Côn Bằng phía sau Đế Tuấn, cười nói: "Côn Bằng, lâu rồi không gặp, gần đây thế nào?" Nhưng Côn Bằng nghe vậy, thân hình run lên, vẻ mặt sợ hãi nhìn Long Vương!

Long Vương thấy vậy, chậm rãi đến bên cạnh Côn Bằng, dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Côn Bằng, nói: "Không cần căng thẳng như vậy, hôm nay ai cũng không thoát được!" Yêu Sư Côn Bằng nghe vậy, đồng tử co rút, sau đó gầm lên: "Long Vương, làm việc nên chừa một con đường, sau này còn gặp lại!" Long Vương lại trực tiếp cười lên, nói: "Có lẽ ngươi hiểu sai ý của bản hoàng rồi, hôm nay Yêu tộc ở đây không ai thoát được!" Đông Hoàng Thái Nhất vừa từ xa bay về, liền hét lớn: "Muốn diệt Yêu tộc của ta, là chuyện không thể!" Theo tiếng gầm của Đông Hoàng Thái Nhất, tất cả tộc nhân Yêu tộc lại chỉnh đốn hàng ngũ, kiếm chỉ Tiên Thiên tam tộc!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày, nhưng sau đó vung tay, tất cả tộc nhân Thần Đình lại lao về phía đám người Yêu tộc!

Nhưng đối với Thần Đình mà nói, đại thế của Yêu tộc đã qua!

Long Vương nhìn Đế Tuấn, nhàn nhạt nói: "Giãy giụa nữa cũng

chỉ là vô ích!" Long Vương lật tay, pháp lực toàn thân cuộn trào, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Định Quang Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, Thí Thần Thương và các pháp bảo công kích khác, không chút giữ lại mà gào thét lao về phía Đế Tuấn!

Đế Tuấn không kịp phòng bị, tức thì bị luồng sức mạnh kinh khủng đó đánh bay ra ngoài, cuối cùng rơi vào Thiên Đình cách đó mấy vạn dặm, vẻ mặt giận dữ nhìn Long Vương!

Đông Hoàng Thái Nhất lại bị Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng và Chúc Long vây chặt, muốn giúp Đế Tuấn cũng lực bất tòng tâm!

May mắn là trong tay Đông Hoàng Thái Nhất có Đông Hoàng Chung, trong thời gian ngắn ba người Nguyên Phượng không thể làm gì được Đông Hoàng Thái Nhất!

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất rất rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị ba người giải quyết, nên trong lòng không khỏi có chút lo lắng!

Nhưng đúng lúc này, một bóng đen lao tới, khi Đông Hoàng Thái Nhất chuẩn bị né tránh, nhìn kỹ lại, phát hiện đó là huynh trưởng của mình!

Thế là Đông Hoàng Thái Nhất liều mạng đỡ lấy Đế Tuấn, nhưng công kích của ba người Nguyên Phượng đã đến đúng lúc!

"Phụt...!" Một ngụm máu tươi từ miệng Đông Hoàng Thái Nhất phun ra, nhưng dù vậy, hắn vẫn không muốn buông Đế Tuấn trong lòng ra!

"Thái Nhất, khí số Yêu tộc đã tận, nhân cơ hội mau chạy đi!" Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, đồng tử co rút, vẻ mặt khó tin nhìn Đế Tuấn trong lòng, Đế Tuấn nhàn nhạt gật đầu với hắn, không nói một lời, liền khó khăn giãy ra khỏi lòng hắn!

“Long Vương, khí số Yêu tộc ta đã tận, bần đạo cũng sẽ không để ngươi yên ổn!” Long Vương nhìn Đế Tuấn vẻ mặt dữ tợn, lộ ra một tia cười nhạt!

Nhưng đúng lúc này, pháp lực toàn thân Đế Tuấn cuộn trào, thần sắc điên cuồng, ba ngàn sợi tóc xanh theo gió múa!

“A...!” “Ta không cam tâm!” Đế Tuấn tuy trong lòng không cam tâm, nhưng đại cục đã định, không thể cứu vãn, chỉ có thể tự bạo để cầu cho Đông Hoàng Thái Nhất có một cơ hội chạy trốn!

Kết cục của Đế Tuấn lúc này gần như giống hệt Hồng Vân vạn năm trước, lúc đó Đế Tuấn ép Hồng Vân tự bạo, để cầu bảo toàn, bây giờ Đế Tuấn lại không phải cũng vì tự vệ sao!

Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, trong lòng không khỏi chua xót, nhưng cuối cùng cũng chuẩn bị gạt lệ từ biệt!

“Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi định đi đâu?” Bóng dáng Long Vương đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hoàn toàn chặn đường đi, khiến đồng tử Đông Hoàng Thái Nhất co rút!

Nhưng Yêu Sư Côn Bằng thấy vậy, tức thì hóa thành Côn Bằng, bay lên chín vạn dặm, chạy trốn về phía xa!

Chỉ thấy Long Vương lật tay, Hà Đồ Lạc Thư tức thì bay ra, bao trùm về phía Đế Tuấn!

Hà Đồ Lạc Thư tự thành thế giới, sông núi dung nạp vạn vật, ngũ hành chi nghi hiện rõ thần thái!

Đế Tuấn tuy đã cầm Hà Đồ Lạc Thư mấy vạn năm, nhưng lại biết rất ít về nó, căn bản không phát huy được sức mạnh thực sự của nó!

Sau một tuần trà, linh lực trời đất chấn động, cuồng bạo không ngừng, Đông Hoàng Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất tự động bay ra khỏi khánh vân, bao bọc hắn thật chặt!

Đế Tuấn tuy chưa thành thánh, nhưng lúc đó cách thánh nhân cũng chỉ một bước, và tu vi của hắn còn ngưng luyện hơn Hồng Vân lúc trước!

Đáng tiếc, thân hình Đế Tuấn đã hoàn toàn bị Hà Đồ Lạc Thư bao trùm, dù sức mạnh tự bạo có mạnh đến đâu, ảnh hưởng đến bên ngoài cũng không lớn!

"Bành...!" Một tiếng nổ lớn vang trời động đất, vốn nên là một vụ tự bạo kinh thiên động địa, vạn vật đều im lặng, nhưng Long Vương và những người khác chỉ cảm thấy một luồng khí nóng hừng hực phả vào mặt!

"Đại ca...!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, hai hàng huyết lệ tức thì chảy xuống, vẻ mặt dữ tợn nhìn Long Vương, nói: "Long Vương, ta Đông Hoàng Thái Nhất chết cũng phải kéo ngươi theo!" Nhưng hắn vừa vận chuyển Đông Hoàng Chung, thì nó bỗng nhiên xuất hiện trong tay Long Vương, sau đó bị Long Vương thu vào khánh vân!

Long Vương khinh miệt nói: "Không có Đông Hoàng Chung, ngươi nghĩ mình có thể sống được bao lâu?" Nguyên Phượng, Chúc Long, Thủy Kỳ Lân nghe vậy, lại triển khai thế bao vây, vây chặt Đông Hoàng Thái Nhất!

"Ha ha ha...!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, điên cuồng cười lớn, vì hắn đã hiểu ra, cả Yêu tộc sớm đã bị Long Vương tính kế!

Nếu Long Vương muốn Yêu tộc diệt vong, chỉ cần một câu nói, căn bản không cần tốn nhiều công sức như vậy!

Nhưng đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất nghĩ đến chuyện lượng kiếp, vẻ mặt si cuồng cười nói: "Long Vương, bây giờ ngươi đã hoàn toàn phá hoại lượng kiếp, bần đạo xem ngươi đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ như thế nào?" Long Vương tùy ý nói: "Chuyện này không cần ngươi lo lắng, bản hoàng tự có cách của bản hoàng!"

“Nếu bản hoàng đã dám làm như vậy, chắc chắn đã chuẩn bị đủ đường lui, không giống như Yêu tộc, chỉ vì lợi ích trước mắt mà không mưu tính phát triển lâu dài!” Đông Hoàng Thái Nhất rất rõ, chuyện Long Vương nói là chuyện gì, nếu lúc đầu không cố chấp, chém giết Nhân tộc, thì hôm nay Nữ Oa chắc chắn sẽ đứng về phía mình!

Nhưng đáng tiếc duy nhất là, lúc đó bị lợi ích che mắt, hoàn toàn không nghĩ sẽ có kết cục như hôm nay!

“Giết!” Một luồng sát ý nồng đậm, từ trên người Long Vương như thủy triều phun ra, sau đó tộc nhân Thần Đình vây công các thánh của Yêu tộc!

Lúc này các thánh của Yêu tộc khổ không nói nên lời, không chỉ thực lực không chiếm ưu thế, mà số lượng cũng không có bất kỳ ưu thế nào!

Mỗi một Yêu thánh đều phải đối mặt với hai đến ba Chuẩn Thánh của Thần Đình, cứ như vậy, tất cả người của Yêu tộc chắc chắn sẽ vẫn lạc tại đây!

Long Vương bỗng nhiên phát hiện Yêu Sư Côn Bằng không biết đi đâu, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nồng đậm!

Sau đó hắn vung tay, một tộc nhân Thần Đình Chuẩn Thánh đỉnh phong xuất hiện trước mặt Long Vương!

“Tộc trưởng!” Vị Chuẩn Thánh này vẻ mặt cung kính nhìn Long Vương, Long Vương lại vẻ mặt thích thú nhìn bầu trời xa xăm!

“Xem ra ba lão già kia thật sự già rồi, lâu như vậy rồi mà không đến!” Vị Chuẩn Thánh nghe Long Vương lẩm bẩm, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ khó hiểu, không biết lão già mà Long Vương nói là ai!

Chương 129

Nhưng đúng lúc này, hai vị Yêu thánh Cửu Anh và Bạch Trạch, đột nhiên chiến đấu với quần hùng, sống sờ sờ tạo ra một khe hở trong vòng vây của Thần Đình, sau đó liền chạy trốn về phía xa!

Long Vương thấy vậy cũng không vội ra tay, trong lòng không khỏi cảm khái: "Không hổ là Yêu tộc sa đọa, lại có những nhân tài như vậy!" Long Vương nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Ngươi dẫn mấy tộc nhân, tra rõ phương hướng chúng nó trốn, đợi bản hoàng xử lý xong chuyện ở đây, sẽ tự mình giải quyết!" "Vâng!" Sau đó vị Chuẩn Thánh này liền dẫn tộc nhân truy kích hai Yêu thánh Cửu Anh và Bạch Trạch!

Nếu Long Vương không đoán sai, hai người này chắc chắn chạy trốn cùng Yêu Sư Côn Bằng, chỉ cần nắm được động hướng của hai người, Yêu Sư Côn Bằng cũng đừng hòng chạy thoát!

"Khụ khụ khụ...!" Đông Hoàng Thái Nhất vốn đã bị trọng thương, dưới sự vây công của ba người, lại kiên trì được thêm một tuần trà, không khỏi khiến Long Vương phải nhìn bằng con mắt khác!

Nhưng Long Vương rất rõ, giữ lại Đông Hoàng Thái Nhất, chung quy vẫn là một tai họa, thậm chí có thể gây thương vong, đối với nguy hiểm như vậy, Long Vương chỉ có một cách giải quyết, đó là giết!

Long Vương nhìn Long Vương đứng trên không, gầm lên: "Long Vương, chuẩn bị nghênh đón lửa giận của Hồng Quân Đạo Tổ đi!" "Không lâu nữa, ngươi cũng sẽ xuống đây bồi ta!" Sau đó, Long Vương vung tay, bóng dáng Đông Hoàng Thái Nhất tức thì biến mất khỏi thế gian, phảng phất như chưa từng xuất hiện!

Long Vương cũng không hạ tử thủ, lúc ra tay liền độ chân linh của

hắn vào luân hồi, cho hắn được chuyển thế đầu thai, nhưng đối với Đế Tuấn, Long Vương lại không có cách nào!

Đế Tuấn dùng cách tự bạo, trở về với trời đất, chân linh của hắn cũng trực tiếp hóa thành trăm vạn mảnh vỡ, theo gió múa, rơi rụng trên đại địa!

Đúng lúc này, không gian đột nhiên cuộn trào, một luồng sát ý lạnh lẽo tức thì cuốn đến, chĩa thẳng vào Long Vương đang đứng trên không!

Long Vương thấy vậy, lẩm bẩm: "Cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến, chỉ có điều hình như hơi muộn một chút!" Sau đó một tiếng gầm tức thì xé rách hư không truyền ra: "Long Vương, ngươi dám phá hoại lượng kiếp trời đất, nếu đã như vậy, thì không thể giữ lại ngươi!" Vạn thiên pháp lực từ trời đất cuồn cuộn tuôn ra, vô cùng sát cơ hoàn toàn nhấn chìm Long Vương!

Nhưng Long Vương lại không có một chút hoảng loạn nào, hai tay dang ra ôm lấy thế giới, giống như chủ động đi tìm chết!

Long Vương làm vậy không phải vì cuồng ngạo, mà vì hắn biết, Dương Mi Đại Tiên lúc này đã đến đây!

Dương Mi Đại Tiên tuy cũng chỉ là một vị thánh nhân, nhưng lại thành thánh sớm hơn Hồng Quân Đạo Tổ ba nghìn năm!

Nhưng vì pháp tắc Thiên Đạo tàn khuyết, không gian pháp tắc mà Dương Mi Đại Tiên tu luyện mãi không thể bổ toàn, khiến nội tâm ông ta căm hận không nguôi!

Mãi đến mấy vạn năm trước, Long Vương cầm không gian pháp tắc hoàn chỉnh, tìm đến Dương Mi Đại Tiên, cùng ông ta định ra một giao dịch hợp lý, không gian pháp tắc của ông ta mới được bổ toàn!

"Đại ca...!" Nhưng khi công kích của Đạo Tổ sắp đến trước mặt

Long Vương, Long Vương vẫn không hề lay động, hoàn toàn không có ý định chống cự!

"Haizz...!" Đúng lúc này, một tiếng thở dài thườn thượt, từ hư không truyền đến, đột nhiên, hư không vỡ nát, một cành liễu, thò ra, bảo vệ Long Vương sau lưng!

Ánh mắt Đạo Tổ sâu thẳm, nhìn chằm chằm hư không, lạnh lùng hừ nói: "Dương Mi, ngươi dám cản trở bản Đạo Tổ!" Ngay sau đó, hư không gợn sóng, một bóng người, hiện ra, không phải Dương Mi, thì là ai!

"Dương Mi Đại Tiên!" Long Vương thấy vậy cung kính gọi một tiếng, ngay cả Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cũng chưa từng thấy Long Vương cung kính như vậy!

Nhưng Long Vương rất rõ, nếu Hồng Hoang đại lục có một cao thủ chí tôn, người đó tuyệt đối là Dương Mi Đại Tiên, chứ không phải Đạo Tổ Hồng Quân!

"Dương Mi đạo hữu, ngươi có ý gì?" "Chẳng lẽ bây giờ cả ngươi cũng muốn cản trở ta làm việc cho Thiên Đạo sao?" Đạo Tổ Hồng Quân trực tiếp mang Thiên Đạo ra, mong trấn áp Dương Mi Đại Tiên, nhưng điều khiến ông ta bất ngờ là, Dương Mi Đại Tiên căn bản không ăn chiêu này!

Chỉ thấy Dương Mi Đại Tiên vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Đạo Tổ, ta và ngươi tuy là người cùng thời, nhưng có những chuyện ta mãi không thể thấu hiểu!" "Ví như Thiên Đạo hư vô mờ mịt, với tư cách là người phát ngôn của Thiên Đạo, ngươi đã có mấy vạn năm rồi, vậy bần đạo hỏi ngươi, ngươi đã nhìn rõ Thiên Đạo chưa?" Câu hỏi của Dương Mi Đại Tiên rất mờ mịt, căn bản không có một phương hướng hợp lý nào, khiến Đạo Tổ không khỏi vẻ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm!

Đạo Tổ nghiến răng nghiến lợi nói: "Dương Mi, nếu ngươi còn cố

chấp, đừng trách bản Đạo Tổ vô tình!" Nhưng điều khiến Đạo Tổ kinh ngạc là, Dương Mi Đại Tiên vẫn nói câu đó: "Chuyện đã hứa với người khác, sao có thể tự ý khinh suất!" Chỉ thấy Đạo Tổ Hồng Quân lật tay, pháp lực toàn thân chấn động, không gian sau lưng ông ta gợn lên từng điểm sóng, giận dữ quát: "Long Vương, hôm nay bần đạo nhất định sẽ khiến ngươi táng thân tại đây, lấy thân tuẫn đạo!" "Khai!" Tức thì, không gian chấn động, từng bóng người xuất hiện, đó chính là những giáo đồ dưới Huyền Môn năm xưa!

"Tham kiến Đạo Tổ!" Mấy vạn tu sĩ hồng trần tức thì xuất hiện, khiến Long Vương không khỏi nhíu mày, Long Vương cũng không ngờ, Đạo Tổ lại không biết xấu hổ như vậy!

Năm xưa Đạo Tổ phân bảo, những tu sĩ hồng trần này bị Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lừa gạt một vố đau, dù đã mấy vạn năm trôi qua, họ vẫn không thể quên được chuyện này!

Trong mắt những tu sĩ hồng trần này, nếu ngày đó có may mắn được một trong số những bảo vật đó, hôm nay người thành thánh chính là họ!

"Sư phụ, chúng con đến rồi!" Đúng lúc này, ba tiếng xé gió truyền đến, Tam Thanh chậm rãi đến!

Ba người vốn đã có ý kiến với Long Vương, bây giờ nghe sư phụ muốn chế tài, sao ba người có thể lùi bước!

Nhưng đúng lúc này, Đạo Tổ Hồng Quân không khỏi nhíu mày, vì dưới trướng ông ta có sáu đệ tử, bây giờ lại chỉ có ba!

Nữ Oa không đến, có thể hiểu được, dù sao nàng ta và Long Vương luôn giao hảo tốt, nhưng Tây Phương Nhị Thánh lại dám vi phạm mệnh lệnh của mình, khiến Đạo Tổ Hồng Quân không khỏi nảy sinh sát ý!

Long Vương thấy vậy không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt, Nhị Thánh trông có vẻ không đến, nhưng thực ra sớm đã ẩn mình trong hư không, ngồi chờ tọa thu ngư ông chi lợi!

"Huynh trưởng, chúng ta làm vậy, có đắc tội sư phụ không?" Tiếp Dẫn lo lắng hỏi, Chuẩn Đề lại vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Chẳng lẽ ngươi quên chúng ta lúc đầu bị Long Vương đánh tơi bời sao?" "Ta sợ ba người Tam Thanh liên thủ cũng không phải là đối thủ của một mình Long Vương!" Tiếp Dẫn nghe vậy, kinh ngạc nhìn Chuẩn Đề, nhưng cuối cùng lại nhàn nhạt gật đầu nói: "Chuyện này, chúng ta không nên tham gia!" "Nếu không dễ rước họa vào thân, phương Tây của chúng ta vốn đã nghèo nàn, nếu còn chọc giận Long Vương, chọc giận Thiên Đình, e rằng lúc đó, chúng ta sẽ mất nhiều hơn được!" Nghe vậy, trên mặt Tiếp Dẫn lóe lên một tia do dự, nhàn nhạt nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta không tham gia vào chuyện này nữa!" Thế là hai người liền ẩn mình trong hư không, đối với trận đại chiến này không nghe không hỏi, đợi thời cơ chín muồi, hai người sẽ tọa thu ngư ông chi lợi!

Chỉ là họ quá xem thường Long Vương, thực ra ngay từ đầu, Long Vương đã biết, chỉ vì trước mặt có Tam Thanh, nên không tìm hai người họ gây sự!

Dương Mi Đại Tiên thấy vậy, nói với Long Vương: "Bần đạo chỉ có thể giúp ngươi chặn Đạo Tổ Hồng Quân, còn những tu sĩ hồng trần khác, chỉ có thể dựa vào ngươi!" Long Vương nghe vậy, cười nhạt, nói: "Dương Mi Đại Tiên chịu cản trở Đạo Tổ, bản hoàng đã cảm kích không hết, còn những người khác, bản hoàng đối phó được!" Sát ý trên người Long Vương tức thì phun ra, Dương Mi Đại Tiên thấy vậy, hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Đạo Tổ Hồng Quân, nhàn nhạt nói: "Hồng Quân, có dám đến Hỗn Độn một trận không?" Ánh mắt Đạo Tổ âm trầm, lóe lên một tia hung quang, lạnh lùng hừ nói: "Sợ ngươi

chắc!" Thoáng chốc pháp lực toàn thân Đạo Tổ Hồng Quân cuộn trào, bay lên không, tức thì biến mất khỏi tầm mắt mọi người!

Long Vương thấy vậy, lo lắng nói: "Dương Mi Đại Tiên, xin hãy cẩn thận!" Lời Long Vương vừa dứt, Dương Mi Đại Tiên tay không xé rách không gian rồi chậm rãi bước vào, nhưng lại để lại một câu nói vang vọng!

"Long Vương đạo hữu, ngươi cũng phải cẩn thận!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt, sau đó nhìn về phía Tam Thanh, chế giễu nói: "Ba người các ngươi thật đúng là ăn đòn không biết nhớ!" "Long Vương, đừng có kiêu ngạo, hôm nay, ba người bần đạo, nhất định phải nợ máu trả bằng máu!" Nhớ lại cảnh tượng bị Long Vương ấn xuống đất ma sát, trong lòng Tam Thanh, lửa giận bùng cháy, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hừ!" "Chỉ bằng các ngươi, cũng xứng đòi nợ máu trả bằng máu với bản hoàng?" "Thằng khốn nào cho các ngươi lá gan đó?" "Là Đạo Tổ sao?" Long Vương khoanh tay trước ngực, vẻ mặt khinh thường bĩu môi, trào phúng nói.

Nếu pháp lực của Long Vương chưa thành thánh, có lẽ không phải là đối thủ của Tam Thanh.

Nhưng bây giờ, Tam Thanh trong mắt Long Vương, chẳng là gì cả.

Dù sao nhục thân, pháp lực, nguyên thần đều thành thánh, Long Vương căn bản không phải là thứ Tam Thanh có thể tưởng tượng được.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân, e rằng cũng không phải là đối thủ của Long Vương.

Huống chi là Tam Thanh, chỉ là công đức thành thánh.

Chương 130

Sao có thể so sánh với Long Vương lấy lực chứng đạo.

Ba ngàn hồng trần khách nhìn Long Vương kiêu ngạo như vậy, ánh mắt đều không thiện, hận không thể nuốt sống Long Vương.

Nếu không phải ánh mắt không thể giết người.

Long Vương bây giờ, e rằng đã không biết chết đi bao nhiêu lần rồi.

Lúc này.

Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long mấy người đi tới, thấp giọng hỏi: "Đại ca, bây giờ chúng ta nên làm gì?" "Có cần chúng tôi giúp huynh giữ chân một người không?" Thủy Kỳ Lân toàn thân chiến ý lẫm liệt, hai mắt giận dữ nhìn Tam Thanh.

Tuy thực lực của họ căn bản không phải là đối thủ của thánh nhân.

Nhưng nếu muốn giữ chân một người, cũng không có vấn đề gì lớn.

Long Vương lắc đầu, khinh thường nói: "Không cần, ba lão bất tử này, một mình bản hoàng là đủ!" "Mấy người các ngươi đi đối phó những kẻ khác là được!" Nghe vậy, Thủy Kỳ Lân có chút lo lắng, nhưng cũng không dám phản bác, chỉ đành đáp: "Đại ca, huynh cẩn thận!" Nói xong, xoay người dẫn đầu các cường giả Tiên Thiên tam tộc, lao về phía ba ngàn hồng trần khách mà Đạo Tổ Hồng Quân gọi đến.

Không xa, ba ngàn hồng trần khách nhìn đại quân Tiên Thiên tam tộc hùng hổ, không khỏi tê dại da đầu.

Nhìn lướt qua, Chuẩn Thánh đại năng, không dưới mấy chục người.

Nhìn lại phe mình, chỉ có hơn mười người.

Phần lớn còn lại đều là cường giả Đại La Kim Tiên, sao có thể là đối thủ của Tiên Thiên tam tộc.

Nếu cứ đánh tiếp, những người này, có thể sống sót hay không, đều là một ẩn số.

Thậm chí không ít người hai mắt thất thần đứng ngây tại chỗ, không biết phải làm sao.

Gầm!

Một tiếng long ngâm vang lên, Chúc Long hóa thành bản thể, đuôi rồng khổng lồ vung lên, trong nháy mắt đánh bay mấy chục người ra xa mấy vạn dặm.

Về cơ bản không có gì bất ngờ, những người đó có thể sống sót, tuyệt đối là một kỳ tích.

Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, vô số Tiên Thiên tam tộc, vào lúc này, lần lượt hóa thành bản thể, há cái miệng lớn như chậu máu, cắn xé về phía ba ngàn hồng trần khách.

Hoàn toàn không cho họ một con đường sống.

Chỉ trong nháy mắt.

Đại địa nứt toác, núi non sụp đổ, vô số thi thể, nằm ngổn ngang, ngã trên mặt đất.

Tam Thanh nhìn thấy cảnh này, gầm lên: "Long Vương, ngươi dám tàn sát tu sĩ Hồng Hoang!" "Sớm muộn gì cũng có một ngày, ngươi sẽ bị trời phạt!" Long Vương khinh thường nói: "Bản hoàng có bị trời phạt hay không, còn chưa chắc!" "Nhưng ba người các ngươi,

chắc chắn sẽ bị đánh tơi bời!" "Đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ, lần trước tha cho ngươi một mạng, lại dám mò đến, xem ra đúng là vết thương lành rồi quên đau!" Lời này vừa nói ra, Thông Thiên Giáo Chủ sao có thể nhịn được, lập tức nổi giận đùng đùng, gầm lên: "Long Vương, bần đạo liều mạng với ngươi!" Trong chốc lát, pháp lực toàn thân Thông Thiên Giáo Chủ cuộn trào, vung tay, Thanh Bình Kiếm hiện ra, không chút lưu tình lao về phía Long Vương.

Long Vương thấy vậy, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ đang lao tới, trong lòng thầm nghĩ, tên này đúng là ăn đòn không biết nhớ!

Long Vương nhếch miệng, lật tay, hiện ra Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, cười nói: "Bản hoàng sẽ giúp ngươi tăng thêm trí nhớ, nếu không ra ngoài dễ bị thiệt thòi!" Nói rồi, Long Vương cầm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, chém về phía Thông Thiên Giáo Chủ!

Tức thì kiếm ý lóe lên, xé rách hư không, một đóa kiếm liên lặng lẽ nở rộ, ầm ầm lao về phía Thông Thiên Giáo Chủ!

Tuy chỉ là một đạo kiếm ý bình thường, nhưng uy năng của nó đã sớm vượt qua nhận thức của Tam Thanh!

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, vội vàng đặt Thanh Bình Kiếm trong tay trước người, mong muốn cứng rắn chống đỡ một kiếm của Long Vương!

"Ầm...!" Nhưng ngay sau đó, bóng dáng Thông Thiên Giáo Chủ như con diều đứt dây, bay ra xa mấy vạn dặm!

Cuối cùng rơi thẳng xuống mặt đất, nhưng lúc này, mặt đất ầm ầm vỡ nát, xuất hiện một hố sâu khổng lồ!

Trong chốc lát cát bay đá chạy, bụi mù mịt!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, vội vàng đi

tìm bóng dáng của Thông Thiên Giáo Chủ!

Đợi bụi mù tan hết, liền thấy Thông Thiên Giáo Chủ như một con chó chết nằm ngửa bốn chân trên mặt đất!

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ từ đỡ Thông Thiên Giáo Chủ dậy từ trong hố sâu, phát hiện Thông Thiên Giáo Chủ chỉ bị ngất đi, không khỏi thở phào một hơi!

Ngay sau đó, trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử, đột nhiên bùng phát ra một luồng sát ý mạnh mẽ, chĩa thẳng vào Long Vương!

Hai người tức thì hóa thành một luồng sáng, lao về phía Long Vương!

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên tức thì được hai người nắm trong tay, sau đó ném về phía Long Vương!

Thái Cực Đồ bay ra, tức thì hóa thành một phương thế giới, trấn áp về phía Long Vương!

Bàn Cổ Phiên hiện thế, các vì sao trên trời tức thì mờ đi, không gian xung quanh sắp vỡ nát!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra vẻ khinh thường, nhàn nhạt nói: "Hai người các ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không đụng tường nam không quay đầu!" "Ta vốn tưởng hai người các ngươi sẽ thông minh hơn Thông Thiên Giáo Chủ nhiều, nhưng bây giờ xem ra, đều là cùng một giuộc, không làm nên chuyện lớn!" Chỉ thấy Long Vương lật tay, pháp lực toàn thân cuộn trào, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Kim Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, từ khánh vân sau lưng hiện ra!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, thân thể

không khỏi khẽ run!

Dù sao, trận đòn lần trước, vẫn còn nhớ như in, cách nhiều ngày, lại lần nữa đối mặt với Long Vương, vẫn có chút sợ hãi!

Chương 131

Nhưng hai người ngây thơ cho rằng, chỉ cần hai người liên thủ, chắc chắn có thể chống lại Long Vương!

Long Vương vung tay, vô số pháp bảo sau lưng gào thét lao về phía Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Bành...!" Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên hai món bảo vật và vô số bảo vật trong tay Long Vương va chạm, tức thì trời đất tối sầm, một luồng sức mạnh kinh khủng bùng nổ!

Nhưng lúc này trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, tràn đầy sự ghen tị và đố kỵ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn với tư cách là một đại sư luyện khí, trên người không có một món bảo vật nào có thể so sánh với Long Vương!

Long Vương nhìn ánh mắt nóng rực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười gian xảo!

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi cũng là một đại sư luyện khí, chẳng lẽ ngoài Bàn Cổ Phiên ra không có bảo vật nào khác sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, tức thì cảm thấy lửa giận bốc lên, vẫn còn nhớ rõ lúc đầu Long Vương lừa đi sách luyện khí của mình, nếu không Thần Đình cũng không thể mạnh mẽ như vậy!

"Long Vương, đừng có ngông cuồng!" Long Vương lại vẻ mặt khinh thường nhìn, nhàn nhạt nói: "Bản hoàng ngông cuồng là vì bản hoàng có vốn để ngông cuồng!" "Bây giờ bản hoàng đứng ở đây, ngươi lại không thể làm gì được bản hoàng, thật đáng tiếc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, giận dữ nhìn Long Vương, hận không thể lột da ăn thịt Long Vương!

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đúng như Long Vương nói, ngoài Bàn Cổ Phiên ra, thật sự không lấy ra được một món pháp bảo nào ra hồn!

Nếu không, cũng sẽ không ghen tị với những pháp bảo trong tay Long Vương!

Nhưng đúng lúc này, Long Vương đột nhiên lóe lên trước mặt hai người, lạnh lùng nói: "Bây giờ ngươi không có pháp bảo, còn tư cách gì để ngông cuồng!" Chỉ thấy Long Vương lật tay, pháp lực toàn thân cuộn trào, trong nháy mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn liền như sao băng rơi vào trong núi.

Lúc này Thái Thanh Lão Tử hoàn toàn bị bạo lực của Long Vương khuất phục!

"Lão...

Long Vương, chúng ta có chuyện gì có thể nói chuyện đàng hoàng, động tay động chân có thất nho nhã!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt, nói: "Nho nhã?" "Ngươi chắc chắn đang nói chuyện nho nhã với ta sao?" Thái Thanh Lão Tử nhìn nụ cười trên mặt Long Vương, thân hình không khỏi run lên, vẻ mặt sợ hãi nhìn Long Vương!

"Ta thấy ngươi nên đi an ủi hai vị sư đệ của mình thì hơn!" Lời Long Vương vừa dứt, liền nhấc chân, pháp lực cuồng bạo tuôn ra, tức thì đá bay Thái Thanh Lão Tử ra ngoài!

Một lúc sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong đống đá vụn bò ra, nhưng không nói một lời, kéo Thông Thiên Giáo Chủ chạy trốn về phía xa!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt, sau đó nhìn về một góc khuất!

Nhưng đúng lúc này, thần kinh của Tây Phương Nhị Thánh căng

thẳng, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt!

"Sư... sư huynh, Long Vương hình như đã phát hiện ra chúng ta!" Tiếp Dẫn ngẩng đầu lên đúng lúc đó, vừa lúc ánh mắt Long Vương nhìn tới, Tiếp Dẫn tức thì có chút ngồi không yên, vội vàng nói tin tức này cho Chuẩn Đề!

Nhưng Chuẩn Đề không nói hai lời, chỉ một chữ: "Rút!" Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo từ sau lưng truyền đến!

"Hai vị vội vã muốn đi đâu vậy?" Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, thân hình tức thì run lên, khó khăn quay người lại, liền thấy Long Vương vẻ mặt cười ý vị nhìn hai người!

Chuẩn Đề ép mình trấn tĩnh lại, chậm rãi nói: "Lão...

Long Vương đạo hữu, không biết tìm hai chúng tôi có chuyện gì?" Chỉ là giọng nói run rẩy đã bán đứng hắn, khiến Long Vương bất đắc dĩ lắc đầu!

Long Vương bình tĩnh nhìn hai người, mở miệng nói: "Hai vị đến đây không biết để làm gì, tại sao đến rồi lại không chịu hiện thân?" Tây Phương Nhị Thánh nhất thời không biết nên trả lời thế nào, thế là thuận miệng nói: "Hai huynh đệ chúng tôi chỉ đi ngang qua đây, không có ý gì khác!" "Hửm?" Phịch...

Long Vương hoàn toàn không ngờ, hai người lại không có chút cốt khí nào như vậy, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Long Vương!

"Hai huynh đệ chúng tôi phụng mệnh sư phụ đến đây vây kích Long Vương đạo hữu, nhưng chúng tôi tự biết không phải là đối thủ của Long Vương đạo hữu, nên đã ẩn nấp trong hư không!" Chuẩn Đề vẻ mặt lo lắng giải thích, Tiếp Dẫn cũng ở bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, lời sư huynh tôi nói không sai!" Long Vương thấy vậy, lại lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, cho dù họ không nói, Long Vương cũng rất rõ,

hai người chẳng qua là muốn tọa thu ngư ông chi lợi!

Long Vương nghiêm giọng quát rằng: "Hai người tính toán hay lắm, nếu hôm nay người thua là ta, có lẽ đã chết trong tay hai người rồi!" Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, trên mặt tức thì lộ ra vẻ sợ hãi, lúc đầu, hai người quả thực có ý định đó!

Nếu Tam Thanh có thể chiến thắng Long Vương, hai người sẽ nhảy ra cho Long Vương một đòn chí mạng, ngược lại hai người sẽ coi như chưa từng đến đây!

Tuy làm vậy có thể khiến Đạo Tổ Hồng Quân phản cảm, nhưng vì tính mạng của hai người, cũng chỉ có thể dùng hạ sách này!

Long Vương lại sớm đã nhìn thấu mưu kế của họ, nếu không phải vì vừa rồi có Tam Thanh ở đó, hai người sớm đã bị Long Vương lôi ra khỏi hư không!

Đúng lúc này, trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, một tay liền túm lấy Tiếp Dẫn, nghiêm giọng nói: "Đừng có giở trò với bản hoàng, bản hoàng muốn giết các ngươi, dễ như trở bàn tay!" Lời Long Vương vừa dứt, Chuẩn Đề trực tiếp ngồi phịch xuống đất, trên mặt toàn là vẻ suy sụp!

Long Vương lật tay, pháp lực toàn thân cuộn trào, Tây Phương Nhị Thánh bay ngược ra ngoài, tức thì rơi ra khỏi hư không!

Tam Thanh lại lần nữa điều chỉnh phương hướng quay lại đây, nhưng sau khi quay lại, không thấy Long Vương, lúc này một tiếng kêu thảm thiết truyền vào tai Tam Thanh!

Ngay sau đó, liền thấy hai bóng người từ hư không rơi xuống, Tam Thanh thấy vậy, vội vàng né tránh!

"Ba lão già các ngươi còn dám quay lại, không lẽ phải táng thân tại đây mới chịu bỏ cuộc!" Giọng nói của Long Vương từ từ truyền ra từ

hư không, sau đó trên không xuất hiện một vết nứt khổng lồ, Long Vương bước ra, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Tam Thanh!

Nhưng lần này Thông Thiên Giáo Chủ lại ngoan ngoãn hơn nhiều, không còn bộp chộp như lúc đầu, bất kể làm gì cũng xông lên hàng đầu!

Nhưng nếu không phải Thông Thiên Giáo Chủ phối hợp tốt, Long Vương vạn năm trước cũng không thể thành công, nên Long Vương rất cảm kích Thông Thiên Giáo Chủ!

"Tây Phương Nhị Thánh!" Tam Thanh sau khi nhìn thấy người trên mặt đất, kinh ngạc hét lên, vốn ba người tưởng rằng Tây Phương Nhị Thánh không đến, không ngờ lại trốn trong hư không!

Tính tình nóng nảy của Thông Thiên Giáo Chủ tức thì bộc phát, một tay túm lấy Tiếp Dẫn từ trên đất lên, nghiêm giọng quát: "Hai người các ngươi có ý gì?" Tây Phương Nhị Thánh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Thông Thiên Giáo Chủ, tức thì có chút run chân, dù sao chuyện này huynh đệ hai người mình đã đuối lý!

Long Vương lại ở một bên xem với vẻ thích thú!

Chuẩn Đề vội vàng giải thích: "Thông Thiên Giáo Chủ, trước tiên đừng nóng vội, đợi bần đạo giải thích rõ ràng, rồi động thủ cũng không muộn!" Nhưng đúng lúc này, một giọng nói giễu cợt đột nhiên vang lên bên tai Thông Thiên Giáo Chủ!

Chương 132

"Hai người họ chẳng qua là muốn tọa thu ngư ông chi lợi thôi!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, tâm trạng đang do dự, tức thì kiên định!

"Bành...!" Một tiếng nổ lớn, Tiếp Dẫn bị Thông Thiên Giáo Chủ hung hăng đập xuống đất, mặt đất tức thì nứt ra, sau đó sụp đổ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử thấy vậy, trực tiếp nhảy lên, tức thì thoát khỏi trung tâm sụp đổ!

Chuẩn Đề vẻ mặt phẫn nộ gào thét: "Long Vương, ta..." Nhưng sau câu nói đó, Chuẩn Đề tức thì nghẹn lời, những lời còn lại lại bị nuốt vào bụng!

Chỉ thấy, Long Vương vẻ mặt sát ý nhìn Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề chỉ có thể chuyển hướng mũi dùi, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ đang đánh Tiếp Dẫn!

Động tác của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này và cảnh tượng Long Vương đánh hắn lúc đầu cực kỳ giống nhau, khiến Long Vương không khỏi nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Thật thô lỗ!" Lời hắn vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử kinh ngạc nhìn Long Vương, phảng phất như không quen biết Long Vương!

Đối với Tam Thanh mà nói, chiêu này là học từ Long Vương, đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ!

Từ khi Thông Thiên Giáo Chủ xuất đạo đến nay, mỗi lần gặp Long Vương tuyệt đối sẽ vì một số chuyện mà bị Long Vương đánh một trận!

Lâu dần, Thông Thiên Giáo Chủ cũng học được chiêu này, và phát

hiện, chiêu này đánh người rất thoải mái!

"Mẹ kiếp, lần sau còn dám tính kế bần đạo, xem bần đạo có đánh cho ngươi đến mẹ cũng không nhận ra không!" Nhưng lúc này Tiếp Dẫn đã hoàn toàn biến thành một cái đầu heo, cảm giác gầy gò như que củi vừa rồi tức thì biến mất không dấu vết!

Long Vương đột nhiên nói một câu, trước mặt Tiếp Dẫn vẻ mặt tiếc nuối, nhàn nhạt nói: "Không phải là đánh sưng mặt để giả làm người mập sao?" Tam Thanh nghe vậy, tán thành gật đầu!

"Long Vương, đừng làm quá, làm vậy đối với ai cũng không tốt!" Nhưng Long Vương lại vẻ mặt khinh thường nhìn Chuẩn Đề trước mặt, nhàn nhạt nói: "Ngươi thì sao, cùng lắm thì chúng ta cá chết lưới rách!" Chuẩn Đề nghe vậy, một bộ dáng coi cái chết như không nhìn Long Vương!

Nhưng đúng lúc này, Long Vương nhàn nhạt nói: "Ngươi có lẽ quá coi trọng mình rồi!" "Cá sẽ chết, nhưng lưới sẽ không rách!" Câu nói của Long Vương tuy rất bình thường, nhưng Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh lại từ trong giọng nói bình thản đó nghe ra sát ý nồng đậm!

Chuẩn Đề vội vàng lùi lại, vì hắn rất rõ tính khí của Long Vương, phàm là Long Vương không vui, chuyện gì cũng có thể làm ra!

Đế Tuấn của Yêu tộc là một minh chứng tốt nhất!

Long Vương nhìn Chuẩn Đề và Tam Thanh dần dần lùi lại, nhàn nhạt nói: "Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, lần này bản hoàng tha cho các ngươi một con đường sống!" Long Vương lóe lên, rời khỏi nơi này, lại lần nữa quay về thung lũng đó!

Tất cả mọi chuyện đại cục đã định, ba ngàn tu sĩ hồng trần đã bị chém giết hết, trận chiến duy nhất chưa được giải quyết chỉ có Đạo

Tổ Hồng Quân và Dương Mi Đại Tiên trong Hỗn Độn!

Long Vương lại không hề lo lắng cho sự an nguy của Dương Mi Đại Tiên, Long Vương rất rõ, Dương Mi Đại Tiên muốn đánh bại Đạo Tổ Hồng Quân, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Đúng lúc này, một cành dương liễu xé không gian hiện ra!

"Dương Mi Đại Tiên, mọi chuyện có thuận lợi không?" Long Vương cung kính hỏi, Dương Mi Đại Tiên lại nhàn nhạt gật đầu, cười nói: "Ngươi không biết sao?" Long Vương nghe vậy, cùng Dương Mi Đại Tiên nhìn nhau cười!

Long Vương vung tay, nói: "Về Đông Hải, mở đại tiệc!" Nhưng trong thời gian đó, Long Vương vẫn không quên Yêu Sư Côn Bằng, Bạch Trạch và Cửu Âm đã chạy trốn!

Thần Đình diệt Yêu tộc Thiên Đình, chuyện này sau khi bị Đế Giang, Chúc Dung và các Tổ Vu khác biết, Chúc Dung đập bàn, nói: "Chúc Long có ý gì!" "Yêu tộc vốn đã thoi thóp, Vu tộc chúng ta hoàn toàn có thể không tốn chút sức lực nào để diệt chúng, bây giờ lại phải chia đôi thiên hạ với Thần Đình!" Đế Giang nghe vậy, không khỏi nhíu mày, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói ra được!

Đế Giang cảm thấy Long Vương có chuyện gì đó đang giấu mình, khiến tâm tình của hắn không khỏi rất phiền não!

Đế Giang đứng dậy, nhìn về phía Đông Hải, nhàn nhạt nói: "Bảo tất cả chiến sĩ Vu tộc chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!" Mọi người nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Đế Giang!

Chúc Dung lại khác, trực tiếp chửi ầm lên: "Long Vương chẳng lẽ muốn tấn công Vu tộc chúng ta sao, cho hắn nửa giang sơn đã là tốt lắm rồi!" "Nếu hắn dám đến, xem ta có phun một ngụm lửa chết hắn

không!" Trọc Cửu Âm thấy vậy lại bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Ngũ ca, Vu Yêu lượng kiếp chưa kết thúc!" Một câu nói của Trọc Cửu Âm khiến Chúc Dung tức thì nổi giận, chửi: "Yêu tộc đã diệt rồi, đâu ra Vu Yêu lượng kiếp!" "Chẳng lẽ bắt ta và ngươi đánh nhau sao!" Lời Chúc Dung vừa dứt, Trọc Cửu Âm nhàn nhạt nói: "Thần Đình!" Chúc Dung nghe vậy, kiêu ngạo cười nói: "Mấy con giun nhỏ đó, ta một ngụm có thể nướng chúng ăn!" Trọc Cửu Âm thấy vậy cũng không nói gì thêm, nói chuyện với Chúc Dung, không bằng đàn gảy tai trâu!

Trọc Cửu Âm xoay người nhìn Đế Giang, chỉ thấy Đế Giang nhàn nhạt nói: "Tất cả nghe theo sự sắp xếp của ngươi!" Trọc Cửu Âm nghe vậy, cung kính lui xuống, bắt đầu chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới!

Bên trong Thần Đình ven Đông Hải!

Dương Mi Đại Tiên và Long Vương ngồi cạnh nhau, Hi Hòa và Thường Hi lặng lẽ đứng sau lưng Long Vương, rót rượu cho hai người!

Dưới đó, là các tướng lĩnh của Thần Đình, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lần lượt ngồi ở hai bên trái phải của Long Vương!

Long Vương nâng ly rượu lên với Dương Mi Đại Tiên, nhàn nhạt nói: "Đa tạ đạo hữu tương trợ, nếu không bản hoàng không thể dễ dàng diệt được Yêu tộc!" Long Vương một hơi uống cạn rượu trong ly, sau đó Hi Hòa lại rót đầy cho hắn!

Nguyên Phượng nhìn thấy cảnh này, tức thì cảm thấy thức ăn trên bàn nhạt như sáp!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, không khỏi âm thầm thở dài, tiếp tục uống rượu với các tướng lĩnh bên cạnh!

Ngàn năm sau!

“Đa tạ sự khoản đãi của Long Vương đạo hữu, bần đạo lại đi Hỗn Độn tu luyện đây!” Sau khi Dương Mi Đại Tiên từ biệt Long Vương, Long Vương liền xoay người đi về phía Bắc Minh!

Vùng đất Bắc Minh, quanh năm bị bóng tối bao phủ, nhưng nơi đây lại là tịnh thổ cuối cùng của Hồng Hoang!

Nhìn một cái, chỉ có tuyết trắng mênh mông, không còn chút sinh cơ nào khác!

Long Vương đứng giữa trời tuyết, cảm giác tâm linh của mình như được thanh lọc, không còn phiền não như ngày thường!

Long Vương lẩm bẩm: “Không hổ là tịnh thổ cuối cùng của Hồng Hoang!” Sau đó Long Vương nhàn nhạt nói với Chúc Long sau lưng: “Ba người bọn chúng hiện đang ở đâu?” Chúc Long nghe vậy, cung kính nói: “Đại ca, chúng đã chạy trốn đến Bắc Minh chi hải!” Long Vương nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt, nếu Long Vương đoán không sai, Bạch Trạch và Cửu Âm chắc chắn đã bị Yêu Sư Côn Bằng coi như nô lệ!

“Đi thôi, chúng ta đi xem lão bằng hữu của ta gần đây thế nào!” Lời Long Vương vừa dứt, liền lóe lên rời khỏi nơi này, đi về phía Bắc Minh chi hải!

Từ xưa có câu: Bắc Minh có cá, tên là Côn!

“Con chim lớn này thật biết chạy, chạy đến một nơi chim không thèm ị!” “Hắt xì...!” Thủy Kỳ Lân liên tục oán giận, sau đó hắt xì một cái!

Chương 133

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nhìn đống lửa trại ở xa!

Chỉ thấy hai bóng người co ro trong góc run lẩy bẩy, chỉ thiếu Yêu Sư Côn Bằng!

Long Vương không cần nghĩ cũng biết, lúc này Côn Bằng nên ở trong Minh Hà dưới chân mình!

"Bành...!" Chỉ thấy Long Vương dậm một chân, tức thì lấy Long Vương làm trung tâm, phương viên mấy vạn dặm bắn lên những cột nước lớn!

"Ai dám gây sự ở đạo trường của bần đạo, không lẽ sống không kiên nhẫn nữa!" Giọng nói của Yêu Sư Côn Bằng từ dưới nước truyền ra, sau đó một con cá Côn khổng lồ nhảy lên khỏi mặt nước, chuyển hóa thành chim Bằng, bay lên chín vạn dặm!

Long Vương thấy vậy, nhàn nhạt nói: "Côn Bằng đạo hữu thật có nhã hứng!" Yêu Sư Côn Bằng nghe vậy, liền chuẩn bị chạy trốn về phía xa, chỉ là Thủy Kỳ Lân lại nhanh hơn một bước, trực tiếp chặn trước mặt hắn!

Thủy Kỳ Lân hóa thành nguyên hình nhàn nhạt nói: "Côn Bằng đạo hữu chuẩn bị đi đâu vậy?" Yêu Sư Côn Bằng nhìn kỹ lại, hoàn toàn rơi vào vòng vây của Long Vương, thế là hắn vẻ mặt giận dữ nhìn Long Vương!

"Long Vương, ngươi rốt cuộc muốn làm gì, Yêu tộc đã bị diệt, chẳng lẽ ngươi không muốn tha cho ba người chúng ta sao?" Long Vương nghe vậy, hỏi lại: "Bản hoàng có nói là muốn giết các ngươi sao?" Yêu Sư Côn Bằng nghe xong, vẻ mặt chế giễu nói: "Vậy ngươi

có ý gì!" Yêu Sư Côn Bằng hóa thành hình người chỉ vào ba người xung quanh, vẻ mặt cảnh giác nhìn Long Vương!

Long Vương thấy vậy, nhàn nhạt phất tay với ba người, sau đó Nguyên Phượng và những người khác liền quay về sau lưng Long Vương!

Long Vương vẻ mặt bình tĩnh đến bên cạnh Yêu Sư Côn Bằng, sau đó vẫy tay, Bạch Trạch, Cửu Âm xuất hiện trong tay Long Vương!

"Với tư cách là Côn Bằng, ngươi tự nhiên có thể ở lại nơi lạnh lẽo này, nhưng hai người họ thì sao?" Yêu Sư Côn Bằng nghe vậy, mắt đảo tròn, sau đó vẻ mặt suy sụp đứng trước mặt Long Vương!

"Nói đi, ta Côn Bằng nhận thua rồi!" Long Vương rất rõ, Yêu Sư Côn Bằng cúi đầu, chẳng qua là bị ép buộc bởi tình thế mà thôi!

Nhưng đối với Long Vương mà nói, Yêu Sư Côn Bằng có thật lòng quy phục hay không không có quan hệ lớn, chỉ cần nắm được nhược điểm của hắn, lợi dụng tốt cũng không phải là một thanh kiếm sắc bén!

Long Vương đến bên cạnh Yêu Sư Côn Bằng nhàn nhạt nói: "Bản hoàng biết ngươi không phục, lòng trung thành của ngươi đối với bản hoàng một văn không đáng!" "Huống chi con trai bảo bối của ngươi lúc đầu chết trong tay bản hoàng, để ngươi thật lòng quy phục, không phải là ép ngươi đi treo cổ sao?" Yêu Sư Côn Bằng nghe vậy, đồng tử co rút, kinh ngạc nhìn Long Vương!

Long Vương một câu nói đơn giản, đã hoàn toàn phản ánh nội tâm của Yêu Sư Côn Bằng lúc này!

"Long Vương đạo hữu, nếu ngươi đã biết suy nghĩ của bần đạo, vậy tại sao còn chiêu mộ bần đạo?" Long Vương nhìn vẻ mặt nghiêm

túc của Yêu Sư Côn Bằng, không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt, cười nói: "Không cần căng thẳng như vậy, bản hoàng không giết người khác cũng sẽ không giết ngươi!" "Bản hoàng muốn thống nhất Hồng Hoang, Yêu Sư như ngươi vẫn là không thể thiếu!" Lời Long Vương vừa dứt, Yêu Sư Côn Bằng, Bạch Trạch, Cửu Âm ngơ ngác nhìn Long Vương!

Điều mà không ai ngờ tới là, Long Vương có mưu đồ rất lớn, ngay cả Vu tộc lúc đầu hợp tác cũng bị tính kế!

Yêu Sư Côn Bằng nhìn Long Vương cười nói: "Long Vương đạo hữu, chẳng lẽ ngài muốn qua cầu rút ván?" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt bình tĩnh như thường, không có chút gợn sóng nào, phảng phất như chuyện này trong mắt Long Vương bình thường vô cùng!

"Qua cầu rút ván, tấn công Yêu tộc vốn là chuyện hai bên cùng có lợi, sao có thể nói là qua cầu rút ván?" Long Vương và những người khác rất rõ, Vu tộc bị diệt là đại đạo sở xu, thiên hạ nhất thống là thế tất phải làm!

Nếu Vu tộc không diệt, Nhân tộc làm sao quật khởi, Thiên Đạo lại làm sao bổ toàn những pháp tắc còn thiếu?

Đối với Long Vương mà nói, Vu Yêu lượng kiếp thực sự chỉ vừa mới bắt đầu!

Yêu Sư Côn Bằng nhìn Long Vương bình tĩnh như nước, trong lòng không biết đang nghĩ gì, sau đó chậm rãi nói: "Ta có thể cống hiến sức lực cho ngươi, nhưng ngươi phải cho ta quyền lực tuyệt đối!" Long Vương nghe vậy, lộ ra một nụ cười nhạt, cười nói: "Ngươi muốn quyền chỉ huy trăm vạn đại quân?" Yêu Sư Côn Bằng từ câu nói của Long Vương, tức thì cảm nhận được một luồng sát ý nhàn nhạt, và luồng sát ý đó chĩa thẳng vào mi tâm của hắn!

Yêu Sư Côn Bằng vội vàng giải thích: "Bần đạo không cần quyền

chỉ huy trăm vạn đại quân, bần đạo chỉ hy vọng khi ta hạ mệnh lệnh sẽ có người nghe theo!" "Nếu không, Thần Đình có ta là Yêu Sư hay không cũng vậy thôi?" Lời Yêu Sư Côn Bằng vừa dứt, Long Vương tán thành gật đầu, cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy bản hoàng đồng ý!" "Nhưng nếu ngươi dám vi phạm lệnh của Thần Đình, kết quả của ngươi ta cũng rất rõ!" "Bành...!" Lời Long Vương vừa dứt, sau lưng Yêu Sư Côn Bằng, liền nổi lên một cột nước khổng lồ, sau đó ầm ầm rơi xuống, bắn lên từng đợt sóng!

Yêu Sư Côn Bằng thấy vậy, tức thì không dám thở mạnh, vội vàng gật đầu, nói: "Bần đạo chắc chắn sẽ không phản bội Thần Đình!" Long Vương thấy vậy, nhìn về phía Bạch Trạch, Cửu Âm trên mặt đất, chỉ bất đắc dĩ, hai người hận không thể lột da rút xương Long Vương!

Long Vương nhìn ánh mắt hằm hè của hai người rồi cười nói: "Bản hoàng biết hai người các ngươi vô cùng căm hận bản hoàng, vậy thì bản hoàng sẽ cho một cơ hội!" "Bản hoàng hứa hẹn mười vạn năm, trong thời gian đó, tất cả tài nguyên tu luyện đều do bản hoàng cung cấp!" Bạch Trạch và Cửu Âm nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau, Cửu Âm lạnh nhạt nói: "E rằng Long Vương đạo hữu có yêu cầu khác nữa chứ?" Cửu Âm vừa dứt lời, Long Vương liền cất tiếng cười lớn, sau đó chậm rãi nói: "Bản hoàng thích làm việc với người thông minh như vậy!" "Không sai, bản hoàng có thể cấp tài nguyên, nhưng trong mười vạn năm, các ngươi phải đầu quân cho Thần Đình!" Bạch Trạch và Cửu Âm một khi đã rời khỏi Yêu tộc, tài nguyên tu luyện của họ sẽ là một vấn đề lớn.

Nếu thực sự muốn báo thù cho Yêu tộc, đây là con đường duy nhất họ có thể lựa chọn!

Bạch Trạch nghe vậy liền buột miệng mắng: "Long Vương, đừng hòng bắt huynh đệ ta đầu hàng!" Long Vương lại không hề hoảng hốt,

ung dung đi sang một bên, quay lưng về phía hai người rồi chậm rãi nói: "Cái nào nặng cái nào nhẹ, các ngươi tự chọn đi!" "Bản hoàng đã cho cơ hội, nếu không biết trân trọng, bản hoàng đành phải tiễn các ngươi xuống dưới đó bầu bạn với đám Yêu tộc đã chết kia!" Long Vương vô cùng coi trọng hai người này, nếu không cũng sẽ không đưa ra một lời hứa hẹn nặng ký như vậy!

Nhưng quyền quyết định cuối cùng của lời hứa này nằm ở hai người họ, nếu họ sống chết không chịu đầu quân cho Thần Đình, Long Vương cũng đành phải ra tay đánh giết!

Trong mắt Long Vương, một khi đã vào Thần Đình thì như sa vào vực sâu vạn trượng, không hề có đường lui!

Một ngày nào đó hai người họ thực sự trở nên mạnh mẽ, cũng không thể thoát khỏi Thần Đình, dù sao để hai người thực sự mạnh lên, ít nhất cũng cần đến mấy trăm vạn năm!

Tuy rằng lúc này họ đang kẹt ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng sự lĩnh hội đạo lý của hai người lại chỉ là nửa vời!

Sau khi Long Vương rời đi, hai người thì thầm bàn luận về chuyện này, dù sao họ cũng vô cùng hiểu rõ, nếu không có tài nguyên, tu vi của họ sẽ mãi mãi không thể tiến bộ!

"Bạch Trạch Yêu Thánh, đối với chuyện này, ngươi có cách nhìn đặc biệt nào không?" Cửu Âm vẻ mặt nghiêm túc nhìn Bạch Yêu Thánh, thế nhưng, Bạch Trạch Yêu Thánh vẫn giữ nguyên cái tính ngang bướng lúc nãy, nhất quyết không chịu đầu quân cho Thần Đình.

Cửu Âm thấy vậy, lạnh nhạt nói: "Đây có lẽ là con đường duy nhất ta có thể đi.

Chỉ có đầu quân cho Thần Đình, ta mới có thể có đủ tài nguyên tu luyện!" Bạch Trạch Yêu Thánh nghe câu này xong, lập tức không chịu

nổi, tức giận quát: "Cửu Âm, ngày đó bệ hạ đối xử với ngươi không tệ đâu!" "Bây giờ bệ hạ vừa mất, ngươi đã muốn đầu quân cho Thần Đình, ngươi có xứng với bệ hạ không?" Nói rồi, Bạch Trạch Yêu Thánh tung một cước đá bay Cửu Âm ra ngoài!

Nhưng sau khi Cửu Âm đứng dậy, vẫn nói câu đó!

"Bạch Trạch, ngươi có thể tỉnh táo lại một chút được không?

Yêu tộc đại thế đã mất, nếu thực sự muốn báo thù cho Yêu tộc và bệ hạ, thì phải mau chóng nâng cao tu vi!" "Bây giờ cơ hội đang bày ra trước mắt, lẽ nào ngươi muốn để nó vuột mất sao?" Yêu Sư Côn Bằng nghe tiếng liền tới, nhìn hai người cãi nhau không dứt, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Bạch Trạch, những gì Cửu Âm nói rất đúng!" "Muốn báo thù cho cả tộc, các ngươi phải học cách ẩn nhẫn trước đã!" Côn Bằng vừa dứt lời, Bạch Trạch liền ngơ ngác nhìn hắn, không hiểu rốt cuộc Côn Bằng có ý gì!

"Các ngươi tu luyện cần rất nhiều tài nguyên, không có một chỗ dựa vững chắc thì lấy đâu ra tài nguyên?" Bạch Trạch nghe vậy, xấu hổ cúi đầu, dù sao, những gì Cửu Âm và Yêu Sư Côn Bằng nói đều rất đúng, con đường của họ, chỉ có một!

Chỉ là Bạch Trạch không vượt qua được rào cản trong lòng, nên mới ra tay đánh Cửu Âm.

Cửu Âm nhẹ nhàng vỗ vai Bạch Trạch, nói: "Rồi sẽ có một ngày, huynh đệ hai ta nhất định có thể khiến Thần Đình phải trả cái giá tương xứng!" Yêu Sư Côn Bằng chen vào: "Đừng quên cả bần đạo nữa!" Ngay sau đó, ba người nhìn nhau cười, chỉ không biết rằng, tất cả những gì vừa xảy ra đều lọt vào mắt của Long Vương!

Thủy Kỳ Lân nhíu mày nói: "Đại ca, ba tên này thực sự muốn giữ lại sao?" "Nhìn cái điệu bộ của chúng, sau này nhất định sẽ cắn lại Thần Đình một miếng!" Long Vương nghe vậy, chỉ cười nhạt: "Hiền

đệ, chẳng lẽ đệ không có chút kỳ vọng nào vào Thần Đình sao?" Long Vương vừa dứt lời, Thủy Kỳ Lân liền xấu hổ cúi đầu!

Chương 134

"Hiền đệ, đệ phải nhớ kỹ, tận dụng tốt mọi tài nguyên, mới có thể làm lớn mạnh bản thân!" Long Vương nói xong câu đó, nhìn vẻ mặt của Thủy Kỳ Lân, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, Long Vương cũng hiểu câu này lại nói vô ích rồi!

Long Vương không để ý tới Thủy Kỳ Lân nữa, nhoáng người một cái đã đến bên cạnh Bạch Trạch, Cửu Âm và Côn Bằng, hỏi: "Không biết hai vị thương lượng thế nào rồi?" Bạch Trạch dùng ánh mắt thù hận nhìn Long Vương, lạnh nhạt nói: "Huynh đệ chúng ta đồng ý gia nhập Thần Đình, nhưng Bạch Trạch ta tuyệt đối sẽ không thần phục ngươi!" Đối với Long Vương mà nói, Bạch Trạch và những người khác có thật lòng thần phục hay không cũng không có quan hệ gì lớn, chỉ cần đã lên con thuyền giặc của Thần Đình thì đừng hòng xuống lại!

Đây không phải vì Long Vương tự phụ, mà Long Vương tin rằng, sau vạn năm phát triển, thực lực của Thần Đình nhất định sẽ tăng lên gấp bội!

Thần Đình lúc đó chắc chắn sẽ là một thế lực khiến người ta vô cùng ghen tị!

Long Vương nghe vậy, cười nói: "Vậy sao?

Chuyện đó, không có bất kỳ quan hệ gì với bản hoàng, bản hoàng chỉ cần các ngươi xông pha hãm trận trên chiến trường là được!" Long Vương phất tay áo, lập tức cưỡi gió bay đi, không thèm để ý đến Cửu Âm, Bạch Trạch và Yêu Sư Côn Bằng nữa.

Nhưng đúng lúc này, trong mắt Yêu Sư Côn Bằng đột nhiên lóe lên một tia sáng, sau đó hắn nhìn bóng lưng rời đi của Long Vương với

vẻ mặt đầy thù hận!

"Bốp...!" Cảnh tượng bi thảm này vừa hay lọt vào mắt Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân không nói hai lời, xách Yêu Sư Côn Bằng lên đấm cho một trận!

Vừa đánh Thủy Kỳ Lân vừa chửi rủa: "Dám nhìn đại ca ta, dám lộ ra sát ý ngay trước mặt ta, ta thấy ngươi sống đủ rồi đấy!" Nguyên Phượng thấy vậy, không khỏi nhíu mày, cuối cùng không nói một lời, chỉ lặng lẽ nhìn Thủy Kỳ Lân!

"Làm sao để bản hoàng giải thích với Nữ Oa đạo hữu đây!" Long Vương đang cưỡi gió, nhìn chân linh trong tay mà không khỏi sầu não.

Đó chính là chân linh mà Long Vương đã giữ lại khi chém giết Phục Hy, Long Vương vốn định sắp xếp cho hắn đầu thai chuyển thế, nhưng nghĩ lại, tốt hơn hết là nên báo cho Nữ Oa một tiếng.

"Long Vương đạo hữu, bần đạo xin cảm tạ trước ở đây!" Long Vương nghe vậy không khỏi bĩu môi, thầm nghĩ: "Mẹ nó, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, ở Oa Hoàng Cung không tốt sao?

Cứ phải ra ngoài tìm việc cho bản hoàng làm!" Bên ngoài Oa Hoàng Cung!

"Phục Hy, ta nên giải thích với Nữ Oa thế nào đây?" Long Vương nhìn chân linh trong tay, lo lắng nói, thế nhưng Phục Hy lại cười nói: "Long Vương đạo hữu, xá muội nhất định sẽ không trách ngài đâu!" Long Vương lập tức không biết nên nói gì, người phóng khoáng thì hắn đã thấy, nhưng phóng khoáng đến mức này thì chưa từng gặp, sắp phải vào luân hồi chuyển thế rồi mà vẫn có thể nói cười vui vẻ!

"Két...!" Đúng lúc này, cửa lớn của Oa Hoàng Cung ầm ầm mở ra, Nữ Oa chậm rãi từ trong bước ra.

"Long Vương đạo hữu, đã đến rồi sao không vào?" Long Vương

sau khi nhìn thấy Nữ Oa, trong lòng lập tức có chút chột dạ, lắp bắp nói: "Bản... bản hoàng...!" "Xá muội, vi huynh về rồi đây!" Phục Hy thấy vậy, trực tiếp từ sau lưng Long Vương bay ra, lơ lửng trước mặt Nữ Oa.

Nữ Oa thấy vậy, nước mắt lập tức tuôn rơi, tuy đã sớm biết sẽ có ngày này, nhưng chưa từng nghĩ, nó lại đến nhanh như vậy!

"Huynh trưởng...!" Long Vương lập tức ngây người, trong lúc nhất thời không biết nên đi đâu về đâu!

Sau một tuần trà!

Nữ Oa mới nhìn thấy Long Vương đang đứng một bên, liền vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi Long Vương đạo hữu, bản cung thất lễ rồi!" Long Vương xua tay, lạnh nhạt nói: "Không phải chuyện gì quan trọng, mong Nữ Oa đạo hữu đừng trách bản hoàng đã giết huynh trưởng của người!" Nữ Oa lại bình tĩnh nói: "Cái chết của huynh trưởng, thực ra ta đều vô cùng rõ ràng, chẳng qua là do đại đạo xu thế mà thôi!" Long Vương nhìn vẻ mặt bi thương của Nữ Oa, trong lòng không khỏi có chút đau nhói, nhưng có những lời cuối cùng vẫn không nói ra.

Đúng lúc này, Nữ Oa đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Long Vương, nói: "Long Vương đạo hữu, mong ngài giúp bản cung một việc!" Long Vương nghe vậy, chậm rãi nói: "Không biết Nữ Oa đạo hữu muốn bản hoàng giúp việc gì?" Nữ Oa đặt chân linh của Phục Hy trước mặt Long Vương, lạnh nhạt nói: "Bản cung hy vọng Long Vương đạo hữu có thể sắp xếp cho chân linh của huynh trưởng ta tiến vào luân hồi, và đầu thai làm Hoàng đế của Nhân tộc!" Nữ Oa vừa dứt lời, Long Vương liền trợn mắt há mồm nhìn nàng, sau đó lạnh nhạt nói: "Được thôi, nếu đã như vậy thì bản hoàng sẽ tặng thêm một món bảo vật nữa!" Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái,

Hà Đồ Lạc Thư lập tức xuất hiện trong tay, sau đó đặt nó trước chân linh của Phục Hy!

"Long Vương đạo hữu, ngài có ý gì đây?" Nữ Oa vô cùng rõ giá trị của Hà Đồ Lạc Thư, nhưng Long Vương lại cứ thế tặng đi, khiến Nữ Oa không khỏi đỏ mặt, cảnh này vừa hay lọt vào mắt Phục Hy!

Long Vương cười nói: "Vật này hiện tại là vật vô chủ, sau này có thể sẽ giúp ích rất nhiều cho Phục Hy đạo hữu!" Phục Hy cũng không khách sáo, đem hai món bảo vật bao bọc vào trong linh hồn của mình!

Long Vương thấy vậy, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Nữ Oa, lạnh nhạt nói: "Còn có chuyện gì cần sắp xếp không?" "Nếu không có, ta sẽ đưa lệnh huynh đến Địa Phủ!" Nhưng khi Nữ Oa còn chưa kịp mở miệng, Phục Hy đã trực tiếp nhảy ra!

"Long Vương đạo hữu, xin ngài đợi một chút, ta có vài lời muốn dặn dò xá muội!" Long Vương nghe vậy, đưa một tay ra ý bảo hai vị cứ tự nhiên, sau đó Long Vương liền quan sát xung quanh Oa Hoàng Cung.

Long Vương tuy đã đến Oa Hoàng Cung nhiều lần, nhưng chưa bao giờ ngắm kỹ, hôm nay nhìn lại, không khỏi có chút tán thưởng.

Nơi này là nơi linh khí tụ tập, người cư ngụ ở đây, chắc chắn có đại khí vận!

"Long Vương đạo hữu, ta có thể lên đường đến Địa Phủ rồi!" Ngay khi Long Vương đang kinh ngạc, Phục Hy và Nữ Oa lại lần nữa trở lại trước mặt hắn, chỉ là Nữ Oa lại mặt đỏ bừng, không dám nhìn Long Vương.

Long Vương thấy vậy không khỏi có chút thắc mắc, thầm nghĩ: "Ta cũng có làm gì đâu!" Nhưng Long Vương nhanh chóng ném những suy nghĩ vẩn vơ này ra sau đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hai

người Phục Hy và Nữ Oa, lạnh nhạt nói: "Hai người còn lời gì muốn nói không, một lần từ biệt này có thể là mấy vạn năm đấy!" Phục Hy lo lắng dặn dò Nữ Oa: "Xá muội, muội phải cẩn thận một chút nhé, những gì cần nói vi huynh đã nói rồi, bạn đời, cần phải tự mình xem xét!" Phục Hy còn chưa nói xong, Nữ Oa đã trực tiếp cúi đầu, vừa giục Long Vương mau đưa Phục Hy đi!

Long Vương không hiểu nguyên do, lúc này lại hoàn toàn mờ mịt, không biết hai huynh muội này đang diễn trò gì!

"Đúng là một đám người kỳ lạ!" Long Vương lẩm bẩm, sau đó pháp lực dâng trào, bao bọc hoàn toàn chân linh của Phục Hy.

"Ta đi trước đây, Nữ Oa đạo hữu nếu có chuyện gì, có thể đến bờ Đông Hải tìm ta!" Long Vương vừa dứt lời liền lật tay một cái, tay không xé rách không gian rồi biến mất trước Oa Hoàng Cung!

Nữ Oa lại cứ đứng trước Oa Hoàng Cung, rất lâu không rời đi, thỉnh thoảng lại nở một nụ cười nhàn nhạt!

"Chủ nhân?" Mãi cho đến khi tọa kỵ của Nữ Oa là Kim Phượng xuất hiện, Nữ Oa mới hoàn hồn, nhưng trước khi rời đi, ánh mắt lại bất giác liếc về phía không gian vừa rồi!

Trong không gian, Phục Hy lạnh nhạt nói với Long Vương: "Long Vương đạo hữu, ngài thấy xá muội của ta thế nào?" Long Vương nghe vậy, im lặng một lúc rồi lạnh nhạt nói: "Nữ Oa đạo hữu, đương nhiên là sự tồn tại độc nhất vô nhị trên thế gian!" Phục Hy nghe vậy, lập tức có chút tức tối, thậm chí Phục Hy có chút nghi ngờ Long Vương đang giả ngây giả dại!

Thế là Phục Hy trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, lạnh nhạt nói: "Nếu ta gả Nữ Oa cho ngài, ngài thấy thế nào?" Thế nhưng Long Vương lại lạnh nhạt lắc đầu, khiến Phục Hy lập tức đỏ mặt, tức giận quát: "Ngài cảm thấy Nữ Oa không xứng với ngài sao?" Long Vương lại

cười nói: “Là bản hoàng không xứng với Nữ Oa đạo hữu, bản hoàng chỉ là một tán nhân, hà đức hà năng để Nữ Oa gả cho ta!” Long Vương nói xong, chỉ tay một cái, lập tức mang theo chân linh của Phục Hy rời khỏi không gian, ngay sau đó hiện ra trước mắt là biển máu vô tận!

Minh Hà Lão Tổ lập tức hiện thân, vẻ mặt cung kính nói: “Long Vương đạo hữu, ngài đã về!” Long Vương nghe vậy, lạnh nhạt nói: “Gần đây Địa Phủ không có chuyện gì chứ!” “Tất cả đều ổn, từ khi Lục Đạo Luân Hồi được thành lập, Huyết Hải đã náo nhiệt hơn rất nhiều, mỗi ngày đều có lượng lớn chân linh...!” Long Vương lại mang theo chân linh của Phục Hy đi thẳng đến Địa Phủ, không nghe Minh Hà Lão Tổ lải nhải nữa, khiến Minh Hà Lão Tổ lập tức không biết nên đi đâu về đâu!

Bên trong Địa Phủ!

Bình Tâm Nương Nương đã đợi trên cầu Nại Hà từ lâu, chỉ thấy Long Vương đắc ý như gió xuân từ Quỷ Môn Quan bước vào.

“Phong Đô Đại Đế, rốt cuộc cũng chịu về rồi sao?” Long Vương nghe vậy, nhất thời không biết nên ứng đối thế nào, cười nói: “Bình Tâm đạo hữu, nhiều ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?” Thế nhưng Bình Tâm Nương Nương sau khi nghe lời của Long Vương, trực tiếp trợn mắt lườm hắn một cái, sau đó liền nhìn chân linh của Phục Hy sau lưng Long Vương!

Chỉ thấy Phục Hy lại lo lắng nhìn Long Vương, không biết đang nghĩ gì.

Chương 135

Bình Tâm Nương Nương hoảng hốt hỏi: "Yêu tộc bị diệt rồi sao?" Long Vương nghe vậy, lạnh nhạt gật đầu, không hề cảm thấy có gì không ổn.

Ngay sau đó, Long Vương phát hiện ra một vấn đề quan trọng, Bình Tâm Nương Nương là người quản lý Địa Phủ, không thể không biết Yêu tộc bị diệt được!

"Địa Phủ lẽ nào không thu linh hồn của Yêu tộc sao?" Long Vương vừa dứt lời, Bình Tâm Nương Nương liền nhìn hắn với vẻ mặt oán trách, nói: "Cái chức Phong Đô Đại Đế này ngài còn không thèm quản, mọi chuyện ta chỉ có thể tự mình lo liệu!" "Cứ như vậy, ta lấy đâu ra thời gian dư thừa để quản những người luân hồi ở Địa Phủ, những chuyện đó chỉ có thể giao cho Ngũ Phương Quỷ Đế xử lý!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lúng túng sờ sờ mũi mình!

"Bình Tâm Nương Nương nói không sai, là bản hoàng có chút quá đáng rồi!" Long Vương vội vàng xin lỗi, dù sao chuyện này vốn là Long Vương làm không đúng!

"Vậy bước tiếp theo...!" Long Vương lại dùng ánh mắt ra hiệu cho Bình Tâm Nương Nương dừng lại, sau đó chậm rãi nói với Phục Hy: "Phục Hy đạo hữu, bản hoàng đưa ngài vào luân hồi trước, tiếp theo ta có thể có một số việc phải làm!" Phục Hy nghe vậy, cũng không phản bác gì, đi theo sau lưng Long Vương hướng về phía Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng Bình Tâm Nương Nương lại lo lắng nhìn Long Vương, sau đó thở dài một hơi, lẩm bẩm: "Thiên mệnh bất khả vi!" Trước Lục Đạo Luân Hồi!

Long Vương nhìn Lục Đạo Luân Hồi sâu thẳm, chỉ tay vào Nhân Đạo rồi lạnh nhạt nói: "Đó là nơi ngài sắp đến, Phục Hy đạo hữu, chúng ta trăm vạn năm sau gặp lại!" Nhưng ngay khi Phục Hy chuẩn bị tiến vào luân hồi, lại lạnh nhạt nói: "Xin Long Vương đạo hữu, giúp ta chăm sóc tốt cho xá muội!" Nói rồi, Phục Hy trực tiếp bước vào luân hồi, chuyển thế đầu thai, Long Vương thấy vậy không khỏi thở dài, tự nhủ: "Thiên mệnh thật sự không thể đi ngược lại sao?" Bình Tâm Nương Nương không biết từ lúc nào đã đến sau lưng Long Vương, lạnh nhạt nói: "Vạn vật đều có định số, nếu Long Vương đạo hữu đi ngược lại ý trời, chắc chắn sẽ thân tử đạo tiêu!" Long Vương nghe vậy không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó liền một mình đi ra ngoài.

"Long Vương đạo hữu, kế hoạch tiếp theo không phải là đồ diệt Vu tộc sao?" Bình Tâm Nương Nương vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương, khiến Long Vương nhất thời không biết nên trả lời thế nào!

Sau một tuần trà, Long Vương lạnh nhạt nói: "Bình Tâm đạo hữu không phải đã nói, thiên mệnh bất khả vi sao!" "Kết quả cuối cùng của Vu Yêu lượng kiếp, người cũng đã thấy rồi, không phải là ta có thể chi phối được!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ bi thương!

Long Vương thấy vậy, trong lòng cũng không khỏi có chút bất đắc dĩ, nhưng Vu tộc bị diệt, đây là do Thiên Đạo ép buộc, cũng giống như cái chết của Phục Hy vậy!

Nhưng đúng lúc này, Bình Tâm Nương Nương đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: "Bần đạo không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng Long Vương đạo hữu có thể vì mấy vị huynh trưởng của ta mà lưu lại một đường sinh cơ!" Bình Tâm Nương Nương vừa dứt lời, Long Vương không khỏi nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Vu tộc muốn lưu lại một đường sinh cơ, nói thì dễ lắm sao!" "Vu tộc trời sinh không có chân linh, một

khi thân chết, liền sẽ trở về vòng tay của Phụ Thần Bàn Cổ!" "Nếu có thể khiến họ sinh ra một tia chân linh, bản hoàng liền có cách bảo toàn một đường sinh cơ!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, lập tức không biết nên đi đâu về đâu, dù sao Long Vương nói không sai, Vu tộc không có chân linh, một khi chết liền sẽ tan thành mây khói!

Vu tộc thân chết, trở về với đại địa, đây là chân lý bất biến từ xưa đến nay!

Nhưng đúng lúc này, Long Vương đột nhiên cảm nhận được Hỗn Độn Châu trong cơ thể, sau nhiều ngày lột xác, nó cũng đã có tư chất của chân linh!

Long Vương vui mừng nói: "Có lẽ thực sự có một đường sinh cơ!" Long Vương vừa dứt lời, Bình Tâm Nương Nương liền vội vàng hỏi: "Không biết một đường sinh cơ mà Long Vương đạo hữu nói là gì?" "Là tạo ra chân linh!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, trợn mắt há mồm nhìn Long Vương, sau đó thất vọng lắc đầu, nói: "Long Vương đạo hữu đừng nói đùa, chân linh là do trời đất ban tặng!" Long Vương trong Hỗn Độn Châu quả thực là một sự tồn tại giống như trời đất, đối với việc ban tặng chân linh, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Long Vương lạnh nhạt nói: "Bản hoàng tự có cách của bản hoàng, Bình Tâm đạo hữu, chỉ cần làm theo phương pháp của bản hoàng, chắc chắn có thể cứu được tính mạng của mấy vị huynh trưởng đó!" Long Vương lật tay một cái, trời đất tối sầm, vô số tinh thần rơi rụng!

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy, mày nhíu lại, phát hiện thiên cơ đã bị nhiễu loạn!

Long Vương lạnh nhạt nói: "Đem mười một luồng chân linh này giao cho các huynh trưởng của người, tuyệt đối không được để ai biết, càng không được nói là bản hoàng cho!" "Bản hoàng có thể cho

người thời gian, chỉ có một ngàn năm, sau một ngàn năm, bản hoàng sẽ dẫn binh xuất chinh, đồ diệt Vu tộc!" Long Vương vừa dứt lời, liền nhoáng người rời khỏi Địa Phủ, hướng về bờ Đông Hải.

Bình Tâm Nương Nương nhìn mười một luồng chân linh trong tay, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Nhưng vì bị trời đất ràng buộc, Bình Tâm Nương Nương không thể rời khỏi Địa Phủ nửa bước, thế là liền kết ấn thông báo cho mấy vị huynh trưởng đến!

Một ngàn năm thời gian chớp mắt đã qua, Thần Đình lại một lần nữa chỉnh trang sẵn sàng, chuẩn bị tiến về phía Vu tộc!

Thủy Kỳ Lân lại một lần nữa trở nên hăng hái, một bộ dáng không thể chờ đợi được, nhưng trong mắt Long Vương lại đầy lo lắng, một ngàn năm thời gian thực sự quá ngắn!

Vu tộc trời sinh không tu linh hồn, bây giờ đột nhiên được ban cho linh hồn, cũng không biết dung hợp thế nào rồi!

Long Vương trong lòng không khỏi thở dài một hơi, Nguyên Phượng thấy vậy, lạnh nhạt nói: "Đây là thiên mệnh, kết quả cuối cùng chỉ có thể xem bọn họ thôi, những việc ngài làm đã đủ nhiều rồi!" "Cho dù kết quả không như ý, ta tin rằng Bình Tâm đạo hữu cũng sẽ không trách ngài đâu!" Long Vương nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, sau đó nở một nụ cười nhàn nhạt!

Bên trong Địa Phủ!

"Hậu Thổ, cảm ơn muội, nếu không phải muội, bọn ta có lẽ vĩnh viễn không tu luyện ra được linh hồn!" Nói rồi, mười một Tổ Vu phá không rời đi, hướng về phía điện Bàn Cổ!

"Việc nên làm cuối cùng cũng đã làm, bọn họ có thể sống sót hay không ta cũng đã mãn nguyện rồi!" Bình Tâm Nương Nương nhìn

mười một Tổ Vu đi xa, lạnh nhạt nói, sau đó xoay người trở về Địa Phủ!

"Đại ca, một ngàn năm đã qua, Thần Đình vẫn chưa có động tĩnh gì, không phải là sợ rồi chứ!" Chúc Dung vẻ mặt khinh thường nói, Đế Giang lại vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Long Vương nhất định lại đang âm mưu gì đó, chúng ta cẩn thận thì hơn!" "Tuy rằng chúng ta hiện tại có chân linh, nhưng chỉ có thể giúp chúng ta luân hồi chuyển thế mà thôi!" Mọi người nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó liền đi vào bên trong Vu tộc!

"Ca ca, cuối cùng các huynh cũng về rồi, làm đệ đệ lo chết đi được!" Xi Vưu mặt đầy kinh hỉ nhìn Đế Giang và những người khác, nhưng sắc mặt Xi Vưu nhanh chóng biến thành đen, không còn một chút nụ cười nào!

Đế Giang thấy vậy, liền biết, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì, nếu không Xi Vưu sẽ không có thần thái như vậy!

Đế Giang vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Tại sao lại hoảng hốt như vậy!" Xi Vưu nghe vậy, sắc mặt âm trầm nói: "Mấy ngày trước, Long Vương truyền lời, nửa tháng sau sẽ dẫn binh công đả Vu tộc, bảo chúng ta sớm đầu hàng!" Chúc Dung vừa nghe, lửa giận lập tức bốc lên đầu, vẻ mặt phẫn nộ nói: "Thằng ranh con nào cho nó lá gan đó, dám ngông cuồng như vậy!" Nhưng lúc này Đế Giang và Chúc Cửu Âm lại vô cùng bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ gì.

Theo Đế Giang thấy, khi bọn họ không có ở đây, chính là thời gian tốt nhất để Long Vương công đả Vu tộc!

Long Vương lại đi ngược lại, cứ thế im lặng chờ đợi mười một Tổ Vu, rõ ràng là đang nói cho Đế Giang và những người khác biết, mục tiêu của Long Vương là mười một Tổ Vu!

“Xi Vưu, trước tiên hãy để trẻ nhỏ, phụ nữ, người già trong tộc rút lui trước, một trận chiến sắp bắt đầu rồi!” Đúng lúc này, trong mắt Đế Giang đột nhiên lóe lên một tia sát khí!

Ngày hôm sau!

Tù tù tù...!

Bên trong Vu tộc, tiếng tù và vang lên liên miên không dứt, tựa như sóng biển, từng đợt nối tiếp từng đợt!

Trong khu rừng rậm bên ngoài Vu tộc, lúc này đã đứng đầy người của Thần Đình!

Chỉ là điều khiến Vu tộc cảm thấy kỳ quái là, Yêu tộc Bạch Trạch và Cửu Âm lại đầu quân cho Thần Đình!

“Đế Giang, bản hoàng đã đến lâu như vậy rồi, còn không hiện thân, định làm rùa rụt cổ sao?” Long Vương lơ lửng trên không trung trên đầu chúng nhân Thần Đình, sau lưng là Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long và Thanh Long!

Ha ha ha...!

Đúng lúc này, một tiếng cười sang sảng đột nhiên từ bên trong Vu tộc truyền ra!

Ngay sau đó chỉ thấy Thập Nhị Tổ Vu từ trong Vu tộc đi ra!

Chương 136

Xi Vưu vốn là một Đại Vu, nhưng vì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cần mười hai vị Tổ Vu liên thủ bố trận, Đế Giang liền đề bạt Đại Vu Xi Vưu thành Tổ Vu!

Xi Vưu cũng không làm mất mặt Đế Giang, thông qua vạn năm khổ tu, cũng đã tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến cảnh giới đại thành, một bước đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong!

"Long Vương đạo hữu, vẫn khỏe chứ!" "Ngày trước hợp tác với Vu tộc ta, bây giờ lại chĩa kiếm về phía Vu tộc ta, có chút không hay cho lắm nhỉ!" Đế Giang vẻ mặt chế giễu nhìn chằm chằm Long Vương, nhưng biểu cảm của Long Vương không hề có chút biến động nào, phảng phất như Đế Giang vừa đánh rắm một cái!

Tính tình nóng nảy Chúc Dung lập tức có chút không chịu nổi, gầm lên: "Long Vương, cái thằng tiểu nhân!" "Công đả Yêu tộc gần như không mất một binh một tốt, chia đều nửa giang sơn Hồng Hoang, bây giờ lại công đả Vu tộc ta, đúng là si tâm vọng tưởng!" Long Vương nghe vậy, sắc mặt âm trầm nói: "Đây là đại thế sở xu, ta cũng chỉ làm việc ta nên làm mà thôi!" "Nếu lúc đó Vu tộc dám xuất binh công đả Yêu tộc, Thần Đình ta cũng sẽ không xuất thế sớm như vậy!" "Cho nên muốn trách chỉ có thể trách Vu tộc nhát gan yếu đuối!" Lúc Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, Yêu tộc đã bị Long Vương đánh cho tàn phế, nhưng dù vậy, Vu tộc vẫn không ra tay!

Nếu không Long Vương cũng sẽ không nhặt được món hời như vậy, và hành vi của Long Vương đã trực tiếp thay thế Thiên Đạo!

Chúc Dung nghe vậy, lập tức hét lớn: "Mẹ nó, nói láo!" Trong khoảnh khắc, Chúc Dung Tổ Vu lập tức vươn người lên, thân cao

trăm trượng, hoàn toàn là một nam nhân chân chính đội trời đạp đất!

Điều khiến Long Vương kinh ngạc là, Đế Giang không hề có ý định ngăn cản, thấy vậy, Long Vương không khỏi lộ ra một nụ cười quỷ dị!

Long Vương vẫy tay với đám người sau lưng, sau đó lạnh nhạt nói: "Hình như có một khoảng thời gian không động thủ, lực đạo có chút không chuẩn!" Long Vương nhoáng người một cái đã đến trước mặt Chúc Dung, vẻ mặt chế giễu nhìn chằm chằm hắn!

Nhưng trong mắt Chúc Dung, Long Vương quá nhỏ bé, tựa như một con kiến!

Đúng lúc này, một tiếng rồng ngâm vang vọng cửu thiên, lập tức mây khói giăng đầy, một con bạch long thân hình uyển chuyển, long trảo hùng mạnh, tựa như đang lao vút giữa sóng mây cuồn cuộn, nghe tiếng liền xuất hiện!

Long Vương lập tức vung đuôi quất ra, Chúc Dung bị đánh bay thẳng ra ngoài!

Nhục thân của Vu tộc trời sinh cường hãn, tuy rằng Chúc Dung bị Long Vương một đuôi quất bay, nhưng gần như không bị thương, chỉ là thân hình có chút chật vật mà thôi!

Long Vương thấy vậy, nhíu mày, pháp lực toàn thân dâng trào, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, từ khánh vân sau lưng hiện hóa ra, sau đó gào thét lao về phía Chúc Dung!

Đế Giang thấy vậy, hai tay nắm chặt, lăng không nhảy lên, lập tức hóa thành người khổng lồ trăm trượng chắn trước mặt Chúc Dung!

Nhưng dù vậy, hai người vẫn bị một đòn của Long Vương đẩy lùi mấy vạn dặm!

Chỉ thấy Long Vương cuộn tròn thân rồng, vẻ mặt miệt thị nhìn Đế Giang ở xa, lạnh nhạt nói: "Xem ra kết cục của Vu tộc đã được định đoạt!" Nhưng đúng lúc này, mười Tổ Vu còn lại lập tức vươn người lên, đứng bên cạnh Đế Giang!

Long Vương thấy vậy, lạnh nhạt nói: "Thủy Kỳ Lân, còn ngẩn ra đó làm gì?" "Không phải có người tìm đánh nhau sao!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy, gầm lên một tiếng, mặt đất theo đó nứt ra, một con kỳ lân ngũ sắc lập tức xuất hiện giữa trời đất!

Soạt...!

Đúng lúc này, một quả cầu lửa khổng lồ từ trên trời giáng xuống, cuối cùng lơ lửng bên cạnh Long Vương, hai cánh từ từ mở ra!

"Đừng quên cả ta nữa!" Trong khoảnh khắc, một con rồng đỏ một con rồng xanh lao lên trời, đứng sau lưng Long Vương!

Long Vương nhìn lướt qua, lạnh nhạt nói: "Có vẻ hơi ít!" Long Vương lớn tiếng gào thét: "Tất cả tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong đều cút lên đây cho ta!" Long Vương vừa dứt lời, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc lập tức ngây người!

Trong đại quân Thần Đình.

Gầm gừ gừ!

Chỉ nghe một trận gầm vang truyền ra, mấy chục cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, một bước bước ra.

"Vãi chưởng!" "Mẹ nó, không phải đang mơ chứ?" "Từ khi nào mà đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong lại không đáng tiền như vậy?" "Lẽ nào những người này là nòng cốt của Thần Đình sao?" "...!" Một loạt câu hỏi, vang lên trong đầu mười một Tổ Vu.

Đại quân Vu tộc, nhìn thấy cảnh này, sớm đã ngây người, không biết phải làm sao.

So với đại năng Chuẩn Thánh của Vu tộc, Thần Đình đông hơn gấp mấy chục lần.

Dù Vu tộc vĩnh viễn không sợ hãi, nhưng nhìn thấy cảnh này, vẫn có chút tê dại da đầu.

Những đại năng Hồng Hoang ẩn mình trong hư không, lúc này, nội tâm cũng không khỏi rung động.

Thậm chí còn quyết định sau khi trở về phải cảnh cáo môn nhân, sau này thấy người của Thần Đình, nhất định phải đi đường vòng.

Nếu không, lỡ chọc giận Thần Đình, e rằng chết cũng không biết chết thế nào.

Trong thế giới Hồng Hoang, mọi người đều cho rằng Thần Đình sở dĩ mạnh mẽ, hoàn toàn là do Long Vương chống đỡ.

Nhưng ai ngờ, thực lực của Thần Đình, căn bản không thể lường được!

Bỏ qua Long Vương không nói, chỉ bằng những đại năng Chuẩn Thánh này, cũng đủ để xưng bá Hồng Hoang.

Dù sao Vu Yêu hai tộc thời kỳ đỉnh cao, cũng không có nhiều đại năng Chuẩn Thánh như vậy.

"Giết hết chúng nó!" Đúng lúc này.

Không biết ai hét lên một tiếng.

Trong khoảnh khắc, mấy chục đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong của Thần Đình, đều hóa thành bản thể, tấn công về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Cú Mang, Huyền Minh mấy người nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên một tia hung quang, vung nắm đấm to như bao cát, nghênh chiến!

Từ khi Vu tộc xuất thế, gần như chưa từng sợ hãi.

Dù biết rõ Thần Đình mạnh, vẫn không hề sợ hãi.

Trong mắt Vu tộc, họ là con cháu của Bàn Cổ.

Chương 137

Làm sao có thể lùi bước.

Hơn nữa, cục diện hiện tại, cũng không cho phép họ lùi bước.

"Mẹ nó, Long Vương, tên tiểu nhân!" "Lão tử hôm nay diệt Thần Đình của ngươi!" Cùng với tiếng hét lớn của Cộng Công, trong nháy mắt, nhục thân của Cộng Công, với tốc độ mắt thường có thể thấy, nhanh chóng tăng lên.

Mãi cho đến khi đạt đến mấy ngàn trượng, mới dừng lại.

Cùng lúc đó, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Cú Mang mấy người, cũng phóng thích tổ vu chân thân ra.

Trước mặt mười một người khổng lồ, đại năng Chuẩn Thánh của Thần Đình không ai là không lộ vẻ yếu ớt không chịu nổi.

Dù hiển hóa ra bản thể, vẫn không đáng xem trước mặt mười một Tổ Vu.

Chúc Long, Thanh Long, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân gầm lên một tiếng, mấy chục Chuẩn Thánh đỉnh phong của Tiên Thiên Tam Tộc, không màng sống chết lao về phía mười một Tổ Vu.

Đây có thể gọi là trận chiến cuối cùng để xưng bá Hồng Hoang.

Vì ngày này, Tiên Thiên Tam Tộc không biết đã chờ bao nhiêu năm.

"Hừ!" "Tìm chết!" Đế Giang nhìn cường giả Tiên Thiên Tam Tộc lao tới, khinh thường nói.

Sau đó một quyền phá vỡ không gian, đánh tới.

"Ầm...!" Chỉ với uy lực của một quyền, một Chuẩn Thánh đỉnh

phong của Tiên Thiên Tam Tộc, trực tiếp bị đánh bay xa mấy vạn dặm.

Những đóa hoa máu, bay lượn trên không trung.

Thấy vậy, Chúc Long hét lớn: "Đế Giang, tìm chết!" Giây tiếp theo, đôi mắt sâu thẳm của Chúc Long, nhìn thẳng vào Đế Giang, thân hình nhanh như chớp lao về phía Đế Giang.

Nguyên Phượng, Thanh Long, Thủy Kỳ Lân mấy người, cũng tấn công về phía một Tổ Vu khác.

Trong nháy mắt.

Một trận hỗn chiến kinh thiên động địa hoàn toàn mở ra bên ngoài điện thần Bàn Cổ.

Theo thời gian trôi đi.

Đối mặt với số lượng cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong gấp bội, dù là mười một Tổ Vu, cũng có chút không chịu nổi.

Nếu không phải nhục thể của Vu tộc, khác với người thường, e rằng bây giờ mười một Tổ Vu, sớm đã bị Chuẩn Thánh đỉnh phong của Tiên Thiên Tam Tộc, vây công chết.

Long Vương khinh thường liếc nhìn Chúc Dung một cái, trào phúng nói: "Bây giờ, bản hoàng xem ai có thể cứu ngươi!" Lời vừa dứt, Long Vương hóa thành hình người, pháp lực toàn thân dâng trào, uy áp của Thánh nhân, vô hình lan tỏa ra.

"Hừ!" "Long Vương, lão tử chết, cũng phải kéo Thần Đình của ngươi xuống chôn cùng!" Cơ thể to lớn của Chúc Dung, cơ bắp cuồn cuộn, ba ngàn sợi tóc, không gió mà bay, sắc mặt dữ tợn, nhìn xuống Long Vương, hét lớn.

"Vu tộc có được ngày hôm nay, là do thiên đạo đại thế!" "Bản

hoàng không ra tay, vẫn sẽ có người khác động thủ!" "Thay vì vậy, không bằng thành toàn cho bản hoàng!" Long Vương mặt không đỏ, tim không đập nói.

"Nói bậy!" "Nhìn khắp Hồng Hoang, ai có thể diệt Vu tộc ta!" "Long Vương, thu lại cái bộ dạng giả dối đó đi...!" Một lời vừa dứt, Chúc Dung một chân bước ra, trực tiếp giẫm xuống đỉnh đầu Long Vương.

"Hừ!" "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Long Vương hừ lạnh, sắc mặt lóe lên một tia lạnh lẽo, chân đạp Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương, thân mặc Thái Hư Thần Giáp, không chút lưu tình đâm thẳng vào tim Chúc Dung.

Cứ như thể muốn một chiêu trực tiếp tiêu diệt Long Vương vậy.

Bên trong Địa Phủ.

"Không được...!" Nhìn thấy cảnh này, Bình Tâm Nương Nương trực tiếp hét lớn.

Nếu không phải biết Long Vương sẽ không thực sự giết Đế Giang, Chúc Cửu Âm và những người khác!

E rằng Bình Tâm Nương Nương dù phải chịu đựng Lục Đạo Luân Hồi sụp đổ, cũng sẽ đến điện thần Bàn Cổ, giúp Vu tộc một tay. ... ...

"Phụt!" Sắc mặt Chúc Dung trắng bệch, khí tức hỗn loạn, từng ngụm máu lớn, không ngừng phun ra.

"Chúc Dung, sao rồi?" Đế Giang, Chúc Cửu Âm mấy người đánh lui cường giả Tiên Thiên Tam Tộc, đến trước mặt Chúc Dung, hỏi.

So với các Tổ Vu khác, tình hình của Xi Vưu, cũng không khá hơn bao nhiêu.

“Đại ca, hôm nay Vu tộc e rằng thật khó bảo toàn rồi!” “Ta hận a!” “...!” Đối với sự oán giận của Chúc Dung, sắc mặt của Đế Giang, Chúc Cửu Âm mấy người, cũng cực kỳ khó coi.

Cũng không ngờ, đồng minh năm xưa, nay lại gươm đao tương kiến.

Không xa, Long Vương nhìn Thập Nhị Tổ Vu, lạnh nhạt nói: “Bản hoàng cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần mười hai người các ngươi tự sát, những Vu tộc nhân còn lại, bản hoàng có thể cân nhắc tha cho một con đường sống!” “Nếu không...!” Đến đây, khóe miệng Long Vương, hiện lên một nụ cười đầy ý vị.

“Long Vương, tên tiểu nhân bỉ ổi, chúng ta tự sát, không phải là thành toàn cho Thần Đình của ngươi sao?” “Lão tử chết, cũng không để ngươi sống yên ổn!” Chúc Dung cố gắng chịu đựng thương thế trong cơ thể, hét lớn.

Chương 138

"Tốt, nếu đã không biết điều như vậy, đừng trách bản hoàng không cho cơ hội!" "Đại quân Thần Đình, đạp nát Vu tộc, thống nhất Hồng Hoang!" Long Vương vung tay một cái, Tiên Thiên Tam Tộc sau lưng, đều bắn ra một tia sáng trong mắt.

Nhìn đại quân Thần Đình gần trong gang tấc, trên mặt Đế Giang lóe lên vẻ mặt ngưng trọng, hét lớn: "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lên!" Đế Giang vừa dứt lời, mười một Tổ Vu còn lại lập tức tập trung về phía Đế Giang, huyết sát ngút trời, khí thế ngất ngưỡng, ngay sau đó, một ảo ảnh người khổng lồ vô cùng to lớn hiện ra!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cùng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Tru Tiên Kiếm Trận, Vạn Tiên Trận được xếp vào tứ đại sát trận của Hồng Hoang, uy danh đã sớm vang dội cổ kim!

Đế Giang thấy vậy, vẻ mặt âm trầm nhìn Long Vương gào thét: "Long Vương, bần đạo xem ngươi bây giờ có bản lĩnh gì để chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Long Vương nghe vậy, không khỏi nhếch mép, vẻ mặt miệt thị nói: "Ngươi nghĩ chỉ có ngươi mới biết sao?" Long Vương vừa dứt lời, huyết khí trên người hắn cuộn trào, lập tức sát khí ngút trời trong hư không, dần dần hiện ra một ảo ảnh người khổng lồ!

Đế Giang thấy vậy, trợn mắt há mồm nhìn hai ảo ảnh trên trời, sau đó vẻ mặt phẫn nộ, nói: "Long Vương, ngươi dám trộm học bí pháp của Vu tộc ta!" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt khinh thường nói: "Từ khi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thành của Vu tộc, Đế Giang ngươi đã từng vào được điện Bàn Cổ chưa?" Long Vương vừa

dứt lời, Đế Giang liền xấu hổ cúi đầu, đúng như Long Vương nói, mười hai Tổ Vu không một ai có thể tiến vào điện Bàn Cổ!

Chỉ thấy Long Vương phất tay áo, một luồng chân linh chi lực lập tức dung nhập vào ảo ảnh Bàn Cổ!

Đế Giang thấy vậy, cũng không chịu yếu thế, miệng không biết lẩm bẩm cái gì, nhưng theo thời gian trôi đi, hai ảo ảnh Bàn Cổ đột nhiên trở nên điên cuồng!

Chỉ thấy hai ảo ảnh Bàn Cổ ngửa mặt lên trời gầm thét, hét lớn: "Búa, búa của ta!" Ngoài trăm vạn dặm, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử lúc này đang phẩm trà đánh cờ, đột nhiên Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên từ trong khánh vân của hai người thoát ra!

Hai người thấy vậy, vội vàng ra tay trấn áp, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn tưởng lần này cũng sẽ như lần trước, chỉ cần trấn áp là được!

Hai người nhìn Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên dần dần bình tĩnh lại, không khỏi thở phào một hơi, nhưng ngay khoảnh khắc hai người thu hồi pháp lực, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên lập tức hóa thành một luồng lưu quang biến mất ở chân trời!

Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn khi nhìn thấy cảnh này, lập tức ngây người, sau đó một tiếng gào thét vang vọng khắp trời!

"Vãi chưởng!" "Mẹ nó, Vu tộc không muốn sống nữa rồi sao, dám dòm ngó pháp bảo của bần đạo, bần đạo với các ngươi không chết không thôi!" Vừa dứt lời, Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hóa thành một luồng lưu quang hướng về nơi Vu tộc đang ở!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đoán không sai, nếu chỉ có một ảo ảnh

Bàn Cổ, hoàn toàn có thể dựa vào sức một mình để trấn áp Bàn Cổ Phiên!

Nhưng đáng tiếc, hắn cũng không ngờ Long Vương cũng có thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

"Ầm...!" Cùng với một tiếng vang lớn, hai ảo ảnh Bàn Cổ lăng không, thân ảnh khổng lồ lập tức va vào nhau!

Cùng là ảo ảnh Bàn Cổ, thực lực của hai thân ảnh tự nhiên cũng không chênh lệch nhiều!

Bây giờ điều quan trọng nhất chính là hai luồng kim quang đang bay đến từ xa!

Bàn Cổ là cường giả Hỗn Độn cảnh, tuy chỉ là hai ảo ảnh bình thường, nhưng sức mạnh bộc phát khi va chạm cũng không phải người thường có thể chống lại!

Trong chốc lát, một số tộc nhân thực lực yếu của Thần Đình và Vu tộc trực tiếp bị hất văng ra ngoài vạn dặm mới rơi xuống!

Dù vậy, hai thân ảnh Bàn Cổ vẫn không dừng lại động tác trong tay, mỗi một quyền mỗi một cước đều sẽ khiến vết nứt hư không sâu hơn!

Quan trọng là đây chỉ mới là giao chiến sơ bộ, trời đất đã không chịu nổi sức mạnh cường đại như vậy, nếu trong tay có Khai Thiên Phủ, kết quả sẽ ra sao?

Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày, nhưng đúng lúc này, hai luồng quang ảnh lóe lên, ảo ảnh Bàn Cổ thấy vậy, trực tiếp nhảy lên, bắt lấy hai luồng quang ảnh vào tay!

Long Vương nhìn kỹ, chỉ thấy trong tay hai ảo ảnh Bàn Cổ đang nắm chính là Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên!

Long Vương thấy vậy, trực tiếp nhếch mép cười, cũng không ngờ, chí bảo trong tay Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị tiếng gầm của ảo ảnh Bàn Cổ hấp dẫn!

Long Vương lật tay một cái, Hỗn Độn Chung lập tức xuất hiện trong tay, nhưng Hỗn Độn Chung lại không hề có bất kỳ phản ứng nào!

Nhưng đúng lúc này, trời đất u ám, sấm chớp đùng đùng, một cỗ khí Hồng Hoang cường đại từ trên người hai tôn ảo ảnh Bàn Cổ bộc phát ra!

Long Vương sau khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, lạnh nhạt nói với đám tộc nhân sau lưng: "Lui về sau vạn dặm trước, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không được đến gần đây!" Chúc Long nghe vậy, không nói hai lời liền dẫn chúng nhân Thần Đình lui về sau, không hề có chút do dự nào!

Cũng có nghĩa là, lúc này bên cạnh Long Vương chỉ còn lại Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng hai người!

Đế Giang sau khi nhìn thấy cảnh này, cũng vội vàng để tộc nhân của mình rút lui, dù sao ở lại đây cũng chỉ vướng chân vướng tay!

Cùng với việc Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên dần dần hư hóa, khí hỗn độn trên người ảo ảnh Bàn Cổ ngày càng nặng, cuối cùng trực tiếp xuyên phá chân trời!

Nhưng đúng lúc này, hai thân ảnh từ phương xa bay đến, và sát ý trên người vô cùng nồng đậm!

Long Vương thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, Long Vương đã dự liệu được kết cục của hai người họ, dù sao lộ ra sát ý trước mặt Bàn Cổ chân thân, là bất kính với Bàn Cổ!

Nếu đã như vậy, Bàn Cổ sao có thể dễ dàng tha cho hai người!

Đúng lúc này, hai ảo ảnh Bàn Cổ đột nhiên nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử đang tức giận, sau đó lật tay một cái, Khai Thiên Phủ trong tay lập tức bay ra!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa kịp nhìn rõ là vật gì, hai ảo ảnh Khai Thiên Phủ đã va vào nhau, khí tràng bộc phát lập tức đẩy hai người ra ngoài vạn dặm!

Hai ảo ảnh Bàn Cổ thấy vậy, nhìn nhau một cái, sau đó sát khí ngút trời phun ra, có lẽ đây là cái gọi là một núi không thể có hai hổ, sau đó hai người lại một lần nữa va vào nhau!

Hai ảo ảnh va chạm, trời đất liền chấn động một lần, vết nứt trên không gian bích lũy cũng sâu thêm một phần, nỗi lo của Long Vương cũng mạnh hơn một phần!

Nếu cứ tiếp tục theo mức độ này, trời đất cuối cùng có thể sẽ sụp đổ!

Đế Giang cũng lo lắng nhìn ảo ảnh Bàn Cổ cao vạn trượng, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, nhưng vì Vu tộc, hắn quyết định đánh cược một phen!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Lão Tử may mắn thoát chết, lén lút đến bên cạnh Thủy Kỳ Lân, vẻ mặt hoảng sợ hỏi: "Thủy...

Thủy Kỳ Lân đạo hữu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có hai tôn ảo ảnh Bàn Cổ!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy, lạnh nhạt nói: "Còn không nhìn ra sao, Thần Đình của ta sắp thống nhất Hồng Hoang rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Lão Tử sau khi nghe câu này, trợn mắt há mồm nhìn Long Vương ở xa!

Tuyệt đối không ngờ Long Vương lại cuồng vọng như vậy, muốn thống nhất Hồng Hoang quả thực là si tâm vọng tưởng!

Chương 139

Thủy Kỳ Lân nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử ngây như phỗng, không nói gì thêm!

Nhưng đúng lúc này, trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sát khí, hét lớn với Thủy Kỳ Lân: "Hiền đệ, thay ta chưởng khống Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Long Vương lật tay một cái, Đông Hoàng Chung lập tức lơ lửng trong tay, sau đó đặt nó trước mặt mình!

Đông Hoàng Chung lập tức hóa thành một luồng lưu quang, quy về trong Khai Thiên Phủ trong tay ảo ảnh Bàn Cổ!

Chỉ thấy Khai Thiên Phủ trong tay ảo ảnh Bàn Cổ lập tức thực hóa thêm vài phần, khí tức trên người càng lúc càng khủng bố!

Long Vương lập tức thoát ra khỏi trận pháp, lại vẻ mặt sát ý nhìn Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Hai người tốt nhất đừng có ý đồ xấu, nếu không ta sẽ khiến hai người chôn thân tại đây!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, lập tức ngây người, không dám thở mạnh!

Sau đó Long Vương nhoáng người một cái hướng về phía Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Thập Nhị Tổ Vu bố trí!

"Đại ca, Long Vương đến rồi!" Chúc Cửu Âm nhìn thấy Long Vương đang lao đến, lo lắng nói!

Đế Giang nghe vậy, lập tức kinh hãi!

Long Vương lúc này đã đến trước mặt hắn, vẻ mặt miệt thị nhìn Thập Nhị Tổ Vu trong trận pháp, lạnh nhạt nói: "Đế Giang, bây giờ ngươi còn cách nào không?" Đế Giang nghe vậy, đồng tử co rút lại,

sau đó vẻ mặt tự giễu lắc đầu!

Đế Giang ngẩng đầu nhìn ảo ảnh trên trời, lẩm bẩm: "Vu tộc thật sự khí số đã tận sao?" Nhưng đúng lúc này, trên người Đế Giang đột nhiên bộc phát ra một cỗ sát khí khủng bố, ngay sau đó mười một Tổ Vu còn lại thấy vậy, cũng làm tương tự!

Long Vương thấy vậy, lạnh nhạt nói: "Thiêu đốt thì sao?" "Cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến...!" "Ầm...!" Nhưng đúng lúc này, một tiếng vang vọng trời đất lập tức truyền vào tai Long Vương!

Ngay sau đó, một cột nước từ lòng đất phun ra!

Long Vương khó tin nói: "Trời đất vỡ nát rồi!" Vu tộc cũng vậy, sau đó liền nhìn về phía ảo ảnh người khổng lồ trên trời!

Chỉ thấy hai người đánh nhau khó phân thắng bại, không hề để ý đến trời đất vỡ nát!

"Ai...!" Long Vương thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi!

Trời đất vỡ nát, đại địa chia làm bốn!

Khai Thiên Phủ trong tay hai ảo ảnh Bàn Cổ không thương tiếc chém về phía đối phương, hai cự ảnh lại không một ai né tránh, cứng rắn chịu một đòn của đối phương!

"Ầm...!" Một tiếng vang trầm vang lên trời đất, ngay sau đó hai người liền lùi về sau!

Nhưng khi hai người lùi về sau, hư không trực tiếp vỡ nát, hóa thành những mảnh đại đạo nhỏ li ti!

Gầm...!

Ảo ảnh Bàn Cổ ngửa mặt lên trời gầm thét, ngay cả Long Vương, cũng bị tiếng gầm sâu thẳm đó đè xuống đất, gân xanh nổi lên!

Chỉ thấy hai ảo ảnh trực tiếp ném Khai Thiên Phủ trong tay xuống,

giơ nắm đấm lao về phía đối phương!

Khai Thiên Phủ sau khi thoát khỏi ảo ảnh Bàn Cổ, lại một lần nữa hóa thành Đông Hoàng Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên từ từ rơi xuống!

Thấy vậy, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi thở phào một hơi!

Nhưng khi hai người chuẩn bị lấy lại pháp bảo, ảo ảnh Bàn Cổ hừ lạnh một tiếng vang vọng trời đất, khiến hai người không khỏi rùng mình!

Sau đó liền ngoan ngoãn ở nguyên tại chỗ không dám động đậy!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một tia cười lạnh, sau đó lật tay một cái, ba món pháp bảo lập tức xuất hiện trong tay Long Vương!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Lão Tử thấy vậy lập tức không ngồi yên được nữa!

"Long Vương đạo hữu, mong trả lại bảo vật của bần đạo cho bần đạo!" Long Vương nghe vậy, không khỏi nhíu mày, vẻ mặt chế giễu nhìn Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói: "Bản hoàng lấy pháp bảo của các ngươi khi nào?" Nguyên Phượng nhìn vẻ mặt vô tội của Long Vương, trực tiếp cười phá lên!

Long Vương quả thực là đang cướp, ngay trước mặt người ta thu pháp bảo của người ta, rồi lại hỏi người ta, mình lấy pháp bảo khi nào!

Phụt...!

Thái Thanh Lão Tử tâm thái lập tức vỡ nát, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra!

“Tổ...

Long Vương, sao ngươi có thể vô sỉ như vậy!” Long Vương không cho là đúng nói: “Lão già, đừng có cậy già lên mặt!” Long Vương không để ý đến hai người nữa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn ảo ảnh Bàn Cổ trong hư không!

Chỉ thấy ảo ảnh Bàn Cổ vung một quyền, trời đất u ám, hư không vỡ nát, địa hỏa phong lôi toàn bộ tuôn ra, ngưng tụ trên một quyền!

Long Vương thấy vậy, không khỏi âm thầm cảm thán: “Không hổ là người đầu tiên sáng thế!” Tuy rằng Long Vương cũng là người sáng thế, nhưng lại đi rất nhiều đường tắt, căn bản không thể so sánh với Bàn Cổ!

Hơn nữa pháp môn khai thiên địa của Long Vương cũng là học từ Bàn Cổ!

“Ầm...!” Cùng với một tiếng vang trầm, Thập Nhị Tổ Vu cuối cùng cũng không chịu nổi sức mạnh cường liệt như vậy, lập tức bị đánh bay ra ngoài!

Đến đây, trận chiến Bàn Cổ cũng cuối cùng kết thúc, ảo ảnh Bàn Cổ do Thập Nhị Tổ Vu hợp lực tạo thành lập tức bắt đầu trở nên mờ ảo, cho đến khi tan biến trên bầu trời!

Long Vương thấy vậy, nhoáng người một cái đến bên cạnh Thủy Kỳ Lân, dùng tay nhẹ nhàng đỡ Thủy Kỳ Lân!

Nhưng Thủy Kỳ Lân lúc này vẫn một bộ dáng chiến ý ngang dương, khiến Long Vương cũng không biết nên làm thế nào cho phải!

Long Vương liền trực tiếp ném hắn cho Nguyên Phượng, nhoáng người một cái đã đến trước mặt Thập Nhị Tổ Vu!

Chương 140

"Đế Giang, ngươi thua rồi!" Long Vương vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Đế Giang, nhưng Đế Giang lại lộ ra một tia chế giễu, sau đó loạng choạng đứng dậy!

Nhìn thẳng vào Long Vương, lạnh nhạt nói: "Long Vương, kết cục của Vu tộc hôm nay chính là kết cục của Thần Đình ngày sau!" Tuy rằng Long Vương vô cùng không muốn nhìn thấy cảnh này, nhưng đây là đại đạo sở xu, Long Vương không làm, sau này sẽ có người khác làm!

Thay vì vậy, Long Vương không bằng làm ác nhân đến cùng, rồi giúp Vu tộc một tay!

Cứ như vậy, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc mới có một đường sinh cơ!

Long Vương mặt không biểu cảm nói: "Kết cục của Thần Đình ta không cần ngươi lo lắng!" "Chỉ cần nói cho ta biết, các ngươi tự động thủ, hay để ta tự mình động thủ!" Long Vương lật tay một cái, Đồ Vu Kiếm lập tức xuất hiện trong tay Long Vương!

Đế Giang thấy vậy, đồng tử co rút lại, từ thanh kiếm đó hắn cảm nhận được cảm giác nguy cơ mãnh liệt!

Long Vương nhìn Đồ Vu Kiếm trong tay, lạnh nhạt nói: "Bất ngờ không?" Long Vương vừa dứt lời, Đế Giang liền mở miệng nói: "Không ngờ Yêu tộc đã thành công!" Long Vương tùy ý múa vài đường Đồ Vu Kiếm trong tay, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Đế Giang!

"Thanh kiếm này tuy đã luyện chế ra, nhưng bản hoàng không định dùng!" "Ầm...!" Sau một tiếng giòn tan, Long Vương cắm thẳng Đồ Vu Kiếm vào lòng đất, sau đó bị đất vàng cuồn cuộn vùi lấp!

Long Vương làm vậy cũng có suy nghĩ của mình!

Tuy rằng Đồ Vu Kiếm là vũ khí tốt nhất để giết Vu tộc, nhưng thanh kiếm này lúc này đầy sát khí, ngay cả Long Vương cũng không khỏi có một cảm giác hoảng sợ!

Đế Giang trợn mắt há mồm nhìn Long Vương, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Long Vương, ngươi có ý gì, xem thường Thập Nhị Tổ Vu chúng ta sao?" Long Vương lạnh nhạt lắc đầu, nói: "Thanh kiếm này không nên xuất hiện trên đời, bản hoàng cũng không muốn chiếm tiện nghi!" Long Vương vừa dứt lời, Hỏa Thần Chúc Dung cảm thấy tôn nghiêm của mình bị chà đạp, vung bàn tay khổng lồ vỗ về phía Long Vương!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, không khỏi nở một nụ cười tro cốt, cảnh này sao mà quen thuộc thế!

"Ầm...!" Sau một tiếng vang lớn, thân hình Chúc Dung bay ra, ngọn núi lớn ở xa lập tức vỡ nát, Chúc Dung nằm trong đó bất tỉnh!

Đế Giang thấy vậy, nhíu mày, sát ý trên người lập tức như hồng thủy tràn về phía Long Vương, nhưng Long Vương vẫn mặt không biểu cảm nhìn!

Nhưng đúng lúc này, một thân ảnh từ bên cạnh Đế Giang lóe lên, mượn dòng nước phun ra từ lòng đất lập tức đến trước mặt Long Vương!

Long Vương dậm chân một cái, sau đó liền lùi về sau, không hề có chút do dự nào!

Giây tiếp theo!

Long Vương đột nhiên tung chân, một cước đá vào con sóng nước trước mặt!

Nhưng một cước của Long Vương lại trực tiếp xuyên qua con sóng nước trước mặt!

“Đúng là một tên khó nhằn!” Long Vương lạnh nhạt nói, Thủy Kỳ Lân thấy vậy liền ra tay giúp Long Vương, nhưng lại bị Long Vương một câu quát lui!

“Ở yên đó không được động!” Thủy Kỳ Lân nghe vậy, vẻ mặt u oán nhìn Long Vương, giống như chịu uất ức thiên đại!

Nguyên Phượng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu nhìn Thủy Kỳ Lân thì ngây người!

“Hiền đệ, đệ sao thế?” Nguyên Phượng nhìn vẻ mặt u oán của Thủy Kỳ Lân, không khỏi có chút bất đắc dĩ!

“Đại ca ăn mảnh, đánh nhau không gọi ta!” Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, trợn mắt há mồm nhìn Thủy Kỳ Lân trước mặt, thầm nghĩ: “Mẹ nó, đều là hạng người gì thế này, suốt ngày nghĩ đến đánh nhau, thật là mất hết vẻ nho nhã!” Nhưng đúng lúc này, Thủy Kỳ Lân đột nhiên nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Lão Tử, hai người thân hình không khỏi run lên, nhẹ giọng hỏi: “Thủy Kỳ Lân đạo hữu, có chuyện gì sao?” Tuy rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử không sợ Thủy Kỳ Lân, nhưng quan trọng là Long Vương lúc này đang ở đây, một khi chọc giận Long Vương, hai người có chín cái mạng cũng không đủ chết!

Long Vương nhíu mày, đột nhiên dừng bước, chỉ thấy pháp lực toàn thân hắn dâng trào, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, từ khánh vân sau lưng hiện hóa ra!

“Đi!” Cùng với tiếng gầm của Long Vương, những pháp bảo đó gào thét lao về phía Cộng Công trước mặt!

“Ta muốn xem ngươi có thể linh thể hóa được bao lâu!” Ngay sau đó chỉ thấy một người đầu rắn mình người, thân mặc vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn rắn xanh là Cộng Công bay ra, mãi đến vạn

dặm mới dừng lại!

Cộng Công giận dữ nhìn Long Vương, nhưng thân ảnh Long Vương lại đột nhiên biến mất giữa trời đất!

"Ầm...!" Cùng với một tiếng vang lớn, thân ảnh Cộng Công vỡ nát không gian, ngã xuống bên cạnh Chúc Dung!

"Hai người rồi!" Long Vương lạnh nhạt nói, sau đó liền nhìn về phía Đế Giang và những người khác, nói: "Cùng lên đi!" Đế Giang nghe vậy, sắc mặt không khỏi biến đổi!

Đế Giang hét lớn: "Long Vương, ngươi đang xem thường huynh đệ chúng ta sao?" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt chế giễu nói: "Các ngươi có chỗ nào để ta xem trọng sao?" Long Vương vừa dứt lời, mây sấm cuồn cuộn, trời đất lập tức u ám không ánh sáng, Long Vương thấy vậy không khỏi lạnh nhạt lắc đầu!

Thập Nhị Tổ Vu đối với người khác có thể mạnh, nhưng trong mắt Long Vương lại không đáng một đồng!

Không phải Long Vương kiêu ngạo, mà từ xưa đã lưu truyền, dưới Thánh nhân đều là con kiến!

Tuy rằng Chuẩn Thánh đỉnh phong và Thánh nhân nhìn như chỉ cách nhau một bước, nhưng cũng chính vì một bước đó mà đã làm khó biết bao người!

Bây giờ trên đại lục Hồng Hoang, Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể nói là đầy rẫy, nhưng Thánh nhân lại luôn chỉ có mấy người đó!

"Ầm...!" Một tia thần lôi từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy sau lưng Đế Giang, Cường Lương vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm Long Vương!

Chỉ thấy khóe miệng Long Vương khẽ nhếch lên, ngay sau đó xuất hiện trên bầu trời!

“Được, nếu muốn đơn đấu, vậy bản hoàng sẽ thành toàn cho các ngươi!” “Vừa rồi đã cho cơ hội rồi, các ngươi không trân trọng, bản hoàng còn có cách nào nữa đây!” Long Vương bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt đầy vẻ tiếc nuối!

Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thí Thần Thương lập tức nắm trong tay Long Vương!

Đế Giang thấy vậy, mày không khỏi nhíu chặt lại!

Thực ra Đế Giang cũng vô cùng hiểu rõ tâm tư của huynh đệ mình, muốn giao đòn tuyệt sát đó cho Đế Giang, nhưng bây giờ lại không có chút nắm chắc nào!

Chiến đấu lâu như vậy, trực giác nói cho Đế Giang biết, Long Vương từ đầu đến cuối đều không dùng toàn lực!

Chương 141

"Xoẹt!" Cùng với một tiếng gầm, Cường Lương nhoáng người một cái đến trước mặt Long Vương, chỉ thấy miệng hắn ngậm rắn, tay cầm rắn, đầu hổ mình người, bốn móng, tay dài khuỷu dài!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày, thực sự không hiểu tại sao bản thể của người Vu tộc lại kinh khủng như vậy!

Cường Lương nhìn thẳng Long Vương, lạnh nhạt nói: "Long Vương, Vu tộc ta tự nhận không đắc tội với ngươi, tại sao lại phải ép người quá đáng!" Long Vương nghe vậy, lộ ra một tia cười khổ!

Nếu không có Thiên Đạo can thiệp, đánh chết Long Vương, Long Vương cũng sẽ không chĩa kiếm vào Vu tộc!

Nhưng để cứu Vu tộc, Long Vương chỉ có thể dùng hạ sách này, dù phải mang tiếng xấu Long Vương cũng không tiếc!

Long Vương mở miệng nói: "Nói nhiều vô ích, Cường Lương đạo hữu xin mời!" Chỉ là Long Vương không biết, biểu cảm cay đắng vừa rồi vừa hay bị Chúc Cửu Âm bắt được!

Chúc Cửu Âm vẻ mặt nghiêm túc đến bên cạnh Đế Giang, lạnh nhạt nói: "Ta cảm thấy chuyện này có ẩn tình khác!" Đế Giang nghe vậy, kinh ngạc nhìn Chúc Cửu Âm, nhưng Chúc Cửu Âm lại lạnh nhạt gật đầu với hắn!

Chúc Cửu Âm chậm rãi nói: "Nếu Long Vương muốn diệt Vu tộc, hoàn toàn có thể nhân lúc chúng ta không ở đây mà công phá Vu tộc!" "Cho dù chúng ta trở về, cũng không có tác dụng gì, nhưng Long Vương...!" Đế Giang nghe vậy, cũng nghiêm mặt nhìn Long Vương trên không trung!

Nếu mọi chuyện thật sự như mình đã đoán, Long Vương vì cứu Vu tộc mà ra tay, vậy thì mười một Tổ vu bọn họ thật sự đã trở thành tội nhân của Vu tộc!

Đế Giang vừa nghĩ lại, nếu Long Vương đã không muốn nói, chứng tỏ chuyện này vô cùng quan trọng, e rằng ngay cả đối với Thập Nhị Tổ Vu cũng phải giữ bí mật!

Nghĩ đến đây, Đế Giang nghiêm mặt, lặng lẽ gật đầu với Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm thấy thế liền lùi về phía sau!

Tuy kết quả này sẽ khiến mười một Tổ vu vẫn lạc tại đây, nhưng đây là con đường duy nhất!

"Ầm...!" Trên bầu trời, sấm sét vang rền, một luồng hồng quang lập tức đánh về phía Long Vương.

Long Vương lật tay, tức thì nắm gọn đạo thần lôi trong lòng bàn tay!

Cường Lương thấy vậy, toàn thân pháp lực dâng trào, lao thẳng về phía Long Vương!

Long Vương nhíu mày, Thí Thần Thương lập tức chắn ngang trước người, một thương điểm ra, đạo hồng lôi tức thì hóa thành mây khói!

Trường thương khẽ nhếch, Cường Lương đang lao tới liền lùi lại, nếu không, thứ chào đón hắn chỉ có cái chết!

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt!

Long Vương xoay thân thương, đâm thẳng về phía Cường Lương!

Trong chốc lát, thương mang đại chấn, tựa như một con cự long!

Cường Lương không kịp né tránh, bị thương mang đâm thẳng vào người, khí tức trên người hắn lập tức trở nên uể oải, kinh ngạc nhìn Long Vương!

Long Vương không nói hai lời, lật tay tóm lấy hắn giữa không trung, tiện tay ném đi, Cường Lương liền bị ném đến chỗ Chúc Dung và Cộng Công đang ở! *Bốp bốp bốp...!* Long Vương vỗ vỗ tay, vẻ mặt miệt thị nhìn Đế Giang dưới chân, hờ hững nói: "Đế Giang, nếu thức thời thì tự sát đi, nếu không sẽ mất hết mặt mũi!" Đế Giang nghe vậy, cười giễu nói: "Vu tộc ta thà đứng chết chứ không quỳ sống, bảo ta tự sát, tuyệt đối không thể nào!" Lời Đế Giang vừa dứt, Long Vương liền lên tiếng: "Vậy không biết kẻ tiếp theo lên nộp mạng là ai?" Xi Vưu nghe vậy, vừa định bay lên trời thì bị Đế Giang giữ lại.

Cú Mang thấy thế, lập tức lao lên!

"Long Vương, ta lại muốn xem ngươi có bản lĩnh gì, chỉ bằng sức một mình mà đòi tàn sát cả Vu tộc ta, đúng là si tâm vọng tưởng!" Lời Cú Mang vừa dứt, chỉ thấy thân hình hắn xanh như ngọc bích, thân chim mặt người, chân đạp hai con rồng!

Long Vương thấy vậy, không khỏi siết chặt nắm đấm, lóe người xuất hiện trước mặt Cú Mang, vung một quyền, Cú Mang theo tiếng kêu bay ra ngoài!

Dù vậy, Long Vương vẫn không buông tha, xé rách không gian, lại xuất hiện trước mặt hắn, tung một cước!

Cú Mang hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Long Vương lại trở nên cuồng bạo như vậy, hoàn toàn không hợp lẽ thường!

Nắm đấm của Long Vương như sao băng, liên tục giáng xuống người Cú Mang!

Trong thoáng chốc, giữa đất trời vang lên từng tiếng kêu thảm thiết, ngay cả dưới Cửu U cũng có thể nghe thấy rõ ràng!

Bình Tâm Nương Nương nghe tiếng kêu thảm thiết, không khỏi nhíu mày, khẽ nói: "Chắc chắn là nhị ca của bần đạo, nếu không Long Vương đạo hữu sẽ không ra tay ác như vậy!" Ngay sau đó, trên mặt Bình Tâm Nương Nương lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục bận rộn với cuốn sổ trong tay!

Đây chính là Âm Dương Bạc, nhưng phần của Vu tộc lại trống không, không có bất kỳ ghi chép nào.

Long Vương chửi ầm lên: "Mẹ nó, dám dùng chân đạp lên Long tộc, bản hoàng thấy ngươi không muốn sống nữa rồi!" Lời Long Vương vừa dứt, hắn đột nhiên ý thức được, Cú Mang vốn không sống qua hôm nay, liền lật tay, một quyền đấm vào đầu Cú Mang!

Đế Giang thấy vậy, không khỏi nuốt nước bọt, đồng thời cũng cảm thấy bi ai cho Cú Mang!

Từ đầu đến cuối, Cú Mang hoàn toàn không có cơ hội thi triển pháp lực, có thể thấy Long Vương cuồng bạo đến mức nào!

Long Vương vung tay, lại nở nụ cười quyến rũ, thản nhiên nói: "Bây giờ muốn từng người một lên à?" Long Vương có chút mất kiên nhẫn, dù sao cứ đánh thế này thì đến bao giờ mới xong!

Đế Giang nghe vậy, khẽ gật đầu với Chúc Cửu Âm phía sau!

Chúc Cửu Âm thấy thế, không nói hai lời, dẫn theo năm Tổ vu còn lại bay lên không, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương!

"Chiến!" Theo tiếng gầm giận dữ của Chúc Cửu Âm, tất cả Tổ vu đều hóa thành bản thể!

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt, rồi vẻ mặt mất kiên nhẫn nhìn Đế Giang, nói: "Không cùng lên

sao?" Đế Giang nghe vậy, thản nhiên nói: "Bần đạo thích tác chiến một mình, bần đạo ở đây chờ Long Vương đạo hữu!" Lời của Đế Giang vừa dứt, Long Vương không khỏi nhíu mày.

Hắn cảm thấy Đế Giang dường như đã biết điều gì đó, nhưng lại thấy không thể nào!

Chương 142

Hắn nghiêm túc nhìn Đế Giang, chỉ thấy trên mặt Đế Giang không có bất kỳ biểu cảm nào, không thể nhìn ra được chút manh mối hữu dụng nào!

Long Vương thấy vậy, từ từ thu lại ánh mắt, nhìn sáu vị Tổ vu trước mặt, không khỏi lắc đầu!

Ngay sau đó, hắn lập tức nhảy lùi lại, nơi Long Vương vừa đứng tức thì nổi lên một cơn cuồng phong!

Long Vương thản nhiên nói: "Thời gian pháp tắc quả nhiên là một thần thông vô địch a, nhưng...!" Thân ảnh Long Vương lập tức biến mất giữa đất trời, phảng phất như chưa từng xuất hiện, nhưng Đế Giang lại không khỏi nhíu mày!

Long Vương vậy mà lại dựa vào sức mạnh nhục thân, tay không xé rách không gian, cuối cùng ẩn mình vào trong hư không!

May mà Thập Nhị Tổ Vu cũng là những người từng trải trăm trận, đám người Huyền Minh lập tức vây Chúc Cửu Âm vào giữa, cảnh giác nhìn bốn phía!

Mà Long Vương lại trốn đi, không biết lấy tiên quả từ đâu ra, cứ thế tự mình ăn, hoàn toàn không để ý đến đám người Chúc Cửu Âm!

Cảnh tượng này lại lọt hết vào mắt Đế Giang.

Long Vương vô cùng đắc ý hươ hươ quả tiên trong tay về phía Đế Giang, hỏi có ăn không!

Đế Giang suýt nữa thì không thở nổi, tức chết tại chỗ!

Nhưng đúng lúc này, Long Vương đột nhiên ném quả tiên trong tay, lóe người đến bên cạnh Huyền Minh!

Một tay lôi hắn vào trong hư không, tức thì một tiếng kêu thảm thiết vang vọng đất trời!

Đế Giang thấy vậy, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, Chuẩn Thánh đỉnh phong cuối cùng vẫn không phải Thánh nhân, trước mặt Thánh nhân chỉ có nước chết!

Đế Giang không khỏi tự vấn lòng, mình thật sự có thể chiến thắng Long Vương sao?

Đáp án vẫn là phủ định!

Dù vậy, hắn vẫn không lùi bước, khẽ nói với Xi Vưu: "Ngươi cũng rời đi đi, Long Vương sẽ không làm khó ngươi đâu!" Xi Vưu nghe vậy, nhìn về phía Đế Giang!

Quả đúng như Long Vương đã nói, nếu Vũ Thần Tổ Vu Huyền Minh còn ở đây, Long Vương chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy!

Dù sao mưa có thể len lỏi vào mọi ngóc ngách, biến hóa khôn lường, dù thực lực Long Vương có mạnh đến đâu cũng không thể chống đỡ hoàn hảo từng giọt nước mưa!

Đến lúc đó, đám người Chúc Cửu Âm sẽ có cơ hội phản công Long Vương.

Chỉ là Long Vương đã sớm liệu được điều này, ngay từ đầu trận chiến đã giải quyết Huyền Minh, hoàn toàn không cho một chút cơ hội nào!

"Bành...!" Theo một tiếng nổ lớn, thân thể khổng lồ của Chúc Cửu Âm bị Long Vương đập thẳng vào trong một ngọn núi lớn!

Long Vương lơ lửng giữa không trung, miệt thị nhìn Chúc Cửu Âm trong đống đá vụn, thản nhiên nói: "Ta khuyên ngươi bỏ cuộc đi, thay vì chịu khổ ở đây không bằng ta cho ngươi một cái chết thống khoái!" Chúc Cửu Âm lau vết máu nơi khóe miệng, vẻ mặt điên cuồng

nhìn Long Vương, nói: "Bần đạo dù thân tử đạo tiêu, cũng tuyệt đối sẽ đứng mà chết!" Long Vương nghe vậy, cười giễu lắc đầu, lóe người lao về phía Chúc Cửu Âm!

Nhưng đúng lúc này, Nhục Thu lập tức chắn trước mặt Chúc Cửu Âm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Long Vương!

Dù vậy, Long Vương vẫn không dừng động tác trong tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì bay ra.

Là Kim chi Tổ vu, Nhục Thu tự nhiên cũng vô cùng tinh thông công phạt!

Chỉ thấy toàn thân Nhục Thu pháp lực dâng trào, kim quang đại chấn, một cỗ sát phạt chi khí tự nhiên sinh ra.

Long Vương thấy vậy, không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt!

"Bản hoàng lại muốn xem ngươi có bản lĩnh gì mà dám cản đường ta!" Sát ý trên người Long Vương như thủy triều, từ từ dâng lên, sau đó hắn lật tay, kiếm mang đại chấn, tức thì xé rách hư không!

Nhục Thu thấy vậy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cảnh tượng này, hắn vô cùng rõ ràng, chỉ bằng sức mạnh của mình, căn bản không phải là đối thủ của Long Vương!

Đúng lúc này, ba Tổ vu còn lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh Chúc Cửu Âm, quát lớn: "Long Vương, có huynh đệ ba người chúng ta ở đây!" Long Vương nghe vậy không khỏi lắc đầu, thản nhiên nói: "Sao, đã hết sạch vốn liếng rồi à?" Lời Long Vương vừa dứt, đám người Chúc Cửu Âm vẻ mặt không phục, giận dữ nhìn hắn.

Thiên Ngô quát lớn: "Hôm nay ta sẽ cho ngươi xem cái gì gọi là điện long!" Long Vương nghe vậy, không khỏi nhíu mày, sau đó bình tĩnh nhìn về phía Thiên Ngô, thản nhiên nói: "Bản hoàng tại đây tuyên án tử hình cho ngươi!" Chỉ thấy Long Vương lật tay, kiếm mang đại

chấn, chỉ thẳng trời đất, một cỗ sát ý lan tràn ra!

"Haiz...!" Đế Giang thấy vậy không khỏi thở dài một hơi, đây có lẽ là việc làm sai lầm nhất mà Thiên Ngô đã làm!

Vạn vạn lần không nên dùng chuyện của Long tộc để chọc giận Long Vương, đúng là tự tìm đường chết!

Thiên Ngô thấy vậy, không hề có chút sợ hãi nào, gật đầu với huynh đệ phía sau, tức thì bay vút lên trời!

Trong khoảnh khắc, trời đất u ám, sấm chớp vang rền, như thể tận thế Hồng Hoang!

Điều khiến Long Vương kinh ngạc là Thiên Ngô đã lấy thân hóa thành điện, chỉ để truy cầu cực hạn của điện, từ đó mang đến cho Long Vương một đòn tất sát!

Một đòn của Thiên Ngô đối với người khác có thể là chí mạng, nhưng Long Vương là hoàng giả Long tộc, nhục thân cường đại đâu phải một Chuẩn Thánh nho nhỏ có thể phá vỡ!

Năm xưa Long Vương dựa vào sức mạnh nhục thân, một mình chống lại hai đại Thánh nhân, ung dung rời đi, một Chuẩn Thánh đỉnh phong nhỏ bé lại có thể làm gì được Long Vương!

Tuy Thiên Ngô sử dụng bí pháp mượn sức mạnh Thiên Đạo, nhưng trong mắt Long Vương không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn có cảm giác hưng phấn muốn thử!

Nhưng đúng lúc này, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Hấp Tư, Nhục Thu đồng loạt bay lên không, toàn thân pháp lực dâng trào, sát ý chỉ thẳng vào Long Vương!

Long Vương thấy vậy, thản nhiên nói: "Muốn liều mạng với bản hoàng sao?" "Nhưng kết quả đã định, giãy giụa cũng chỉ là vô ích!" Lời Long Vương vừa dứt, khí tức trên người hắn tức thì bùng nổ, rợp

trời dậy đất cuốn tới!

Năm đại Tổ vu đứng đầu sóng ngọn gió, lấy Thiên Ngô làm chủ, lập tức lao về phía Long Vương!

Chương 143

“Trảm!” Theo tiếng gầm giận dữ của Long Vương, kiếm mang ngưng tụ trên Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì chém ra.

Một kiếm bổ xuống, trời đất rung chuyển!

Chúc Cửu Âm đang đối mặt không khỏi lộ vẻ nghiêm túc.

Nhưng đúng lúc này, kiếm mang đột nhiên ẩn vào hư không, biến mất không dấu vết!

Đám người Chúc Cửu Âm thấy vậy, không thể không dừng lại, đề phòng kiếm ý đột ngột tấn công!

“Bành...!” Đúng lúc này, kiếm mang đột nhiên từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng vào Thiên Ngô!

Long Vương lóe người đến, nói: “Bản hoàng đã nói, đây là án tử hình của ngươi!” Long Vương lướt qua, kiếm mang đến, một kiếm phù trầm, ba kiếp sổ ghi!

“Bành...!” Sau khi kiếm mang chém xuống, Long Vương lật tay, thân thể Thiên Ngô liền bị hắn ném vào trong đống đá vụn!

Chúc Cửu Âm nhìn Thiên Ngô đang thoi thóp, lửa giận lập tức bốc lên đầu, thời gian pháp tắc cuồng bạo như thiên hỏa, thiêu đốt cả Yêu tộc!

Long Vương thấy vậy, nhíu mày, chỉ thấy hắn hai chân hơi khuỵu xuống, lập tức bắn ra!

“Các ngươi đang diễn màn 'Hồ Lô Oa cứu gia gia' đấy à?” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên truyền vào tai Chúc Cửu Âm, khiến hắn không khỏi rùng mình!

Ngay cả Nhục Thu, Hấp Tư và Xa Bỉ Thi cũng không khỏi trố mắt kinh ngạc nhìn cảnh này.

Họ chưa từng thấy ai có thể dễ dàng xuyên qua hư không như vậy!

Ngay cả đại ca của họ là Đế Giang cũng không thể làm được như thế.

Ba người liền lo lắng nhìn về phía Đế Giang!

Nhưng điều khiến ba người kinh ngạc là Đế Giang lúc này vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề có chút lo lắng nào!

Long Vương một tay tóm lấy, lập tức nhấc Chúc Cửu Âm lên, thản nhiên nói: "Trò chơi này đến đây là kết thúc đi!" "Bản hoàng cho các ngươi ngàn vạn cơ hội, các ngươi vẫn không thể tạo ra được sóng gió gì!" Chúc Cửu Âm vẻ mặt không cam lòng nhìn Long Vương.

Khi Chúc Cửu Âm định tự bạo, Long Vương chỉ đơn giản tung một quyền đã đánh gãy, tựa như sao băng xẹt qua hư không!

"Ầm...!" Một tiếng nổ lớn cắt đứt suy nghĩ của mọi người.

Long Vương lại bình tĩnh nhìn ba người Hấp Tư, Nhục Thu, Xa Bỉ Thi, nói: "Bây giờ đến lượt ba người các ngươi!" Nhưng Long Vương đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, hơn nữa mảnh đất trời này đã tan hoang, nếu cứ tiếp tục, chắc chắn sẽ gây ra đại họa!

Chỉ thấy toàn thân Long Vương pháp lực dâng trào, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, từ khánh vân sau lưng hiện ra, gào thét lao về phía ba người!

Đế Giang thấy vậy, thản nhiên nói: "Kết thúc rồi!" "Ầm...!" Theo một tiếng nổ lớn, ngọn núi nơi ba người Xa Bỉ Thi, Nhục Thu, Hấp Tư vừa đứng đã sớm hóa thành bình địa, đâu còn hình dáng ban đầu!

“Long Vương, ta muốn ngươi chết!” Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ từ trời đất truyền đến.

Long Vương nghe vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền nở một nụ cười nhàn nhạt!

Tuy Long Vương không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dựa vào khí tức của ba người hiện tại, có thể đoán định rằng khi pháp bảo của Long Vương bay ra, chắc chắn là một mình Xa Bỉ Thi đã chống đỡ!

Nếu không, Xa Bỉ Thi cũng không thể nào nằm trong lòng Hấp Tư trong tình trạng nửa sống nửa chết!

Nhục Thu vẻ mặt giận dữ đứng trước mặt Long Vương, Long Vương lại tiếc nuối lắc đầu, thản nhiên nói: “Quả nhiên là huynh đệ tốt a!” “Nhưng dù vậy, hai ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết!” Sắc mặt Long Vương đột nhiên trở nên âm trầm, lóe người đến bên cạnh Nhục Thu, một cỗ sát ý đột nhiên bùng nổ, một kiếm chém ra, Nhục Thu lập tức ngã xuống!

Đối với cái chết của Nhục Thu, Long Vương dường như không hề để tâm, ngay sau đó xuất hiện trước mặt Hấp Tư, thản nhiên nói: “Nếu đã bi thương như vậy, vậy ngươi cũng đi cùng đi!” Giọng nói của Long Vương lúc này vô cùng trống rỗng, tựa như ma quỷ dưới Cửu U, khiến người nghe có cảm giác sởn gai ốc!

“Bành...!” Theo một tiếng nổ lớn, bụi mù mịt, che khuất hoàn toàn tầm nhìn của mọi người!

Thủy Kỳ Lân nhìn cảnh này, lo lắng nói: “Nhị tỷ, đại ca sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!” “Ta đột nhiên cảm thấy đại ca như biến thành một người khác vậy!” Nguyên Phượng nghe vậy, vẻ mặt bi thương, nhưng không nói lời nào!

Tuy Long Vương không nói gì, nhưng Nguyên Phượng vô cùng rõ

ràng, Long Vương lúc này chắc chắn đang trải qua một hồi dằn vặt đau khổ!

Long Vương đứng trong bụi mù, tay cầm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, bất đắc dĩ đứng trước mười cỗ thi thể Tổ vu, thản nhiên nói: "Ngủ một lát đi!" Sau đó, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm vung lên, kiếm ý cường đại tức thì bùng nổ!

Nơi kiếm liên nở rộ, chính là lúc sinh mệnh kết thúc.

Long Vương đưa tay ra, mười đạo linh hồn lập tức bị nắm trong tay!

Một giọt huyết lệ lặng lẽ rơi xuống, ngay cả Long Vương cũng không ngờ tới!

"Haiz...!" Long Vương thở dài một hơi, sau đó lập tức thu mười đạo linh hồn vào trong Hỗn Độn Châu, cầm kiếm đi về phía Đế Giang!

"Bây giờ chỉ còn lại ngươi, Đế Giang!" Long Vương toàn thân sát ý nhìn Đế Giang, Đế Giang thấy vậy không khỏi nhíu mày, thản nhiên nói: "Long Vương đạo hữu quả nhiên là người sát phạt quả đoán!" Long Vương nghe vậy, lại không nói một lời, lặng lẽ nhìn Đế Giang!

"Long Vương, có thể cho bần đạo biết, vì sao lại nhắm vào mười một Tổ vu chúng ta, bần đạo tự nhận Vu tộc không làm gì sai!" Lời Đế Giang vừa dứt, Long Vương nhíu mày, bình tĩnh nói: "Đây là xu thế của Thiên Đạo, Hồng Hoang thống nhất là thế tất yếu, bản hoàng chẳng qua chỉ làm một việc mà bản hoàng nên làm mà thôi!" Đế Giang nghe vậy, trên mặt không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt, khiến Long Vương không khỏi giật mình!

Long Vương cảm thấy Đế Giang dường như đã đoán ra, thậm chí vừa rồi Chúc Cửu Âm cũng vậy!

Vì vậy, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Long Vương thản nhiên nói: "Nói nhiều vô ích, ra chiêu đi, Đế Giang!" Đế Giang nghe vậy, khí tức trên người tức thì thay đổi, không còn vẻ nho nhã như vừa rồi!

"Nếu đã như vậy, bần đạo không khách khí nữa!" Lời Đế Giang vừa dứt, một cỗ sức mạnh không gian nồng đậm phun ra.

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày!

Chương 144

Tuy Đế Giang chưa thành Thánh, nhưng thực lực đã sớm vượt qua Thánh nhân, một tay sức mạnh không gian càng không thể tả!

Đế Giang thản nhiên nói: "Bần đạo đã sớm muốn thỉnh giáo Long Vương đạo hữu một phen, xin Long Vương đạo hữu đừng keo kiệt!" Long Vương nghe vậy, thản nhiên nói: "Đế Giang đạo hữu là Tổ vu đệ nhất, bản hoàng sao dám lơ là!" Trong thoáng chốc, thân ảnh hai người đã hóa thành một luồng lưu quang, ngay cả Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thành Thánh cũng không nhìn rõ thân pháp của hai người!

"Tư chất của Đế Giang, thêm trăm năm nữa chắc chắn thành Thánh, đáng tiếc...!" Thái Thanh Lão Tử không khỏi tiếc nuối nói, rồi tự mình tán thưởng lắc đầu!

Thủy Kỳ Lân sau khi nghe câu này lại cảm thấy vô cùng khó chịu, phảng phất như Thái Thanh Lão Tử đang đổ hết tội lỗi lên người Long Vương!

Nguyên Phượng nghe vậy cũng không khỏi nhíu mày, nhưng không nói nhiều, chỉ lo lắng nhìn hai bóng ảo trên trời!

Long Vương trên đường đi đã nói với Nguyên Phượng, thực lực của Đế Giang tuyệt đối không thể xem thường qua khí tức.

Không gian và tốc độ là những thứ cần thiết trong chiến đấu!

Đế Giang tập hợp cả hai vào một thân, Thánh nhân bình thường cũng không thể là đối thủ của Đế Giang!

"Thoải mái, bần đạo đã lâu không được thoải mái như vậy!" Hai thân ảnh giao nhau trên bầu trời, chỉ là hư không lúc này đã tan nát

không chịu nổi, không có vạn năm thời gian tuyệt đối không thể phục hồi!

Nhưng đối với điều này, Long Vương và Đế Giang căn bản không có thời gian để ý!

Đế Giang tán thưởng nói: "Long Vương không hổ là hoàng giả Long tộc!" Long Vương nghe vậy, không khỏi thản nhiên nói: "Đế Giang đạo hữu, bản hoàng đã thành Thánh, nhưng nhất thời lại không làm gì được đạo hữu." "Đế Giang đạo hữu không hổ là Tổ vu đệ nhất, ta tin rằng thêm trăm năm nữa, Đế Giang đạo hữu chắc chắn có thể thành Thánh, đáng tiếc Thiên Đạo không dung!" Trên mặt Long Vương lộ ra vẻ bi thương vô hạn, nhưng chuyện mà Long Vương thật sự biết, chỉ có mình hắn biết!

Đế Giang nghe vậy, thản nhiên nói: "Long Vương đạo hữu vừa rồi không phải đã nói rồi sao, khí vận Vu tộc ta hôm nay đã hết, lại nói gì đến trăm năm!" Lời Đế Giang vừa dứt, Long Vương cũng tiếc nuối lắc đầu!

"Chiến!" Long Vương thấy vậy, cũng không nói nhiều nữa, Đế Giang cũng vậy.

Nếu đã sinh không gặp thời, sao không tiêu sái chiến một trận!

Trong thoáng chốc, sức mạnh không gian trên người Đế Giang trở nên vô cùng cuồng bạo, thậm chí không gian xung quanh cũng bị nó kéo theo!

"Long Vương, đây là không gian lãnh địa mà ta đã hao phí nhiều năm mới ngưng tụ ra, để ta xem thực lực thật sự của ngươi mạnh đến đâu!" Theo tiếng gầm của Đế Giang, không gian tức thì xuất hiện từng lớp rào cản, trực tiếp nhốt Long Vương vào trong.

Trong mảnh lãnh địa này, Đế Giang là vị thần duy nhất!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt!

“Long Vương đạo hữu, mời!” Đế Giang lơ lửng trên hư không, làm một thủ thế mời với Long Vương.

Long Vương thấy vậy, phất tay áo, bước vào trong lãnh địa của Đế Giang!

Nguyên Phượng nhìn mái tóc ba ngàn sợi của Long Vương bay theo gió, trong lòng không hiểu sao cảm thấy vô cùng đau đớn!

“Đại...

đại ca...!” Lời Nguyên Phượng chưa nói xong, giọng nói của Long Vương đã truyền đến!

“Hiền muội, hiện tại Hồng Hoang chia bốn, dẫn theo mọi người Thần Đình rút về bờ Đông Hải trước, ở đây để lại hiền đệ một mình là được!” Lời Long Vương vừa dứt, hai luồng lưu quang lập tức bay ra, rơi vào tay Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn!

“Hai món bảo vật này bản hoàng trả lại trước, hai người cầm lấy rồi mau chóng rời khỏi đây đi!” Sau đó Long Vương liền tiến vào không gian lãnh địa của Đế Giang, không còn bất kỳ tin tức nào!

“Hiền đệ, nhất định phải bảo vệ tốt đại ca, tuyệt đối không được để đại ca xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào!” Nguyên Phượng nghiêm túc nhìn Thủy Kỳ Lân.

Vốn dĩ lúc đầu, nàng chuẩn bị đổi chỗ với Thủy Kỳ Lân, nhưng thấy sắc mặt nghiêm túc của Long Vương nên cũng không nói ra!

Thủy Kỳ Lân nghe vậy, nghiêm túc gật đầu, thản nhiên nói: “Nhị tỷ, yên tâm đi, bần đạo tự sẽ bảo vệ tốt nơi này!” Thủy Kỳ Lân vừa nói xong, liền vẻ mặt đích ý nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Tử trước mặt, nói: “Hai người vì sao không rời đi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, tuy trong lòng vô cùng tức giận,

nhưng lại không dám biểu hiện quá rõ!

“Bần đạo hai người tự sẽ rời đi, hy vọng Long Vương có thể sống sót trở về!” Sau đó hai người phất tay áo hóa thành lưu quang độn vào hư không xa xăm!

Nguyên Phượng thấy vậy, nghiêm túc nhìn Thủy Kỳ Lân, nói: “Hiền đệ, chuyện này có lẽ không đơn giản như chúng ta nghĩ, cho nên dù thế nào cũng phải bảo vệ tốt nơi này!” Thủy Kỳ Lân nghe vậy, nghiêm túc gật đầu.

Tuy không hiểu vì sao Nguyên Phượng lại nói vậy, nhưng thấy biểu cảm nghiêm túc của nàng, Thủy Kỳ Lân cũng không hỏi thêm!

Nguyên Phượng lập tức hóa thành bản thể, bay về phía xa, từ đó, nơi này chỉ còn lại một mình Thủy Kỳ Lân!

“Huynh trưởng, thiên cơ của Vu tộc dường như đã bị người che đậy!” “Chắc chắn có người đang công đánh Vu tộc!” Tiếp Dẫn cười hì hì nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề nghe vậy liền lộ ra một nụ cười gian trá!

“Nghe nói trong Vu tộc có một tòa Bàn Cổ Điện, bên trong chắc chắn có rất nhiều bảo vật, sư đệ thấy chúng ta có nên đến góp vui không?” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nhìn nhau cười, sau đó liền hóa thành lưu quang bay về phía Vu tộc!

Long Vương sau khi bước vào không gian lãnh địa của Đế Giang, vẻ mặt nghiêm túc quan sát bốn phía!

Hắn phát hiện rào cản không gian ở đây vững chắc hơn không gian bên ngoài rất nhiều, chỉ bằng sức mạnh nhục thân, căn bản không thể xé rách không gian!

“Long Vương đạo hữu, đây là không gian của bần đạo, bần đạo ở đây chính là sự tồn tại như trời đất, đạo hữu nếu muốn xé rách không

gian, căn bản không thể nào!" Long Vương nghe vậy, cười nhạt một tiếng, nói: "Đế Giang đạo hữu, làm việc hà tất phải lén lút, trốn trong hư không, sợ bản hoàng tìm không thấy sao?" Đế Giang nghe vậy, trực tiếp từ trong hư không bước ra, nói: "Long Vương đạo hữu, đây là thiên địa của ta, ta xem Long Vương đạo hữu có cách nào phá giải không!" Lời Đế Giang vừa dứt, Long Vương quan sát không gian lãnh địa của Đế Giang, không khỏi tán thưởng nói: "Đế Giang đạo hữu quả nhiên là chuyên gia không gian, lãnh địa như vậy, chỉ có đạo hữu mới có thể tạo ra được!" "Nhưng chỉ bằng một không gian lãnh địa nhỏ bé mà muốn nhốt bản hoàng, đúng là si tâm vọng tưởng!" Sắc mặt Long Vương đột nhiên trở nên âm trầm, sát ý tức thì cuốn tới.

Đế Giang thấy vậy, lại không hề có chút hoảng loạn nào!

Long Vương lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì xuất hiện, nhưng điều khiến Long Vương kinh ngạc là Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm khi xuyên qua thân thể Đế Giang lại không gặp bất kỳ trở ngại nào!

Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày, chỉ thấy thân ảnh Đế Giang vừa rồi, tức thì hóa thành những đốm sáng li ti tiêu tán trong không gian!

Đúng lúc này, từ bốn phía Long Vương đột nhiên truyền ra một giọng nói lạnh lùng: "Long Vương đạo hữu, ta đã nói rồi, đây là thiên địa của ta, ở đây ta chính là thiên đạo!" Long Vương nghe vậy, thản nhiên nói: "Chẳng lẽ Đế Giang đạo hữu muốn mượn lãnh địa để trốn tránh sao?" "Long Vương đạo hữu chưa miễn cũng quá xem thường bần đạo rồi!" Lời Đế Giang vừa dứt, bên cạnh Long Vương liền xuất hiện những luồng không gian hỗn loạn!

Chương 145

Long Vương thấy vậy, định vội vàng lùi lại, nhưng đột nhiên phát hiện trong mảnh lãnh địa này, mỗi bước đi đều khó khăn!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt, sau đó toàn thân pháp lực dâng trào, tức thì thoát khỏi sự trói buộc của Đế Giang!

"Long Vương đạo hữu không hổ là Thánh nhân dĩ lực thành Thánh, vậy mà có thể chỉ bằng khí lực thoát khỏi sự trói buộc của bần đạo!" Đế Giang đột nhiên xuất hiện trước mặt Long Vương, nhưng Long Vương đối với điều này lại không hề có chút dao động cảm xúc nào!

"Đế Giang đạo hữu nếu chỉ có chút bản lĩnh này, ta nghĩ ngươi nên bỏ cuộc đi, nếu không cứ tiếp tục thế này chỉ lãng phí thời gian!" Đế Giang nghe vậy, vẻ mặt tùy ý nói: "Long Vương lại đang vội vàng cái gì?" "Hiện tại Yêu tộc và Vu tộc đều đã bị Long Vương đạo hữu tàn sát, Long Vương thống nhất Hồng Hoang chỉ còn là chuyện sớm muộn!" Lời Đế Giang vừa dứt, Long Vương lại bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ai nguyện ý làm vua thiên hạ chứ!" Ha ha ha!

Đế Giang nghe vậy, cười nói: "Thế giới Hồng Hoang trăm vạn chủng tộc, ta nghĩ chỉ có đạo hữu mới nói ra được những lời như vậy!" "Đáng tiếc là tạo hóa trêu ngươi, Long Vương đạo hữu không mưu đồ Hồng Hoang, Hồng Hoang lại tự dâng đến tận tay, khiến bần đạo thật sự ngưỡng mộ!" Nhưng đúng lúc này, những lưỡi đao không gian ngẫu nhiên giáng xuống, Long Vương thấy vậy, không hề có chút dao động nào!

Đế Giang nhìn Long Vương trong dòng chảy hỗn loạn, không khỏi

nhíu chặt mày.

Đế Giang phát hiện, những lưỡi đao không gian trông có vẻ sắc bén, đối với Long Vương mà nói, hoàn toàn vô dụng!

Nhưng đúng lúc này, thân ảnh Long Vương đột nhiên biến mất trong mảnh lãnh địa, khiến Đế Giang tức thì rối loạn!

Nhưng rất nhanh, thân ảnh Long Vương lại xuất hiện tại chỗ cũ, lẩm bẩm: "Mảnh lãnh địa này thật đủ chắc chắn, đáng tiếc là, Đế Giang chưa thành Thánh!" Đế Giang ẩn mình trong lãnh địa, thản nhiên nói với Long Vương: "Long Vương đạo hữu, đừng phí công vô ích nữa!" Long Vương lại cười lạnh nói: "Thật sự như vậy sao?" Long Vương cũng vô cùng rõ ràng, Đế Giang không dễ đối phó.

Đấu đã lâu như vậy, Đế Giang vẫn chưa hiện ra nguyên hình, cũng có nghĩa là Đế Giang còn giấu bài tẩy!

Đối với điều này, Long Vương không thể không cẩn thận đối phó!

"Đế Giang, chẳng lẽ ngươi chỉ là một kẻ nhát gan chỉ dám trốn trong hư không sao?" Long Vương nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt khinh bỉ nói!

Nhưng đối với sự khinh bỉ của Long Vương, Đế Giang hoàn toàn không để trong lòng, tiếp tục ẩn mình trong hư không, lặng lẽ nhìn Long Vương!

Trước khi hoàn toàn biết rõ thực lực của Long Vương, Đế Giang tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay!

Nhưng Long Vương lại không có nhiều thời gian để chơi đùa ở đây.

Chỉ thấy Long Vương lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì xuất hiện trong tay hắn!

Long Vương tay cầm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, uy nghiêm như đế vương, kiếm ý cuồn cuộn, tức thì chém về phía hư không!

Trong thoáng chốc, bên trong không gian lãnh địa này tràn ngập kiếm ý, chỉ cần kiếm ý có một chút dao động, Long Vương đều có thể cảm nhận rõ ràng!

Nhưng điều này cũng khiến hai người rơi vào thế giằng co.

Chỉ thấy Long Vương đột nhiên chuyển hướng Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay, từng đóa kiếm liên tức thì nở rộ!

Đế Giang không rõ vì sao lại bị kiếm liên xuyên qua hư không làm tổn thương bản thể.

Đế Giang thấy vậy, không nói hai lời, lại ẩn mình vào hư không!

Long Vương thấy vậy cũng không ngăn cản, lặng lẽ nhìn cảnh này!

"Đế Giang đạo hữu, hà tất phải chạy nhanh như vậy?" Tuy nhiên, lần này Đế Giang lại không nói một lời.

Hắn cũng không ngờ Long Vương sẽ dùng kiếm ý để dò xét hư không, Đế Giang ăn phải quả đắng này cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt!

Tuy Đế Tuấn là Tổ vu mạnh nhất, nhưng thực lực vẫn chỉ ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, cho nên đối với Long Vương mà nói, chỉ có thể coi là hơi khó nhằn!

Đúng lúc này, Đế Giang đột nhiên bùng nổ một cỗ sức mạnh không gian cường đại.

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày, thầm nghĩ: "Đế Giang quả nhiên không phải người đơn giản!" Một cơn bão không gian kinh khủng tức thì nổ tung bên cạnh Long Vương.

May mà Long Vương phản ứng kịp thời, nếu không chắc chắn sẽ bị cuốn vào dòng chảy không gian hỗn loạn!

Khi đó, dù thực lực Long Vương cao thâm, cũng sẽ bị lạc trong đó!

Long Vương nhìn cơn bão không gian đang dần khuếch đại, không khỏi nhíu chặt mày!

Ngay sau đó đột nhiên nhìn về phía vị trí của Đế Giang!

Chỉ thấy Long Vương đột nhiên thu lại Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, sau đó pháp lực gia trì lên hai tay!

"Khai!" Theo tiếng gầm giận dữ của Long Vương, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một khe nứt không gian lớn bằng hình người!

Đế Giang thấy vậy, vẻ mặt khó tin nhìn Long Vương.

Nhưng Long Vương không thèm để ý, trực tiếp chui vào trong hư không!

Cái gọi là trăm vạn hư không ắt có lúc tương phùng!

Chỉ cần ở trong cùng một mảnh hư không, Long Vương không tin Đế Giang có thể chạy thoát ngay trước mắt mình!

Đế Giang lúc này trố mắt kinh ngạc nhìn cảnh này, không khỏi nuốt nước bọt!

"Mẹ nó, đây là rồng sao?" Một dấu hỏi lớn treo thẳng trên đầu Đế Giang, hắn cũng không ngờ Long Vương thật sự có thể xé rách không gian!

"Hừ...!" Khi Đế Giang còn đang ngẩn ngơ, một tiếng hừ lạnh đột nhiên truyền đến, hoàn toàn làm rối loạn suy nghĩ của hắn!

Chỉ thấy Long Vương thong thả đi về phía Đế Giang, nhưng Đế Giang lúc này lại không có đường để đi!

Chương 146

Long Vương có thể xé rách không gian, cũng có nghĩa là không gian lãnh địa của Đế Giang đã bị Long Vương phá vỡ!

Thấy vậy Đế Giang không nói hai lời độn vào sâu trong hư không, nhưng Long Vương sao có thể để hắn được như ý!

Một tay tóm lấy, lưỡi đao không gian tức thì xuất hiện trước mặt Đế Giang.

Đế Giang thấy vậy, sắc mặt âm trầm, sau đó lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

"Long Vương đạo hữu thực lực thật sâu không lường được!" Nhưng đúng lúc này, thân ảnh Đế Giang đột nhiên bắt đầu dần dần hư ảo.

Long Vương thấy vậy, không nói hai lời, lập tức ra tay!

"Tốc độ cũng khá nhanh, nhưng dù vậy, ngươi cũng không chạy được!" Lời Long Vương vừa dứt, thân ảnh hắn tức thì biến mất trong hư không!

Nhưng khi Long Vương vừa rời khỏi đây, Đế Giang lại một lần nữa xuất hiện!

Chỉ thấy Đế Giang vẻ mặt âm trầm nói: "Long Vương, chơi sức mạnh không gian với bần đạo, không phải đang tìm chết sao?" Nhưng đúng lúc này, một giọng nói giễu cợt đột nhiên truyền vào tai Đế Giang!

"Đế Giang đạo hữu, hình như ngươi tự tin thái quá rồi!" Đế Giang nghe vậy, khó khăn quay người lại, chỉ thấy Long Vương vẻ mặt giễu cợt nhìn hắn!

Long Vương nhìn Đế Giang đang trố mắt kinh ngạc, không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt!

"Có kinh ngạc không, vì sao bản hoàng lại biết ngươi không rời khỏi đây!" Đế Giang ngơ ngác gật đầu!

Long Vương thấy vậy, thản nhiên nói: "Cứ từ từ mà nghĩ nhé!" Lời Long Vương vừa dứt, hắn lập tức tung cước!

"Bành...!" Sau một tiếng nổ lớn, Đế Giang theo tiếng kêu bay ra ngoài, rơi xuống nơi Vu tộc tọa lạc!

Khụ khụ khụ...!

Đế Giang ôm ngực, vẻ mặt khó tin nhìn Long Vương trong hư không, cũng không hiểu tại sao Long Vương lại mạnh như vậy!

Ngay cả trong lãnh địa của mình, hắn cũng không phải là đối thủ của Long Vương!

Sắc mặt Đế Giang đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, sau đó chỉ thấy một trận sương mù bay lượn!

"Gầm...!" Một tiếng gầm khổng lồ tức thì xé rách hư không, sau đó liền thấy một con quái vật khổng lồ hình dạng như túi da vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi xuất hiện trên bầu trời!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày!

"Đại ca, huynh không sao chứ!" Thủy Kỳ Lân sau khi nhìn thấy thân ảnh Long Vương, vội vàng lên tiếng hỏi.

Long Vương nghe tiếng nhìn lại, liền thấy Thủy Kỳ Lân!

Nhưng đúng lúc này, Long Vương đột nhiên nhìn về phía Tây!

"Thật có kẻ không biết sống chết, chuyện gì cũng dám nhúng tay vào!" Nhưng Long Vương cũng không để ý đến chuyện này, ánh mắt

lại nhìn về phía Đế Giang trước mặt!

"Long Vương đạo hữu, đây là hình thái mạnh nhất của bần đạo, nếu vẫn không phải là đối thủ của ngươi, bần đạo chết không hối tiếc!" Đế Giang đã sống ở Vu tộc hàng trăm vạn năm, nhưng chưa bao giờ lộ ra chân thân!

Bây giờ vừa thấy, ngay cả Long Vương cũng không khỏi có chút kinh ngạc, không nhịn được muốn thu hắn làm tọa kỵ!

Nhưng Long Vương cũng không vì thế mà quên mất trách nhiệm của mình, sau đó lật tay, Thí Thần Thương tức thì xuất hiện trong tay Long Vương!

Xoay thân thương, Long Vương sát ý đầy mặt nhìn Đế Giang, thản nhiên nói: "Bản hoàng lại muốn xem Đế Giang trong truyền thuyết rốt cuộc khủng bố đến mức nào!" Lời Long Vương vừa dứt, một cỗ sát ý từ quanh người hắn từ từ tỏa ra, Đế Giang dường như nhìn thấy một biển thây núi máu sau lưng Long Vương!

"Sát khí thật nồng đậm a!" "Chẳng trách Long Vương có thể chỉ bằng sức một mình bố trí ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Sau khi thấy cảnh này, tất cả thắc mắc của Đế Giang tức thì được giải đáp!

Nhưng chính vì vậy, trong lòng Đế Giang lúc này càng lúc càng không có tự tin!

"Đế Giang, hôm nay bản hoàng lại muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!" Lời Long Vương vừa dứt, Thí Thần Thương trong tay hắn tức thì như lưu quang đâm về phía Đế Giang!

Đế Giang thấy vậy, bốn cánh rung lên, bay vút lên, lượn lờ giữa trời đất, nhìn chằm chằm Long Vương bên dưới!

Long Vương không nói hai lời, hai chân hơi khuỵu xuống, bắn ra,

nhắm thẳng mệnh môn của Đế Giang mà đấm!

“Bành...!” Theo một tiếng nổ lớn, thân ảnh Đế Giang tức thì như sao băng bị đập bay ra ngoài vạn dặm!

Trong khoảnh khắc, mọi thứ trong phạm vi vạn dặm tức thì hóa thành tro bụi!

Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào đám bụi ở xa, không khỏi nhíu chặt mày!

Long Vương có thể cảm nhận rõ ràng, cú đấm vừa rồi cũng không gây ra tổn thương quá lớn cho Đế Giang!

Đúng lúc này, chỉ thấy thân ảnh Đế Giang từ từ từ trong bụi bước ra!

Giây tiếp theo!

Đế Giang trực tiếp xuất hiện trước mặt Long Vương, Long Vương không nói hai lời, Thí Thần Thương tức thì đâm ra!

Nhưng đúng lúc này, Đế Giang vận chuyển sức mạnh không gian, tức thì nhốt Thí Thần Thương của Long Vương trong hư không!

Long Vương thấy vậy, sắc mặt tức thì âm trầm xuống, lật tay, pháp lực cuồng bạo phun ra, Đế Giang lại một lần nữa hóa thành lưu quang bay ngược ra ngoài!

Chương 147

Dù vậy, sắc mặt Long Vương vẫn vô cùng âm trầm!

Long Vương lóe người đến trên không trung phía trên Đế Giang, thản nhiên nói: "Đế Giang đạo hữu, da của ngươi thật đúng là dày a!" Đối với sự trào phúng của Long Vương, Đế Giang hoàn toàn không để ý, phủi bụi trên người, lại một lần nữa bay lên không!

"Long Vương đạo hữu, xem ra trong một thời gian ngắn ngươi không phá được phòng ngự của bần đạo a!" Lời Đế Giang vừa dứt, Long Vương không khỏi bĩu môi, trong lòng thầm nói: "Mẹ nó, mai rùa cũng không cứng bằng ngươi!" Long Vương tự nhận phòng ngự của mình đã đủ mạnh, không ngờ nhục thân của Đế Giang cũng kinh khủng như vậy!

Nếu cho Đế Giang thêm trăm năm thời gian, Đế Giang chắc chắn có thể dĩ lực thành Thánh, đáng tiếc Thiên Đạo không cho phép!

Đến đây, Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đế Giang trước mặt, thản nhiên nói: "Trăm lần chặt chẽ ắt có một lần sơ hở, bản hoàng không tin phòng ngự của ngươi thật sự đáng sợ như vậy!" Đế Giang chưa thành Thánh, nhục thể ít nhiều vẫn có khuyết điểm lớn, là Long Vương dĩ lực thành Thánh, tự nhiên vô cùng rõ ràng điểm này!

Chỉ là mệnh môn của mỗi người khác nhau, nên nhất thời Long Vương đối với Đế Giang có chút khó nhằn!

Thủy Kỳ Lân nhìn Đế Giang vẫn còn nguyên vẹn, tức thì ngây người.

Vốn dĩ Thủy Kỳ Lân đã cho rằng nhục thân của Long Vương đã biến thái rồi, bây giờ lại xuất hiện một Đế Giang, thật sự có chút đả kích người khác!

“Sư huynh, chúng ta đi Vu tộc như vậy có gây ra phiền phức không?” Tây Phương nhị thánh ở trong khu rừng rậm cách Vu tộc trăm vạn dặm, nhìn hư không tan vỡ, lo lắng nói!

Chuẩn Đề cũng vẻ mặt nghiêm túc, dù sao trận đại chiến lần này có thể đánh vỡ hư không, có nghĩa là thực lực của người này không hề đơn giản!

“Tùy cơ hành sự, tuyệt đối không thể kinh động những người khác!” Chỉ là khi Chuẩn Đề nói câu này, hắn luôn cảm thấy sắp có chuyện xảy ra!

Nhưng nghĩ đến bảo vật trong Bàn Cổ Điện, Chuẩn Đề hai mắt sáng lên, dẫn theo Tiếp Dẫn đi về phía Vu tộc!

Bên trong Ngọc Hư Cung!

“Sư huynh, chúng ta rời đi như vậy có phải là quá hời cho tên Long Vương đó không!” Thái Thanh Lão Tử nghe vậy, ngụm trà vừa uống vào miệng trực tiếp phun ra!

Thậm chí Thái Thanh Lão Tử cũng có chút tin lời Long Vương, ba huynh đệ sư huynh thật sự có chút không nhớ đòn!

Ngàn năm trước, Tam Thanh bị Long Vương hành hung một trận, bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại dám có ý đồ với Long Vương!

Thái Thanh Lão Tử vẻ mặt tiếc nuối nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, thản nhiên nói: “Sư đệ sợ là đã quên nắm đấm của Long Vương rồi sao!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, nỗi sợ hãi trong mắt tức thì bị phóng đại, không khỏi rụt cổ lại!

“Sư huynh, nói như vậy, ngày Thần Đình thống nhất Hồng Hoang không phải là sắp đến rồi sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, không khỏi thở dài một hơi, thản nhiên nói: “Đúng vậy...!” Trong khoảnh khắc, bên trong Ngọc Hư Cung tức thì rơi vào im lặng, hai lão

già không biết lại đang tính kế gì!

Nhưng đúng lúc này, trước mắt Thái Thanh Lão Tử đột nhiên lóe lên một tia sáng, thản nhiên nói: "Long Vương làm Thiên Đế, đúng là si tâm vọng tưởng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, vẻ mặt khó hiểu nhìn Thái Thanh Lão Tử!

Thái Thanh Lão Tử bình tĩnh nói: "Sư đệ có còn nhớ Hạo Thiên không!" "Sư huynh nói là đồng tử Hạo Thiên của sư phụ?" Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, Thái Thanh Lão Tử thản nhiên gật đầu!

"Chuyện này lại có liên quan đến Hạo Thiên?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không hiểu nhìn Thái Thanh Lão Tử, chỉ thấy Thái Thanh Lão Tử cười nói: "Nếu bần đạo không nhớ lầm, năm xưa sư phụ đã hứa ngôi vị Thiên Đế cho Hạo Thiên!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, cũng cùng Thái Thanh Lão Tử nhìn nhau cười, đến đây, trong Ngọc Hư Cung tức thì truyền ra mấy tiếng cười cuồng vọng! .....

Long Vương và Đế Giang đối đầu nhau, chỉ là lúc này Đế Giang trông vô cùng thảm hại, không còn khí thế như vừa rồi!

"Đế Giang đạo hữu, đại thế thiên hạ đã định, giãy giụa thêm cũng vô ích!" Long Vương nhìn chằm chằm Đế Giang, thản nhiên nói.

Nhưng đúng lúc này, trên người Đế Giang bùng nổ một cỗ khí thế xả ngã kỳ thùy!

"Long Vương, Vu tộc ta tuy đại thế đã mất nhưng tuyệt đối sẽ không diệt, đây cũng là yêu cầu duy nhất của bần đạo!" Long Vương nghe vậy, nhíu chặt mày, thản nhiên nói: "Thiên Đạo thu lại là danh hiệu Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ hóa đạo vào Địa Phủ, việc bản hoàng phải làm là kết liễu tính mạng mười một Tổ vu!" "Còn về Vu tộc sau này, không có bất kỳ quan hệ nào với bản hoàng nữa!" Lời Long

Vương vừa dứt, Đế Giang liền điên cuồng cười lớn, sau đó đối mặt với Long Vương, thản nhiên nói: "Vu tộc ta chỉ có chiến tử, tuyệt đối không thể tự sát.

Ra tay đi!" Long Vương nghe vậy, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, Thập Nhị Tổ Vu quả nhiên người nào người nấy đều cứng đầu!

Ngay sau đó, chỉ thấy trên người Long Vương đột nhiên bùng nổ một cỗ kiếm ý ngút trời, ánh mắt ngưng lại, kiếm ý hóa thành liên hoa!

Đế Giang sau đó bốn cánh rung lên, một cỗ sức mạnh không gian cường đại tức thì bùng nổ!

Từng đóa kiếm liên bị nhốt trong hư không, Long Vương lại không nói gì, xoay thân thương, như lưu quang đâm ra!

"Bành...!" Đế Giang cũng không ngờ Long Vương lại giấu một chiêu như vậy, khiến hắn tức thì kinh hãi!

Khi Đế Giang định né tránh, thân ảnh Long Vương tức thì phân hóa!

Đế Giang thấy vậy, tự biết đại thế đã mất, sau đó lao thẳng về một hướng!

"Kết thúc rồi!" Một giọng nói lạnh lùng từ miệng Long Vương tức thì truyền ra, Long Vương hai mắt trừng lên, sát ý ngút trời cuốn khắp đại địa!

"Cho bản hoàng phá!" Sau một tiếng gầm giận dữ, thân thể Đế Giang tức thì như diều đứt dây, loạng choạng rơi xuống mặt đất!

Trong khoảnh khắc, trên trăm vạn đại địa tức thì nổi lên vạn trượng bụi mù!

Đối với điều này, trên mặt Long Vương không hề có bất kỳ biểu

cảm nào, chỉ thấy hắn bước từng bước về phía Đế Giang!

Lúc này Đế Giang như anh hùng tuổi xế chiều, nằm trong hố sâu không nhúc nhích!

"Bỏ cuộc rồi sao?" Long Vương bình tĩnh nhìn Đế Giang, thản nhiên hỏi.

Nhưng Đế Giang lại nở một nụ cười nhàn nhạt!

Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày.

Nhưng đúng lúc này, Đế Giang gắng gượng bò dậy từ mặt đất, kéo theo thân thể tàn tạ, loạng choạng đi về phía Long Vương!

Chương 148

Long Vương thấy vậy, từ từ nhắm mắt lại.

Long Vương cảm nhận rõ ràng, nước mắt đang nhanh chóng ngưng tụ!

Từ tận đáy lòng, Long Vương vô cùng khâm phục người của Vu tộc!

Làm việc tuy thô kệch, nhưng bản tính lại vô cùng đơn thuần, đối xử chân thành!

Nhưng vì Thiên Đạo can thiệp, Long Vương để lại một tia sinh cơ cho mười một Tổ vu, chỉ có thể tự tay đánh giết họ!

Khụ khụ khụ...!

Một trận ho dữ dội từ miệng Đế Giang truyền ra, sau đó một ngụm máu tươi liền phun ra từ miệng hắn!

Long Vương thấy vậy, vội vàng đưa tay đỡ lấy Đế Giang!

"Long Vương đạo hữu, trước khi chết bần đạo cầu một việc...!" Long Vương nhìn vẻ mặt suy yếu của Đế Giang, khẽ gật đầu!

Đế Giang thấy vậy, từ từ nói: "Xin Long Vương đạo hữu, giúp bần đạo chăm sóc Vu tộc một hai!" Long Vương nghe vậy, không khỏi nở một nụ cười khổ sở.

Sau chuyện này, Vu tộc hẳn là hận chết hắn rồi!

Nhưng Long Vương vẫn khẽ gật đầu, nói: "Bản hoàng sẽ cố hết sức giúp Vu tộc!" Đế Giang nghe vậy, trên mặt không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt!

Phụt...!

Đế Giang đâm thẳng người vào Thí Thần Thương trong tay Long Vương, mũi thương trực tiếp xuyên qua lồng ngực hắn!

Nhưng trên mặt Đế Giang, không hề có chút biểu cảm đau đớn nào, ngược lại còn toát ra một vẻ giải thoát và tiêu sái!

Thế giới Hồng Hoang vốn là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, một người vốn không thích giết chóc, ở đây lại bị ép thành một sát thần!

Vu tộc tuy hiếu chiến, nhưng lại không thích giết chóc, cho nên luôn thích ở trong mảnh đất ba tấc của mình!

"Cảm... cảm ơn!" "Bành...!" Thi thể Đế Giang ầm ầm ngã xuống, nhưng tay Long Vương lại mãi không thu về.

Long Vương vốn tưởng rằng mình đã xem nhẹ sinh tử, vạn vạn không ngờ, hôm nay thấy Đế Giang chết đi, trái tim lại một lần nữa xao động!

Tổ vu một khi sinh tử, sẽ hóa thành bản nguyên, trở về với trời đất!

Long Vương không nói hai lời, đưa tay ra, một đạo chân linh yếu ớt tức thì xuất hiện trong tay hắn!

Long Vương sau khi nhìn thấy đạo chân linh, không khỏi nhíu mày, sau đó giấu nó vào trong Hỗn Độn Châu, ở đó, linh hồn của hắn cũng có thể được tu dưỡng tốt!

Sau khi Long Vương làm xong mọi việc, trên người đột nhiên bùng nổ một cỗ sát ý mãnh liệt, thản nhiên nói: "Nếu hai ngươi không biết sống chết, đừng trách bản hoàng vô tình!" Thân ảnh Long Vương, tức thì biến mất trong mảnh trời đất này, ngay cả Thủy Kỳ Lân đang ở bên cạnh bảo vệ cũng không biết hướng đi của Long Vương!

Lúc này Tây Phương nhị thánh đang hí hửng vì cho rằng đã qua mặt được sự chú ý của mọi người, nhưng hai người cũng đã bỏ qua

một vấn đề quan trọng!

Họ hoàn toàn không biết ai đang công đánh Tổ vu, một lòng một dạ chỉ vì Bàn Cổ Điện của Vu tộc!

"Sư đệ, phía trước là Bàn Cổ Điện, hai chúng ta nhanh chân lên, để phòng bị người khác phát hiện!" Lời Chuẩn Đề vừa dứt, một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng!

"Hai ngươi thật to gan, xem ra bài học ngàn năm trước vẫn chưa khiến hai ngươi triệt để tin phục!" Tây Phương nhị thánh nghe vậy, tức thì rùng mình, sau đó vẻ mặt khó khăn quay người lại, liền thấy Long Vương vẻ mặt âm trầm!

"Tổ...

Long Vương đạo hữu, bần đạo nói đây là một sự hiểu lầm, đạo hữu tin không?" Lời Chuẩn Đề vừa dứt, Long Vương hừ lạnh nói: "Ngươi nghĩ bản hoàng sẽ tin sao?" "Tây Phương nhị thánh tuy là Thánh nhân một phương, nhưng những chuyện trộm gà bắt chó này các ngươi làm ít sao?" Tây Phương nhị thánh nghe vậy, vẻ mặt lúng túng gãi đầu.

Hai người cũng không ngờ Long Vương lại nói thẳng ra như vậy!

Tiếp Dẫn nhất thời không thể chấp nhận, tức thì mặt đỏ bừng, phẫn nộ nói: "Long Vương, ngươi quản chuyện cũng quá rộng rồi đấy!" "Đây là Vu tộc chứ không phải bờ Đông Hải!" Long Vương nghe vậy, không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt, cũng lập tức đoán ra Tây Phương nhị thánh căn bản không biết kẻ công đánh Vu tộc rốt cuộc là ai!

Ha ha ha...!

Đúng lúc này, một tiếng cười lạnh lùng vang vào tai Tây Phương nhị thánh!

“Hai người không hiểu rõ sự tình mà dám tùy tiện xông vào đây, đúng là không biết sống chết!” Thủy Kỳ Lân từ xa lóe người đến.

Tây Phương nhị thánh thấy vậy, tức thì kinh hãi, trố mắt kinh ngạc nhìn Long Vương và Thủy Kỳ Lân trước mặt!

“...?” “Hai vị Thánh nhân đột nhiên biến thành câm rồi sao?” Thủy Kỳ Lân cười hì hì nhìn Tây Phương nhị thánh.

Lúc này Tây Phương nhị thánh mặt đỏ bừng, một bộ dạng lúng túng!

Họ nên sớm nghĩ ra, kẻ công đánh Vu tộc chắc chắn là Thần Đình.

Ngoài Thần Đình ra, cũng không có chủng tộc nào có thực lực công đánh Vu tộc!

Chuẩn Đề liền vẻ mặt tươi cười nhìn Long Vương, nói: “Long Vương đạo hữu, chuyện này tuyệt đối là một sự hiểu lầm!” “Nếu bần đạo hai người biết người công đánh Vu tộc là Long Vương đạo hữu, dù cho bần đạo hai người có thêm ngàn vạn lá gan, bần đạo hai người cũng tuyệt đối không dám đến đây a!” Lời Chuẩn Đề vừa dứt, Tiếp Dẫn cũng từ bên cạnh nhảy ra phụ họa: “Cũng không biết tên ngốc nào đã nhiễu loạn thiên đạo, khiến cho bần đạo hai người không cẩn thận đụng phải Long Vương đạo hữu!” Long Vương nghe vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm!

Thủy Kỳ Lân nghe những lời này xong, vẻ mặt cũng trở nên sững sờ!

Chương 149

Ban đầu, Thủy Kỳ Lân cũng thử dò xét thiên cơ, nhưng phát hiện thiên cơ đã bị nhiễu loạn, căn bản không thể từ đó biết được thứ mình muốn!

Lúc này, Thủy Kỳ Lân đột nhiên phát hiện sắc mặt Long Vương âm trầm, lập tức hiểu ra một vài chuyện, bèn cẩn thận lui về bên cạnh Long Vương!

"Hai vị thật to gan, lại dám tự tiện lẻn vào nơi Thần Đình ta chiếm đóng, không biết hai vị có ý đồ gì!" Thủy Kỳ Lân mặt mày nghiêm túc, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Tây Phương nhị thánh, khiến hai người họ nhất thời không biết nên giải thích thế nào!

Hai người vốn định từ Bàn Cổ Điện của Vu tộc lấy chút lợi lộc, bây giờ Bàn Cổ Điện chỉ còn cách trăm dặm nhưng lại không thể tiến thêm một bước!

Tây Phương nhị thánh nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Long Vương, nỗi sợ hãi trong lòng càng lúc càng lớn!

Đúng lúc này, Long Vương với vẻ mặt âm trầm đột nhiên lên tiếng, khiến Tây Phương nhị thánh nhất thời không biết phải làm sao!

"Coi bản hoàng là hai thằng ngốc các ngươi chắc?" "Kẻ nhiễu loạn thiên cơ chính là bản hoàng, hai vị có ý kiến gì không!" Giọng Long Vương vừa dứt, Tây Phương nhị thánh lập tức ngây người, vắt óc cũng không hiểu tại sao Long Vương lại muốn nhiễu loạn thiên cơ!

"Hai người các ngươi đúng là chó không đổi được thói ăn phân, chuyện gì cũng muốn nhúng một chân vào để kiếm lợi, bản hoàng nên xử lý các ngươi thế nào đây?" Giọng Long Vương vừa dứt, một luồng sát ý lạnh lẽo từ trên trời giáng xuống, bao vây chặt lấy Tây

Phương nhị thánh!

Tây Phương nhị thánh tự biết mình đuối lý, nhưng lại không chịu nhận thua, bèn giả vờ phẫn nộ nói: "Long Vương, ngươi đừng khinh người quá đáng!" "Nếu ngươi không nhiễu loạn thiên cơ, hai bần đạo sao lại xông vào nơi này!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh lùng, thản nhiên nói: "Cho dù hôm nay không phải là bản hoàng, ngươi nghĩ hai người thật sự có thể thoát khỏi nơi này sao?" "Hư không vỡ nát, người giao chiến chắc chắn là cường giả tuyệt thế, hai ngươi đến nước này còn không biết hối cải, chết không oan uổng!" Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, pháp lực cuồng bạo phun trào ra, Tây Phương nhị thánh liền muốn bỏ chạy, nhưng Long Vương nào dễ dàng thả hổ về rừng!

"Hừ!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của Long Vương, Thí Thần Thương từ trên trời giáng xuống, ép hai người Tây Phương đang muốn bỏ chạy trở về chỗ cũ!

"Hai vị vội đi đâu?" "Lời của bản hoàng còn chưa nói xong, hai vị vội vã rời đi làm gì?" Long Vương đưa tay ra hiệu, Thí Thần Thương lập tức quay về tay hắn!

Long Vương cất bước, chậm rãi tiến về phía Tây Phương nhị thánh, mỗi bước Long Vương đi, nỗi sợ hãi trong lòng hai người lại tăng thêm một phần!

Tiếp Dẫn cuối cùng không chịu nổi áp lực này, gào lên với Long Vương: "Long Vương, thiên hạ dị bảo người có duyên thì được, bần đạo hai người chẳng qua chỉ tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình thôi, có gì sai?" Long Vương nghe vậy, lộ ra vẻ mặt chế nhạo, thản nhiên nói: "Cơ duyên của Tây Phương nhị thánh sao lại ở Vu tộc, lời này nói ra, chính ngươi có tin không?" Tiếp Dẫn lúc này có cảm giác như vịt bị lùa lên giàn, để thoát khỏi trận đòn của Long Vương, Tiếp Dẫn cũng

đã vắt óc suy nghĩ!

Đáng tiếc, lý do tuy hay nhưng dùng sai chỗ!

Vu tộc chỉ có Bàn Cổ Điện, nhưng chưa từng có ai vào được Bàn Cổ Điện, hai người Tây Phương lại không biết sống chết mà nhắm vào Bàn Cổ Điện!

Long Vương thu Thí Thần Thương vào khánh vân, vẻ mặt bình tĩnh đến trước mặt Tiếp Dẫn, thản nhiên nói: "Lần sau tìm lý do thì tìm cái nào hay hơn một chút!" "Nhớ xem rõ thời gian và hoàn cảnh, nếu không, dễ rước họa vào thân!" Trong khoảnh khắc, pháp lực quanh thân Long Vương dâng trào, rồi phun ra, Tiếp Dẫn lập tức bay thẳng ra ngoài, đến trăm vạn dặm mới dừng lại!

Chuẩn Đề thấy vậy, giận dữ nhìn Long Vương, thản nhiên nói: "Long Vương, những gì ngươi ban cho bần đạo, bần đạo sẽ trả lại đầy đủ!" Long Vương nghe vậy không khỏi nhíu mày, đưa một tay ra hiệu, Chuẩn Đề lập tức bị nhấc bổng, lơ lửng giữa không trung!

"Long Vương, chuyện hôm nay…!" Lời Chuẩn Đề còn chưa nói xong, đã bị Long Vương ném thẳng ra ngoài, Long Vương vẻ mặt ghét bỏ nói: "Đánh nhau thôi mà, nói nhảm nhiều thế!" Giọng vừa dứt, Long Vương lại hóa thành một luồng sáng, đuổi theo Tây Phương nhị thánh!

Tiếp Dẫn vừa mới từ dưới đất bò dậy, một bóng người đột nhiên rơi xuống, Tiếp Dẫn không kịp phòng bị lập tức bị đè ngã xuống đất lần nữa!

Đến đây, tổ địa của Vu tộc đã bị hủy hoại hoàn toàn, chỉ còn lại Bàn Cổ Điện và mấy vạn dặm đất đai xung quanh là còn nguyên vẹn, sau trận chiến này, Vu tộc cũng phải chuẩn bị di dời!

Một khi Thập Nhị Tổ Vu chết đi, nghĩa là Vu tộc không còn trụ

cột, chỉ có thể từ bỏ mảnh đất rộng lớn, di dời đến một góc của Hồng Hoang để cầu phát triển!

Long Vương nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi có chút đau đớn, một cước đạp thẳng xuống hai người Tây Phương đang nằm dưới đất!

Tây Phương nhị thánh vừa mới hồi phục, vốn tưởng đã thoát khỏi ma trảo của Long Vương, nhưng không ngờ Long Vương lại độc ác đến vậy!

"Bành…!" Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất trong phạm vi vạn dặm trực tiếp sụp đổ, Tây Phương nhị thánh nằm trong hố sâu, lúc này như chó chết, không một chút động tĩnh!

Long Vương lật tay, hai người lập tức bị nhấc bổng lên không, ngay khoảnh khắc bị bàn tay Long Vương nắm lấy, Tây Phương nhị thánh đột nhiên đâm vào nhau!

Thủy Kỳ Lân đang bay tới vừa hay nhìn thấy cảnh này, lập tức cảm thấy da đầu tê dại, cẩn thận nhìn Long Vương với vẻ mặt âm trầm!

Long Vương sau khi làm xong tất cả, sắc mặt đột nhiên thay đổi, thản nhiên nói với Thủy Kỳ Lân: "Hiền muội đã dẫn tộc nhân về Đông Hải rồi chứ?" Thủy Kỳ Lân nghe vậy vội vàng trả lời: "Đại ca yên tâm, Nhị tỷ đã dẫn tộc nhân về Đông Hải trước đại chiến, nếu không có gì bất ngờ, lúc này đã về đến bờ Đông Hải rồi!" Nhưng đúng lúc này, Tây Phương nhị thánh đột nhiên hóa thành lưu quang, bỏ chạy về phía xa, đồng thời để lại một câu truyền âm!

"Long Vương, ngươi đừng quá ngông cuồng, sẽ có ngày có người thu thập ngươi thôi!" Long Vương nghe vậy, cũng không khỏi lộ ra một nụ cười chế nhạo nhàn nhạt, đối với việc hai người bỏ chạy, Long Vương sớm đã liệu trước, chỉ là không muốn bận tâm mà thôi!

Nhìn Tây Phương nhị thánh đã biến mất, Long Vương vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía Đông, thản nhiên nói: "Thế giới Hồng Hoang cũng nên thống nhất rồi!" Giọng Long Vương vừa dứt, Thủy Kỳ Lân cũng với vẻ mặt hào hùng nhìn về phía Đông!

Để chờ đợi ngày này, Tiên Thiên Tam Tộc không biết đã ẩn mình ở bờ Đông Hải bao nhiêu năm tháng, mới đổi lại được kết quả hôm nay!

Thủy Kỳ Lân vẻ mặt hưng phấn nói: "Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta cuối cùng cũng đứng trên đỉnh Hồng Hoang!" "Đại ca, sau này huynh không làm Thiên Đế sao?" Long Vương nghe vậy, trước tiên là lắc đầu, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nói: "Người làm Thiên Đế sớm đã có ứng cử viên, ta chỉ có thể từ đó giành được nhiều lợi ích hơn mà thôi!" Đúng lúc này, trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, trong khoảnh khắc, sát ý như thủy triều phun trào ra!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, cũng không nói một lời mà nhìn cảnh tượng này!

Chỉ lát sau, sắc mặt Long Vương lại bình tĩnh trở lại, quay đầu nhìn Thủy Kỳ Lân thản nhiên nói: "Ngươi về bờ Đông Hải trước đi, bản hoàng có chút chuyện cần xử lý!" Long Vương sợ thời gian kéo dài quá lâu, chân linh của mười một Tổ vu trong Hỗn Độn Châu sẽ tiêu tán, khó khăn lắm mới bảo tồn được chân linh của họ, nếu vì thời gian quá lâu mà tiêu tán thì thật sự là mất nhiều hơn được!

Nhưng trước khi đi, Long Vương tự cho rằng phải giúp Vu tộc một tay, Bàn Cổ Đại Điện là tổ địa của Vu tộc, tuyệt không thể để các tộc khác nhúng chàm!

Thế là Long Vương liền lấy huyết nhục của Đế Giang làm cơ sở, bố trí một Huyền Không Đại Trận dưới Bàn Cổ Điện, trừ người của Vu tộc ra, bất kỳ ai cũng không được đến gần!

Mặc dù Thủy Kỳ Lân không hiểu tại sao Long Vương lại làm vậy, nhưng hắn biết Long Vương làm việc trước nay không cần hỏi lý do, tất cả đều tùy tâm!

"Bảo các gia tướng Thần Đình chuẩn bị sẵn sàng chinh chiến bốn phương, đợi ta về Đông Hải, chính là lúc bắt đầu chinh chiến!" Giọng Long Vương vừa dứt, hắn tay không xé rách không gian thong thả bước vào!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng đúng lúc này, một giọng nói trống rỗng truyền đến!

"Khi ta về Đông Hải, hy vọng ngươi đột phá Thánh nhân cảnh, nếu không, trong vòng vạn năm đừng hòng bước ra khỏi Thần Đình!" Thủy Kỳ Lân nghe xong câu này, lập tức tiu nghỉu, cảm giác như châu chấu cuối thu, không còn nhảy nhót được mấy ngày nữa!

Thủy Kỳ Lân lẩm bẩm: "Bần đạo nhất định có thể đột phá Thánh nhân cảnh!" Sau đó Thủy Kỳ Lân liền vội vã chạy về phía bờ Đông Hải, không dám dừng lại chút nào!

Dù sao bây giờ thời gian đối với Thủy Kỳ Lân mà nói, chính là tự do, là tư thế oai hùng trên chiến trường, phải nắm chắc từng phút từng giây, nếu không sẽ phải chờ đợi vạn năm trong Thần Đình!

"Nhị tỷ!" Thủy Kỳ Lân vừa đến bờ Đông Hải đã lớn tiếng gọi, Nguyên Phượng vội vàng từ trong Thần Đình chạy ra!

Chương 150

"Hiền đệ, có chuyện gì xảy ra sao?" "Sao đại ca không về cùng?" Nguyên Phượng không nói hai lời đã hỏi một đống câu hỏi, suýt nữa làm Thủy Kỳ Lân ngã nhào!

"Đại ca có việc, không biết đi đâu rồi!" "Nhưng đại ca bảo chúng ta chuẩn bị, đợi đại ca về là chuẩn bị chinh chiến Hồng Hoang!" Giọng Thủy Kỳ Lân vừa dứt, liền chạy thẳng vào trong Thần Đình, không hề để ý đến Nguyên Phượng!

Chạy được một đoạn xa, Thủy Kỳ Lân nghĩ nên nói với Nguyên Phượng một tiếng, nhưng lại lười chạy lại, bèn lớn tiếng hét: "Nhị tỷ, bần đạo phải bế quan, không có việc gì đừng gọi bần đạo!" Câu nói của Thủy Kỳ Lân khiến cả Thần Đình đều nghe rõ mồn một!

Chúc Long và Thanh Long đang phẩm trà, hai người nghe thấy câu này, lập tức ngây người!

"Thanh Long, bần đạo không nghe nhầm chứ!" "Thủy Kỳ Lân muốn bế quan?" Trong mắt Chúc Long viết đầy vẻ khó tin, chỉ thấy Thanh Long thản nhiên gật đầu, nói: "Nếu tai của chúng ta không có vấn đề, thì đầu óc của Thủy Kỳ Lân có vấn đề!" Giọng Thanh Long vừa dứt, hai người liền chạy về phía cung điện của Thủy Kỳ Lân!

Khi Thủy Kỳ Lân chuẩn bị bước vào cung điện, Chúc Long và Thanh Long cuối cùng cũng đuổi kịp!

"Thủy Kỳ Lân đạo hữu, ngươi không bệnh chứ?" "Đông Hải không thơm sao, Đông Hải không vui nữa à, mà ngươi lại muốn bế quan!" Lời của Chúc Long thao thao bất tuyệt, nhưng lúc này, mắt Thủy Kỳ Lân đảo một vòng!

"Khụ khụ khụ…!" "Nhị tỷ không nói cho hai vị biết sao?" Chúc

Long, Thanh Long nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thủy Kỳ Lân, thản nhiên nói: "Chuyện gì?" Thủy Kỳ Lân thấy hai tên ngốc này quả nhiên đã rơi vào bẫy của mình, liền chậm rãi nói: "Đại ca bảo ta chuẩn bị xuất chinh vạn tộc, nhưng…!" Ngay khi hai người chuẩn bị reo hò, lời của Thủy Kỳ Lân đột nhiên chuyển hướng, khiến hai người không dám thở mạnh!

"Nhưng đại ca nói, nếu Chúc Long lúc ngài ấy về mà chưa đột phá Thánh nhân cảnh, trong vòng vạn năm không được rời khỏi Thần Đình!" Chúc Long nghe vậy, lập tức tiu nghỉu, nhưng Thanh Long vẫn đang hăm hở, Thủy Kỳ Lân có chút không nhìn nổi nữa!

"Thanh Long, ngươi cũng đừng vội mừng, không đột phá được Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng giống như ta thôi!" Trong khoảnh khắc, Chúc Long và Thanh Long lập tức mất đi vẻ vui vẻ ban nãy, nhưng Thủy Kỳ Lân lại vô cùng sung sướng!

"Hai người còn không mau đi tu luyện, chờ chết à!" Thủy Kỳ Lân thản nhiên nói, hai người lập tức như chạy trốn khỏi nơi này!

Nhìn bóng lưng chật vật của hai người, Thủy Kỳ Lân lập tức cảm thấy trong lòng vô cùng thống khoái!

Chỉ có điều cảnh này đều bị Nguyên Phượng vừa đi qua nhìn thấy!

"Ai…!" Nguyên Phượng vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, rồi biến mất khỏi nơi này!

Trên Huyết Hải!

Long Vương thong thả bước về phía Địa Phủ, lần này Long Vương không vội đến Địa Phủ, đứng trên Huyết Hải không biết đang suy nghĩ gì!

Lúc này, Minh Hà Lão Tổ chậm rãi hiện ra chân thân trước mặt Long Vương!

“Long Vương đạo hữu gặp phải chuyện phiền lòng sao?” Long Vương không để ý đến Minh Hà Lão Tổ, lặng lẽ nhìn Huyết Hải vô tận!

Huyết Hải chính là do rốn của Bàn Cổ hóa thành, tập trung vô số lệ khí, cá tôm không sống, chim chóc không đến!

Long Vương nhìn lệ khí ngút trời, thản nhiên nói: “Có lẽ đây thật sự là số mệnh!” Long Vương lập tức thu hồi ánh mắt, ánh mắt lại trở nên vô cùng trong trẻo, không hề có bất kỳ tạp chất nào!

Minh Hà Lão Tổ thấy vậy, không khỏi vẻ mặt khâm phục nhìn Long Vương, sau đó tự mình ẩn vào trong Huyết Hải!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó biến mất hướng về phía Địa Phủ!

“Long Vương đạo hữu, chuyện xử lý thế nào rồi?” Long Vương vừa bước vào Địa Phủ, Bình Tâm Nương Nương đã đi tới đón!

Long Vương thấy vậy, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

“Sổ sinh tử đã hoàn thiện rồi!” Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hồng Hoang vạn tộc đã được ghi vào sổ sinh tử!” Long Vương nghe vậy, mới lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Long Vương làm Phong Đô Đại Đế lâu như vậy, đây là lần đầu tiên làm việc cho Địa Phủ!

Chỉ là việc đầu tiên làm lại là đồ sát Vu tộc, khiến Long Vương không khỏi có chút áy náy!

Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, mười một đạo linh hồn tức thì xuất hiện trong tay Long Vương!

“Chân linh của họ ta đã mang về rồi, nhưng để họ tồn tại vĩnh cửu thì còn thiếu một bước!” Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, chăm

chú nhìn Long Vương, không hiểu ý trong lời nói của hắn!

Theo cách của Bình Tâm Nương Nương là sắp xếp cho mấy vị ca ca chuyển thế đầu thai, từ đó sống trong luân hồi vĩnh thế!

Theo thời gian, chân linh của mấy vị ca ca cũng sẽ dần dần trưởng thành, thực sự đạt đến trình độ vĩnh thế bất diệt!

Nhưng bây giờ xem ra, Long Vương có cách tốt hơn!

"Ta có trong tay mười quả vị Diêm La, vừa hay thích hợp cho mười vị ca ca của ngươi!" "Còn về Huyền Minh, ta tự có cách!" Hiện tại Địa Phủ đã có thể vận hành bình thường, mỗi ngày đều có vô số chân linh ở đây tiến hành đầu thai chuyển thế!

Long Vương phải nhanh chóng giúp Bình Tâm Nương Nương lo liệu ổn thỏa mọi việc ở Địa Phủ, nếu không đợi lúc Long Vương chinh chiến vạn tộc, Địa Phủ chắc chắn sẽ hỗn loạn!

Mặc dù một số chân linh có thể tìm được cầu Nại Hà, nhưng trên thế gian đã xuất hiện Nhân tộc, linh hồn Nhân tộc không mạnh mẽ như chân linh của người tu luyện, cần phải có người tiếp dẫn!

Long Vương cho rằng, Huyền Minh làm Mạnh Bà là thích hợp nhất!

"Nhưng ta nên làm thế nào?" Bình Tâm tuy biết đại khái phương hướng, nhưng vẫn không biết phải làm sao!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó bình tĩnh nói: "Ban đầu ngươi ban cho ta quả vị Phong Đô, bây giờ hãy làm như vậy!" "Nhưng có một số thứ cần thay đổi!" Giọng Long Vương vừa dứt, lật tay một cái, một cây linh bút lập tức xuất hiện trong tay Long Vương!

Chỉ thấy Long Vương một tay cầm bút, một luồng linh hồn chi lực tinh thuần từ linh bút hiện ra!

“Long Vương đạo hữu, ngài làm gì vậy?” Bình Tâm Nương Nương nhìn động tác trong tay Long Vương, vẻ mặt sững sờ!

Long Vương nghe vậy thản nhiên nói: “Hôm nay, mười một Tổ vu đã trở về vòng tay của Bàn Cổ, cho nên phải có tên mới!” Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Dù sao lời của Long Vương rất đúng, nếu tiếp tục lấy danh nghĩa của Đế Giang hiện thế, mười một Tổ vu cũng không phải hóa đạo, cũng có nghĩa là Vu Yêu lượng kiếp vẫn chưa kết thúc!

Chương 151

"Hừ!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của Long Vương, mười một đạo chân linh hoàn toàn mới liền xuất hiện trong tay Long Vương!

"Đây là chân linh mới, chỉ cần ngươi rót pháp lực của mình vào là có thể cảm nhận được!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, không khỏi vẻ mặt kích động nhìn Long Vương, Long Vương đột nhiên nhìn về phía Bình Tâm Nương Nương!

Khoảnh khắc hai người nhìn nhau, trong lòng Bình Tâm Nương Nương lập tức lóe lên vô số ý niệm, khuôn mặt xinh đẹp cũng vô cùng đỏ ửng!

"Khụ khụ khụ…!" Long Vương thấy vậy, vội vàng ho mấy tiếng, phá vỡ cục diện lúng túng này!

"Ta phải nhanh chóng giải quyết xong việc này, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu!

"Thiện!" Long Vương thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở: "Bình Tâm đạo hữu, nên động thủ rồi!" "A?" Bình Tâm vẻ mặt ngơ ngác nhìn Long Vương, không hiểu tại sao Long Vương lại gọi mình!

Long Vương bất đắc dĩ nói: "Nên đi cứu các ca ca của ngươi rồi!" "Nhưng đừng quên thêm vào cầu Nại Hà một sứ giả tiếp dẫn, Mạnh Bà!" "Mạnh Bà?" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Long Vương!

Long Vương nhìn cầu Nại Hà trên Nhược Thủy, thản nhiên nói: "Hồng Hoang tương lai đã định là thiên hạ của Nhân tộc!" "Nhưng linh hồn Nhân tộc trời sinh yếu ớt, họ muốn tự mình qua cầu Nại Hà,

thật sự quá khó!" Giọng Long Vương vừa dứt, Bình Tâm Nương Nương lập tức hiểu ra!

Chỉ thấy Bình Tâm Nương Nương lật ngọc thủ, Nhân Thư lập tức xuất hiện trong tay nàng!

Khi Nhân Thư mở ra, một luồng lực kéo kinh khủng lập tức xuất hiện!

Chỉ thấy Bình Tâm Nương Nương tay cầm Phán Quan Bút, nhanh chóng viết trên Nhân Thư!

Theo thời gian, trên Nhân Thư đột nhiên tỏa ra một luồng khí tức kỳ lạ, bao bọc lấy mười một đạo chân linh!

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

"Xem ra không còn việc của bản hoàng nữa rồi, bản hoàng cũng nên chuẩn bị chinh chiến Hồng Hoang!" Một luồng sát ý từ trong mắt Long Vương đột nhiên bắn ra!

Khi Long Vương chuẩn bị xoay người rời đi, sau lưng Long Vương đột nhiên truyền đến một giọng nói yếu ớt!

"Long Vương đạo hữu xin dừng bước!" Long Vương nghe vậy, chậm rãi quay người lại nhìn Bình Tâm Nương Nương với vẻ mặt mệt mỏi!

"Không biết Bình Tâm Nương Nương có việc gì?" "Bần đạo xin Long Vương đạo hữu giải thích chuyện này cho mấy vị huynh trưởng của ta!" Long Vương nghe vậy, trước tiên là im lặng, sau đó thản nhiên gật đầu nói: "Thiện!" Lập tức, Long Vương liền lặng lẽ nhìn mười một đạo chân linh trước mặt, không khỏi thở dài một hơi!

Long Vương cũng không biết nên giải thích chuyện này với mười một Tổ vu thế nào, dù sao chính hắn đã diệt Vu tộc!

Bình Tâm có lẽ cũng nhìn ra được nỗi lo của Long Vương, cười nói: "Yên tâm đi, ta tin mấy vị huynh trưởng của ta sẽ không làm khó Long Vương đạo hữu đâu!" "Ai…!" Long Vương không khỏi thở dài một hơi!

Thời gian ngàn năm trôi qua trong chớp mắt!

"Bình Tâm đạo hữu, cần bao lâu nữa?" Long Vương nhìn chân linh dần dần hóa thành hình người, nhíu mày nói!

Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, thản nhiên nói: "Chắc là vài ngày nữa!" "Người vốn đã chết, sống lại cũng chỉ là một luồng chân linh, vĩnh viễn chỉ có thể ở lại trong Địa Phủ âm u!" Long Vương nghe vậy, mày nhíu chặt, nhưng lại không có cách nào!

"Bành…!" Đúng lúc này, một luồng uy áp kinh khủng lập tức từ trên người mười một đạo chân linh trước mắt tỏa ra!

"Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!" Nhìn mười một Tổ vu đang dần thành hình, Long Vương không khỏi lộ ra một nụ cười khổ sở!

Tốn mất ngàn năm, mười một Tổ vu cuối cùng cũng đã hóa hình!

Nhưng cũng hoàn toàn nằm trong dự liệu của Long Vương, mười một Tổ vu đối với hắn có oán niệm rất lớn!

"Long Vương, thật là núi sông có ngày gặp lại, không ngờ ngươi cũng có ngày chết!" Chúc Dung sau khi tỉnh lại nhìn thấy Long Vương, lớn tiếng nói!

Đối với điều này, Long Vương không khỏi nhíu mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra!

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy, không khỏi thở phào một hơi!

Nàng sợ Chúc Dung chọc giận Long Vương, khiến Long Vương ra

tay với mấy vị ca ca của mình!

Nhưng bây giờ sau khi nhìn thần sắc của Long Vương, nàng biết, Long Vương không có ý định ra tay!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ miệng Long Vương truyền ra!

"Nếu ngươi không muốn chết thêm lần nữa, bản hoàng không ngại xóa sổ ngươi hoàn toàn khỏi mảnh thiên địa này đâu!" "Bản hoàng đã có thể cho ngươi sống lại, thì cũng có cách cho ngươi chết thêm một lần nữa!" Chúc Dung nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Long Vương, như nhìn một con quái vật!

Ha ha ha!

Nhưng ngay sau đó từ miệng Chúc Dung lại vang lên một tràng cười nhạo!

"Đúng là tìm chết!" "Đừng mà, Long Vương đạo hữu!" Giọng Long Vương vừa dứt, thân hình lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt Chúc Dung, một tay tóm lấy hắn!

May mắn là vào thời khắc cuối cùng đã bị Bình Tâm Nương Nương ngăn cản, nếu không Chúc Dung thật sự sẽ chết dưới tay Long Vương!

"Sau này cái miệng của ngươi giữ cho sạch sẽ một chút, trong mắt bản hoàng, ngươi chẳng qua chỉ là sự tồn tại yếu nhất mà thôi!" Long Vương buông tay, chân linh của Chúc Dung lập tức rơi xuống đất!

Long Vương không thèm nhìn, trực tiếp đi về phía trung tâm Địa Phủ!

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu với Chúc Dung!

Nếu không phải vì lời của Long Vương, các ca ca của nàng sớm muộn gì cũng sẽ trở về vòng tay của Bàn Cổ!

Long Vương vì những người này, đã phải mang tiếng xấu, vậy mà bây giờ họ lại không biết ơn!

Chương 152

Bình Tâm Nương Nương theo sau Long Vương đến trung tâm Địa Phủ!

"Không đi cùng các ca ca của ngươi sao?" Long Vương nhìn Bình Tâm Nương Nương đang do dự, không khỏi nhíu mày, thản nhiên nói.

Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, bình tĩnh nói: "Xin lỗi, Tổ…!" Lời của Bình Tâm Nương Nương chưa nói xong, đã bị Long Vương ngắt lời, Long Vương vẻ mặt tùy ý nói: "Nếu ngươi muốn xin lỗi thay cho mấy vị ca ca đó, thì không cần đâu!" "Chuyện này bản hoàng không để trong lòng!" "Bản hoàng đã diệt Vu tộc, họ hận bản hoàng cũng là điều nên làm!" Lời này lọt vào tai Bình Tâm Nương Nương, trong lòng nàng trăm mối ngổn ngang!

Vu tộc tuy do Long Vương diệt, nhưng Bình Tâm Nương Nương lại vô cùng rõ ràng, đó chỉ là một cái cớ Long Vương giúp nàng mà thôi!

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Bình Tâm Nương Nương càng lúc càng tồi tệ!

Nhìn vẻ mặt không quan tâm của Long Vương, càng khiến Bình Tâm Nương Nương cảm thấy mình nợ Long Vương rất nhiều!

Đối với Long Vương mà nói, hắn hoàn toàn không để chuyện này trong lòng, dù sao ngay từ đầu, hắn đã biết sẽ có kết quả này!

Lúc này, mười một Tổ vu chậm rãi đi tới!

"Xá muội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Bọn ta không phải đã trở về vòng tay của tổ phụ rồi sao?" Đế Giang và những người khác vẻ mặt khó hiểu nhìn Bình Tâm Nương Nương, nhưng Bình Tâm

Nương Nương lại nhìn về phía Long Vương!

Đế Giang thấy vậy, xoay người cung kính nhìn Long Vương, nói: "Xin Long Vương cho bọn ta biết, để giải đáp thắc mắc!" Đương nhiên, trong số những người này không bao gồm Chúc Dung và một số người khác!

Long Vương thấy vậy, thản nhiên nói: "Có quan trọng không?" "Sau này trăm vạn năm, thậm chí ngàn vạn năm, các ngươi đều sẽ bị bản hoàng giam cầm trong Địa Phủ này!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, thực sự không hiểu, tại sao Long Vương lại muốn chọc giận mười một Tổ vu!

"Nói bậy, ta đường đường là Tổ vu, lại bắt ta ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, nằm mơ đi!" Giọng Chúc Dung vừa dứt, sắc mặt của tất cả mọi người đều đen lại!

Chỉ cần có chút đầu óc đều biết, câu nói đó của Long Vương chỉ là một câu nói đùa, Chúc Dung lại tin là thật!

Lại còn trực tiếp chửi bới, chẳng lẽ không biết Địa Phủ là đạo trường của Hậu Thổ sao?

"Bình Tâm đạo hữu, xem ra có người không muốn ở lại đây a!" Lúc này sắc mặt Bình Tâm Nương Nương vô cùng âm trầm, một bộ dạng như muốn giết người!

Đế Giang thấy vậy, vội vàng nói: "Xá muội, đừng để ý, muội cũng biết Chúc Dung là kẻ thô lỗ, tuyệt đối không có ý đó đâu!" Nhưng lúc này Bình Tâm vẫn mặt lạnh như băng, thản nhiên nói: "Ở thì ở, không ở thì cút vào luân hồi cho ta!" Đế Giang vừa nghe, biết Hậu Thổ thật sự tức giận rồi, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám nói thêm một lời thừa nào!

Mười hai huynh muội họ quá hiểu tính cách của nhau, Hậu Thổ

trông thì hiền lành, nhưng một khi đã tức giận, ngay cả Đế Giang cũng không dám động vào!

Chúc Dung lúc này cũng lập tức ngoan ngoãn, không dám tiếp tục lải nhải nữa!

Long Vương thấy vậy, không khỏi cười nói: "Nếu muốn biết, bản hoàng sẽ cho mấy vị biết!" Long Vương cũng không có nhiều thời gian để lãng phí ở đây, phải nhanh chóng trở về chuẩn bị cho việc chinh chiến vạn tộc!

Đế Giang nghe vậy, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Long Vương đạo hữu, Vu tộc thật sự đã bị diệt rồi sao?" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ nói: "Đã diệt, nhưng…!" Đúng lúc này, lời của Long Vương đột nhiên chuyển hướng, khiến lòng Đế Giang lập tức thắt lại!

"Nhưng?" Long Vương im lặng một lúc, thản nhiên nói: "Vu tộc đã diệt, nhưng căn cơ của Vu tộc là Bàn Cổ Điện đã được bản hoàng bảo tồn!" "Tin rằng không đến vạn năm, Vu tộc chắc chắn sẽ lại một lần nữa phồn thịnh!" Đế Giang nghe vậy không khỏi lộ ra một nụ cười vui mừng!

"Long Vương đạo hữu, có thể nói cho ta biết làm sao chúng ta sống lại được không?" Long Vương nghe vậy, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nói: "Bản hoàng đã dùng một chút thủ đoạn nhỏ để mang các ngươi trở về!" "Còn nhớ chân linh mà Bình Tâm đạo hữu đã đưa cho ta lúc trước không?" Đế Giang nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thản nhiên nói: "Những linh hồn đó không phải là do Long Vương đạo hữu tạo ra chứ!" Lúc này trên mặt Đế Giang viết đầy vẻ kinh ngạc!

Chỉ thấy Long Vương khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Bản hoàng tuy có thể ban cho các ngươi chân linh, nhưng những đạo chân linh đó

không hoàn chỉnh!" "Ban đầu bản hoàng cho rằng để các ngươi vào luân hồi là cách tốt nhất, nhưng bản hoàng có trong tay mười quả vị Diêm La, cảm thấy để các ngươi ở đây hấp thu khí vận thiên địa, cũng không phải là một cách tồi!" Giọng Long Vương vừa dứt, Đế Giang và những người khác mặt mày nghiêm túc nhìn Long Vương!

"Long Vương đạo hữu, vậy chúng ta phải trả giá gì để được hồi phục!" Long Vương nghe vậy, mỉm cười, nói: "Vừa rồi bản hoàng đã nói rồi!" "Sau này các ngươi chỉ có thể ở trong Địa Phủ tăm tối bầu bạn với Bình Tâm đạo hữu thôi!" Giọng Long Vương vừa dứt, Đế Giang và những người khác lập tức rơi vào thế khó xử!

Theo lý mà nói, sống được đương nhiên là tốt, nhưng vĩnh viễn ở lại trong Địa Phủ, ai cũng khó chịu!

Long Vương thấy vậy, thản nhiên nói: "Yên tâm đi, bản hoàng nhất định sẽ tìm cách giúp các vị thoát khỏi cảnh khốn cùng!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười quyến rũ!

"Vậy đa tạ Long Vương đạo hữu rồi!" Đế Giang cũng đã hiểu, so với việc trở về vòng tay của tổ phụ, đây là kết quả tốt nhất!

Sau một tuần trà!

Long Vương kể hết những chuyện có thể nói cho các vị Tổ vu, mấy vị Tổ vu cuối cùng cũng thông suốt!

"Đa tạ Long Vương đạo hữu đã cứu giúp, mấy người chúng ta nhất định sẽ giúp xá muội quản lý tốt Địa Phủ!" Đế Giang lúc này hoàn toàn bị Long Vương chinh phục, hận không thể trực tiếp đi theo Long Vương, nhưng đáng tiếc, hắn không thể rời khỏi Địa Phủ!

"Vài ngày nữa, Hồng Hoang chắc chắn sẽ lại đón một trận gió tanh mưa máu, các vị hãy chuẩn bị đi!" Giọng Long Vương vừa dứt,

hắn liền biến mất khỏi nơi này, không hề dừng lại chút nào!

Đế Giang nghe vậy, thản nhiên nói: "Tốn mất trăm vạn năm, đại cục Hồng Hoang cuối cùng cũng sắp thống nhất!" "Đáng tiếc là, ngày nay trời đất vỡ nát, đại địa chia bốn!" Bình Tâm Nương Nương lúc này lại đầy lo lắng, Đế Giang thấy vậy, nhẹ nhàng vỗ vai Bình Tâm Nương Nương, thản nhiên nói: "Long Vương đạo hữu là một nam tử có đảm đương, xá muội cứ mạnh dạn theo đuổi đi!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, chạy trốn khỏi nơi này!

"Đại ca, tiếp theo chúng ta làm gì?" Chúc Dung không hiểu chuyện gì vẻ mặt ngơ ngác nhìn Đế Giang, nhưng lúc này, sắc mặt Đế Giang đột nhiên âm trầm!

"Bành…!" Đế Giang tung một cú đấm vào Chúc Dung!

"Lần sau làm việc có thể dùng não không, may hôm nay có xá muội, nếu không ngươi thật sự chết rồi!" Chúc Cửu Âm lúc này cũng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chúc Dung, Chúc Dung thực sự quá dễ hành động theo cảm tính, cứ như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn!

Long Vương sau khi rời khỏi Địa Phủ, đột nhiên nhìn thấy Vạn Thọ Sơn ở phía xa, nhớ lại lời nhờ vả của Hồng Vân Lão Tổ ngày đó!

Lập tức không nói hai lời, liền bay về phía Vạn Thọ Sơn!

Long Vương nhìn hai hàng chữ trước cửa không khỏi thản nhiên lắc đầu, thời thế đã thay đổi, thứ duy nhất không thay đổi có lẽ chỉ có hai hàng chữ trước cửa Ngũ Trang Quán này thôi!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu có ở đây không?" Long Vương thản nhiên gọi vào trong Ngũ Trang Quán!

Chỉ thấy một lão giả mặc áo bào trắng, ba ngàn sợi tóc bạc phơ

bay trong gió chậm rãi bước ra!

Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, ngươi lại sao vậy?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, thản nhiên nói: "Chuyện nhà phiền lòng!" Mặc dù đã vạn năm trôi qua, nhưng Trấn Nguyên Tử đối với cái chết của Hồng Vân Lão Tổ vẫn không thể buông bỏ!

Long Vương theo Trấn Nguyên Tử vào trong đạo quan, trong sân vẫn là cây đại thụ đó, và chiếc bàn đá đó!

Chương 153

Long Vương vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên đến đây, Hồng Vân Lão Tổ đã ngồi ở đó ăn quả nhân sâm!

Vạn năm sau, đạo quan lại chỉ còn lại Trấn Nguyên Tử và hai đạo đồng!

Long Vương vừa ngồi xuống, Trấn Nguyên Tử lập tức bảo đạo đồng dâng quả nhân sâm cho Long Vương!

"Không ngờ vạn năm thời gian trôi qua trong chớp mắt, Trấn Nguyên Tử đạo hữu có dự định gì chưa?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, lập tức ngây người, lẩm bẩm: "Đã qua vạn năm rồi sao?" Long Vương thấy vậy không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Hồng Vân đạo hữu đã chuyển thế rồi, đạo hữu không cần phải như vậy!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, nhưng sau đó lại trở nên vô cùng ưu thương!

Theo đạo đồng, trạng thái này của Trấn Nguyên Tử đã kéo dài mấy vạn năm, mỗi ngày đều ngồi trước bàn đá không hỏi thế sự!

"Yêu tộc đã diệt, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đã chết!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt kích động hỏi: "Long Vương đạo hữu, những lời ngài vừa nói, có phải là sự thật không?" Chỉ thấy Long Vương thản nhiên gật đầu, trong lòng lại không khỏi thở dài một hơi!

Yêu tộc bị diệt đã ngàn năm, Trấn Nguyên Tử lại không hề hay biết, có thể thấy cuộc sống của Trấn Nguyên Tử đơn điệu đến mức nào!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, ta hôm nay đến đây để giúp ngươi thành Thánh!" Long Vương lật tay một cái, một đạo Hồng Mông Tử

Khí lập tức xuất hiện trong tay hắn!

"Hồng Mông Tử Khí?" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hồng Mông Tử Khí trong tay Long Vương, nhưng thoáng chốc liền bình tĩnh lại!

"Long Vương đạo hữu có ý gì?" Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Bản hoàng tặng cho đạo hữu!" Giọng Long Vương vừa dứt, Trấn Nguyên Tử lại lắc đầu từ chối: "Không được, đây là do Hồng Vân đạo hữu tặng cho Long Vương đạo hữu, bần đạo không thể nhận!" Long Vương cười nói: "Đây không phải là luồng tử khí của Hồng Vân đạo hữu, là của bản hoàng!" Trấn Nguyên Tử nghe xong câu này, lập tức ngây người!

Long Vương không nói hai lời liền nhét luồng Hồng Mông Tử Khí vào tay Trấn Nguyên Tử!

"Ngươi cứ hấp thu nó trước, tiếp theo bản hoàng sẽ cho ngươi biết, tâm đắc đột phá của bản hoàng!" Trấn Nguyên Tử thấy vậy, cũng không khách sáo nữa, lập tức ngồi xếp bằng bắt đầu hấp thu luồng Hồng Mông Tử Khí này!

Trăm năm trôi qua trong chớp mắt, Hồng Mông Tử Khí trong tay Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng bị hắn hấp thu vào trong cơ thể!

Long Vương thấy vậy, trong mắt lập tức lóe lên một tia sáng, một âm thanh xuyên thấu linh hồn lập tức từ miệng Long Vương truyền ra!

Nhưng đạo âm thanh đó đối với Trấn Nguyên Tử, lại như cam lộ, lập tức cứu vớt đạo tâm đã khô héo từ lâu!

Theo thời gian, khí tức trên người Trấn Nguyên Tử ngày càng ngưng luyện, nhưng lại có cảm giác như kiếm giấu trong vỏ!

Long Vương thấy vậy không khỏi âm thầm gật đầu, sau đó thở

phào một hơi dài!

"Ầm…!" Cùng với một tiếng nổ lớn, thân thể Trấn Nguyên Tử lập tức bay lên không, lơ lửng giữa trời đất!

"Cách bao nhiêu năm, pháp lực cuối cùng cũng đạt đến đỉnh phong, mệt chết bản hoàng!" Long Vương sau khi nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt ghét bỏ nói!

Giọng Long Vương vừa dứt, chân trời tử khí cuồn cuộn, khí lành vạn trượng rủ xuống, hào quang rực rỡ, đất nở sen vàng, muôn vàn dị tượng đột nhiên sinh ra!

"Ai thành Thánh!" Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đánh cờ cảm nhận được dị tượng trên trời, lập tức biến mất khỏi đại điện, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Vạn Thọ Sơn!

"Xem ra cục diện thiên hạ lại sắp biến động!" Thái Thanh Lão Tử vẻ mặt ngưng trọng nói!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, thản nhiên nói: "Sư huynh yên tâm, Trấn Nguyên Tử tuy thành Thánh, nhưng sau lưng không một bóng người, chúng ta không cần phải sợ!" Giọng Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, trên mặt Thái Thanh Lão Tử lập tức nở nụ cười, sau đó phất tay áo, ngẩng đầu sải bước vào trong đại điện!

"Chúc mừng Trấn Nguyên Tử đạo hữu thành Thánh!" Chúng sinh linh Hồng Hoang vội vàng quỳ lạy!

Cách Lục Thánh thành Thánh đã qua mấy vạn năm, trong những năm này, vô số người tu luyện Chuẩn Thánh đỉnh phong đang tìm kiếm cơ duyên thành Thánh, nhưng cuối cùng không ai có thể bước ra một bước!

"Chúc mừng Trấn Nguyên Tử đạo hữu hôm nay chứng đạo thành Thánh, bản hoàng xin ở đây chúc mừng đạo hữu!" Long Vương thấy

Trấn Nguyên Tử đã thành Thánh, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Như vậy, chuyện Hồng Vân Lão Tổ năm xưa nhờ Long Vương cũng đã hoàn thành!

Trấn Nguyên Tử chậm rãi đáp xuống đất, một thân áo bào trắng bay trong gió, thổi bay ba ngàn sợi tóc bạc phơ!

"Đa tạ Long Vương đạo hữu đã thành toàn, nếu không, bần đạo không biết còn phải tốn bao nhiêu năm nữa mới có thể bước ra bước này!" Long Vương nghe vậy, thản nhiên xua tay!

Nhưng nghĩ đến Hồng Hoang vạn tộc, Long Vương biết, không thể ở lại đây lâu, nếu không cục diện đại lục Hồng Hoang sẽ rơi vào một trạng thái kỳ diệu!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, trong tộc bản hoàng có chút chuyện cần xử lý, xin đi trước một bước!" "Nếu Trấn Nguyên Tử đạo hữu có việc tìm bản hoàng, thì đến bờ Đông Hải!" Giọng Long Vương vừa dứt, Trấn Nguyên Tử liền thản nhiên nói: "Long Vương đạo hữu chờ chút, đợi bần đạo giao phó một số chuyện liền cùng đạo hữu lên đường!" Lời của Trấn Nguyên Tử khiến Long Vương lập tức không biết phải làm sao, không ở nhà trông cây nhân sâm lại đi theo bản hoàng đến bờ Đông Hải làm gì!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, có ý gì?" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, cười nói: "Bần đạo tuy đã thành Thánh, nhưng lại thiếu kinh nghiệm, cho nên bần đạo muốn đi theo đạo hữu đến Hồng Hoang rèn luyện một phen!" Long Vương nghe vậy, thản nhiên gật đầu!

Nhưng Tây Phương nhị thánh sau khi biết Trấn Nguyên Tử đột phá Thánh nhân, lại vẻ mặt kinh ngạc, rồi chuyển thành kinh hoảng!

Dù sao họ rất rõ, lúc săn giết Hồng Vân Lão Tổ, hai người đã

nhiễu loạn thiên cơ!

Cách bao nhiêu năm, Trấn Nguyên Tử đã đột phá Thánh nhân cảnh giới, như vậy, hai người sẽ phải đối mặt với nguy cơ to lớn!

Trấn Nguyên Tử sau khi giao phó xong mọi việc, liền cùng Long Vương đến bờ Đông Hải!

"Long Vương đạo hữu, không biết tiếp theo ngài có dự định gì?" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Thống nhất Hồng Hoang!" Trấn Nguyên Tử mắt tròn mắt dẹt nhìn Long Vương, cũng không ngờ chí hướng của Long Vương lại xa vời đến vậy!

"Long Vương đạo hữu, Thần Đình tuy mạnh, nhưng ngài nên suy nghĩ kỹ rồi hãy hành động!" Long Vương nhìn Trấn Nguyên Tử vẻ mặt nghiêm túc, không khỏi thản nhiên nói: "Bây giờ Yêu tộc và Vu tộc đã bị diệt sạch, còn các tộc khác trong Hồng Hoang, như cát rời, muốn diệt, dễ như trở bàn tay!" Một luồng sát ý từ trong mắt Long Vương lập tức lóe lên, ngay cả Trấn Nguyên Tử, cũng không khỏi vì đó mà sợ hãi!

Nhưng luồng sát ý đó như mây khói sau mưa, lập tức biến mất không tăm tích, Trấn Nguyên Tử thấy vậy, lập tức thức thời ngậm miệng lại!

Bờ Đông Hải!

Trên bầu trời, từng điểm tử khí chậm rãi lượn lờ, và thỉnh thoảng lại tỏa ra một luồng uy áp mạnh mẽ!

Lúc này các gia tướng Thần Đình ngay cả vào trong Thần Đình cũng không dám, đúng lúc này, một bóng người chật vật, từ trong Thần Đình loạng choạng chạy ra!

Chương 154

"Trời ạ, ai làm chuyện tốt này vậy!" Người đi ra chính là Thanh Long, chỉ là lúc này khí tức trên người hắn đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong!

"Thanh Long trưởng lão, không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại có uy áp khủng bố như vậy!" Thanh Long nghe vậy, không khỏi vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Cũng không biết ba người đó vị nào đang đột phá Thánh nhân, cho nên mới tỏa ra uy áp mạnh mẽ như vậy!" Các gia tướng nghe vậy, lập tức reo hò, dù sao như vậy có nghĩa là trong Thần Đình có hai vị Thánh nhân, không cần phải sợ các chủng tộc khác gây khó dễ!

Cùng với sự diệt vong của Yêu, Vu hai tộc, một số chủng tộc có thực lực, sớm đã rục rịch!

Thần Đình tuy đã đồ diệt Yêu, Vu hai tộc, nhưng đối với địa bàn của hai tộc lại không hề quản lý!

Đối với những chủng tộc đó, đây là một chiếc bánh lớn, cho nên sớm đã nhắm vào nơi Yêu tộc và Vu tộc từng ở!

Nhưng đối với tất cả những điều này, Thần Đình không hề can thiệp, chờ đợi Long Vương trở về, ngàn năm đã qua, trên Hồng Hoang lại xuất hiện mấy thế lực bá chủ!

Chỉ là thực lực của mấy vị bá chủ này kém xa Yêu tộc và Vu tộc lúc trước, chỉ vì thấy Thần Đình không có ý định tiếp quản Yêu Vu hai tộc, liền ra tay trước, để trở thành bá chủ một phương!

"Thu…!" Cùng với một tiếng gào thét lớn, một con hỏa phượng từ

trên trời giáng xuống, bay lượn quanh Thần Đình mãi không chịu rời đi!

Đúng lúc này, Nguyên Phượng đột nhiên phá không xuất hiện, con hỏa phượng đó đâm thẳng vào Nguyên Phượng!

Chỉ thấy Nguyên Phượng chậm rãi mở rộng vòng tay, pháp lực quanh thân dâng trào, hỏa phượng gầm thét lướt qua, xuyên thẳng qua thân thể Nguyên Phượng, nhưng Nguyên Phượng lại không có một vết thương nào!

Và khí tức trên người nàng cũng tăng lên rất nhiều, nhưng con hỏa phượng đó lại một lần nữa đổi hướng, lại một lần nữa lao về phía Nguyên Phượng!

"Hừ!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của Nguyên Phượng, chỉ thấy một đạo hồng quang lóe lên, con hỏa phượng đó lập tức bị nhốt trong hư không, không còn chút sức lực nào để chống cự!

Nguyên Phượng đưa một tay ra hiệu, lập tức quanh thân hồng quang lóe lên, uy thế của Thánh nhân lập tức bùng nổ!

"Cảnh tượng thế này sao có thể thiếu bần đạo!" Một thân hình hùng vĩ lập tức xuất hiện trên bầu trời!

Trong khoảnh khắc, vạn thiên tử vân trút xuống như mưa, khí lành vạn trượng rủ xuống, hào quang rực rỡ, đất nở sen vàng, muôn vàn dị tượng đột nhiên sinh ra!

Nhưng đúng lúc này, khí lành đột nhiên nứt ra, tiếp đó một tiếng rồng ngâm vang khắp chín tầng trời, một con hồng long lập tức bay cao trên chín tầng trời!

Trong Lăng Tiêu Cung!

Đạo Tổ Hồng Quân lập tức mở mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía xa!

Hạo Thiên vội vã từ ngoài đại điện chạy vào!

"Đạo Tổ, xảy ra chuyện lớn rồi!" Chỉ thấy Đạo Tổ khẽ gật đầu, thản nhiên nói: "Ta đã biết, chuyện này để sau hãy bàn!" Hạo Thiên nghe vậy, lập tức đứng bên cạnh Đạo Tổ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía nơi có tử khí!

Chỉ nghe Đạo Tổ Hồng Quân lẩm bẩm: "Long Vương cuối cùng vẫn là một biến số, không giết, trong lòng bần đạo khó yên!" Hạo Thiên nghe vậy, trên mặt lập tức đầy sát ý!

"Các ngươi yên tâm, chuyện bần đạo đã hứa, bần đạo tự nhiên sẽ làm, chỉ là bây giờ thời cơ chưa chín muồi!" Hạo Thiên nghe vậy, lập tức lại trở nên bình tĩnh!

"Cung chúc đạo hữu thành Thánh!" Trong vòng trăm vạn dặm, vạn vật đều phủ phục trên đất, vẻ mặt cung kính nhìn Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long trên bầu trời!

Nhưng đúng lúc này, một cú đá lớn đột nhiên đạp tới, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long không kịp né, lập tức bị đạp xuống lòng đất!

"Bành…!" Cùng với một tiếng nổ lớn, trên Đông Hải lập tức dấy lên sóng lớn vạn trượng!

"Ai đó!" Vân Phượng vẻ mặt nghiêm túc nhìn quanh, nhưng lúc này một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên truyền vào tai mọi người!

"Vừa mới nhập Thánh đã dám giương oai diễu võ như vậy, quả là không biết sống chết!" Long Vương lạnh lùng đứng trong hư không, vẻ mặt nghiêm túc nhìn mọi người trên Đông Hải!

Trấn Nguyên Tử đứng sau lưng Long Vương vẻ mặt ngơ ngác nhìn Long Vương, thực sự không hiểu tại sao Long Vương lại ra tay với Thủy Kỳ Lân và Chúc Long!

Trấn Nguyên Tử chưa kịp hỏi, Long Vương đã thản nhiên nói:

“Làm người không thể quá ngông cuồng, nếu không dễ chết trên đường!” Giọng Long Vương vừa dứt, Trấn Nguyên Tử thản nhiên nói: “Cương quá dễ gãy!” Chỉ thấy Long Vương thản nhiên gật đầu, sau đó lật tay một cái, pháp lực quanh thân dâng trào, tung một chưởng về phía Thủy Kỳ Lân, Chúc Long đang đứng trên mặt nước!

“Bành…!” Một tiếng nổ lớn theo sau đó, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long ứng tiếng, rơi xuống vực nước vạn trượng!

Nhưng sau đó, tất cả khí tức đều biến mất không tăm tích, không còn chút khí tức nào!

Nguyên Phượng thấy cảnh này, không khỏi nhíu mày, hoàn toàn không biết ai đã ra tay!

Mà Chúc Long cũng vẫn không hiện thân, lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt!

Lúc này Thủy Kỳ Lân, Chúc Long vẻ mặt suy sụp đứng trên mặt nước!

“Hai người không sao chứ?” Nguyên Phượng nhẹ giọng hỏi, nhưng hai người lại không có chút động tĩnh nào, lặng lẽ đứng trên Đông Hải, không biết đang suy nghĩ gì!

“Sao rồi?” Đúng lúc này, một giọng nói bá khí mười phần đột nhiên truyền vào tai tất cả mọi người có mặt, khiến thân hình mọi người lập tức run lên!

“Đại ca!” Nguyên Phượng thấy người đến là Long Vương, lập tức lộ ra một tia vui mừng, nhưng rất nhanh lại bị lo lắng bao phủ!

“Đã xảy ra chuyện gì, sao hai người lại ra nông nỗi này!” Nguyên Phượng nhìn Long Vương vẻ mặt nghiêm túc, thản nhiên nói: “Hai người họ vừa đột phá Thánh nhân cảnh, nhưng không biết bị vị đạo hữu nào đó ra tay giáo huấn một phen!” Long Vương nghe vậy, không

khỏi nhíu mày, thản nhiên nói: "Kể lại chuyện đã xảy ra!" "Ngay trước khi đại ca về!" Long Vương nghe vậy, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thản nhiên nói: "Không thể nào, bản hoàng lúc về căn bản không thấy người nào khác!" Trấn Nguyên Tử nhìn biểu cảm vi diệu của Long Vương, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ: "Thật là thần nhân!" Biểu cảm trên mặt Long Vương như thật, nếu Trấn Nguyên Tử không ở bên cạnh Long Vương, có lẽ cũng sẽ tin lời của Long Vương!

"Được rồi, hai người cũng đừng thất vọng nữa!" "Ngay cả bản hoàng cũng không cảm nhận được người đó, hai người sao có thể là đối thủ!" Chúc Long, Thủy Kỳ Lân vẻ mặt hổ thẹn ngẩng đầu, nói: "Đại ca, hiền đệ làm mất mặt huynh rồi!" Long Vương nghe vậy, cười nói: "Chuyện này hy vọng các ngươi ghi nhớ, người ngoài có người, trời ngoài có trời!" "Đừng tưởng rằng đột phá Thánh nhân là vô địch thiên hạ, trong Hồng Hoang còn có quá nhiều điều chưa biết!" Chúc Long, Thủy Kỳ Lân nhìn Long Vương vẻ mặt nghiêm túc, liền cũng gật đầu thật mạnh!

Long Vương thấy vậy, thản nhiên nói: "Đi thôi, về Thần Đình trước, chuẩn bị xuất chinh vạn tộc!" Bây giờ Trấn Nguyên Tử không còn gì để nói, trong Thần Đình có năm vị Thánh nhân, đối với các chủng tộc khác, không khác gì chuyện hoang đường!

Đạo Tổ Hồng Quân môn hạ có nhiều đệ tử ký danh, nhưng lại chỉ có sáu vị thân truyền đệ tử thành Thánh!

Chương 155

Xem ra, Đạo Tổ Hồng Quân cũng không bằng Thần Đình!

"Các vị, đã chuẩn bị xong chưa?" Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn tất cả các gia tướng Thần Đình có mặt, cũng khiến mọi người lập tức trong lòng căng thẳng, không dám thở mạnh!

"Đại ca, huynh cứ ra lệnh, tiếp theo chúng ta bắt đầu từ đâu!" Thủy Kỳ Lân lại một lần nữa trở nên hăm hở, vẻ mặt đầy chiến ý nhìn Long Vương, Long Vương thấy vậy, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: lại đánh vô ích rồi, lần sau phải dùng thêm chút sức, không thì Chúc Long có chút tiến bộ…!

"Đại ca, huynh nói nhanh lên, ta thực sự có chút không đợi được nữa rồi!" Long Vương nghe vậy không kinh ngạc, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn hai người, cảm giác hai người bệnh đã vào xương, không thể cứu chữa được nữa!

"Hai người lui xuống trước cho bản hoàng, đợi bản hoàng sắp xếp xong việc này, sẽ cùng hai người thảo luận kỹ hơn!" Giọng Long Vương vừa dứt, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long vẻ mặt sợ hãi rụt đầu lại!

Nguyên Phượng thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, sau đó cũng vẻ mặt bất đắc dĩ gật đầu!

Cách trận chiến Vu tộc chưa đến ngàn năm, có thể biết, hai người hiếu chiến đến mức nào!

Lập tức, các gia tướng Thần Đình vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương, chờ đợi Long Vương bố trí kế hoạch tiếp theo, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng với vẻ mặt nghiêm túc!

"Thần Đình đã có năm vị Thánh nhân, bản hoàng quyết định chia

quân làm hai đường, nam bắc hai mặt đồng thời tiến quân, một đường quét ngang, thống nhất Hồng Hoang!" Trấn Nguyên Tử nhìn Long Vương đầy sát ý, nhất thời không biết nên nói gì!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, có lời cứ nói thẳng, không cần phải ấp úng!" Long Vương nhìn Trấn Nguyên Tử đang muốn nói lại thôi, vẻ mặt bình tĩnh nói!

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, vẻ mặt lo lắng nói: "Long Vương đạo hữu, nếu chúng ta một đường nghiền ép đi, có phải sẽ có chút đi ngược lại thiên đạo không?" Long Vương nghe vậy, cũng lộ ra vẻ mặt lo lắng, dù sao lời của Trấn Nguyên Tử không sai, nếu sát lục quá nhiều, thiên đạo cũng sẽ không cho phép!

Trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, sau đó một luồng sát ý lập tức bùng phát, thản nhiên nói: "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!" Các gia tướng nghe vậy, cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, sau đó một luồng sát ý nồng đậm lập tức bùng phát!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, còn có ý kiến nào khác không!" Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử thấy vậy thản nhiên nói: "Hiện tại không có, nhưng sợ nhất là vạn tộc liên minh!" Giọng Trấn Nguyên Tử vừa dứt, Yêu Sư Côn Bằng thản nhiên nói: "Bần đạo có một kế có thể giải quyết chuyện này!" Long Vương nghe vậy không khỏi nhíu mày, sau đó thản nhiên nói: "Không biết Côn Bằng đạo hữu có cách gì?" Chỉ thấy Yêu Sư Côn Bằng mỉm cười, sau đó thản nhiên nói: "Long Vương đạo hữu đã nói, đại quân Thần Đình sẽ chia làm hai quân từ nam bắc xuất quân!" "Nhưng nếu hai quân ở giữa lại chia làm hai quân, vạn tộc làm sao có cơ hội mưu đồ?" Ba ba ba…!

Yêu Sư Côn Bằng vừa nói xong, Long Vương không khỏi vỗ tay khen ngợi!

“Không hổ là Yêu Sư Côn Bằng trí đa tinh!” Yêu Sư Côn Bằng nghe vậy, vẻ mặt khiêm tốn nói: “Biết một chút, biết một chút!” Nhưng sau khi nói xong câu đó, tất cả mọi người lập tức quay đầu về phía Long Vương, hoàn toàn phớt lờ hắn!

Yêu Sư Côn Bằng thấy vậy, chỉ có thể gia nhập tổ hợp u sầu của Chúc Long, Thủy Kỳ Lân!

“Ai…!” “Huynh đệ, sớm biết hôm nay, hà tất lúc trước!” Thủy Kỳ Lân vẻ mặt tiếc nuối nói, nhưng lúc này đột nhiên nghe thấy một tin tức khiến hắn phấn khích!

“Hiện tại Thần Đình thiếu quân tiên phong, không biết chư vị có ai nguyện ý thân chinh?” Giọng Long Vương vừa dứt, Chúc Long và Thủy Kỳ Lân hai người nhìn nhau, trực tiếp đứng ra!

“Đại ca, bần đạo cho rằng chuyện này giao cho hai huynh đệ chúng ta, đại ca có thể yên tâm!” Thủy Kỳ Lân vẻ mặt nghiêm túc nói, Long Vương lại không khỏi nhíu mày!

Nhưng cũng đúng như lời Thủy Kỳ Lân, quân tiên phong không ai khác ngoài hai người này!

Tu vi của những người khác chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, khó mà phục chúng, nhưng hai người này lại có chút hành động theo cảm tính, dễ gây chuyện!

Long Vương trầm tư một lúc, thản nhiên nói: “Hai người có thể làm tiên phong, nhưng hai người phải nghe theo lời của Trấn Nguyên Tử đạo hữu!” “Nếu không, đợi về, ta đánh không gãy chân chó của các ngươi!” Chúc Long, Thủy Kỳ Lân nghe vậy, vẻ mặt tươi cười nhìn Long Vương, thản nhiên nói: “Yên tâm đi đại ca!” Long Vương thấy vậy, mặt mày nghiêm túc nhìn Trấn Nguyên Tử, thản nhiên nói: “Trấn Nguyên Tử đạo hữu, hai người này bản hoàng giao cho ngươi!” “Dẫn hai người này cùng trăm vạn đại quân Thần Đình từ

phương nam xuất phát, nếu hai người này dám không nghe lời ngươi, cứ đánh mạnh cho bản hoàng!" Trấn Nguyên Tử nghe xong câu này, lại không khỏi nhíu mày, trong lòng không khỏi nói: "Bần đạo sao có thể là đối thủ của hai con ma cuồng chiến đấu này chứ?" Nhưng tên đã lên dây không thể không bắn, Trấn Nguyên Tử cuối cùng cũng chỉ có thể cứng đầu nhận lấy!

"Bần đạo nhất định sẽ quản thúc tốt Chúc Long đạo hữu và Thủy Kỳ Lân đạo hữu!" "Không biết Long Vương đạo hữu để ta dẫn trăm vạn đại quân đến phương nam, vậy phương bắc thì sao!" Giọng Trấn Nguyên Tử vừa dứt, Long Vương thản nhiên nói: "Phương bắc có bản hoàng tự mình xuất chinh, vừa hay đi gặp mấy vị người quen cũ!" Trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, vẻ mặt tươi cười nhìn bầu trời phương bắc!

Ở phương bắc cũng chỉ có Tiệt giáo giáo chủ Thông Thiên giáo chủ, Trấn Nguyên Tử thấy vậy không khỏi mặc niệm cho Thông Thiên giáo chủ!

Ngày hôm sau!

Trăm vạn đại quân Thần Đình tập kết bên ngoài Đông Hải, chiến ý ngút trời khiến bầu trời cũng ảm đạm!

Long Vương đứng trên trăm vạn đại quân, vẻ mặt nghiêm túc nhìn các tướng lĩnh dưới chân!

"Hy vọng các ngươi đều có thể sống sót trở về, sau trận đại chiến này, Thần Đình chúng ta sẽ đứng trên đỉnh Hồng Hoang!" "Yêu cầu của bản hoàng đối với các ngươi chỉ có một, dốc hết sức mình để sống sót!" Giọng Long Vương vừa dứt, từng tiếng hét vang lên trong hư không!

"Chiến!" "Chiến!" "Chiến!" Âm thanh ngày càng lớn, hét lên khí thế vốn có của Thần Đình!

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, quay lại phất tay một cái, nói: "Xuất phát!" U u u…!

Khoảnh khắc, một tiếng tù và dài vang lên trên Thần Đình!

Khi Thủy Kỳ Lân và Chúc Long hớn hở chuẩn bị rời đi, sắc mặt Long Vương lại đột nhiên âm trầm!

"Hai người tốt nhất là tiến hành theo kế hoạch cho ta, nếu không…!" Nửa câu sau của Long Vương tuy không nói ra, nhưng Chúc Long, Thủy Kỳ Lân đã hiểu ý của Long Vương!

Thủy Kỳ Lân vẻ mặt thản nhiên nói: "Yên tâm đi đại ca, ta biết tầm quan trọng của sự việc, tuyệt đối sẽ không làm loạn!" Long Vương nghe vậy, lật tay một cái, Đông Hoàng Chung lập tức xuất hiện trong tay!

"Cái này hai người cầm lấy, có lẽ trên đường sẽ gặp một số tình huống đặc biệt!" Chúc Long hai người nghe vậy cũng không hề khách sáo, Thủy Kỳ Lân trực tiếp thu vật này vào trong khánh vân, Long Vương mới để hai người đi!

Nhìn trăm vạn đại quân dần dần đi xa, Long Vương trong lòng cảm thấy vô cùng bồi hồi, quay người liền biến mất bên cạnh Nguyên Phượng!

"Đi thôi, chúng ta cũng nên xuất phát rồi!" Giọng Long Vương vừa dứt, mấy trăm bóng người lập tức phá không, theo sau Long Vương lập tức biến mất ở Đông Hải!

Vì hành động của Thần Đình, đại lục Hồng Hoang lập tức hỗn loạn!

Đặc biệt là mấy thế lực lớn từng chịu thiệt thòi từ Thần Đình!

Ban đầu mấy thế lực lớn ngây thơ cho rằng Long Vương không thèm để ý đến địa bàn nhỏ bé, cũng không nghĩ Thần Đình sẽ đánh

một đòn hồi mã thương!

Nhưng đối với họ, địa bàn của Vu Yêu hai tộc là miếng thịt béo bở, sao có thể dễ dàng nhả ra!

Long Vương đã thấy trước kết cục như vậy, dù sao chỉ có giết một người để răn trăm người, mới có thể thực sự đạt được mục đích của việc sát lục!

Chương 156

"Thần Đình xuất binh, các vị tướng lĩnh có diệu kế gì không?" Cùng với sự xuất động của đại quân Thần Đình, vạn tộc lúc này cũng bắt đầu hoảng loạn!

Đối với vạn tộc mà nói, đây là thế lực căn bản không thể đối kháng, trừ phi tất cả các chủng tộc liên minh lại!

Nếu không, thứ chờ đợi họ chỉ có tử vong!

Hồng Hoang vạn tộc, lợi ích đan xen, lại chẳng ai phục ai, cho dù liên minh cũng đều mang ý đồ riêng!

"Hồng Hoang vạn tộc, bần đạo đến rồi!" Sau khi Thủy Kỳ Lân đến đại lục Hồng Hoang, liền gào thét lên trời cao!

Điều này khiến Trấn Nguyên Tử cũng không biết nên nói gì, ngay sau đó nghiêm túc nói: "Thủy Kỳ Lân đạo hữu, chuẩn bị nghênh chiến đi!" Trấn Nguyên Tử ngưng mắt nhìn bộ lạc ở phía xa, gương mặt đầy sát ý nói!

Thủy Kỳ Lân nghe vậy, lập tức xoa tay mài quyền, một bộ dáng hừng hực muốn thử!

"Đại quân nghe lệnh, kẻ đầu hàng không giết!" Giọng Trấn Nguyên Tử vừa dứt, một luồng sát ý ngút trời lập tức phun trào, tinh thần trên cửu thiên cũng lung lay sắp đổ!

"Giết!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của Thủy Kỳ Lân, trăm vạn đại quân lập tức như ngựa hoang thoát cương, lao vút đi!

Trong khoảnh khắc, cát bay đá chạy, bụi vàng mịt mù, kèm theo một luồng sát ý ngút trời!

"Thần Đình đến rồi...!" Bộ lạc ở xa khi thấy cảnh này, lập tức

chạy về trung ương bộ lạc!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, không khỏi nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Đều tại đại ca, tạo ra uy thế lớn như vậy!" "Két...!" Theo một tiếng kêu ré, trời đất tối sầm, chỉ thấy một con chim lớn trong nháy mắt xé rách hư không, bay lượn trên cửu thiên!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, mặt vẫn không vui nói: "Lão tạp mao, dám bay lượn trên đầu bần đạo, chán sống rồi sao!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của Thủy Kỳ Lân, hai chân hắn lập tức hơi khuỵu xuống, rồi bật lên khỏi mặt đất!

Trong khoảnh khắc, mặt đất nứt toác, kéo dài đến vạn dặm!

Nhưng đúng lúc này, một luồng sát ý lạnh lẽo nháy mắt quét qua đại địa!

"Thần Đình, Bằng tộc ta tự hỏi chưa từng chọc vào Thần Đình, cớ sao các người lại khổ sở ép bức!" Nhưng Thủy Kỳ Lân không có nhiều thời gian nghe hắn lải nhải, đánh trước rồi nói sau!

Chỉ thấy pháp lực toàn thân Thủy Kỳ Lân cuồn cuộn, ánh sáng ngũ hành lập tức bao bọc lấy hắn!

"Ồn ào!" Một quyền tung ra, tinh thần lập tức vỡ nát, một luồng uy áp kinh khủng lan tỏa!

"Ầm...!" Nhưng đúng lúc này, một tia chớp nháy mắt xé rách bầu trời, con Đại Bằng kia đã tránh được một đòn của Thủy Kỳ Lân!

"Kẻ cuồng vọng, thật sự cho rằng Bằng tộc ta có thể tùy ý bắt nạt sao?" Thủy Kỳ Lân lặng lẽ nhìn con chim Đại Bằng trước mắt, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, con lão tạp mao này chạy thật nhanh!

"Lão tạp mao, có giỏi thì đừng chạy!" Lúc này Thủy Kỳ Lân mặt mày khó chịu nói, nhưng hành vi của hắn trong mắt chim Đại Bằng lại như một kẻ thiểu năng!

Ai lại ngốc đến mức đứng yên cho người khác đánh, nhưng ngay khi chim Đại Bằng đang dương dương tự đắc, Thủy Kỳ Lân không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt nó!

"Lão tạp mao, chạy nữa cho bần đạo xem!" Chỉ trong chốc lát, Thủy Kỳ Lân tung ra một quyền, cửu thiên tinh thần cũng không khỏi che mắt lại!

Chim Đại Bằng như một ngôi sao băng bay về phía chân trời, chỉ thấy cây cổ thụ vạn dặm xa xôi lập tức đổ sập, sau đó tung lên vạn trượng bụi trần!

"Lải nhải, bần đạo cho phép ngươi nói chuyện sao?" Thủy Kỳ Lân khinh bỉ nói, nhưng câu nói này truyền vào tai Bằng tộc lại nghe vô cùng khó chịu!

Người mặt dày vô sỉ đã thấy nhiều, nhưng kẻ vô sỉ đến mức này thì chim Đại Bằng mới gặp lần đầu!

"Thủy Kỳ Lân, dám đánh lén bần đạo!" Chỉ thấy một tia chớp lóe lên, chim Đại Bằng lập tức bay về trong tộc!

Thủy Kỳ Lân quan sát chủng tộc kỳ lạ này, tuy là một đám chim, lại có thể dẫn động lôi điện chi đạo!

"Thủy Kỳ Lân đạo hữu, chớ có nóng giận!" Trấn Nguyên Tử chậm rãi đi đến trước mặt mọi người, bình tĩnh quét mắt nhìn đám chim Đại Bằng có mặt!

"Long Vương đã có lệnh, kẻ đầu hàng không giết, nếu không, thứ chờ đợi chỉ có bị diệt tộc!" Sát ý ngút trời lập tức từ trên người Trấn Nguyên Tử tỏa ra, khiến Bằng tộc không khỏi rùng mình một cái!

Nhưng sự cao ngạo bẩm sinh khiến Bằng tộc căn bản không thể hạ mình!

"Đầu hàng?" "Bảo Bằng tộc ta đầu quân cho Thần Đình, các

ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày sao?" Tộc trưởng Bằng tộc vừa dứt lời, Trấn Nguyên Tử liền nhíu mày, nói: "Đạo hữu đừng tự làm lỡ dở, sau lưng còn có mấy vạn tộc nhân!" "Nếu vì quyết định sai lầm của ngươi, có thật sự xứng đáng với tộc nhân sau lưng không?" Nhưng lúc này, tộc nhân Bằng tộc lại lớn tiếng hô: "Tộc trưởng, chúng ta không sợ!" "Bằng tộc sao có thể không có ngạo cốt!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không khỏi nhàn nhạt lắc đầu, nói: "Đúng là không biết sống chết!" Trong khoảnh khắc, một luồng sát khí từ trên người Trấn Nguyên Tử chậm rãi tỏa ra, hắn gầm lên: "Giết!" Lập tức, trăm vạn đại quân Thần Đình liền lao về phía Bằng tộc!

Thủy Kỳ Lân và Chúc Long đang hừng hực khí thế lại càng điên cuồng, hai tay vung vẩy, máu thịt bay tứ tung, từng cỗ thi thể lạnh lẽo rơi xuống mặt đất!

Tộc trưởng Bằng tộc thấy vậy, mặt mày dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu lao về phía Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, liền giơ quyền lên, nhưng chim Đại Bằng trời sinh mang theo lôi điện, khiến Thủy Kỳ Lân thực sự có chút khó chịu!

"Lão tạp mao, tìm đường chết!" Cùng với tiếng gào của Thủy Kỳ Lân, một luồng khí tức kinh khủng lập tức từ trên người hắn tỏa ra!

"...Thánh uy, đã nhập Thánh!" Tộc trưởng Bằng tộc trố mắt kinh ngạc nhìn tất cả, Thủy Kỳ Lân vừa nãy còn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong nháy mắt đã nhập Thánh khiến hắn có chút không hiểu nổi!

Lúc này Chúc Long lại nhìn Thủy Kỳ Lân với vẻ mặt hâm mộ, lẩm bẩm: "Đánh nhau mà không gọi bần đạo!" Ngay sau đó hai tay vung vẩy, từng con chim Đại Bằng bị tàn sát không thương tiếc!

"Bần đạo đã sớm đột phá Thánh nhân, nhưng Bằng tộc các ngươi

lại dám đối địch với Thần Đình, vậy thì không thể giữ lại!" Thủy Kỳ Lân khinh miệt nhìn tộc trưởng Bằng tộc trước mắt, rồi dậm một chân, mặt đất rung chuyển!

Tộc trưởng Bằng tộc nằm trong hố sâu với vẻ mặt khó tin, nhưng đúng lúc này, Trấn Nguyên Tử chậm rãi đi đến bên cạnh hắn!

"Thánh nhân của Thần Đình ta sớm đã vượt qua hai con số, một Bằng tộc nhỏ bé lại dám chống lại Thần Đình ta, đúng là không biết sống chết!" "Bần đạo hỏi lại một câu cuối, thần phục hay là chết!" Chỉ thấy tộc trưởng Bằng tộc vùng vẫy đứng dậy từ trong hố sâu, Trấn Nguyên Tử thấy vậy, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, một thân sát ý không hề che giấu!

"Bành...!" Một tiếng động lớn vang lên, chỉ thấy tộc trưởng Bằng tộc quỳ thẳng xuống đất, mặt đầy vẻ hổ thẹn!

Chương 157

"Bằng tộc ta nguyện ý quy phụ Thần Đình!" Trong khoảnh khắc, tộc trưởng Bằng tộc lập tức ngồi phịch xuống đất, giống như một ông lão ngoài sáu mươi!

Nhưng sau khi nói xong câu đó, rất nhiều tộc nhân Bằng tộc lập tức đỏ hoe mắt, sau đó chỉ có thể vây quanh tộc trưởng của mình!

"Ta hận a...!" Lúc này, một con Đại Bằng bay lên không trung, tụ vạn dặm hỗn độn chi khí vào thân, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, một thân lông vũ theo gió bay đi, lập tức có những điểm hồng quang lóe lên!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, không nói hai lời, bàn tay lật một cái, pháp lực toàn thân cuồn cuộn kéo tất cả chiến sĩ Thần Đình ra xa vạn dặm, để tránh bị ảnh hưởng!

"Bần đạo chết, cũng không muốn làm con rối cho người khác!" Sau một tuần trà!

"Bành...!" Cùng với một tiếng nổ lớn, trời đất rung chuyển, vạn vật chìm trong tĩnh lặng, ngay cả tộc trưởng Bằng tộc cũng cảm thấy vô cùng tê dại!

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, chậm rãi bước xuống từ hư không, nhàn nhạt nói: "Thần Đình ta sẽ không ràng buộc các ngươi, nhưng nếu Thần Đình cần, không được có bất kỳ lý do gì để thoái thác!" Trấn Nguyên Tử mặt mày nghiêm túc quét mắt nhìn mọi người, sát ý từ từ hiện lên!

Tộc trưởng Bằng tộc nghe vậy, không biết là vì sợ hãi hay vì kích động, thân thể cứng đờ cứ run rẩy không ngừng!

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, mặt không biểu cảm rời khỏi nơi đây!

Trận chiến hôm nay đã hoàn toàn đánh ra khí thế của Thần Đình, những bộ tộc yếu ớt muốn đứng bên bờ xem lửa giờ cũng nên có một phương hướng rồi!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Ánh mắt Thủy Kỳ Lân, Chúc Long nóng rực nhìn Trấn Nguyên Tử, nhưng chiến ý trong mắt đã bán đứng hai người họ!

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, không khỏi xoa trán, bất đắc dĩ nhìn hai người trước mặt!

"Tiếp tục đi về phía nam, tuân theo lời của Long Vương đạo hữu, kẻ đầu hàng không giết!" Trấn Nguyên Tử vừa dứt lời, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long không nói hai lời liền bay về phía xa, còn đại quân Thần Đình ở vạn dặm xa xôi đã sớm bị hai người ném ra sau đầu!

"Sư đệ, Thần Đình đã bắt đầu hành động, bần đạo phải về Thủ Dương sơn bố trí trước!" Bên trong Ngọc Hư Cung, Thái Thượng Lão Tử cáo biệt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng giữa đại điện vẫn còn một ván cờ chưa kết thúc!

"Sư huynh, vội vàng làm gì?" "Long Vương muốn thống nhất vạn tộc, người thấy có thực tế không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười tủm tỉm nhìn Thái Thượng Lão Tử, khiến Thái Thượng Lão Tử nhất thời có chút không hiểu!

"Sư huynh, bây giờ lão sư chưa hành động, bần đạo tự cho rằng, chúng ta không cần hành động!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt lời, Thái Thượng Lão Tử lại nhàn nhạt lắc đầu!

"Sư đệ, hành động của lão sư không phải là thứ chúng ta có thể phỏng đoán!" "Lão sư ra tay luôn mang theo thế sét đánh, đến lúc đó chúng ta mới bố trí, tất cả đều đã muộn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn

nghe vậy, cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc!

“Nếu đã như vậy, bần đạo cũng không giữ sư huynh nữa!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nhường đường cho Thái Thượng Lão Tử, Thái Thượng Lão Tử thấy vậy liền lắc mình rời đi!

Nhưng sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có chút âm tình bất định, không biết đang nghĩ gì!

Tam Thanh trông có vẻ hòa thuận, nhưng vì lợi ích tồn tại đã sớm rạn nứt trăm ngàn lỗ!

“Đại ca, chúng ta đi đâu vậy?” Lúc này trong một khu rừng, Nguyên Phượng ngơ ngác nhìn Long Vương!

Chỉ thấy Long Vương lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó nhìn về phía bầu trời xa xăm!

“Tuy nói là quả hồng phải lựa quả mềm mà bóp, nhưng bản hoàng lại thích làm ngược lại!” Nguyên Phượng nghe vậy, kinh ngạc nói: “Đại ca không phải là muốn đi tìm Thái Thản tộc chứ!” Long Vương nghe vậy, nhàn nhạt gật đầu!

“Đại ca, người không phải là chưa tỉnh ngủ đấy chứ!” Nguyên Phượng nghi ngờ nhìn Long Vương, sắc mặt Long Vương lập tức âm trầm xuống!

Thái Thản tộc là chủng tộc đứng đầu vạn tộc, Long Vương lại trực tiếp chọn Thái Thản tộc, đúng là điên rồi!

“Lời của bản hoàng có vấn đề sao?” Long Vương ngưng mắt nhìn Nguyên Phượng, nhàn nhạt nói.

Nguyên Phượng thấy vậy, trố mắt kinh ngạc lắc đầu!

Lúc này trong đầu Nguyên Phượng hiện lên một ý nghĩ, bần đạo là ai, bần đạo đang ở đâu!

“Bản hoàng tự có tính toán của mình, muốn nhanh chóng thống nhất vạn tộc, những chủng tộc mạnh mẽ này phải giải quyết trước!” “Nếu không để những chủng tộc này liên hợp lại, cho dù là Thần Đình cũng sẽ bị xé mất một miếng thịt!” Lời của Long Vương tuy rất bình thản, nhưng Nguyên Phượng thông minh, từ trong đó cảm nhận được sự lo lắng mãnh liệt của hắn!

Long Vương vừa dứt lời, liền lắc mình rời đi, Nguyên Phượng dẫn theo đại quân Thần Đình theo sát phía sau!

Tại một hẻm núi mây đen giăng kín, một đám người khổng lồ thân hình vạm vỡ đang chiếm cứ nơi đây, trong tay mỗi người đều cầm một cây cột đá khổng lồ, đó cũng chính là Thái Thản tộc mà Long Vương nói đến!

“Lão nhị, bên ngoài có động tĩnh gì không?” Một gã Thái Thản mặt mày dữ tợn, lưng đeo cột vàng nghiêm túc nhìn gã Thái Thản bên cạnh!

“Đại ca yên tâm, cho Thần Đình một trăm vạn lá gan, cũng không dám có ý đồ với Thái Thản tộc ta!” “Thái Thản tộc ta...!” “Bành...!” Hắn còn chưa nói xong, một tiếng động lớn đã từ bên ngoài truyền vào!

“Đại...

đại ca, không hay rồi, Thần Đình đánh tới!” “Cái gì!” Gã Thái Thản lưng đeo cột vàng kinh ngạc đứng dậy, rồi đi ra ngoài!

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Gã Thái Thản kia mỗi bước đi, mặt đất đều rung chuyển, khiến Long Vương không khỏi nhíu mày!

“Long Vương!” Một giọng nói âm trầm nháy mắt xé rách hư không, truyền vào tai các tướng sĩ Thần Đình!

Ngay sau đó chỉ thấy xa xa bụi mù cuồn cuộn, chim chóc bay loạn!

“Mẹ nó, đúng là một con trâu điên!” Long Vương khi thấy cảnh này, không khỏi bất đắc dĩ nói, Nguyên Phượng nghe vậy liền mím môi cười!

Chương 158

"Gào...!" Một tiếng gầm rú vang lên, chim thú trong sơn cốc lập tức bay tán loạn, Long Vương thấy vậy cũng không khỏi nhíu mày!

Đợi bụi trần tan đi, từng thân ảnh cao lớn lần lượt xuất hiện trước mặt Long Vương!

Nhưng vóc dáng của những gã Thái Thản này quả thực quá cao lớn, Long Vương và mọi người trước mặt chúng chỉ như một con kiến!

Chỉ thấy Long Vương nhíu mày, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, sau đó cùng với một tiếng long ngâm, hư không lập tức vỡ nát, vạn vật chìm trong tĩnh lặng!

"Thái Thản khổng lồ, bản hoàng cho ngươi một cơ hội, thần phục hoặc là chết!" Trên mặt Long Vương, không hề thấy bất kỳ biểu cảm nào, khiến gã Thái Thản khổng lồ không khỏi có chút hoảng sợ!

"Long Vương đạo hữu, hẻm núi này là tộc địa của Thái Thản tộc ta, đạo hữu cứ thế xông vào, có chút không hợp quy củ nhỉ!" Gã Thái Thản khổng lồ vừa dứt lời, Long Vương liền nhìn hắn với vẻ mặt chế giễu, nói: "Còn giả ngu với bản hoàng sao?" Đúng lúc này, một luồng sát ý lặng lẽ ập đến, chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lập tức xuất hiện trong tay hắn!

"Bản hoàng hỏi lại một lần nữa, thần phục hoặc là chết!" Long Vương vừa dứt lời, gã Thái Thản khổng lồ đã cầm cột vàng, vung về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, lớn tiếng quát: "Cút cho bản hoàng!" Trong khoảnh khắc, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay Long Vương lập tức chém ra!

“Bành...!” Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay Long Vương va chạm thẳng vào cây cột vàng trong tay gã Thái Thản khổng lồ, một luồng khí tức kinh khủng lập tức quét ngang bốn phương!

Khí tức còn chưa tan, chỉ thấy Long Vương nắm tay lại, một quyền tung ra, đánh thẳng vào mặt gã Thái Thản khổng lồ!

Một quyền của Long Vương, đánh cho gã Thái Thản khổng lồ ngã lăn ra ngoài, ầm ầm làm ngọn núi lớn sau lưng vỡ nát!

Lát sau, gã Thái Thản khổng lồ loạng choạng bò ra từ trong đống đá vụn, trố mắt kinh ngạc nhìn Long Vương, nói: “Sao có thể có sức mạnh cuồng bạo đến thế!” Long Vương trực tiếp lắc lắc tay, lẩm bẩm: “Cái mai rùa này quả nhiên không phải mọc ra để trưng!” Gã Thái Thản khổng lồ nghe vậy, cảm thấy tôn nghiêm bị sỉ nhục nghiêm trọng, liền gào thét lên trời!

“Gào cái gì mà gào, tai bản hoàng cũng bị ngươi gào điếc rồi!” Long Vương khó chịu nhìn gã Thái Thản khổng lồ, rồi lắc mình đến bên cạnh hắn, một cước lập tức đá ra!

Gã Thái Thản khổng lồ không hiểu chuyện gì lại lần nữa bay ra ngoài, ngọn núi vốn đã lung lay sắp đổ, ầm ầm vỡ nát!

Chút thương thế này, đối với gã Thái Thản khổng lồ, căn bản không đáng kể!

Chỉ thấy gã Thái Thản khổng lồ lại bò ra từ trong đống đá vụn, tức giận chỉ vào Long Vương, nói: “Ngươi đánh lén, có chút tư thái của Thánh nhân nào không!” Đối với sự khinh bỉ của gã Thái Thản khổng lồ, Long Vương chưa bao giờ để trong lòng, bình tĩnh nói: “Khi ngươi giao chiến sinh tử với người khác, có nói đến loại đạo nghĩa này không?” “Bản hoàng cho ngươi một cơ hội nữa, thần phục hoặc là chết!” “Lần sau, bản hoàng tuyệt đối sẽ không lưu lại bất kỳ tình cảm nào!” Long Vương trầm giọng quát, nhưng lại chọc giận gã Thái

Thản khổng lồ!

"Gào...!" "Long Vương, ngươi đúng là khinh người quá đáng, bần đạo hôm nay có chết cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng!" Chỉ thấy gã Thái Thản khổng lồ vung cây cột vàng trong tay, điên cuồng lao về phía Long Vương, Long Vương thấy vậy, lật tay một cái, Thí Thần Thương lập tức xé rách hư không!

"Ngu xuẩn cố chấp!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, sau đó Thí Thần Thương trong tay hắn lập tức tỏa ra thương mang chấn động!

Trong khoảnh khắc, sát khí mịt trời, ngay cả tinh thần trên cửu thiên cũng không khỏi run rẩy!

"Bản hoàng đã cho ngươi cơ hội, nếu đã không biết điều như vậy, thì đừng trách bản hoàng vô tình!" "Bành...!" Long Vương vừa dứt lời, Thí Thần Thương trong tay hắn lập tức bay ra, cùng với sát ý lạnh lẽo đâm về phía gã Thái Thản khổng lồ!

Nhìn qua chỉ có một cây Thí Thần Thương, nhưng sát ý trên thân thương lại như thiên quân vạn mã cuốn tới!

Gã Thái Thản khổng lồ thấy vậy, lập tức đặt cột vàng ngang trước người, muốn ngăn cản Thí Thần Thương của Long Vương, nhưng Long Vương sao có thể dễ dàng buông tha!

"Bành...!" Cùng với một tiếng nổ lớn, chỉ thấy cây cột vàng trong tay gã Thái Thản khổng lồ vỡ tan tành, thân ảnh gã hoàn toàn bị bụi trần bao phủ!

"Bản hoàng đã nói rồi, trong mắt bản hoàng, Thái Thản khổng lồ cũng chỉ là một đám kiến mà thôi!" Chỉ thấy Long Vương ngạo nghễ nhìn thiên hạ, một bộ dáng phóng đãng bất kham nói, sau đó liền đi về phía nơi gã Thái Thản khổng lồ vừa đứng!

Nhưng đúng lúc này, một nắm đấm khổng lồ từ trên trời giáng

xuống, Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười khinh miệt!

"Chút mánh khóe này mà dám lừa gạt bản hoàng, đúng là không biết sống chết!" Trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm từ khánh vân bay ra, chém về phía nắm đấm của gã Thái Thản khổng lồ!

Trong chốc lát, kiếm ý tứ tán, lan tràn hư không, sát phạt chi khí nối liền không dứt!

"Bành...!" Một tiếng nổ lớn vang vọng trời đất, một thân ảnh khổng lồ lập tức rơi xuống dưới chân Long Vương!

Long Vương nhàn nhạt nói: "Thái Thản khổng lồ, chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Gã Thái Thản khổng lồ nghe vậy, hai tay chấn động lập tức đứng trên không, một luồng khí tức viễn cổ từ trong cơ thể hắn tỏa ra!

Long Vương biết, Titan viễn cổ có một danh xưng khác, đó chính là Tu La Chiến Đế!

Một luồng huyết khí từ cửu thiên trút xuống, nhuộm đỏ toàn thân gã Thái Thản khổng lồ, sau đó một luồng khí tức mạnh mẽ đột nhiên bùng nổ!

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó chỉ thấy trong hai mắt hắn chiến ý dâng trào, có ý muốn phá vỡ cửu tiêu!

Long Vương đưa tay ra, Thí Thần Thương, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lập tức bay về trong tay hắn, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, uy thế Thánh nhân hoàn toàn bộc lộ!

Tất cả sinh vật trong phạm vi trăm vạn dặm, vì khí tức mạnh mẽ, lập tức phủ phục trên mặt đất, cung kính triều bái Long Vương!

“Hiền muội, dẫn tộc nhân rút khỏi hẻm núi trước, đợi bản hoàng giải quyết xong chuyện này, sẽ đi tìm các ngươi!” Long Vương vừa dứt lời, gã Thái Thản khổng lồ trước mặt hắn liền gào thét lên trời, sau đó chỉ thấy những gã Thái Thản khác lập tức rút lui!

Nguyên Phượng thấy vậy, ánh mắt sáng lên, rồi dẫn theo các tướng sĩ Thần Đình nhanh chóng rời đi, Long Vương thấy vậy hai mắt hơi nhắm lại, lật tay một cái, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu chậm rãi hiện ra!

“Chiến...!” Cùng với tiếng gầm giận dữ của Long Vương, gã Thái Thản khổng lồ trước mặt hắn lập tức gào thét lao về phía Long Vương!

Long Vương nhìn huyết khí ngút trời kia, mày nhíu chặt, trong phút chốc, các pháp khí sau lưng Long Vương liền gào thét lao về phía gã Thái Thản khổng lồ!

Trong khoảnh khắc, hư không nơi hai người giao chiến lập tức hóa thành từng mảnh vụn, dù vậy, gã Thái Thản khổng lồ vẫn không hề hấn gì, không bị bất kỳ tổn thương nào!

Long Vương thấy vậy, nhíu mày, chuyển sang đưa tay ra, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lại quay về trong tay, kiếm ý lập tức phun trào, chỉ thấy trong hai mắt Long Vương có hai đóa liên hoa chậm rãi nở rộ!

Trong khoảnh khắc, trăm vạn kiếm ý trong hư không lập tức nở rộ, từng đóa liên hoa tranh nhau khoe sắc, tỏa ra vẻ rực rỡ độc đáo!

Dù vậy, sự lo lắng trên mặt Long Vương không hề giảm bớt!

Chương 159

Thái Thản khổng lồ vốn là hậu duệ của Tu La tộc, tuy huyết mạch có phần suy yếu, nhưng dòng máu chiến đấu trong xương cốt chưa bao giờ giảm sút!

"Gào...!" Cùng với một tiếng gầm giận dữ, thân thể to lớn của gã Thái Thản khổng lồ cơ động, ngay cả không gian cũng không thể ngăn cản hắn di chuyển!

Long Vương thấy vậy, nhíu mày, sau đó một tiếng long ngâm xé rách cửu tiêu!

"Long Vương, bần đạo khuyên ngươi mau chóng lui đi, nếu không đừng trách bần đạo ra tay vô tình!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ mặt chế giễu, sau đó nhàn nhạt nói: "Không phải bản hoàng xem thường ngươi, mà ngươi căn bản không lọt vào mắt bản hoàng!" Một con bạch long vạn trượng nghênh gió, lẩn vào trong mây mù, chỉ thấy một móng vuốt khổng lồ, đột nhiên từ trong hư không thò ra!

Sau đó một tay tóm lấy gã Thái Thản khổng lồ vào trong long trảo, một giọng nói lạnh lùng, theo sát vang lên!

"Thái Thản khổng lồ, tuy ngươi có huyết mạch Tu La, nhưng qua trăm vạn năm, huyết mạch Tu La của ngươi còn lại không bao nhiêu!" Gã Thái Thản khổng lồ lập tức kinh ngạc nhìn con cự long trên bầu trời, thực sự không hiểu, vì sao Long Vương lại hiểu rõ chuyện trong tộc hắn như vậy!

"Đừng có nói bậy!" "Thái Thản tộc ta là vua của vạn tộc, cho dù không có huyết mạch, cũng không thể nào là đối thủ của bần đạo!" Long Vương nghe vậy, long trảo vung một cái, gã Thái Thản khổng lồ lập tức hóa thành một luồng sáng bay đi!

Nhưng đúng lúc này, từ trong mây mù đột nhiên vung ra một cái đuôi rồng, lập tức quất gã Thái Thản khổng lồ quay trở lại!

Long Vương hóa thành hình người, chế giễu nhìn gã Thái Thản khổng lồ đang nằm trên mặt đất!

"Bây giờ đã tin lời bản hoàng nói chưa!" Gã Thái Thản khổng lồ loạng choạng đứng dậy từ trên mặt đất, tuy trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại!

"Bần đạo cũng không ngờ, Long Vương đạo hữu lại có tu vi như vậy!" "Nhưng bần đạo chưa thua, ngươi cũng đừng vui mừng quá sớm!" Gã Thái Thản khổng lồ vừa dứt lời, cây cột vàng vừa bị Long Vương đánh bay ra ngoài lập tức bay trở về!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày, cây cột vàng đã chịu một đòn của Thí Thần Thương, vậy mà vẫn không hề hấn gì!

"Ting...!" Đúng lúc này, một giọt máu tươi từ trên người gã Thái Thản khổng lồ lặng lẽ rơi xuống, sau đó Long Vương liền cảm nhận được một luồng sát ý kinh khủng lập tức lan tỏa!

Long Vương thấy vậy, tán thưởng nói: "Không hổ là Thái Thản tộc đứng đầu Yêu tộc, chỉ riêng nội tình cũng không phải chủng tộc tầm thường có thể so sánh!" Nhưng Long Vương vừa nói xong câu đó, sắc mặt đột nhiên âm trầm xuống!

Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm các loại pháp bảo công kích từ khánh vân sau lưng hiện ra!

Long Vương là tộc trưởng Long tộc, pháp bảo trên người tự nhiên nhiều không đếm xuể!

Gã Thái Thản khổng lồ sau khi nhìn thấy những pháp bảo sau lưng

Long Vương, không khỏi nhíu mày, nhưng rồi lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Trong mắt hắn, Long Vương là một tên đồng tử đưa tài lộc, chỉ cần chém giết ở đây thì pháp bảo sẽ thuộc về Thái Thản tộc!

Đến lúc đó, Thái Thản tộc chắc chắn có thể trở thành vua của Hồng Hoang!

Đáng tiếc lý tưởng thì đầy đặn, hiện thực lại xương xẩu, Long Vương hai tay chấn động, các pháp bảo sau lưng chậm rãi trôi nổi, lập tức gào thét lao về phía gã Thái Thản khổng lồ!

"Hừ...!" Gã Thái Thản khổng lồ hừ lạnh một tiếng, huyết khí mịt trời lập tức ngưng tụ thành một thanh trường kiếm, bắn thẳng về phía Long Vương!

Trong khoảnh khắc, huyết kiếm và các pháp bảo của Long Vương va chạm mạnh vào nhau, lực xung kích kinh khủng như thủy triều lan ra bốn phía!

Hẻm núi vốn gập ghềnh hiểm trở, lúc này lại bị lực xung kích san thành bình địa!

Đợi bụi trần tan đi, trên bầu trời không còn huyết khí, cây cột vàng trong tay gã Thái Thản khổng lồ cũng hóa thành từng mảnh vụn, rơi lả tả trên mặt đất!

"Ọc...!" Một ngụm máu tươi lập tức từ trong miệng gã Thái Thản khổng lồ phun ra, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc!

"Sao có thể?" "Thần khí của Thái Thản tộc ta đã lưu truyền cả ức vạn năm, sao có thể dễ dàng vỡ nát như vậy?" Long Vương thấy vậy, thu hồi pháp bảo vào khánh vân, tiếc nuối nhìn gã Thái Thản khổng lồ, rồi chế giễu nói: "Thái Thản khổng lồ, xem ra cuối cùng ngươi cũng không địch lại ta!" "Ọc...!" Long Vương vừa dứt lời, một ngụm máu

tươi nữa lại từ trong miệng gã Thái Thản khổng lồ phun ra, sau đó thân hình loạng choạng ngã xuống đất!

"Bản hoàng đã sớm khuyên ngươi, nhưng ngươi không nghe, bây giờ bản hoàng cũng không thể giữ ngươi lại!" Đột nhiên, thân hình Long Vương bạo động, một quyền tung ra, gã Thái Thản khổng lồ không kịp đề phòng, ăn trọn một quyền, sau đó thân thể như diều đứt dây, loạng choạng rơi xuống vạn dặm xa xôi!

Gã Thái Thản khổng lồ loạng choạng, chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, thân hình thảm hại, như một con chó hoang!

Cho đến bây giờ, hắn vẫn không hiểu mình rốt cuộc thua ở đâu!

Gã Thái Thản khổng lồ chậm rãi ngẩng đầu, lại thấy Long Vương đang cười tủm tỉm nhìn mình, khiến hắn lập tức hoảng hốt, vừa định tấn công Long Vương, Long Vương lại ra tay nhanh hơn!

Trực tiếp một cước đá vào mặt gã Thái Thản khổng lồ, gã Thái Thản khổng lồ đáng thương lập tức lại rơi vào hố sâu!

Long Vương thấy vậy, trực tiếp bay xuống đá thêm một cước, trong khoảnh khắc, hai chân Long Vương như sao băng, lập tức rơi xuống mặt gã Thái Thản khổng lồ!

"Thoải mái hơn nhiều rồi, ít nhất tay không cần chịu khổ nữa!" Tộc nhân Thái Thản quay lại khi thấy cảnh này, lập tức ngây người, đây đâu phải là cuộc đối đầu giữa các Thánh nhân, mà như hai tên lưu manh côn đồ!

Mãi đến khi gã Thái Thản khổng lồ không còn nói được lời nào, Long Vương mới bay đi, tán thưởng nhìn kiệt tác của mình!

Gã Thái Thản khổng lồ vạm vỡ vừa nãy lúc này lại trở nên sưng phù hơn nhiều, người không biết còn tưởng tối qua hắn ăn vụng!

"Tuy tay không đau nữa, nhưng có hơi tốn giày a!" Long Vương

oán giận nhìn gã Thái Thản khổng lồ, nhưng nhìn bộ dạng thảm thương kia, Long Vương lập tức thấy thoải mái!

"Còn dám chọc bản hoàng nữa, bản hoàng lột da ngươi ra mới thôi!" Long Vương nhổ một bãi nước bọt vào gã Thái Thản khổng lồ đang sống dở chết dở, khinh thường nói, rồi quay người đi về phía những người Thái Thản quay lại!

"Tổ...

Long Vương đạo hữu, không biết có chuyện gì cần phân phó!" Một gã Thái Thản nhỏ bé cẩn thận hỏi, sợ chọc giận vị đại phật Long Vương này!

Khi Long Vương đưa tay gãi đầu, gã Thái Thản kia lập tức quỳ xuống đất, khiến Long Vương nhất thời không biết nên làm gì!

"Khụ khụ khụ...!" "Đạo hữu làm gì vậy, bản hoàng lại không đánh ngươi!" Nhưng Long Vương vừa nói xong câu đó, lập tức có chút hối hận, sao lại không trực tiếp bộc lộ tính cách thích đánh người của mình ra!

Nhưng nói ra rồi như bát nước hắt đi, Long Vương cũng không giải thích thêm!

Chương 160

Ngay sau đó Long Vương nghiêm túc nói: "Bảo lão đại các ngươi nhớ kỹ cho bản hoàng, không phải ai cũng có thể chọc!" "Vâng, vâng, lời của Long Vương đạo hữu là đúng!" Công phu nịnh hót của gã Thái Thản này quả thật là tuyệt đỉnh, vốn Long Vương đã chuẩn bị đánh cho hắn một trận, nhưng nghe xong lời hắn nói, Long Vương trực tiếp từ bỏ ý định!

"Nhớ kỹ chuyện bản hoàng giao phó, nếu Thái Thản tộc tái phạm, bản hoàng tuyệt không dung thứ!" Vừa dứt lời, Long Vương lắc mình rời đi, không hề có chút dừng lại!

Gã Thái Thản thấy vậy, không khỏi thở phào một hơi, có cảm giác như vừa thoát chết!

"Đúng là dọa chết bần đạo!" "Ai u...!" Đúng lúc này, một tiếng rên rỉ đau đớn truyền vào tai gã Thái Thản, hắn mới nhớ ra gã Thái Thản khổng lồ đang nằm dưới đất!

"Đại ca, đại ca, người không sao chứ?" Lúc này Long Vương tâm trạng vui vẻ đi vào trong rừng, tìm kiếm bóng dáng của Nguyên Phượng và những người khác!

Nhưng đúng lúc này, từng loạt mưa tên đột nhiên từ sâu trong rừng bắn ra!

Long Vương thấy vậy, nhíu mày, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, vạn ngàn mũi tên lập tức dừng lại giữa không trung!

"Kẻ nào dám tính kế bản hoàng!" Uy áp của Thánh nhân từ trên trời giáng xuống, Long Vương lắc mình liền đi về phía nơi vừa bắn tên ra!

“Không một bóng người!” Long Vương nhìn khu rừng trống rỗng, ngơ ngác quét mắt xung quanh!

Long Vương biết rõ, sự mất tích của Nguyên Phượng và những người khác, chắc chắn có liên quan đến kẻ vừa bắn tên!

Ngay sau đó hắn ngồi xếp bằng xuống, trầm tư nhìn xung quanh!

“Bản hoàng không tin, trong một hơi thở có thể chạy mất tăm mất dạng!” Sau một tuần trà, Long Vương vẫn không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào, khiến Long Vương lập tức có chút bùng nổ!

“Vụ thảo!” “Mẹ nó không phải thật sự chạy rồi chứ!” Long Vương khó tin nhìn xung quanh trống rỗng!

Nhưng đúng lúc này, một tia sáng đột nhiên chiếu vào tầm mắt Long Vương!

“Bản hoàng đã nói rồi, một cơn gió cũng phải để lại cho bản hoàng vài chiếc lá cây!” Chỉ thấy Long Vương đưa tay ra, một bóng xanh lập tức bay về phía hắn!

“Elf tộc?” Long Vương nhìn bóng người trong tay, nhíu mày nhàn nhạt nói!

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói non nớt đột nhiên truyền đến!

“Nếu không muốn bạn của ngươi bị thương, hãy thả đồng bạn của ta ra!” Long Vương cả đời ghét nhất bị người khác uy hiếp, ngay sau đó bàn tay từ từ siết lại!

“Đại ca khoan đã!” Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, giọng của Nguyên Phượng lập tức truyền vào tai Long Vương, tên tinh linh kia mới may mắn thoát nạn!

Hai bóng người xé không bay tới, cuối cùng vững vàng đáp xuống bên cạnh Long Vương!

Long Vương khi nhìn thấy người bên cạnh Nguyên Phượng lập tức ngây người!

Nữ tử này mặc một bộ bạch y, ba ngàn sợi tóc xanh buông sau lưng, một thân khí chất nho nhã lại không mất đi vẻ uy nghiêm của bậc vương giả!

Long Vương nhàn nhạt nói: "Đạo hữu chính là Tinh Linh Nữ Hoàng nhỉ!" Chỉ thấy nữ tử này khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Long Vương đạo hữu không hổ là rồng phượng trong loài người, lại có thể nhìn thấu thuật ngụy trang của Elf tộc chúng ta!" Long Vương nghe vậy, lúng túng nói: "Nếu không phải ánh nắng đột nhiên tụ lại, bản hoàng dù có thông thiên chi uy cũng không thể phá giải thuật ngụy trang của Tinh Linh tộc!" Long Vương vừa dứt lời, Tinh Linh Nữ Vương liền lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, khiến mắt Long Vương suýt nữa thì nhảy ra ngoài!

Nguyên Phượng thấy vậy vội vàng dùng khuỷu tay huých vào cánh tay Long Vương, mới khiến Long Vương phát hiện mình thất thố!

Dù vậy, Tinh Linh Nữ Vương vẫn chú ý đến thần sắc của Long Vương, lập tức gò má ửng hồng, không dám nhìn thẳng vào Long Vương một cái!

"Long Vương đạo hữu, mời đến Tinh Linh tộc một chuyến!" Ngay sau đó Tinh Linh Nữ Vương vung tay áo, liền đi về phía xa!

Trong chốc lát, trên cái cây Long Vương vừa đứng, xuất hiện vô số chiến sĩ Elf tộc!

Long Vương thấy vậy, lập tức ngây người, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Long Vương cũng không dám tin chiến sĩ Elf tộc ở ngay bên cạnh mình mà không hề phát giác!

"Đại ca, có phải rất kinh ngạc không!" Long Vương nghe vậy, trố

mắt kinh ngạc gật đầu!

Tinh Linh tộc trời sinh yếu ớt, nhưng đối với việc chữa thương lại có nghiên cứu rất sâu!

Hơn nữa trong nội tộc Tinh Linh luôn có những kỳ hoa dị thảo, khiến người ngoài cũng phải đỏ mắt ghen tị!

Nhưng Tinh Linh tộc bảo vệ những kỳ hoa dị thảo này vô cùng nghiêm ngặt, cho dù chết cũng không để chúng bị tuyệt chủng!

"Đây chính là Tinh Linh tộc sao?" Long Vương nhìn đầy đất kỳ hoa dị thảo, kinh ngạc nói, nhưng khi Long Vương định dùng tay chạm vào những kỳ hoa dị thảo đó, một cây trường mâu lạnh lẽo lập tức chĩa về phía hắn!

"Lui ra!" Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, nhưng tên tinh linh kia lại không hề nhúc nhích, cảnh giác nhìn Long Vương!

"Long Vương đạo hữu xin thứ lỗi, sứ mệnh của Tinh Linh tộc ta chính là bảo vệ kỳ hoa dị thảo, cho nên rất phản cảm với việc ngoại tộc chạm vào hoa cỏ nơi đây!" Long Vương nghe vậy, xấu hổ thu tay lại, rồi đi theo Tinh Linh Nữ Vương vào sâu bên trong Tinh Linh tộc!

"Long Vương đạo hữu mời uống trà!" Long Vương nhấp một ngụm trà, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái!

"Tinh Linh Nữ Vương, có chuyện gì cứ nói thẳng!" Long Vương trực tiếp đi vào chủ đề, không hề có chút dây dưa dài dòng!

Tinh Linh Nữ Vương thấy vậy, cũng không giấu giếm nữa, nghiêm túc nhìn Long Vương, nhàn nhạt nói: "Bần đạo khẩn cầu Long Vương đạo hữu có thể bảo vệ Tinh Linh tộc một đời chu toàn!" Long Vương nghe vậy, không khỏi nhíu mày, Tinh Linh Nữ Vương thấy vậy, lập tức gò má ửng hồng, e thẹn nói: "Bần đạo có thể gả cho Long Vương đạo hữu!" Tinh Linh Nữ Vương vừa dứt lời, Long

Vương, Nguyên Phượng kinh ngạc nhìn nàng!

Nhưng Nguyên Phượng rất nhanh đã nhìn về phía Long Vương, trong mắt lóe lên ánh mắt cảnh cáo!

Ánh mắt Nguyên Phượng rõ ràng đang nói với Long Vương, ngươi mà dám chấp nhận là xong đời với ta!

Khiến Long Vương không khỏi lúng túng sờ sờ mũi!

Lúc này Tinh Linh Nữ Vương trong mắt Long Vương như con vịt đã nấu chín, sao Long Vương lại có thể để nàng dễ dàng bay đi!

Chương 161

"Khụ khụ khụ...!" Long Vương nghiêm túc ho khan mấy tiếng, rồi trầm giọng nói: "Bản hoàng có thể bảo vệ Tinh Linh tộc một đời chu toàn, nhưng Tinh Linh tộc có thể phải theo bản hoàng di dời đến Đông Hải!" Long Vương thành khẩn nhìn Tinh Linh Nữ Vương, nhưng Nguyên Phượng lại tức giận nhìn hắn!

Người khác không biết tâm tư của Long Vương, nhưng Nguyên Phượng lại vô cùng rõ ràng!

Tinh Linh Nữ Vương nghe vậy, lộ ra vẻ do dự, Long Vương thấy vậy nhàn nhạt nói: "Kỳ hoa dị thảo của Tinh Linh tộc đối với ngoại giới mà nói, là một kho báu tự nhiên, một khi bị người khác phát hiện nơi ở, ngươi cho rằng Tinh Linh tộc có thể sống sót không?" Lời của Long Vương câu nào câu nấy như dao đâm vào tim, nói ra hết những tệ đoan của Tinh Linh tộc, Tinh Linh Nữ Vương vốn đang do dự lập tức ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: "Được!" "Nhưng chuyện này bần đạo cần thương lượng với một số trưởng lão trong tộc!" Long Vương nghe vậy, nhàn nhạt gật đầu!

Tuy Tinh Linh Nữ Vương là vua một tộc, nhưng đối với chuyện trong tộc cũng không có quyền tuyệt đối!

Việc di dời bộ tộc không phải là chuyện nhỏ, nơi đây là nơi tổ tiên nhiều đời sinh sống, một số lão cổ hủ trong tộc sẽ không muốn rời đi!

Như vậy, việc di dời của Tinh Linh tộc sẽ khó thông qua!

Vì thế, Long Vương chậm rãi đứng dậy hỏi tiểu tinh linh bên cạnh: "Đại sảnh nghị sự của Tinh Linh tộc ở đâu!" Nguyên Phượng nghe vậy, liền dẫn Long Vương đi về phía đại sảnh hội nghị của Elf tộc!

“Bành...!” Khi trong đại sảnh hội nghị đang tranh cãi kịch liệt, Long Vương thong thả đi vào!

“Tiếp tục đi, bản hoàng rảnh rỗi không có việc gì đi dạo một chút!” Sau đó hắn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tinh Linh Nữ Vương, lười biếng nhìn các vị trưởng lão Elf tộc có mặt!

Các lão giả có mặt nghe vậy, không khỏi bĩu môi, rảnh rỗi không có việc gì mà lại đi dạo trong đại sảnh hội nghị của người ta, ngươi đang lừa quỷ đấy à!

“Các vị, Tinh Linh tộc ta có thể sinh tồn hay không phụ thuộc vào lần di dời này, xin các vị trưởng lão cân nhắc kỹ!” Tinh Linh Nữ Vương vừa dứt lời, liền thấy một lão giả đập bàn, tức giận nói: “Nơi này là nơi tổ tiên chúng ta sinh sống, bần đạo tuyệt đối không đồng ý di dời!” Long Vương nghe vậy, không khỏi nhíu mày, nhưng không làm gì, chỉ im lặng xem vị trưởng lão này biểu diễn!

“Tinh Linh Nữ Vương, ngươi là vua của Tinh Linh tộc, sao có thể dễ dàng tin lời người khác, như vậy rất dễ đưa Elf tộc vào con đường sai lầm!” Tinh Linh Nữ Vương nghe vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm ức, vì Elf tộc, Tinh Linh Nữ Vương đã bán cả mình, nhưng cuối cùng lại đổi lấy sự không công nhận của tộc nhân!

Chỉ thấy Tinh Linh Nữ Vương khẽ cắn môi, thân thể khẽ run rẩy, cũng không biết có phải vì tức giận không!

Khi Long Vương chuẩn bị ra tay, tính tình nóng nảy của Nguyên Phượng lập tức bùng lên, dùng tay chỉ vào các trưởng lão Elf tộc có mặt, lớn tiếng quát: “Mấy lão già các người có biết xấu hổ không hả!” “Vì Elf tộc các người đã làm được gì, có tư cách ngồi đây lải nhải, chỉ tay năm ngón sao!” Nguyên Phượng mạnh mẽ, ngay cả Long Vương cũng có chút sợ, không biết mấy lão già này lấy đâu ra lá gan lớn như vậy!

Long Vương đau đầu xoa trán, im lặng nhìn Nguyên Phượng, nhưng không ai phát hiện, lúc này trong mắt Long Vương lóe lên một tia sát ý!

"Một Elf tộc nhỏ bé, dám có sát ý với nữ nhân của bản hoàng, đúng là không biết sống chết!" Long Vương lẩm bẩm, giọng nói rất nhỏ, gần như không ai nghe thấy!

"Tiểu cô nương, đây là chuyện của Elf tộc chúng ta, hình như không liên quan gì đến đạo hữu nhỉ!" Một lão giả già nua cười khẩy nói, nhưng hắn đã đánh giá thấp sự mạnh mẽ của Nguyên Phượng khi tức giận!

Bốp!

Nguyên Phượng đột nhiên đập một cái vào bàn trước mặt Long Vương, Long Vương trực tiếp phun một ngụm trà ra ngoài, lão giả kia vừa hay ngồi đối diện Long Vương!

Trong khoảnh khắc, lão giả kia lập tức biến thành một con gà rù, thảm hại vô cùng!

Nguyên Phượng thấy vậy, phong tình vạn chủng liếc Long Vương một cái, sau đó lại hung hăng nói: "Lão già, cho ngươi mặt mũi ngươi không cần, đừng có cậy già lên mặt, bần đạo không có tính tốt như Tinh Linh Nữ Vương đâu!" "Cút ra ngoài cho bần đạo, ở đây không có phần ngươi nói chuyện, nếu không phải là người của Thần Đình, bần đạo đã sớm chém giết hai ngươi ở đây rồi!" Lão giả vừa dứt lời, Tinh Linh Nữ Vương liền lo lắng nhìn Long Vương, thầm nghĩ: "Lão già, ngươi không đi tìm chết sao, dám sỉ nhục Nguyên Phượng trước mặt Long Vương, không phải là tìm chết sao!" Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Long Vương, nàng không khỏi thở phào một hơi, nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh!

“Ngươi đang chỉ trích bản hoàng ép buộc các ngươi sao?” Chỉ thấy Long Vương từ trên ghế chậm rãi đứng dậy, sau đó kéo Nguyên Phượng ngồi xuống, rồi từ từ đi về phía lão giả!

“Lão già, bản hoàng không cho ngươi mặt mũi!” Long Vương vừa dứt lời, một luồng sát ý ngút trời lập tức phun trào, chỉ thẳng vào người trước mặt!

Lão giả nhìn thấy luồng sát ý kinh khủng chưa từng thấy, nhưng hắn không biết, chút sát ý này chỉ là một phần nhỏ trong tảng băng sát ý của Long Vương!

“...Ngươi, ai cho ngươi lá gan, dám tự tiện xông vào Elf tộc chúng ta!” Long Vương nghe vậy, lộ ra vẻ mặt chế giễu, nói: “Tinh Linh tộc có thứ gì đáng để bản hoàng mưu đồ sao?” “Bằng những kỳ hoa dị thảo đó à?” Long Vương ngạo nghễ nhìn lão giả trước mặt, không hề để trưởng lão Tinh Linh tộc vào mắt!

“...Long Vương!” Lão giả trố mắt kinh ngạc nhìn Long Vương trước mặt, chỉ thấy Long Vương đột nhiên nói: “Không thể nào, bản hoàng sao có thể là Long Vương!” Lão giả nghe vậy, sắc mặt đột nhiên âm trầm xuống, giận dữ quát: “Dám đùa giỡn bần đạo!” Ngay sau đó lật tay một cái, một cây trường mâu lập tức hiện ra, đâm về phía Long Vương!

“Lui ra, đừng làm bậy!” Tinh Linh Nữ Vương khi thấy cảnh này, lập tức kinh hãi, vội vàng lên tiếng ngăn cản!

Long Vương lại nhàn nhạt lắc đầu, sau đó một tay đưa ra, tóm lấy cây trường mâu trong tay lão giả, rồi tung một cước!

Lão giả không kịp đề phòng, bị Long Vương một cước đá thẳng vào bụng, sau đó ngã lăn ra ngoài!

Nhưng mọi người xung quanh đều không ai giúp đỡ, hắn khó khăn

ngẩng đầu lên, liền thấy Long Vương đang cười khẩy nghịch cây trường mâu kia!

"Trường mâu tuy tốt, tiếc là người có hơi phế vật!" Long Vương vừa dứt lời, cây trường mâu trong tay hắn lập tức bay ra, cắm thẳng xuống trước mặt trưởng lão kia!

"Nhìn cái gì?

Lên cho bần đạo!" Lão giả tức giận gầm lên với các trưởng lão bên cạnh, các trưởng lão nghe vậy mới phản ứng lại, Đại trưởng lão Elf tộc bị đánh rồi!

Trong khoảnh khắc, pháp lực trong đại sảnh cuồn cuộn, tất cả trưởng lão đều nhìn Long Vương với vẻ mặt thù địch!

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười chế giễu nhàn nhạt, sau đó chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trong tay hắn!

"Keng...!" Một tiếng vang trong trẻo vang lên bên tai mọi người, chỉ thấy Long Vương dùng ngón tay khẽ gõ vào mũi Thí Thần Thương, tán thưởng nói: "Oa, đúng là một cây thương tốt!" Các trưởng lão trong Elf tộc khi nhìn thấy Thí Thần Thương trong tay Long Vương, lập tức cảm thấy đỏ mắt, hận không thể lao lên cướp sạch Long Vương!

Lúc này, từng tia sát ý chậm rãi tỏa ra, toàn bộ đại sảnh đều tràn ngập một luồng khí tức túc sát!

"Thần Đình không thể nhục!" Một câu nói lạnh lùng, từ trong miệng Long Vương chậm rãi nói ra, chỉ thấy lúc này Long Vương sắc mặt âm trầm, sát ý trên người không hề che giấu!

Tinh Linh Nữ Vương thấy cảnh này, liền định lên tiếng ngăn cản, nhưng bị Nguyên Phượng giữ lại!

“Nếu ngươi muốn đại ca giúp ngươi, bần đạo khuyên ngươi nên ngoan ngoãn ngồi yên ở đây, nếu không đại ca tuyệt đối sẽ ra tay giết người!” Nguyên Phượng vừa dứt lời, các trưởng lão Elf tộc trong đại sảnh liền lao về phía Long Vương, Nguyên Phượng thấy vậy, nhàn nhạt lắc đầu, nói: “Cuối cùng vẫn là lòng tham gây họa!” Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, thương chuyển động, sát ý mịt trời thu vào mũi thương, một thương đâm ra, trời đất lập tức tối sầm, sát ý cuốn tới!

Các trưởng lão Tinh Linh tộc thấy vậy vội vàng dốc sức chống cự, trong khoảnh khắc, tất cả mọi người như diều đứt dây, loạng choạng ngã ra ngoài đại sảnh!

“Bằng tu vi yếu ớt đó của các ngươi, mà dám chống lại công kích của bản hoàng, đúng là si tâm vọng tưởng!” Long Vương nhìn các trưởng lão đang nằm trên mặt đất, bình tĩnh, nhàn nhạt nói, phảng phất như vừa làm một việc vô cùng đơn giản!

Chương 162

Tinh Linh Nữ Vương sau khi thấy cảnh này lập tức ngây người, tuy tu vi của các trưởng lão Tinh Linh tộc không đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng đã đạt đến cấp bậc Chuẩn Thánh!

Dù vậy, ngay cả một chiêu dưới tay Long Vương cũng không có cơ hội, trong chốc lát, nàng đã thầm thương trộm nhớ!

Nguyên Phượng thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tức giận, thầm nghĩ, bần đạo giúp ngươi giải quyết khó khăn, ngươi lại dám có ý đồ với đạo lữ của bần đạo!

"Khụ khụ khụ...!" Từ miệng của duyên phận đồng thời truyền đến một trận ho khan nhẹ, mới phá vỡ cục diện lúng túng này!

Tinh Linh Nữ Vương xấu hổ nhìn Long Vương, sau đó lộ ra một nụ cười nhàn nhạt với Nguyên Phượng!

Vị trưởng lão đứng đầu loạng choạng đứng dậy, lúc này hắn đã hoàn toàn không còn vẻ ngạo mạn như vừa nãy.

"Không biết đạo hữu rốt cuộc là ai!" Lão giả cảnh giác nhìn Long Vương, trên người không dám lộ ra một tia sát ý, sợ lại chọc giận Long Vương!

Long Vương nghe vậy, nhàn nhạt nói: "Bản hoàng chính là Long Vương, vừa rồi chỉ là đùa với đạo hữu một chút thôi!" "Ọc...!" Long Vương vừa dứt lời, một ngụm máu tươi liền từ miệng lão giả phun ra, Long Vương lại nhàn nhạt nói: "Đạo hữu không cần kinh ngạc, bản hoàng vốn thích khiêm tốn!" "Ọc...!" Trong chốc lát, lão giả không biết nên nói gì, khí tức trên người cũng yếu đi rất nhiều, thân hình loạng choạng, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào!

“Đạo hữu, không biết bây giờ còn có ý kiến gì không, về việc để Tinh Linh tộc quy về Thần Đình của bản hoàng!” Long Vương vừa dứt lời, lão giả vội vàng lắc đầu, như sợ Long Vương đổi ý!

“Như vậy có tốt hơn không, bản hoàng vốn là người yêu chuộng hòa bình, hà cớ gì cứ phải ép bản hoàng ra tay!” Long Vương vừa dứt lời, lão giả kia lập tức ngã xuống đất, máu tươi từ miệng không ngừng tuôn ra!

Nguyên Phượng sau khi thấy cảnh này, lập tức không biết nên làm gì, đúng là tức chết người không đền mạng mà!

“Tinh Linh Nữ Vương, chuyện của Tinh Linh tộc, bản vương đã giải quyết thay ngươi, xin đạo hữu sớm ngày khởi hành quy về Đông Hải!” Long Vương vừa dứt lời, liền lắc mình đi ra cửa, Long Vương từ trong mắt Nguyên Phượng thấy được ngọn lửa giận vô tận, liền lập tức lắc mình rời đi!

“Các tướng sĩ Thần Đình của chúng ta bây giờ đang ở đâu?” Long Vương nhìn khu rừng rậm vô tận, nhàn nhạt hỏi Nguyên Phượng sau lưng, Nguyên Phượng nghe vậy mới nhớ các tướng sĩ đang ở trong Tinh Linh tộc!

“Hình... hình như ở Tinh Linh tộc!” Long Vương nghe vậy không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhìn mặt trời đang dần lặn xuống, rồi thở dài một hơi, nói: “Đi thôi, theo bản hoàng đi thưởng thức mỹ tửu của Tinh Linh tộc!” Nguyên Phượng nghe vậy, không khỏi dậm chân, nhưng chuyện đã xảy ra thì phải giải quyết, vì vậy hai người chỉ có thể quay lại Tinh Linh tộc!

Chỉ có điều khiến Long Vương ngạc nhiên là, khi lại đến Tinh Linh tộc, nơi đây đã bày đầy lửa trại và mỹ tửu!

“Tộc trưởng, ngài đã về rồi, nếu ngài không về nữa, Tinh Linh Nữ Vương sẽ cầm tù chúng thần mất!” Long Vương nhìn các thần tướng,

trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

"Đêm nay bản hoàng cho phép uống rượu, ngày mai, chúng ta sẽ lại khởi hành!" Các tướng sĩ Thần Đình nghe vậy, lập tức hoan hô, lúc này Tinh Linh Nữ Vương đi tới, nói: "Long Vương đạo hữu, mời!" Long Vương nghe xong, cũng không khách sáo, dẫn theo Nguyên Phượng ngồi vào ghế trên!

Lúc này Tinh Linh tộc đã cởi hết áo giáp, Long Vương mới nhìn rõ dung mạo của những người Elf tộc này!

Long Vương không thể không tán thưởng, nam nữ Tinh Linh tộc đều vô cùng tuấn tú!

"Đa tạ Long Vương đạo hữu ra tay tương trợ, nếu không, Tinh Linh tộc ta chắc chắn sẽ diệt vong!" Tinh Linh Nữ Vương bưng một ly rượu đến trước mặt Long Vương, cười nói.

Long Vương nghe vậy, nhàn nhạt nói: "Đây là việc bản hoàng nên làm, huống hồ như vậy đối với thân thể cũng có lợi lớn!" "Thần Đình quanh năm chinh chiến bốn phương đã sớm rạn nứt trăm ngàn lỗ, có Tinh Linh tộc gia nhập, Thần Đình ta chắc chắn sẽ lại lớn mạnh!" Lúc này, Nguyên Phượng chậm rãi đi tới, nhàn nhạt nói: "Tinh Linh Nữ Vương, chiến lực của Tinh Linh tộc quả thực có hơi thấp, hay là để Long Vương đạo hữu rèn luyện cho họ một phen!" Nguyên Phượng vừa dứt lời, Long Vương không khỏi nhíu mày, Nguyên Phượng rõ ràng là không có việc gì tìm việc làm, khiến Long Vương không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu!

Tinh Linh Nữ Vương ngây thơ tin là thật, nhìn Long Vương hỏi: "Long Vương đạo hữu, như vậy thật sự được sao?" Tinh Linh Nữ Vương vừa dứt lời, Long Vương bất đắc dĩ xoa trán!

"Bản hoàng chỉ có thể cố gắng hết sức, dù sao Tinh Linh tộc, trời sinh không thích hợp chiến đấu, thời gian cũng không cho phép!" Tinh

Linh Nữ Vương nghe vậy, gật đầu, lộ ra một nụ cười nhẹ!

"Bần đạo ở đây đa tạ Long Vương đạo hữu!" Chỉ thấy Tinh Linh Nữ Vương vẫy tay một cái, từng chiến sĩ tinh linh lập tức xuất hiện trong tầm mắt Long Vương!

Long Vương thấy vậy, từ từ đặt ly rượu xuống, sau đó lắc mình đến trước mặt các chiến sĩ kia!

"Tiếp theo bộ thương pháp của bản hoàng các ngươi có thể nhớ được bao nhiêu, phải xem các ngươi rồi!" Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trong tay hắn, sau đó thân thương xoay một vòng, theo gió, từng tia sát ý như thủy triều điên cuồng tuôn ra!

Nhưng những chiếc lá cây rơi theo gió lại theo động tác của Long Vương, lắc lư, nhưng thủy chung không muốn rơi xuống đất!

Lúc này Long Vương cũng đã chìm vào một cảnh giới không rõ, lúc này hắn như một cơn cuồng phong, không biết đi về đâu, càng không biết nguồn gốc!

Cùng với thời gian trôi qua, động tác trong tay Long Vương càng lúc càng nhanh, trong khoảnh khắc, đã hóa thành tàn ảnh, ngay cả Tinh Linh Nữ Hoàng, cũng không thể nhìn rõ động tác trong tay Long Vương.

Nguyên Phượng thấy vậy, mày nhíu chặt, ngưng trọng nhìn Long Vương, là một Thánh nhân, Nguyên Phượng tự nhiên có thể thấy rõ trạng thái của Long Vương lúc này!

Đợi thế thương định hình, thân ảnh Long Vương dần dần hiện thực hóa, lá rụng trên không trung cũng lập tức rơi xuống, như một trận mưa lá cây!

Những chiến sĩ Elf tộc kia, lúc này lại lần lượt rơi vào trạng thái

đốn ngộ, không một ai tụt lại!

Long Vương thấy vậy, không khỏi vui mừng gật đầu, sau đó liền thấy Tinh Linh Nữ Vương đang nhìn mình!

"Tinh Linh Nữ Vương, không biết ngài có chuyện gì muốn hỏi, chuyện đạo hữu giao cho bản hoàng, bản hoàng đã làm xong, chỉ không biết những tinh linh này có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu!" Long Vương vừa dứt lời, trên mặt Tinh Linh Nữ Vương lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó cảm kích nói: "Đa tạ Long Vương đạo hữu, đạo hữu có thể làm được như vậy, bần đạo vô cùng cảm kích!" Long Vương nghe vậy, nói: "Hôm nay đa tạ mỹ tửu của đạo hữu, vừa rồi bản hoàng có chút đốn ngộ, liền đi trước!" Ngay sau đó, Long Vương liền lắc mình rời đi, trên một cây cổ thụ, hắn có thể nhìn thấy vầng trăng sáng trên bầu trời, không khỏi lộ ra một tia sầu muộn!

"Đại ca, vừa rồi sao vậy?" "Vì sao trong thế thương vừa rồi, ta cảm nhận được một luồng sát ý nồng đậm!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ sở, nhàn nhạt nói: "Hiền muội, có còn nhớ chuyện chém giết Tổ Vu năm xưa không?" Long Vương vừa dứt lời, Nguyên Phượng liền ngơ ngác nhìn hắn, tuy khi công đánh Tổ Vu, Nguyên Phượng cũng tham gia, nhưng lại không có bất kỳ ký ức nào!

Nguyên Phượng chỉ biết, cuối cùng Long Vương và Đế Giang đã xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa, đáng tiếc là, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong đó!

Thủy Kỳ Lân cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì trong trận đại chiến đó!

Nguyên Phượng nhìn Long Vương với vẻ mặt sầu muộn, trong lòng không khỏi có chút rung động, mấy vạn năm qua, một mình Long Vương dẫn dắt Thần Đình từng bước đi đến hiện tại, người khác

không biết gian khổ trong đó, nhưng Nguyên Phượng lại vô cùng rõ ràng!

"Đại ca, thật ra người không cần phải gánh hết mọi chuyện trên vai, bây giờ bần đạo và hiền đệ đã thành Thánh, ít nhiều cũng có thể giúp đại ca một chút!" Long Vương nghe vậy, lại bình tĩnh lắc đầu, nói: "Tu vi của Đạo Tổ Hồng Quân không phải là thứ chúng ta có thể chống lại!" Nguyên Phượng trố mắt kinh ngạc nhìn Long Vương, nàng cũng không ngờ, thứ Long Vương mưu đồ lại to lớn đến vậy!

"Đại ca, không phải người thật sự muốn...!" Long Vương lại nhàn nhạt lắc đầu với nàng, nói: "Bản hoàng vốn là một dị số, hiền muội nghĩ Đạo Tổ Hồng Quân sẽ để bản hoàng tiếp tục sống sót sao?" Tiên Thiên Tam Tộc vào thời Long Hán lượng kiếp, đáng lẽ phải xuất hiện một bộ dạng suy yếu không gượng dậy nổi, cuối cùng trở thành thú cưỡi cho người khác, nhưng vì sự can thiệp của Long Vương mà chuyện đó đã không xảy ra!

Đạo Tổ Hồng Quân là người phát ngôn của Thiên Đạo, chắc chắn không hy vọng một dị số như Long Vương vẫn tồn tại trên đời!

Chương 163

Khi Long Vương đồ sát Yêu tộc, Đạo Tổ tuy đã ra tay, nhưng bị Dương Mi Đại Tiên cản lại, cuối cùng cũng chỉ có thể lui về Tử Tiêu Cung!

Sắp tới là lúc Nhân tộc quật khởi, đến lúc đó, Thiên Đình sẽ được tái lập!

Đạo Tổ Hồng Quân vì để tiện quản lý, đã định để đạo đồng của mình làm Thiên Đế, nhưng bây giờ vì sự tham gia của Long Vương, kế hoạch này có thể thuận lợi thực hiện hay không vẫn chưa biết!

Nếu Long Vương ra tay cản trở, Đạo Tổ Hồng Quân chắc chắn sẽ xé rách mặt với Long Vương, từ đó đại chiến!

Dương Mi Đại Tiên năm xưa đã đáp ứng, khi Tiên Thiên Tam Tộc giải phong xuất thế sẽ ra tay giúp cản Đạo Tổ Hồng Quân, bây giờ chuyện này đã xong, người duy nhất Long Vương có thể dựa vào chỉ có chính mình!

Nhìn thấy tiếng cười nói vui vẻ của Tinh Linh tộc, Long Vương thậm chí muốn từ bỏ ý định thống nhất vạn tộc!

Nhưng phàm là thống nhất vạn tộc, chắc chắn sẽ mang đến cho đại lục Hồng Hoang một trận tanh phong huyết vũ, khiến trái tim bình lặng của Long Vương lại lần nữa xao động!

"Đại ca, bần đạo tuy không biết mấy vạn năm qua người đã sống như thế nào, nhưng bần đạo biết, tất cả mọi chuyện đại ca làm đều vì Thần Đình!" Long Vương nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó bình tĩnh nhìn vầng trăng sáng trên trời!

"Cũng không biết hiền đệ bên kia tiến triển thế nào rồi!" Một

giọng nói trống rỗng đột nhiên vang lên, chỉ thấy gương mặt Long Vương viết đầy vẻ lo lắng!

Nguyên Phượng thấy vậy, thản nhiên nói: "Đại ca, yên tâm đi!" "Đệ ấy dù sao cũng đã đột phá Thánh nhân, huống hồ bên cạnh còn có Chúc Long và Trấn Nguyên Tử, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!" Long Vương nghe vậy, vẻ lo lắng trên mặt tức thì tan biến, lập tức đưa mắt nhìn lên trời cao!

Trên chín tầng trời, trong Tử Tiêu Cung!

"Long Vương, ngươi thật sự muốn đi ngược lại ý trời sao?" "Nếu thật sự như vậy, dù Dương Mi Đại Tiên có ngăn cản, bần đạo cũng sẽ chém giết ngươi trong hỗn độn!" Đạo Tổ Hồng Quân với vẻ mặt nghiêm túc nhìn ra ngoài đại điện, rồi từ từ nhắm hai mắt lại!

Trong khoảnh khắc, một luồng sát ý bỗng nhiên bùng phát từ trên người Đạo Tổ Hồng Quân, càn quét cả đất trời!

"Lão… Lão sư!" Lúc này, Hạo Thiên từ ngoài đại điện từ từ đi vào, nhưng sau khi cảm nhận được uy áp kinh khủng, lập tức trở nên vô cùng cẩn trọng!

"Có chuyện gì?" Đạo Tổ Hồng Quân lạnh lùng nói, Hạo Thiên trong nháy mắt cảm thấy như rơi vào Cửu Thiên Hàn Tuyền!

Lời của Đạo Tổ vừa dứt, Hạo Thiên trực tiếp quỳ xuống đất!

Chỉ thấy Đạo Tổ Hồng Quân từ từ mở mắt, nhưng ngay lúc đó, một tia sát ý từ trong mắt ông ta bắn ra!

"Bành…!" Theo một tiếng nổ lớn, thân ảnh Hạo Thiên tức thì vừa lăn vừa bò ngã bay ra sau, sau đó phun ra một ngụm máu tươi!

"Bần đạo đã hỏi ngươi, có chuyện gì, cần ta lặp lại lần thứ hai sao?" Giọng của Đạo Tổ Hồng Quân vô cùng lạnh lẽo, tựa như ác ma dưới cửu u!

“Lão… Lão sư, hiện tại Long Vương sắp thống nhất Hồng Hoang, con phải làm sao!” Ha ha ha!

“Chỉ bằng một Long Vương nhỏ nhoi mà cũng vọng tưởng thống nhất đại lục Hồng Hoang, đúng là si tâm vọng tưởng!” “Chuyện bần đạo đã hứa với ngươi, bần đạo tự nhiên sẽ không nuốt lời, ngươi cứ yên tâm!” Đạo Tổ Hồng Quân nói với vẻ mặt tự tin, nhưng dù vậy, Hạo Thiên vẫn không có ý định rời đi!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Hạo Thiên, thản nhiên nói: “Còn có chuyện gì sao?” Hạo Thiên nghe vậy, cẩn thận nói: “Lão sư, con thật sự không cần bố trí gì sao?” “Bố trí?” “Ngươi đang hoài nghi bần đạo lừa gạt ngươi sao?” Lời Long Vương vừa dứt, một luồng sát ý ngút trời tức thì càn quét đại điện, Hạo Thiên trực tiếp quỳ rạp giữa trung tâm!

“Bần đạo có thể cho ngươi vinh quang, nhưng cũng có thể đoạt đi tất cả những gì ngươi đang có!” “Ngươi không muốn sống nữa sao!” Đạo Tổ Hồng Quân nhìn Hạo Thiên trong đại điện với vẻ mặt dữ tợn.

Bản thân Long Vương đã khiến ông ta đủ phiền lòng, bây giờ Hạo Thiên cũng dám chất vấn!

“Lão… Lão sư, đệ tử không có ý đó, chỉ là Long Vương trước sau vẫn là một biến số, con sợ…!” “Không có gì đáng sợ, chỉ cần có bần đạo ở đây, Long Vương chắc chắn không thể gây ra sóng gió gì!” Sát ý trên người Đạo Tổ Hồng Quân tuôn ra như hồng thủy!

Hạo Thiên thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhưng lập tức biến mất không dấu vết!

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không nhìn thấy hành động nhỏ đó của Hạo Thiên!

“Còn chuyện gì khác không?” Gương mặt già nua của Đạo Tổ

Hồng Quân lúc này viết đầy sát ý, hận không thể lập tức chém giết Long Vương!

"Lão… Lão sư, đệ tử xin cáo lui trước!" Hạo Thiên thấy mục đích đã đạt được, bèn lập tức cung kính lui ra!

Đạo Tổ Hồng Quân sau khi nhìn Hạo Thiên rời đi, bàn tay siết lại, chiếc bàn ghế bên cạnh nổ tung thành mảnh vụn!

"Long Vương, bần đạo cho ngươi nhởn nhơ thêm mấy ngày, nếu ngươi thật sự dám nhúng tay vào chuyện Thiên Đình, bần đạo chắc chắn sẽ không tha cho ngươi!" "Dù cho Dương Mi Đại Tiên có che chở, bần đạo cũng sẽ cùng ngươi không chết không thôi!" Đã đi ra ngoài vạn dặm, Hạo Thiên nghe trọn vẹn giọng nói của Đạo Tổ vào tai, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Sau khi phát tiết, Đạo Tổ Hồng Quân lại biến thành lão già ung dung như lúc đầu!

Dù vậy, vẫn không thể che giấu được luồng lệ khí trên người ông ta!

"Hắt xì…!" Ở ngoại vi tộc Tinh Linh xa xôi ức vạn dặm!

Long Vương hắt hơi một cái, ngay cả cây đại thụ dưới thân cũng không khỏi rung lên!

"Đại ca, huynh không sao chứ!" Nguyên Phượng sau khi cảm nhận được điều khác thường, lo lắng nhìn Long Vương, theo lý mà nói Long Vương sẽ không bị bệnh!

Chỉ thấy Long Vương vẻ mặt oán trách nói: "Cũng không biết lão già khốn kiếp nào đang mắng ta!" Nguyên Phượng nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, thầm nghĩ, ngoài huynh ra mắng người khác, ai dám mắng huynh chứ!

Long Vương lật người trực tiếp nhảy từ trên cây xuống, nói: "Đi

thôi, yến tiệc sắp kết thúc rồi, chúng ta cũng nên quay về!" Nguyên Phượng nghe vậy, nhìn Long Vương nói: "Đại ca, vừa rồi không phải huynh có chút đốn ngộ sao?" "Nhưng ta thấy huynh ngoài việc nằm ra thì chẳng có động tác nào khác cả!" Long Vương nghe vậy, thản nhiên đáp: "Đó chẳng qua là kế thoát thân của ta thôi!" "Ta sợ ta mà ở lại đó thêm một lúc, có người sẽ đánh nhau với Tinh Linh Nữ Vương mất!" Lời Long Vương vừa dứt, gương mặt xinh đẹp của Nguyên Phượng đỏ bừng nhìn hắn!

Long Vương thấy vậy không khỏi cười phá lên, sau đó thân hình lóe lên, hướng về tổ địa Tinh Linh!

Dù đã đêm khuya, nhưng tộc nhân Tinh Linh vẫn đang tuần tra!

Nếu không phải lúc yến tiệc bắt đầu, Tinh Linh Nữ Vương đã kể cho Long Vương chuyện tộc Tinh Linh ẩn mình, Long Vương cũng khó mà phát hiện ra sự ngụy trang của những tinh linh này!

"Tan tiệc rồi, ta cũng đi tìm một nơi nghỉ ngơi thôi, ngày mai phải xuất chinh rồi!" ...

Chương 164

... ...

Sáng hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu rọi khắp đại địa!

"Tinh Linh Nữ Vương, bản hoàng xin cáo từ trước, chúng ta hẹn gặp lại ở Đông Hải!" Long Vương nhìn nữ thần cao nhã trước mắt, thản nhiên nói, nhưng Nguyên Phượng lúc này lại đang tức giận phồng má!

"Vậy chúng ta sẽ gặp lại sau!" Tinh Linh Nữ Vương cũng không giữ Long Vương và mọi người lại nữa, dẫn dắt tộc nhân bắt đầu thu dọn đồ đạc trong tổ địa, chuẩn bị di dời đến Đông Hải!

Cục thế Hồng Hoang ngày càng loạn, những chủng tộc trời sinh không có sức chiến đấu như tộc Tinh Linh, chỉ có thể nương tựa vào chủng tộc mạnh mẽ để cầu tự vệ!

"Tất cả tăng tốc lên, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này, đến Đông Hải!" Tinh Linh Nữ Vương vẻ mặt lo lắng nói, rồi xoay người đi về phía đại điện Tinh Linh!

"Đại ca, tộc Tinh Linh rốt cuộc có tác dụng gì?" Nguyên Phượng vẻ mặt khó hiểu nhìn Long Vương, dù sao trong mắt Nguyên Phượng, tộc Tinh Linh thực sự quá yếu ớt, hoàn toàn không giúp được gì cho Long Vương!

Long Vương cười nói: "Thần Đình chinh chiến quanh năm, ít nhiều cũng sẽ có một số bệnh cũ, tộc Tinh Linh lại rất có nghiên cứu về việc chữa thương!" Nguyên Phượng tròn mắt ngơ ngác nhìn Long Vương, cùng là lão tổ Tiên Thiên Tam Tộc, Nguyên Phượng lại cảm thấy mình như một con phượng hoàng vô tri!

Thời Long Hán Lượng Kiếp, Tiên Thiên Tam Tộc vì để trốn tránh tai nạn lần đó, đã lựa chọn ẩn nhẫn lánh đời, tính đến nay đã mấy vạn năm!

Bây giờ Tiên Thiên Tam Tộc trở lại lần nữa, nhất định phải khiến cả thế giới này ghi nhớ rằng Tiên Thiên Tam Tộc vẫn là bá chủ của thế giới!

Dù cho mấy vạn năm đã qua, Tiên Thiên Tam Tộc vẫn đứng ở đỉnh cao Hồng Hoang, không thể lay chuyển, Đạo Tổ Hồng Quân cũng không được!

"Con đường của Tiên Thiên Tam Tộc vẫn còn dài, tuy rằng bây giờ Đạo Tổ Hồng Quân chưa ra tay, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày, Đạo Tổ Hồng Quân sẽ ra tay kìm hãm sự phát triển của Thần Đình!" Giọng nói của Long Vương đột nhiên truyền vào tai các tướng lĩnh, khiến bọn họ tức thì ngây người, chỉ thấy họ lơ lửng giữa hư không, quên cả bay, đồng loạt rơi xuống!

"Đại ca, huynh nói vậy là có ý gì?" Nguyên Phượng nhíu mày, trầm giọng hỏi!

Chỉ thấy Long Vương cười nhạt, nói: "Thời điểm Thiên Đình thành lập cũng là lúc Nhân tộc quật khởi!" "Đến lúc đó, Đạo Tổ Hồng Quân vì để tiện quản lý thiên hạ, chắc chắn sẽ tìm một người có thể khống chế để làm Thiên Đế!" Lời Long Vương vừa dứt, Nguyên Phượng liền hỏi: "Đại ca có biết người đó là ai không?

Tại sao chúng ta không trực tiếp…!" Nguyên Phượng chưa nói hết lời, Long Vương đã thản nhiên lắc đầu, nói: "Hạo Thiên là người được trời chọn, nếu như chém giết hắn, tất sẽ mang đến nhân quả cho Thần Đình chúng ta!" Nguyên Phượng nghe vậy, mày nhíu chặt, không biết lại đang suy nghĩ gì, nhưng Long Vương cũng không hỏi!
... ...

“Côn Bằng!” Thủy Kỳ Lân đứng lơ lửng trên không, nhìn đại dương mênh mông phía trước, không khỏi nhíu mày!

Đây là Côn tộc, quanh năm sinh sống dưới đáy biển, cả ngày không thấy ánh mặt trời!

“Thủy Kỳ Lân đạo hữu, không biết gọi bần đạo có việc gì?” Thủy Kỳ Lân nhếch miệng cười nói: “Cũng không phải người thân thích gì, bần đạo vì lễ phép nên nghĩ để ngươi đi chào hỏi trước!” “Nếu Côn tộc chịu quy hàng thì tốt, nếu không, bần đạo sẽ dẫn trăm vạn đại quân đến diệt!” Một luồng sát ý vô hình tức thì lan tỏa trên hư không, khiến Yêu Sư Côn Bằng lập tức không biết phải làm sao!

Yêu Sư Côn Bằng không khỏi bĩu môi, thầm nghĩ: “Một con kỳ lân luôn trấn giữ đại địa mà cũng dám xuống nước, không sợ chết đuối à!” Nhưng cuối cùng vẫn cúi đầu đi về phía biển lớn, dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến Yêu Sư Côn Bằng!

“Cơn gió nào đã thổi Côn Bằng đạo hữu tới đây, mấy ngày tới đừng đi vội, bần đạo nhất định phải cùng đạo hữu uống một trận sảng khoái!” Chỉ thấy Yêu Sư Côn Bằng xua tay, thản nhiên nói: “Đạo hữu có thể nghĩ nhiều rồi, bần đạo hôm nay đến đây là có chuyện quan trọng muốn bàn!” Tộc trưởng Côn tộc nghe vậy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Côn Bằng, chỉ thấy Côn Bằng khẽ gật đầu với ông ta!

Thấy vậy, tộc trưởng Côn tộc phất tay, tất cả tộc nhân Côn tộc đều cung kính lui ra!

“Không biết Côn Bằng đạo hữu có chuyện gì muốn thương lượng?” Chỉ thấy Yêu Sư Côn Bằng cười nói: “Đầu quân cho Thần Đình!” “Cái gì!” “Tuyệt đối không thể, Côn tộc ta thà chết chứ không làm chó săn cho người khác!” Tộc trưởng Côn tộc trực tiếp đập bàn, nhưng Côn Bằng lại không có bất kỳ phản ứng nào, dù sao phản ứng của tộc trưởng Côn tộc hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn!

“Đạo hữu, bần đạo nghĩ ngài đừng tự chuốc lấy lầm lỡ, đối với Côn tộc mà nói đây là kết quả tốt nhất!” Yêu Sư Côn Bằng nói với vẻ mặt bình tĩnh, rồi khẽ nhấp một ngụm trà!

“Côn Bằng đạo hữu, rốt cuộc là có ý gì?” Tộc trưởng Côn tộc vẻ mặt nghiêm túc nhìn Yêu Sư Côn Bằng, muốn hỏi cho ra nhẽ!

“Ngươi ra ngoài xem là biết!” “Chẳng lẽ mấy ngày trước kết cục của Bằng tộc ngươi không biết sao?” Côn Bằng vẻ mặt kinh ngạc hỏi, sau đó trên mặt tộc trưởng Côn tộc lộ ra vẻ kinh hãi!

“Đạo hữu, đừng nói với ta là, bây giờ đại quân Thần Đình đang ở ngoài cửa Côn tộc nhé!” Yêu Sư Côn Bằng nghe vậy, khẽ gật đầu, nói: “Đạo hữu, suy nghĩ cho kỹ đi, đừng để rơi vào kết cục giống như Bằng tộc!” Sau đó Yêu Sư Côn Bằng liền rời khỏi Côn tộc, đến nơi đại quân Thần Đình đang đóng quân!

Chương 165

"Côn Bằng đạo hữu, chuyện nhờ ngài làm thế nào rồi?" Yêu Sư Côn Bằng vừa quay lại, Chúc Long đã xoa tay múa chân hỏi han!

Yêu Sư Côn Bằng thấy vậy, lập tức rùng mình một cái, thầm nghĩ: "Côn tộc đạo hữu, ngài đừng có tự chuốc lấy lầm lỡ đấy nhé, nếu không con cự long trước mắt ta đây sẽ không tha cho ngươi đâu!" Sau đó Yêu Sư Côn Bằng cười nói: "Chúc Long đạo hữu, xin hãy bình tĩnh!" "Quyết định cuối cùng của Côn tộc, bần đạo hiện tại cũng không rõ lắm, chỉ có thể đợi tộc trưởng Côn tộc ra mới biết được!" Lúc này, Trấn Nguyên Tử đi tới, thản nhiên nói: "Hy vọng Côn tộc sẽ không tự chuốc lấy lầm lỡ, bần đạo không muốn làm vấy bẩn vùng biển trong xanh này!" Nhưng câu nói tiếp theo của Chúc Long khiến mọi người đều không biết phải nói gì!

"Bần đạo nhất định sẽ khống chế tốt lực đạo, không để máu tươi chảy vào biển lớn!" Trong chốc lát, không ai có thể nói ra được một câu phản bác!

"Khụ khụ khụ…!" "Chúc Long đạo hữu, đại ca đã nói rồi, hàng giả bất sát, không thể bạo lực như vậy!" Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân ra vẻ khổ tâm khuyên nhủ Chúc Long!

Nhưng trong mắt Trấn Nguyên Tử và những người khác, hai người bọn họ đều là cá mè một lứa, chẳng ai là kẻ an phận cả!

Trấn Nguyên Tử không khỏi đau đầu xoa trán, rồi với vẻ mặt bình tĩnh nhìn ra vùng biển thủy triều lên xuống!

Lúc này, một bóng người hiện ra từ mặt biển!

Thủy Kỳ Lân, Chúc Long thấy vậy đang chuẩn bị xắn tay áo lên làm thì một tiếng quát vang lên!

“Hai người các ngươi an phận cho bần đạo một chút, chưa biết địch bạn đã hồ đồ động thủ, nếu lỡ đại kế của Long Vương đạo hữu, ta xem hai ngươi ăn nói thế nào!” Thủy Kỳ Lân, Chúc Long nghe vậy, lập tức trở nên an phận, không dám hành động lỗ mãng nữa!

“Kia chính là tộc trưởng Côn tộc!” Yêu Sư Côn Bằng nhìn kỹ, phát hiện người đó chính là tộc trưởng Côn tộc vừa mới từ biệt mình, bèn vội vàng báo tin này cho Trấn Nguyên Tử!

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng, nói: “Tĩnh quan kỳ biến!” Nhìn bóng người đang dần đến gần, mày Trấn Nguyên Tử nhíu chặt, pháp lực cũng không biết từ lúc nào đã ngưng tụ trên hai tay!

“Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Côn Bằng đạo hữu!” Trên mặt tộc trưởng Côn tộc viết đầy vẻ ân cần, phảng phất như sợ chọc giận Trấn Nguyên Tử và những người khác!

Chỉ có Chúc Long sau khi thấy cảnh này, trong lòng lại lạnh ngắt, có một thân võ lực mà không có đất dụng võ!

“Đạo hữu, không biết quyết định cuối cùng của ngài là gì?” Sắc mặt Trấn Nguyên Tử đột nhiên thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tộc trưởng Côn tộc, đồng thời uy áp trên người tức thì ngập trời đè xuống ông ta!

“Trấn… Trấn Nguyên Tử đạo hữu, bần đạo không có ác ý, bần đạo đến đây chỉ để bày tỏ thành ý của mình!” Trấn Nguyên Tử nghe vậy, uy áp trên người tức thì biến mất không dấu vết, vẻ mặt tươi cười nói: “Đạo hữu, là bần đạo hiểu lầm, xin hãy thứ lỗi!” Tộc trưởng Côn tộc thấy vậy, trực tiếp ngồi phịch xuống đất, mồ hôi lạnh trên mặt tức thì tuôn ra!

“Thánh… Thánh nhân!” Tộc trưởng Côn tộc tròn mắt ngơ ngác nhìn Trấn Nguyên Tử trước mặt, vốn dĩ ông ta tưởng rằng người này

chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Vạn lần không ngờ, Long Vương lại phái cả Thánh nhân ra, đây rõ ràng là nhịp điệu muốn thống nhất Hồng Hoang!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, không biết hiện tại Thần Đình có mấy vị Thánh nhân?" Tộc trưởng Côn tộc cẩn thận hỏi, chỉ là những người khác sau khi nghe câu hỏi này lại lộ ra một nụ cười khinh miệt!

Chúc Long, Thủy Kỳ Lân nghe vậy, nhìn nhau cười một tiếng, trong khoảnh khắc, một luồng áp lực Thánh nhân trực tiếp bùng phát, tộc trưởng Côn tộc thấy vậy, một câu cũng không nói nên lời!

"Đạo hữu, bần đạo nói với ngài rồi, thực lực của Thần Đình không phải như ngài tưởng tượng đâu, nếu bần đạo nói với ngài, đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm Thần Đình, ngài cảm thấy nên làm thế nào?" Yêu Sư Côn Bằng khinh miệt nói, sau đó từ từ đi đến trước mặt tộc trưởng Côn tộc, nhẹ nhàng đỡ ông ta dậy!

Chỉ là lúc này tộc trưởng Côn tộc bị thực lực của Thần Đình dọa cho chân mềm nhũn, nếu không phải Yêu Sư Côn Bằng dìu, tộc trưởng Côn tộc đã sớm ngồi phịch xuống đất rồi!

"Tộc trưởng Côn tộc, không biết bây giờ lựa chọn của ngài là gì?" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt tươi cười nói, nhưng lúc này trên mặt tộc trưởng Côn tộc lại viết đầy vẻ kinh hoàng!

"Đạo hữu không cần căng thẳng như vậy, Long Vương đạo hữu đã nói, hàng giả bất sát!" Tộc trưởng Côn tộc nghe vậy, không khỏi thở phào một hơi, rồi thản nhiên nói: "Côn tộc ta nguyện ý quy thuận Thần Đình!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, cười nói: "Ngài sẽ không hối hận vì quyết định này đâu!" Trấn Nguyên Tử vỗ vỗ vai tộc trưởng Côn tộc, sau đó với vẻ mặt tươi cười đi về phía sau!

"Côn Bằng đạo hữu, sự vụ nơi đây giao cho ngài, bần đạo xin đi

trước!" Lời Trấn Nguyên Tử vừa dứt, Thủy Kỳ Lân thản nhiên nói: "Côn đạo hữu, hy vọng ngài sẽ không tự chuốc lấy lầm lỡ, nếu không thiết đề của ta cũng không có mắt đâu!" Trong khoảnh khắc, trăm vạn đại quân Thần Đình tức thì biến mất không dấu vết, tựa như chưa từng xuất hiện!

"Đa tạ Côn Bằng đạo hữu tương trợ!" Tộc trưởng Côn tộc vội vàng cảm tạ Yêu Sư Côn Bằng, nhưng Côn Bằng lại thản nhiên lắc đầu, nói: "Bần đạo chỉ lên tiếng nhắc nhở, quyết định cuối cùng vẫn thuộc về ngài!" Lúc này, sắc mặt Côn Bằng đột nhiên thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hãy nhớ kỹ, không được sinh ra bất kỳ tâm tư mưu phản nào!" "Nếu không Đạo Tổ Hồng Quân cũng không chắc có thể cứu được ngài đâu!" Tộc trưởng Côn tộc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Côn Bằng, vội vàng gật đầu, nói: "Yên tâm đi đạo hữu!" Côn Bằng nghe vậy, tức thì hóa thành Bằng, bay vút lên chín vạn dặm!

"Đạo hữu bảo trọng!" Thân ảnh Côn Bằng tức thì biến mất không dấu vết, tộc trưởng Côn tộc thấy vậy, không nói hai lời liền quay về biển sâu viết một bức thư, gửi cho người bạn tốt của mình!

Chính vì vậy, Thần Đình trong những trận chiến tiếp theo đã dễ dàng hơn rất nhiều, gần như không có chủng tộc nào dám sinh lòng phản bội!

Nhàn rỗi không có việc gì, Thủy Kỳ Lân có chút oán trách: "Mẹ nó, không bằng đi theo đại ca!" "Vốn tưởng đại ca không ở đây, có thể thống khoái đại chiến một trận, vạn tộc lúc này sao lại nhát gan thế!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Nếu có thể cứ tiếp tục như vậy, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt!" "Như vậy cũng đủ để chứng minh sự cường đại của Thần Đình chúng ta!" Thủy Kỳ Lân vuốt cằm, thản nhiên nói: "Như vậy tuy tốt, nhưng có chút nhàm chán!" "Không tin ngài cứ hỏi Chúc Long, chúng ta đã bao lâu rồi không đánh người, chắc cũng sắp ngàn

năm rồi nhỉ!" Chúc Long nghe vậy, vội vàng gật đầu tán thành, nói: "Không sai, Kỳ Lân đạo hữu nói không sai!" "Nói về đáng thương, bần đạo là đáng thương nhất, ngài ấy ít ra còn đánh được một con chim đại bàng!" "Bần đạo bây giờ đến một cọng lông chim cũng chưa chạm vào!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy trực tiếp cười phá lên, Trấn Nguyên Tử lại không biết nên nói gì, dù sao hai người này trời sinh ra là để chiến đấu!

"Hai người nếu thật sự nhàm chán, bần đạo có một nơi tốt để đi, nơi đó chắc chắn có thể để hai vị chiến đấu một trận thống khoái!" Khi hai người đang vẻ mặt uể oải, một câu nói của Trấn Nguyên Tử khiến hai người lại bùng lên sức sống!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, mau nói, bần đạo nhất định phải đi thử ngay!" Trấn Nguyên Tử thản nhiên lắc đầu, nói: "Lúc này chưa phải lúc, đợi giải quyết xong chuyện vạn tộc, bần đạo tự nhiên sẽ đưa các ngươi đi!" Trấn Nguyên Tử từ khoảnh khắc đột phá Thánh nhân, đã muốn đi tìm Tây Phương Nhị Thánh báo thù cho Hồng Vân Lão Tổ!

Trấn Nguyên Tử biết, chỉ là một tiểu quan chủ của Vạn Thọ Sơn, căn bản không thể lay động được Tây Phương Nhị Thánh!

Vì vậy Trấn Nguyên Tử liền muốn đi theo Long Vương tìm kiếm một phen cơ duyên, không ngờ Long Vương bắt đầu chuẩn bị thống nhất Hồng Hoang, liền cũng gia nhập vào!

"Trong nháy mắt đã ngàn năm trôi qua, cũng không biết Long Vương đạo hữu bên đó thế nào rồi!" Trấn Nguyên Tử lẩm bẩm một mình, nhưng bị Thủy Kỳ Lân nghe thấy!

"Đại ca tuyệt đối đang cùng lão già nào đó đánh nhau không thể tách rời, sớm biết đã đổi phương hướng với đại ca rồi!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, không khỏi vuốt vuốt bộ râu hoa râm, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Dù Long Vương không nói, Trấn Nguyên Tử cũng đã đoán được, các chủng tộc ở phía bắc đều là những kẻ hung tàn hoặc là những chủng tộc hữu dụng với Thần Đình!

"Đại ca, tiếp theo chúng ta có đi tìm phiền phức của Tiệt giáo không?" Nguyên Phượng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương, trải qua vạn năm rèn luyện, khí tức trên người Nguyên Phượng ngày càng viên mãn!

Long Vương nghe vậy, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Trước khi đi tìm phiền phức của Tiệt giáo, chúng ta cần đi tìm một chủng tộc cuối cùng!" "Bản hoàng đã tốn ngàn năm thời gian nhưng vẫn không thể suy ra được nơi ở của chủng tộc đó!" Lời Long Vương vừa dứt, Nguyên Phượng tròn mắt ngơ ngác nhìn Long Vương!

Trong lòng Nguyên Phượng, Long Vương là sự tồn tại không gì không làm được, bây giờ Long Vương lại nói với nàng, Long Vương không suy ra được một chủng tộc!

Long Vương thấy vậy, thản nhiên nói: "Có những chuyện bản hoàng cũng không giải quyết được!" "Suy cho cùng, bản hoàng cũng chỉ là một quân cờ trong Hồng Hoang, chứ không phải thần linh trên chín tầng trời!" Nguyên Phượng nghe vậy, gương mặt xinh đẹp tức thì đỏ bừng, vẻ mặt e thẹn nhìn Long Vương!

"Đại ca, chúng ta tìm không thấy chủng tộc mà huynh nói, tại sao phải đợi chứ!" Long Vương nghe vậy lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, rồi thản nhiên nói: "Chủng tộc mà bản hoàng tìm kiếm tên là Người Lùn tộc, đối với luyện khí và chế tạo, họ là những tay nghề cừ khôi!" "Bản hoàng tin rằng, chỉ cần có được sự giúp đỡ của họ, bản hoàng chắc chắn có thể thống nhất Hồng Hoang!" Trong khoảnh khắc, một luồng pháp lực cuồng bạo từ trên người Long Vương tỏa ra!

Nhưng lúc này, Long Vương lại đột nhiên lộ ra một nụ cười nhàn

nhạt!

"Hiền muội, ta nghĩ ra một nơi, Người Lùn tộc có thể sẽ ở đó!" Vân Phượng nghe vậy, vội vàng hỏi: "Đại ca, nơi đó là nơi nào?" "Oa Hoàng Cung!" Trong mắt Long Vương tức thì lóe lên một tia sáng, trên mặt lại một lần nữa tràn đầy nụ cười như vừa rồi!

Chương 166

Vân Phượng nghe vậy, thản nhiên nói: "Đại ca, huynh chắc chắn không phải đi tìm Nữ Oa đạo hữu chứ?" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ mặt lúng túng, nhất thời không biết nên giải thích thế nào!

"Khụ khụ khụ…!" "Hiền muội, bản hoàng chẳng lẽ không đáng tin cậy như vậy sao?" Lời Long Vương vừa dứt, Nguyên Phượng điên cuồng gật đầu, biểu đạt rõ ràng sự phản đối của mình!

"Hiền muội, muội thật sự hiểu lầm bản hoàng rồi, bản hoàng chỉ đi tìm Người Lùn tộc thôi!" "Muội có nhớ bản hoàng từng nói, bên dưới Oa Hoàng Cung có một long mạch khổng lồ không!" "Bản hoàng cảm thấy Người Lùn tộc đang sinh sống ở đó!" Nguyên Phượng nghe vậy, vẻ mặt hoài nghi nhìn Long Vương, khiến Long Vương nhất thời không biết nên nói gì!

"Cứ đi theo bản hoàng là được rồi!" Long Vương không nói hai lời, kéo Nguyên Phượng trực tiếp xé rách không gian, hướng đến nơi Oa Hoàng Cung tọa lạc!

"Các tướng sĩ Thần Đình hãy ở đây đợi bản hoàng, bản hoàng làm xong việc sẽ quay lại!" Các tướng sĩ Thần Đình thấy Long Vương rời đi vừa định đuổi theo, nhưng một giọng nói tức thì xé toạc hư không, trấn an tất cả tướng sĩ Thần Đình lại!

"Đại ca, chúng ta đến đó có cần hỏi thăm Nữ Oa đạo hữu không!" Lúc này, Vân Phượng vẻ mặt quỷ dị nói, Long Vương biết rõ đây là câu hỏi chết người, nhưng cũng chỉ có thể thành thật trả lời!

"Oa Hoàng Cung là đạo trường của Nữ Oa, không có sự giúp đỡ của nàng, chúng ta căn bản không tìm được long mạch!" Nguyên

Phượng nghe vậy, kinh ngạc che miệng, nhưng Long Vương lại không có bất kỳ dao động cảm xúc nào!

"Hôm nay bản hoàng sẽ đưa muội đi xem cái gọi là long mạch!" Bên ngoài Oa Hoàng Cung!

"Long Vương đạo hữu đến rồi!" Nữ Oa không biết từ lúc nào đã chờ ở cửa Oa Hoàng Cung, Long Vương vừa xuất hiện, Nữ Oa liền nghênh đón!

"Nữ Oa đạo hữu, vạn năm không gặp gần đây vẫn khỏe chứ?

Sao lại biết bản hoàng hôm nay sẽ đến!" Long Vương hành một lễ hữu hảo với Nữ Oa, sau đó thản nhiên hỏi!

"Hôm nay ta thấy mây tía bay lượn, biết chắc chắn có quý nhân đến, không ngờ lại là Long Vương đạo hữu!" Lúc này, Nữ Oa đột nhiên chú ý đến Nguyên Phượng bên cạnh!

"Chúc mừng Nguyên Phượng đạo hữu thành Thánh!" Nguyên Phượng nghe vậy, vẻ mặt hoài nghi nhìn Nữ Oa, nói: "Nữ Oa đạo hữu có thể cảm nhận được ta thành Thánh sao?" Chỉ thấy Nữ Oa nhìn nhau cười một tiếng, thản nhiên nói: "Giữa các Thánh nhân tự có cảm ứng, nhưng khi Nguyên Phượng đạo hữu thành Thánh, có người cố ý nhiễu loạn thiên cơ, nếu không bần đạo cũng không đến hôm nay mới biết đạo hữu thành Thánh!" Chỉ là khi Nữ Oa nói câu này, ánh mắt bất giác nhìn về phía Long Vương!

Dù sao từ sau khi thiên địa vỡ nát, Thiên Đạo đã hoàn thiện hơn rất nhiều, Thánh nhân bình thường khó mà nhiễu loạn thiên cơ!

Đối với Long Vương mà nói, đây là chuyện dễ như trở bàn tay!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra vẻ mặt lúng túng!

Nguyên Phượng vẫn còn nhớ, khi ba người thành Thánh, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long đã phải chịu tai bay vạ gió!

Ngay sau đó Long Vương liền quay về, ngày đó Nguyên Phượng có chút hoài nghi là do Long Vương làm!

Nhưng Long Vương làm việc không để lại dấu vết, khiến Nguyên Phượng không phát hiện ra bất kỳ sơ hở nào!

Ngay cả thiên cơ cũng bị người cố ý đánh loạn, vốn tưởng rằng chuyện đó cứ thế cho qua, nhưng bây giờ lại bị Nữ Oa vạch trần!

Long Vương thầm nghĩ: "Sơ suất rồi, sớm biết đã không đến!" Sau đó chỉ thấy Nguyên Phượng vẻ mặt phẫn nộ nhìn Long Vương, Long Vương lập tức không biết nên giải thích thế nào!

"Khụ khụ khụ…!" "Nữ Oa đạo hữu, lời nói không thể nói bừa, bản hoàng làm sao có thể nhiễu loạn thiên cơ!" Nhưng Nữ Oa không biết tại sao, hôm nay lại không có ý định phối hợp với Long Vương, thản nhiên nói: "Trong số các Thánh nhân đột phá cùng lúc, hiện tại hình như chỉ có Long Vương đạo hữu có thể không cần ngoại lực mà nhiễu loạn thiên cơ nhỉ!" Long Vương lúc này như ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói ra được!

Lập tức Long Vương từ từ xoay người, vẻ mặt tươi cười nhìn Vân Phượng!

"Hiền muội, muội đừng có tin thật, chẳng qua là Nữ Oa đạo hữu đùa với muội thôi!" Nhưng Nguyên Phượng lại vẻ mặt âm trầm nói: "Đúng là đại ca tốt của ta!" "Không, Nguyên Phượng, nghe bản hoàng giải…!" Nhưng Nguyên Phượng lại cười lạnh nói: "Giải thích, lại dùng lý do gì để lừa gạt ta nữa đây!" Đột nhiên Long Vương không biết nên nói gì với Nguyên Phượng, lập tức không khỏi thở dài một hơi!

"Không sai, chuyện đó là do bản hoàng làm!" Long Vương trực tiếp thừa nhận chuyện ngàn năm trước đã đánh Thủy Kỳ Lân, Chúc Long!

Lúc đó hai người vừa đột phá Thánh nhân đã có chút không phân biệt được trên dưới, vì vậy Long Vương liền để họ hiểu được đạo lý người giỏi còn có người giỏi hơn!

Nhưng Long Vương cũng không ngờ chuyện này lại bị Nguyên Phượng biết được!

"Quả nhiên là huynh làm!" Lập tức Nguyên Phượng trực tiếp kéo ra một khoảng cách với Long Vương, Long Vương thấy vậy một lời cũng không nói!

Vẻ mặt ngưng trọng nhìn Nữ Oa, nói: "Nữ Oa đạo hữu, bản hoàng hôm nay có một chuyện muốn nhờ!" Long Vương cũng không hàn huyên nhiều nữa, trực tiếp nói thẳng mục đích của chuyến đi này!

Hiện tại trên mặt Long Vương viết đầy vẻ bất đắc dĩ và cô độc, nhưng vẫn đang gánh vác trọng trách tiến về phía trước!

Dù không ai hiểu Long Vương, Long Vương cũng không hề để tâm, điều Long Vương quan tâm chỉ có một, đó là huynh đệ của mình!

Nữ Oa sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Long Vương, lập tức hiểu ra mình lại gây họa, bèn cẩn thận hỏi: "Không biết Long Vương đạo hữu tìm bản cung có việc gì!" Long Vương nghe vậy, thản nhiên nói: "Bản hoàng muốn vào long mạch!" Lời Long Vương vừa dứt, trên mặt Nữ Oa viết đầy vẻ kinh ngạc!

Long mạch là do Nữ Oa và Phục Hy hao hết tâm sức mới tìm được!

Bây giờ Long Vương lại một lời nói toạc ra huyền cơ trong đó, khiến Nữ Oa tức thì không biết nên nói gì cho phải!

"Long Vương đạo hữu, sao huynh biết trong bản cung có long mạch!" Long Vương nghe vậy, thản nhiên nói: "Lúc trước đưa Phục Hy đạo hữu về đây, bản hoàng tình cờ phát hiện khí tức ở nơi này,

mới phát hiện ra!" Nữ Oa nghe vậy, không khỏi thở phào một hơi, nếu chỉ vì vậy, chứng tỏ long mạch trong Oa Hoàng Cung không bị bại lộ, không cần quá lo lắng!

Lúc này, Long Vương thản nhiên nói: "Bản hoàng nếu đoán không sai, long mạch này trong vòng ngàn năm chắc chắn sẽ hóa linh!" Nữ Oa nghe vậy, tức thì ngây người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Long Vương!

Long Vương nhíu mày thản nhiên nói: "Hồng Hoang sắp thống nhất, Thiên Đình chắc chắn sẽ được tái lập, đến lúc đó long mạch này Đạo Tổ Hồng Quân chắc chắn sẽ nhúng tay vào!" "Nhưng trước đó, bản hoàng phải làm một số việc!" Sắc mặt Long Vương vô cùng âm trầm, ngay cả Nữ Oa, lúc này cũng không dám dễ dàng chọc giận Long Vương nữa!

"Nếu đã vậy, bản cung sẽ đưa huynh đi!" Lập tức Nữ Oa không nói hai lời liền dẫn Long Vương đi về phía ngọn núi phía sau Oa Hoàng Cung!

Đến một bãi đất bằng phẳng, Nữ Oa đột nhiên kết một trận pháp kỳ lạ trong tay, rồi đánh nó xuống mặt đất!

"Hây!" Theo một tiếng hét yêu kiều, Nữ Oa tức thì lao lên trời!

Lập tức chỉ nghe một tiếng long ngâm xé toạc chín tầng trời, trong chốc lát một long khí từ từ hiện ra trước mặt Long Vương và những người khác!

Nhưng thứ Long Vương tìm không phải là long khí này, mà là Người Lùn tộc sống trên long mạch!

Chương 167

Chỉ thấy Long Vương trực tiếp nhảy vào trong núi, lớn tiếng hét: "Ở đây đợi bản hoàng là được rồi, dù xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không được xuống!" Người Lùn tộc giỏi xây dựng và luyện chế, nên đối với trận pháp cũng có tạo nghệ thâm sâu!

Đối với những gì sẽ xảy ra tiếp theo, Long Vương cũng không rõ!

"Bành…!" Sau một thời gian dài trượt xuống, Long Vương cuối cùng cũng đáp xuống mặt đất, lập tức vẻ mặt cảnh giác nhìn xung quanh!

Nơi này cũng giống như Long Vương đã nói, mặt đất không có gì cả, nhưng vì có sự gia trì của trận pháp, nên vẫn vô cùng cứng rắn!

Điều này càng khiến Long Vương càng muốn có được Người Lùn tộc!

Nhưng dù vậy, Long Vương vẫn không buông lỏng cảnh giác, dù sao Người Lùn tộc rất ghét người ngoại tộc!

Nhưng đối với những người có thể vượt qua những cạm bẫy không biết của Người Lùn tộc, lại không phải là chuyện đơn giản!

Một khi vượt qua trận pháp của Người Lùn tộc, cũng có nghĩa là trở thành vua của Người Lùn tộc, có thể tùy ý chỉ huy họ!

"Cũng không biết Người Lùn tộc sống ở đâu!" Long Vương nhìn sơn động tối om, không khỏi nhíu mày, vẻ mặt bất đắc dĩ nói!

Sau đó chỉ thấy Long Vương phất tay, tức thì pháp lực cuộn trào, thắp sáng toàn bộ sơn động!

Trong chốc lát Long Vương liền nhìn thấy một nguyên khí hình rồng khổng lồ!

“Long khí?” Long Vương nhìn con cự long hư ảo trước mặt, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ khinh thường!

Lúc này, Long Vương vừa mới đưa tay ra định chạm vào long khí này, một ngọn thiên hỏa tức thì phun ra!

Long Vương thấy vậy, vội vàng né tránh, nhưng ngọn thiên hỏa đó phảng phất như đã nhắm trúng Long Vương, không cần biết Long Vương né tránh thế nào, ngọn thiên hỏa đó vẫn luôn đuổi theo hắn!

“Mẹ nó, ép bản hoàng!” Trong khoảnh khắc, tiếng long ngâm vang dội, ngay cả Nữ Oa và Nguyên Phượng bên ngoài cũng nghe thấy rất rõ!

Nhưng ngọn thiên hỏa đó sau khi nghe tiếng long ngâm, tức thì biến mất không dấu vết!

Long Vương thấy vậy, không khỏi thầm mắng: “Đúng là con rồng tiện nhân!” Nhưng khi Long Vương phản ứng lại mình cũng là rồng, liền vội vàng rút lại câu nói vừa rồi!

Dù vậy, Long Vương vẫn vẻ mặt tức giận lại đến trước hư ảnh rồng đó!

Long Vương nhìn vào bên trong long khí, phát hiện nơi đó trống rỗng, không có bất kỳ đại lục nào có thể nói!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày, sau đó vẻ mặt cảnh giác quét nhìn xung quanh!

Theo thời gian trôi đi, mày Long Vương càng nhíu chặt!

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy pháp lực quanh thân Long Vương cuộn trào, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì xuất hiện trong tay hắn!

“Vỡ cho bản hoàng!” Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay

Long Vương tức thì quét ra, long khí vừa mới hư hóa, tức thì trở nên cứng rắn vô cùng!

Dù vậy, dưới một kích của Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay Long Vương, tức thì hóa thành những mảnh vỡ li ti!

"Hừ, trò mèo vặt vãnh!" Long Vương từ từ đi về phía nơi long khí vừa ở, chỉ thấy nơi long khí vừa ở xuất hiện một cái hố sâu!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày, thản nhiên nói: "Mẹ nó, là chuột à?

Sao thích đào hang thế!" Long Vương nhìn vào cửa hang hồi lâu, trực tiếp nhảy xuống!

Lúc này, Long Vương phất tay, Thí Thần Thương tức thì xuất hiện trong tay hắn, Long Vương không nói hai lời, trực tiếp đâm Thí Thần Thương vào bên cạnh mình!

"Keng…!" Một tiếng kim loại va chạm tức thì truyền vào tai Long Vương!

Trong khoảnh khắc, một luồng sát ý tức thì bùng phát, cuối cùng trực tiếp đâm vào vách tường!

Long Vương thuận thế nhìn qua, chỉ cảm thấy ở nơi cách đó trăm trượng có khí huyết nồng nặc, chắc chắn đã chết không ít người!

Mày Long Vương nhíu chặt, khi Long Vương chuẩn bị xé rách không gian, mới phát hiện không gian nơi này lúc này dị thường cứng rắn!

Long Vương thấy vậy không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, sau đó chỉ thấy Long Vương xoay tay, Thí Thần Thương tức thì được rút ra!

Long Vương tức thì rơi xuống hố sâu!

"Bành…!" Một tiếng động trầm đục từ trong hang động tức thì

truyền đến, Nữ Oa, Vân Phượng nghe tiếng liền chuẩn bị nhảy xuống!

"Bản hoàng không sao, hai người tuyệt đối không được xuống!" Chỉ thấy Long Vương treo lơ lửng trên một bệ đá cách lưỡi đao chưa đến một trượng, nhưng hai cánh tay cường tráng của Long Vương lại đang run rẩy dữ dội!

"Mẹ nó, cái núi này làm bằng gì mà cứng thế!" Dù Long Vương rất khó chịu, lúc này hắn cũng chỉ có thể oán trách vài câu, dù sao bây giờ cũng đang ở thế tiến thoái lưỡng nan!

Long Vương thuận mắt nhìn xuống, suýt nữa phun ra một ngụm máu!

Chỉ thấy trong đống xác vụn sinh ra những con nhện ăn thịt, đôi mắt xanh lè của chúng đang trừng trừng nhìn Long Vương!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày!

"Bản hoàng còn tưởng trong không gian chật hẹp này có sinh vật gì, hóa ra là một đám quỷ!" Long Vương tuy đã giải quyết được lũ nhện ăn thịt, nhưng lúc này cũng không dám cử động lung tung!

Vì vách núi cứng rắn, Long Vương rất rõ, mũi thương của Thí Thần Thương trong tay chỉ đâm vào một chút, rất dễ bị rút ra!

Chương 168

Long Vương vẻ mặt nghiêm túc quét nhìn xung quanh, đã đến đây, Long Vương tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ!

Lúc này, một cửa hang ẩn khuất bị Long Vương phát hiện!

Chỉ là cửa hang đó bị xương trắng chất đầy, trên đó còn có mấy con nhện ăn thịt!

Với trạng thái hiện tại của Long Vương, một khi động dụng pháp lực tuyệt đối sẽ bị kéo vào cạm bẫy dưới chân!

Lúc này, trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, chỉ thấy Long Vương đạp một chân lên vách núi!

Thí Thần Thương tức thì được rút ra khỏi vách núi, trong khoảnh khắc, từ trong hố đao dưới chân Long Vương truyền ra tiếng rậm rạp của lũ nhện ăn thịt!

Long Vương thấy vậy nhếch miệng cười một tiếng, rồi phất tay, Thiên Long Thần Hoàng Kiếm tức thì xuất hiện trong tay!

Long Vương không nói hai lời, mũi thương hướng về vách núi đâm ra, tia lửa từ mũi thương tức thì đốt cháy đống thi thể bên cạnh cửa hang!

Trong khoảnh khắc, cạm bẫy đao phong tức thì bị đốt cháy, những tiếng kêu chói tai tức thì vang lên trong sơn động!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Long Vương tức thì xoay người, một kiếm chém vào những thi thể đó, trực tiếp mượn lực bay vào trong sơn động!

Long Vương siết tay, Thí Thần Thương tức thì bay về!

Sau đó Long Vương lại một lần nữa cẩn thận đi vào trong sơn động, nhưng mỗi bước đi, Long Vương đều cảm thấy một cảm giác tim đập nhanh!

"Nơi này rốt cuộc tồn tại thứ gì a!" Long Vương vẻ mặt ngưng trọng nhìn sơn động trống rỗng, nhưng thỉnh thoảng lại có mấy luồng gió âm hiện ra!

"Gầm…!" Lúc này, một tiếng thú gầm tức thì truyền vào tai Long Vương!

"Mẹ nó, bản hoàng hôm nay không muốn động thủ, cứ phải ép bản hoàng à!" Lời Long Vương vừa dứt, chỉ thấy một con Phong Hành Liệt Thần Xà thân dài trăm trượng, to như cây cổ thụ, đầu như cái vại khổng lồ đang lè lưỡi rắn về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt, vì mùi long huyết trên người Long Vương, khiến Phong Hành Liệt Thần Xà càng thêm cuồng bạo!

"Mẹ nó, bản hoàng hôm nay ra ngoài quên xem hoàng lịch rồi sao?

Toàn chuyện không thuận lợi!" "Tên này không phải đã tuyệt chủng rồi sao?

Sao lại chạy ra đây!" Long Vương vẻ mặt oán trách nói, nhưng oán trách thì oán trách, vẫn phải đánh, nếu không có chút không công bằng với con Phong Hành Liệt Thần Xà này!

Chỉ thấy Long Vương phất tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, tức thì xuất hiện trong tay, sau đó một bộ dáng hứng khởi nhìn con Phong Hành Liệt Thần Xà này!

"Nếu bản hoàng nhớ không lầm, tên nhóc Long Vương kia hình như thích dùng rắn làm mồi nhậu!" Chỉ thấy Long Vương vẻ mặt hưng phấn xoa xoa tay, lẩm bẩm một mình: "Chúc Long, bản hoàng

tìm mồi nhậu cho ngươi đây!" Phong Hành Liệt Thần Xà tức thì cảm thấy tôn nghiêm của mình bị sỉ nhục, sau đó phát ra một tiếng kêu vang dội, tức thì lao về phía Long Vương!

"Mẹ nó, cửa hang nhỏ thế này, bảo bản hoàng trốn đi đâu!" Lúc này Long Vương phía trước có Phong Hành Liệt Thần Xà, phía sau có nhện ăn thịt, tóm lại là khiến Long Vương tiến thoái lưỡng nan!

"Thử kiếm xem sao!" Long Vương cầm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay nhìn về phía Phong Hành Liệt Thần Xà!

Từ khi Long Vương đến đây, cuối cùng cũng hiểu được tác dụng lớn của nhục thân!

Nếu là một cọng cỏ yếu ớt, ở đây chỉ có chờ chết!

Phong Hành Liệt Thần Xà một đầu lao về phía Long Vương, Long Vương trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, trực tiếp cúi người xuống, để Phong Hành Liệt Thần Xà một đầu đâm vào vách núi!

Long Vương thấy vậy lập tức ngây người, dùng hết sức mới đâm được mũi Thí Thần Thương vào vách núi, nhưng Phong Hành Liệt Thần Xà lại tùy ý một đầu đã đâm thủng vách núi một cái lỗ lớn!

"Mẹ nó, không coi ta ra gì à, một chút mặt mũi cũng không chừa!" Long Vương vung quyền đấm vào Phong Hành Liệt Thần Xà, chỉ là Long Vương vừa đấm xuống, Long Vương trực tiếp ôm lấy nắm đấm, Phong Hành Liệt Thần Xà lại vẻ mặt ngơ ngác nhìn hắn!

Trong mắt Phong Hành Liệt Thần Xà như có mấy chữ: Đồ ngốc à?

Long Vương có chút không nhịn được nữa, đang chuẩn bị lại vung quyền lên đánh, đột nhiên nhớ lại cơn đau vừa rồi, cuối cùng rút nắm đấm về!

Nhưng đừng quên Long Vương còn có một đôi chân to.

Đôi chân to này có thể dùng để thực nghiệm với Cự Nhân Thái Thản, tuyệt đối tốt, tuy có hơi tốn giày, nhưng quan trọng là dùng được!

Long Vương không nói hai lời, một chân tức thì đá ra, nhưng Long Vương tức thì cảm giác như đá vào huyền thiết!

"Vãi chưởng!" Long Vương không khỏi hít một hơi lạnh, nhưng may mắn uy lực một cước của Long Vương đủ lớn, tức thì đá bay Phong Hành Liệt Thần Xà ra ngoài!

"Mẹ nó, hack game à?" "Da còn dày hơn huyền thiết, đánh thế đ*o nào được!" Trong lòng Long Vương tức thì một vạn con thảo nê mã chạy qua, nhưng con Phong Hành Liệt Thần Xà kia lại một lần nữa khôi phục lại vẻ thần khí như vừa rồi, vẻ mặt khinh miệt nhìn Long Vương!

Lúc này, Long Vương đột nhiên nhớ lại một câu nói, đánh rắn đánh bảy tấc, nhưng bảy tấc của con rắn này ở đâu?

Long Vương dùng tay đo đạc, cuối cùng không tự chủ được mà rùng mình một cái!

"Mẹ nó, làm khó bản hoàng, bản hoàng thật muốn đập nát ngươi!" Long Vương vẻ mặt phẫn nộ nhìn Phong Hành Liệt Thần Xà trước mắt, rồi cầm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm chém loạn xạ vào nó!

Cảnh tượng đó quả thực là dùng dao phay chém dây điện, toàn thân bốc hỏa kèm chớp giật!

Sau chuyện đó, Long Vương lập tức ngây người, chỉ thấy Phong Hành Liệt Thần Xà vẫn đứng sau lưng hắn không hề hấn gì, một chút chuyện cũng không có!

"Vãi chưởng!" "Mẹ nó, có thể chơi vui vẻ được không!" Long Vương nhìn con Phong Hành Liệt Thần Xà vênh váo kia tức không

chịu được, tuy chưa khai mở linh trí, nhưng thần thái đó rõ ràng đang nói với Long Vương: "Đánh ta đi!" "Ta mắng mi!" Lúc này sắc mặt Long Vương âm trầm, tay cầm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm cũng đang khẽ run, nhưng không biết là vì bị tức giận hay là vì lực phản chấn!

"Thiết!" Lúc này, theo một tiếng gầm giận dữ của Long Vương, trong khoảnh khắc, sơn động chật hẹp tức thì bị kiếm ý ngập trời bao trùm, từng điểm sát ý như thủy triều, điên cuồng tuôn ra!

Chương 169

Chưa đến một hơi thở, một cảnh tượng thi sơn huyết hải tức thì xuất hiện sau lưng Long Vương!

Chỉ thấy Phong Hành Liệt Thần Xà điên cuồng vặn vẹo cái eo to như thùng nước, vẻ mặt hung ác nhìn Long Vương!

"Mẹ nó, bản hoàng hôm nay không tin, lại có thể bị một con Phong Hành Liệt Thần Xà nhỏ bé làm khó!" Trong khoảnh khắc, sát ý ngập trời tức thì hóa thành sen, từng đóa sen hoa tranh nhau nở rộ!

Trên thân rắn khổng lồ của Phong Hành Liệt Thần Xà tức thì xuất hiện vô số tia lửa, lúc này, một tia máu tươi phun ra!

Long Vương thấy vậy, trên mặt tức thì lộ ra một nụ cười vui mừng, sau đó Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay tức thì bay ra, trực tiếp khiến vết thương vừa rách của Phong Hành Liệt Thần Xà, tức thì lớn hơn!

"Xèo…!" Một tiếng ăn mòn tức thì truyền vào tai Long Vương, Long Vương nghe tiếng nhìn qua tức thì phát hiện nơi máu tươi của Phong Hành Liệt Thần Xà vừa rơi xuống xuất hiện một cái hố lớn!

"Ăn mòn mạnh thật!" Long Vương trong lòng không khỏi tán thưởng, rồi không nói hai lời liền rút Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm ra, rồi nhanh chóng lùi về phía sau!

Long Vương nhìn vào lưỡi kiếm của Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, phát hiện Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm còn sắc bén hơn cả ban đầu!

Long Vương thấy vậy, trong mắt tức thì lóe lên một tia sáng, sau đó vẻ mặt không có ý tốt nhìn Phong Hành Liệt Thần Xà!

Phong Hành Liệt Thần Xà sau khi nhìn thấy ánh mắt tà ác của Long Vương, tức thì muốn chạy trốn vào sâu bên trong!

Nhưng lúc này, Long Vương lóe lên đã đến nơi Phong Hành Liệt Thần Xà đang ở!

Chỉ thấy Long Vương không nói hai lời, hai tay ôm lấy đuôi rắn của Phong Hành Liệt Thần Xà, trong khoảnh khắc chỉ thấy gân xanh của Long Vương đều nổi lên!

"Lên cho bản hoàng!" Theo một tiếng gầm giận dữ của Long Vương, Phong Hành Liệt Thần Xà tức thì như một bao cát, trực tiếp bị Long Vương ném sang một hướng khác!

"Bành…!" Một tiếng nổ lớn tức thì vang lên, ngay cả vách núi cũng không khỏi rung lên mấy cái, đợi bụi bặm tan đi, Long Vương liền thấy Phong Hành Liệt Thần Xà vẻ mặt sát ý lè lưỡi rắn!

Long Vương thấy vậy, cười nói: "Tức giận rồi à?" Lời Long Vương vừa dứt, một cái đuôi khổng lồ tức thì đập xuống Long Vương, Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt!

Chỉ thấy Long Vương phất tay, Thí Thần Thương tức thì xuất hiện trong tay Long Vương, Long Vương không nói hai lời, một thương đâm ra!

Lúc này, trên mặt Long Vương đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị, chỉ thấy Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì bay ra từ khánh vân của Long Vương, chém về phía Phong Hành Liệt Thần Xà!

Phong Hành Liệt Thần Xà thấy vậy vội vàng chuẩn bị thu đuôi lại, nhưng Long Vương sao có thể để nó dễ dàng đạt được!

Trong khoảnh khắc, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm chém phá phòng ngự, Thí Thần Thương trực tiếp đâm vào huyết nhục của Phong Hành Liệt Thần Xà!

“Chít chít chít…!” Một tiếng gào thét tức thì xé toạc hư không truyền vào mắt Long Vương, dù vậy, Long Vương vẫn không dừng động tác trong tay!

Từ khi đến Hồng Hoang Long Vương đã nhận ra một đạo lý, nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình!

Phong Hành Liệt Thần Xà điên cuồng vặn vẹo thân rắn, mong thoát khỏi Long Vương!

Chỉ thấy Long Vương siết tay, Thí Thần Thương tức thì bay ra, rơi vào tay Long Vương!

Lúc này, Phong Hành Liệt Thần Xà há cái miệng to như chậu máu về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, tức thì xoay người, đá một cước vào hàm dưới của Phong Hành Liệt Thần Xà!

Long Vương biết một cước này đối với Phong Hành Liệt Thần Xà căn bản không đáng kể, sau đó liền thấy Phong Hành Liệt Thần Xà điên cuồng cắn về phía Long Vương!

“Chính là lúc này!” Tức thì một kiếm ý xé toạc hư không, ngay sau đó một luồng máu tươi tức thì phun ra!

Long Vương thấy vậy đồng tử tức thì co rút, sau đó không nói hai lời liền chạy vào trong sơn động!

Dù sao uy lực máu của Phong Hành Liệt Thần Xà Long Vương đã được chứng kiến, bây giờ không chạy một lúc nữa máu tươi chảy ra căn bản không có cơ hội nào!

Long Vương vừa mới rời khỏi nơi này, máu tươi tức thì lấp đầy sơn động, sơn động bằng phẳng, tức thì trở nên lỗ chỗ!

Sau một tuần trà, thân ảnh Long Vương lại một lần nữa xuất hiện

ở đây!

"Ọe…!" Long Vương vừa mới đến đây, một luồng mùi hôi thối xộc vào mặt, khiến Long Vương tức thì có cảm giác muốn nôn!

Long Vương nhìn kỹ, con Phong Hành Liệt Thần Xà vừa mới chém giết đã sớm biến mất không dấu vết!

Long Vương thấy vậy, mày không khỏi nhíu chặt, sau đó xoay người lại một lần nữa đi vào bên trong!

Nhưng Long Vương vừa đi không lâu, hai bóng người lùn tịt tức thì xuất hiện trong sơn động, trên tay còn đang xách con Phong Hành Liệt Thần Xà vừa bị Long Vương chém giết!

"Tên nhóc nhạy bén thật, chỉ không biết có thể vượt qua bài kiểm tra không!" "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, Người Lùn tộc chúng ta đã trăm vạn năm không xuất hiện, tên nhóc này biết sự tồn tại của chúng ta, chắc chắn không phải là nhân vật đơn giản!" Sau đó hai bóng người tức thì biến mất không dấu vết, phảng phất như chưa từng xuất hiện!

"Nữ Oa đạo hữu, vừa rồi tại sao lại nói ra chuyện đó!" Nguyên Phượng càng nghĩ càng thấy không đúng, xa lánh Long Vương không phải là tiện nghi cho Nữ Oa sao, vì vậy liền chất vấn Nữ Oa!

Nữ Oa nghe vậy, cười nói: "Bản cung không phải là đang vui mừng cho đạo hữu đột phá Độ Kiếp sao?" "Chỉ là bị Long Vương đạo hữu nhiễu loạn thiên cơ nên không thể kịp thời chúc mừng, xin Nguyên Phượng đạo hữu thứ lỗi!" Nguyên Phượng thấy vậy, cũng không biết nên nói gì!

Dù sao tục ngữ có câu: "Không ai đánh người mặt cười!" Quan trọng là Nguyên Phượng và Nữ Oa cùng là Thánh nhân, làm căng cũng không phải là chuyện tốt, huống hồ bây giờ Long Vương có việc nhờ

Nữ Oa, Nguyên Phượng càng không dám làm loạn!

Vì vậy Nguyên Phượng trực tiếp hỏi: "Đại ca sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!" Nguyên Phượng vẻ mặt lo lắng nhìn cái hố sâu không thấy đáy trước mặt!

Nữ Oa nghe vậy cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, thản nhiên nói: "Bản cung cũng không biết bên dưới có gì!" "Lúc trước bản cung và huynh trưởng tìm được nơi này, liền bố trí đại trận, căn bản không có thời gian thăm dò!" "Bành!" Lúc này, một tiếng động chấn động tai vang lên!

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Nguyên Phượng nhíu mày, vẻ mặt lo lắng nhìn Nữ Oa trước mặt!

Chương 170

Nữ Oa nghe vậy, lẩm bẩm nói: "Bên trong núi có thể đã xảy ra đại chiến, nhưng tại sao ngọn núi này lại không hề hấn gì?" Lời Nữ Oa vừa dứt, Nguyên Phượng cũng đột nhiên phản ứng lại, hai người tức thì nhìn nhau!

"Thu…!" Lúc này, một tiếng phượng minh truyền lên chín tầng trời, chỉ thấy một con kim phượng tức thì lao vào mây xanh, sau đó rơi xuống bên cạnh Nữ Oa!

Nguyên Phượng là thủy tổ của Phượng Hoàng nhất tộc, sau khi thấy cảnh này, không khỏi nhíu mày!

Nữ Oa thản nhiên nói: "Nguyên Phượng đạo hữu đừng hiểu lầm!" "Kim Phượng tuy là tọa kỵ của bản cung, nhưng bản cung không hề ép buộc!" Kim Phượng cũng ở bên cạnh khẽ gật đầu, và dùng đầu phượng khẽ cọ vào Nguyên Phượng!

Nguyên Phượng thấy vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Nữ Oa đạo hữu, xin hãy giúp bần đạo chăm sóc tốt tộc nhân của ta!" Nữ Oa nghe vậy, cười nói: "Yên tâm đi, đây là chuyện bần đạo nên làm!" "Nếu nó đã chọn bần đạo, bần đạo sao có lý do từ chối chứ?" Vân Phượng nghe vậy lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó từ trong người mình chắt ra một giọt bản nguyên tinh huyết điểm vào mi tâm của Kim Phượng!

"Đây là thứ duy nhất bần đạo có thể giúp, có thể thành Thánh hay không cuối cùng phải xem ngươi rồi!" Sau đó Nguyên Phượng vẻ mặt ngưng trọng nhìn cái hố khổng lồ trước mặt, không để ý đến Nữ Oa và Kim Phượng nữa!

"Bành…!" Nhưng lúc này, vách núi rung chuyển dữ dội, Nguyên

Phượng và Nữ Oa bị buộc phải rời khỏi vách núi!

Vốn dĩ Nữ Oa định xuống tìm Long Vương, nhưng bị Nguyên Phượng kéo lại!

Dù Nguyên Phượng rất lo lắng cho Long Vương, nhưng Nguyên Phượng tin tưởng Long Vương, nếu Long Vương đã bảo hai người ở đây chờ, bên dưới chắc chắn có thứ gì đó kinh khủng! ... ...

"Long Đô?" Long Vương nhìn thành trì khổng lồ trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc!

Lúc này, một luồng sát khí tức thì càn quét!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Sau đó phất tay, Thí Thần Thương tức thì xuất hiện trong tay Long Vương!

Chỉ thấy thân hình Long Vương lóe lên, Thí Thần Thương tức thì đâm ra, lúc này, một cành liễu tức thì quét ra!

"Bành…!" Theo một tiếng nổ lớn, thân hình Long Vương chấn động, rồi lùi ra sau!

"Sao có thể?" Long Vương vẻ mặt kinh ngạc nhìn cành liễu trước mặt, đây là cây liễu thành tinh!

Long Vương khi nhìn cây liễu này, tức thì nhớ lại Dương Mi Đại Tiên năm xưa!

Nhưng Dương Mi Đại Tiên là Không Tâm Dương Liễu, còn liễu thụ tinh này chỉ vì hấp thụ long khí mới thành tinh!

Vì quanh năm được long khí nuôi dưỡng, cây liễu này đã khai mở linh thức của mình!

Long Vương vừa mới né được công kích của liễu tinh, liễu tinh

kia như phát điên lao về phía Long Vương!

Chỉ thấy ba ngàn cành liễu múa theo thế, quấn về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, hai tay chấn động, trong khoảnh khắc, pháp lực cuộn trào, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, từ khánh vân sau lưng hiện ra!

Lúc này, liễu tinh dưới chân Long Vương lại đột nhiên chuyển hướng, chạy trốn về phía xa, không hề có chút lưu luyến nào!

Long Vương khi thấy cảnh này, tức thì ngây người, vừa rồi còn ra vẻ khí thế hung hăng, bây giờ lại không nói hai lời chạy trốn về phía xa, có cần mặt mũi không vậy?

Long Vương vừa chuẩn bị ra tay với liễu thụ tinh, chỉ là liễu tinh lại diễn một màn như vậy, Long Vương cũng không thể để nó chạy thoát!

"Mẹ nó, dám ở trước mặt bản hoàng giả bộ, bây giờ giả bộ xong lại chạy, đang nằm mơ à!" Lời Long Vương vừa dứt, Thí Thần Thương tức thì đâm xuyên về phía liễu tinh!

Nhưng khi Thí Thần Thương cách liễu tinh còn mấy trượng, liễu tinh tức thì tăng tốc, Thí Thần Thương trực tiếp đánh vào mặt đất!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt, lướt qua liền mang Thí Thần Thương đi!

Sau một tuần trà!

Long Vương tức thì dừng bước, dù vậy, Long Vương lại không biết từ lúc nào đã vào trong Long Đô!

Nhưng bên trong Long Đô lại một mảnh tử khí, không hề có chút

sinh cơ nào!

Long Vương nhìn con đường hoang vắng, mày nhíu chặt, nhưng nhìn một vòng lại hoàn toàn không thấy liễu tinh kia đâu!

Long Vương thấy vậy, không khỏi siết chặt Thí Thần Thương, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh!

Chương 171

"Vút…!" Một tiếng xé gió tức thì truyền vào tai Long Vương, Long Vương nghe tiếng, trực tiếp né sang một bên!

Trong khoảnh khắc, mặt đất nứt ra, một cành liễu thô tráng từ dưới đất từ từ nhô lên!

Long Vương thuận theo cành liễu nhìn qua, sau đó đập vào mắt liền là một cây liễu khổng lồ thân cao vạn trượng, ba ngàn cành liễu rủ thẳng xuống!

"Vãi chưởng!" "Mẹ nó, biết biến thân à!" Long Vương tròn mắt ngơ ngác nhìn cây liễu rủ thông thiên trước mắt, lúc này, từng cành liễu nhỏ từ sau lưng cây liễu thông thiên đi ra!

"Gia gia, người này đánh con!" Long Vương nghe vậy, trong lòng tức thì một vạn con thảo nê mã chạy qua, trong lòng không khỏi nghĩ: "Nếu không phải ngươi ở trước mặt bản hoàng giả bộ, bản hoàng có ra tay với ngươi không?" Chỉ là lão già kia sẽ không nói nhiều đạo lý với Long Vương như vậy!

"Hừ…!" "Bắt nạt cháu trai của bần đạo?" Một tiếng hừ lạnh từ trên người cây lão thụ kia tức thì truyền ra, đi kèm là sát cơ nồng đậm!

Trong khoảnh khắc, liền thấy hai con mắt to như đầu trâu từ từ mở ra!

Một cành liễu khổng lồ như roi quất thẳng vào Long Vương, mặt đất tức thì xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ!

Long Vương thấy vậy, vẻ mặt sát ý nói: "Bản hoàng không muốn làm khó đạo hữu, nhưng đạo hữu nếu còn ngang ngược vô lý, đừng trách bản hoàng vô tình!" "Bần đạo lại muốn xem ngươi vô tình thế

nào!" Long Vương nghe vậy, sát ý trên người tức thì tuôn ra, không còn giữ lại chút tình cảm nào!

Thế giới dưới lòng đất vốn đã u ám, vì có sát ý của Long Vương gia trì, tức thì trở nên càng thêm đen kịt!

"Ngươi ép bản hoàng!" Lời Long Vương vừa dứt, tức thì đã xuất hiện trước mắt cây dương liễu thông thiên!

Thí Thần Thương trong tay hướng về mắt của cây dương liễu thông thiên đâm ra, trong chốc lát thương mang đại chấn!

Lúc này, cành liễu của cây dương liễu thông thiên tức thì tụ lại, trực tiếp che chắn mặt của nó!

Long Vương âm trầm nhìn cảnh này, nhưng động tác trong tay không hề có xu hướng dừng lại!

Ầm...!

Trong nháy mắt, một tiếng nổ lớn vang lên, một luồng sát ý ngút trời tức thì phun trào!

Chỉ thấy Long Vương mặt mày dữ tợn nắm chặt Thí Thần Thương trong tay, từng luồng sát ý như thủy triều cuồng dũng tuôn ra!

Long Vương thấy vậy, thế thương xoay chuyển, lóe mình đến một nơi trống trải, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt!

Một giọng nói chế nhạo tức thì truyền đến, nói: "Tiểu tử, cũng đừng nói lời khoác lác nữa!

Ngay cả phòng ngự của bần đạo còn không phá được, muốn giết bần đạo, quả thực là kẻ si nói mộng!" Long Vương nghe những lời này, sắc mặt tức thì trở nên vô cùng âm trầm, rồi lạnh nhạt nói: "Bản hoàng muốn xem thử mai rùa của ngươi cứng, hay Thiên Long Thánh

Hoàng Kiếm trong tay bản hoàng mạnh hơn!" Theo tiếng gầm giận dữ của Long Vương, trong khoảnh khắc, thánh uy trên người hắn bùng nổ, chầm chậm bước về phía Thông Thiên Dương Liễu trước mặt!

Sau khi cảm nhận được thánh uy cường đại, Thông Thiên Dương Liễu thoáng lộ vẻ sợ hãi, nhưng rồi nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi! "Tiểu tử, nếu muốn mượn sức Thánh nhân để đánh bại bần đạo, thì tỉnh lại đi, nơi này không phải Hồng Hoang đại lục!" Long Vương nghe vậy, kinh ngạc nhìn cây dương liễu khổng lồ trước mắt!

Chỉ thấy cây dương liễu khổng lồ khẽ rung chuyển thân mình, vô số lá rụng lả tả bay xuống.

Nhưng những chiếc lá này không rơi hẳn xuống đất mà lơ lửng trước thân cây.

Long Vương thấy vậy, vẻ mặt nghiêm túc theo dõi, không dám có chút lơ là!

Rốt cuộc, ở nơi này, mọi thứ đều trái ngược với thế giới bên ngoài, khắp nơi đều toát ra một luồng khí tức quỷ dị!

Lúc này, dưới bộ râu bạc trắng của Thông Thiên Dương Liễu mọc ra một cái miệng khổng lồ, sau đó những chiếc lá rụng kia đều bị nó nuốt chửng vào bụng!

Long Vương không khỏi nhíu mày, nhưng đúng lúc này, một cành liễu lại quất về phía Long Vương.

Hắn thấy thế đành phải né tránh trước, kéo dãn khoảng cách với Thông Thiên Dương Liễu! "Bần đạo đã tồn tại ở đây mấy chục vạn năm, tuy không biết bên ngoài ra sao, nhưng bần đạo tự thấy mình cũng không tệ, chỉ tiếc là thiếu một người bầu bạn!" Long Vương nghe những lời này, lửa giận bốc lên tận đầu, Thông Thiên Dương Liễu này rõ ràng coi hắn như một món đồ chơi! "Lão già, ngươi tìm

chết à, dám vũ nhục bản hoàng, ai cho ngươi cái mặt đó!" Trong khoảnh khắc, sát ý ngút trời cuồn cuộn ập đến, phảng phất như có một vị Sát Thần đang đứng sau lưng Long Vương! "Người trẻ tuổi tính tình đừng nóng nảy như vậy, nếu không sẽ dễ bốc hỏa đấy!" Thông Thiên Dương Liễu vừa dứt lời, một cành liễu khổng lồ quất ngang về phía Long Vương, hắn thấy vậy chỉ có thể vội vàng lộn người né tránh!

Thời gian trôi qua, khí tức trên người Long Vương cuối cùng đã đạt đến điểm giới hạn! "Mẹ nó...!

Dám trêu đùa bản hoàng, hôm nay bản hoàng sẽ cho ngươi biết, thế nào là bài học chết chóc!" Long Vương còn chưa dứt lời đã xuất hiện trước mặt Thông Thiên Dương Liễu, chỉ thấy hắn chấn động hai tay, pháp lực toàn thân cuộn trào, quả đấm to như bao cát tức thì tung ra! "Hôm nay bản hoàng không đánh cho ngươi thể nát hồn tan, bản hoàng không phải là hoàng của Long tộc!" "Ầm...!" Long Vương vừa dứt lời, hai nắm đấm đã như mưa sao băng điên cuồng giáng xuống, liên tục gây sát thương!

Thế nhưng Thông Thiên Dương Liễu chỉ dùng mấy cành liễu đã bảo vệ mình kín như bưng, dù Long Vương có cố gắng thế nào cũng không thể đột phá được phòng ngự của nó! "Tiểu tử, ngươi có biết phiền không?" Một luồng sát khí kinh khủng từ trên người Thông Thiên Dương Liễu bỗng nhiên bùng nổ, cành liễu tức thì quất ra, nhưng khi nó sắp chạm đến người Long Vương, thân ảnh của hắn lập tức tan biến!

Sau khi cành liễu vụt qua, thân hình Long Vương lại ngưng tụ, rồi lại gầm lên một trận với Thông Thiên Dương Liễu! "Vụ thảo...!

Mẹ nó, ngươi thuộc họ nhà rùa à?" Long Vương nhìn Thông Thiên Dương Liễu trước mặt chỉ có vài nếp nhăn, không có dấu hiệu tổn

thương rõ ràng nào, sắc mặt không khỏi trầm xuống! "Tiểu tử, đánh đủ chưa?

Chương 172

Chút sát thương này, ngay cả gãi ngứa cho bần đạo cũng không đủ lực, vậy mà đòi chém giết bần đạo, đúng là si tâm vọng tưởng!" Thông Thiên Dương Liễu vừa dứt lời, một cành liễu lại quét ngang, tấn công dồn dập về phía Long Vương!

Cành liễu tuy khổng lồ, nhưng thân hình lại vô cùng cứng nhắc, Long Vương có thể dễ dàng đột phá công kích của nó. "Tiểu tử, có bản lĩnh thì đừng né!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra nụ cười khinh thường, nói: "Có bản lĩnh thì đừng đánh bản hoàng!" Long Vương đứng thẳng về phía trước, cắm Thí Thần Thương xuống đất, vẻ mặt hào mại nói!

Thông Thiên Dương Liễu nghe vậy, tức giận bừng bừng, phẫn nộ nhìn Long Vương, nói: "Ngươi đã thành công chọc giận bần đạo, bần đạo sẽ xé ngươi thành vạn mảnh!" Long Vương nghe vậy, mặt đầy chế nhạo nói: "Lão già, ngươi cũng chỉ biết nói khoác lác thôi, đuổi kịp được bản hoàng rồi hãy nói!" Long Vương vừa dứt lời, liền trố mắt kinh ngạc nhìn Thông Thiên Dương Liễu!

Thông Thiên Dương Liễu nhổ rễ khỏi mặt đất, mọc ra một đôi chân mập mạp! "Vụ thảo!

Mẹ nó, không chơi kiểu này chứ, bản hoàng nói giỡn thôi mà!" Long Vương hét lớn một tiếng, sau đó vội vàng lùi lại phía sau, không chút do dự!

Nhưng khi Long Vương nhìn thấy khuôn mặt của Thông Thiên Dương Liễu, trong mắt hắn lập tức loé lên một tia sáng, sát ý như thủy triều cuồn cuộn tuôn ra! "Lão già, đừng tưởng mọc ra đôi chân là có thể đuổi kịp bản hoàng, so tốc độ với bản hoàng chính là tìm chết!"

Long Vương vừa dứt lời, thân thể đã hóa thành một đạo tàn ảnh, xoay tròn nhanh chóng quanh Thông Thiên Dương Liễu trước mặt! "Tiểu nhi vô tri, bần đạo nóng lòng muốn xem biểu cảm của ngươi khi bị bóp nát rồi đây!" Thông Thiên Dương Liễu trực tiếp dùng cành liễu đập mạnh về phía Long Vương, trong khoảnh khắc bụi bay mù trời, thân ảnh Long Vương biến mất không còn tăm hơi! "Tiểu tử, có bản lĩnh thì ra đây, hà tất phải trốn trốn tránh tránh!" Thông Thiên Dương Liễu vừa dứt lời, một giọng nói phóng đãng bất kham liền truyền đến! "Lão già, ngươi không phải rất giỏi sáng tạo đồ vật sao?

Bây giờ lại bảo bản hoàng xuất hiện trước mặt ngươi, không phải là si tâm vọng tưởng à?" Long Vương vừa dứt lời, một tiếng xé gió tức thì vang lên, đợi đến khi Thông Thiên Dương Liễu kịp phản ứng, Thí Thần Thương đã xuất hiện trước mặt nó! "A...!" Một tiếng kêu gào đau đớn vang vọng khắp cửu tiêu, sau đó là một tiếng long ngâm xé tan mây xanh! "Dám trêu đùa bản hoàng, thì phải trả giá!" Long Vương bay lượn trên chín tầng trời, vẻ mặt khinh miệt nhìn xuống Thông Thiên Dương Liễu bên dưới!

Đồng thời, trong lòng Long Vương cũng không khỏi có chút kinh ngạc, rõ ràng chỉ là một ngọn núi, lại có thể trở thành một thế giới độc lập, quả thực là quỷ phủ thần công!

Điều này cũng khiến tâm tình của Long Vương muốn tìm được Người Lùn tộc càng thêm cấp bách! "Tiểu tử, ngươi dám làm bần đạo bị thương, bần đạo với ngươi không chết không thôi!" Long Vương hóa thành long thân, nghe những lời này liền lộ ra nụ cười khinh thường, nói: "Lão già, bằng tu vi hiện tại của ngươi, ngươi nghĩ thật sự có thể đối kháng với bản hoàng sao?" Long Vương vẻ mặt miệt thị nhìn Thông Thiên Dương Liễu trước mắt, hắn biết rằng bây giờ nó mới nhìn thấy chân thân của hắn!

Chỉ thấy một con bạch long vạn trượng lơ lửng trên hư không,

trên người thỉnh thoảng lại toát ra một luồng vương giả chi khí! "...Không thể nào?" Thông Thiên Dương Liễu trố mắt kinh ngạc nhìn con rồng khổng lồ trước mắt, bất giác lùi lại vài bước! "Hử?

Lão già, bắt đầu nhận thua rồi à?" Long Vương miệt thị nhìn Thông Thiên Dương Liễu, chỉ thấy hắn vẫy đuôi rồng một cái, tức thì quất vào người Thông Thiên Dương Liễu!

Chỉ một cú quật đuôi đơn giản, Thông Thiên Dương Liễu đã không thể khống chế được thân hình, nhanh chóng lùi về phía sau!

Long Vương thấy vậy, cười nói: "Lão già, thần khí lúc nãy của ngươi đi đâu rồi?" Lúc này Thông Thiên Dương Liễu đã không còn vẻ thần khí như trước nữa, còn tên dương liễu tinh kia thấy tình hình không ổn liền định lén lút bỏ đi! "Hừ...!

Bản hoàng cho ngươi đi rồi sao?" Một tiếng hừ lạnh tức thì truyền ra, Long Vương phun ra một luồng khí lạnh về phía dương liễu tinh, hoàn toàn chặn đứng đường đi của nó! "Một tên dương liễu tinh nhỏ nhoi, cũng dám nhảy nhót trước mặt bản hoàng, sống không biết chán rồi à!" Long Vương vừa dứt lời, dương liễu tinh không nói hai lời liền quỳ xuống đất, lớn tiếng cầu xin tha mạng: "Đạo hữu, xin hãy tha mạng, bần đạo không biết đạo hữu có thần uy như vậy!" "Hừ...!" Long Vương nghe vậy lại hừ lạnh một tiếng, sau đó long trảo siết lại, dương liễu tinh nhỏ bé bị hắn nắm chặt trong móng vuốt! "Đạo...

đạo hữu, bần đạo thật sự không cố ý!" Nhưng Long Vương không có nhiều thời gian nghe nó giải thích, chỉ thấy long trảo siết mạnh, dương liễu tinh tức thì hóa thành sương máu, bay lả tả trên mặt đất! "Đạo hữu, ngươi có phải quá độc ác rồi không!" Thông Thiên Dương Liễu thấy hậu bối bị giết, toàn thân sát ý chất vấn.

Long Vương nghe vậy, bình tĩnh nói: "Độc ác ư?

Bản hoàng thấy cũng được thôi!

Nếu hôm nay người ở đây không phải là bản hoàng, ngươi có thể còn mạng mà rời khỏi đây không?" Long Vương vừa dứt lời, Thông Thiên Dương Liễu không khỏi thở dài một hơi, nói: "Đạo hữu, sự việc đã xong, đạo hữu không nên rời đi sao?" Long Vương nghe vậy, lộ ra một nụ cười điên cuồng, sau đó lạnh nhạt nói: "Bây giờ biết bản hoàng không thể so bì liền bảo bản hoàng rời đi, ngươi nghĩ có đơn giản như vậy sao?" Thông Thiên Dương Liễu nghe vậy, không khỏi rơi vào trạng thái cảnh giác!

Nó cũng rất rõ ràng, Long Vương chuẩn bị tính sổ rồi! "Đạo hữu, quả thật muốn làm tuyệt tình như vậy sao?" Thông Thiên Dương Liễu toàn thân sát ý nhìn Long Vương, nhưng sát ý của nó trong mắt Long Vương thực sự quá nhỏ bé!

Long Vương cười nói: "Lão già, ngươi không phải là chịu không nổi rồi chứ!

Theo bản hoàng thấy, ngươi và tên dương liễu tinh nhỏ bé kia không có gì khác biệt!" Long Vương vừa dứt lời, một luồng sát ý ngút trời tức thì lan tỏa ra, Thông Thiên Dương Liễu vạn trượng tức thì bị luồng sát ý đó bao phủ! "Đạo...

đạo hữu, ta cho rằng chuyện này chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện, không cần phải nghiêm túc như vậy!" Long Vương nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Ta biết, nếu ta không có tu vi cao như vậy, ngươi sẽ đối xử với ta thế nào?" Thông Thiên Dương Liễu nghe vậy, vội vàng trả lời: "Ta nhất định sẽ để đạo hữu rời đi?

Tuyệt đối không làm tổn thương đạo hữu một chút nào!" Long Vương nghe xong câu đó, tức thì bật cười, cảm thấy Thông Thiên Dương Liễu lúc này giống như một kẻ thiểu năng! "Lão già, lời nói thì là vậy, nhưng câu đó nói ra, ta nghĩ ngay cả ngươi cũng không tin

đúng không!" Long Vương vừa dứt lời, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm từ sau khánh vân từ từ hiện ra, sau đó rơi vào trong long trảo của hắn! "Bản hoàng cho ngươi thêm một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể chống đỡ được một kích của bản hoàng, bản hoàng sẽ để ngươi rời đi!" Thân rồng cuộn tròn tức thì duỗi ra, Long Đô nhỏ hẹp tức thì bị thân thể Long Vương chiếm đầy!

Chương 173

Nhưng Thông Thiên Dương Liễu nghe xong câu đó, mắt lập tức sáng lên, vội vàng hỏi: "Đạo hữu nói lời giữ lời chứ!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra nụ cười khinh miệt, sau đó lạnh nhạt nói: "Lời đã từ miệng bản hoàng nói ra, tự nhiên giữ lời!" Long Vương nhìn quanh Long Đô nhỏ hẹp, nơi này là trung tâm long mạch, tại sao lại hoang phế đến mức này!

Nghĩ đến đây, Long Vương không khỏi nhíu chặt mày! "Lão già, bản hoàng hỏi ngươi, lúc ngươi đến Long Đô, nó đã tàn tạ không chịu nổi như vậy rồi sao?" Thông Thiên Dương Liễu nghe vậy, trên mặt thoáng lộ vẻ sợ hãi, nhưng nhanh chóng bị quét sạch, sau đó lạnh nhạt nói: "Không sai, lúc bần đạo đến đây đã hoang phế như vậy rồi!" Thông Thiên Dương Liễu tự cho rằng mình che giấu rất tốt, nhưng khoảnh khắc đó đã bị Long Vương phát hiện! "Hừ...!

Thật sự là như vậy sao?" Long Vương sắc mặt âm trầm nhìn Thông Thiên Dương Liễu trên mặt đất, nó không nói hai lời liền quỳ xuống, lớn tiếng cầu xin tha mạng: "Chuyện này không phải bần đạo không nói, mà là bần đạo không thể nói!" Long Vương nghe vậy, mày nhíu chặt, trong lòng lập tức nghĩ đến Người Lùn tộc, ngoài Người Lùn tộc thâm tàng bất lộ ra, không ai có thể động đến long mạch! "Đạo...

đạo hữu, lời nói lúc nãy, có giữ lời không!" Thông Thiên Dương Liễu cẩn thận hỏi, Long Vương nghe vậy, khẽ cười, nói: "Giữ lời!" Long Vương vừa dứt lời, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong long trảo tức thì xé rách hư không, bắn thẳng về phía Thông Thiên Dương Liễu!

Nó thấy vậy, trong khoảnh khắc dùng tất cả cành liễu che chắn trước người!

Trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì ẩn vào hư không! "...Không thể nào!" Thông Thiên Dương Liễu vẻ mặt khó tin nhìn Long Vương, không biết từ lúc nào Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm đã đâm vào từ sau lưng nó! "Bản hoàng đã nói, muốn giết ngươi, một kiếm là đủ!" Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì xuyên qua thân thể Thông Thiên Dương Liễu, rơi vào tay hắn!

Trên Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, không hề lưu lại bất cứ thứ gì, ngay cả một giọt nhựa liễu của Thông Thiên Dương Liễu cũng không dính vào! "Keng...!" Chỉ thấy Long Vương dùng tay khẽ chạm vào lưỡi kiếm, một luồng sát ý tức thì xông thẳng lên trời! "Lão già, có thể chết dưới Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm cũng xứng với thân phận của ngươi!

Đừng lo, trên đường xuống hoàng tuyền tự có người bầu bạn với ngươi!" Long Vương bình tĩnh nói, ngàn năm chinh chiến đã sớm nhuộm đầy máu tươi trên Hồng Hoang đại lục, Địa Phủ bên trong lại bận rộn ngất trời! "Long Vương đạo hữu rốt cuộc đang làm gì?

Vì sao ngàn năm qua linh hồn không ngừng kéo đến?" Đế Giang vẻ mặt ngưng trọng nhìn những điểm sáng li ti trước mặt, mỗi một điểm sáng đại diện cho một đạo chân linh! "Chí hướng của Long Vương đạo hữu không phải là thứ chúng ta có thể tưởng tượng được đâu!" Chúc Cửu Âm cười hì hì nói, nhưng Chúc Dung lúc này lại tỏ vẻ khó chịu! "Mẹ nó, với tư cách là Phong Đô Đại Đế, không làm thì thôi đi, suốt ngày cứ thích tìm phiền phức cho bần đạo!" Chỉ sau khi Chúc Dung nói xong câu đó, tất cả mọi người lập tức ngậm miệng! "Tam ca, huynh vừa nói gì?" Lúc này, một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên truyền đến, khiến Chúc Dung không khỏi rùng mình một cái!

Sau đó hắn nở một nụ cười, từ từ quay người lại, đối diện với vẻ mặt âm trầm của Bình Tâm Nương Nương! "Tiểu... tiểu muội, muội đến đây từ lúc nào thế?" Chúc Dung cười hì hì hỏi Bình Tâm Nương Nương, chỉ thấy sắc mặt nàng trầm xuống, nghiêm giọng quát: "Bần đạo vừa nghe huynh lại đang chửi rủa Long Vương đạo hữu!" Chúc Dung nghe vậy, vội vàng cười nói: "Tiểu muội, muội nhất định nghe nhầm rồi, sao bần đạo lại chửi ân nhân cứu mạng của mình chứ?

Nếu tiểu muội không tin, có thể hỏi đại ca!" Đế Giang cũng không ngờ, Chúc Dung lại đẩy cái nồi này cho mình! "Đại ca, tam ca nói có đúng không?" Chỉ thấy Bình Tâm Nương Nương vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm Đế Giang, Đế Giang thấy vậy liền hung hăng trừng mắt nhìn Chúc Dung một cái, sau đó lạnh nhạt nói: "Tam đệ nhục mạ Long Vương đạo hữu quả thực không nên!" Chúc Dung nghe vậy, co giò chạy đi, lớn tiếng hét: "Tiểu muội, Diêm La Điện của bần đạo có chút việc chưa xử lý, đi trước một bước đây!" Mọi người nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ vẻ khinh bỉ! "Đại ca, gần đây Địa Phủ có ổn không?" Bình Tâm Nương Nương bình tĩnh nhìn Đế Giang, Đế Giang nghe vậy, lạnh nhạt nói: "Địa Phủ mọi thứ đều ổn, chỉ là mấy ngàn năm gần đây, chân linh đến Địa Phủ đầu thai có phần tăng lên!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, lạnh nhạt nói: "Xem ra Long Vương đạo hữu bắt đầu hành động rồi!" Bình Tâm Nương Nương vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều lộ vẻ kinh ngạc! "Chí hướng của Long Vương đạo hữu là thống nhất Hồng Hoang, gần đây dị tượng rõ ràng, Long Vương đạo hữu đã bắt đầu hành động rồi!" Cả nhà trố mắt kinh ngạc nhìn Bình Tâm Nương Nương, nàng thấy vậy lạnh nhạt nói: "Chỉ là Long Vương có một kế hoạch nho nhỏ mà thôi!" Bình Tâm Nương Nương nói xong câu đó, không nói hai lời liền rời đi, chỉ là lúc rời đi, trên mặt tràn đầy lo lắng!

Mười vị Tổ Vu có mặt thấy vậy, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu!

"Đều giải tán đi, Địa Phủ có nhiều sự vụ đang chờ các vị xử lý!" Lúc này, một giọng nói trống rỗng truyền đến, mọi người nghe vậy liền quay người rời đi! .....

Long Vương nhìn Thông Thiên Dương Liễu đã chết không thể chết hơn dưới chân, mày không khỏi nhíu chặt lại! "Người Lùn nhất tộc rốt cuộc ẩn nấp ở đâu?" Long Vương hóa thành hình người, vẻ mặt nghiêm túc nhìn quanh Long Đô, nhưng không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào! "Ai...!" Long Vương thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi, sau đó từ từ đi ra ngoài Long Đô!

Nhưng đúng lúc này, Long Vương đột nhiên cảm nhận được một tia linh lực dao động, khoảnh khắc quay đầu lại, hắn phát hiện thi thể của Thông Thiên Dương Liễu đã biến mất không còn tăm hơi! "Chuyện gì vậy?" Long Vương nhìn chất lỏng màu xanh trên mặt đất, mày không khỏi nhíu chặt lại!

Long Vương rất rõ ràng, người ra tay nhất định là Người Lùn tộc, nhưng hắn đã dò xét rất lâu mà vẫn không tìm thấy bóng dáng của họ! "Chẳng lẽ đã rời khỏi đây rồi sao?" Long Vương thấy vậy không khỏi thở dài một hơi, sau đó nhấc chân, dậm mạnh xuống đất một cái! "Ầm...!" Lúc này, mặt đất nổ tung, cả Long Đô tức thì sụp đổ!

Trong khoảnh khắc, một tiếng long ngâm xé tan mây xanh, Long Vương cũng cảm nhận được một luồng năng lượng tinh thuần! "Không ngờ Long Đô chỉ là một cái chướng nhãn pháp, long mạch thật sự ở dưới lòng đất!" Long Vương vừa dứt lời, thân hình lóe lên, tức thì lao xuống lòng đất!

Nhưng khi Long Vương vừa rời đi, hai bóng người quỷ dị lại xuất hiện! "Tiểu tử này quả nhiên không phải người bình thường, ngay cả Thông Thiên Dương Liễu cũng bị chém giết, chỉ cần qua được cửa ải kia nữa là có thể được Người Lùn nhất tộc công nhận!" "Nhưng trăm

vạn năm qua chưa có ai qua được cửa ải đó, không biết thiếu niên này là tốt hay xấu!" Hai giọng nói dần dần trở nên phiêu diêu, nhìn lại lần nữa, nơi này nào có bóng người!

Chương 174

"Ầm...!" Long Vương vừa đáp xuống mặt đất, liền lấy ra Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, cảnh giác nhìn bốn phía!

Rốt cuộc nơi này cách Người Lùn tộc không xa, cũng có nghĩa là chuyện nguy hiểm hơn sắp xảy ra! "Cuối cùng cũng đến rồi, bản hoàng đã đợi mấy vạn năm rồi!" Lúc này, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên truyền vào tai Long Vương, hắn nghe vậy vội vàng quay người lại!

Sau đó liền thấy Long Vương trố mắt kinh ngạc nhìn vào nơi tăm tối, chỉ thấy một người mặc hoàng kim long bào, ba ngàn tóc đen bay trong gió, vẻ mặt nghiêm túc bước ra!

Dung mạo người này và Long Vương gần như giống hệt nhau, không có một chút khác biệt! "...Ngươi là ai!" "Bản hoàng đương nhiên là Long Vương!" Long Vương trố mắt kinh ngạc nhìn một bản thể khác của mình trước mặt, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt! "Không thể nào?

Rốt cuộc ngươi là ai, còn giả thần giả quỷ cẩn thận bản hoàng không khách khí với ngươi!" Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì xuất hiện trong tay hắn, vẻ mặt cảnh giác nhìn bản thể khác của mình! "Bản hoàng đã nói, bản hoàng là Long Vương, cho dù ngươi không tin, bản hoàng cũng không giải thích được với ngươi!" Chỉ thấy Long Vương bước ra từ trong bóng tối, ba ngàn tóc xanh bay trong gió, pháp lực toàn thân dao động, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì hiện ra! "...Không thể nào!" Long Vương lúc này không biết nên biểu đạt tâm trạng của mình như thế nào, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc, theo hắn thấy, trong Hồng

Hoang chỉ có một thanh Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay hắn!

Nhưng luôn có một số chuyện sẽ khiến người ta bừng tỉnh khỏi giấc mộng, mãi mãi không thể ngủ yên!

Đối với Long Vương mà nói, bóng ảnh trước mắt đã phá vỡ tất cả mọi thứ! "Rốt cuộc ngươi là ai!" Long Vương mặt mày dữ tợn nhìn bóng ảnh trước mặt, hắn cũng không hiểu, tại sao trong một thế giới lại có một bản thể khác của mình! "Bản hoàng nên giải thích cho ngươi, nơi này là Sinh Tử Âm Dương Kính, ngươi là bản hoàng, bản hoàng cũng là ngươi, nếu muốn rời khỏi đây, trước tiên hãy đánh bại bản hoàng!" Chỉ thấy bóng ảnh đó lộ ra nụ cười điên cuồng, sau đó vẻ mặt khát máu nhìn Long Vương!

Long Vương nghe vậy, không khỏi thở dài một hơi, sau đó không khỏi nhíu mày! "Bản hoàng muốn rời khỏi đây cần sự đồng ý của ngươi, không phải là ngươi đang mơ mộng hão huyền đấy chứ!" Bóng ảnh đó nghe xong câu nói này, không khỏi lộ ra nụ cười khinh miệt, nói: "Đạo hữu, cứ thử xem!

Lối ra ở sau lưng ngươi, nếu có thể đi ra ngoài, bản hoàng cũng khó có được sự bình tĩnh!" Bóng ảnh của Long Vương không hề có ý định cản trở Long Vương, khiến hắn không khỏi nhíu chặt mày, sau đó lóe mình về phía cửa động sau lưng! "Sao ngươi lại quay lại?" Lúc này, một giọng nói trào phúng tức thì truyền vào tai Long Vương, hắn nghe vậy, không khỏi siết chặt nắm đấm!

Chớp mắt sau, Long Vương bình tĩnh nhìn bóng ảnh đang lơ lửng trên không, lạnh nhạt nói: "Giết ngươi, bản hoàng có thể rời đi?" Bóng ảnh đó nghe xong những lời này, trực tiếp đến bên cạnh Long Vương, nói: "Những người đến đây, luôn nghĩ rằng có thể chiến thắng bản hoàng, đáng tiếc cuối cùng đều hóa thành một nắm đất vàng!" Long Vương nghe vậy, mày nhíu lại, giận dữ hét: "Chiến!" Trong khoảnh

khắc, hai thanh Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì va vào nhau, lập tức tóe ra những tia sáng thần quang, áp lực kinh khủng như thủy triều, tức thì cuốn đi tứ phương! "Tiểu tử, đừng giãy giụa nữa, ngươi không thể nào chiến thắng được bản hoàng đâu!" Long Vương nghe vậy, tức giận bừng bừng, đối mặt với bóng ảnh trước mặt, lớn tiếng hét: "Hôm nay bản hoàng sẽ cho ngươi thấy, sự khác biệt giữa ngươi và bản hoàng!" Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thí Thần Thương tức thì xuất hiện trong tay hắn, sau đó thế thương xoay chuyển mạnh mẽ, đâm về phía bóng ảnh đó!

Lúc này, Long Vương đột nhiên cảm giác một luồng thế thương đột nhiên bùng nổ từ trên người bóng ảnh đó, sau đó chỉ thấy đồng tử của hắn co rút lại! "Tiểu tử, đừng giãy giụa nữa, bản hoàng và ngươi là một thể, những gì ngươi biết, bản hoàng đều biết!" Trong khoảnh khắc, hai người giao chiến mấy trăm hiệp, tất cả kiến trúc ở đây đều bị hai người giao chiến hoàn toàn phá hủy, nhưng thứ duy nhất không thay đổi chỉ có quan tài ở giữa đại điện!

Trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, sau đó liền hướng về phía quan tài đá đó!

Lúc này, một giọng nói băng lãnh truyền đến, nói: "Bản hoàng khuyên ngươi không nên động vào cái quan tài đá đó, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng được!" Long Vương nghe vậy, từ từ dừng bước, cuối cùng đứng trước quan tài đá, ngược lại bóng ảnh kia lúc này lại không nói gì nữa, bình tĩnh nhìn hắn!

Long Vương từ từ đưa tay về phía quan tài đá trước mặt, mắt thấy sắp chạm vào, nhưng một giọng nói trầm thấp tức thì phá vỡ hư không! "Tiểu tử, bần đạo khuyên ngươi không nên động vào thì hơn, nếu không nhất định sẽ gây ra đại họa!" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt kinh hãi nhìn xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra bóng dáng của người nói chuyện! "Đạo hữu không cần tìm nữa, bần đạo không

ở đây, nhưng bần đạo có thể hứa với ngươi, đây là thử thách cuối cùng của Người Lùn tộc đối với ngươi, nếu có thể thông qua, ngươi có thể gặp được Người Lùn tộc thật sự!" Vừa dứt lời, mắt Long Vương tức thì lóe lên một tia sáng, hắn rất rõ ràng mục đích đến đây!

Sau khi biết thực lực của bóng ảnh kia, Long Vương không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, rốt cuộc trong một thời gian ngắn cũng không thể nhanh chóng giải quyết được nó!

Tất cả những gì hắn có, nó cũng có, những gì hắn biết, nó cũng biết, hoàn toàn là một bản sao, thậm chí trong việc điều động pháp lực, còn chính xác hơn cả Long Vương!

Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng nhìn bóng ảnh trước mắt!

Bóng ảnh kia mỉm cười nhìn Long Vương, hắn thấy vậy không khỏi có chút đau đầu, bất đắc dĩ xoa trán!

Nhưng sắp có thể gặp được Người Lùn nhất tộc, trong lòng Long Vương lại có chút hưng phấn khó hiểu!

Chỉ thấy Long Vương từ từ đi về phía bóng ảnh kia, nhưng trước khi rời khỏi quan tài đá, hắn quay đầu nhìn lại nó một cái! "Bản hoàng khuyên ngươi đừng có ý đồ với cái quan tài đá đó, bản hoàng không có thực lực mạnh mẽ như vậy, chỉ là một cuộc thăm dò đơn giản, đã phá hủy nơi này không còn lại bao nhiêu!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó lật tay một cái, lạnh nhạt nói: "Vậy sao, để bản hoàng xem thử ngươi rốt cuộc mạnh đến đâu!" Long Vương vừa dứt lời, bóng ảnh kia lạnh nhạt nói: "Ngươi mạnh bao nhiêu, bản hoàng mạnh bấy nhiêu!" Trong khoảnh khắc, từ trên người hai người tức thì bùng nổ ra một luồng sát ý cường đại, trong một lúc, khu vực hai người đứng tức thì trở nên vô cùng băng lãnh, giống như cửu tiêu địa ngục!

Chỉ thấy Long Vương và bóng ảnh kia cùng chấn động hai tay, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo phun ra!

Hai người động tác hoàn toàn nhất trí, ai cũng không làm gì được ai, Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày! "Tiểu tử, bản hoàng khuyên ngươi bỏ cuộc đi!

Những gì ngươi nghĩ trong lòng, bản hoàng đều rất rõ ràng, trừ phi ngươi có thể đạt đến cảnh giới vong ngã!" Long Vương nghe vậy, sắc mặt không khỏi biến đổi!

Long Vương tự nhận rằng ra tay chưa bao giờ có một lộ trình cố định, nhưng vẫn bị bóng ảnh kia nắm bắt triệt để! "Không thể nào, bản hoàng ra tay trước nay đều không có thói quen rõ ràng!" Long Vương vẻ mặt khó tin nhìn bóng ảnh trước mắt, sau đó một kiếm chém ra, trong khoảnh khắc vạn ngàn kiếm ý tức thì phun trào! "Bản hoàng đã nói, tất cả những gì ngươi làm bây giờ đều là vô ích, muốn đánh bại bản hoàng quả thực là si tâm vọng tưởng!" Bóng ảnh kia vẻ mặt cuồng vọng nhìn Long Vương, trong khoảnh khắc, tiếng long ngâm vang dội, sấm sét gầm thét, vạn dặm mây đen tức thì kéo đến!

Ngay cả Nữ Oa bên ngoài ngọn núi cũng tỏ vẻ kinh ngạc!

Chương 175

"...Bên trong rốt cuộc tồn tại thứ gì, tại sao Long Vương đạo hữu lại gây ra động tĩnh lớn như vậy!" Nữ Oa nhìn sấm sét gầm thét trên bầu trời, mày không khỏi nhíu chặt lại! "Chẳng trách đại ca hao phí ngàn năm cũng muốn tìm ra tung tích của Người Lùn tộc, có thể ép đại ca đến mức này, chỉ riêng điểm này, đủ để chứng minh nỗ lực của đại ca không hề uổng phí!" Nguyên Phượng nhìn dị tượng trên bầu trời không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, tuy trên mặt nàng vẫn còn một chút lo lắng, nhưng nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi!

Nữ Oa thấy vậy, chăm chú nhìn Nguyên Phượng, nói: "Chẳng lẽ ngươi không lo lắng cho an nguy của Long Vương đạo hữu sao?" Nguyên Phượng cười nói: "Ta tin đại ca nhất định có thể làm được!" Nữ Oa nhìn vẻ mặt tự tin trên mặt Nguyên Phượng, nhất thời không biết nên nói gì, sau đó liền vẻ mặt ngưng trọng nhìn dị tượng nơi chân trời! "Hiện ra chân thân rồi sao?

Nhưng ngươi hình như đã quên, những gì ngươi biết, bản hoàng đều biết!" Ám Ảnh vừa dứt lời, một con hắc giao tức thì nhổ rễ khỏi mặt đất, thân thể uốn lượn có thể dài đến vạn trượng, long trảo sắc bén, khiến người ta nhìn mà phát lạnh!

Chỉ thấy thân thể cuộn tròn của Long Vương từ từ duỗi ra, trong khoảnh khắc một luồng hoàng giả chi uy hiển lộ không chút nghi ngờ, Ám Ảnh thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu!

Lúc này, Ám Ảnh đột nhiên bay vút lên cao, tức thì phá vỡ thiên địa do Người Lùn tộc bố trí, tiến vào Hồng Hoang!

Dù vậy, Ám Ảnh lại không thèm nhìn vạn vật bên ngoài, chỉ chăm chú nhìn Long Vương bên dưới!

Khi Ám Ảnh bay lên trời, đuôi rồng của Long Vương quất mạnh vào hư không nơi nó vừa đứng, trong khoảnh khắc hư không vỡ vụn, những lưỡi đao không gian phun ra!

Lúc này, đột nhiên từng đạo chú ngữ kỳ lạ giáng xuống, trực tiếp bao phủ lên hư không vỡ vụn!

Giây tiếp theo!

Hư không trực tiếp lành lại, thậm chí còn cứng rắn hơn cả hư không ban đầu!

Chỉ là Long Vương lúc này không có nhiều thời gian để thảo luận những vấn đề này, trên bầu trời có một người bạn đang chờ đợi hắn!

Long Vương gầm nhẹ một tiếng về phía Ám Ảnh trên bầu trời, sau đó tức thì bay lên, nhưng lúc này, Ám Ảnh lại lao thẳng xuống!

Trong mắt Nguyên Phượng và Nữ Oa lại hiện ra một cảnh tượng như vậy, một đen một trắng hai con thần long ngửa mặt lên trời gầm dài, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân trên cửu tiêu cũng bị tiếng gầm này làm kinh động! "Xảy ra chuyện gì, kẻ nào đang gây rối ở hạ giới!" Đạo Tổ Hồng Quân vừa dứt lời, Hạo Thiên vội vã chạy vào, nói: "Lão... lão sư, Hồng Hoang không biết từ đâu xuất hiện một con hắc long, lúc này đang cùng Long Vương đánh đến bất phân thắng bại!" Đạo Tổ Hồng Quân nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Không cần để ý, nếu con hắc long đó có thể chém giết Long Vương thì càng tốt!" Trong mắt Đạo Tổ Hồng Quân đột nhiên lóe lên một tia sát ý, trong khoảnh khắc, Hạo Thiên cảm thấy như rơi vào cửu thiên hàn tuyền! "Lão... lão sư, bớt giận, hiện tại thắng bại chưa phân, chúng ta có nên thêm dầu vào lửa không!" Hạo Thiên vẻ mặt gian xảo nhìn Đạo Tổ Hồng Quân, nhưng Đạo Tổ Hồng Quân nghe vậy, cách không tát ra một cái! "Bốp...!" Tức thì, trên mặt Hạo Thiên xuất hiện năm dấu tay! "Đó là trận chiến của Thánh nhân,

ngươi dám xen vào, những thứ bần đạo bình thường dạy ngươi, đều học vào bụng chó rồi sao?" Hạo Thiên thấy Đạo Tổ Hồng Quân vẻ mặt phẫn nộ, không nói hai lời liền quỳ xuống trước mặt ngài! "Lão... lão sư, bần đạo lỗ mãng rồi!" Đạo Tổ Hồng Quân thấy vậy, cũng không thèm để ý đến Hạo Thiên nữa, từ từ nhắm mắt lại!

Hạo Thiên thấy vậy, vội vàng cung kính lui ra ngoài, nhưng bên ngoài đại điện, sắc mặt Hạo Thiên tức thì âm trầm xuống, vừa hay gặp được Dao Trì đang đi đến Lăng Tiêu Điện! "Sư huynh, sao vậy?" Hạo Thiên nhìn thấy Dao Trì, lại khôi phục lại vẻ mặt rạng rỡ, nói: "Sư huynh vừa rồi chẳng qua là đang thể nghiệm hồng trần bản tính thôi!" Dao Trì như hiểu như không gật đầu, Hạo Thiên thấy vậy, vội nói: "Sư muội tìm lão sư à!" Dao Trì nghe vậy, vui vẻ nói: "Đúng vậy, bần đạo muốn tìm lão sư!" "Vậy mau đi đi, bần đạo có chút việc phải xử lý, xin cáo từ trước!" Hạo Thiên vừa dứt lời, liền lóe mình rời đi! "Long Vương, bỏ cuộc đi!

Ngươi giãy giụa cũng không đánh lại được bản hoàng đâu!" Ám Ảnh vẻ mặt cuồng vọng nhìn Long Vương đang dây dưa không dứt với mình, Long Vương căn bản không thèm để ý, không ngừng tấn công Ám Ảnh! "Vong ngã, rốt cuộc thế nào mới là vong ngã!" Long Vương lúc này vẻ mặt lo lắng, hắn cũng không nhớ đã chiến đấu với Ám Ảnh bao lâu, nhưng từ đầu đến cuối, Ám Ảnh chưa bao giờ chủ động tấn công!

Nhưng mỗi lần tấn công của Long Vương đều bị Ám Ảnh nhìn thấu, khiến hắn không khỏi có chút lo lắng, nhưng lại có chút bất lực! "Bản hoàng không tin, ngươi chỉ là một bóng ảnh sao chép của bản hoàng, mà có thể đánh ngang tay với bản hoàng!" Long Vương vừa dứt lời, Ám Ảnh nhếch mép cười, nói: "Thật sự là như vậy sao?

Từ đầu đến cuối bản hoàng chưa hề ra tay, vậy mà ngươi nhanh như vậy đã không nhận ra!" Long Vương nghe vậy, đồng tử co rút lại,

trên mặt tức thì lộ vẻ kinh ngạc!

Nhưng đúng lúc này, thân ảnh Ám Ảnh tức thì hiện ra trên bầu trời! "Ầm...!" Theo một tiếng nổ lớn, thân thể khổng lồ của Long Vương giống như một ngôi sao băng, tức thì bay vút qua chân trời! "Bản hoàng quên nói cho ngươi biết, ngươi không biết khuyết điểm của mình, nhưng bản hoàng lại rất rõ ràng!" Ám Ảnh vừa dứt lời, thân ảnh Long Vương bay lên trời, một cái đuôi rồng khổng lồ tức thì quất ra, Ám Ảnh né không kịp, tức thì bị đánh trúng!

Trong khoảnh khắc, Ám Ảnh trực tiếp hóa thành một ngôi sao băng bay vút qua chân trời! "Ngươi nói không sai, trên người bản hoàng quả thực có một số khuyết điểm, nhưng ngươi có thể đã nói nhiều rồi, những khuyết điểm đó bản hoàng cũng rất rõ ràng!" Long Vương vừa dứt lời, lóe mình đuổi theo Ám Ảnh!

Lúc này trên mặt Ám Ảnh viết đầy vẻ kinh ngạc, nó cũng không ngờ, Long Vương lại rõ ràng như vậy!

Đồng thời cũng có một câu hỏi lớn treo trong lòng nó, Long Vương rõ ràng biết mình đầy khuyết điểm, nhưng tại sao không đi sửa chữa?

Đương nhiên, câu hỏi này cuối cùng không có ai trả lời, trong nháy mắt, Long Vương đã đến trước mặt nó, quật đuôi vào mặt nó! "Ầm...!" Theo một tiếng nổ lớn, con hắc long tức thì lăn lộn bay về phía sau, trong khoảnh khắc, mười vạn đại sơn tức thì sụp đổ!

Long Vương nhìn bụi bặm vạn trượng, mày không khỏi nhíu chặt lại, Long Vương rất rõ ràng nhục thân của mình rốt cuộc mạnh đến đâu!

Nếu nhục thân của Ám Ảnh thật sự giống hệt mình, chút công kích này căn bản không thể tổn thương đến bản nguyên của nó, gần như không khác gì gãi ngứa!

Chương 176

"Ngươi đã thành công chọc giận bản hoàng!" Một tiếng gầm giận dữ tức thì xé rách hư không, sau đó liền thấy hắc long tức thì bay ra khỏi tầng bụi, lao về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, lộ ra một nụ cười lạnh, nói: "Mới chỉ là bắt đầu thôi, đạo hữu chẳng lẽ đã mệt rồi sao?" "Mẹ nó, ngươi nói nhảm!" Ám Ảnh tức giận nhìn chằm chằm Long Vương trước mặt, nhưng Long Vương lại không thèm nhìn nó một cái, sau đó quất đuôi ra!

Nhưng tốc độ của Ám Ảnh cũng không hề chậm, trong khoảnh khắc, hư không vỡ vụn, vạn núi sụp đổ, bụi bặm vạn trượng tức thì bốc lên! "Long Vương, chẳng lẽ chỉ có chút bản lĩnh này sao?" Ám Ảnh càng đánh càng điên cuồng, thân thể hóa thành một đạo tàn ảnh, ngay cả Nữ Oa và Nguyên Phượng thân là Thánh nhân cũng không thể nhìn rõ tàn ảnh chiến đấu! "Yên tâm đi, đại ca tuyệt đối sẽ không thua!" Nguyên Phượng vẻ mặt tự tin nhìn bầu trời xa xăm, khiến Nữ Oa kinh ngạc nhìn nàng!

Rốt cuộc theo Nguyên Phượng thấy, tu vi của Ám Ảnh và Long Vương không chênh lệch nhiều!

Hơn nữa Nữ Oa cũng đã nhìn ra, con hắc long kia là bản sao của Long Vương, những gì Long Vương biết, hắc long đều biết, những khuyết điểm trên người Long Vương, hắc long dường như cũng biết rõ như lòng bàn tay! "Hắc Long, ngươi cũng thật đủ gian xảo, vì để đánh giết bản hoàng, ngay cả thủ đoạn như vậy cũng có thể dùng!" Nhìn long nguyên trong đá vụn, Long Vương nhíu mày, lạnh nhạt nói.

Long Vương vừa dứt lời, Ám Ảnh liền lộ vẻ chế nhạo, nói: "Đối

với bản hoàng mà nói, nhân từ nương tay là sự sỉ nhục lớn nhất đối với trận chiến!" Long Vương nghe vậy, từ từ thu lại chân thân Long Vương, lộ ra hình dạng con người, rồi vung vẩy cánh tay! "Hử?

Muốn đầu hàng sao?" Ám Ảnh cuộn tròn thân rồng, vẻ mặt miệt thị nhìn Long Vương trước mắt!

Long Vương cầm kiếm khẽ cười, siết chặt tay, nói: "Chúng ta đều rất rõ ràng, long nguyên đối với một con rồng đại diện cho điều gì!

Long nguyên quả thực có thể đánh giết bản hoàng, nhưng trước khi long nguyên hao hết, ngươi thật sự có tự tin đánh giết được bản hoàng không?" Ám Ảnh nghe vậy, cũng lộ vẻ suy tư, rốt cuộc mỗi câu nói của Long Vương đều xuất phát từ căn bản của loài rồng!

Mặc dù Ám Ảnh rất không muốn thừa nhận, nhưng trong chuyện này, nó cũng chỉ có thể thừa nhận! "Không sai, ngươi nói đúng, ta quả thực không có đủ tự tin, trước khi long nguyên của bản hoàng hao hết mà giết được ngươi!

Nhưng ngươi không nên nhắc nhở bản hoàng chuyện này, có lẽ khi long nguyên của ta sắp cạn, ngươi hoàn toàn có thể một kích đánh giết ta!" Long Vương nghe vậy, lạnh nhạt lắc đầu, nói: "Bản hoàng đã tồn tại trên thế giới này mấy trăm vạn năm, nhưng người có thể giao thủ với ta không có mấy người, ngươi là người duy nhất trong mấy vạn năm qua có thể ngang tài ngang sức với bản hoàng!

Nếu bản hoàng để ngươi hy sinh vô ích như vậy, lương tâm của bản hoàng cũng không yên!

Bản hoàng muốn một trận chiến oanh oanh liệt liệt, chứ không phải kiểu đầu cơ trục lợi này!" Long Vương vừa dứt lời, Ám Ảnh liền phá lên cười lớn, nhưng sau đó lại trở nên dữ tợn! "Tại sao lại nhắc nhở bản hoàng?

Nếu không nhắc nhở bản hoàng, mấy trăm vạn năm sau bản hoàng sẽ có người bầu bạn!" Ám Ảnh vẻ mặt dữ tợn nhìn Long Vương, nhưng vẫn từ từ lộ ra bộ mặt thật của mình!

Long Vương sau khi nhìn thấy bộ mặt thật của Ám Ảnh, tức thì sững sờ, hắn cũng không ngờ Ám Ảnh lại do phù lục tạo thành! "Không thể nào?

Làm sao có thể do từng đạo phù lục ghép lại thành?" Ám Ảnh nghe vậy, bình tĩnh nói: "Ta không phải là một đạo phù lục, nên gọi bản hoàng là long mạch!" Ám Ảnh vừa dứt lời, một luồng khí lạnh tức thì phun ra, chữa lành tất cả những vết thương ẩn trên người Long Vương! "Bản hoàng vốn tưởng thượng thiên phái ngươi xuống bầu bạn với bản hoàng, không ngờ ngươi có thể chống đỡ được sự cám dỗ của Người Lùn nhất tộc!" Khi Ám Ảnh nói câu đó, vẻ mặt u sầu lắc đầu!

Long Vương vẫn bắt được từ 'Người Lùn tộc' trong miệng Ám Ảnh, liền vội vàng hỏi: "Người Lùn nhất tộc, thật sự sống trong long mạch!" Long Vương vừa dứt lời, chỉ thấy Ám Ảnh khẽ gật đầu, nói: "Khi bản hoàng vừa khai mở linh trí, Người Lùn nhất tộc đã ở đây rồi!

Họ giúp bản hoàng từng bước trưởng thành đến ngày hôm nay, hai con quái vật ngươi gặp lúc trước cũng là do họ di dời đến!" Long Vương nghe vậy, không khỏi khẽ gật đầu, trong lòng thán phục: "Quả nhiên là Người Lùn tộc, ngay cả sinh vật đã tuyệt chủng cũng có thể tái tạo ra!" "Bản hoàng hiện tại đã qua ải chưa?" Long Vương vẻ mặt hy vọng nhìn Ám Ảnh, chỉ thấy Ám Ảnh cười nói: "Vội rời đi như vậy sao?

Trên người ngươi có một đống tật xấu, chắc chắn không cần bản hoàng chỉ điểm sao?" Long Vương nghe vậy, trầm ngâm một lát, lạnh

nhạt nói: "Vậy phiền đạo hữu rồi!" Ám Ảnh nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, sau đó hét lớn: "Lấy ra toàn bộ thực lực đi!" Chỉ thấy Ám Ảnh chấn động hai tay, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo phun ra, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trực tiếp được Ám Ảnh nắm trong tay! "Chiến, hôm nay bản hoàng sẽ cho ngươi biết khuyết điểm của ngươi ở đâu!" Long Vương nghe vậy, không nói hai lời, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì ra tay, lao về phía Ám Ảnh!

Trong một lúc, trời đất sấm chớp vang dội, ngọn núi sau Oa Hoàng Cung chỗ nào cũng vỡ nát! "Sảng khoái!" Từ miệng Long Vương truyền ra một tiếng gầm vang vọng trời đất, ngay cả hắn cũng sắp quên mất đã bao lâu rồi không có một trận đại chiến sảng khoái như vậy!

Nhưng Nguyên Phượng và Nữ Oa hai người lúc này lại vô cùng lo lắng, rốt cuộc trận chiến của hai người đã kinh động trời đất!

Khi nhìn thấy Long Vương sảng khoái như vậy, trong lòng Nguyên Phượng cũng không khỏi sinh ra một chút vui mừng!

Mặc dù không biết Long Vương vạn năm qua đã trải qua những gì, nhưng sau khi biết được gánh nặng trên vai Long Vương, trong lòng nàng không khỏi có chút đau lòng! "Hôm nay đại ca mới là Long Vương thật sự!" Nguyên Phượng nói một câu khó hiểu, khiến Nữ Oa nhất thời có chút không hiểu!

Nhưng Nguyên Phượng và Long Vương có giao tình mấy vạn năm, Nữ Oa không khỏi nhíu mày! "Ầm...!" Nhưng đúng lúc này, ánh sáng trời đất đại chấn, ngay cả mặt đất dưới chân Nữ Oa cũng đang khẽ rung chuyển!

Nguyên Phượng và Nữ Oa hai người nhìn nhau một cái, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương và Ám Ảnh trên bầu trời! "Thật sự là một trận chiến kinh thiên động địa, tiền cổ vô nhân hậu vô lai giả!

Trận chiến giữa họ đã sớm vượt qua cấp bậc Thánh nhân!" Nữ Oa vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương trên bầu trời, lạnh nhạt nói, đồng thời trong lòng cũng có một cảm giác u sầu!

Nữ Oa cũng không ngờ, bất tri bất giác khoảng cách giữa mình và Long Vương đã lớn như vậy rồi!

Đương nhiên, lúc này Long Vương trong lúc đối chiến với Ám Ảnh, vẫn luôn hoàn thiện bản thân! "Long Vương, bản hoàng chỉ có thể giúp ngươi đến đây, tiếp theo những chuyện nhỏ nhặt linh tinh đó cần ngươi tự đi hoàn thiện!" Lúc này, hai người đột nhiên dừng lại, giống như bạn thân ôm lấy nhau!

Chương 177

Chỉ thấy Long Vương chắp tay nói: "Đa tạ đạo hữu tương trợ, nếu không cho dù thêm vạn năm nữa, bản hoàng cũng không thể giải quyết được những chuyện này!" Nhưng sắc mặt Ám Ảnh biến đổi, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bản hoàng có một việc, xin Long Vương đạo hữu giúp đỡ!" Long Vương nghe vậy, phất tay một cái, lạnh nhạt nói: "Đạo hữu cứ nói đừng ngại, chỉ cần là việc bản hoàng có thể giúp, bản hoàng tuyệt đối không thoái thác!" Nhưng một câu nói của Ám Ảnh, khiến Long Vương tức thì sững sờ! "Bản hoàng hy vọng ngươi có thể giúp bản hoàng di dời long mạch đến bờ Đông Hải!" "Hử?

Đạo hữu không đùa chứ?" Nhưng Ám Ảnh lại lạnh nhạt xua tay, nói: "Ta tin Hồng Hoang sắp thống nhất, đạo hữu cho rằng lúc trời đất mượn lực, bản hoàng có thể bảo toàn được không?" Long Vương nghe vậy, mày nhíu chặt lại, rốt cuộc nơi này là đạo trường của Nữ Oa, nếu tự ý di dời long mạch đi, nhất định sẽ chọc giận Nữ Oa!

Có lẽ Ám Ảnh cũng nhìn ra được sự khó xử của Long Vương, liền lạnh nhạt nói: "Yên tâm đi, khí lạnh của bản hoàng vẫn sẽ lưu lại nơi này!

Chỉ là bản hoàng cần mượn tay đạo hữu, giúp bản hoàng rời khỏi đây!" Long Vương suy nghĩ một chút, chỉ cần khí lạnh còn, khí vận của Oa Hoàng Cung sẽ không suy kiệt, Nữ Oa cũng sẽ không vì thế mà phiền não! "Nếu đã như vậy, bản hoàng đồng ý là được!" Long Vương vừa dứt lời, một bóng người già nua, từ trong hư không từ từ bước ra! "Chúc mừng đạo hữu thông qua thử luyện của Người Lùn nhất tộc, bây giờ mời đạo hữu, đi theo bần đạo đến gặp tộc trưởng của Người Lùn tộc!" Long Vương nghe vậy, trong lòng không khỏi run động, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, cảm xúc không

có một chút gợn sóng!

Tộc trưởng Người Lùn tộc ẩn nấp trong hư không vẻ mặt vui mừng nói: "Người này chính là cứu tinh tương lai của Người Lùn nhất tộc!" Tộc trưởng Người Lùn tộc vừa dứt lời, hai bóng người áo đen từ từ hiện ra, trên mặt họ tràn ngập nụ cười vui vẻ! "Tộc trưởng, hai cỗ thi thể đã được chúng ta lấy về!" Chỉ thấy lão giả áo đen xách theo Thông Thiên Dương Liễu cung kính nói, tộc trưởng Người Lùn tộc chỉ lạnh nhạt gật đầu! "Hai người thấy thanh niên kia thế nào?" Hai vị nam tử áo đen nghe vậy, trước tiên nhìn nhau một cái, sau đó một vị nam tử áo đen khác nói: "Người này là rồng phượng giữa nhân gian, một khi gặp phong vũ liền hóa rồng!" "Lâu rồi không nghe Ngũ trưởng lão đánh giá một người như vậy, cũng không biết Ngũ trưởng lão nhìn trúng điểm nào của thanh niên kia!" Tộc trưởng Người Lùn tộc vừa dứt lời, vị nam tử áo đen vừa xách theo Thông Thiên Dương Liễu từ từ nói: "Ta cũng rất đồng ý với lời của Ngũ trưởng lão!" "Kiên nhẫn và bất khuất, ta và Ngũ trưởng lão luôn nhìn thấy, và trên người hắn còn có đại khí vận, tương lai nhất định sẽ trở thành một phương cường giả!" Tộc trưởng Người Lùn tộc mỉm cười vuốt bộ râu bạc trắng, sau đó lạnh nhạt nói: "Đánh giết hai vật này, có từng mượn ngoại lực không!" Ngũ trưởng lão suy nghĩ một lát, sau đó lạnh nhạt nói: "Người này không hề mượn ngoại lực!

Khi chém giết Phong Hành Liệt Thần Xà, chỉ dựa vào một thanh kiếm và một cây trường thương, dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đã chém giết vật này dưới kiếm!" Tộc trưởng Người Lùn tộc nghe vậy mày nhíu lại, sau đó lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, rồi liền nhìn sang một vị nam tử áo đen khác! "Thông Thiên Dương Liễu tuy mạnh hơn Phong Hành Liệt Thần Xà rất nhiều, nhưng cũng không phải là đối thủ của hắn!" Mặc dù lời của nam tử áo đen kia bình đạm vô kỳ, nhưng trong mắt người khác, lại vô cùng đặc sắc! "Đúng là

một thiếu niên thiên phú dị bẩm, tuổi còn nhỏ đã có thể đạt được thành tựu như vậy!" Tộc trưởng Người Lùn tộc vẻ mặt vui mừng nói, sau đó chỉ thấy ông ta khẽ điểm vào cây gậy đầu rồng trong tay, trong khoảnh khắc, pháp lực trên người tộc trưởng Người Lùn tộc như thủy triều dần dần tan ra!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, mày nhíu chặt, lạnh nhạt nói: "Tộc trưởng, ngài lại có ý gì?" Một nam tử áo đen khác cũng lập tức đứng ra, nói: "Tộc trưởng, làm như vậy có phải là quá không hợp quy củ rồi không?

Rốt cuộc thiếu niên kia đã vượt qua các cửa ải chúng ta thiết lập, lẽ ra, hắn chính là tộc trưởng của Người Lùn nhất tộc chúng ta!" Tộc trưởng Người Lùn tộc lạnh nhạt lắc đầu, động tác trong tay không hề có dấu hiệu dừng lại! "...Hự!" Lúc này, một tiếng nói nặng nề đột nhiên từ miệng tộc trưởng Người Lùn tộc truyền ra! "Khụ khụ khụ...!" Nhưng khi tộc trưởng Người Lùn tộc thu hồi pháp lực, từ miệng ông ta truyền ra một trận ho khan kịch liệt! "Tộc trưởng...!" Hai vị nam tử áo đen khi thấy cảnh này, vội vàng hét lớn!

Nhưng, tộc trưởng Người Lùn tộc lạnh nhạt xua tay, nói: "Quả nhiên là già rồi...!" Nghe lời của nam tử áo đen, trong lòng không khỏi có chút đau khổ, cũng cuối cùng hiểu ra, tại sao tộc trưởng Người Lùn tộc đối với Long Vương lại nghiêm khắc như vậy!

Có lẽ ngàn năm, thậm chí vạn năm nữa, tộc trưởng Người Lùn tộc nhất định sẽ qua đời, lúc đó tất cả gánh nặng của Người Lùn tộc đều sẽ đặt lên vai Long Vương!

Cho nên tộc trưởng Người Lùn tộc phải cố gắng hết sức, chọn lựa cho Người Lùn tộc một tộc trưởng có thể dẫn dắt họ đi đến huy hoàng! "Cứ theo phân phó của bần đạo mà làm đi!

Hy vọng trong những năm cuối đời của bần đạo, có thể thấy

Người Lùn tộc tái xuất hiện trên thế gian!" Hai vị nam tử áo đen nghe vậy, không nói thêm lời nào, trên mặt cũng lộ vẻ bi thương! "Tộc trưởng, hai cỗ thi thể này rốt cuộc có tác dụng gì?" Ngũ trưởng lão nhìn Phong Hành Liệt Thần Xà trong tay, nhìn về phía tộc trưởng Người Lùn tộc!

Chỉ thấy tộc trưởng Người Lùn tộc, trước tiên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Đây là do tiên bối để lại, dùng để rèn luyện binh khí cho tộc trưởng tương lai!" Hai vị nam tử áo đen kinh ngạc nhìn nhau, sau đó không hiểu gì nhìn về phía tộc trưởng Người Lùn tộc! "Những chuyện này hai vị không cần biết, làm tốt chuyện của mình là được!" Tộc trưởng Người Lùn tộc vừa dứt lời, liền chống cây gậy đầu rồng đó đi vào bên trong, bóng dáng già nua đó, vừa hay lọt vào mắt hai vị nam tử áo đen!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, định chạy lên đỡ tộc trưởng Người Lùn tộc, nhưng lại bị kéo lại! ..... "Ám Ảnh, ngươi cứ ở đây cùng ta chờ đi!" Trước một sơn động, vị lão giả tiếp dẫn kia chặn Ám Ảnh lại, bình tĩnh nói.

Ám Ảnh nghe vậy, mày nhíu chặt lại, sau đó cẩn thận dùng tay chạm vào Long Vương!

Hai người chỉ nhìn nhau một cái, liền hiểu ra nguyên do trong đó, Long Vương liền khẽ gật đầu với Ám Ảnh! "Trưởng lão, tộc trưởng có ý gì?" Sau khi Long Vương rời đi, Ám Ảnh nhìn sứ giả tiếp dẫn trước mặt, sứ giả tiếp dẫn lại lạnh nhạt lắc đầu, nói: "Tộc trưởng đang chọn lựa tộc trưởng mới cho Người Lùn nhất tộc!" Ám Ảnh trố mắt kinh ngạc nhìn lão giả tóc bạc trước mặt, cũng không ngờ, tộc trưởng Người Lùn tộc đã bắt đầu chọn lựa tộc trưởng kế nhiệm rồi! "Xảy ra chuyện gì sao?" Ám Ảnh vừa dứt lời, lão giả tóc bạc lạnh nhạt lắc đầu, nói: "Đại hạn của tộc trưởng sắp đến, hy vọng người kế vị có thể dẫn dắt Người Lùn tộc đi đến huy hoàng!" Ám Ảnh nghe

vậy, nước mắt tức thì làm ướt mi, lão giả tóc bạc lại lạnh nhạt nói: "Sinh lão bệnh tử là lẽ thường của thế gian...!" Ám Ảnh vẫn nhớ rõ cảnh tượng khi vừa hóa hình, lúc đó Người Lùn tộc vừa đến đây, tộc trưởng Người Lùn tộc giống như chăm sóc một đứa trẻ mà chăm sóc nó!

Thời gian trôi qua, ngay cả Ám Ảnh cũng không nhận ra tộc trưởng Người Lùn tộc đã già yếu, hôm nay nghe được tin này tức thì sững sờ!

Sau đó vẻ mặt chán nản nhìn sơn động trước mặt, lẩm bẩm: "Ngươi nhất định phải thông qua!" Trong mắt Ám Ảnh đột nhiên lóe lên một tia sáng, sau đó liền lóe mình rời đi!

Lão giả tóc bạc thấy cảnh đó lại không nói gì, mặc cho Ám Ảnh rời đi, sau đó thở dài một hơi, liền lóe mình rời đi!

Sau khi Long Vương bước vào sơn động, cảnh tượng xung quanh tức thì thay đổi, nhiệt độ trong không khí nhanh chóng tăng lên, trong chốc lát sơn động bằng phẳng tức thì biến thành nham thạch nóng chảy!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt lại, nhìn nham thạch cuồn cuộn xung quanh, Long Vương không khỏi rụt cổ lại!

Mặc dù Long Vương rất rõ ràng, đây chỉ là ảo ảnh được tạo ra bằng ngoại vật, nhưng hắn lại cảm thấy như thật sự đang ở trong biển lửa! "Đạo hữu, đây là một cửa ải do cá nhân bần đạo thiết lập, bất luận có thể thông qua hay không đạo hữu đều có thể tiến vào Người Lùn tộc!" Vừa dứt lời, một luồng sóng lớn tức thì ập đến, Long Vương theo bản năng né sang một bên, nhưng hắn đột nhiên ý thức được bên cạnh mình không có chỗ đặt chân!

Sau đó Long Vương chấn động hai tay, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo tức thì phun ra, chỉ thấy Long Vương tung ra

một quyền!

Nhưng một quyền của Long Vương dường như đánh vào bông gòn, không có bất kỳ phản ứng nào, tức thì, sóng nhiệt ngút trời, trực tiếp đánh Long Vương vào trong nham thạch nóng chảy!

Chương 178

Long Vương tức thì cảm thấy long cốt của mình đang bị nhanh chóng tan chảy, cuối cùng trực tiếp hôn mê trong nham thạch nóng chảy, ngủ một giấc không tỉnh!

Khi Long Vương tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đang ở trong nước biển, lúc này, đàn cá điên cuồng chạy trốn!

Chỉ thấy một con Côn Bằng mở miệng lớn như chậu máu nuốt về phía Long Vương, khi hắn muốn điều động pháp lực, lại phát hiện mình chỉ là một con cá! "...Không thể nào!" Sau đó thân thể nhỏ bé của Long Vương tức thì bị Côn Bằng khổng lồ nuốt vào bụng! "Thật mẹ nó nóng quá, muốn nướng chín bản hoàng à!" Long Vương phát hiện mình lại đứng trên biển lửa, nhưng khi hắn chưa kịp phản ứng, lại bị đánh vào biển lửa, sau đó lại bị Côn Bằng khổng lồ nuốt vào bụng! "Vụ thảo!

Mẹ nó, để bản hoàng chơi à!" Cái chết lặp đi lặp lại, rồi lại hồi sinh lần này đến lần khác, khiến tâm lý Long Vương không khỏi có chút sụp đổ, liền hét lớn về phía nham thạch vô tận!

Nhưng lời của Long Vương chưa nói xong, đã bị sóng lửa khổng lồ nhấn chìm!

Đến cuối cùng, Long Vương dứt khoát không làm gì cả, ngồi trên tảng đá trơ trụi chờ đợi cái chết giáng xuống!

Nhưng đúng lúc này, một luồng ánh sáng lóe lên, tức thì khiến đầu óc hỗn độn của Long Vương trở nên tỉnh táo, lại trở nên tràn đầy ý chí chiến đấu! "Ta, đường đường là Long Vương, sao có thể bị một ngọn lửa và một con cá lớn vớ vẩn này khốn trụ được!" Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì xuất

hiện trong tay, trong khoảnh khắc một luồng kiếm ý cường đại tức thì bùng nổ! "Hôm nay bản hoàng muốn xem thử ngươi mạnh đến đâu!" Theo tiếng gầm giận dữ của Long Vương, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì chém ra, trong khoảnh khắc, kiếm ý lan tràn trên nham thạch nóng chảy, ba ngàn tóc xanh sau lưng Long Vương bay trong gió!

Lúc này Long Vương giống như một ma thần, pháp lực toàn thân cuộn trào, chỉ thấy Long Vương trừng mắt, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay tức thì xé rách hư không!

Trong chớp mắt, sóng lửa khổng lồ tức thì bị chém ngang lưng, nhưng ngay lập tức lại hồi phục như cũ, đánh bay Long Vương thẳng vào trong dung nham!

Long Vương không nói lời nào, trực tiếp lao vào miệng của con thú khổng lồ, sau đó lại một lần nữa rơi vào biển dung nham!

Ngày qua ngày, năm qua năm, Long Vương cũng không biết mình đã chết ở đây bao nhiêu lần, nhưng nhờ sự nỗ lực không ngừng, toàn bộ hoạt động của con thú đã bị Long Vương nắm rõ!

“Hôm nay bản hoàng sẽ cho ngươi kiến thức thế nào gọi là nhất kiếm đoạn lưu?” Giọng Long Vương vừa dứt, trong mắt hắn loé lên một tia sát ý, sau đó chỉ thấy kiếm ý ngập trời tức thì bùng nổ, từng đóa kiếm liên nở rộ trên dung nham, tỏa ra vẻ rực rỡ độc đáo!

“Trảm!” Cùng với tiếng gầm giận dữ của Long Vương, trong khoảnh khắc, tất cả kiếm liên đều bùng nổ một luồng uy lực kinh khủng!

Theo pháp lực của Long Vương dâng trào, một luồng kiếm ý kinh hoàng tức thì chém lên trên sóng lửa!

“Bành...!” Theo một tiếng nổ lớn, sóng lửa khổng lồ tức thì biến

mất không còn tăm hơi, chỉ để lại dung nham đang cuồn cuộn!

Chỉ thấy Long Vương cầm kiếm bước đi, nhấc chân bước vào trong dung nham nóng chảy!

"Bản hoàng trước giờ chỉ tin, trời cho bản hoàng đường đi, bản hoàng tuyệt đối sẽ không khuất phục!" Ngay sau đó, thân thể Long Vương tức thì bị dung nham nhấn chìm, nhưng hắn lại không cảm thấy một chút đau đớn nào, vẫn ngẩng cao đầu sải bước tiến về phía trước!

"Quả là một người trẻ tuổi không tồi, không vì một chút trắc trở mà từ bỏ con đường của mình!" Bên ngoài trận pháp, tộc trưởng Người Lùn vẻ mặt vui mừng nói, hai nam tử hắc bào kia sau khi thấy cảnh này cũng lộ ra vẻ mặt hài lòng!

Dù sao vừa rồi, hai người đã hết sức tiến cử Long Vương đảm nhiệm vị trí tộc trưởng Người Lùn đời tiếp theo, nếu Long Vương biểu hiện không tốt, mặt mũi hai người cũng không có chút ánh sáng nào!

"Ngũ trưởng lão, cho tất cả tộc nhân chuẩn bị rời khỏi nơi này đi!" Lúc này, một giọng nói trầm thấp có nội lực từ miệng tộc trưởng Người Lùn truyền ra!

Ngũ trưởng lão nghe vậy, lộ vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu tại sao lại nhìn tộc trưởng Người Lùn!

Một nam tử hắc bào khác trực tiếp hỏi: "Tộc trưởng, làm vậy có phải hơi quá vội vàng không?" Chỉ thấy lão giả thản nhiên lắc đầu, nói: "Người Lùn tộc đã phong cấm vạn năm, hôm nay cũng đến lúc xuất sơn rồi!" Mọi người nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng!

Vạn năm trước, chính tại nơi này, vì một số nguyên nhân đặc biệt

mà họ vẫn luôn ẩn mình dưới lòng đất, quanh năm không thấy ánh mặt trời!

"Qua nhiều ngày suy diễn, bần đạo phát hiện tiên cơ của người này sớm đã bị Thiên Đạo che giấu, căn bản không thể suy diễn ra được tương lai của hắn!" Mọi người nghe vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ nghiêm túc!

Tình huống này chỉ có hai loại: một là người có đại khí vận, hai là người bị Thiên Đạo vứt bỏ!

Dù có vắt óc suy nghĩ, họ cũng vạn lần không ngờ rằng Long Vương không thuộc về thế giới này, cho nên Thiên Đạo không thể ràng buộc hắn!

Huống hồ tu vi của Long Vương sớm đã đột phá Thiên Đạo, bước vào Đại Đạo, cũng có nghĩa là vận mệnh của Long Vương không còn bị Thiên Đạo khống chế!

"Tuy rằng có thể là một quả bom hẹn giờ, nhưng bần đạo càng nguyện ý tin rằng, đây là giao long nhập hải, một khi gặp phong vũ liền hóa rồng!" Lão giả khi nói câu này, ánh mắt vô cùng kiên định, phảng phất như đang thể hiện quyết tâm của mình với các vị trưởng lão!

"Vạn vật đều có nhân quả, chúng ta hãy xem biểu hiện tiếp theo của hắn ra sao?" Nhưng đúng lúc này, Ám Ảnh vội vã xông vào!

"Tộc trưởng, thân thể ngài sao rồi?" "Có cần bản hoàng truyền thêm một luồng không khí nữa không, như vậy thân thể ngài sẽ càng thêm cường tráng!" Nhưng lão giả kia chỉ thản nhiên lắc đầu, nói: "Ám Ảnh, Người Lùn nhất tộc vốn đã nợ ngươi rồi, không cần vì lão già xương cốt này mà hao tổn tu vi của bản thân nữa!" "Nhưng...!" Ám Ảnh vừa định phản bác, Ngũ trưởng lão đã kéo hắn lại, rồi khẽ lắc đầu!

Ám Ảnh thấy vậy, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể im lặng đứng sang một bên, sau đó ánh mắt chăm chú nhìn vào sơn động phía sau tộc trưởng Người Lùn!

"Long Vương đạo hữu?" Ám Ảnh trợn mắt há mồm nhìn sơn động trước mặt, nhưng thấy vẻ mặt đau khổ của Long Vương, khiến hắn nhất thời có chút không hiểu!

Ngũ trưởng lão thản nhiên nói: "Trong sơn động này có đặt trận bàn do tộc trưởng đời đầu tự tay khắc xuống, ngài chỉ cần rót pháp lực vào đó là có thể cảm nhận được mọi thứ mà Long Vương đã trải qua!" "Nhưng đáng tiếc là ngài đã bỏ lỡ cảnh đặc sắc nhất!" Ngũ trưởng lão vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu, khiến Ám Ảnh lập tức tò mò vô cùng, không nói hai lời liền rót pháp lực của mình vào đó!

Nhưng sau khi pháp lực của Ám Ảnh rót vào, Ngũ trưởng lão lại lộ ra nụ cười gian kế đã thành!

Chỉ thấy con thú khổng lồ trước mặt Long Vương lúc này đột nhiên xảy ra dị biến, trên người mang theo một tia long nguyên chi khí!

Long Vương cảm nhận được cảnh này, không khỏi nhíu chặt mày, lẩm bẩm: "Mấy lão già này muốn chơi chết bản hoàng à!" Dù vậy, Long Vương vẫn vẻ mặt thản nhiên bước về phía trước, từ trong biển lửa bước ra, tiến vào vòng tay của đại dương!

"Long côn, bản hoàng đến rồi!" Long Vương thấp giọng gầm lên, sau đó trực tiếp bước vào trong đại dương, trong khoảnh khắc, một con thú khổng lồ mang theo không khí của Ám Ảnh tức thì xuất hiện!

Chương 179

"Sao luồng không khí này có vẻ quen thuộc vậy?" Long Vương sau khi cảm nhận được không khí trên người long côn, vẻ mặt nghi hoặc nhìn con thú trước mắt!

Mà Ám Ảnh lúc này thì vẻ mặt bất đắc dĩ che mặt, cũng không ngờ rằng, thông minh một đời lại bị Ngũ trưởng lão lừa!

"Ám Ảnh đạo hữu, chớ có nóng vội!" "Như vậy, sẽ có một màn kịch hay để xem!" Ám Ảnh nghe vậy, trước mắt lập tức lóe lên một tia sáng, sau đó vẻ mặt tươi cười nhìn vào trong sơn động!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, không khỏi thở phào một hơi, sau đó chỉ thấy nam tử hắc bào bên cạnh giơ ngón tay cái với Ngũ trưởng lão!

"Đây không phải là không khí của Ám Ảnh đạo hữu sao, nhưng tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Khi Long Vương đang suy nghĩ, con thú khổng lồ há cái miệng to như chậu máu cắn về phía Long Vương, nhưng khi Long Vương chuẩn bị né tránh, hắn lại phát hiện hư không đã bị giam cầm!

"Ta lại muốn xem ngươi chạy đi đâu!" Lúc này, Ngũ trưởng lão lộ ra nụ cười gian hiểm, khiến Ám Ảnh lập tức cảm thấy một trận rét lạnh!

"Mẹ nó, Người Lùn nhất tộc quả nhiên nhân tài lớp lớp a!" Long Vương không khỏi oán thán, hắn cũng không ngờ Người Lùn tộc lại có người tu luyện không gian nhất đạo!

Lúc này Long Vương không còn đường lui, chỉ có thể nghênh chiến, chỉ thấy hắn lật tay, pháp lực toàn thân dâng trào, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, từ khánh vân sau

lưng hiển hóa ra!

"Ép bản hoàng, vậy thì đừng trách bản hoàng vô tình!" Giọng Long Vương vừa dứt, vô số pháp khí sau lưng gào thét lao về phía con thú khổng lồ!

Cùng với một tiếng nổ lớn, thân hình Long Vương lóe lên, lại lần nữa xuất hiện phía trên con thú, vốn Long Vương cho rằng không gian nơi này đã bị phong tỏa hoàn toàn!

Nhưng sự thật nói cho Long Vương biết, không gian mà Người Lùn tộc phong tỏa chẳng qua chỉ là không gian phía sau hắn mà thôi!

Trong khoảnh khắc, pháp lực cuồng bạo tuôn ra, Long Vương một quyền đánh lên thân thể con thú khổng lồ!

Nhưng vào khoảnh khắc nắm đấm của Long Vương tiếp xúc với thân thể con thú, Long Vương tức thì lùi lại, và trong mắt hắn lộ ra vẻ khó tin!

"Sao có thể?" Long Vương cảm giác một quyền kia phảng phất như đánh vào một miếng bọt biển, căn bản không làm con thú bị thương một chút nào!

Ngũ trưởng lão từ xa thấy cảnh này, nhếch miệng cười, nói: "Lão Tam, làm tốt lắm?" Ngũ trưởng lão cười tủm tỉm nhìn nam tử hắc bào bên cạnh, chỉ thấy nam tử hắc bào đó từ từ cởi mũ xuống, lộ ra mái tóc trắng xóa, nói: "Chẳng qua chỉ lợi dụng đặc điểm của nước mà thôi!" Ngũ trưởng lão nghe vậy, trước tiên sững sờ, sau đó cười nói: "Lão Tam à, ngươi đúng là một lão cáo già a!" Chỉ thấy giọng Ngũ trưởng lão vừa dứt, Tam trưởng lão liền vẻ mặt bất đắc dĩ bĩu môi, tiếp tục nhìn cảnh tượng trong sơn động!

"Chung quy cũng chỉ là ngoại lực mà thôi, tin rằng không bao lâu nữa sẽ bị tiểu tử kia nhìn thấu!" Lúc này, trước mắt Long Vương đột

nhiên lóe lên tinh quang, sau đó nhìn quanh vùng biển!

"Mấy lão già này đúng là biết chơi thật, nhưng chỉ bằng chút mánh khóe vặt vãnh này mà muốn làm khó bản hoàng, quả thực là si tâm vọng tưởng!" Giọng Long Vương vừa dứt, một tiếng rồng ngâm xé tan bầu trời, Tam trưởng lão thấy vậy, thản nhiên nói: "Trò chơi này nên kết thúc rồi!" Sau đó vung đạo bào, phẩy tay rời đi!

"Lão Tam, ngươi cũng kỳ lạ quá rồi đó?

Còn chưa đánh mà, sao lại kết thúc được?" Ngũ trưởng lão vẻ mặt khó hiểu nhìn Tam trưởng lão đang đi xa, nhưng lúc này, lão tộc trưởng vung tay, toàn bộ cảnh tượng trong sơn động đều biến mất!

"Được rồi các vị, kết quả không cần xem nữa, mọi người đều biết rồi phải không?" "Các vị, không ngại nói ra ý kiến của mình đi!" Chỉ thấy mấy vị lão giả gật đầu nhẹ, nhưng không có một ai đứng ra nói chuyện!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, chậm rãi nói: "Tiểu tử này quả thực là một nhân tài, bần đạo xem rất thuận mắt!" Chỉ thấy giọng Ngũ trưởng lão vừa dứt, lão tộc trưởng lại vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu!

Dù sao lão giả cũng rất rõ ràng, Ngũ trưởng lão làm việc luôn tùy tâm sở dục, muốn làm là làm, không hề để ý đến hậu quả!

Nhưng khi Ngũ trưởng lão chuẩn bị lui xuống, các lão giả khác lần lượt nói: "Bần đạo cho rằng cách nhìn của Ngũ trưởng lão vô cùng tinh tường!" Ngũ trưởng lão lập tức vẻ mặt kinh ngạc nhìn mấy vị trưởng lão sau lưng, đây có lẽ là lần đầu tiên mấy vị trưởng lão này đồng ý với cách nhìn của Ngũ trưởng lão!

"Thực ra bần đạo cũng rất đồng ý với cách nhìn của Ngũ trưởng lão, nếu đã như vậy, vậy chuyện tiếp theo giao cho ngươi!" Lão tộc trưởng nhìn thẳng vào Ngũ trưởng lão, khiến Ngũ trưởng lão nhất

thời không biết phải làm sao!

"Tộc trưởng, ngài không đùa chứ!" Ngũ trưởng lão vẻ mặt khó tin nhìn lão giả, nhưng lão giả lại thản nhiên lắc đầu, nói: "Bần đạo cho rằng chuyện này ngoại trừ ngươi ra, không ai thích hợp hơn!" Ngũ trưởng lão nghe vậy, lập tức cảm động đến rơi nước mắt, mấy vạn năm qua đây là lần đầu tiên tộc trưởng công nhận năng lực của hắn!

"Yên tâm đi tộc trưởng, chuyện này bần đạo sẽ giúp ngài làm ổn thỏa!" Sau đó Ngũ trưởng lão liền vui vẻ rời khỏi nơi này, nhưng lúc này, sắc mặt của lão giả lại đột nhiên âm trầm xuống!

"Mấy vị trưởng lão, có lẽ chúng ta cần phải vận động một chút xương cốt già này rồi!" Chỉ thấy lão giả khẽ lật tay, Thông Thiên Dương Liễu và Xà Thủ vừa bị Tam trưởng lão và Ngũ trưởng lão ném xuống đất tức thì xuất hiện trong tay ông ta!

Mấy vị trưởng lão nghe vậy, nhìn nhau một cái, sau đó đi theo sau lưng lão giả tiến vào trong sơn động!

Khi Long Vương hiển hóa chân thân, phía nam đại dương, toàn bộ nước biển đều bị Long Vương cuốn lên không trung!

"Bành...!" Sau đó Long Vương vung đuôi rồng, trực tiếp đánh vào thân con thú khổng lồ, con thú theo đó từ từ hóa thành hư vô!

Lúc này, một luồng sáng lóe lên, Long Vương thấy vậy, vội vàng đuổi theo!

"Đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Không biết tự lúc nào Long Vương đã rời khỏi sơn động đó, luồng sáng kia cũng rơi vào tay của vị lão giả trước mắt!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu mày, sau đó dùng tay phủi phủi đạo bào trên người, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: "Bản hoàng đã qua cửa chưa?" Giọng Long Vương vừa dứt, một luồng sáng lóe lên, liền thấy

Ngũ trưởng lão xách Ám Ảnh từ từ đi tới chỗ Long Vương!

"Ngũ trưởng lão, đều đến đây rồi, không buông ta ra sao?" Chỉ thấy Ám Ảnh vẻ mặt oán hận nhìn Ngũ trưởng lão thản nhiên nói, Ngũ trưởng lão nghe vậy, vội vàng buông tay ra!

"Bành...!" Theo một tiếng nổ lớn, chỉ thấy Ám Ảnh chật vật không chịu nổi nằm úp sấp trong bùn đất!

"Ngũ trưởng lão...!" Trong chốc lát, một tiếng gầm gừ vang vọng khắp trời đất, ngay cả Long Vương cũng không khỏi bịt tai lại!

Long Vương sau khi cảm nhận được khí tức trên người Ngũ trưởng lão, không khỏi vẻ mặt nghiêm túc nhíu mày, bởi vì khí tức không gian và khí tức trên người con thú khổng lồ giống hệt nhau!

Điều này càng khiến Long Vương chắc chắn rằng, con thú khổng lồ vừa rồi là do Người Lùn nhất tộc liên thủ tạo ra!

"Ám Ảnh, ngươi sang một bên đợi trước đi, đợi ta giải quyết xong chuyện trước mắt, hai chúng ta sẽ xử lý chuyện giữa hai người chúng ta!" Ám Ảnh nghe vậy, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, sau đó đi theo sau lưng Ngũ trưởng lão đến chỗ Long Vương!

Nhưng Long Vương sau khi thấy cảnh này, lại lộ ra vẻ mặt cảnh giác!

"Đạo hữu đừng hoảng trương, chúng ta mời ngài đến Người Lùn nhất tộc!" Ngũ trưởng lão vẻ mặt tươi cười nhìn Long Vương, chỉ là Long Vương sau khi thấy cảnh này, lại vẻ mặt nghiêm túc nhíu mày!

"Xin hỏi đạo hữu là vị trưởng lão nào của Người Lùn tộc?" Long Vương nhìn Ngũ trưởng lão đang cười hì hì thản nhiên hỏi, nhưng Ngũ trưởng lão sau khi nghe Long Vương hỏi lại trực tiếp cười phá lên!

Chương 180

"Đạo hữu quả nhiên mắt tinh, một cái đã nhìn ra thân phận của bần đạo!" Nhưng Ám Ảnh sau khi nghe câu này, lại vẻ mặt khinh thường bĩu môi, lẩm bẩm: "Trưởng lão Người Lùn nhất tộc!" "Suốt ngày không làm gì, chỉ thích gây chuyện cho Người Lùn nhất tộc!" Câu nói này rõ ràng lọt vào tai Long Vương và Ngũ trưởng lão, khiến Ngũ trưởng lão lập tức lộ ra vẻ lúng túng!

"Đạo hữu xin lượng thứ, trẻ con không hiểu chuyện, toàn thích nói bậy!" Giọng Ngũ trưởng lão vừa dứt, liền nghe một tiếng gầm của Ám Ảnh vang lên!

"Ngươi nói ai hả?" "Ông nội ta không cho ngươi mặt mũi sao?" Long Vương sau khi nghe cuộc đối thoại của hai người, lập tức cảm thấy đau đầu, bèn nhìn sang lão giả tóc trắng bên cạnh!

"Cứ để hai người họ náo loạn một trận đi, lát nữa là không sao đâu!" Long Vương nghe vậy, lập tức hiểu ra hai người thường xuyênục hặc, nếu không lão giả tóc trắng cũng không thể bình tĩnh như vậy!

Long Vương ngồi xuống trước một tảng đá lớn, từ từ nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái nhập định!

Lão giả tóc trắng sau khi nhìn thần thái của Ám Ảnh và Ngũ trưởng lão, cũng vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cũng từ từ ngồi xuống chỗ Long Vương!

"Lão già kia, có bản lĩnh thì nói lại những gì vừa rồi một lần nữa!" Ám Ảnh vẻ mặt tức giận nhìn Ngũ trưởng lão, nhưng Ngũ trưởng lão lại vẻ mặt không phục nói: "Ám Ảnh đạo hữu, chẳng lẽ ngươi không biết tôn sư trọng đạo sao?" "Vậy ngươi cho ta một cơ hội yêu thương

trẻ nhỏ đi chứ!" Hai người không biết đã cãi nhau bao lâu, khi Long Vương mở mắt ra, hai người ai cũng không thèm để ý đến ai, Long Vương vẻ mặt bất đắc dĩ đến trước mặt Ám Ảnh!

"Đạo hữu, người kia là ai?" Ám Ảnh nghe vậy, thản nhiên nói: "Ngũ trưởng lão gây họa nhất cả Người Lùn tộc, suốt ngày không làm chuyện gì ra hồn, chỉ biết gây họa!" Giọng Ám Ảnh vừa dứt, tính khí của Ngũ trưởng lão lại nổi lên!

"Ngươi nói bậy bạ gì đó, Ám Ảnh!" "Hai người cũng đủ rồi, đến đây để cho bản hoàng xem các ngươi cãi nhau à?" "Bản hoàng đến đây có việc quan trọng cần thương lượng với tộc trưởng Người Lùn, nếu hai vị chưa cãi đủ, cứ việc tiếp tục, bản hoàng tuyệt đối không cản trở!" Trong giọng nói của Long Vương mang theo một tia tức giận, dù sao Long Vương cũng không hiểu tại sao mình lại lãng phí bao nhiêu thời gian ở đây!

Việc thống nhất Hồng Hoang đang cấp bách, nếu vì chút chuyện nhỏ này mà làm lỡ đại kế của Long Vương, hắn cũng sẽ không dễ dàng tha cho hai người!

May mắn là hai vị biết chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ, Ngũ trưởng lão lập tức cười nói: "Long Vương đạo hữu, bần đạo đưa ngài đi gặp tộc trưởng, chuyện của hai chúng ta lát nữa sẽ tự mình xử lý!" Long Vương nghe vậy, không nói một lời, im lặng chờ đợi hành động tiếp theo của Ngũ trưởng lão!

Ám Ảnh cũng hiểu rằng hai người đã chọc giận Long Vương, bèn lập tức dẫn đường cho hắn!

"Long Vương đạo hữu xin mời đi theo ta!" Giọng Ám Ảnh vừa dứt, tức thì hóa thành một luồng sáng bay về phía xa, Long Vương cũng theo sau!

Nơi đây chỉ còn lại lão giả và Ngũ trưởng lão, chỉ thấy ông ta thở

dài một hơi nói: "Ngũ trưởng lão, vạn năm rồi, chẳng lẽ ngươi không biết nặng nhẹ của sự việc sao?" Lão giả tức thì lóe thân rời đi, Ngũ trưởng lão lại vẻ mặt bất đắc dĩ dang tay, nói: "Đợi bần đạo với!" "Nơi này chính là địa bàn của Người Lùn nhất tộc!" Sau một vài công trình kiến trúc thấp bé, Ám Ảnh chỉ vào chúng thản nhiên nói!

Lúc này, mấy người lùn từ trong kiến trúc nhanh chóng chạy ra, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Long Vương trước mặt!

Chỉ là Long Vương sau khi thấy những người lùn này thì lập tức không biết nên nói gì, bởi vì chiều cao của họ cũng giống như tên tộc của họ vậy!

"Đều lui xuống đi!" Lúc này, từ bên trong Người Lùn tộc truyền ra một giọng nói trầm thấp, trong khoảnh khắc, những người lùn đó tức thì biến mất không còn tăm hơi!

"Để đạo hữu chê cười rồi, xin đạo hữu lượng thứ!" Tộc trưởng Người Lùn từ từ đi ra, thản nhiên nói với Long Vương!

Long Vương thấy vậy, chậm rãi nói: "Bản hoàng không phải đã thông qua bài kiểm tra của Người Lùn nhất tộc rồi sao?" Giọng Long Vương vừa dứt, lão giả kia liền thản nhiên nói: "Đạo hữu không chỉ thông qua tư cách tiến vào Người Lùn tộc, mà cũng có tư cách đảm nhiệm vị trí tộc trưởng Người Lùn tộc!" Long Vương sau khi nghe câu này, lập tức lộ ra vẻ mặt ngơ ngác, không hiểu tại sao lại nhìn tộc trưởng Người Lùn!

"Đạo hữu có lẽ không biết, sơn động mà ngài vừa thông qua chính là nơi khảo nghiệm mỗi vị tộc trưởng, nhưng những gì đạo hữu làm lại xuất sắc hơn mấy lão già chúng ta rất nhiều!" Long Vương nghe vậy, trong lòng lập tức có vạn con ngựa cỏ bùn chạy qua, không khỏi thầm mắng: "Mẹ nó, sao không nói sớm, hại bản hoàng lãng phí bao nhiêu thời gian!" Long Vương vẫn cười nói: "Bản hoàng đến đây

không phải để tranh giành vị trí tộc trưởng Người Lùn, mà có việc quan trọng muốn thương lượng!" Giọng Long Vương vừa dứt, lão giả liền thản nhiên nói: "Đi thôi, chúng ta đến đại điện nói chuyện!" Long Vương nghe vậy, đưa mắt nhìn sang những công trình kiến trúc bên cạnh, sau đó không khỏi nuốt một ngụm nước bọt!

"Đạo hữu cứ yên tâm, đại điện trong tộc không có nhỏ hẹp như vậy đâu!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ mặt lúng túng, sau đó liền đi theo sau lưng lão giả đến đại điện!

Nhưng khi Long Vương nhìn thấy đại điện của Người Lùn tộc, lập tức ngây người!

Mặc dù tất cả kiến trúc ở đây đều được xây bằng đá, nhưng vẫn có thể thể hiện sự cao lớn và sang trọng!

Thậm chí cả Long Cung so với đại điện này cũng không đáng kể, có thể biết đại điện này hùng vĩ đến mức nào!

Hai con thú khổng lồ ngồi ở cửa đại điện, trên cửa đại điện lại khắc một loại hoa văn kỳ lạ, nhưng Long Vương lại cảm nhận được một luồng sát khí kinh hoàng từ hoa văn đó!

"Đạo hữu mời vào, có chuyện gì chúng ta có thể vào trong thương lượng!" Đến lúc này, Long Vương mới hoàn hồn, từ từ bước vào đại điện!

"Tộc trưởng!" Long Vương vừa vào đại điện, đập vào mắt lại là bốn vị lão giả!

"...!" Long Vương trợn mắt há mồm nhìn cảnh trước mắt, sau đó vẻ mặt nghi hoặc nhìn tộc trưởng Người Lùn sau lưng!

"Đạo hữu không cần kinh hoảng, việc ngài đến chúng ta đã sớm liệu được rồi!" Lão giả vẻ mặt bình hòa nhìn Long Vương, trên mặt ngoại trừ nụ cười ra không còn bất kỳ biểu cảm nào khác!

Long Vương vẻ mặt kinh ngạc nói: "Các vị đạo hữu, sớm đã biết bản hoàng sẽ đến?" Giọng Long Vương vừa dứt, mấy vị lão giả lại thản nhiên lắc đầu, nói: "Chúng ta cũng không biết người đến sẽ là Long Vương đạo hữu!" "Chỉ là tổ huấn có lời, vạn năm sau, tự nhiên sẽ có người dẫn dắt Người Lùn nhất tộc chúng ta tái hiện Hồng Hoang!" Long Vương nghe vậy, mày không khỏi nhíu chặt lại, dù sao đối với Long Vương mà nói, đến Hồng Hoang hoàn toàn là một tai nạn!

Dù vậy, hành động của Long Vương vẫn bị tiên bối của Người Lùn nhất tộc dự đoán được, có thể thấy, vào thời kỳ huy hoàng, Người Lùn nhất tộc mạnh mẽ đến mức nào!

"Đạo hữu hiện tại có chỗ nào không hiểu không?" Lão giả tóc trắng vẻ mặt bình tĩnh nhìn Long Vương, Long Vương nghe vậy thản nhiên lắc đầu, thực ra những nghi vấn của Long Vương sớm đã chất thành một ngọn núi nhỏ!

"Đạo hữu, bản hoàng hôm nay đến đây là để mời Người Lùn nhất tộc xuất sơn, hiện tại Hồng Hoang sắp thống nhất, bản hoàng cần các vị vì bản hoàng trấn thủ thiên địa!" Giọng Long Vương vừa dứt, sáu vị lão giả có mặt tại đó lập tức cười lên, khiến Long Vương trong lòng vô cùng không chắc chắn, bèn hỏi: "Các vị đạo hữu, có ý gì!?" Lão giả tóc trắng vẻ mặt bình tĩnh nói: "Đạo hữu chẳng lẽ đã quên, hiện tại ngài chính là tộc trưởng của Người Lùn nhất tộc, bần đạo hiện tại cũng chỉ là một trưởng lão mà thôi!" Long Vương nghe vậy, vội vàng xua tay từ chối: "Bản hoàng đức hạnh gì mà có thể thống lĩnh Người Lùn nhất tộc!" Chỉ thấy lão giả vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đây là số mệnh đã định, bất luận đạo hữu từ chối thế nào, kết quả cuối cùng vẫn sẽ xảy ra!" Long Vương nghe thẳng thắn như vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ nghiêm trọng, chậm rãi nói: "Bản hoàng sợ rằng, vì nguyên nhân của bản hoàng mà dẫn đến Người Lùn nhất tộc bị diệt

vong!" Sáu vị trưởng lão Người Lùn tộc nghe vậy, cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nhưng tộc trưởng Người Lùn lại thản nhiên nói: "Bần đạo tin rằng, đạo hữu nhất định sẽ bảo vệ tốt Người Lùn nhất tộc?" Giọng tộc trưởng Người Lùn vừa dứt, Long Vương liền vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chẳng lẽ ngoài cách này ra, không còn cách nào khác sao?" Chỉ thấy sáu vị trưởng lão thản nhiên gật đầu, sau đó nói: "Đạo hữu là người được trời chọn, cũng là người duy nhất trong trăm vạn năm có thể đến được đất của Người Lùn tộc!" Long Vương sau khi nghe câu này, lập tức rơi vào thế khó xử, một Thần Đình đã khiến hắn bận đến sứt đầu mẻ trán, bây giờ lại thêm một Người Lùn tộc, Long Vương cũng thấy đau đầu!

Tộc trưởng Người Lùn có lẽ cũng phát hiện ra nỗi lo của Long Vương, chậm rãi nói: "Trong vòng vạn năm, bần đạo có thể giúp đạo hữu quản lý Người Lùn tộc!" Long Vương nghe vậy, trước mắt lập tức lóe lên một tia sáng, Long Vương đột nhiên cảm thấy trên trời đang có bánh rơi xuống!

Lúc này, tộc trưởng Người Lùn lại dội một gáo nước lạnh dập tắt ngọn lửa nhiệt tình vừa bùng lên của Long Vương!

"Nhưng vạn năm sau, là đại hạn của bần đạo, ta hy vọng lúc đó Long Vương đạo hữu có thể tiếp quản Người Lùn tộc, dẫn dắt Người Lùn tộc trở lại đỉnh cao ngày xưa!" Long Vương nhìn tộc trưởng Người Lùn với vẻ mặt hy vọng, nhất thời không nỡ từ chối!

"Ai...!" "Nếu đã như vậy, bản hoàng liền đồng ý, vạn năm sau, nếu tộc trưởng Người Lùn hóa đạo, Người Lùn tộc sẽ do bản hoàng tiếp quản!" Nhưng Long Vương vốn dĩ không hề có ý định tiếp quản Người Lùn tộc, khi cảm nhận được tu vi của tộc trưởng Người Lùn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Long Vương đã bắt đầu mưu tính rồi!

"Nhưng bản hoàng có một điều kiện!" Khi tộc trưởng Người Lùn

chuẩn bị ăn mừng, Long Vương lại đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ, khiến tộc trưởng Người Lùn thật sự không kịp trở tay!

"Không biết đạo hữu có ý kiến gì?" Tộc trưởng Người Lùn cẩn thận hỏi, chỉ thấy Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Nếu như vạn năm sau, đạo hữu không hóa đạo, thì cứ tiếp tục thay bản hoàng tiếp quản Người Lùn nhất tộc!" Tộc trưởng Người Lùn sau khi nghe tin này, trực tiếp cười phá lên, nói: "Đạo hữu có lẽ không biết, bần đạo bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong đã được một thời gian, hoàn toàn không có hy vọng đột phá Thánh nhân chi cảnh!" Long Vương nghe vậy, thản nhiên nói: "Đạo hữu chỉ cần đồng ý điều kiện của ta là được, chuyện tiếp theo cứ giao cho bản hoàng!" Tộc trưởng Người Lùn nhìn vẻ mặt tự tin của Long Vương, bất giác tin là thật, nói: "Thiện!" "Nếu như vạn năm sau, bần đạo không hóa đạo, bần đạo sẽ tiếp tục thay đạo hữu quản lý Người Lùn tộc!" Long Vương nghe vậy, lập tức lộ ra nụ cười gian kế đã thành, sau đó lật tay, một luồng hồng mông tử khí tức thì xuất hiện trong tay Long Vương!

Chỉ thấy tộc trưởng Người Lùn trợn mắt há mồm nhìn Long Vương, cũng không dám tin Long Vương lại có hồng mông tử khí!

"Đạo hữu, luồng hồng mông tử khí này, chắc là có thể chống đỡ ngài đột phá Thánh nhân cảnh giới!" Tộc trưởng Người Lùn nghe vậy, lập tức sáng mắt lên, lại một lần nữa bùng lên một sức sống khác lạ!

"Bản hoàng xin chúc đạo hữu thành thánh trước ở đây!" Sau đó Long Vương liền giao luồng hồng mông tử khí này vào tay tộc trưởng Người Lùn, tộc trưởng Người Lùn vẻ mặt nghiêm trọng thu lấy luồng hồng mông tử khí!

Chương 181

Lúc này, Long Vương thản nhiên nói: "Các vị có mặt ở đây, nếu cũng cần hồng mông tử khí, cứ việc đề xuất với bản hoàng!" Sáu vị trưởng lão nghe vậy, tức thì ngây người, dù sao ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không dám hào phóng như vậy, Long Vương lại dám nói ra những lời hào hùng như thế!

"Đạo hữu, lời này là thật chứ?" Một lão giả già nua vẻ mặt khó tin nhìn Long Vương, Long Vương thấy vậy, thản nhiên cười nói: "Là thật!" "Lời của bản hoàng nói ra trước giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối sẽ không có chuyện thu hồi!" Hành động của Long Vương, càng khiến tộc trưởng và các trưởng lão của Người Lùn tộc tin chắc rằng Long Vương chính là cứu tinh tương lai của Người Lùn tộc!

Long Vương nhìn mấy vị lão giả trước mắt, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy một trận vui vẻ, sau đó Long Vương thản nhiên lắc đầu!

"Chư vị, nếu chuyện đã giải quyết xong, bây giờ có thể theo bản hoàng rời khỏi đây không?" Giọng Long Vương vừa dứt, sáu vị trưởng lão liền nhìn thẳng vào tộc trưởng Người Lùn!

"Long Vương đạo hữu, trước khi rời đi, bần đạo phải làm một việc cho ngài!" Tộc trưởng Người Lùn vẻ mặt tươi cười nhìn Long Vương, Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày, thản nhiên nói: "Không biết đạo hữu nói là việc gì?" Giọng Long Vương vừa dứt, tộc trưởng Người Lùn từ từ đi tới, chỉ thấy trong mắt ông ta tinh quang lóe lên, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm và Thí Thần Thương tức thì từ khánh vân của Long Vương hiển hóa ra!

Long Vương thấy vậy, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước

mắt!

"...Sao có thể?" Tộc trưởng Người Lùn thản nhiên cười, chỉ thấy ông ta đưa ra bàn tay già nua, nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi kiếm của Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm!

"Keng...!" Một tiếng vang thanh thúy lập tức vang lên, chỉ thấy từ lưỡi kiếm của Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lộ ra từng tia hàn ý, ép thẳng vào lòng mọi người!

"Không tồi, một thanh kiếm tốt!" Tộc trưởng Người Lùn vẻ mặt tán thưởng nói, sau đó lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, Thí Thần Thương tức thì rơi vào tay lão giả!

Chỉ là Thí Thần Thương còn cao hơn cả tộc trưởng Người Lùn, khiến Long Vương trông có vẻ buồn cười!

"Đạo hữu, ngài có ý gì?" Giọng Long Vương vừa dứt, tộc trưởng Người Lùn thản nhiên nói: "Đạo hữu yên tâm, bần đạo chỉ giúp đạo hữu tinh luyện lại hai món binh khí này!" Long Vương nghe vậy, lập tức kinh ngạc, theo Long Vương thấy, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm và Thí Thần Thương sử dụng dược liệu đã đến cực hạn, khó có thể tấn cấp nữa!

"Đạo hữu, phẩm cấp của hai món vũ khí này tuy đã định hình, nhưng độ sắc bén và độ cứng rắn vẫn cần được nâng cao!" Long Vương nghe vậy, lập tức hiểu ra ý của tộc trưởng Người Lùn, bèn lập tức hỏi: "Không biết bản hoàng có thể quan sát quá trình luyện khí của các vị không!" Giọng Long Vương vừa dứt, tộc trưởng Người Lùn thản nhiên nói: "Tuy rằng luyện khí của Người Lùn tộc không cho phép người ngoài biết, nhưng đạo hữu là hoàng của Người Lùn tộc, tự nhiên có thể ở một bên quan sát!" Long Vương nghe vậy, trên mặt lại không có bất kỳ niềm vui nào, ngược lại lộ ra tia bi ai và bất đắc dĩ!

Đối với Long Vương mà nói, đảm nhiệm vị trí tộc trưởng Người Lùn là một phần trách nhiệm, phải gánh vác mọi trách nhiệm của Người Lùn tộc!

Mặc dù tộc trưởng Người Lùn đồng ý tiếp tục quản lý Người Lùn tộc, Long Vương lại rất rõ ràng, trong cõi u minh, vận mệnh của Người Lùn tộc và hắn đã liên hệ với nhau!

"Thiện!" Sau đó chỉ thấy tộc trưởng Người Lùn khẽ điểm trượng đầu rồng, trong khoảnh khắc một luồng sức mạnh không gian kinh hoàng tản ra, Long Vương lập tức kinh ngạc, trong lòng thầm kinh hãi: "Người Lùn tộc quả nhiên bất phàm!" Lúc này, một vết nứt không gian dần dần hiện ra, sau đó ngày càng lớn, cho đến khi có thể cho phép một người đi qua mới dừng lại!

Tộc trưởng Người Lùn thấy vậy, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, trực tiếp bước vào trong, sáu vị trưởng lão còn lại cũng như vậy!

Long Vương thấy vậy, không hề do dự, trực tiếp nhấc bước, bước vào vết nứt hư không, đợi khi Long Vương lại một lần nữa xuất hiện, một bàn tay lớn đột nhiên nắm lấy Long Vương!

Trong khoảnh khắc, một luồng nhiệt khí tức thì ập đến, ngay cả Long Vương cũng cảm thấy da hơi đau!

Long Vương lúc này mới phát hiện, mình đang ở trên một biển lửa, chính xác hơn là trong dung nham dưới lòng đất!

"Đạo hữu, chúng ta đến đây làm gì?" Long Vương nhìn sóng lửa cuồn cuộn dưới chân, vẻ mặt bình tĩnh hỏi, nhưng cũng đồng thời nhớ lại lúc mình dùng kiếm phá sóng lửa!

Tộc trưởng Người Lùn nghe vậy, từ từ nhìn về một góc, Long Vương thuận thế nhìn theo, liền thấy vô số công cụ rèn đúc!

"...Nơi rèn đúc của Người Lùn tộc!" Long Vương trợn mắt há mồm nhìn dung nham cuồn cuộn, kinh ngạc hô lên!

Tộc trưởng Người Lùn lại vẻ mặt bình tĩnh nói: "Nơi này là nơi có địa tâm hỏa, luyện khí ở đây có thể làm ít công to!" "Nhưng người thường căn bản không thể chịu nổi loại khí nóng bức này, Người Lùn tộc chúng ta trời sinh thân cận với lửa mạnh, đối với việc khống chế lửa cũng không phải là điều đạo hữu có thể tưởng tượng được!" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt đầy ẩn ý nhìn dung nham địa tâm xung quanh, khiến hắn không khỏi nhớ đến Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân với tư cách là hoàng giả trấn thủ đại địa, địa tâm chính là nơi ở tốt nhất, nhưng vì Long Vương can thiệp, Kỳ Lân tổ hiện tại không có phân tán!

Nhưng Long Vương biết, chung quy sẽ có một ngày, Kỳ Lân nhất tộc cần phải cử tộc nhân trấn áp địa tâm, nếu không theo sự trỗi dậy của nhân tộc, chắc chắn sẽ thiên tai không ngừng!

Long tộc và Phượng Hoàng nhất tộc cũng như vậy, dù sao đây cũng là con đường mà tam tộc phải trải qua!

Khi Long Vương đang suy tư về cuộc đời, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm và Thí Thần Thương tức thì hóa thành luồng sáng rơi vào trong dung nham!

Long Vương bị cảnh này tức thì kinh tỉnh, vẻ mặt đau lòng nhìn tộc trưởng Người Lùn, nhưng những người có mặt lại không ai để ý đến Long Vương, đang kết một trận pháp kỳ đặc trong tay!

Lúc này, chỉ thấy tộc trưởng Người Lùn lật tay, Thông Thiên Dương Liễu và Xà Thủ tức thì xuất hiện trong tay tộc trưởng Người Lùn!

"Đi...!" Cùng với một tiếng hét lạnh của tộc trưởng Người Lùn,

hai vật tức thì bay lên không, lơ lửng trên dung nham cuồn cuộn!

Trong khoảnh khắc, luồng sáng lóe lên, từ Xà Thủ tản ra một luồng sát ý kinh hoàng, ngay cả Long Vương cũng bị luồng sát ý đó kinh ngạc!

Lúc này, một phôi kiếm từ tay tộc trưởng Người Lùn thoát ra, sau đó từ từ bám vào Xà Thủ, sát ý ngút trời tức thì bị phôi kiếm bao phủ!

Chỉ thấy sáu vị trưởng lão nhìn nhau một cái, sau đó sáu vị trưởng lão hai tay kết trận, pháp lực cuồng bạo lập tức tuôn ra!

"...!" Cùng với một tiếng gầm giận dữ, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì phá vỡ hư không, từ trong dung nham cuồn cuộn phun ra!

"Chính là lúc này, đạo hữu mau phóng ra một giọt tinh huyết!" Long Vương nghe vậy, không nói hai lời vội vàng ép ra một giọt tinh huyết lơ lửng trước mặt tộc trưởng Người Lùn!

Chỉ thấy một tia sáng lóe lên, tinh huyết của Long Vương tức thì chia làm hai, trong đó một giọt tức thì ẩn vào trong Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, trong khoảnh khắc một tiếng rồng ngâm tức thì phá vỡ hư không!

Lúc này, Long Vương tức thì cảm giác được mối liên hệ giữa mình và Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm càng thêm mật thiết, nhưng Long Vương vẫn không thể điều động được Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm!

Trong khoảnh khắc, Long Vương phát hiện Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm phảng phất như một thanh sát kiếm, sát ý cuồn cuộn trực tiếp tấn công chân linh của Long Vương!

Long Vương thấy vậy, bay lên trên dung nham, đập vào mắt chính là Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm đang nuốt chửng phôi kiếm!

Trong khoảnh khắc, không khí trên người Long Vương bất giác bị điều động, pháp lực cuồng bạo tuôn ra rơi vào trên Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm!

Cán kiếm đầu rồng từ từ hiện ra, một luồng vương giả chi khí lộ ra không sót một chút nào, ngay cả Long Vương cũng không khỏi tán thưởng!

Lưỡi kiếm vừa hiện, một luồng sát ý tức thì bùng nổ, khí tức lăng lệ tức thì phá vỡ hư không!

Chương 182

"Sát khí thật mạnh!" Long Vương sau khi thấy hư không vỡ nát, mày không khỏi nhíu lại!

Dù sao Long Vương cũng rất rõ ràng không gian nơi này cứng rắn đến mức nào, dù vậy vẫn không thể chống lại được sát khí lăng lệ!

"Hiện tại Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm vừa hay có thể tương xứng với sát ý trên người ngài, bần đạo tuy không biết tại sao đạo hữu lại có sát ý mạnh như vậy!" "Nhưng bần đạo muốn khuyên đạo hữu một câu, vạn sự đều có nhân quả, chớ vì một chút chuyện nhỏ mà dính vào nhân quả này!" Long Vương nghe vậy, cười nói: "Ở trong Hồng Hoang, người nào trên người không dính nhân quả?" Tộc trưởng Người Lùn nghe vậy, không khỏi vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao lời Long Vương nói rất chính xác!

Dù không trêu chọc người khác nhưng cuối cùng vẫn sẽ có người vì lợi ích mà gây sự, lúc đó là cam nguyện nhận mệnh hay cầm đao phấn khởi phản kháng!

Đến đây, tộc trưởng Người Lùn không nói một lời, trong tay nhanh chóng kết một trận pháp quỷ dị, sau đó đánh vào trong Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm!

Trong khoảnh khắc, sát ý trên Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì nội liễm, Long Vương cũng lại một lần nữa trở lại bình tĩnh!

Nhưng lúc này, dung nham dưới chân Long Vương lập tức một trận cuồn cuộn, Long Vương thấy vậy gian nan bay lên trên đài rèn đúc!

Tộc trưởng Người Lùn thấy vậy, vội vàng khẽ lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lập tức rơi vào tay tộc trưởng Người Lùn!

Nhưng tộc trưởng Người Lùn nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp ném cho Long Vương, thản nhiên nói: "Xem ra bảo vật trên người đạo hữu không ít a!" "Mỗi món bảo vật đều là tiên thiên cấp bậc, khiến bao nhiêu tu sĩ Hồng Hoang đỏ mắt!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ lúng túng, và lập tức nhớ lại cảnh Đạo Tổ Hồng Quân phân bảo ngày đó, khiến Thủy Kỳ Lân phải vác cả tảng đá phân bảo chạy đi!

Dáng vẻ chịu thiệt của ba nghìn tu sĩ hồng trần, Long Vương vẫn nhớ rất rõ, dù có qua vạn năm nữa, Long Vương cũng vẫn không quên!

"Đạo hữu có chút khen quá lời, bảo vật trên người bản hoàng tuy nhiều, nhưng trong mắt một số người lại không đáng một xu!" Tộc trưởng Người Lùn nghe vậy cười không nói, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thí Thần Thương trong dung nham!

Nhưng nếu lời của Long Vương bị tu sĩ Hồng Hoang biết được, vô số tu sĩ Hồng Hoang chắc chắn sẽ tranh giành vỡ đầu tìm Long Vương!

"Bành...!" Cùng với một tiếng nổ lớn, sóng lửa ngập trời ập đến, sáu vị trưởng lão đang chuẩn bị né tránh, tộc trưởng Người Lùn thản nhiên nói: "Đạo hữu, sóng lửa trước mắt giao cho ngài!" Long Vương nghe vậy, pháp lực toàn thân dâng trào, sau đó là sát ý ngút trời!

Lúc này một bức tranh thi sơn huyết hải từ từ mở ra sau lưng Long Vương, tộc trưởng Người Lùn thấy cảnh này mày nhíu chặt lại nhưng nhanh chóng giãn ra!

"Ai...!" Tộc trưởng Người Lùn thở dài một hơi, chậm rãi nói: "Hy vọng đạo hữu sẽ không lạc lối trong sát lục!" Cùng với sự bùng nổ của sát ý của Long Vương, những tảng đá vốn bị dung nham nung đến đỏ rực tức thì nổ tung!

Lúc này, từ trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia hồng quang, sau đó là sát ý ngút trời!

"Keng...!" Thanh kiếm trong tay Long Vương tức thì chém ra, tộc trưởng Người Lùn lại thấy được một bóng dáng của tử thần!

Trong khoảnh khắc, sóng lửa ngập trời, biến mất không còn tăm hơi, phảng phất như chưa từng xuất hiện!

Dù vậy, dung nham cuồn cuộn vẫn không có ngày dừng lại, một đợt nối tiếp một đợt!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt, hừ lạnh một tiếng, sau đó là một tiếng gầm giận dữ: "Trấn áp cho bản hoàng!" Giọng Long Vương vừa dứt, sát ý trên người tức thì bao trùm, sóng lửa cuồn cuộn không dứt lập tức gợn lên những con sóng nhỏ!

Chỉ thấy Long Vương lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lập tức bay lên không, kiếm ý liên miên không dứt áp chế sóng lửa dần dần bình ổn lại!

"Chỉ là một cái đại địa chi nhãn nhỏ bé, lại dám ở trước mặt bản hoàng làm trò, quả thực không biết sống chết!" Giọng Long Vương vừa dứt, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm đang bay trên không liền hung hăng cắm xuống dung nham!

Trong khoảnh khắc hồng quang lóe lên, một luồng sức mạnh bạo tạc kinh hoàng tức thì cuốn sạch lòng đất, ngay cả người bên ngoài cũng cảm nhận rõ rệt!

"...Chuyện gì xảy ra vậy?" "Động đất sao?" Ngũ trưởng lão vẻ mặt kinh hãi nhìn quanh, nhưng không ai để ý!

Lúc này, Tam trưởng lão tan biến rồi xuất hiện, cuối cùng đến trước mặt Ám Ảnh, thản nhiên hỏi Ám Ảnh: "Có biết luồng năng lượng đó từ đâu không?" Ám Ảnh lập tức bắt đầu tìm kiếm nguồn

gốc của vụ nổ!

"Theo bản hoàng đoán, luồng sức mạnh cuồng bạo đó chắc là từ dưới lòng đất!" Giọng Ám Ảnh vừa dứt, Tam trưởng lão liền lóe thân rời đi, đợi khi lại một lần nữa xuất hiện, đã ở nơi địa tâm!

"Tộc trưởng, đã xảy ra chuyện gì sao?

Tại sao lại có năng lượng cuồng bạo như vậy?" Nhưng sau khi thấy động tác trong tay sáu vị trưởng lão, Tam trưởng lão vội vàng lui sang một bên, lúc này, bóng dáng Long Vương từ từ bay lên!

Tam trưởng lão trợn mắt há mồm nhìn Long Vương, trên mặt viết đầy vẻ không thể tin được!

Phải biết rằng, địa tâm chi hỏa ở đây, dù là Thánh nhân hay Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng phải chết, nhưng Long Vương lại từ trong dung nham đi ra!

"Binh, kết ấn!" Từ miệng tộc trưởng Người Lùn đột nhiên bật ra mấy từ, sau đó lại một lần nữa rơi vào im lặng!

Long Vương tay cầm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm vẻ mặt khinh thường nhìn xuống dung nham dưới chân, nhưng lúc này dung nham không còn vẻ cuồng bạo như trước, ngược lại càng giống một dòng suối nhỏ!

Tam trưởng lão cho rằng mình hoa mắt, bèn dụi dụi mắt, lại một lần nữa đưa mắt nhìn, nhưng cảnh tượng và vừa rồi không có quá nhiều khác biệt!

"Vụ thảo, ...đây là chuyện người làm sao?" Trong chốc lát, Tam trưởng lão không biết nên biểu đạt cảm xúc của mình như thế nào, năm xưa Người Lùn nhất tộc tốn hết tâm sức cũng không thể áp chế được những địa hỏa này, hiện tại lại bị sát ý của Long Vương áp chế!

"Ực...!" Chỉ thấy cổ họng Tam trưởng lão chuyển động, bất giác

nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng thầm nói: "Ánh mắt của tộc trưởng đúng là tinh đời!" Lúc này, sáu vị trưởng lão già nua, trong tay nhanh chóng kết một cái lại một cái trận pháp, thân thể của Thông Thiên Dương Liễu cuối cùng cũng bị hòa tan, hóa thành một đống nước xanh!

"Sát khí thật mạnh, không phải vừa hay thích hợp với Thí Thần Thương sao!" Trên mặt Long Vương bất giác lộ ra chút nụ cười, lúc này, đồng tử hai mắt Long Vương co lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn dung nham dưới chân!

Chỉ thấy một luồng sát khí ngút trời, chống lại kiếm ý của Long Vương, mơ hồ chiếm thế thượng phong, Long Vương thấy vậy nhíu mày!

Lúc này sóng lửa vừa mới bình tĩnh lại bắt đầu làm loạn, Long Vương lập tức rút kiếm, sát ý ngập trời lập tức dồn hết ra!

Khi kiếm ý hạ xuống, Long Vương chuyển lưỡi kiếm, sau đó một đóa kiếm liên từ từ nở rộ, trong khoảnh khắc, kiếm ý ngập trời tức thì liên kết, từng đóa kiếm liên tranh nhau nở rộ!

"Khiết...!" Cùng với một tiếng gầm giận dữ của Long Vương, kiếm liên từ từ phiêu lạc như hoa anh đào tháng sáu!

Kiếm liên lặng lẽ phiêu lạc, sát khí vẫn gào thét, lúc này kiếm liên ầm ầm vỡ nát, trong khoảnh khắc từng đạo sức mạnh kinh hoàng bùng nổ!

Vừa rồi là một trận mưa liên hoa, giây tiếp theo lại biến thành đồ sát kiếm!

Chương 183

Sóng nhiệt tức thì bao trùm bầu trời, chỉ thấy Long Vương lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm phá vỡ hư không khiến vạn ngàn sóng nhiệt lập tức thất sắc!

"Trảm...!" Cùng với một tiếng gầm giận dữ của Long Vương, pháp lực toàn thân Long Vương dâng trào, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì gào thét bay đi!

Kiếm ý tan đi, dung nham địa hỏa lại một lần nữa hóa thành bình tĩnh, không có bất kỳ sự tức giận nào có thể nói!

"Bành...!" Sau một tiếng nổ lớn, Long Vương tức thì cắm Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm vào vách đá, sát ý cuồn cuộn không dứt ép dung nham địa hỏa không dám có chút bạo động!

Lúc này Tam trưởng lão một câu cũng không nói nên lời, thủ đoạn của Long Vương quá lăng lệ!

"Long Vương đạo hữu, triệu hồi Thí Thần Thương ra!" Sau nhiều ngày trấn áp, sát khí đã đạt đến đỉnh phong, tộc trưởng Người Lùn vội vàng mở miệng nhắc nhở!

Long Vương nghe vậy, lật tay, pháp lực toàn thân dâng trào, trong chốc lát, dung nham địa hỏa một trận cuồn cuộn, Thí Thần Thương từ từ hiện ra!

Nhưng bên ngoài lại đột nhiên gió lớn nổi lên, mây đen giăng kín bầu trời, trong chốc lát tiếng sấm gầm giận dữ, sét theo đó giáng xuống, Nữ Oa, Nguyên Phượng thấy vậy, lập tức nhíu mày!

"Ta phải đẩy nhanh động tác, sát khí của Thí Thần Thương quá nồng!" Tộc trưởng Người Lùn vẻ mặt nghiêm túc nói, sáu vị trưởng

lão nghe vậy, không nói hai lời, hai tay nhanh chóng kết trận, từng cái trận pháp quỷ dị bị đánh vào trong Thí Thần Thương!

Long Vương sau khi cảm nhận được sự thay đổi của Thí Thần Thương, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười nhạt, tuy rằng trên người Long Vương có nhiều pháp bảo, nhưng vừa tay chỉ có mấy món đó!

"Phong...!" Từ miệng tộc trưởng Người Lùn đột nhiên truyền ra một tiếng trầm thấp, sau đó chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, sát ý ngút trời tức thì nội liễm, trở lại bình tĩnh!

Tộc trưởng Người Lùn thấy Thí Thần Thương dần dần trở lại bình tĩnh tức thì đánh nửa giọt tinh huyết còn lại vào, sau đó đứng trên không, lại một lần nữa kết một trận pháp kỳ đặc!

"Long Vương đạo hữu, nhận thương!" Giọng tộc trưởng Người Lùn vừa dứt, Thí Thần Thương tức thì đến trước mặt Long Vương, Long Vương thấy vậy, xoay người một cái, Thí Thần Thương tức thì bị Long Vương nắm trong tay!

Long Vương nhìn vào ánh sáng trên đầu Thí Thần Thương, dùng tay nhẹ nhàng gảy một cái, một tiếng vang sắc bén tức thì truyền vào tai mọi người!

"Quả nhiên là một cây thương tốt a!" Tam trưởng lão nhìn Thí Thần Thương trong tay Long Vương không khỏi tán thưởng, sau đó vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu, vì cây thương này không thuộc về mình!

"Đạo hữu, hiện tại hai món binh khí đều đã được rèn lại xong, chúng ta cũng đến lúc rời khỏi đây rồi!" Giọng tộc trưởng Người Lùn vừa dứt, thân hình Long Vương lại đột ngột đứng giữa gió mưa, thương mang lăng lệ lập tức tỏa ra ánh sáng vô thượng!

"Bành...!" Sau một tiếng nổ lớn, một đợt sóng lửa khổng lồ ập đến

Long Vương!

Long Vương thấy vậy, thế thương chuyển, tức thì, sát khí vô tận tuôn ra, sau đó một thương đâm ra!

Trong khoảnh khắc, sóng lửa vừa dấy lên tức thì bị Long Vương một thương đâm xuyên, tan biến không còn tăm hơi!

"Đạo hữu, chúng ta nên rời đi thôi!" Đến lúc này, Long Vương mới phản ứng lại, lập tức lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trên vách đá tức thì quay trở lại tay Long Vương, cuối cùng toàn bộ ẩn vào trong khánh vân của Long Vương!

"Đa tạ sự tương trợ của mấy vị đạo hữu, bản hoàng xin tạ ơn trước, nếu sau này mấy vị có chuyện gì cần bản hoàng giúp đỡ cứ việc mở lời!" Long Vương cũng rất hiểu rằng, chuyện hôm nay, mấy vị trưởng lão cũng đã hao phí rất nhiều pháp lực!

Thêm vào đó mấy vị lão giả tuổi đã cao, pháp lực đối với họ chính là tuổi thọ!

"Đạo hữu, đây là việc bần đạo nên làm, nếu đạo hữu trong lòng có áy náy, sau này hãy dẫn dắt Người Lùn nhất tộc đi đến huy hoàng!" Long Vương nghe vậy, lập tức cảm thấy đầu có chút lớn, tộc trưởng Người Lùn, đã quyết tâm rồi, muốn để Long Vương làm tộc trưởng Người Lùn đời tiếp theo!

"Bản hoàng tin rằng dưới sự dẫn dắt của đạo hữu, Người Lùn nhất tộc nhất định sẽ tái hiện huy hoàng ngày xưa!" Câu nói của Long Vương cũng không phải là không có căn cứ, là sự khẳng định về thực lực của ông ta, tuy rằng Long Vương không muốn đảm nhiệm vị trí tộc trưởng Người Lùn, nhưng nhân quả đã kết, Long Vương lại sao có thể để Người Lùn tộc trôi theo dòng nước!

Tộc trưởng Người Lùn nhìn vẻ mặt kiên nghị của Long Vương,

lập tức bất đắc dĩ lắc đầu, lão giả hiểu rằng, để Long Vương đảm nhiệm vị trí tộc trưởng Người Lùn căn bản là chuyện không thể!

"Đạo hữu, nếu chuyện đã xong, hãy cùng bản hoàng rời khỏi nơi này đi!" Giọng Long Vương vừa dứt liền chuẩn bị tay không xé rách không gian nhưng lại bị tộc trưởng Người Lùn gọi lại: "Đạo hữu khoan đã!" Long Vương nghe vậy, từ từ thu tay lại, vẻ mặt khó hiểu nhìn lão giả, chỉ thấy lão giả thản nhiên nói: "Tam trưởng lão, còn ngẩn ra đó làm gì?

Không mau đưa chúng ta về!" Tam trưởng lão lúc này vẫn còn đang kinh ngạc, cho đến khi bị lão giả điểm tỉnh mới tỉnh ngộ!

Tam trưởng lão không nói một lời, sau đó hai chân dậm một cái, trong khoảnh khắc Long Vương liền cảm giác có một luồng sức mạnh không gian kinh hoàng bao bọc lấy mình!

Tuy rằng luồng sức mạnh không gian này không bằng Dương Mi Đại Tiên, nhưng cũng không kém bao xa!

Dương Mi Đại Tiên với tư cách là vị Thánh nhân thành thánh đầu tiên của Hồng Hoang, đối với sự lĩnh ngộ về không gian, tự nhiên không phải người thường có thể so sánh!

Khi Long Vương đang nghĩ về chuyện này, đã đến trong đại điện đó rồi!

Long Vương thấy vậy, cũng vội vàng thu lại suy nghĩ của mình, nhưng lúc này, lão giả lại lên tiếng.

"Tam trưởng lão, đi dò xét một phen xem tộc nhân đã chuẩn bị ổn thỏa chưa, nếu đã chuẩn bị ổn thỏa thì lên đường thôi!" Long Vương nghe vậy, lộ ra vẻ kinh ngạc, trong lòng lại không khỏi tán thưởng: "Tiên bối của Người Lùn tộc quả nhiên nhân tài lớp lớp a!" "Tộc trưởng đột nhiên quyết định cả tộc di dời?" Lúc này trong lòng Người

Lùn tộc, hoàn toàn không hiểu cách làm của tộc trưởng, dù sao họ tự cho rằng, tung tích của mình không bị ai biết!

Lúc này, lão giả chống trượng đầu rồng từ từ đi ra!

"Tộc trưởng!" Khi lão giả vừa đến đây, tất cả Người Lùn tộc lập tức lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, không ai dám nói một lời!

Long Vương thấy vậy, không khỏi gật đầu nhẹ, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng!

"Bần đạo biết trong lòng chư vị tồn tại rất nhiều nghi vấn, nhưng bần đạo chỉ làm theo tổ huấn!" Giọng lão giả vừa dứt, trong đám người một người lùn gầy nhỏ kinh hô lên!

"Chẳng lẽ người được trời chọn đã đến rồi sao?" Giọng vị tộc nhân đó vừa dứt, trong chốc lát, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Long Vương bên cạnh, khiến Long Vương nhất thời không biết nên làm gì!

"Khụ khụ khụ...!" Long Vương giả vờ vẻ mặt thâm trầm, thản nhiên nói: "Nếu không có gì bất ngờ, bản hoàng chính là người trong lời tiên tri!" Lúc này, lão giả lại một lần nữa mở miệng, nói: "Người trong lời tiên tri đã xuất hiện, Người Lùn nhất tộc chúng ta cũng nên tái hiện Hồng Hoang!" Trong chốc lát, một luồng chiến ý mạnh mẽ lập tức bùng phát, Long Vương thấy vậy, mày không khỏi nhíu chặt lại, cũng không ngờ rằng, Người Lùn tộc nhỏ bé lại có chiến ý mạnh mẽ như vậy!

Nhưng Long Vương sau khi thấy thủ đoạn thông thiên của tiên bối Người Lùn, lập tức hiểu ra nguyên do, tuy rằng vạn năm qua Người Lùn tộc lánh đời không ra, nhưng vẫn có một trái tim hùng mạnh!

"Bần đạo bái kiến tân nhiệm tộc trưởng!" Lúc này, tất cả Người Lùn tộc lập tức quỳ xuống đất, đối với Long Vương liền một trận

khấu bái, Long Vương đưa mắt nhìn lão giả, lão giả chỉ thản nhiên gật đầu với hắn!

Long Vương thấy vậy, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, Long Vương phòng trăm ngàn lần, nhưng vẫn không ngờ lão giả lại dùng chiêu này!

Chương 184

"Các vị đạo hữu xin mời đứng lên, tuy rằng bản hoàng đã trở thành tân nhiệm tộc trưởng của Người Lùn tộc, nhưng vô số sự vụ trong tộc vẫn do tiền nhiệm tộc trưởng xử lý!" Dù vậy, Long Vương vẫn đá quả bóng thối này lại cho lão giả, nhưng lão giả sau khi nghe Long Vương thừa nhận là tân nhiệm tộc trưởng, liền không nói một lời!

Sau khi Long Vương giao phó xong vô số sự vụ, Người Lùn nhất tộc liền hùng dũng lên đường, chỉ có Long Vương và Ám Ảnh vẫn còn ở lại đây!

"Ám Ảnh đạo hữu, tiếp theo bản hoàng nên làm gì?" Long Vương vẫn nhớ chuyện đã hứa với Ám Ảnh trước đó, là sẽ giúp đưa hắn trở về bờ Đông Hải!

Giọng Long Vương vừa dứt, Ám Ảnh liền lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, thản nhiên nói: "Mượn lực của đạo hữu, hủy đi cơ sở của bản hoàng!" Long Vương trợn mắt há mồm nhìn Ám Ảnh, thực sự không hiểu, tại sao Ám Ảnh lại đưa ra quyết định không cần mạng như vậy!

Chỉ thấy Ám Ảnh vẻ mặt bình hòa nói: "Quyết định này của bản hoàng cũng là sau nhiều lần suy nghĩ mới đưa ra, trước đó có Người Lùn nhất tộc bầu bạn, nhưng hiện tại Người Lùn nhất tộc đã đi, bản hoàng một mình ở lại đây, rất cô đơn!" "Huống hồ trăm năm hay ngàn năm nữa, Thiên Đình chắc chắn sẽ được tái lập, lúc đó Đạo Tổ Hồng Quân chắc chắn sẽ tìm một long mạch, bản hoàng chính là long mạch duy nhất tồn tại trong Hồng Hoang!" Long Vương nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt suy tư, dù sao lời Ám Ảnh nói chỗ nào cũng có lý, thay vì trở thành nô lệ của người khác, không bằng liều một phen, có lẽ sẽ có

một đường sinh cơ!

Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bản hoàng sẽ cố gắng hết sức để bảo toàn chân thân của ngươi!" Lúc này, Long Vương chợt nhớ đến Hỗn Độn Châu trong cơ thể mình, chỉ cần tốc độ của Long Vương đủ nhanh, vào lúc long mạch vỡ nát, dung nhập long nguyên vào trong Hỗn Độn Châu, sau một thời gian Ám Ảnh nhất định sẽ tỉnh lại!

"Dù cuối cùng bản hoàng thân tử đạo tiêu, bản hoàng cũng sẽ không trách tội Long Vương đạo hữu!" Giọng Ám Ảnh vừa dứt, Long Vương liền nhếch miệng cười, nói: "Yên tâm đi, có bản vương ở đây, ngươi không chết được đâu!" Sau đó Long Vương nhảy lên, trong khoảnh khắc đến nơi thạch long của Người Lùn tộc!

"Đạo hữu đã chuẩn bị xong chưa?" Ám Ảnh nghe vậy, gật đầu nhẹ, sau đó hóa thành một luồng sáng, ẩn vào trong thạch long, Long Vương thấy vậy, lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì xuất hiện trong tay Long Vương!

Long Vương dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu lâu thạch long, có lẽ vài năm nữa, Ám Ảnh sẽ có thể thật sự hóa rồng, bay cao trên chín tầng trời!

Nhưng đáng tiếc, Ám Ảnh sinh không gặp thời, vừa hay sinh cùng thời kỳ với Long Vương, có chút cảm giác bi tráng "Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng"!

"Long Vương đạo hữu, mau ra tay đi, Người Lùn nhất tộc tuy đông người, nhưng tốc độ cũng không quá chậm!" Một tiếng truyền âm tức thì truyền vào tai Long Vương, Long Vương thấy vậy không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ!

Chỉ thấy Long Vương vung tay, pháp lực toàn thân dâng trào, sát ý như thủy triều tức thì bùng phát!

Trong mắt Long Vương tinh quang lóe lên, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì ra tay, vạn ngàn kiếm ý tức thì bao bọc lấy thạch thân của Ám Ảnh, nhưng lúc này, Long Vương lại dừng động tác trong tay!

"Đạo hữu, ra tay đi!" Ám Ảnh thấy Long Vương đột nhiên dừng lại, vội vàng thúc giục!

Long Vương nghe vậy, từ từ nhắm mắt lại, nói: "Đạo hữu, vạn năm sau gặp lại!" "Kiếm ý hóa liên!" Trong khoảnh khắc, chân thân của Ám Ảnh hóa thành tro bụi phiêu tán trên mặt đất, chỉ là không ai biết khi thạch long vỡ nát, Hỗn Độn Châu đã bao bọc lấy nó!

"May mà không bỏ sót!" Long Vương thấy vậy không khỏi thở phào một hơi!

"Ám Ảnh!" Ngũ trưởng lão sau khi cảm nhận được biến động không khí xung quanh, trực tiếp hét lên, sau đó liền chuẩn bị chạy về, nhưng bị Tam trưởng lão kéo lại!

Lão giả thấy vậy, thản nhiên nói: "Đây là con đường mà Ám Ảnh đã chọn, cuối cùng có thể sống sót hay không là tùy vào nó!" Lão giả vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu, sau đó dẫn Người Lùn tộc tiếp tục tiến lên, nhưng Tam trưởng lão lúc này lại như mất hồn!

"Đi thôi lão Ngũ, có những chuyện đã định sẽ xảy ra, dù chúng ta có can thiệp cũng không thay đổi được!" Thân thể béo mập của Ngũ trưởng lão, lúc này lại đang kịch liệt run rẩy, không biết là đang cười hay đang khóc, khiến Tam trưởng lão cũng không biết phải làm sao!

Lúc này, trong mắt Ngũ trưởng lão đột nhiên lóe lên một tia sáng, sau đó vẻ mặt kiên định nói: "Ám Ảnh, không phải ngươi muốn xem hết sự phồn hoa của thế gian sao?

Bần đạo sẽ đưa ngươi đi!" Lúc này, khí tức trên người Ngũ

trưởng lão tức thì xảy ra sự thay đổi lớn!

"...Sắp đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong!" Tam trưởng lão mắt trợn trừng, miệng há hốc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lão phát hiện, hôm nay đã thấy quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Đầu tiên là Long Vương dùng sức mạnh cứng rắn chống lại dung nham tâm địa, sau đó là Thí Thần Thương được tu sửa lại, bây giờ đến cả Ngũ trưởng lão vô dụng nhất cũng sắp đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, khiến tâm lý lão không khỏi bị đả kích nặng nề!

Tộc trưởng tộc Người Lùn đang định rời đi bỗng quay đầu lại, ngay lập tức nhìn thấy Ngũ trưởng lão đang đột phá!

Lão giả thấy vậy, bèn từ từ ngồi xếp bằng xuống.

Nhưng đúng lúc này, những lưỡi đao không gian phá không xuất hiện, bao bọc lấy Ngũ trưởng lão.

Giải quyết xong chuyện của Ám Ảnh, Long Vương vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Hắn lật tay, pháp tắc không gian tức thì hiện ra trong lòng bàn tay!

Chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, pháp tắc không gian từ từ ẩn vào trong cơ thể Ngũ trưởng lão!

"Vạn năm sau lại có thêm một vị Thánh nhân a!" Long Vương thấy vậy không khỏi thở dài một hơi, rồi lóe người đến bên cạnh lão giả.

Đồng thời Long Vương phát hiện một hiện tượng kỳ lạ, sức mạnh không gian là một trong những pháp tắc khó lĩnh ngộ nhất Hồng Hoang, nhưng tộc Người Lùn ít nhiều đều ẩn chứa sức mạnh không gian!

Vừa rồi Tam trưởng lão là như vậy, bây giờ Ngũ trưởng lão trực tiếp dùng sức mạnh không gian để trở thành Chuẩn Thánh, tương lai chắc chắn sẽ là một vị Thánh nhân không gian!

"Bành...!" Một tiếng động trầm vang lên, Long Vương và những người khác từ từ mở mắt ra, liền thấy trên mặt Ngũ trưởng lão đang nở một nụ cười nhàn nhạt!

"Chúc mừng đạo hữu lại tiến thêm một bước trên con đường thành Thánh!" Long Vương bình tĩnh nói, nhưng Ngũ trưởng lão lại chẳng hề để ý đến hắn.

Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt ban nãy!

"Xin Long Vương đạo hữu lượng thứ, lão Ngũ tuy suốt ngày đấu võ mồm với Ám Ảnh, nhưng quan hệ hai người bọn họ thực sự rất tốt, hắn đang giận đạo hữu đã giết Ám Ảnh!" Long Vương nghe vậy không khỏi lộ ra nụ cười khổ sở, rồi nhàn nhạt nói: "Bản hoàng không sao, xin đạo hữu thay bản hoàng chuyển lời đến Ngũ trưởng lão, vạn năm sau, bản hoàng sẽ trả lại một Ám Ảnh hoàn chỉnh!" Lão giả mắt trợn trừng miệng há hốc nhìn Long Vương, chỉ thấy Long Vương cất bước rời đi.

"Ai...!" "Một tia chân linh lại có thể phục sinh...!" Lão giả tiếc nuối lắc đầu, nhưng vẫn theo ý của Long Vương mà chuyển lời cho Ngũ trưởng lão!

Sau đó, đoàn người đông đảo lại lên đường.

Nhưng khi Long Vương trở lại Long Đô, nơi đây đã biến thành một vùng đất bằng phẳng, nào có bóng dáng Long Đô đâu!

Long Vương thấy vậy không khỏi khẽ lắc đầu, thầm nghĩ: "Quả nhiên đi thì dễ, về thì khó!" "Trăm năm rồi, một chút động tĩnh cũng

không có!" Ngoài Oa Hoàng Cung, Nữ Oa lo lắng đi đi lại lại, khiến Nguyên Phượng nhất thời không biết nên nói gì.

Trăm năm qua, hai người vẫn luôn canh giữ ở đây, không rời nửa bước.

Chương 185

Nữ Oa mấy lần muốn đi tìm Long Vương nhưng đều bị Nguyên Phượng ngăn lại.

Mà cái cớ mỗi lần của Nguyên Phượng đều giống nhau, đó là: Đại ca nhất định sẽ trở về, đạo hữu cứ yên tâm!

"Trăm năm rồi, đạo hữu có nghĩ Long Vương đạo hữu sẽ bình an trở về không?" Nữ Oa chất vấn Nguyên Phượng một trận, khiến Nguyên Phượng không khỏi âm thầm nhíu mày, nhưng không nói một lời nào.

"Bành...!" Một tiếng nổ lớn vang vọng khắp đất trời, Nguyên Phượng không nói hai lời liền hóa thành một luồng sáng bay về phía ngọn núi đó!

Vừa mới ra ngoài, Long Vương nhìn thấy ánh mặt trời tươi đẹp, khẽ nói: "Bản hoàng cuối cùng cũng lại được thấy ánh mặt trời!" Đúng lúc này, một bóng hình xinh đẹp đột nhiên lao vào lòng Long Vương, thì thầm: "Đại ca, cuối cùng huynh cũng về rồi!" Long Vương nghe vậy lòng liền mềm nhũn, cưng chiều vuốt đầu Nguyên Phượng, nói: "Không sao rồi, bản hoàng chẳng phải đã bình an trở về rồi sao!" Nhưng Nguyên Phượng lại ôm Long Vương chặt hơn, khiến Long Vương nhất thời không biết phải làm sao.

Lúc này, Nữ Oa cũng lóe người tới, nhưng khi nhìn thấy Nguyên Phượng trong lòng Long Vương, trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng!

"Long Vương đạo hữu ra được rồi à, nếu không ra nữa, có người cứ ở lỳ chỗ ta không đi đấy!" Đối với lời này, Nguyên Phượng hoàn toàn không để ý, việc duy nhất nàng làm là cảm nhận hơi ấm của

Long Vương.

Một lát sau, Nguyên Phượng rời khỏi vòng tay Long Vương, sau đó Long Vương từ từ đến bên cạnh Nữ Oa.

Chỉ thấy Long Vương thì thầm bên tai Nữ Oa: "Nữ Oa đạo hữu chẳng lẽ không nhớ bản hoàng sao?" Trong khoảnh khắc, khuôn mặt xinh đẹp của Nữ Oa đỏ bừng, vội vàng cúi đầu xuống!

Long Vương thấy vậy, liền quay lại bên cạnh Nguyên Phượng, nói: "Bản hoàng đã vào trong bao lâu rồi?" "Đã được trăm năm!" Long Vương nghe vậy, mày nhíu chặt lại, hắn cứ ngỡ chỉ mới qua vài năm, không ngờ đã trăm năm trôi qua!

Đúng lúc này, tộc Người Lùn lần lượt xuất hiện!

"Đại ca, đó chính là tộc Người Lùn mà chúng ta cần tìm!" Nguyên Phượng nhìn Long Vương trước mặt, chỉ thấy Long Vương khẽ gật đầu!

"Nữ Oa đạo hữu, chuyện hôm nay bản hoàng ngày sau sẽ tạ ơn, bản hoàng phải dẫn họ đi trước, để tránh xảy ra tai họa!" Nữ Oa thấy vẻ mặt nghiêm túc của Long Vương nên cũng không giữ lại.

Sau một tuần trà, Oa Hoàng Cung vốn náo nhiệt phi thường bỗng trở nên lạnh lẽo, vắng vẻ.

"Ai...!" Nữ Oa thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi, rồi xoay người trở về Oa Hoàng Cung!

"Đại ca, chúng ta về Thần Đình trước sao?" Nguyên Phượng nghiêm túc nhìn Long Vương, nhưng Long Vương lại khẽ lắc đầu nói: "Trước tiên đi tìm các tướng lĩnh của Thần Đình, để họ dẫn tộc Người Lùn trở về!" "Trước khi trở về, bần đạo phải đến Tiệt Giáo một chuyến, dù sao chuyện tốt như vậy sao có thể không chia sẻ với lão hữu được!" Nguyên Phượng nhìn nụ cười tà ác của Long Vương,

không khỏi thầm nghĩ: "Thông Thiên Giáo Chủ lại sắp gặp xui xẻo rồi!" Trăm năm trước, Trấn Nguyên Tử và những người khác đã thu phục toàn bộ các chủng tộc ở phương Nam, lúc này đang trên đường trở về Thần Đình!

"Đại ca vẫn chưa về a!" Thủy Kỳ Lân u sầu nhìn bầu trời phương Bắc, nhưng trăm năm đã qua, vẫn không đợi được Long Vương trở về.

"Chúc Long đạo hữu, phương Bắc không có chủng tộc nào mạnh mẽ, nếu không đại ca đã sớm trở về rồi!" Chúc Long nghe vậy khẽ gật đầu, nhưng đúng lúc này, một luồng khí tức mênh mông cuồn cuộn từ phương Bắc ập tới!

"Đại ca vừa nói câu gì ấy nhỉ?" Thủy Kỳ Lân trêu chọc hỏi, Chúc Long nghe vậy liền tâm lĩnh thần hội!

"Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!" "Thanh Long đạo hữu, đại ca đi đâu rồi?" Sau khi Thanh Long và đoàn người trở về, Thủy Kỳ Lân phát hiện Long Vương không có trong số đó, bèn túm lấy cổ Thanh Long chất vấn.

"Thủy Kỳ Lân đạo hữu, tộc trưởng bảo bần đạo dẫn người về trước, tộc trưởng và Nguyên Phượng đạo hữu hình như đã đến Tiệt Giáo!" Thủy Kỳ Lân, Chúc Long nghe vậy, nhìn nhau một cái, sau đó liền hóa thành một luồng sáng bay về phương Bắc!

Thanh Long thấy vậy, lẩm bẩm: "Bần đạo chưa nói cho ngươi biết, tộc trưởng bảo ngươi mau đến, làm sao hai người lại biết được chứ!" Sau đó Thanh Long bất đắc dĩ lắc đầu, dẫn tộc Người Lùn đi về phía Thần Đình, vừa hay gặp Trấn Nguyên Tử đi tới.

"Thanh Long đạo hữu, phương Nam đã bình định xong chưa?" Trấn Nguyên Tử vừa dứt lời, Thanh Long liền lắc đầu, Trấn Nguyên Tử thấy vậy, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc!

“Trên đường xảy ra vấn đề gì sao?” “Về chuyện này, tộc trưởng cũng không đề cập nhiều!” Sau đó Thanh Long liền dẫn tộc Người Lùn đi vào bên trong Thần Đình.

Trấn Nguyên Tử nhìn Thanh Long đi xa, trong mắt lóe lên một tia sáng, rồi đi theo sau Thanh Long vào trong Thần Đình!

“Đại ca vì sao lại gọi Chúc Long đạo hữu và tiểu đệ đến?” Long Vương nhàn nhạt nói: “Tiệt Giáo phải diệt nhưng không phải bây giờ, gọi hiền đệ đến là để làm lóa mắt chó hợp kim của Thông Thiên Giáo Chủ!” Nguyên Phượng nghe vậy, mỉm cười, cũng với vẻ mặt mong chờ nhìn về hướng Thần Đình!

“Đại ca!” Đúng lúc này, hai luồng sáng lóe lên, Chúc Long, Thủy Kỳ Lân từ trên trời giáng xuống, đến bên cạnh Long Vương!

Long Vương thấy hai người thở hổn hển, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ cần có đánh nhau, hai người này tuyệt đối xông lên nhanh nhất!

“Đại ca, huynh có hơi không trượng nghĩa đấy!” Long Vương nghe vậy, liền lộ vẻ khó hiểu, không biết Thủy Kỳ Lân sao lại nói vậy!

“Đại ca đánh nhau mà không bao giờ gọi bần đạo!” Thủy Kỳ Lân vừa dứt lời, Long Vương, Nguyên Phượng liền lộ vẻ tươi cười, Long Vương cứ tưởng mình có lỗi gì với Thủy Kỳ Lân, bây giờ nghe vậy liền hiểu ra nguyên do!

“Bản hoàng chẳng phải đã bảo Thanh Long gọi ngươi rồi sao?” Thủy Kỳ Lân lập tức nổi giận, nói: “Thanh Long cái thằng con rùa, lại không báo cho bản hoàng chuyện quan trọng như vậy!” Chúc Long nghe vậy, cẩn thận kéo áo bào của Thủy Kỳ Lân, khẽ nói: “Bần đạo thấy vừa rồi Thanh Long đạo hữu hình như chưa nói xong!” Thủy Kỳ Lân lập tức lộ vẻ kinh ngạc, sau đó hai người trực tiếp chạy sang một

bên, bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Long Vương, Nguyên Phượng thấy vậy, nhất thời không biết phải làm sao cho phải!

"Hiền đệ, hai người các ngươi thương lượng đã được một tuần trà rồi, không biết đã có kết quả chưa!" Cũng không phải Long Vương có thể nghe lén, chỉ là giọng hai người quá lớn, dù Long Vương không nghe cũng nghe thấy được!

"Đại ca, đợi một chút, bần đạo có chút chuyện cần thương lượng với Chúc Long đạo hữu!" Nguyên Phượng không khỏi nhíu mày, mặt mày âm trầm đến sau lưng Thủy Kỳ Lân, chỉ thấy Nguyên Phượng đưa tay véo một cái, hai cái, ba cái, trong khoảnh khắc, một tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp núi rừng!

"Nhị tỷ, nhẹ tay, tai bần đạo sắp bị tỷ xé rách rồi!" Thủy Kỳ Lân thấy vậy, vội vàng bịt tai lại, sau đó với vẻ mặt nghiêm túc đứng trước mặt Long Vương, không dám lộ ra bất kỳ biểu cảm kỳ lạ nào!

Long Vương thấy vậy, nhàn nhạt nói: "Được rồi hiền muội, cùng bản hoàng đi gặp lão hữu đi, đã vạn năm rồi không gặp lão hữu của ta!" Nguyên Phượng lúc này mới buông Thủy Kỳ Lân ra, Thủy Kỳ Lân không nói hai lời liền chạy thật xa, cẩn thận nhìn Nguyên Phượng!

"Hiền đệ, không được quậy phá, bản hoàng dẫn ngươi đi gây sự đây!" Long Vương vừa dứt lời, mắt Thủy Kỳ Lân liền sáng lên, lóe người đến bên cạnh Long Vương!

"Không biết các vị đạo hữu tìm ai?" Long Vương và những người khác vừa đến trước Bích Du Cung thì bị một tiểu đồng ngăn lại.

Long Vương nhàn nhạt nói: "Đi báo cho Thông Thiên Giáo Chủ, có bạn cũ đến thăm!" Lục địa Hồng Hoang vì sự biến mất của Long

Vương mà hiếm khi được bình yên, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng đang tận hưởng sự bình yên đó.

Nhưng đúng lúc này, tiểu đồng vội vã chạy vào.

"Lão sư, ngoài cửa có mấy vị khách chỉ đích danh muốn gặp lão sư!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, trên mặt lập tức lộ vẻ nghiêm túc.

Vạn năm qua, Bích Du Cung không ai hỏi thăm, hôm nay sao đột nhiên lại có người đến!

Chương 186

Thông Thiên Giáo Chủ bấm tay tính toán, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm trọng, phát hiện không thể nhìn thấu được lai lịch của đối phương!

"Thiện tai!" "Cùng bần đạo ra xem!" Trong nháy mắt, thân hình Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên, tức thì xuất hiện trước cổng Bích Du Cung, chỉ thấy bốn bóng lưng đang chỉ trỏ vào Bích Du Cung!

Nhưng khi Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy bóng lưng mặc hắc bào kia, lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, chỉ là nhất thời không nhận ra là ai.

"Mấy vị đạo hữu tìm bần đạo không biết có chuyện gì?" Thông Thiên Giáo Chủ chắp tay, bình tĩnh hỏi.

Đúng lúc này, một giọng nói hào sảng truyền vào tai Thông Thiên Giáo Chủ: "Quả là một vùng đất quý, không biết Thông Thiên đạo hữu có thể nén đau cắt ái không!" Thông Thiên Giáo Chủ lập tức cảm thấy sợ hãi, kinh hoàng nhìn nam tử mặc hắc bào trước mặt!

Nam tử mặc hắc bào từ từ xoay người lại, người này ngoài Long Vương ra thì còn có thể là ai!

"Thông Thiên Giáo Chủ, vạn năm không gặp, không biết đạo hữu dạo này có khỏe không!" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ lúc này như ăn phải phân, vô cùng âm trầm!

"Long Vương, ngươi đến đạo trường của bản hoàng rốt cuộc có chuyện gì!" Thông Thiên Giáo Chủ tức giận trừng mắt nhìn Long Vương, Long Vương thản nhiên cười, nói: "Đạo hữu đừng vội, hôm nay bản hoàng đến đây không có ác ý!" Mặc dù vậy, Thông Thiên Giáo Chủ vẫn tức giận nhìn Long Vương, nói: "Long Vương, nếu

bần đạo mà tin lời quỷ của ngươi thì đúng là mắt mù rồi!" Long Vương nghe vậy nhún vai, sau đó với vẻ mặt âm trầm nói: "Nếu đạo hữu không muốn hợp tác, vậy đừng trách bản hoàng vô tình!" Long Vương vừa dứt lời, Thông Thiên Giáo Chủ liền lộ ra nụ cười điên cuồng!

"Long Vương, ngươi đến Bích Du Cung của bần đạo rốt cuộc có chuyện gì!" Thông Thiên Giáo Chủ hét lên với Long Vương một trận, Long Vương không khỏi nhíu mày, nói: "Bản hoàng hôm nay đến thực ra chỉ là một chuyện nhỏ, tiếc là đạo hữu không muốn hợp tác!" Thông Thiên Giáo Chủ lúc này tâm trạng sắp nổ tung, nói đến đây, Long Vương vẫn chưa nói ra ý định của mình!

"Bần đạo hỏi lại đạo hữu một câu, đạo hữu đến Bích Du Cung của ta rốt cuộc có chuyện gì!" "Bản hoàng thấy nơi đây là một vùng đất quý, muốn đạo hữu tặng cho bản hoàng!" Long Vương trêu chọc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ lúc này mắt trợn trừng miệng há hốc nhìn Long Vương, sau đó lập tức nổi giận đùng đùng!

"Long Vương, đừng có nói bậy!" "Bích Du Cung là đạo trường của bần đạo, đạo hữu mở miệng liền muốn Bích Du Cung của bần đạo, chẳng phải là người si nói mộng sao!" Long Vương cười nói: "Thông Thiên đạo hữu muốn bản hoàng tự mình ra tay sao?" Mục đích của Long Vương là để kích nộ Thông Thiên Giáo Chủ, lão không tức giận sao có thể mất lý trí mà động thủ được!

Chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận, có nghĩa là Thông Thiên Giáo Chủ đã bước vào cái bẫy của Long Vương!

Thông Thiên Giáo Chủ nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Long Vương, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn!

Long Vương lại nhàn nhạt nói: "Tiệt Giáo có giãy giụa thế nào

cũng không bằng Nhân Giáo, Xiển Giáo, bản hoàng khuyên ngươi ngoan ngoãn dâng Bích Du Cung cho bản hoàng đi!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, toàn thân run rẩy, tức giận trừng mắt nhìn Long Vương.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng hiểu rằng Tiệt Giáo trước mặt Nhân Giáo, Xiển Giáo chẳng khác nào một đứa trẻ!

Bây giờ bị Long Vương nói thẳng ra như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ sao có thể không tức giận được!

Thông Thiên Giáo Chủ tức giận đến mất hết lý trí, hét lớn với Long Vương: "Long Vương, ngươi đừng có nói bậy, Tiệt Giáo của ta một ngày nào đó sẽ phát dương quang đại!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra nụ cười lạnh lùng, thầm nghĩ: "Phát dương quang đại, đợi đến khi Thiên Đình thành lập cũng là lúc Tiệt Giáo diệt vong!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy vẻ mặt chế giễu của Long Vương, lập tức bị phẫn nộ làm cho mờ mắt, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, vung nắm đấm xông về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, tiếc nuối nói: "Thông Thiên đạo hữu, quả nhiên là không biết nhớ đòn!" Chỉ thấy Long Vương hai tay chấn động, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, pháp lực cuồng bạo phun trào ra ngoài!

Thông Thiên Giáo Chủ không kịp phòng bị bị một quyền đấm vào khuôn mặt già nua đen sì, trong khoảnh khắc Thông Thiên Giáo Chủ lộn nhào bay ngược ra sau!

"Bành...!" Một tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy ngọn núi lớn cách đó vạn dặm ầm ầm sụp đổ, bóng dáng Thông Thiên Giáo Chủ tức thì bị đá vụn nuốt chửng!

Chốc lát, Thông Thiên Giáo Chủ từ trong đống đá vụn bò ra, toàn thân chật vật, nhưng vẫn đầy vẻ tức giận, hoàn toàn không có một

chút tỉnh táo nào!

Long Vương thấy vậy, cũng hiểu tại sao cuối cùng Tiệt Giáo lại cùng nhau suy vong.

Dù sao não của Thông Thiên có chút đoản mạch, sao có thể đi đến huy hoàng được!

"Long Vương, ngươi có mục đích gì cứ nói thẳng, cần gì phải trêu đùa bần đạo!" Long Vương lóe người tới, nhếch miệng cười nói: "Bản hoàng cũng muốn hỏi, ngươi làm gì mà dám đối đầu với bản hoàng!" Thông Thiên lão tử lập tức á khẩu không trả lời được, lộ vẻ khó xử!

Long Vương lại mở miệng nói: "Thông Thiên đạo hữu, bản hoàng cho Tiệt Giáo một cơ hội, hai vị hiền đệ của bản hoàng vừa mới đột phá thành Thánh nhân, nếu ngươi có thể chiến thắng họ, bản hoàng sẽ hứa với ngươi một chuyện!" Long Vương vừa dứt lời, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ liền lóe lên một tia sáng, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười đắc ý!

Thông Thiên Giáo Chủ thấy khí tức hai người yếu ớt, chắc chắn không phải là đối thủ của mình!

"Thiện tai!" "Long Vương đạo hữu đã yêu cầu như vậy, bản hoàng sao có thể từ chối!" Thông Thiên Giáo Chủ sợ Long Vương đổi ý, liền vội vàng nói.

Nhưng Long Vương lại rất rõ thực lực của Thủy Kỳ Lân, Chúc Long, cái hố này Thông Thiên Giáo Chủ chắc chắn sẽ ăn đủ!

"Thông Thiên đạo hữu đã yêu cầu như vậy, bản hoàng liền cho phép đạo hữu chọn một đối thủ!" Long Vương chỉ vào Chúc Long, Thủy Kỳ Lân, bình tĩnh nói.

Lúc này Thủy Kỳ Lân lộ ra vẻ sợ hãi, ngược lại Chúc Long lại với

vẻ mặt hung tợn trừng mắt nhìn Thông Thiên Giáo Chủ!

Thông Thiên Giáo Chủ suy nghĩ một chút, Long Vương thích nhất là giả heo ăn thịt hổ, hiền đệ của hắn có thể cũng có cùng đức tính, bèn chắc chắn nói: "Bản hoàng chọn hắn!" Long Vương thuận thế nhìn sang, phát hiện người Thông Thiên Giáo Chủ chọn là Chúc Long, Long Vương không khỏi lộ ra nụ cười trêu chọc, nói: "Thông Thiên Giáo Chủ chắc chắn chứ?" Thông Thiên Giáo Chủ thầm nghĩ, đây chắc chắn là gian kế của Long Vương, bèn nhàn nhạt nói: "Bần đạo chọn hắn!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Long Vương nhíu mày, trong lòng liền vui như mở cờ, chỉ không biết rằng Long Vương đang lo lắng cho hắn!

Long Vương nhàn nhạt nói: "Chúc Long, lên đi, tiếp Thông Thiên đạo hữu mấy chiêu!" Chúc Long vừa nghe, lập tức lộ vẻ tươi cười hớn hở, sau đó liền lon ton chạy về phía Long Vương!

Thủy Kỳ Lân lại với vẻ mặt oán hận nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, ánh mắt đó hận không thể lột da hắn!

"Đại ca!" Long Vương nhìn Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Chúc Long, chơi với Thông Thiên đạo hữu cho vui, nhưng nhớ kỹ không được hạ sát thủ!" Long Vương vừa dứt lời, liền lóe người trở về bên cạnh Nguyên Phượng, mỉm cười nhìn Thông Thiên Giáo Chủ!

"Đại ca, tại sao lão tạp mao đó không chọn bần đạo, bần đạo đã giả vờ yếu như vậy rồi!" Nguyên Phượng lập tức mỉm cười, nói: "Vấn đề chính là ở đây, Thông Thiên Giáo Chủ không biết đã chịu bao nhiêu thiệt thòi dưới tay đại ca, toàn là giả heo ăn thịt hổ!" Thủy Kỳ Lân thất bại lập tức thất vọng ngồi xuống đất, ghen tị nhìn Chúc Long ở xa!

"Thông Thiên đạo hữu, đã chuẩn bị xong chưa?" Mắt Chúc Long lóe lên tia sáng, vẻ mặt uy nghiêm nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng

Thông Thiên Giáo Chủ lại hoàn toàn không để Chúc Long vào mắt, hào sảng nói: "Bần đạo nhường đạo hữu ba chiêu!" Chúc Long nghe vậy, mỉm cười nói: "Thông Thiên đạo hữu chắc chắn chứ?" Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Không sao, đạo hữu cứ ra tay!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt lời, Chúc Long lật tay, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, pháp lực cuồng bạo phun trào!

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ đang đắc ý, đột nhiên một luồng pháp lực cuồng bạo ập tới, không đợi Thông Thiên Giáo Chủ phản ứng, liền lập tức bị đánh bay ra ngoài!

Trong khoảnh khắc, ngọn núi vừa bị tàn phá không chịu nổi lại một lần nữa phải chịu đựng cú va chạm dữ dội của Thông Thiên Giáo Chủ!

"Bành...!" Một tiếng nổ lớn vang vọng khắp đất trời, sau đó là bụi bay mù trời, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ viết đầy vẻ kinh ngạc!

Thông Thiên Giáo Chủ chật vật không thể tin được nhìn Chúc Long, Chúc Long nhàn nhạt nói: "Đạo hữu, lời hẹn ba chiêu với bần đạo có còn tính không?" Thông Thiên Giáo Chủ nhất thời á khẩu không trả lời được, không biết phải làm sao cho phải, dù sao thực lực của Chúc Long đã vượt xa dự liệu của hắn!

Chúc Long thấy vậy, chế giễu nói: "Bần đạo nghĩ chắc không cần nữa rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, sắc mặt lập tức lúc xanh lúc trắng, không biết phải làm sao!

"Đạo hữu, đã đề xuất rồi, bần đạo cũng không nhường đạo hữu nữa, nếu không lại có vẻ coi thường đạo hữu!" Long Vương nghe vậy, quay đầu nhìn Thủy Kỳ Lân đang mỉm cười, chỉ thấy Thủy Kỳ Lân lúc này suýt nữa cười ngất đi!

Chương 187

"Đại ca, đầu óc Thông Thiên Giáo Chủ không có vấn đề gì chứ!" Lời này hoàn toàn không kiêng dè Thông Thiên Giáo Chủ, dù Thông Thiên Giáo Chủ ở cách xa vạn dặm vẫn nghe rất rõ!

Long Vương nghe vậy và Nguyên Phượng nhìn nhau cười, sau đó khẽ lắc đầu, không nói gì!

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lúc này lại đỏ mặt tía tai, nhất thời không nói nên lời!

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ hai mắt trợn trừng, tức giận nhìn Chúc Long, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, pháp lực cuồng bạo phun trào ra ngoài!

Chúc Long thấy vậy lộ ra vẻ chế giễu, sau đó hai tay chấn động, lóe người đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, một quyền tức thì tung ra!

"Đạo hữu dường như có chút xem thường bần đạo a!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt lời, vô số pháp bảo liền hiện ra sau khánh vân của hắn!

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, lật tay, Đông Hoàng Chung tức thì xuất hiện trong tay hắn, sau đó hóa thành một luồng sáng trực tiếp xuất hiện trước mặt Chúc Long!

Thông Thiên Giáo Chủ mắt trợn trừng miệng há hốc nhìn cảnh này, không ngờ Đông Hoàng Chung lại xuất hiện trong tay Chúc Long, và hắn có thể khống chế tự nhiên như vậy!

"Thông Thiên đạo hữu, đang ức hiếp hiền đệ của bản hoàng không có pháp bảo sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, lập tức lộ

vẻ khổ sở!

Dù Thông Thiên Giáo Chủ giỏi luyện khí, nhưng những pháp khí trên người hắn so với Long Vương thì chẳng khác nào đom đóm so với mặt trăng.

Một món pháp bảo của Long Vương có thể địch lại mấy món pháp bảo của Thông Thiên Giáo Chủ!

Đến đây, Thông Thiên Giáo Chủ thức thời thu lại pháp bảo, sau đó tức giận nhìn Chúc Long.

Chúc Long thấy vậy, vung tay, Đông Hoàng Chung tức thì rơi vào tay Thủy Kỳ Lân!

"Đạo hữu, bần đạo khuyên ngươi nên bó tay chịu trói đi, nếu không lát nữa làm đạo hữu bị thương, Long Vương đạo hữu sẽ đau lòng đấy!" Chúc Long không nói một lời, vung quyền xông lên!

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, vội vàng vung quyền lên, hy vọng có thể ngăn chặn đòn tấn công của Chúc Long!

Mắt Chúc Long đột nhiên lóe lên tia sáng, một tiếng rồng ngâm tức thì vang vọng cửu thiên, con rồng đỏ uy vũ lộ ra từng điểm sát ý, yêu thú trong vòng trăm vạn dặm không con nào không thần phục!

Chỉ thấy Chúc Long vung đuôi, bóng dáng Thông Thiên Giáo Chủ tức thì hóa thành một luồng sáng, lóe lên rồi biến mất!

Nhiều đệ tử Tiệt Giáo khi thấy cảnh này, không ai không mắt trợn trừng miệng há hốc.

Sư tổ ngày thường cao cao tại thượng, lúc này lại giống như một con chó chết, bị Chúc Long đánh cho không còn sức chống cự!

Chỉ thấy Chúc Long vung đuôi, tức thì hóa thành hình người xuất hiện trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ!

Nắm đấm to như bao cát tức thì như sao băng rơi xuống, Long Vương thấy vậy, nhàn nhạt nói: "Cách này của Chúc Long thực sự có chút mất mặt văn nhân!" Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng nghe vậy, mắt trợn trừng miệng há hốc nhìn Long Vương, sau đó với vẻ mặt chán ghét quay đầu sang một bên, và giữ khoảng cách với Long Vương!

"Hiền đệ, hiền muội có ý gì, lời bản hoàng nói chẳng lẽ không đúng?" Nguyên Phượng nghe vậy liền mỉm cười, nói: "Đại ca, chẳng lẽ huynh quên cách đánh này là do đại ca sáng tạo ra sao?" Long Vương lập tức không nói được lời nào, chỉ chăm chú nhìn bóng người đang rơi nhanh trên bầu trời!

"Bành...!" Sau một tiếng nổ lớn, ngọn núi cách Bích Du Cung vạn dặm, lúc này đã hoàn toàn hóa thành phế tích, không còn vẻ huy hoàng ngày xưa!

Đúng lúc này, Chúc Long lại từ từ đi vào trong làn bụi mù mịt!

Giây tiếp theo!

Chúc Long lại bị đánh bay ra ngoài, Long Vương thấy vậy hai mắt co rụt lại, không thể tin được nhìn cảnh này!

Sau đó hét lên giận dữ: "Thông Thiên, ngươi dám sử dụng pháp bảo!" Long Vương vừa dứt lời, liền thấy Long Vương hai tay chấn động, pháp lực toàn thân cuồn cuộn, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì phá vỡ hư không rơi xuống trước mặt Long Vương!

Long Vương nắm chặt kiếm, một luồng sát khí bùng phát, ngay cả Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân bên cạnh cũng tức thì lùi lại!

Chỉ thấy thân hình Long Vương lóe lên, nơi Thông Thiên Giáo Chủ vừa đứng tức thì bùng phát ra một luồng kiếm ý mạnh mẽ, sau đó chỉ thấy bóng dáng Thông Thiên Giáo Chủ tức thì bay ra ngoài!

Trong khoảnh khắc, thân hình Long Vương hiện ra, một tay tóm lấy chân Thông Thiên Giáo Chủ!

"Hà...!" Theo một tiếng hét giận dữ, Thông Thiên Giáo Chủ lại một lần nữa bị Long Vương ném ra ngoài!

"Oanh...!" Cùng với một tiếng nổ vang trời, Thông Thiên Giáo Chủ nằm dưới đất như một con chó chết!

Nhưng lúc này mặt đất đã hoàn toàn biến dạng, lấy Thông Thiên Giáo Chủ làm trung tâm, vô số vết nứt điên cuồng lan ra bốn phía!

Thông Thiên Giáo Chủ chật vật không chịu nổi từ dưới đất bò dậy, giận dữ trừng mắt nhìn Long Vương!

"Long Vương, ngươi đang lừa gạt bần đạo, làm sao có thể là người vừa mới bước vào cảnh giới Thánh nhân!" Long Vương chế giễu nhìn Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt đất, nói: "Bản hoàng có lý do gì để lừa gạt ngươi!" "Chúc Long đột phá thành Thánh nhân cũng chưa đến mấy ngàn năm, Thông Thiên Giáo Chủ ngươi bước vào cảnh giới Thánh nhân đã mấy vạn năm!" Long Vương vừa dứt lời, Thông Thiên thất hồn lạc phách nhìn Long Vương, trên mặt viết đầy vẻ không tin, nhưng cũng biết, Long Vương căn bản không có lý do lừa gạt hắn!

"Không thể nào, nhất định không thể nào!" Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp gào thét, Long Vương tức thì đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, nhàn nhạt nói: "Sự thật là như vậy, dù có giãy giụa thế nào, cũng chỉ là công dã tràng!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, thất hồn lạc phách nhìn mọi thứ xung quanh, cũng không biết nên đi đâu về đâu!

Long Vương thấy vậy, liền không nói một lời, dẫn Nguyên Phượng và những người khác rời khỏi nơi này, mục đích của Long Vương đã đạt được!

Qua lần áp bức này, Long Vương không tin Thông Thiên Giáo Chủ sẽ yên ổn như vậy, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để có được khí vận!

Khi đó, quan hệ giữa Tam Thanh chắc chắn sẽ hoàn toàn sụp đổ, Long Vương sẽ trở thành người thắng lớn nhất!

Trong Lăng Tiêu Điện!

Đạo Tổ Hồng Quân đột nhiên mở mắt, và trong mắt ông viết đầy vẻ kinh ngạc!

ạo Thiên hoảng hốt chạy vào, Đạo Tổ Hồng Quân thấy vậy, nhíu mày, một luồng uy áp kinh khủng tức thì ập tới, trực tiếp đè Hạo Thiên xuống đất!

Chương 188

"Hạo Thiên, ngươi càng ngày càng không biết quy củ!" Đạo Tổ Hồng Quân bình tĩnh nói, nhưng uy áp trên người lại không hề giảm đi chút nào!

"Lão... lão sư, đệ tử biết sai rồi, xin lão sư thứ tội!" Hạo Thiên run rẩy nói, dù sao Hạo Thiên cũng đã phụng sự Đạo Tổ Hồng Quân mấy vạn năm, hiểu rất rõ tính cách của Đạo Tổ Hồng Quân!

Đạo Tổ Hồng Quân nghe vậy, sắc mặt vẫn không chút thay đổi, lạnh lùng quát: "Lúc này tìm bần đạo có chuyện gì?" Hạo Thiên cố gắng kiểm soát cơ thể run rẩy, từ từ nói: "Lão... lão sư, Long Vương đã đến Bích Du Cung một chuyến, Thông Thiên Giáo Chủ bị Long Vương đánh một trận, bần đạo sợ...!" Đạo Tổ Hồng Quân nhíu mày, nhiệt độ xung quanh tức thì giảm xuống, Hạo Thiên quỳ trên đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên!

"Hạo Thiên, lời ngươi nói có đúng sự thật không?" Đạo Tổ Hồng Quân âm trầm nhìn Hạo Thiên trước mặt, khiến Hạo Thiên cảm thấy như có một ngọn núi lớn đè lên người!

"Lời đệ tử nói, câu nào cũng là thật!" Hạo Thiên vừa dứt lời, Đạo Tổ Hồng Quân liền lẩm bẩm: "Long Vương thống nhất vạn tộc, là đang gửi tín hiệu cho bần đạo!" Hạo Thiên mắt trợn trừng miệng há hốc nhìn Đạo Tổ Hồng Quân trước mặt!

"Hạo Thiên, bần đạo cảm thấy ngươi dường như rất kinh ngạc!" Lúc này, Đạo Tổ Hồng Quân nheo mắt âm trầm nhìn Hạo Thiên, Hạo Thiên thấy vậy, khó khăn ngẩng đầu lên!

"Lão... lão sư, bần đạo không có ý đó, chỉ cảm thấy, Long Vương dùng hai ngàn năm đã thống nhất vạn tộc, tốc độ thực sự có chút

nhanh!" Đạo Tổ Hồng Quân lại bình tĩnh lắc đầu, nói: "Thời gian đã sớm vượt quá dự tính của bần đạo, Long Vương chắc chắn lại đang mưu đồ gì đó!" Hạo Thiên nhìn sắc mặt âm trầm của Đạo Tổ Hồng Quân, trong lòng không biết đang nghĩ gì, mắt đảo lia lịa!

"Đến lúc tái lập Thiên Đình, Vu Yêu lượng kiếp đã qua vạn năm, chuyện này cũng nên đẩy nhanh tiến độ!" Đạo Tổ Hồng Quân nhàn nhạt nói, Hạo Thiên lại lộ vẻ kinh ngạc, Hạo Thiên đợi câu này đã vạn năm rồi!

Đạo Tổ Hồng Quân đột nhiên đứng dậy, sau đó chỉ vào Long Vương, nói: "Long Vương thống nhất Yêu tộc, không lâu nữa sẽ thành lập Thiên Đình, Hạo Thiên, bần đạo mệnh ngươi lập tức hạ giới, thành lập Thiên Đình!" Hạo Thiên nghe vậy, lập tức lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói: "Đệ tử lĩnh mệnh, đệ tử lập tức hạ giới chuẩn bị việc này!" Nhưng đúng lúc này, Hạo Thiên đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng, trong tay không có một người nào có thể dùng, chỉ dựa vào thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, căn bản không thể thành lập Thiên Đình!

"Lão sư, nhưng bần đạo...!" Lời của Hạo Thiên chưa nói xong, Đạo Tổ Hồng Quân liền nhàn nhạt nói: "Tam Thanh ba vị sư huynh chắc chắn sẽ giúp ngươi một tay!" Sau đó, Đạo Tổ Hồng Quân lật tay, ba đạo linh ấn ầm ầm xuất hiện, rồi hóa thành một luồng sáng rơi vào tay Hạo Thiên!

"Đem ba đạo linh ấn này giao cho ba người họ, ba người họ sẽ biết phải làm gì!" Đạo Tổ Hồng Quân vừa dứt lời, liền lóe người rời đi, Hạo Thiên lúc này mới từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

Nhìn ba tấm linh ấn trong tay, Hạo Thiên lập tức cười lớn hào sảng nói: "Bần đạo cuối cùng cũng đợi được ngày này!" Đúng lúc này, một giọng nói trống rỗng đột nhiên truyền đến: "Nếu ngươi dám vi

phạm lời của bần đạo, bần đạo sẽ khiến ngươi...!" Câu nói chỉ nói được một nửa liền biến mất không tăm tích, dù vậy, Hạo Thiên vẫn không kìm được mà rùng mình một cái, sau đó không nói hai lời, phất tay áo rời đi!

"Đại ca, tại sao không trực tiếp chém giết Thông Thiên Giáo Chủ, như vậy có thể bớt đi phiền phức!" Trên đường trở về Thần Đình, Thủy Kỳ Lân vẫn không hiểu được vấn đề này, bèn dừng bước, nhìn Long Vương!

Chúc Long nghe vậy, cũng như Thủy Kỳ Lân, nhìn Long Vương với ánh mắt tò mò!

Chỉ thấy Long Vương nhìn nhau cười, nhàn nhạt nói: "Thông Thiên Giáo Chủ cố nhiên đáng chết, nhưng lúc này vẫn chưa phải thời cơ!" "Hiện tại vạn tộc đã thống nhất, bản hoàng vốn định cho Hạo Thiên một cái ghế trống, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, quyết định bản hoàng tự mình ngồi mới yên tâm!" Trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, nhưng Thủy Kỳ Lân, Chúc Long, Nguyên Phượng nghe vậy, lại mắt trợn trừng miệng há hốc nhìn Long Vương!

Biểu cảm của ba người đều bị Long Vương thu vào mắt, chỉ là Long Vương không quá để ý, nhàn nhạt nói: "Vị trí Thiên Đế nếu giao ra, sau này sẽ có nhiều bất lợi cho hành động của chúng ta!" Đúng lúc này, Thủy Kỳ Lân từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại, sau đó lớn tiếng nói: "Vậy bần đạo không phải cũng có thể tìm được một chức vị trong Thiên Đình sao?" "Bốp...!" Một tiếng vang giòn tan vang lên, Nguyên Phượng với vẻ mặt hận sắt không thành thép nhìn Thủy Kỳ Lân!

"Nhị tỷ, tại sao lại đánh bần đạo, bần đạo đâu có nói sai!" Nguyên Phượng nghe vậy, nhàn nhạt nói: "Đại ca đang mưu đồ thiên hạ, hiền đệ đừng làm rối loạn suy nghĩ của đại ca!" Nguyên Phượng rất rõ,

nếu Long Vương sẵn sàng bỏ ra trăm năm thời gian đi tìm tộc Người Lùn, chắc chắn có mưu đồ, nếu bị Thủy Kỳ Lân cái tên đầu óc đơn giản này làm rối loạn thì có chút được không bù mất!

"Không sao, Thiên Đình thành lập, chính là lúc dùng người, ba đệ của ta đương nhiên có thể phân biệt được nặng nhẹ!" Long Vương nghiêm túc nhìn Thủy Kỳ Lân, khiến Thủy Kỳ Lân lập tức có cảm giác đứng ngồi không yên!

"Đại ca, huynh có lời gì muốn nói với bần đạo sao?" Thủy Kỳ Lân dứt khoát hỏi thẳng, khiến Long Vương không ngờ tới, sau đó nói: "Trước khi Thiên Đình thành lập, tuyệt đối không được gây chuyện, nếu không đại kế của bản hoàng khó mà triển khai!" Long Vương vừa dứt lời, Thủy Kỳ Lân vội vàng gật đầu nói: "Đại ca cứ yên tâm, bần đạo nhất định sẽ tự kiềm chế, không gây thêm phiền não cho đại ca!" Long Vương nghe vậy, lộ ra nụ cười vui mừng, sau đó lại hóa thành một luồng sáng bay về phía bờ Đông Hải!

"Long Vương đạo hữu!" Long Vương và đoàn người vừa đến trước Thần Đình, Trấn Nguyên Tử đã đợi sẵn ở đó, và trên mặt vô cùng lo lắng!

Long Vương thấy vậy, nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Có chuyện gì xảy ra sao?" Trấn Nguyên Tử lập tức lộ ra nụ cười khổ, nói: "Quả nhiên không có chuyện gì giấu được Long Vương đạo hữu!" Thủy Kỳ Lân lại nhàn nhạt nói: "Tâm sự của Trấn Nguyên Tử đạo hữu đã viết hết lên mặt rồi, đại ca tự nhiên có thể nhìn ra ngay!" "Hạo Thiên hạ giới!" Long Vương nghe vậy, không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, và lẩm bẩm: "Đạo Tổ Hồng Quân sao lúc nào cũng không chịu ra tay!" Sau đó chỉ thấy Long Vương phất tay áo bào, liền đi vào bên trong Thần Đình, để lại bốn người mắt trợn trừng miệng há hốc!

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên: "Thông báo cho

các vị trưởng lão Thần Đình, đến đại điện một chuyến, bản hoàng có việc muốn giao phó!" Nhìn Long Vương đi xa, mọi người cảm thấy như có một tảng đá đè nặng trong lòng!

Chưa từng thấy Long Vương nghiêm túc như vậy, điều đó cũng có nghĩa là chuyện này không đơn giản!

Chỉ trong một tuần trà, các tướng lĩnh của Thần Đình đã đến đại điện!

Đại điện im phăng phắc tức thì lan tỏa một luồng khí tức ngột ngạt, khiến Thủy Kỳ Lân, Chúc Long vô cùng khó chịu!

Đúng lúc này, một vị trưởng lão trong Thần Đình từ từ đứng ra, nói: "Tộc trưởng, không biết ngài gọi bọn bần đạo đến có chuyện gì?" Chỉ thấy Long Vương nhíu mày, nói: "Vạn tộc đã thống nhất, nhưng bản hoàng không muốn chắp tay nhường thiên hạ cho người khác!" "Vì vậy bản hoàng muốn nghe ý kiến của các vị!" Long Vương vừa dứt lời, trong đại điện lập tức vang lên một trận xôn xao!

"Tộc trưởng, chúng ta làm vậy có hơi lỗ mãng không?" Long Vương nghe vậy, nhìn vị trưởng lão đó, nhàn nhạt nói: "Không biết trưởng lão sao lại nói vậy!" "Tộc trưởng, Đạo Tổ Hồng Quân vào thời Vu Yêu đại kiếp đã nhắc nhở Tiên Thiên Tam Tộc, chẳng lẽ chúng ta muốn đối đầu với Đạo Tổ Hồng Quân sao?" "Ban đầu nhờ có Dương Mi Đại Tiên, Tiên Thiên Tam Tộc chúng ta mới được bảo toàn, ngài nếu muốn ngồi lên vị trí Thiên Đế chẳng phải là đang gây thêm phiền phức cho Tiên Thiên Tam Tộc sao?" Long Vương nghe vậy, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, cứ im lặng nhìn vị trưởng lão trước mặt!

Ban đầu một mình Long Vương gánh vác cả Tiên Thiên Tam Tộc, nhưng bây giờ nghe được lại là lời chỉ trích!

Long Vương tức thì cảm thấy bao nhiêu năm nỗ lực giống như

một tên hề!

"Lão tạp mao, ngươi đang nói bậy phải không?" "Đạo Tổ Hồng Quân cho ngươi ăn thuốc an thần rồi sao, để ngươi dám ở đây nói bừa!" Thủy Kỳ Lân toàn thân sát khí nhìn chằm chằm vị lão giả trước mặt, nhưng đúng lúc này, Long Vương quát lên: "Bản hoàng muốn biết có ai có cùng quan điểm với ngươi!" Long Vương vừa dứt lời, đại điện vừa xôn xao tức thì yên tĩnh lại, nhiều thần tướng nhanh chóng rời khỏi bên cạnh vị trưởng lão đó!

Nhưng vẫn có ba vị trưởng lão tuổi tác tương đương đứng cùng hắn!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra nụ cười lạnh lùng!

Bạch Trạch, Cửu Âm, những người sợ nhất loại người này, lập tức mắng to: "Thần Đình sao lại xuất hiện bốn tên bại hoại, mặt mũi Thần Đình đều bị các ngươi làm mất hết rồi!" Long Vương trên long ỷ thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười trêu chọc!

Đối với bốn người này, Long Vương không thể quen thuộc hơn, đó là những người trấn giữ Đông Hải, Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải!

Tên của họ lần lượt là Ngao Quảng, Ngao Nhuận, Ngao Khâm, Ngao Thuận.

Long Vương cũng từ từ nhớ lại chuyện Na Tra náo hải, chuyện này cũng không quá xa vời, chỉ khoảng vạn năm sau!

Vì vậy Long Vương nhàn nhạt nói: "Ngao Quảng, khi hoàng nhi của ngươi ra đời nhất định phải quản cho tốt, nếu không chết cũng không hối tiếc!" "Bản hoàng tuyên bố, kể từ hôm nay, Ngao Quảng, Ngao Nhuận, Ngao Khâm, Ngao Thuận bốn vị trưởng lão vĩnh viễn bị xóa tên khỏi Thần Đình!" Vương giả chi khí trên người Long Vương khiến Ngao Quảng, Ngao Nhuận, Ngao Khâm, Ngao Thuận bốn vị

Long Vương nhất thời có chút không thở nổi!

“Bốn vị mời đi!” Thủy Kỳ Lân từ từ đến trước mặt, khinh miệt nói, khiến Tứ Hải Long Vương lập tức nổi giận đùng đùng!

“Long Vương, đừng có ngông cuồng, một ngày nào đó sẽ có người trị ngươi!” Ngao Quảng vừa dứt lời, một luồng sát ý kinh khủng từ trên người Long Vương đột nhiên bùng phát, khiến Tứ Hải Long Vương suýt nữa quỳ xuống!

Chương 189

"Ồn ào!" Long Vương vung tay, bốn người lập tức hóa thành một luồng sáng biến mất!

Mọi người khi thấy thủ đoạn cứng rắn như vậy của Long Vương, không khỏi nuốt nước bọt!

Chúc Long từ từ đứng ra, hỏi Long Vương: "Đại ca, có cần phải...!" Chúc Long làm động tác cắt cổ, Long Vương lại cười nói: "Chỉ sẽ có người đi trừng trị họ, không cần chúng ta phải lo lắng!" "Nhưng đại ca, bốn lão già đó biết không ít chuyện của Thần Đình, ta sợ...!" Trong mắt Chúc Long tức thì sát cơ hiện lên, Long Vương lại bình tĩnh lắc đầu!

"Không lâu nữa Thần Đình sẽ di dời toàn tộc, những chuyện họ biết không quan trọng!" Trong mắt Long Vương tức thì lóe lên một tia sáng, hiện tại tộc Elf, tộc Người Lùn đều trong tay Long Vương, Long Vương căn bản không quan tâm đến một Thần Đình nhỏ bé!

"Đạo hữu, việc thành lập Thiên Đình giao cho đạo hữu!" Ánh mắt Long Vương sáng rực nhìn tộc trưởng tộc Người Lùn, chỉ thấy tộc trưởng tộc Người Lùn gật đầu, nói: "Long Vương đạo hữu cứ yên tâm, mọi chuyện cứ giao cho bần đạo!" Long Vương nghe vậy cảm thấy vô cùng vui mừng, đồng thời cũng đang thấy may mắn vì đã tìm được di tích của tộc Người Lùn!

"Đại ca tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Nguyên Phượng nhíu mày hỏi, cả đại điện cũng chỉ có Nguyên Phượng biết lời của Long Vương chưa nói xong!

"Quả nhiên hiền muội hiểu bản hoàng nhất a!" Nguyên Phượng nghe vậy liền mặt đỏ bừng, nhưng Long Vương lại mở miệng!

“Hạo Thiên hạ giới, chắc chắn là phụng mệnh Đạo Tổ Hồng Quân, nếu không với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong nhỏ bé khó mà hiệu triệu được, nếu được Tam Thanh hỗ trợ thì khác!” Bởi vì vạn tộc đồng ý, hiện tại tất cả khí vận trời đất đều tập trung trên Thần Đình, cũng khiến Tam Thanh một phen đỏ mắt!

Chỉ vì chênh lệch tu vi, cũng chỉ có thể giận mà không dám nói, nhưng nếu được Đạo Tổ Hồng Quân ra lệnh thì khác!

Đạo Tổ Hồng Quân là người đại diện của Thiên Đạo, lời của Đạo Tổ Hồng Quân đại diện cho ý chí của trời đất!

Chỉ là Tam Thanh không biết, nếu Long Vương muốn, một cách dễ dàng có thể kéo Đạo Tổ từ trên thần đàn xuống!

“Tộc trưởng, chúng ta làm vậy có chọc giận Đạo Tổ Hồng Quân không?” Trấn Nguyên Tử lo lắng hỏi, chỉ thấy Long Vương nhàn nhạt cười, nói: “Chuyện của Đạo Tổ Hồng Quân bản hoàng sẽ giải quyết, các vị đạo hữu cứ yên tâm!” Long Vương vừa dứt lời, Nguyên Phượng mày nhíu chặt lại!

Sau đó chỉ thấy Nguyên Phượng dùng tay ngọc lặng lẽ nắm lấy tay Long Vương!

Long Vương thấy vậy, nở một nụ cười an tâm với Nguyên Phượng, nhưng Nguyên Phượng vẫn không chịu buông ra, Long Vương thấy vậy không khỏi thở dài một hơi!

Lúc này Long Vương mặt đầy oán hận, hận tại sao mình không phải là một cao thủ tình trường!

“Sư huynh có từng nghe chuyện của Long Vương chưa!” Một luồng sáng tức thì vạch qua Thủ Dương Sơn, liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng đi vào.

“Ai...!” “Lâu như vậy cũng không thấy lão sư có động tĩnh gì!”

Khi hai người đang thương lượng chuyện này, một giọng nói tức thì phá vỡ hư không, truyền vào tai hai người!

"Hồng Hoang, bần đạo đến rồi!" Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau cười, sau đó liền hóa thành một luồng sáng bay ra ngoài Thủ Dương Sơn!

"Hạo Thiên sư đệ...!" Khi Hạo Thiên vừa đến Thủ Dương Sơn đang kinh ngạc, một giọng nói trầm thấp tức thì phá vỡ hư không, rơi vào tai Hạo Thiên!

Hạo Thiên thấy vậy, mày không khỏi nhíu chặt, nhưng nhanh chóng giãn ra, coi như không có chuyện gì xảy ra!

Sau đó, bóng dáng Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn phá vỡ trời cao, tức thì đến bên cạnh Hạo Thiên!

"Sư đệ, không biết lão sư gần đây có khỏe không?" Thái Thanh Lão Tử mặt không biểu cảm nhìn Hạo Thiên, nhưng Hạo Thiên lại lộ ra nụ cười!

Hạo Thiên rất hiểu, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mặt trông có vẻ vô hại, nhưng trong lòng lại đen tối, nếu không cũng sẽ không chọc giận Long Vương, để bị đánh một trận!

"Hai vị sư huynh!" Hạo Thiên hơi hành lễ với Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Lão sư mọi chuyện đều tốt, chỉ là gần đây bị chuyện gia đình quấn thân, nhất thời không thoát ra được, nên phái bần đạo hạ giới!" Chỉ thấy Hạo Thiên lật tay, hai đạo linh ấn tức thì xuất hiện, Hạo Thiên không nói hai lời trực tiếp ném cho hai vị Thánh nhân trước mặt!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau một cái, sau đó pháp lực cuồn cuộn, trong nháy mắt hai người mặt lộ vẻ kinh ngạc, kinh ngạc nhìn Hạo Thiên!

“Lão sư quả nhiên quyết định làm như vậy?” Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy nghiêm túc nhìn Hạo Thiên, khiến Hạo Thiên trong lòng lập tức đập thình thịch, thầm tán thưởng: “Quả nhiên là lão quái vật vạn năm, lại có thể nhìn thấu mưu kế của bần đạo!” “Khụ khụ khụ...!” Hạo Thiên mặt đầy nghiêm túc ho khan mấy tiếng, từ từ nói: “Thực không giấu, lão sư gần đây đang phiền lòng vì chuyện của Long Vương!” Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Lão Tử nghe vậy, trên mặt lập tức lộ vẻ khổ sở!

Hai người tuy có lòng muốn giải quyết khó khăn cho Đạo Tổ Hồng Quân, nhưng thực lực kinh khủng của Long Vương, vội vàng dập tắt ý nghĩ đó, sau đó tập trung ánh mắt vào Hạo Thiên!

“Hạo Thiên sư đệ có lời gì cứ nói thẳng, lão sư đã để sư đệ đến, chắc chắn có biện pháp tốt!” Mắt Thái Thanh Lão Tử lập tức lóe lên tia sáng, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chỉ là Hạo Thiên hoàn toàn không có ý định nói ra kế hoạch!

Chỉ thấy Hạo Thiên nhàn nhạt lắc đầu, nói: “Thời cơ chưa chín muồi, đợi bần đạo tìm được Thông Thiên Giáo Chủ, bần đạo tự nhiên sẽ nói kế hoạch của lão sư cho ba vị sư huynh!” Hạo Thiên rất rõ, trong linh ấn của Đạo Tổ Hồng Quân căn bản không hề đề cập đến điều này, điều này cho phép Hạo Thiên có không gian phát triển lớn hơn!

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Lão Tử nghe vậy, mày không khỏi nhíu chặt lại!

Tam Thanh tuy là ba vị sư huynh đệ đồng môn, đều do một luồng khí của Bàn Cổ hóa thành, vốn nên huynh đệ đồng lòng, hợp sức cắt vàng, nhưng trước lợi ích tông giáo, tình nghĩa này không đáng một xu!

Hạo Thiên lúc này lại là người đại diện của Đạo Tổ Hồng Quân,

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám quá ngang ngược với Hạo Thiên, liền gật đầu, đồng ý với ý kiến của Hạo Thiên!

Hạo Thiên thấy vậy, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, nói: "Phiền hai vị sư huynh dẫn bần đạo đi tìm Thông Thiên Thánh nhân!" Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, sắc mặt hơi run, nhưng không biết vì sao!

Sau đó chỉ thấy hai người, chắp tay, tóm lấy vai Hạo Thiên hóa thành một luồng sáng bay về phía Bích Du Cung, chỉ là tư thế của Hạo Thiên có chút buồn cười!

Thông Thiên Giáo Chủ sau nhiều ngày điều tức, thương thế trên người cuối cùng cũng hồi phục được bảy tám phần, Bích Du Cung cũng đã được sửa chữa như cũ!

Mặc dù vậy, đôi mày nhíu chặt của Thông Thiên Giáo Chủ vẫn không hề giãn ra, lời của Long Vương vẫn luôn quanh quẩn bên tai hắn!

"Bần đạo đã làm sai ở đâu?" Thông Thiên Giáo Chủ lóe người lên trên Bích Du Cung, nhìn các đệ tử đang nỗ lực luyện tập vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó!

Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên lóe lên linh quang, lập tức nhận ra Tiệt Giáo thiếu cái gì, đó chính là khí vận!

Nhưng hiện tại vạn tộc đã bị Long Vương thống nhất, Thông Thiên Giáo Chủ ngoài việc chia một chút khí vận từ địa phủ, còn có thể lấy khí vận từ đâu nữa!

"Ai...!" Thông Thiên Giáo Chủ nghĩ đến chuyện này, không khỏi thở dài một hơi.

Đúng lúc này, một luồng sáng lóe lên, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên

Thủy Thiên Tôn, Hạo Thiên lập tức hiện thân!

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, mày nhíu chặt, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn xưa nay không đến Tam Bảo Điện, hôm nay đến đây chắc chắn lại có chuyện muốn bàn!

Chương 190

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ vẫn lóe người đi, tức thì đến trước cổng Bích Du Cung!

"Cung nghênh hai vị sư huynh!" Thông Thiên Giáo Chủ mặt lộ vẻ cung kính, nhưng trên mặt Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không hề có bất kỳ biến hóa nào, Thông Thiên thấy vậy từ từ thu tay lại!

"Thông Thiên sư huynh, bần đạo hôm nay đến đây xin Thông Thiên sư huynh giúp bần đạo một tay!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy mày nhíu chặt, trong lòng lập tức suy nghĩ muôn vàn, cảnh giác nhìn Hạo Thiên trước mặt!

"Thông Thiên sư huynh, bần đạo phụng mệnh lão sư, hạ giới chỉnh lý Hồng Hoang!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, lộ vẻ thâm trầm, nhàn nhạt nói: "Không biết sư đệ có kế hoạch gì?" Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ lại đang cười lạnh, Đạo Tổ Hồng Quân không ra, trên đời không ai có thể áp chế Long Vương!

Dù Thông Thiên Giáo Chủ cũng rất tin tưởng, chỉ là hiện thực là như vậy, phải chấp nhận số phận!

Đúng lúc này, Hạo Thiên đột nhiên lộ vẻ nghiêm túc, nói: "Lão sư bảo bần đạo hạ giới thành lập Thiên Đình, hiện tại khí vận Hồng Hoang đều tập trung ở Thần Đình, ý của lão sư là để chúng ta phân chia khí vận của Thần Đình!" Hạo Thiên vừa dứt lời, mắt Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên một tia sáng, quả là buồn ngủ lại có người đưa gối!

Vừa rồi Thông Thiên Giáo Chủ đang lo lắng về chuyện khí vận, bây giờ Hạo Thiên lại đề xuất chuyện khí vận, khiến Thông Thiên

Giáo Chủ suýt nữa cảm động đến rơi nước mắt!

Nhưng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Lão Tử bên cạnh Hạo Thiên, Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, nhưng nhanh chóng trong lòng hạ một quyết định, đó là hổ khẩu đoạt thực (cướp mồi trong miệng cọp)!

Vạn năm qua Tiệt Giáo luôn quy củ bàn cứ tại đây không hề vươn tay ra, mới dẫn đến lạc hậu hơn Xiển Giáo và Nhân Giáo!

"Hai vị hảo sư huynh của bần đạo, đừng trách bần đạo vô tình, bần đạo cũng là vì vị trí của mình!" Thông Thiên Giáo Chủ thầm nghĩ, sau đó lập tức nói: "Bần đạo cho rằng đây là một biện pháp tốt, bần đạo rất tán thành!" Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, nhìn nhau một cái, sau đó lập tức biểu thái!

"Hạo Thiên sư đệ cứ yên tâm, bần đạo hai người chắc chắn sẽ giúp sư đệ một tay!" Khí vận đối với tông giáo mà nói, là thứ không thể thiếu, khí vận cũng có nghĩa là tông giáo đó càng thịnh vượng!

Hạo Thiên thấy vậy, khóe miệng không khỏi nhếch lên, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Lúc này bốn người đều có ý đồ riêng!

Đúng lúc này, Hạo Thiên đột nhiên nhíu mày, nhìn Tam Thanh trước mặt!

"Ba vị sư huynh, khi Thiên Đình thành lập, bần đạo muốn làm một số việc, xin các vị đạo hữu đừng keo kiệt!" Tam Thanh vừa nghe, liền biết cơ hội của mình đã đến.

Có thể tập trung khí vận vào tông giáo hay không, thành bại tại đây một lần!

Thái Thanh Lão Tử nhàn nhạt nói: "Sư đệ có việc gì cứ phân phó, bần đạo ba người chắc chắn sẽ dốc toàn lực giúp đỡ!" Ánh mắt Thái

Thanh Lão Tử hư vô mờ ảo lóe lên, trong lòng không biết đang mưu tính gì!

Đúng lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nhìn các đệ tử trong Tiệt Giáo, nói: "Thánh đồ của sư đệ quả nhiên có chút không đồng đều!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, nhíu mày, nói: "Nhị sư huynh sao lại nói vậy?" Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn chắp tay, Kim Linh tức thì xuất hiện trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Đây chẳng phải chỉ là một kẻ thấp sinh noãn hóa (sinh ra từ trứng, mang hình dạng động vật), dù có cạn kiệt cả đời cũng không đạt được Thánh nhân!" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ càng lúc càng âm trầm, Hạo Thiên vừa định mở miệng, lại bị Lão Tử ngăn lại, tất cả đều bị Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy trong mắt!

Kim Linh không hiểu tại sao lại rơi xuống đất, lập tức cảm thấy tức giận có chút không đúng, vội vàng quỳ lạy Tam Thanh!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Sư đệ, đệ tử ngươi thu nhận giải thích một đám người tầm thường, Tiệt Giáo khó thành đại khí a!" "Sư huynh, tuy tầm thường, nhưng họ chưa bao giờ từ bỏ!" "Thiên Đạo tuy cao, nhưng một ngày nào đó, họ cũng sẽ tìm được đạo!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền lộ ra nụ cười lạnh, nói: "Sư đệ sợ đang nói mộng sao!" "Bằng những kẻ tầm thường đó mà muốn chứng đắc đại đạo, quả là chuyện hoang đường!" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ tức thì âm trầm xuống, nói: "Ý nghĩa bần đạo sáng lập Tiệt Giáo là để vì tu sĩ thiên hạ chặn lấy một chút sinh cơ, để họ có cơ hội chứng đạo thành Thánh, có gì sai!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói: "Trên đại đạo, sư đệ dựa vào cái gì để chặn lấy?" "Một số sinh linh hậu thiên mà muốn tham ngộ Thiên Đạo, bần đạo sợ sư đệ mơ còn chưa tỉnh!" Tính khí của Thông Thiên Giáo Chủ vốn không tốt, sao có thể chịu được sự sỉ nhục như vậy!

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, bần đạo kính trọng gọi ngươi một tiếng nhị sư huynh, nhưng xin Nguyên Thủy Thiên Tôn đừng tự ngộ!” Sát ý trên người Thông Thiên Giáo Chủ tức thì bùng phát, bao trùm cả Bích Du Cung!

“Thông Thiên, sư huynh cũng là vì tốt cho ngươi a!” Miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy nói vậy, nhưng trên mặt lại đầy vẻ chế giễu và trào phúng!

Sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ nghiến răng nghiến lợi nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi cũng chẳng qua chỉ là người xem hoa trong kính!” “Bản chất của sự việc cũng không nhìn rõ, có tư cách gì chỉ trích bần đạo!” Thấy hai người càng cãi càng hăng, Hạo Thiên như kiến bò trên chảo nóng, người duy nhất có thể xen vào là Thái Thanh Lão Tử, lại đang nhàn nhã đi dạo ngắm cảnh đẹp của Bích Du Cung!

Đây là sự khác biệt về đạo của hai vị Thánh nhân, người ngoài căn bản không ai có thể giúp, trừ phi có thể hàng phục hai người!

Nhưng ở Hồng Hoang, ngoài Long Vương ra không còn ai, chỉ có Long Vương mong thấy cảnh này, Tam Thanh phân gia!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nổi giận, nói: “Thông Thiên Giáo Chủ, ta và ngươi tranh chấp vạn năm, cũng vẫn không có kết quả, vạn năm sau ta xem đạo của ai cao hơn!” “Thiện tai!” Thông Thiên Giáo Chủ không nói hai lời liền đồng ý, sau đó phất tay áo bào mang Kim Linh đến bên cạnh mình!

Lúc này sắc mặt Kim Linh trắng bệch, “phịch” một tiếng trực tiếp quỳ trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

“Sư tôn, đệ tử lại gây phiền phức cho người rồi, đồ nhi sẽ chọn ngày rời đi!” Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, nhàn nhạt nói: “Người nên rời đi không phải ngươi, mà là người khác!” Thông Thiên Giáo

Chủ từ từ đỡ Kim Linh dậy, trên mặt đầy vẻ yêu thương!

"Hừ...!" Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt lời, liền từ miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra một tiếng hừ lạnh!

Thông Thiên Giáo Chủ đang đuổi Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn tức thì âm trầm!

"Thông Thiên Giáo Chủ, thời gian đến, bần đạo tự sẽ rời đi, không cần ngươi phải lo!" Thông Thiên Giáo Chủ chế giễu nói: "Bần đạo sợ ngươi ở lỳ trong Bích Du Cung của ta không đi, dù sao Bích Du Cung của ta cũng không nuôi người nhàn rỗi!" "Thông Thiên...!" Chuyện này vốn do Nguyên Thủy Thiên Tôn khơi mào, và nơi đây lại là đạo trường của Thông Thiên Giáo Chủ, cái thiệt này Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có thể nuốt vào bụng!

Nhưng sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng không tốt, vốn cùng một gốc sinh ra, qua chuyện hôm nay, quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đây sụp đổ!

Dù từ đầu đến cuối Thái Thanh Lão Tử không nói một lời, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ rất rõ, Thái Thanh Lão Tử đã đưa ra lựa chọn!

"Thông Thiên sư huynh, trăm năm sau xin đến Côn Luân một chuyến!" Hạo Thiên vừa dứt lời, Thái Thanh Lão Tử há miệng, cuối cùng một lời cũng không nói!

Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, sau đó chỉ thấy Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hạo Thiên ba người hóa thành một luồng sáng bay đi xa!

"Ai...!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi, không ngờ cuối cùng lại bị loại ra khỏi hàng ngũ Tam Thanh!

Trong sân tùng bách xanh tươi, hương mai vẫn còn, nhưng đã sớm vật còn người mất!

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn tùng bách trước mặt, run rẩy nói: "Cây này là ta trồng vạn năm trước, vạn năm qua đi, lại không hề có dấu hiệu khô héo!" Kim Linh nhìn bóng lưng cô độc của Thông Thiên Giáo Chủ, nhất thời không biết nên đi đâu về đâu!

Kim Linh nghiến răng đuổi theo, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, nói: "Sư tôn, đại sư bá có ý gì?" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Tùng có thể xanh mãi, người lại khó giữ, chuyện này xảy ra chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!" Về bản chất, Thông Thiên là một vị sư tôn không tồi, tiếc là sinh không gặp thời! ...

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hạo Thiên vừa đến Côn Luân Sơn, liền phát hiện dưới chân Côn Luân Sơn có bốn người quỳ ở chân núi!

Chương 191

Hạo Thiên lập tức hóa thành một luồng sáng đến trước mặt bốn người, nói: "Bốn vị đạo hữu là ai?" Ngao Quảng, Ngao Nhuận, Ngao Khâm, Ngao Thuận nghe vậy, từ từ ngẩng đầu, liền thấy Hạo Thiên và những người khác!

Thái Thanh Lão Tử sau khi cảm nhận được khí tức của bốn người, lập tức kinh ngạc, nói: "Bốn vị đạo hữu là người của Long tộc!" Hạo Thiên nghe vậy, nhất thời kinh hãi!

Long tộc lúc này đáng lẽ phải đang trên đà phát triển, vì sao Tứ vị Long Vương lại chật vật không chịu nổi như thế này!

Chỉ thấy bốn vị Long Vương vẻ mặt hổ thẹn cúi đầu, Hạo Thiên đoán rằng bốn người chắc chắn đã bị đuổi khỏi Thần Đình!

"Bốn vị đạo hữu không ngại thì cứ theo bần đạo về Côn Luân Sơn một chuyến!" Thái Thanh Lão Tử nghe thấy lời này, mày không khỏi nhíu lại, nhưng nhanh chóng khôi phục dáng vẻ ban đầu!

Ngao Quảng, Ngao Nhuận, Ngao Khâm, Ngao Thuận nghe vậy, lập tức hớn hở ra mặt!

Bốn người sau khi rời khỏi Thần Đình đã đi thẳng đến đây, muốn gia nhập vào phe của Đạo Tổ Hồng Quân!

Ngao Quảng và những người khác cho rằng, dựa vào tin tức trong tay, chắc chắn có thể đổi được lợi ích mong muốn từ Đạo Tổ Hồng Quân.

Chỉ là họ không ngờ, Long Vương căn bản không hề quan tâm đến Thần Đình!

Lúc này, các tướng lĩnh Thần Đình đang chỉnh đốn hàng ngũ,

chuẩn bị di dời toàn tộc.

Dưới sự lao động ngày đêm của tộc Người Lùn, một công trình kiến trúc hùng vĩ dần dần xuất hiện trên đại địa Hồng Hoang!

Tộc trưởng tộc Người Lùn vì lý do an toàn, đã không tiếc hao tổn bản nguyên để khắc hạ Già Thiên Đại Trận!

Vì vậy, vạn vật Hồng Hoang đối với công trình này căn bản không có bất kỳ thông tin nào!

Thế giới phương Tây!

"Sư huynh, vì sao bần đạo luôn cảm thấy tâm thần bất an, có phải sắp có chuyện gì xảy ra không?" Tiếp Dẫn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chuẩn Đề, Chuẩn Đề đang ngồi xếp bằng cũng cau mày!

"Hiền đệ, bần đạo thấy rằng, chúng ta nên đến thế giới phương Đông tranh một chuyến!" Tiếp Dẫn ngơ ngác nhìn Chuẩn Đề, không hiểu tại sao Chuẩn Đề lại đưa ra quyết định như vậy!

"Lão sư phái người xuống hạ giới thành lập Thiên Đình, đại sự như vậy, huynh đệ chúng ta sao có thể vắng mặt?" Tiếp Dẫn nghe vậy, cùng Chuẩn Đề liếc nhau một cái, sau đó liền cười lớn!

Khoảnh khắc sau, Tây Phương Nhị Thánh liền hóa thành luồng sáng bay về phía Đông!

Trăm năm thời gian trôi qua trong nháy mắt.

Trăm năm qua, Hồng Hoang đột nhiên yên tĩnh hơn rất nhiều, Thần Đình cũng chìm vào tĩnh lặng.

Dù vậy, vạn tộc không một ai dám manh động, vì họ biết rất rõ, Thần Đình chỉ là không dò xét tình hình mà thôi!

Bên bờ Đông Hải, trong Thần Đình!

"Đại ca, hiện tại mọi việc đều đã đi vào quỹ đạo, chúng ta khi nào

thì thành lập Thiên Đình?" Nguyên Phượng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương, Long Vương mặt không biểu cảm thu lại Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm.

"Hiền muội đừng vội, lúc này chưa phải thời điểm!" "Nếu bản hoàng đoán không lầm, Tam Thanh đã phân nhà từ trăm năm trước!" Long Vương vừa dứt lời, Nguyên Phượng đã mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn.

Trăm năm qua, Nguyên Phượng nhớ rõ, Long Vương chưa từng bước ra khỏi Thần Đình nửa bước!

"Tam Thanh phân nhà là vấn đề thời gian, đại đạo bất đồng chính là mâu thuẫn chủ yếu!" Nguyên Phượng nghe lời Long Vương nói mà nửa hiểu nửa không.

Nhưng đúng lúc này, Thủy Kỳ Lân vội vã chạy vào.

"Đại… Đại ca, bốn con tạp trùng kia quả nhiên đã đến Côn Luân Sơn!" Long Vương nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Dù sao hắn cũng là một con rồng, là hoàng giả của Long tộc!

Chỉ thấy Long Vương lật tay, pháp lực quanh thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo nhất thời phun ra!

"Cút cho bản hoàng!" Theo tiếng gầm giận dữ của Long Vương, Nguyên Phượng lập tức che mắt lại, Thủy Kỳ Lân vừa chạy vào đại điện đã bay ngược ra ngoài!

Cùng lúc đó, Chúc Long đang vui vẻ chạy về phía đại điện, nhưng hai chân vừa chạm đất, liền lập tức bay ra ngoài!

"Không đau!" Trong đám bụi, Thủy Kỳ Lân nói một câu.

Lúc này, một giọng nói yếu ớt truyền vào tai Chúc Long!

"Thủy Kỳ Lân đạo hữu, không đau, nhưng xương cốt toàn thân

bần đạo đã gãy vụn rồi!" Thủy Kỳ Lân lập tức nhảy lên, nhưng hắn vừa nhảy, thân ảnh Long Vương đã lóe lên, một cước liền đá vào người Thủy Kỳ Lân!

"Bành…!" Một tiếng nổ lớn vang vọng khắp trời đất, các tướng lĩnh Thần Đình lập tức bị đánh thức, vội vàng bay đến.

Chúc Long cẩn thận nhìn Thủy Kỳ Lân bên cạnh, trong lòng dấy lên cảm giác sống sót sau tai kiếp!

Chỉ cần cú đá của Long Vương lệch đi hai tấc, Thủy Kỳ Lân chắc chắn sẽ đập vào người Chúc Long!

Chúc Long dùng tay nhẹ nhàng đẩy Thủy Kỳ Lân, nhưng Thủy Kỳ Lân không có bất kỳ động tĩnh nào, phảng phất như đã chết!

"Còn giả chết với bản hoàng, bản hoàng sẽ cho ngươi nằm vĩnh viễn ở đây!" Long Vương vừa dứt lời, Thủy Kỳ Lân liền bật dậy.

Chúc Long mắt tròn mắt dẹt nhìn Thủy Kỳ Lân bên cạnh, đến nỗi quên mất mình vẫn đang nằm trong hố!

"Mẹ kiếp, là Thủy Kỳ Lân sao?" Chúc Long thấy Thủy Kỳ Lân vì bị đánh mà tức đến đỏ mắt, chưa bao giờ thấy hắn chạy đi chịu đòn như thế!

Chương 192

"Chúc Long, không cút vào còn đợi bản hoàng mời sao?" Một giọng nói lạnh như băng lập tức lọt vào tai Chúc Long, Chúc Long không kìm được mà rùng mình một cái!

Ngay sau đó, chỉ thấy Chúc Long bật dậy, bất luận là động tác hay tốc độ đều không thua kém Thủy Kỳ Lân, thậm chí còn liền mạch hơn!

"Thủy Kỳ Lân, để bản hoàng nghe ngươi la hét lung tung nữa, cẩn thận bản hoàng xé miệng ngươi ra!" Long Vương vừa dứt lời, Thủy Kỳ Lân vội vàng bịt miệng, vẻ mặt cảnh giác nhìn Long Vương.

Nguyên Phượng thấy vậy, chậm rãi nói: "Hiền đệ, vừa rồi sao thế?" Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân lập tức quên mất lời Long Vương vừa nói, một ví dụ điển hình cho kẻ ham ăn không ham đòn!

Có lẽ cái gọi là trước có đạo nhân Tam Thanh, sau có hoàng giả đại địa!

"Bốn con tạp trùng kia…!" "Bành…!" Thủy Kỳ Lân vừa mở miệng đã hóa thành một luồng sáng, lộn nhào bay ra ngoài!

Chúc Long thấy vậy, mắt tròn mắt dẹt nhìn Long Vương!

"Chúc Long, có chuyện gì muốn nói?" "Ngươi không phải nên bảo vệ tộc Người Lùn thật tốt sao?

Vì sao đột nhiên chạy về đây!" Giọng Long Vương cực kỳ bình tĩnh, nhưng lọt vào tai Chúc Long lại hoàn toàn biến thành một ý vị khác!

Nhưng Chúc Long vẫn không quên mục đích trở về lần này, bèn cẩn thận nhìn Long Vương!

“Đại ca, Thiên Đình đã xây xong rồi!” Chúc Long vừa dứt lời, trên người Long Vương lập tức bộc phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, hất văng Chúc Long đi!

Chỉ thấy Long Vương lật tay, Chúc Long lập tức bị Long Vương kéo trở lại!

“Bản hoàng không ngờ chỉ trong trăm năm, Thiên Đình của bản hoàng đã xây xong!” “Truyền lệnh bản hoàng, các tướng lĩnh Thần Đình dẫn theo tộc nhân lập tức đến Thiên Đình!” Long Vương vừa dứt lời, Chúc Long lập tức lóe người rời đi, ngay cả Nguyên Phượng cũng không hề dừng lại!

Tiên Thiên Tam Tộc đã trải qua vạn năm, hôm nay cuối cùng cũng thấy được cầu vồng sau mưa, Long Vương sao có thể không kích động!

Mặc dù tiếp theo còn rất nhiều chuyện, nhưng đối với Long Vương mà nói, chẳng qua chỉ là một vài chuyện nhỏ mà thôi!

Đạo Tổ Hồng Quân không xuất hiện, ở đại lục Hồng Hoang, Long Vương hoàn toàn có thể đi ngang!

Nơi Long Vương chọn làm Thiên Đình không ở Tam Thập Tam Thiên, mà ở phía Bắc Hồng Hoang!

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, các tướng lĩnh Thần Đình đã tập hợp tất cả tộc nhân!

“Tộc trưởng (Long Vương đạo hữu)!” Long Vương nhìn hàng vạn tộc nhân Tiên Thiên Tam Tộc trước mắt, trong lòng vô cùng tự hào!

Những người này đều là từng bước một bò ra từ trong đống người chết của lượng kiếp, vì vậy Long Vương cảm thấy vô cùng vui mừng!

Trải qua vạn năm, Tiên Thiên Tam Tộc đã trở thành bá chủ của vạn tộc!

"Thiên Đình mới đã được xây dựng lại, các vị đạo hữu đã chuẩn bị sẵn sàng cùng bản hoàng nghênh đón thịnh thế chưa?" Long Vương vừa dứt lời, tộc nhân Tiên Thiên Tam Tộc lập tức bùng nổ những tiếng hoan hô mãnh liệt!

Ngay cả Bạch Trạch, Cửu Âm, những người ban đầu mang tâm lý phản bội gia nhập, lúc này cũng vô cùng tự hào!

Vạn năm thời gian tuy không thể thay đổi được gì, nhưng có thể khiến người ta thu hoạch được tình nghĩa quý giá!

"Các tướng lĩnh xuất phát, tiến đến Thiên Đình!" Trong khoảnh khắc, tiếng rồng ngâm vang chín tầng trời, tiếng phượng hót vang trời đất, tiếng kỳ lân gầm thét, tất cả sinh vật trong phạm vi vạn dặm đều phủ phục!

Long Vương lăng không đứng nhìn Thần Đình dưới chân, trong lòng lại có chút không nỡ!

Bờ Đông Hải là nơi Long tộc nhiều thế hệ sinh sống, Long Vương không ngờ có một ngày lại phải chắp tay dâng nơi này cho người khác!

Lúc này Chúc Long cũng có vẻ luyến tiếc không rời!

"Đi thôi, vạn năm sau, ngươi sẽ thấy ở Đông Hải một bức tranh khiến ngươi đau lòng!" Long Vương vừa dứt lời, lập tức hóa thành luồng sáng bay về phương xa!

Chúc Long thì ngơ ngác nhìn bóng lưng Long Vương, nhưng đại ca cả ngày đều thần thần bí bí như vậy, hắn cũng không nói gì!

Chúc Long rời đi thật sự là ba bước ngoảnh lại một lần, hận không thể mang cả nước biển Đông Hải đi!

Ngược lại, Thanh Long lại có vẻ thản nhiên, không hề bị chuyện di dời làm loạn tâm trí, khiến Chúc Long mắng to: "Vô tâm vô phế, lòng lang dạ sói!" Thanh Long nhướng mày, nói: "Bọ hung lên đường lộ, giả vờ làm xe Jeep nhỏ, chẳng là cái thá gì!" Thanh Long vừa dứt lời, liền hóa thành luồng sáng biến mất!

"Cung nghênh Long Vương đạo hữu…!" Long Vương vừa đến Thiên Đình, tộc trưởng tộc Người Lùn liền bước ra!

Long Vương nhìn thấy Thiên Đình, lập tức ngây người!

Chỉ thấy trước Thiên Đình có hai cây Bàn Long Trụ cao chót vót, trên cột rồng là những con cự long mắt trợn trừng giận dữ, vảy rồng tinh xảo như rồng thật!

Khi Long Vương đưa hai tay chạm vào cột rồng, một tiếng rồng ngâm lập tức vang vọng chín tầng trời, Long Vương cảm nhận được sự bi thương vô tận từ tiếng rồng ngâm đó!

"Hai cây cột rồng này là do Ngũ trưởng lão tự tay điêu khắc, trên đó ký thác nỗi nhớ của ông ấy đối với Ám Ảnh!" Ám Ảnh đã rời đi được trăm năm, nhưng Ngũ trưởng lão chưa bao giờ nguôi ngoai chuyện này!

Long Vương nhìn hai con rồng đá, suýt nữa cho rằng đây chính là Ám Ảnh!

"Haiz…!" Long Vương thấy vậy không khỏi thở dài một hơi, bất tri bất giác đã trăm năm trôi qua, cũng không biết Ám Ảnh trong Hỗn Độn Châu đã hồi phục thế nào rồi!

Long Vương phất tay áo, bước lên, quả nhiên đã chứng thực được suy đoán của hắn, Ngũ trưởng lão quả thực đang nằm trên cột rồng!

"Đạo hữu đến rồi?" Ngũ trưởng lão mặt đầy vẻ say sưa, bình tĩnh nhìn Long Vương, Long Vương thấy vậy không khỏi bất đắc dĩ lắc

đầu!

Chuyện khó nhất trên đời là tri kỷ khó tìm, đối với Ngũ trưởng lão, Ám Ảnh chính là tri kỷ!

Chương 193

Nhưng Ám Ảnh phất tay áo từ biệt, từ đó hai người cách biệt, khiến Ngũ trưởng lão lập tức không biết phải làm sao!

Trăm năm trôi qua trong mơ hồ, ngoài việc đẽo gọt cột rồng, Ngũ trưởng lão vẫn luôn ở đây bầu bạn với Ám Ảnh!

"Đạo hữu hà tất phải như vậy?" Long Vương ngồi xếp bằng, lật tay một cái, hai vò rượu ngon lập tức xuất hiện trong tay!

Long Vương không nói hai lời, liền ném một bình cho Ngũ trưởng lão!

"Long Vương đạo hữu, có từng gặp được một người hiểu mình, biết mình không?" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười cay đắng, hắn ở Hồng Hoang đã vạn năm, ngoài Nguyên Phượng ra, không còn ai hiểu hắn!

"Bản hoàng biết!" "Ngươi còn nhớ lời hứa của bản hoàng với ngươi không?" Ngũ trưởng lão lại tự giễu lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Long Vương đạo hữu không cần lừa ta, kỳ thực ta làm sao mà trở về được, một chút Long nguyên cũng không còn lại…!" Ngũ trưởng lão nốc một ngụm rượu lớn, nhưng đúng lúc này, trong mắt ông ta chợt lóe lên một tia sáng!

"Long Vương đạo hữu, đây là rượu gì, không giống vật của Hồng Hoang!" Long Vương lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Đây là Đỗ Khang, đạo hữu nếu thích, cứ việc đến tìm bản hoàng!" "Chuyện bản hoàng đã hứa cũng sẽ không nuốt lời, vốn bản hoàng cho rằng Ám Ảnh cần ít nhất vạn năm mới có thể hồi phục, không ngờ chỉ trăm năm đã tụ được linh!" Long Vương vừa dứt lời, vò rượu trong tay Ngũ trưởng lão rơi "choang" xuống đất, vừa vặn rơi ngay trước chân

Chúc Long!

"Ai đang tính kế bần đạo…!" Long Vương cách không vung tay, giọng nói của Chúc Long lập tức bị ném vào trong Thần Đình!

"Đạo… Đạo hữu nói có thật không?" Ngũ trưởng lão cẩn thận hỏi, giọng nói cũng run rẩy!

Long Vương thấy vậy, vung tay, Hỗn Độn Châu lập tức xuất hiện trong tay hắn!

"Hỗn Độn chí bảo, Hỗn Độn Châu!" Ngũ trưởng lão mắt tròn mắt dẹt nhìn Hỗn Độn Châu trong tay Long Vương, sau đó lộ ra một nụ cười điên cuồng!

Long Vương thấy vậy, nhàn nhạt nói: "Bản hoàng đã Dĩ Lực Chứng Đạo, trong Hỗn Độn Châu đã được bản hoàng khai tịch ra một phương thế giới, Ám Ảnh đang ở trong đó!" Long Vương vừa dứt lời, Ngũ trưởng lão run rẩy đến trước mặt Long Vương, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve Hỗn Độn Châu!

"Đạo hữu, ta có thể vào trong đó xem Ám Ảnh đạo hữu được không?" Long Vương nghe vậy, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng.

Chỉ thấy Long Vương lật tay, pháp lực quanh thân cuộn trào, thân ảnh của Long Vương và Ngũ trưởng lão lập tức biến mất!

Khi Ngũ trưởng lão mở mắt ra lần nữa, đập vào mắt là những đóa hoa sen, hỗn độn chi khí tinh thuần ập vào mặt!

"Thế giới do bản hoàng khai tịch, trải qua vạn năm đã có khí tức hoạt động của sinh vật!" Long Vương lăng không đứng đó, nhàn nhạt nói, trong mắt cũng lộ ra một tia hướng tới!

"Long Vương đạo hữu, có biết Ám Ảnh đạo hữu đang ở đâu không?" Long Vương nghe vậy, đưa mắt nhìn về phía Thập Vạn Đại Sơn xa xa, những ngọn đồi nhấp nhô trông rất giống thân rồng!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, lập tức lóe người đi, để lại một gợn sóng trong không gian!

Long Vương thấy vậy, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, rồi cũng theo sát phía sau!

Khi Long Vương và Ngũ trưởng lão vừa đến ngọn núi lớn, một tiếng rồng ngâm lập tức vang lên, vang vọng giữa trời đất, hồi lâu không dứt!

"……, Ám Ảnh!" Ngũ trưởng lão mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh tượng trước mắt, thậm chí nói cũng không rõ lời!

Chỉ thấy Long Vương lật tay, pháp lực quanh thân cuộn trào, một khối Long nguyên cuồng bạo lập tức nằm trong tay Long Vương!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, kinh ngạc nói: "Long Vương đạo hữu, ngài…!" Nhưng lời của Ngũ trưởng lão chưa nói xong, Long nguyên trong tay Long Vương đã ném về phía Thập Vạn Đại Sơn!

Trong khoảnh khắc, một bóng ảnh hư vô mờ ảo dần dần hiện ra!

Chỉ thấy thân hình béo mập của Ngũ trưởng lão khẽ run rẩy, miệng lẩm bẩm không biết nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở lời!

Đúng lúc này, bóng ảnh đó chậm rãi mở mắt!

Nhưng khi Ám Ảnh mở mắt ra, cũng lộ vẻ kinh ngạc!

"Long Vương đạo hữu, Ngũ trưởng lão!" Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, rồi chậm rãi nói, hai người cứ trò chuyện, ta đi xem tiểu thế giới này thế nào!

Long Vương vừa dứt lời, liền lóe người đi, không hề dừng lại!

"Ám… Ám Ảnh, ngươi khỏe không?" Ngũ trưởng lão đầy kích động nhìn Ám Ảnh, nhưng Ám Ảnh lại nhìn Ngũ trưởng lão với vẻ giễu cợt!

“Lão già, bần đạo nói ngươi này, đã từng này tuổi rồi mà còn khóc lóc như một đứa trẻ!” Ám Ảnh vừa dứt lời, Ngũ trưởng lão liền chửi ầm lên: “Sống lại làm gì, không bằng đi chết đi, để bần đạo còn được yên tĩnh một chút!” Lúc này, Ám Ảnh đột nhiên lộ vẻ bi thương, nhàn nhạt nói: “Lão già, chúng ta thương lượng một chuyện nhé!” Ngũ trưởng lão nghe vậy, lập tức nghiêm túc nhìn Ám Ảnh, dù sao Ám Ảnh chưa bao giờ nghiêm túc như vậy!

“Ám Ảnh, có chuyện gì cứ nói!” Ám Ảnh đột nhiên im lặng, sau đó giọng nói trầm trọng: “Trong vòng vạn năm đừng đến thăm ta!” Vừa rồi khi Ám Ảnh mở mắt, cảm thấy Long nguyên của Long Vương trống rỗng, ban đầu có chút nghi ngờ, nhưng sau khi nhìn thấy Ngũ trưởng lão, mọi chuyện đều đã hiểu rõ!

“Vì sao?” Ngũ trưởng lão nghe vậy, ngơ ngác nhìn Ám Ảnh, hoàn toàn không hiểu lời Ám Ảnh nói!

“Chân linh của bần đạo nếu muốn hóa hình, ít nhất cần năm nghìn năm thời gian, nhưng hiện tại cách lúc Long Vương đạo hữu đánh nát chân thân bần đạo chưa đến trăm năm!” Theo lời Ám Ảnh nói xong, Ngũ trưởng lão không khỏi cau mày!

“Bần đạo có chút nợ Long Vương đạo hữu, bây giờ vì đạo hữu muốn gặp bần đạo, Long Vương đạo hữu không tiếc hao phí Long nguyên của mình để giúp bần đạo hồi phục!” “Long nguyên đối với Long tộc quan trọng thế nào, ta cũng biết!” Lúc này, trên mặt Ngũ trưởng lão tràn ngập hối hận, nếu không phải do ông ta yêu cầu mãnh liệt, Long Vương sẽ không làm như vậy!

Hiện tại Thiên Đình đang trong lúc trăm việc cần làm, nếu lúc này có người gây chuyện, Long Vương mà vì Long nguyên không đủ mà gặp bất lợi, Ngũ trưởng lão chắc chắn sẽ không tha thứ cho mình!

“Ám Ảnh, yên tâm đi, chuyện này bần đạo sẽ chú ý!” Ngũ trưởng

lão vừa dứt lời, Ám Ảnh liền nhào vào lòng Ngũ trưởng lão, nghẹn ngào nói: "Bản hoàng tưởng rằng bản hoàng sẽ không bao giờ gặp lại ngươi!" Ngũ trưởng lão nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Yên tâm đi, chỉ cần bần đạo còn sống, chúng ta sẽ có ngày gặp lại!" Hai người nhìn nhau một cái, sau đó cười ha hả!

Trong tộc Người Lùn, mọi người đều cho rằng Ngũ trưởng lão là một phế vật, nhưng chỉ có Ám Ảnh biết, Ngũ trưởng lão có kiến giải độc đáo về việc khống chế không gian!

Việc Ngũ trưởng lão dùng sức mạnh không gian tiến vào Chuẩn Thánh chính là minh chứng tốt nhất!

Lúc này, trên một ngọn núi lớn, Long Vương đang ngồi xếp bằng, pháp lực quanh thân lúc sáng lúc tối, hoàn toàn không còn sung mãn như lúc mới vào đây!

"Không ngờ bản hoàng lại lầm, đây là Long nguyên của bản hoàng!" Long Vương vừa dứt lời, liền biến mất trong ngọn núi lớn này, đi về nơi có sinh vật!

Mặc dù sinh vật ở đây vô cùng yếu ớt, nhưng cũng chính vì vậy, Long Vương mới muốn du ngoạn một phen ở đây!

Chương 194

Nhìn cảnh đẹp khắp núi non, Long Vương cảm thấy vô cùng bình tĩnh!

Trong rừng rậm, một đám thiếu niên đang bị một con hoang thú thân hình khổng lồ truy đuổi khắp nơi!

"Đại Ngưu, ngươi dẫn mọi người đi trước, ta sẽ giữ chân tên to xác này!" Lúc này, một thiếu niên mặc da thú, khuôn mặt tuấn tú có đôi lông mày sắc lẹm, vẻ non nớt lại mang theo một tia kiên nghị, hét lên với thiếu niên bên cạnh.

"Đại ca, làm sao ta có thể bỏ huynh lại!" Trong lúc họ còn đang giằng co, con hoang thú kia đã nhanh chóng tiếp cận, theo một tiếng gầm, hoang thú nhảy lên, lập tức đến trước mặt đám thiếu niên!

Thiếu niên tuấn tú kia vẻ mặt lạnh lùng nhìn mọi chuyện, thì thầm: "Tìm cơ hội chạy mau!" Nhưng lời cậu vừa dứt, thân hình khổng lồ của hoang thú đã đập xuống!

"Bành…!" Theo một tiếng nổ lớn, đám thiếu niên lập tức bị hất văng, chỉ có thiếu niên tuấn tú kia gắng gượng chống đỡ được một đòn!

Long Vương thấy vậy, không khỏi có chút hứng thú, vẻ mặt tươi cười nhìn cảnh tượng này!

"Một thiếu niên không tệ, có chút tương tự với bản hoàng ngày xưa!" Chỉ thấy Long Vương đáp xuống một cái cây, ngồi xếp bằng, lặng lẽ quan sát cảnh tượng trước mắt!

Chỉ thấy thiếu niên vẻ mặt cảnh giác nhìn hoang thú trước mắt, lật tay, pháp lực yếu ớt lập tức phun ra!

“Ha…!” Theo tiếng gầm lớn, thân hình nhỏ bé của cậu ta cùng với hoang thú lập tức xông lên!

Chỉ là thân hình nhỏ bé đó trước mặt hoang thú, thực sự quá nhỏ bé!

Chỉ thấy hoang thú gầm lên một tiếng với bóng người nhỏ bé, sau đó quay người vung đuôi, cái đuôi to khỏe lập tức quất vào người thiếu niên!

Thiếu niên kia lập tức như diều đứt dây, loạng choạng rơi xuống bụi cỏ bên cạnh!

“Đại ca…!” Nhị Ngưu lập tức chạy về phía thiếu niên, những thiếu niên khác cũng chậm rãi tiến lại gần cậu ta!

“Tiểu tử này khá được lòng người, bản hoàng ngược lại muốn xem ngươi giải quyết khó khăn trước mắt thế nào!” Chỉ thấy trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, vẻ mặt điềm nhiên nhìn đám thiếu niên trước mắt!

Không phải Long Vương lòng dạ độc ác, mọi việc đều có hướng phát triển của nó, Long Vương tự nhận mình không phải là người lương thiện!

Nhưng nhìn thiếu niên toàn thân bi thương, Long Vương không hiểu sao lại cảm thấy quen thuộc đến vậy!

“Đại ca, mau tìm cơ hội rời đi, phía sau có huynh đệ chúng ta!” Chỉ thấy thiếu niên kia lật tay, một thanh Huyền Thiết Kiếm lập tức rơi vào tay cậu!

“Bản thiếu gia không tin, bản thiếu gia sẽ bị con hoang thú nhỏ bé này chém giết ở đây!” Thiếu niên vừa dứt lời, liền vung thanh kiếm sắc bén trong tay xông về phía hoang thú!

Mấy thiếu niên còn lại nhìn nhau một cái, sau đó cũng theo sau

thiếu niên tuấn tú xông lên!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười giễu cợt, quả thực là châu chấu đá xe, tự tìm đường chết!

Long Vương uống một ngụm rượu nhỏ, bình tĩnh nói: "Nếu ta là ngươi thì ta khuyên nên mau chóng chạy đi, có mấy người bọc hậu cho ngươi, không cần lo lắng!" Giọng Long Vương vô cùng trống rỗng, lọt vào tai thiếu niên, giống như u linh, thiếu niên lập tức giật mình, nhưng vẫn không dừng bước!

"Thật là một thiếu niên quật cường a!" Long Vương bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó bình tĩnh nhìn đám thiếu niên, mặc dù Long Vương đã đoán được kết quả, nhưng tiềm thức lại nói cho hắn biết, mọi chuyện không đơn giản như vậy!

"Gầm…!" Theo tiếng gầm giận dữ của hoang thú, móng sắt của nó giẫm xuống, đại địa vạn cổ lập tức run rẩy, ngay cả Long Vương cũng lộ vẻ kinh ngạc!

Chỉ là một con hoang thú bình thường, nhưng sức mạnh của nó có thể sánh ngang với Thủy Kỳ Lân!

Long Vương mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng đúng lúc này, thân ảnh của mấy thiếu niên lập tức bay theo gió!

Long Vương thấy vậy, lật tay, thân ảnh của mấy thiếu niên lập tức bị dịch chuyển ra sau lưng hoang thú, né được một đòn chí mạng!

Long Vương cũng không biết tại sao mình lại ra tay giúp đỡ, theo lý mà nói, Long Vương trước nay không thèm quản những chuyện vặt vãnh này, hơn nữa, đám thiếu niên trước mắt cũng không có bất kỳ quan hệ gì với hắn!

Hoang thú vung đuôi khổng lồ, một luồng nhiệt nóng lập tức bộc phát, Long Vương đang uống rượu, lập tức đánh rơi vò rượu trong

tay!

Chỉ thấy thân hình Long Vương lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt mấy thiếu niên!

Long Vương hai tay chấn động, pháp lực quanh thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo nhất thời phun ra!

Thiếu niên phía sau Long Vương lập tức bị hất văng ra xa vạn dặm, đúng lúc này, Long Vương nắm tay về phía trước, thiếu niên an ổn đáp xuống mặt đất!

"Haiz…!" "Hôm nay bản hoàng vì các ngươi phá lệ một lần!" Long Vương vừa dứt lời, đòn tấn công từ đuôi hoang thú đã đến, Long Vương hai tay ôm thành vòng tròn, lập tức ôm lấy đuôi hoang thú vào lòng!

"Cút cho bản hoàng!" Theo tiếng gầm giận dữ, hoang thú lập tức bị Long Vương hất ngã xuống đất, lực đạo khổng lồ lập tức hất tung bụi đất trong phạm vi vạn dặm!

Mấy thiếu niên kia mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh tượng này, trên mặt tràn ngập vẻ khó tin!

"Đại ca, đây là do người làm ra sao?" "Ngay cả cường giả mạnh nhất của Vạn Cổ đại lục cũng không thể làm được đến mức này đâu!" Thiếu niên tuấn tú kia, lúc này cũng đứng ngây ra tại chỗ, dù sao thực lực của Long Vương đã vượt quá phạm vi nhận thức của bọn họ!

"Đạo hữu có thể là thần tiên trên trời, sao chúng ta có thể tự ý suy đoán được!" Thiếu niên tuấn tú bình tĩnh nói, nhưng dù vậy, sự kinh ngạc trong lòng các thiếu niên khác vẫn không biến mất!

Long Vương vừa đến trước mặt con thú khổng lồ, hai mắt nó trợn lên, há cái miệng máu toan cắn xé Long Vương!

Chỉ thấy Long Vương một tay nắm quyền, đấm thẳng vào cằm con yêu thú, nhưng Long Vương lập tức ngây người, cằm con thú này lại có lớp vảy cứng rắn!

Trong mắt Long Vương chợt lóe lên tia sáng, pháp lực cuồng bạo phun ra, trong khoảnh khắc, sát ý như thủy triều tuôn ra!

Con hoang thú bất ngờ không kịp phòng, lập tức lộn nhào bay ra xa vạn dặm, nơi nó rơi xuống, chính là dưới chân Thập Vạn Đại Sơn!

"Bành……" Một âm thanh vang trời động đất vang lên, khiến Ám Ảnh và Ngũ trưởng lão đang suy tư lập tức bừng tỉnh!

Chương 195

"Xảy ra chuyện gì?" Ngũ trưởng lão ngơ ngác nhìn Ám Ảnh, chỉ thấy Ám Ảnh cau mày, trên mặt lại mang theo một tia giễu cợt, khiến Ngũ trưởng lão có chút không chịu nổi!

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Mau nói đi, đừng để bần đạo phải chờ ở đây!" Ngũ trưởng lão vừa dứt lời, một bóng người lập tức đến!

"Lên mặt trước bản hoàng, quả thực là tìm chết!" Theo tiếng gầm giận dữ, Long Vương lập tức ra chân, một cước đá vào đầu lâu của hoang thú!

Trong khoảnh khắc, đá vụn văng tung tóe, chôn vùi thân hình khổng lồ của hoang thú!

Nhưng hoang thú vẫn còn sống, theo một tiếng gầm, nó liền bò ra khỏi đống đá vụn.

Long Vương thấy vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm!

Chỉ thấy thân hình Long Vương lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt hoang thú, sau đó xoay người, vung tay, trực tiếp đập vào đầu lâu của hoang thú!

Con hoang thú vừa đứng dậy, lại một lần nữa ngã vào trong đống đá vụn, dù vậy, Long Vương vẫn không có ý định dừng tay!

Long Vương dậm chân một cái, lập tức bay lên không, sau đó lật tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lập tức hiện ra từ trong khánh vân của hắn!

"Bản hoàng hôm nay không chém ngươi, liền không xứng với uy nghiêm của bản hoàng!" Long Vương vừa dứt lời, vạn ngàn kiếm ý

lập tức phun ra, ngay cả mặt trời trên trời cũng không khỏi run rẩy!

Chỉ thấy bức tranh Thi Sơn Huyết Hải sau lưng Long Vương từ từ mở ra, sát ý ngút trời khiến tất cả mọi người trên thế giới này lập tức quỳ xuống đất!

"Đại… Đại ca, ta cảm thấy giống như ma thần?" Nhị Ngưu run rẩy nói, dù sao lúc này trên người Long Vương, đã không còn khí chất cao khiết ngạo nghễ như vừa rồi, thay vào đó là một loại khí tức tràn ngập sát lục và tử vong!

"Không được hồ đồ suy đoán!" Một giọt mồ hôi từ trên mặt thiếu niên tuấn tú lập tức chảy xuống, thậm chí cảm giác chỉ cách cái chết một bước chân!

Mặc dù sát ý ngập trời, con hoang thú kia vẫn không biết sống chết mà lao về phía Long Vương!

Một tia sát ý từ trong mắt Long Vương bắn ra, sau đó Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay lập tức xé rách hư không, kiếm ý cuồng bạo lập tức bao vây lấy hoang thú!

Cho đến lúc này, con hoang thú đó mới cảm nhận được sự khủng bố của cái chết, vẻ mặt kinh hoàng gào thét, nhưng đối với Long Vương mà nói, cái chết mới là món quà tốt nhất cho nó!

Trong khoảnh khắc, những tia lửa nhỏ lập tức xuất hiện trên lớp vảy của hoang thú, sau đó một tia máu tươi trực tiếp bắn tung tóe trên mặt đất!

"Kiếm ý hóa liên!" Theo tiếng gầm của Long Vương, kiếm liên nở rộ, trong khoảnh khắc, máu tươi bắn tung tóe!

"Bành…!" Thân thể hoang thú nổ tung, không còn một mảnh huyết nhục hoàn chỉnh!

Chỉ thấy Long Vương sắc mặt lạnh như băng, tay cầm Thiên Long

Thánh Hoàng Kiếm chậm rãi bay xuống!

Sau một tuần trà!

Long uy trên người Long Vương biến mất không còn tăm hơi, không còn bất kỳ dấu vết nào!

"Đạo… Đạo hữu!" Mấy thiếu niên kia run rẩy đến bên cạnh Long Vương, nhưng lúc này ngay cả nhìn Long Vương một cái cũng không dám!

Long Vương thấy vậy, lóe người rời đi, không chút lưu luyến, bị cuốn vào chiến đấu, đã vi phạm ý chí của chính mình!

Tâm trạng Long Vương lúc này vô cùng khó chịu, bèn đi sâu vào trong núi lớn!

Ám Ảnh, Ngũ trưởng lão thấy vậy, hai người nhìn nhau một cái, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu!

Long Vương xách kiếm bước đi, sát ý lạnh như băng trên người khiến một số yêu thú sợ hãi, lập tức chân mềm nhũn, nằm rạp trên đất!

Những con yêu thú cấp thấp này căn bản không gây được chút hứng thú nào cho Long Vương, dù vậy, sau khi Long Vương rời đi, những con yêu thú này vẫn không dám có bất kỳ động tác nào!

"Hống…!" Một tiếng vượn hú lập tức truyền vào tai Long Vương, Long Vương không nghĩ ngợi gì liền lóe người đi tới!

Một con vượn trắng đang cầm một con mãng xà khổng lồ, ăn ngấu nghiến, hoàn toàn không biết mình đã bị theo dõi!

Một luồng sáng lập tức xẹt qua bầu trời, cuối cùng trực tiếp rơi xuống trước mặt con vượn trắng!

Chỉ là chân Long Vương vừa hay giẫm lên thân con mãng xà, con

vượn trắng thấy thức ăn của mình bị người ta làm bẩn, lập tức bật dậy!

Trong chốc lát, núi rung đất chuyển, đá vụn ầm ầm lăn xuống từ đỉnh núi!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt, hai nắm đấm của con vượn trắng đã đập xuống phía Long Vương!

Trong khoảnh khắc, một cái hố khổng lồ lập tức xuất hiện trên mặt đất!

Lấy cái hố làm trung tâm, khu vực vạn dặm xung quanh lập tức bắt đầu nứt ra!

Thân ảnh Long Vương lại sớm đã biến mất không còn tăm hơi!

Con vượn trắng ngơ ngác nhìn cái hố khổng lồ trước mặt, sau đó nhảy vào trong tìm kiếm thân ảnh của Long Vương!

"Con khỉ ngốc, bản hoàng ở đây!" Long Vương đứng trên mép hố, khinh miệt nhìn con vượn trắng trong hố sâu, sau đó chỉ thấy thân hình Long Vương lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt con vượn trắng!

Chỉ thấy Long Vương hai tay chấn động, lật tay, pháp lực quanh thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo phun ra!

Con vượn trắng lại ngơ ngác nhìn Long Vương trước mặt, không nói hai lời liền đấm về phía Long Vương!

Chương 196

"Vụ thảo!" "Mẹ nó, tốc độ phản ứng gì thế này!" Long Vương không nói hai lời liền lóe người né tránh, cuối cùng mới gắng gượng né được đòn tấn công của con vượn trắng!

Con vượn trắng thấy đòn tấn công lại một lần nữa thất bại, lập tức nổi giận!

"Hống…!" Con vượn trắng điên cuồng đấm vào ngực, một luồng sức mạnh cuồng bạo lập tức bao bọc lấy nó!

Ám Ảnh và những người khác cách đó trăm vạn dặm cũng cảm nhận được rất rõ ràng!

"Long Vương đạo hữu lại chọc giận sự tồn tại nào vậy a!" Chỉ thấy cách đó trăm vạn dặm, chim chóc bay tán loạn, một thân ảnh đứng bật dậy, trên người tràn ngập sát khí!

Ngũ trưởng lão nhìn kỹ, mẹ nó, là một con vượn!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, không kìm được mà quay đầu ngơ ngác nhìn Ám Ảnh!

Ám Ảnh lúc này cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn con vượn cao vạn trượng kia, mặc dù đã sinh sống ở đây trăm năm, nhưng cảnh tượng này là lần đầu tiên nhìn thấy!

"Đây là lần đầu tiên bản hoàng thấy con vượn lớn như vậy!" Lúc này, Ngũ trưởng lão đột nhiên nhớ ra một ghi chép trong tộc thư, sau đó trên mặt lộ ra một tia lo lắng!

Ám Ảnh lập tức phát hiện sự thay đổi của Ngũ trưởng lão, vội vàng hỏi: "Ngũ trưởng lão, ông biết gì sao, mau nói cho bản hoàng biết!" Chỉ thấy Ngũ trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu bần đạo

không đoán sai, con vượn này không phải vượn tầm thường!" "Bốp…!" "Để ngươi nói, trực tiếp nói cho ta biết là được rồi, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì!" Ám Ảnh tát Ngũ trưởng lão một cái, rồi mắng mỏ.

Ngũ trưởng lão thấy vậy, lập tức kể ra suy đoán của mình!

"Đây là Long Viên!" Nhưng Ám Ảnh vừa nói xong, lại tát Ngũ trưởng lão một cái nữa!

"Trí thông minh của bản hoàng thấp lắm sao?" "Trên đời này làm gì có Long Viên, bản hoàng chỉ nghe nói Long Tượng, làm gì có Long Viên!" Ám Ảnh sau khi tát xong một cái, cảm thấy có chút không đã, bèn tát thêm một cái nữa vào đầu Ngũ trưởng lão!

Lúc này Ngũ trưởng lão đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói ra được!

"Haiz…!" Ngũ trưởng lão trước tiên thở dài một hơi, sau đó nhàn nhạt nói: "Long Viên là sinh vật cùng thời kỳ với rồng!" "Nhưng không biết vì lý do gì, những con Long Viên này chỉ sinh sống ở đại lục Hồng Hoang được vạn năm rồi biến mất!" Ám Ảnh nhìn vẻ lo lắng của Ngũ trưởng lão, lập tức ý thức được Long Viên không đơn giản!

"Long Vương đạo hữu sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!" Ngũ trưởng lão nhìn Ám Ảnh đang lo lắng, nhàn nhạt lắc đầu, nói: "Trận chiến này không phải chúng ta có thể tham gia!" Long Vương nhìn con vượn cao vạn trượng trước mặt, trong lòng lập tức cảm thấy có chút bất an!

Hắn còn cảm nhận được một tia Long nguyên từ trên người nó, khiến Long Vương không khỏi cau mày!

"Hống…!" Lúc này, Long Viên đấm ngực xông thẳng về phía

Long Vương!

Long Vương với tư cách là chúa tể của mảnh trời đất này, mặc dù có thể dễ dàng tiêu diệt nó, nhưng Long Vương lại không làm vậy!

"Bản hoàng hôm nay muốn xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì!" Long Vương vừa dứt lời, liền xông về phía Long Viên!

Chỉ là thân người của Long Vương trong mắt Long Viên quá nhỏ bé, bèn nhấc chân lớn giẫm xuống!

Long Vương thấy vậy, cười lạnh một tiếng, sau đó lật tay, Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trong tay hắn!

Thí Thần Thương sau khi cảm nhận được sát khí nồng đậm, lập tức trở nên vô cùng vui mừng, thậm chí muốn thoát khỏi tay Long Vương!

Theo chân lớn của Long Viên hạ xuống, rừng rậm trong phạm vi mấy vạn dặm lập tức hóa thành phế tích, không còn chút sinh cơ nào!

Long Vương thấy vậy, Thí Thần Thương trong tay lập tức bị ném ra, nhưng đâm vào người Long Viên lại không hề có cảm giác đau đớn, giống như bị một cái gai đâm vào người, không quan trọng!

"Bành…!" Chân lớn của Long Viên cuối cùng cũng đáp xuống mặt đất, một cái hố sâu khổng lồ lập tức hiện ra!

Long Viên tự cho rằng dưới một đòn này, Long Vương không có khả năng sống sót, nhưng đúng lúc này, Long Vương tay cầm Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trước mặt Long Viên!

"Dựa vào chút tài mọn này mà muốn diệt sát bản hoàng, quả thực là si tâm vọng tưởng!" Long Vương vừa dứt lời, một tiếng rồng ngâm lập tức xé rách chín tầng trời, trong chốc lát mây đen kéo đến!

Chỉ thấy một cái đầu rồng hùng vũ từ trong mây đen từ từ thò ra,

đôi mắt như đèn lồng, lập tức tỏa ra ánh sáng vô hạn!

"Lên mặt trước bản hoàng, thật không biết sống chết!" Long Vương vừa dứt lời, một cái đuôi rồng lập tức quất ra, Long Viên bất ngờ không kịp phòng bị trực tiếp bị Long Vương quất vào mặt, trong khoảnh khắc lộn nhào bay ra ngoài!

Là một Long Viên cũng sở hữu Long nguyên, nhưng so với Chúc Long, công kích của nó căn bản không đáng kể!

"Hống…!" Sau một tiếng gầm giận dữ, chỉ thấy Long Viên chậm rãi đứng dậy, điên cuồng đấm vào ngực, miệng phát ra từng tiếng gầm giận dữ!

Long Vương thấy vậy, trực tiếp hóa thành một con rồng dài vạn trượng, xuyên qua giữa những đám mây, thân hình khổng lồ, lập tức che khuất cả trời đất!

Long Viên thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia giễu cợt, sau đó nhảy lên, xông về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, không nói hai lời, đuôi rồng lập tức quất ra, chỉ là lần này Long Viên đã có phòng bị!

Thấy đuôi rồng của Long Vương quất tới, Long Viên định bắt lấy đuôi rồng của Long Vương, chỉ là hắn đã xem Long Vương quá đơn giản!

Ngay khoảnh khắc Long Viên ra tay, đầu rồng của Long Vương, cơ bắp co giật, há cái miệng máu toan cắn xé Long Viên!

Con vượn kia nhất thời không làm gì được Long Vương, liền có chút tức giận đến đỉnh đầu, Long Viên vẻ mặt phẫn nộ đấm vào ngực!

Lúc này, trong đầu Long Vương đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, mẹ nó, đánh không đau sao?

Long Vương nhìn Long Viên điên cuồng như vậy, nhất thời cũng không biết nên nói gì, bèn chuẩn bị đoạt lấy đuôi rồng!

Chỉ là khi thân ảnh của Long Viên chưa kịp hành động, Long Viên đã xông về phía Long Vương, Long Vương thấy vậy mày nhíu chặt!

Dù sao Long Vương cũng biết rất rõ, Long Viên trên người có Long nguyên, một khi tấn công, đối phương sẽ gây ra tổn thương lớn!

Chương 197

Vì vậy Long Vương không thể không cẩn thận đối phó với Long Viên trước mắt!

Chỉ là lúc này Long Viên càng đánh càng hăng, thậm chí ngay cả Long Vương nhất thời cũng không thể áp chế được nó, khiến Long Vương không khỏi có chút sốt ruột!

Nhìn Long Viên cuồng bạo như vậy, Long Vương trong lòng lập tức nảy ra một kế, trong mắt lóe lên tia sáng!

Sau đó chỉ thấy Long Vương xoay quanh thân thể, vẻ mặt khinh miệt nhìn Long Viên trước mắt, phảng phất như đang nói với Long Viên, ở trước mặt bản hoàng ngươi không đáng một xu!

Khi Long Viên đang hăng hái xông đến, Long Vương lập tức bay vút lên, một quyền của Long Viên lập tức đấm vào ngọn núi lớn!

Trong khoảnh khắc, trăm vạn đại sơn lập tức hóa thành đá vụn lăn xuống, Long Vương thấy vậy không khỏi nhíu mày!

"Vật này rốt cuộc là sinh vật gì?

Vì sao lại có uy lực mạnh mẽ như vậy?" Trong đầu Long Vương, lập tức vẽ ra một dấu hỏi lớn, chỉ là vấn đề này, nhất thời không ai có thể giải đáp cho hắn!

Người duy nhất biết chân tướng là Ngũ trưởng lão, lúc này đang ở cùng Ám Ảnh, mặc dù rất lo lắng cho an nguy của Long Vương, nhưng biết rằng Long Vương nhất định có thể hóa hiểm thành an!

Dù lúc này Long Vương có vẻ bất phân thắng bại với Long Viên, nhưng Ngũ trưởng lão lại biết rất rõ, đó chẳng qua là Long Vương đang thử uy lực của Long Viên mà thôi!

Lúc này, một tiếng rồng ngâm xé rách chín tầng trời, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, Thí Thần Thương, Ba Mươi Sáu Hạt Định Hải Thần Châu cùng nhiều pháp bảo khác hiện ra từ trong khánh vân của Long Vương!

Long Viên thấy vậy, vẻ mặt phẫn nộ nhìn Long Vương, cho rằng Long Vương đang coi thường nó, lại dùng một ít sắt vụn đồng nát để đối kháng!

Sau đó chỉ thấy Long Viên vung nắm đấm khổng lồ, lao về phía Long Vương!

Sát ý trên người Long Vương như thủy triều phun ra, thế giới bên trong Hỗn Độn Châu, lập tức như bị đóng băng!

Long Viên sau khi cảm nhận được luồng sát ý đó, trở nên càng thêm cuồng bạo, ngay cả những ngọn núi lớn bên cạnh Long Viên, cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Chỉ thấy Long Viên vung tay bắt lấy, ngọn núi xanh biếc bên cạnh lập tức bị nó nhổ tận gốc, sau đó không nói hai lời liền ném về phía Long Vương!

Long Vương nhìn những ngọn núi đá bay về phía mình, lập tức phát ra một tiếng hừ lạnh!

Nhưng cũng vì Long Viên hoảng loạn không chọn đường, bên cạnh không có một món vũ khí nào tốt, chỉ có trăm vạn đại sơn mới có thể đảm đương trọng trách!

Chỉ thấy Long Vương nắm tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lập tức xuất hiện trong tay hắn, Long Vương không nói hai lời, liền chém ra một kiếm!

Trong khoảnh khắc, những ngọn núi lăn lộn trên không trung, lập tức hóa thành những mảnh đá vụn, ầm ầm rơi xuống, hoàn toàn không

có bất kỳ thời gian phản ứng nào!

Chỉ là sau khi Long Vương vừa chém vỡ những ngọn núi lớn đó, một bóng người khổng lồ, lập tức xuất hiện trong tầm mắt của Long Vương!

Bóng người đó chính là Long Viên, Long Viên vung hai nắm đấm to lớn, đập về phía Long Vương!

Lúc này, Long Vương cuối cùng cũng phát hiện không còn đường lui, lập tức vẻ mặt đại nghĩa lẫm liệt nhìn Long Viên trước mắt!

"Bản hoàng hôm nay không tin, bản hoàng sẽ chết trong tay của nghiệt súc này!" Long Vương vừa dứt lời, vô số pháp bảo phía sau, đồng loạt gào thét về phía Long Viên!

Dù vậy, sắc mặt Long Vương vẫn vô cùng âm trầm, phảng phất như rất không hài lòng với đòn tấn công này!

"Hống…!" Theo một tiếng gầm giận dữ, Long Viên lập tức xuyên qua phòng ngự của vô số pháp bảo, xông về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh tượng này, nhưng sau đó liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh!

Trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng, sau đó chỉ thấy thân rồng của Long Vương xoay một cái, không gian trời đất lập tức xuất hiện vết nứt!

Long Vương thấy vậy, không nói hai lời liền chui vào trong hư không, trong lúc Long Viên đang uất ức, một tiếng rồng ngâm từ trong không gian lập tức truyền ra!

Ám Ảnh, Ngũ trưởng lão thấy vậy, vẻ mặt vui mừng nói: "Xem ra trận chiến đấu này kết thúc rồi!" Sau đó hai người lại ngồi xuống, bắt đầu đánh cờ, hoàn toàn bị Long Vương bỏ rơi!

Long Viên vẻ mặt cảnh giác nhìn xung quanh, lúc này, một giọng nói không hợp lúc, lập tức truyền ra: "Đang tìm bản hoàng sao?" Long Viên vừa định quay đầu, chỉ thấy đôi cánh to lớn của Long Vương lập tức đánh vào lưng Long Viên!

"Hừ…!" Cùng với một tiếng vang thấu trời động đất, thân ảnh của Long Viên lập tức bị đánh vào trong lòng đất, chỉ là Long Viên quá khổng lồ, khiến vạn dặm đất đai lập tức hóa thành tro bụi!

Long Viên lảo đảo bò dậy từ mặt đất, nhưng khi thân hình chưa đứng vững, đòn tấn công của Long Vương lại một lần nữa giáng xuống!

"Ở trước mặt bản hoàng mà lên mặt, ai cho ngươi lá gan đó?" "Ầm…!" Long Vương vừa dứt lời, đuôi rồng của hắn lại một lần nữa đánh vào người Long Viên!

Lần này, Long Vương không hề lưu tình chút nào, trong mắt Long Vương, khí vận trên người Long Viên là lấy từ vạn ngàn tử dân Long tộc!

Sát ý trên người Long Vương không hề che giấu, Long Vương đang cuộn mình, vẻ mặt khinh miệt nhìn Long Viên trên mặt đất!

Lúc này, Long Viên lập tức biến mất, Long Vương thấy vậy, khóe miệng nhếch lên, quất đuôi về phía sau!

Sau đó chỉ thấy thân hình khổng lồ của Long Viên lập tức bay ra, đâm vào ngọn núi lớn không xa!

Long Vương mặt không biểu cảm nhìn cảnh tượng này, nụ cười giễu cợt trên mặt vẫn không giảm!

Mặc dù Long Vương không tinh thông không gian chi đạo, nhưng Long Vương lại rất nhạy cảm với sự dao động của không khí!

Vì vậy khi Long Viên vừa xuyên ra khỏi hư không, liền bị Long

Vương phát hiện, và dùng đòn tấn công ác liệt!

Long Vương nhìn đám bụi vạn trượng ở chân trời không biết đang nghĩ gì, lông mày vừa nhíu lại một lần nữa giãn ra!

Chương 198

Thậm chí Long Viên đang ở đâu Long Vương cũng không quan tâm, vẫn ở đó suy nghĩ vấn đề trong lòng!

"Haiz…!" Lúc này, một tiếng thở dài trầm thấp từ miệng Long Vương truyền ra, sau đó chậm rãi khôi phục lại hình người!

Nhưng Long Viên không quan tâm đến trạng thái của Long Vương, điên cuồng lao về phía Long Vương!

Nhưng thân ảnh của Long Vương dần dần hóa thành hư vô, cuối cùng trực tiếp tan biến giữa trời đất!

Long Viên ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì!

Long Vương lại từ Thiên Đạo biết được lai lịch của vật này!

"Long Viên, bản hoàng nể ngươi tu hành không dễ, hôm nay bản hoàng tạm tha cho ngươi!" "Chuyện này sai ở bản hoàng, bản hoàng xin lỗi ngươi!" Long Vương lăng không đứng đó, lật tay, lập tức từ trời đất tụ tập được một tia khí vận!

Long Vương không thèm nhìn liền trực tiếp đánh vào trong cơ thể Long Viên, sau đó lóe người rời đi!

"Hống…!" Khi Long Vương định rời đi, Long Viên lại đột nhiên gào thét, sau đó chạy về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, lập tức hiện ra từ hư không, cau mày nói: "Đạo hữu có ý gì!" Một luồng linh lực lập tức bám vào trán của Long Viên, để Long Vương có thể cảm nhận được lời nói của Long Viên!

"Muốn cùng bản hoàng rời đi?" Long Vương mắt tròn mắt dẹt nhìn Long Viên trước mắt, hoàn toàn không biết Long Viên có ý gì!

Long Vương vừa dứt lời, thân hình Long Viên lập tức biến về nguyên dạng, sau đó trực tiếp quỳ xuống không trung, vẻ mặt thành khẩn bái lạy!

Nhưng Long Vương hoàn toàn không có ý định nhận đồ đệ, tọa kỵ cũng đã có Đằng Xà, Long Vương nhất thời không biết nên làm thế nào!

"Long Viên, đứng lên trước đi!" Nhưng Long Viên lại quỳ trong hư không với vẻ quật cường, phảng phất như đang dùng hành động của mình nói với Long Vương, nếu không mang bần đạo đi, bần đạo tuyệt đối không đứng dậy!

Long Vương thấy vậy không khỏi đau đầu xoa trán, sau đó chậm rãi đến trước mặt Long Viên!

Dù sao hiện tại Thiên Đình mới thành lập, có nhiều chức vị không có người đảm nhận, nếu Long Viên trước mắt thật lòng thần phục, có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi!

Nhưng Long Vương cảm thấy Long Viên trước mắt không đơn giản như vậy, vì vậy Long Vương cũng rất bối rối!

Lúc này, một luồng thần hồn từ trên người Long Viên từ từ tỏa ra!

"Đạo hữu, đây là bản mệnh thần hồn, đạo hữu nếu không tin bần đạo, bần đạo nguyện ý giao ra thần hồn của mình!" Long Vương nghe vậy, lật tay, luồng thần hồn đó lập tức xuất hiện trong tay hắn!

Nhưng ánh mắt của Long Vương chưa bao giờ rời khỏi Long Viên trước mắt, tuy rằng dùng người không nghi, nghi người không dùng!

Nhưng có một câu nói gọi là một con chuột chết làm hỏng cả nồi cháo!

Long Vương không hy vọng vì một quyết định sai lầm mà hủy hoại cả Thiên Đình, lúc đó vạn năm khổ cực của Long Vương đều sẽ

uổng phí!

Long Vương nắm tay, thần hồn của Long Viên lập tức bị Long Vương thu vào tay, nhàn nhạt nói: "Bản hoàng có thể đồng ý, có thể để ngươi theo bản hoàng rời đi!" "Nhưng nếu dám sinh lòng khác, hậu quả không cần bản hoàng nói cho ngươi biết đâu!" Sát ý trên người Long Vương nhược ẩn nhược hiện khiến Long Viên lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát!

Long Viên cũng biết rất rõ, Long Vương muốn diệt sát nó dễ như trở bàn tay, tốn nhiều công sức chỉ là chơi đùa với nó mà thôi!

"Yên tâm đi đạo hữu, bần đạo nhất định sẽ làm tốt những việc bần đạo nên làm, sẽ không vượt quá một bước!" Long Vương thấy vậy không nói gì, vung tay, pháp lực quanh thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo lập tức phun ra bao bọc lấy Long Viên!

Long Viên vừa định thoát ra, một giọng nói lạnh như băng lập tức truyền đến, nói: "Nếu muốn theo bản hoàng rời đi, đừng chống cự!" Long Viên nghe vậy, lập tức từ bỏ giãy giụa, theo sự thẩm thấu của pháp lực Long Vương, khí tức trên người Long Viên lập tức bị thay đổi!

"Đạo… Đạo hữu, ngài?" Long Viên bị khí tức trên người mình làm cho ngây người, run rẩy nói.

Chỉ thấy Long Vương cười nói: "Đợi ngươi rời khỏi đây, liền có thể hóa hình!" Long Viên nghe vậy, lập tức nhảy lên, vẻ mặt hưng phấn nhìn Long Vương, Long Vương lại không có bất kỳ biểu cảm nào!

Long Vương nhìn Long Viên trước mắt, trong lòng lập tức nảy ra một kế, bèn từ đây dẫn một số yêu thú trở về, dùng trong đại lễ Thiên Đình!

Long Viên thấy vẻ mặt ngưng trọng của Long Vương, liền nhàn nhạt hỏi: "Đạo hữu có chuyện gì phiền lòng, không ngại nói ra để bần đạo giúp ngài mưu hoạch một phen!" Long Vương nghe vậy, lộ vẻ kinh ngạc, hắn không ngờ Long Viên lại biết sát ngôn quan sắc!

"Bản hoàng muốn tìm một số kỳ trân dị thú, lại là yêu thú không mất đi sự tao nhã!" Long Vương vừa dứt lời, Long Viên lập tức rơi vào trầm tư!

Sau một tuần trà!

"Đạo hữu, ta biết có một loại yêu thú phù hợp với điều kiện của đạo hữu!" Long Vương lập tức có hứng thú, vốn hắn cũng chỉ thuận miệng nói, không ngờ Long Viên thật sự tìm được!

"Không biết đạo hữu nói là vật gì?" Trong mắt Long Vương lóe lên tia sáng, chậm rãi hỏi, nhưng sắc mặt Long Vương vẫn vô cùng bình tĩnh!

Long Viên thấy vậy, lại trở nên cẩn thận, sợ chạm vào cơn giận của Long Vương!

"Có một loại yêu thú giống như bần đạo là do tiên thiên sở dục, nhưng loại yêu thú này rất ôn hòa, dù có sức mạnh cường đại!" Long Vương nghe xong, lập tức có hứng thú, nhàn nhạt nói: "Tiên thiên sinh linh, tính cách ôn hòa lại có thực lực mạnh mẽ!" Long Vương suy nghĩ một lúc rồi nói: "Được rồi!" "Nhưng đây là sinh vật gì!" "Đây là Long Tượng!" "Long Tượng?" Long Vương nghe vậy, mắt tròn mắt dẹt nhìn Long Viên, Long Vương thực sự không hiểu, vì sao sinh vật ở đây động một chút là có liên quan đến rồng!

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, làm thì vẫn phải làm!

"Long Viên, có biết nơi Long Tượng ẩn náu không?" Long Viên nhìn ánh mắt nóng rực của Long Vương, trực tiếp bắt đầu ấp úng,

Long Vương vừa nhìn, liền biết không có hy vọng!

"Được rồi, ngươi ở đây chờ bản hoàng trước, bản hoàng đi dò xét nơi Long Tượng ở đâu!" Long Vương vừa dứt lời, chỉ thấy pháp lực quanh thân hắn cuộn trào, trong chốc lát không gian chấn động, lấy Long Vương làm trung tâm, sinh vật trong phạm vi trăm vạn dặm đều phủ phục!

"Tìm thấy rồi!" Đôi mắt đang nhắm của Long Vương đột nhiên mở ra, trong chốc lát trời đất tối sầm, một luồng long uy khủng bố xông lên trời!

Long Viên thấy vậy, ngơ ngác nhìn Long Vương trên mặt đất, không hiểu Long Vương đang làm gì?

"Đạo hữu?" Long Viên cẩn thận đến bên cạnh Long Vương, nhưng một luồng uy áp khủng bố lập tức hất văng Long Viên ra ngoài!

Chương 199

Long Viên thấy vậy, mày nhíu chặt, Long Vương đột nhiên đứng dậy, tóm lấy Long Viên, lập tức hóa thành một luồng sáng bay về phía sâu trong rừng rậm!

Ngũ trưởng lão cách đó vạn dặm lúc này thấy thân ảnh của Long Viên đã biến mất, nhàn nhạt nói: "Trận chiến kết thúc, chỉ không biết Long Vương đạo hữu có bị thương không!" Ám Ảnh nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười giễu cợt, nói: "Đây là thế giới của Long Vương, trong thế giới này Long Vương chính là Thiên Đạo, một sinh linh tiên thiên nhỏ bé sao có thể là đối thủ của Long Vương đạo hữu!" Sau đó hai người nhìn nhau cười, lộ ra vẻ mặt 'ta hiểu ngươi'!

Long Vương nếu ở đây, nhất định sẽ chửi ầm lên: "Hai người đúng là hảo cơ hữu!" Cây đại thụ có thể thường xanh, vạn vật rồi sẽ ly biệt!

Long Vương nhìn từng cây đại thụ cao chót vót, trong lòng không khỏi cảm khái vô hạn, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao!

"Hống…!" "Tiếng của Long Tượng!" Long Viên sau khi nghe thấy tiếng gầm rống, lập tức mắt tròn mắt dẹt nhìn Long Vương, trong lòng lập tức nảy ra ý nghĩ này: nhất định phải ôm chặt đùi lớn!

Sau một tuần trà, Long Vương và Long Viên đáp xuống một cây đại thụ, chỉ là khí tức trên người Long Viên hoàn toàn bị Long Vương che giấu!

"Đó là Long Tượng sao?" Long Viên si mê nhìn Long Vương, Long Vương thấy vậy không nói hai lời liền tát một cái!

"Nói chuyện đàng hoàng cho hoàng, đừng ép bản hoàng động thủ!"

Vốn Long Viên định nịnh hót một câu, nhưng không ngờ lại nịnh nhầm chỗ, trực tiếp nịnh vào chân ngựa!

Long Vương nhìn đàn voi khổng lồ trước mắt, trên mặt lập tức lộ ra một tia ngưng trọng!

Long Vương có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của những con Long Tượng này rất lớn, nếu chọc giận đối thủ như vậy, dù không chết cũng phải lột một lớp da!

"Đạo hữu, chúng ta nên làm gì bây giờ?" "Mấy tên to xác này có vẻ không dễ chọc!" Long Viên nhìn con voi khổng lồ trước mắt, lập tức cảm thấy áp lực như núi!

Chỉ thấy Long Vương lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Cầm tặc tiên cầm vương!" Long Viên nghe vậy, ngơ ngác nhìn đàn Long Tượng phía dưới!

"Đại ca, con nào là vua vậy!" Long Vương nghe vậy lập tức bất đắc dĩ lắc đầu, quả nhiên sinh vật quần cư và sinh vật cá thể có sự khác biệt lớn!

Long Viên nhìn Long Vương không nói lời nào, nhất thời không biết nên làm gì, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mờ ảo của Long Vương, lập tức nảy ra một kế!

Long Viên rón rén đến sau lưng Long Vương, thuận theo ánh mắt của Long Vương nhìn đi, liền thấy con voi khổng lồ uy mãnh bị nhiều Long Tượng vây quanh ở giữa!

"Hống…!" Lúc này, con Long Tượng đó lập tức gầm lên trời, trong khoảnh khắc, tất cả Long Tượng nhanh chóng chạy đi!

"Đùng…!" "Đùng…!" "Đùng…!" Từng tiếng nổ lớn vang lên, Long Vương thậm chí cảm thấy mặt đất đang run rẩy!

Long Viên lúc này lại mắt tròn mắt dẹt không dám nói một lời, vì

đã bị Long Tượng bao vây!

"Đại… Đại ca, chúng ta bị bao vây rồi!" Long Vương không nói hai lời, lập tức nhảy xuống khỏi cây, sau đó đáp xuống trước mặt nhiều Long Tượng!

Long Viên thấy vậy, cũng không tiếp tục trốn tránh, nhảy xuống một cái, đứng bên cạnh Long Vương!

Long Tượng tuy không thích chiến đấu, nhưng cũng có quan niệm lãnh địa rất mạnh!

Hành vi của Long Vương và Long Viên bây giờ đã hoàn toàn chọc giận những con Long Tượng này!

Theo một tiếng gầm, nhiều Long Tượng không nói hai lời liền giẫm về phía Long Vương và Long Viên, khiến Long Vương không khỏi nhíu mày!

Vốn Long Vương muốn giải quyết vấn đề này một cách hòa bình, nhưng bây giờ xem ra cũng chỉ có thể động thủ!

Long Vương hai tay chấn động, pháp lực quanh thân cuộn trào, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, Thí Thần Thương, Ba Mươi Sáu Hạt Định Hải Thần Châu, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên hiện ra từ khánh vân sau lưng!

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đừng trách bản hoàng!" Long Vương vừa dứt lời, nhiều pháp bảo phía sau liền gào thét về phía đàn Long Tượng đang lao tới!

Long Viên càng là một kẻ điên cuồng, trực tiếp hóa thành trăm trượng, điên cuồng giẫm đạp đàn Long Tượng!

Long Vương thấy vậy, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: "Thần Đình lại có thêm một kẻ hiếu chiến!" Trong khoảnh khắc, số lượng voi khổng lồ bên cạnh Long Tượng nhanh chóng giảm

xuống, nhưng Long Vương và Long Viên đều không hạ sát thủ, chỉ khiến chúng không thể động đậy mà thôi!

"Đạo hữu đừng hiểu lầm, bản hoàng không phải đến tranh địa bàn với đạo hữu!" Long Vương vội vàng bày tỏ ý định, hắn lo lắng Long Viên sẽ gây ra rắc rối!

Long Vương vừa dứt lời, một tiếng voi kêu lập tức truyền khắp mặt đất, tất cả Long Tượng cũng lập tức dừng bước!

"Hai vị đạo hữu đến tộc Long Tượng của ta có việc gì!" Long Vương nhìn thân hình cao lớn của Long Tượng, không khỏi bĩu môi, sau đó không nói hai lời liền ngồi trên vai Long Viên!

"Bản hoàng muốn mượn hai vị tộc nhân của đạo hữu!" Long Vương vừa dứt lời, tộc trưởng tộc Long Tượng lập tức vẻ mặt cảnh giác nhìn Long Vương, Long Viên!

"Đạo hữu mời về cho, tộc Long Tượng chúng ta không muốn can dự vào chuyện phàm tục!" Long Vương nghe vậy, mày nhíu chặt, sau đó một chút sát ý từ từ lộ ra!

"Long Tượng, bản hoàng thương lượng với ngươi là đã nể mặt ngươi, đừng ép bản hoàng động thủ với ngươi!" Long Viên sau khi cảm nhận được khí tức trên người Long Vương, lập tức cũng lộ ra vẻ hung ác!

Lúc này, từng con Long Tượng từ trong rừng rậm từ từ đi ra!

Long Vương sau khi nhìn thấy những con Long Tượng này, trước tiên mày nhíu chặt, sau đó lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

"Tộc trưởng quả nhiên suy nghĩ chu toàn, sợ bản hoàng tìm không được người thích hợp, đặc biệt gọi tộc nhân của mình ra!" Lúc này, những con Long Tượng xung quanh lập tức xông về phía Long Viên!

"Vụ thảo!

Mẹ nó truy sai người rồi!" Long Viên mặt mày ngơ ngác nhìn bầy Long Tượng trước mắt, không nói chút đạo lý nào cả!

Rõ ràng là chọc giận Long Vương, chỉ vì Long Vương đứng trên vai hắn!

Chỉ thấy Long Vương lập tức lóe người đi, chỉ để lại một câu!

"Bầy Long Tượng trước mắt giao cho ngươi, bản hoàng đi tìm tộc trưởng Long Tượng tâm sự một chút!" Long Viên nghe vậy thì mặt mày lại ngơ ngác, Long Tượng nào mà không nói đạo nghĩa như Long Vương chứ!

Chương 200

Hơn nữa, Long Viên bây giờ cũng là tiểu đệ của Long Vương, vậy mà lại bị Long Vương vô tình vứt bỏ!

Long Vương không hề nghi ngờ thực lực của Long Viên, bầy Long Tượng này tuy trông vô cùng mạnh mẽ, nhưng trong mắt Long Vương, chúng cũng chỉ là đông về số lượng mà thôi!

Đối với Long Viên có kinh nghiệm chiến đấu phong phú mà nói, bầy Long Tượng này cũng chẳng là gì!

"Gầm...!" Theo một tiếng gầm lớn, Long Viên vạn trượng trong nháy mắt đứng sừng sững!

Long Vương thấy vậy, hờ hững nói: "Cố gắng đừng sát hại!" Lời Long Vương vừa dứt, thân hình hắn lóe lên, nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt Long Viên!

Lúc này, một con Long Tượng khổng lồ đang nhanh chóng tiếp cận nơi Long Viên đang đứng!

"Đạo hữu vội vội vàng vàng đi đâu vậy?" Đúng lúc này, một giọng nói chế nhạo tức thì truyền vào tai con Long Tượng!

Long Vương nhìn khu rừng của Long Tượng, không khỏi tán thán nói: "Không hổ là tộc trưởng của Long Tượng nhất tộc!" Chỉ thấy Long Tượng mặt đầy cảnh giác nhìn Long Vương, đôi tai to như lá chuối không ngừng phe phẩy!

"Đạo hữu là ai, tại sao lại ngăn cản bần đạo!" Long Vương nhìn thân thể đồ sộ của Long Tượng, vui mừng nói: "Bản hoàng có một chuyện nhỏ muốn thương lượng với đạo hữu!" Long Tượng nghe vậy, hờ hững nói: "Không biết đạo hữu có chuyện gì với bần đạo?"

Vẻ mặt cảnh giác của Long Tượng không hề giảm đi chút nào, khiến sắc mặt Long Vương trầm xuống, nói: "Bản hoàng muốn mượn vài tộc nhân của ngươi dùng một chút!" Long Tượng nghe vậy, không nói hai lời liền lao thẳng về phía Long Vương, Long Vương thấy thế không khỏi lộ ra một tia cười lạnh!

"Bành...!" Trong khoảnh khắc, nơi Long Vương vừa đứng lập tức bốc lên vạn trượng bụi trần!

Long Tượng đang định xoay người rời đi thì giọng nói trống rỗng của Long Vương lại một lần nữa xuất hiện!

"Đạo hữu đang vội sao?" Long Tượng lập tức ngây người, hắn nhớ rõ ràng cú va chạm vừa rồi đã trúng vào người Long Vương!

Tuy nhiên, lý tưởng thì đầy đặn, hiện thực lại tàn khốc!

Hiện thực tàn khốc nói cho Long Tượng biết, Long Vương không những không chết, mà còn không bị bất kỳ tổn thương nào!

"Đạo hữu có vẻ hơi nóng vội nhỉ!" Long Vương từ trong hư không chậm rãi bước ra.

Sau đó vung tay một cái, vạn trượng bụi trần tức thì lắng xuống!

Chỉ thấy nơi Long Tượng vừa va vào chẳng qua chỉ là một cây đại thụ, nhưng cây đại thụ đó đã bị húc gãy ngang lưng!

Long Tượng mặt mày ngơ ngác nhìn cây đại thụ trước mắt, cũng không hiểu tại sao Long Vương lại đặt một cây đại thụ trước mặt mình!

Móng sắt khổng lồ điên cuồng giẫm đạp mặt đất, Long Vương đang lơ lửng trên không chau mày!

"Đạo hữu, không ngại cân nhắc ý kiến của bản hoàng sao?

Bản hoàng cũng sẽ không làm gì tộc nhân của ngươi!" Lời Long

Vương vừa dứt, một tiếng gầm giận dữ lập tức vang vọng khắp trời đất!

Ngay sau đó liền thấy Long Tượng lại chuyển hướng, mặt đầy nộ ý nhìn Long Vương!

Nhìn Long Tượng dần dần rơi vào trạng thái cuồng bạo, trên mặt Long Vương không khỏi lộ ra một tia cười lạnh!

Đối với Long Tượng mà nói, đây không phải là vấn đề mượn tộc nhân, mà là vấn đề tôn nghiêm của Long Tượng!

Long Vương dẫn theo Long Viên xông thẳng vào lãnh địa Long Tượng, trong mắt Long Tượng, Long Vương chính là đến gây sự!

Theo từng tiếng voi gầm, sắc mặt Long Vương trong nháy mắt trở nên âm trầm!

Đối với kẻ chỉ biết dùng bản năng này, Long Vương đã mất hết kiên nhẫn, nếu đã như vậy, thì không cần phải nhiều lời nữa!

Sát ý trên người Long Vương như thủy triều, nháy mắt bộc phát!

Trong khoảnh khắc, chim thú trong vòng trăm dặm quanh Long Vương tức thì bay tán loạn!

Long Tượng đứng bằng hai chân, móng sắt vô tình nháy mắt liền giẫm về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, hai tay chấn động, chân lớn đạp mạnh, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo tức thì phun ra!

"Bành...!" Song quyền của Long Vương va chạm với móng sắt của Long Tượng, chỉ thấy tinh quang lóe lên, một luồng sức mạnh kinh khủng trong nháy mắt như thủy triều lan ra bốn phía!

Trong khoảnh khắc, rừng rậm trong phạm vi vạn dặm tức thì hóa thành mảnh vụn bay lả tả giữa trời đất!

Một vệt tinh quang lóe lên trước mắt Long Vương, ngay sau đó chỉ thấy hai chân Long Vương hơi khuỵu xuống!

"Ha...!" Theo một tiếng gầm giận dữ, thân thể khổng lồ của Long Tượng nháy mắt vừa lăn vừa lộn bay ra ngoài, trực tiếp đập xuống mặt đất cách đó ngàn dặm!

Trong khoảnh khắc, nơi Long Tượng rơi xuống, bụi trần cuồn cuộn, đại địa băng liệt!

Chỉ thấy thân hình Long Vương lóe lên, nháy mắt đã đến nơi Long Tượng vừa rơi xuống!

Long Vương nhìn bụi trần mù mịt, mày nhíu chặt lại!

Ngay sau đó, Long Tượng tức thì từ trong bụi trần xông ra!

Long Vương bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ có thể lóe người lùi về phía sau, nhưng Long Tượng lại cứ thế ép sát không buông!

Long Vương thấy vậy, ánh mắt trừng lên, chân lớn đạp mạnh trên không, nháy mắt dừng lại bước chân lùi về!

"Hôm nay bản hoàng sẽ cho ngươi kiến thức thế nào là long lực!" Lời Long Vương vừa dứt, bàn tay lớn nắm chặt, hai tay giữ chặt ngà voi của Long Tượng!

Chương 201

Dù vậy, khi Long Tượng va chạm, thân hình Long Vương vẫn khẽ rung lên!

Chỉ thấy Long Vương ngẩng đầu, một đạo thuật pháp tức thì bung ra, bao phủ hoàn toàn Long Tượng!

"Cút cho bản hoàng!" Một tiếng gầm giận dữ từ miệng Long Vương bộc phát ra, ngay sau đó chỉ thấy tứ chi của Long Tượng nháy mắt lơ lửng!

Long Vương hai tay chấn động, Long Tượng khổng lồ nháy mắt liền bị Long Vương quăng đi!

Trong khoảnh khắc, một đám mây bụi khổng lồ tức thì xuất hiện!

Long Tượng thảm hại đang định đứng dậy từ trong hố sâu, chân lớn của Long Vương đã lóe đến, trực tiếp đá vào đầu lâu của Long Tượng!

Long Tượng vừa mới đứng dậy theo một tiếng nổ lớn ầm ầm ngã xuống!

Trong nháy mắt, lực va chạm kinh khủng lan ra, giải phóng sức mạnh, mặt đất xung quanh Long Tượng càng trực tiếp nứt toác!

Ngay cả núi rừng cách đó vạn dặm cũng rung chuyển mấy lần, tức thì bầy chim bay tán loạn!

"Vụ thảo!

Động đất à?" Long Viên mặt mày ngơ ngác nhìn núi rừng xa xa, cảm nhận rõ ràng, sự rung chuyển của mặt đất truyền đến từ nơi đó!

Đúng lúc này, Long Viên đột nhiên phát hiện, phương hướng đó

chính là phương hướng Long Vương rời đi lúc đầu!

Long Viên suy nghĩ một chút, thân thể vạn trượng lại lần nữa ngồi xuống, khi Long Tượng xông đến, Long Viên đưa bàn tay lông lá đầy thịt ra tát một cái đẩy nó ra, vô cùng thảnh thơi!

"Không có một tên nào đánh được cả!" Long Viên càng chơi càng thấy nhàm chán, cuối cùng dứt khoát nhảy một cái, nháy mắt thoát khỏi vòng vây của bầy Long Tượng!

Rất nhiều Long Tượng nháy mắt chuyển hướng, đuổi theo Long Viên!

Long Viên sau khi thoát khỏi vòng vây, nháy mắt hóa thành hình dạng bình thường, linh hoạt xuyên qua khu rừng!

"Vụ thảo!

Mẹ nó làm cái gì thế?" Long Viên nhìn bãi đất trống không, mặt mày ngơ ngác nói.

Long Viên cũng không vội, tiếp tục đi về phía nơi mặt đất vừa rung chuyển!

Long Viên vừa rời đi không lâu, bầy Long Tượng liền đuổi đến, nhưng sau khi cảm nhận được uy lực kinh khủng trong đó, bầy Long Tượng này lập tức không dám manh động!

Long Vương nhìn Long Tượng trên mặt đất, lẩm bẩm nói: "Không phải là đánh chết rồi chứ?" "Đại ca...!" Đúng lúc này, Long Viên đột nhiên nhảy ra, sắc mặt Long Vương trong nháy mắt trở nên âm trầm, không nói hai lời liền đá một cước ra sau lưng!

"Bành...!" Long Viên vừa lao đến nháy mắt hóa thành một luồng sáng bay về phía vừa đến!

Nơi Long Viên rơi xuống chính là biên giới do một bầy Long

Tượng canh giữ!

Nhưng bầy Long Tượng nhìn thấy Long Tượng bay ra, nỗi sợ hãi trong lòng lại càng lớn, nhìn khu rừng mênh mông trống trải, cuối cùng quay đầu đi vào rừng!

Long Viên thấy vậy, không khỏi thở phào một hơi dài!

"Mẹ nó, dọa chết lão tử rồi!" Long Viên ngay sau đó lại lần nữa đi về phía nơi Long Vương đang ở, chỉ là lần này cẩn thận hơn rất nhiều, sợ lại chọc phải Long Vương!

"Chết... chết rồi?" Long Viên nhìn Long Tượng trong hố sâu, ngây ngốc nhìn Long Vương!

Chỉ thấy Long Vương xòe hai tay, nói: "Đừng nhìn bản hoàng, bản hoàng căn bản chưa dùng toàn lực!" Long Viên lập tức cảm thấy trên đỉnh đầu có một đám mây đen bay lơ lửng!

Thực lực của Long Vương mạnh đến mức nào, Long Viên đã tự mình trải nghiệm!

Đừng nói Long Vương chưa dùng toàn lực, Long Vương chỉ cần dùng ba phần thực lực để đánh Long Tượng cũng đã quá đủ!

Long Tượng tuy thân hình đồ sộ, sức mạnh cường đại, nhưng không có bất kỳ kỹ xảo tác chiến nào, hoàn toàn chỉ dựa vào một luồng sức mạnh man rợ!

"Đại ca, không dùng toàn lực, vậy dùng bao nhiêu?" Long Viên cẩn thận hỏi, chỉ thấy Long Vương sờ sờ cằm, vẻ mặt trầm tư, nói: "Ít hơn lúc đánh ngươi một phần!" Lời Long Vương vừa dứt, Long Viên lập tức bĩu môi, không còn gì để nói!

Nhưng đúng lúc này, Long Tượng từ từ tỉnh lại sau cơn hôn mê, khiến Long Viên lập tức vội vàng lùi về sau, mặt đầy cảnh giác nhìn Long Tượng!

“Mẹ nó, là người hay quỷ vậy?” Long Vương nghe giọng nói căng thẳng của Long Viên, nháy mắt liền hối hận quyết định đồng ý mang hắn rời khỏi đây lúc đầu!

“Long Tượng tộc trưởng, bản hoàng hỏi lại lần cuối, điều kiện của bản hoàng ngươi có đồng ý không?” Sát khí trong mắt Long Vương không hề che giấu, như đang nói cho Long Tượng biết, nếu không đồng ý thì bản hoàng chỉ có thể tự mình ra tay!

Long Tượng nhìn sắc mặt lạnh băng của Long Vương, lập tức cảm thấy một trận sợ hãi, vừa rồi hắn thậm chí còn cảm thấy mình đã chết!

“Đạo hữu, chuyện này không phải bần đạo có thể quyết định, nếu chỉ cần bần đạo, bần đạo có thể tùy ngươi rời đi!

Nhưng chuyện của tộc nhân bần đạo thì bần đạo không thể...!” Long Tượng chưa nói xong, Long Vương đã trực tiếp ngắt lời, nói: “Chuyện này bản hoàng lo liệu, ngươi chỉ cần triệu tập tộc nhân của ngươi là được!” Long Vương từ từ thu liễm sát ý trên người, vẻ mặt bình tĩnh nói, khiến Long Viên lập tức kinh ngạc, từ khi nào Long Vương lại dễ nói chuyện như vậy!

“Gầm...!” Long Tượng không nói hai lời, liền gầm lên trời một tiếng!

“Bản hoàng khuyên ngươi đừng giở trò khôn vặt, bản hoàng muốn giết ngươi dễ như trở bàn tay!” Lời Long Vương vừa dứt, thân thể đồ sộ của Long Tượng lập tức run lên, sau đó liền ngoan ngoãn hơn rất nhiều!

Long Vương thấy vậy, trên mặt liền lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng, lơ lửng trong hư không!

Chương 202

Sau một tuần trà!

"Ầm...!" "Ầm...!" "Ầm...!" Long Vương cảm nhận rõ ràng mặt đất đang rung chuyển dữ dội, sau đó chậm rãi mở mắt!

"Đến rồi!" Lời Long Vương vừa dứt, từng tiếng voi gầm nối tiếp nhau truyền vào tai mọi người!

Đúng lúc này, Long Tượng sau lưng Long Vương ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng, ngay sau đó từng con Long Tượng nhanh chóng chạy đến!

"Để chúng nó chạy mấy vòng trên mặt đất, mặt đất không nứt ra mới lạ!" Long Viên nhìn bầy Long Tượng đang dần đến gần, không khỏi đau lòng nói!

Long Vương nghe vậy nói: "Ngươi quên sức phá hoại của mình rồi à?" Long Viên mặt mày lúng túng gãi gãi sau gáy, khẽ nói: "Đó chỉ là một sai lầm thôi!" Tuy nhiên, Long Vương không quá để tâm đến tất cả những điều này, chỉ lặng lẽ chờ đợi từng con Long Tượng đang gầm rú kia!

Nhiều con Long Tượng sau khi nhìn thấy Long Vương và Long Viên, nháy mắt trở nên cảnh giác!

Long Vương thấy vậy, hờ hững nói: "Mấy ngày trước bản hoàng quả thực có đắc tội, xin chư vị đạo hữu lượng thứ!" Cách làm này của Long Vương giống hệt như kiểu đấm một cái rồi cho viên kẹo!

"Khụ khụ khụ...!" Long Vương thấy nhiều Long Tượng vẫn còn địch ý, Long Vương nghiêm túc ho khan mấy tiếng rồi nói: "Bản hoàng muốn từ đây mang đi hai vị đạo hữu!

Không biết hai vị đạo hữu nào nguyện ý?" Lời của Long Vương hoàn toàn như đá chìm đáy biển, không có bất kỳ hồi âm nào!

Long Vương thấy vậy, không khỏi chau mày, nói: "Bản hoàng sẽ không làm gì các đạo hữu, chư vị đạo hữu có thể yên tâm!

Đây đối với các ngươi cũng là một cơ duyên!" Long Vương nhìn bầy Long Tượng mặt không biểu cảm, lập tức không biết nên nói gì, dù sao bầy Long Tượng này thật sự dầu muối không vào!

"Long Viên!" Sự kiên nhẫn của Long Vương cuối cùng cũng bị mài mòn, sắc mặt dần dần âm trầm, tộc trưởng Long Tượng lập tức trong lòng run lên!

"Đạo hữu xin dừng bước, không bằng để bần đạo nói vài câu!" Tộc trưởng Long Tượng run rẩy nói, Long Vương thấy vậy, gật đầu nhẹ, sau đó Long Tượng liền bắt đầu niệm kinh!

Long Vương nghe mà không khỏi cảm thấy có chút đau đầu, Long Viên trực tiếp treo trên cây ngủ gật!

"Đạo hữu, bần đạo đã giúp ngài giải quyết xong rồi!" Ngay khi Long Vương đang lơ mơ buồn ngủ, Long Tượng cung kính nói, nháy mắt làm Long Vương, Long Viên tỉnh giấc!

"Xong rồi?" Long Vương mặt đầy nghi ngờ nhìn Long Tượng trước mặt, sau đó đi về phía trước Long Tượng! ...

Trong Bách Vạn Đại Sơn!

Ám Ảnh, Ngũ trưởng lão đứng song song, nhưng thân thể Ám Ảnh lại cô đọng hơn rất nhiều!

"Đã mấy ngày rồi, tại sao Long Vương đạo hữu vẫn chưa về?" Ám Ảnh mặt đầy lo lắng nhìn về phía chân trời, đúng lúc này, một luồng sáng lóe lên!

“Bản hoàng về rồi, hai người mấy ngày nay thế nào rồi?” Lời Long Vương vừa dứt, liền xuất hiện bên cạnh Ngũ trưởng lão, chỉ là bên cạnh Long Vương có thêm ba con yêu thú!

“Long Vương đạo hữu, đây là?” Ngũ trưởng lão ngây ngốc nhìn ba con yêu thú bên cạnh Long Vương, và khi Ngũ trưởng lão cảm nhận được khí tức trên người Long Viên, liền lộ ra vẻ kinh ngạc!

Long Vương nhếch miệng cười, nói: “Ba người này là ba vị đạo hữu bản hoàng tìm được khi du lịch thế giới này, chuẩn bị mang về Thiên Đình!” Ngũ trưởng lão nghe vậy không khỏi thở phào một hơi, nói: “Dọa chết bần đạo rồi!” Long Vương thấy vậy, hờ hững nói: “Không có gì, hai người nói chuyện thế nào rồi?” Ánh mắt Long Vương sáng rực nhìn Ám Ảnh, Ngũ trưởng lão trước mặt, khóe miệng thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười quỷ dị!

Nụ cười của Long Vương khiến Ám Ảnh, Ngũ trưởng lão lập tức rùng mình một cái, không nói hai lời liền lùi ra xa, Long Vương thấy vậy mới lộ ra một tia cười!

“Hai người có gì muốn nói không?” Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ám Ảnh, Ngũ trưởng lão, hai người nhìn nhau một cái, hờ hững nói: “Có thể gặp một lần, bần đạo (bản hoàng) đã mãn nguyện rồi!” Chỉ nghe Ám Ảnh, Ngũ trưởng lão đồng thanh nói, Long Vương thấy vậy, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, có lẽ đây chính là cái gọi là tri kỷ!

“Nếu đã như vậy, chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi, tính thời gian, Thần Đình cũng nên di dời xong cả rồi!” Lời Long Vương vừa dứt, sắc mặt Ám Ảnh đột nhiên thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Ngũ trưởng lão, nói: “Tuyệt đối đừng quên lời của bản hoàng!” Lời Ám Ảnh vừa dứt, chỉ thấy Ngũ trưởng lão gật đầu nhẹ, không có một câu nói thừa!

Ngay sau đó liền thấy giọng nói của Ám Ảnh dần dần tiêu tán giữa trời đất!

"Long Vương đạo hữu, đợi bản hoàng vạn năm, bản hoàng nhất định sẽ theo ngài chinh chiến thiên hạ!" Long Vương nghe vậy, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, dù Long Vương không biết Ám Ảnh và Ngũ trưởng lão đã giao ước với nhau chuyện gì!

Nhưng đối với Long Vương mà nói, những điều đó không quan trọng, chỉ cần tri kỷ của mình có thể vui vẻ là điều tốt nhất đối với Long Vương!

"Đi, bản hoàng đưa các ngươi đi lĩnh lược phong thái Hồng Hoang!" Lời Long Vương vừa dứt, chỉ thấy không gian trước mặt Long Vương lập tức xuất hiện những gợn sóng lăn tăn!

Ngay sau đó Long Vương hai tay chấn động, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo phun ra, bao bọc mọi người tại đây!

Chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, bóng dáng Long Vương và mọi người nháy mắt biến mất trong Hỗn Độn Châu!

"Đại ca cũng không biết chạy đi đâu rồi?" Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng đứng trên Thần Đình, mặt đầy oán giận nói, nhưng lại đổi lấy một cái tát của Nguyên Phượng!

"Đại ca khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ ngơi, cứ để đại ca thư giãn đi!" Đúng lúc này, không gian bên cạnh Nguyên Phượng đột nhiên rung động, sau đó một giọng nói tức thì truyền ra!

"Bản hoàng cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian, nhưng cũng phải có người để cho bản hoàng nghỉ ngơi chứ!" Lời Long Vương vừa dứt, một đoàn người nháy mắt xuất hiện bên cạnh Nguyên Phượng!

"Đại ca, huynh đi đâu vậy?" Đúng lúc này, Thủy Kỳ Lân đột nhiên nhìn thấy Long Viên sau lưng Long Vương, trong khoảnh khắc, một

luồng chiến ý từ trên người Thủy Kỳ Lân bộc phát ra!

Nhìn lại Long Viên sau lưng Long Vương, cũng là một vẻ mặt đầy chiến ý nhìn Thủy Kỳ Lân!

Long Vương thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi, may mà Chúc Long không ở đây!

Nhưng Long Vương vừa nghĩ xong chuyện này, một giọng nói nháy mắt xé rách hư không!

"Đại ca...!" Long Vương nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, một tay vỗ trán đau đầu!

Nguyên Phượng thấy vậy không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, sau đó nghiêm giọng quát: "Cút đến hư không mà đánh, dám làm hỏng một li một hào của Thiên Đình, bần đạo nhổ răng các ngươi!" Thủy Kỳ Lân nghe vậy, lập tức rùng mình một cái, cẩn thận nhìn Long Vương một chút, sau đó quát: "Hư không nhất chiến!" Chỉ thấy hai luồng sáng lóe lên, Thủy Kỳ Lân, Long Viên nháy mắt biến mất tại chỗ, hướng về hư không!

Chương 203

Ngay khi hai người vừa rời đi, một bóng người trong nháy mắt đã đến!

"Ồ...!" Chúc Long sau khi nhìn thấy Long Tượng, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên!

"Đại ca, hai vị đạo hữu này là ai?" Chúc Long tò mò nhìn hai đứa trẻ mập mạp sau lưng Long Vương!

"Là hai con Long Tượng bản hoàng tìm được khi du lịch sơn xuyên!" Lời Long Vương vừa dứt, Chúc Long lại tiếp tục đặt câu hỏi!

"Tại sao trên người chúng lại có không khí?" Lúc này Chúc Long giống như một người tò mò, một câu hỏi nối tiếp một câu hỏi!

Chỉ thấy sắc mặt Long Vương dần dần âm trầm, hờ hững nói: "Chúc Long, mấy ngày không gặp vấn đề của ngươi hình như nhiều lên không ít!" Chúc Long nghe vậy, lập tức rùng mình một cái, cẩn thận nói: "Đại ca, ta hỏi câu cuối cùng!

Thủy Kỳ Lân đạo hữu đi đâu rồi?" Lời Chúc Long vừa dứt, Long Vương nhếch miệng cười, nói: "Trong hư không!" Chỉ thấy chân lớn của hắn nháy mắt đá ra, Chúc Long lập tức hóa thành một luồng sáng lóe lên!

"Nguyên Phượng, chuyện bản hoàng giao cho muội làm thế nào rồi?" Nguyên Phượng nghe vậy, mày nhíu chặt, nói: "Chuyện thành lập Thiên Đình đã truyền đến vạn tộc, nhưng bần đạo sợ...!" Lời Nguyên Phượng đột nhiên dừng lại, mặt đầy lo lắng nhìn Long Vương!

"Không sao, nếu không muốn, thay bản hoàng ghi lại những chủng

tộc đó, đợi bản hoàng có thời gian sẽ đến thăm hỏi!" Long Vương nhìn hư không, vẻ mặt bình tĩnh nói, nhưng Nguyên Phượng vẫn bắt được một tia sát ý nhàn nhạt trong đó!

"Thay bản hoàng chăm sóc tốt hai vị đạo hữu này, bản hoàng cũng đi xem náo nhiệt!" Lời Long Vương vừa dứt, liền lóe người rời đi, hoàn toàn không cho Nguyên Phượng cơ hội mở miệng!

Nguyên Phượng thấy vậy cũng không biết nói gì, ngay sau đó liền dẫn Long Tượng đi vào trong Thiên Đình!

Lúc này trong hư không, sớm đã bị chiến ý nhuộm đẫm, Long Viên cũng đã khôi phục lại thân vượn hầu!

"Đạo hữu xin chỉ giáo!" Thủy Kỳ Lân với tư cách là Đại Địa Hoàng Giả, lễ nghi tự nhiên không thể thua, nếu không tuyệt đối không thể thiếu một trận đòn của Long Vương!

"Gầm...!" Một tiếng thú gầm nhảy mắt vang vọng cửu tiêu, ngũ hành chi lực hiện ra bao vây Thủy Kỳ Lân!

Một bước đạp ra, một luồng uy thế vương giả nhảy mắt bộc phát, ngay sau đó liền thấy một con Kỳ Lân uy phong lẫm lẫm lóe ra!

Hạ một giây! _Hai con thú nhảy mắt liền xông về phía đối phương!_ "Bành...!" Theo một tiếng nổ lớn, thần quang lóe lên, vạn thiên tinh thần tức thì ảm đạm, uy lực kinh khủng như thủy triều lan ra bốn phía!

"Mẹ nó, Thiên Đình của bản hoàng mới vừa thành lập!" Một tiếng gầm gừ nhảy mắt truyền vào tai Thủy Kỳ Lân, Long Viên, nhưng hai người đối với tiếng gầm của Long Vương lại không hề có bất kỳ phản ứng nào!

Long Vương thấy vậy, hai tay chấn động, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo phun ra!

“Phong...!” Một tiếng gầm giận dữ từ miệng Long Vương truyền ra, ngay sau đó liền thấy không gian tiến hành chồng chất, nháy mắt phong ấn hai người ở đây!

Đúng lúc này, Ngũ trưởng lão nháy mắt đến, nói: “Long Vương đạo hữu yên tâm, Thiên Đình không đơn giản như ngài nghĩ đâu!

Cho dù đạo hữu toàn lực một kích, cũng chưa chắc có thể làm hỏng một viên gạch một viên ngói trong đó!” Long Vương nghe vậy, lập tức mắt tròn miệng dẹt nhìn Ngũ trưởng lão, dù sao cú đánh mạnh nhất của Long Vương nhẹ đến mức nào, Long Vương vô cùng rõ ràng!

Ngay cả vạn thiên tinh thần trên cửu thiên, cũng không chịu nổi một kích của Long Vương!

Chỉ thấy Ngũ trưởng lão gật đầu nhẹ, nói: “Thiên Đình có thể là kiệt tác kiêu hãnh nhất trong đời tộc trưởng, nguyên nhân chủ yếu là vì trên người Long Vương đạo hữu có đại khí vận!” Long Vương nghe vậy, ánh mắt ngây dại nhìn Ngũ trưởng lão, lời của Ngũ trưởng lão khiến Long Vương cảm thấy lúc này như đang bay trong sương mù!

“Bành...!” Đúng lúc này, đòn tấn công của Thủy Kỳ Lân hai người điên cuồng oanh kích vào kết giới không gian do Long Vương thiết lập, Long Vương không khỏi chau mày!

Kết giới không gian là do lúc đầu chiến đấu với Đế Giang cảm ngộ được, sau đó nhờ Dương Mi Đại Tiên chỉ điểm mới thành hình!

Long Vương không ngờ lần đầu tiên sử dụng kết giới không gian lại là để làm chiến trường cho người khác!

“Long Vương đạo hữu, ngài thấy thực lực của hai người họ ai mạnh hơn một chút?” Ngũ trưởng lão nhìn Thủy Kỳ Lân, Long Viên

đang đánh nhau không thể tách rời, vẻ mặt tùy ý nói!

Long Vương nghe vậy, hờ hững nói: "Thủy Kỳ Lân thua rồi, quá nóng vội!

Nếu không phải tu vi của Long Viên bị ta áp chế, Thủy Kỳ Lân bây giờ đã nằm trên mặt đất rồi!" Ngũ trưởng lão nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, tuy Ngũ trưởng lão sớm đã biết Long Viên không tầm thường, nhưng thực lực mạnh mẽ của Long Viên đã vượt quá dự đoán của Ngũ trưởng lão!

Nhưng điều khiến Ngũ trưởng lão kinh ngạc hơn chính là thực lực của Long Vương!

Long Viên đã mạnh như vậy, thực lực của Long Vương lại sẽ mạnh đến mức nào!

Nghĩ đến đây, Ngũ trưởng lão mặt đầy kích động nhìn Long Vương!

Dù sao Long Vương càng mạnh mẽ, liền đại biểu cho Thiên Đình càng cường đại, hy vọng phục hưng của tộc Người Lùn cũng càng lớn!

Chỉ thấy Long Vương chau mày, không hề chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của Ngũ trưởng lão!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, nhìn theo ánh mắt của Long Vương, nhưng không nhìn ra bất kỳ vị trí nào!

"Hiền đệ, tấn công hạ bộ của nó!" Long Vương đột nhiên lớn tiếng hét với Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân không hề nghĩ ngợi, nháy mắt nâng chân đá ra!

Trong khoảnh khắc, thân thể Long Viên nháy mắt bay ngược ra ngoài!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, mắt tròn miệng dẹt nhìn Long Vương!

Trong mắt Ngũ trưởng lão, Long Viên muốn đánh bại Thủy Kỳ Lân quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ lại xảy ra một sự chuyển biến đầy kịch tính!

"...Làm sao có thể?" Long Viên mặt đầy kinh ngạc tự hỏi, đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng nháy mắt xuất hiện!

"Giết người hay là đang diễn kịch đấy?" Lời của Long Vương như sấm sét, vang vọng bên tai Long Viên hồi lâu!

Chương 204

Long Viên nghe vậy, hồi tưởng lại cảnh chiến đấu vừa rồi, Long Viên cũng nháy mắt biết mình sai ở đâu!

"Long Viên, tấn công sau lưng Thủy Kỳ Lân thử xem!" Truyền âm của Long Vương nháy mắt truyền vào tai Long Viên, khiến ánh mắt Long Viên lóe lên tinh quang, nâng quyền liền xông về phía Thủy Kỳ Lân!

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt!

Trong mắt Long Vương, hai người tuy mạnh, nhưng ít nhiều đều có một số khuyết điểm!

Những khuyết điểm này bây giờ có vẻ không lớn, nhưng đối với Thánh nhân mà nói, sai một ly đi một dặm!

Chỉ cần một sai lầm nhỏ, có thể sẽ phải chôn thân ở đây!

Chỉ thấy Long Viên ở trước mặt Thủy Kỳ Lân, sau đó, đột nhiên lóe người né tránh, liền đến sau lưng Thủy Kỳ Lân!

Ngay sau đó liền thấy Thủy Kỳ Lân như diều đứt dây, loạng choạng rơi xuống cách đó vạn dặm!

Nhưng Thủy Kỳ Lân sau khi rơi xuống đất cũng không hiểu tại sao mình đột nhiên ngã sấp mặt!

Chỉ thấy Long Vương mặt không gợn sóng nhìn cảnh này, Ngũ trưởng lão lại sớm đã ngây người!

Lời Long Vương vừa nói Ngũ trưởng lão nghe rõ mồn một, khiến Ngũ trưởng lão không khỏi nuốt nước bọt!

Chỉ thấy Long Vương lóe người đến, nháy mắt liền đến trước mặt hai người, hờ hững nói: "Hôm nay bản hoàng chơi với các ngươi!" Lời Long Vương vừa dứt, liền thấy đầu Thủy Kỳ Lân, Long Viên như cái trống bỏi, điên cuồng lắc!

Long Vương thấy vậy, hờ hững nói: "Hai người cùng lên đi!" Thủy Kỳ Lân, Long Viên nghe vậy, ánh mắt lập tức lóe lên tinh quang, sau đó nhìn nhau một cái!

Trong khoảnh khắc, hai người liền tạo thành thế gọng kìm ép sát về phía Long Vương!

Long Vương hai tay chấn động, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo phun ra!

Long Vương nháy mắt liền đến trên đầu Thủy Kỳ Lân, không nói hai lời, liền tát một cái vào cái đầu khổng lồ kia!

Trong chốc lát, không gian chấn động, ngay cả Ngũ trưởng lão khi cảm nhận được thực lực của Long Vương cũng không khỏi mắt tròn miệng dẹt!

Long Viên thấy vậy, không nói hai lời liền chuẩn bị bỏ chạy, chỉ thấy Long Vương nhếch miệng cười, Long Viên trong lòng la lớn: "Toang rồi!" "Bành...!" Sau một tiếng nổ lớn, liền thấy Long Viên như một con chó chết nằm bên cạnh Thủy Kỳ Lân, khiến hai người hiểu ra một đạo lý!

Chọc ai cũng được, tuyệt đối đừng chọc Long Vương!

Long Vương nhìn Thủy Kỳ Lân, Long Viên đang bất động trong hư không, nói: "Đứng dậy cho bản hoàng!" Long Vương thấy hai người không hề có động tác nào, quay sang vung tay một cái, hai thân thể to lớn nháy mắt liền bị hút về phía Long Vương!

"Thực lực của hai ngươi tuy mạnh, nhưng việc vận dụng sức

mạnh lại vô cùng kém cỏi!" ...

Long Vương như hòa thượng niệm kinh, dạy dỗ hai người một trận, nhưng hai người lại không dám có chút lơ là nào!

Ngược lại là Ngũ trưởng lão, trực tiếp dựa đầu vào ngủ, không hề để ý đến lời Long Vương nói!

Long Vương thấy vậy cũng không lấy làm lạ, không nói gì cả!

Nhưng khi Ngũ trưởng lão tỉnh lại thì phát hiện mình đã bị Long Vương phong tỏa trong không gian!

"Vụ thảo!

Long Vương đạo hữu không chơi kiểu này đâu!" Trong khoảnh khắc, từ trong hư không liền truyền ra một tiếng gầm giận dữ!

Lúc này Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Long Viên vừa về đến Thần Đình, Thủy Kỳ Lân, Long Viên còn khoa trương hơn, cả đường đi miệng không khép lại được!

"Đại ca, chúng ta làm vậy có phải đối với Ngũ trưởng lão hơi quá tốt không?" Lúc này trong Thiên Đình, Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Long Viên đứng trên đại điện, vẻ mặt đầy ý cười nhìn hư không!

Ngũ trưởng lão sau một tuần trà giãy giụa, cuối cùng cũng phá vỡ được phong tỏa của Long Vương, cả người thảm hại đi về!

"Long Vương!" Ngay sau đó liền thấy Ngũ trưởng lão gầm lên một tiếng giận dữ với Long Vương, trong chốc lát cả Thiên Đình đều nghe rõ mồn một!

Nhiều năm sau, bên ngoài Thiên Đình!

"Cung chúc Long Vương đạo hữu thành đế!" Trong chốc lát, rồng lượn chín tầng trời, phượng hót vang trời đất, tử quang lóe lên, dị tượng bên trời liên tiếp xuất hiện!

Đúng lúc này, Minh Hà lão tổ từ xa độn đến, nháy mắt liền đến trước cửa Thiên Đình!

"Cung chúc đạo hữu thành đế!" Chỉ thấy Long Vương vung tay một cái, đại môn Thiên Đình chậm rãi mở ra, trong chốc lát, kim quang vạn trượng, tiên vụ lượn lờ, tử khí từ trên cửu thiên rủ xuống!

Đợi kim quang tan đi, mọi người mắt tròn miệng dẹt nhìn bên trong Thần Đình, chỉ thấy từng cây cột vàng tỏa ra hỗn độn chi lực lơ lửng trên không, chống đỡ cả Thiên Đình to lớn!

Sau khi mọi người bước vào thiên môn, đập vào mắt liền là một cảnh cá bơi lội trong nước!

Chỉ là trên ao nước đó, thỉnh thoảng lại có từng đốm linh lực tỏa ra, những con cá đó còn kinh khủng hơn, trên người lại có một tia không khí!

Tuy tia không khí đó vô cùng yếu ớt, nhưng vẫn khiến mọi người kinh ngạc!

"Cung tạ chư vị đạo hữu không quản vạn dặm xa xôi đến đây!" Chỉ thấy Long Vương vung tay một cái, làm lễ đáp lại, nhiều Thánh nhân dưới chân Long Vương vội vàng cúi chào!

Chỉ cần là người của Hồng Hoang, liền vô cùng rõ ràng chiến lực của Long Vương, Đạo Tổ Hồng Quân không ra, liền không ai có thể ngăn cản bước chân tiến lên của Long Vương!

Nhưng có một số chủng tộc cho rằng, Long Vương tái lập Thiên Đình là đang khiêu khích Đạo Tổ Hồng Quân, hoàn toàn là đang tìm chết, nên có rất nhiều chủng tộc không đến!

Chương 205

Long Vương vung long bào, hờ hững nói: "Chư vị đạo hữu mời ngồi, hôm nay là ngày Thiên Đình thành lập, chư vị đạo hữu không cần câu nệ, cứ thoải mái uống!" Lời Long Vương vừa dứt, Ngũ trưởng lão nháy mắt hóa thành một luồng sáng rơi vào chỗ ngồi, nhưng hai vị trí dưới tay Long Vương lại không ai dám ngồi!

"Nữ Oa đạo hữu đến!" Đúng lúc này, dáng người thướt tha của Nữ Oa lập tức hiện ra trong tầm mắt mọi người, khiến mọi người có mặt trong nháy mắt đều ngây người!

Long Vương thấy vậy, giả vờ nghiêm túc ho khan một tiếng, mọi người mới phản ứng lại là mình đã thất thố!

"Cung chúc Long Vương đạo hữu xưng đế!" Nữ Oa nhẹ nhàng di chuyển gót sen, trong nháy mắt đã đến dưới long ỷ, Long Vương thấy vậy, hờ hững nói: "Đa tạ Nữ Oa đạo hữu có thể đến, mời ngồi!" Sau khi Long Vương thông cáo Hồng Hoang việc thành lập Thiên Đình, Địa Phủ cũng rõ ràng, chỉ là Thập Nhị Tổ Vu không thể rời khỏi Địa Phủ, liền chỉ có thể sai tiểu quỷ đến!

Tây Vương Mẫu sau khi biết tin này, mang theo rất nhiều bàn đào đến, đến lúc này hai vị trí dưới tay Long Vương mới có người ngồi!

Nhưng Hạo Thiên khi nghe tin này, suýt nữa không tức điên, tại chỗ một ngụm máu tươi từ miệng Hạo Thiên phun ra!

Tiệc lớn của Thiên Đình kéo dài mấy năm mới đến hồi kết, đúng lúc này, một tiếng voi gầm lập tức truyền đến, ngay sau đó liền có hai con Long Tượng đạp mây lành đến!

"Chư vị đạo hữu, hôm nay bản hoàng cũng mượn hoa dâng Phật, đây là bàn đào do Dao Trì đạo hữu tặng cho bản hoàng, bản hoàng

mời chư vị đạo hữu cùng thưởng thức!" Lời Long Vương vừa dứt, mọi người có mặt trong nháy mắt sôi trào, dù sao đối với họ mà nói đây là phúc trời ban!

Các tộc trưởng vạn tộc tuy đều có tu vi Chuẩn Thánh, nhưng vẫn không có tư cách tham gia Bàn Đào thịnh hội do Tây Vương Mẫu tổ chức!

Cách làm của Long Vương lúc này cũng càng khiến người của vạn tộc càng thêm yêu mến Long Vương!

Long Vương nhẹ nhàng gật đầu, ngay sau đó chỉ thấy Tây Vương Mẫu mặt đầy ý cười nhìn Long Vương!

Long Vương nâng cao chén rượu, không nói một lời, trực tiếp uống cạn rượu trong chén, Tây Vương Mẫu thấy vậy, tay áo che mặt, cũng uống cạn rượu trong chén!

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ngay sau đó chỉ thấy Long Vương bấm tay một cái, một đạo pháp lực bắn ra, rơi vào trước mặt Long Tượng!

"Thiên Đình mới lập, bản hoàng tuyên bố, thiên môn sẽ do Long Tượng trấn thủ!" Lời Long Vương vừa dứt, một đạo hà quang hạ xuống, rơi vào trên người Long Tượng, vạn thiên khí vận như cự long bay lượn trên không trung Thiên Đình!

"Chúc Long, Thủy Kỳ Lân, Long Viên, Ám Ảnh đảm nhiệm Tứ Đại Thiên Vương của Thiên Đình, bảo vệ Thiên Đình ta một đời phồn hoa!" "Tạ đại ca!" Ba người bay đến, nhìn nhau một cái, vẻ mặt cung kính nói!

Tuy Ám Ảnh không đến, nhưng nếu Long Vương đã điểm danh sắc phong, tự nhiên cũng không có gì để nói!

Trải qua nhiều năm, tiệc lớn của Thiên Đình cuối cùng cũng kết

thúc, bóng dáng Long Vương lại lóe lên biến mất, ngay cả Nguyên Phượng cũng không biết Long Vương đi đâu!

Trong thời gian diễn ra tiệc lớn của Thiên Đình, Tây phương nhị thánh cuối cùng cũng đến núi Côn Luân, một đoàn mười người vẻ mặt nghiêm túc nhìn đối phương!

"Long Vương thành lập Thiên Đình, lúc này khí vận trời đất đều bị Long Vương nắm giữ, không biết chư vị đạo hữu có biện pháp nào không?" Trong lúc nói chuyện, trong mắt Hạo Thiên lập tức lóe lên một tia hung ác, trong mắt Hạo Thiên, vạn vật trời đất nên tôn hắn làm chủ, bây giờ lại đổi thành Long Vương!

"Hạo Thiên sư đệ, có biết Lão sư khi nào đến không?" Thông Thiên Giáo Chủ mặt không biểu cảm nói, nhưng lại hỏi ra vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn hỏi!

ạo Thiên nghe vậy, hờ hững nói: "Lão sư không có ý định đến, ý của Lão sư là để bần đạo thành lập Thiên Đình!

Trăm năm đã qua, chuyện này cũng nên đẩy nhanh tiến độ!" Mọi người nghe vậy, lập tức rơi vào trầm mặc, ánh mắt hư vô mờ mịt không biết đang nghĩ gì!

"Mấy vị đạo hữu, bần đạo muốn thành lập Thiên Đình tại Tam Thập Tam Thiên, nơi Thiên Đình lúc đầu!" Mọi người nghe vậy, lập tức vẻ mặt nghiêm túc, dù sao nơi đó đã bị Long Vương phá hủy không còn lại bao nhiêu!

"Mấy vị đạo hữu, bần đạo biết các đạo hữu đang lo lắng điều gì, bây giờ là lúc phá rồi lập lại!" Ánh mắt Hạo Thiên sáng rực nhìn tất cả mọi người có mặt, mọi người lúc này lại vẻ mặt trầm tư!

Dù sao tất cả mọi người đều biết, chỉ bằng một mình Long Vương liền có thể quét ngang tất cả mọi người ở đây!

“Chư vị đạo hữu có thể yên tâm, khi cần thiết, bần đạo sẽ cầu xin Lão sư giúp đỡ!” Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, lập tức lên tiếng, nói: “Đạo hữu đã nói như vậy, bần đạo có thể nào trì hoãn!” Lời Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, Chuẩn Đề lập tức phụ họa nói: “Không sai, Thông Thiên đạo hữu nói rất đúng!” Chỉ thấy sắc mặt Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên âm trầm xuống!

Hai người phòng trước phòng sau vẫn bị Thông Thiên Giáo Chủ và Tây phương nhị thánh chiếm tiên cơ!

Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm nhìn chằm chằm Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ lại vẻ mặt bình tĩnh!

“Hai vị sư huynh không biết có ý kiến gì không?” Hạo Thiên thấy Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn không có biểu hiện gì, liền nhìn hai vị sư huynh!

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy không còn đường lui, Thái Thanh Lão Tử vung tay áo, ba ngàn sợi tóc bạc bay theo gió, một giọng nói chấn động lòng người truyền ra!

“Hạo Thiên sư đệ vì trời đất làm một phen công đức, bần đạo sao có thể thoái thác?” Lời Thái Thanh Lão Tử vừa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng phụ họa nói: “Sư huynh nói rất đúng, bần đạo mọi chuyện đều nghe theo sự sắp xếp của Hạo Thiên sư đệ!” Hạo Thiên nghe vậy không khỏi nhếch miệng cười toe toét, nói: “Đa tạ chư vị đạo hữu hết lòng tương trợ!” Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ, Tây phương nhị thánh sau khi nghe lời của Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại lộ ra một tia cười lạnh, dù sao ba người vô cùng rõ ràng hai người kia đang tính toán gì!

Bây giờ lấy lòng Hạo Thiên, để có thể có được nhiều lợi ích hơn, nhưng hai người cũng quá không coi Thông Thiên Giáo Chủ và Tây

phương nhị thánh ra gì rồi!

"Nếu đã như vậy, vậy thì xin mời chư vị đạo hữu giúp bần đạo tái lập Tam Thập Tam Thiên Thiên Đình!" ...

"Chư vị đạo hữu, bản hoàng đến rồi!" Chỉ thấy Long Vương xách mấy bình rượu chậm rãi đi về phía Địa Phủ, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng!

"Chúc mừng Long Vương đạo hữu xưng đế!" Đế Giang là người đầu tiên xông ra từ Địa Phủ, chỉ vì trong tay Long Vương xách rượu ngon!

Sau một tuần trà, tất cả mọi người đều đến, ngay cả Bình Tâm nương nương cũng chậm rãi bước ra!

Long Vương vung tay một cái, từng chiếc bàn ghế nháy mắt xuất hiện trong đại điện Địa Phủ, sau đó từng món ngon vật lạ hiện ra từ hư không!

"Bản hoàng biết chư vị đạo hữu không thể rời khỏi Địa Phủ, Thiên Đình tái lập, các vị cũng không tiện đến, bản hoàng liền mang món ngon đến đây, cùng chư vị đạo hữu chia sẻ!" Tức thì, trong Địa Phủ tràn ngập một tia vui mừng, ngay cả tiểu quỷ làm việc trong Địa Phủ, Long Vương cũng ban thưởng rất nhiều rượu ngon!

Đúng lúc này, Long Vương vỗ tay một cái, bàn đào do Tây Vương Mẫu tặng liền hiện ra, sau đó lật tay một cái, mười hai quả bàn đào khổng lồ nháy mắt xuất hiện!

Trong chốc lát, trong Địa Phủ tiên khí lượn lờ, tử khí rủ xuống, kim liên trào dâng, các loại dị tượng hiển hóa!

"Bàn...

Bàn đào!" Đế Giang mắt tròn miệng dẹt nhìn bàn đào khổng lồ trước mắt, tuy đã có nghe qua, nhưng hôm nay tận mắt thấy mới biết

được sự chấn động của nó!

Chương 206

Hậu Thổ nương nương chau mày, nói: "Long Vương đạo hữu, có phải hơi quá quý trọng rồi không?" Long Vương xua tay, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Thập Nhị Tổ Vu, nói: "Bản hoàng với tư cách là Phong Đô Đại Đế, lại chưa làm được chuyện gì cho Địa Phủ, bàn đào coi như là bản hoàng bồi lễ cho các vị!" Thập Nhị Tổ Vu gật đầu nhẹ, cũng không từ chối nữa!

"Đa tạ sự ban tặng của Long Vương đạo hữu!" Đế Giang nâng chén nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ cảm kích, dù sao Long Vương vì Thập Nhị Tổ Vu đã lo lắng không ít!

Trước có cơ duyên thành Thánh của Hậu Thổ, sau có xả thân cứu Tổ Vu, bất kể chuyện gì, Thập Nhị Tổ Vu đều khó có thể báo đáp!

Địa Phủ sau vạn năm phát triển, mọi thứ đều đã đi vào quỹ đạo, cũng vì vậy, Thập Điện Diêm La cũng nhàn rỗi, cả ngày không có việc gì làm!

"Long Vương đạo hữu, bần đạo muốn hỏi đạo hữu một chuyện!" Ánh mắt Đế Giang sáng rực nhìn Long Vương, Long Vương nghe vậy, vẻ mặt ngẩn ra, nói: "Không biết đạo hữu có chuyện gì?" "Là muốn hỏi một chuyện giải trí, Địa Phủ đã đi vào quỹ đạo, bần đạo và mọi người nhàn rỗi không có việc gì, nên muốn hỏi một số chuyện giải trí!" Long Vương nghe vậy, cười một tiếng, nói: "Bản hoàng suýt nữa quên mất chuyện này!

Thiên Đình đã lập, đợi bản hoàng ghi Địa Phủ vào Thiên Đình, chư vị đạo hữu liền có thể tự do ra vào Địa Phủ!" Ngay sau đó liền thấy Thập Nhị Tổ Vu mắt tròn miệng dẹt nhìn Long Vương, trên mặt viết đầy vẻ khó tin!

“Long Vương đạo hữu, lời ngài nói có thật không?” Dù vậy, Bình Tâm nương nương vẫn không mất đi sự bình tĩnh, nhanh chóng hồi phục lại từ trong chấn kinh!

Long Vương lúc này lại rơi vào bối rối, ngập ngừng nhìn Bình Tâm nương nương!

“Long Vương đạo hữu có lời cứ nói thẳng!” Long Vương thấy vậy, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Địa Phủ một khi đã ghi vào Thiên Đình, vận mệnh của Địa Phủ liền liên hệ với Thiên Đình!” Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy, lập tức rơi vào bối rối, dù sao Địa Phủ là đạo trường do Bình Tâm nương nương khổ cực tạo dựng!

Bình Tâm nương nương mỉm cười, nói: “Bần đạo lập Địa Phủ chẳng qua là để thu nhận du hồn trời đất, quy thuộc về ai thì có ý nghĩa gì!” Long Vương nhìn vẻ mặt phóng khoáng của Bình Tâm nương nương, lập tức không biết nên làm thế nào cho phải!

Địa Phủ độc lập, nhiều khí vận sẽ thuộc về Bình Tâm nương nương, nhưng một khi quy về Thiên Đình, khí vận của Địa Phủ sẽ bị Thiên Đình chia đi một nửa!

“Bình Tâm đạo hữu, chuyện này liên quan đến vận mệnh của Địa Phủ, đạo hữu xin hãy suy nghĩ kỹ!” Lời Long Vương vừa dứt, Bình Tâm nương nương hờ hững nói: “Hôm nay không nhập Thiên Đình, ngày sau Hạo Thiên liền sẽ lấy việc này uy hiếp, đến lúc đó, bần đạo có dư địa phản kháng không?” Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, dù sao Bình Tâm nương nương nói rất có lý!

“Chư vị đạo hữu có ý kiến gì không?” Long Vương nhìn Đế Giang và mọi người, vẻ mặt nghiêm túc nói, khiến mười một Tổ Vu còn lại trong chốc lát cũng không biết nên đi đâu về đâu!

“Ai...!” Đế Giang thở dài một hơi, nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì cứ theo lời tiểu muội, quy nhập Thiên Đình!” Long Vương thấy vậy,

cũng không còn gì để nói, dù sao Địa Phủ quy nhập Thiên Đình là chuyện tất yếu!

Long Vương lật tay một cái, thiên lục nháy mắt hiển hóa, thiên lục là do khí vận trời đất hiển hóa ra, khi Thần Đình thành lập, cuốn lục này đã hiển hình!

Chỉ thấy linh bút trong tay Long Vương vung lên hư không một trận bút tẩu long xà, nhưng Bình Tâm nương nương lại cảm giác được gông xiềng thiên đạo trên người đang dần dần tiêu trừ!

"Phá...!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của Long Vương, Bình Tâm nương nương lập tức cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm đi rất nhiều, không còn cảm giác bị trói buộc nữa!

Trên núi Côn Luân cách đó trăm vạn dặm!

Tam Thanh, Tây phương nhị thánh đột ngột mở mắt, từng điểm sát ý tức thì oanh vỡ hư không!

"Khí vận của Địa Phủ phân tán rồi!" Trong nháy mắt trời đất lại quy về bình tĩnh, nhưng tại nơi Thiên Đình lúc đầu, một tòa kiến trúc hùng vĩ lại lần nữa mọc lên từ mặt đất, chỉ là so với Thần Đình của Long Vương, hoàn toàn là tiểu vu thấy đại vu!

Bị kinh động, Tây phương nhị thánh, Tam Thanh lập tức hóa thành một luồng sáng hướng về Tam Thập Tam Thiên!

Long Vương lật tay một cái, linh lục, linh bút trong tay lặng lẽ biến mất, sau đó cười nói: "Chúc mừng chư vị đạo hữu giành lại tự do!" Nhưng sắc mặt Long Vương đột nhiên thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thập Nhị Tổ Vu, nói: "Các ngươi đã không còn là Tổ Vu, tuyệt đối đừng tiếp cận địa bàn của Vu tộc, nếu không thiên đạo không dung!" Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy, mắt tròn miệng dẹt nhìn Long Vương, không hiểu tại sao Long Vương lại biết được cách này!

“Vu tộc tuy là gốc gác của mấy vị đạo hữu, nhưng xin đạo hữu đừng quên, Thập Nhị Tổ Vu đã chết, thiên hạ không còn Tổ Vu nữa!” Lúc này sắc mặt Long Vương vô cùng nghiêm túc, thậm chí có chút âm trầm, tuy khí tức của Đế Giang và mọi người đã bị thay đổi, nhưng bản chất vẫn là Tổ Vu của Vu tộc!

Một khi đến gần Vu tộc, khí tức Vu tộc trên người sẽ hoàn toàn bùng nổ, lúc đó, Long Vương cũng không có sức cứu vãn!

Đế Giang thấy vậy, đôi mày nhíu chặt từ từ giãn ra, nói: “Bần đạo nhất định sẽ trông chừng các đệ muội, xin Long Vương đạo hữu yên tâm!” Long Vương nghe vậy, sắc mặt mới dần dần hòa hoãn, sau đó liền cáo biệt mọi người rời đi!

“Các ca ca, nhất định phải ghi nhớ lời nhắc nhở của Long Vương đạo hữu!” Bình Tâm nương nương vẻ mặt nghiêm túc nhìn mọi người có mặt, Đế Giang và mọi người thấy vậy gật đầu nhẹ!

“Hạo Thiên sư đệ, Thiên Đình thành lập thế nào rồi?” Lưu quang lóe lên, Tam Thanh, Tây phương nhị thánh đến!

“Sư huynh!” Hạo Thiên sau khi nhìn thấy người, vẻ mặt cung kính bái lạy năm người!

“Hạo Thiên sư đệ không lâu sau sẽ là Thiên Hạ Chi Chủ, lại bái ta có chút tổn thọ bần đạo!” Thái Thanh Lão Tử chau mày, vẻ mặt bình tĩnh nói, các Thánh nhân có mặt cũng vội vàng gật đầu!

Hạo Thiên thấy vậy, hờ hững nói: “Mấy vị đạo hữu đều là sư huynh của bần đạo, bần đạo một ngày chưa thành đế, liền vẫn là sư đệ của mấy vị sư huynh!” Thái Thanh Lão Tử thấy vậy, vẻ mặt vui mừng gật gật đầu, sau đó nói: “Hạo Thiên sư đệ, định khi nào tuyên bố Thiên Đình tái lập!” Lời Thái Thanh Lão Tử vừa dứt, sắc mặt Hạo Thiên đột nhiên âm trầm xuống!

“Đạo hữu cho rằng ta nên làm thế nào?” Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi bước ra, nói: “Hạo Thiên sư đệ, muốn lập uy, thủ đoạn phải cứng rắn!” Hạo Thiên nghe vậy, lật tay một cái, pháp lực toàn thân cuộn trào, thân hình lóe lên, lập tức đứng trên hư không!

“Hồng hoang vạn vật, bần đạo hôm nay tuyên bố, Thiên Đình tái lập, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!” Sát ý như thủy triều, nháy mắt liền lan ra bốn phía, trong chốc lát mây đen che mặt trời, sấm sét vang trời!

Long Vương đang lơ lửng trên Huyết Hải vừa hay thấy được cảnh này, nghe Hạo Thiên lập Thiên Đình không khỏi lộ ra một tia chế nhạo!

Hạo Thiên dù có thành lập Thiên Đình, trong tay cũng không có người nào để dùng!

Thiên Đình mới lập, chức vị rất nhiều, đối với Ngũ Thánh mà nói là một miếng thịt béo bở!

Những người này nhất định sẽ vì chuyện chức vị mà đại đả xuất thủ!

Đến lúc đó, dù Tứ Hải Long Vương có đi theo Hạo Thiên cũng không thể gây ra sóng gió gì lớn!

Hạo Thiên thân ảnh vừa mới hạ xuống, Thái Thanh Lão Tử liền lóe người đến, mặt đầy ý cười nhìn Hạo Thiên!

“Đạo hữu không biết có chuyện gì?” Hạo Thiên vẻ mặt bình tĩnh nhìn Thái Thanh Lão Tử, Thái Thanh Lão Tử nghe vậy, hờ hững nói: “Hạo Thiên đạo hữu đối với sự giúp đỡ của bần đạo có hài lòng không?” Đôi mắt sâu thẳm của Thái Thanh Lão Tử lập tức lóe lên một tia tinh quang, trên mặt thỉnh thoảng lại lộ ra từng điểm cười!

Không hiểu tại sao, Hạo Thiên gật đầu nhẹ, nhưng nụ cười của

Ngũ Thánh lại càng rạng rỡ hơn!

"Nếu đã như vậy, vậy chức vị của Thiên Đình không biết đạo hữu chuẩn bị phân chia thế nào?" Lời Thái Thanh Lão Tử vừa dứt, Hạo Thiên mới phản ứng lại, sau đó trong lòng thầm mắng: "Quả nhiên là lão hồ ly!" Dù vậy, Hạo Thiên cũng không dám lộ ra bất kỳ vẻ bất mãn nào, dù sao vừa mới nói lời tàn nhẫn!

Nếu lúc này đắc tội Ngũ Thánh, vậy không khác gì tìm chết!

Chương 207

"Chức vị của Thiên Đình đương nhiên thuộc về các vị đạo hữu!" Cũng chính vì vậy, sau này khi Long Vương đến thăm Thiên Đình, không ai ra mặt cho Hạo Thiên!

Thái Thanh Lão Tử nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt!

"Bần đạo và mọi người ở đây đa tạ Hạo Thiên Đế!" Ngũ Thánh lập tức lộ ra vẻ cung kính, khiến Hạo Thiên trong lòng sướng rơn một phen!

Đúng lúc này, Tây phương nhị thánh chậm rãi bước ra, nói: "Hạo Thiên Đế nhiều ngày vất vả tất mệt mỏi, xin mời đến Côn Luân nghỉ ngơi một lát!" Hạo Thiên nghe vậy gật đầu nhẹ, sau đó hóa thành một luồng sáng lóe lên biến mất!

Về phần Ngũ Thánh muốn làm gì, không cần đoán cũng có thể biết!

"Chư vị đạo hữu, bây giờ chúng ta có nên thương lượng nên phân phối chức vị như thế nào không!" Chuẩn Đề mặt đầy ý cười nhìn Thái Thanh Lão Tử!

Đúng lúc này, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn thay đổi, hờ hững nói: "Chuyện này hình như không có quan hệ gì với Tây phương nhị thánh cả!" Chỉ là lời Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi đi ra trước mặt mọi người!

"Lời này của Nguyên Thủy Thiên Tôn sai rồi, Tây phương nhị thánh và bần đạo đều là sư xuất đồng môn, ngươi bài xích họ như vậy không sợ Lão sư trách tội sao?" "...!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức trở nên á khẩu không biết nên trả lời thế nào, cuối cùng dứt khoát

vung tay áo, trực tiếp đứng sau lưng Thái Thanh Lão Tử!

Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng rõ ràng, nếu Tây phương nhị thánh bị hai người này bài xích đi, vậy người tiếp theo phải đi chính là mình!

Thay vì như vậy, không bằng thí xe giữ soái, mới có một đường sinh cơ!

Thái Thanh Lão Tử thấy vậy, chau mày, hờ hững nói: "Nếu sư đệ đã lên tiếng, bần đạo còn có thể nói gì?

Nhưng hai người chỉ có thể đại biểu cho một thế lực, nên chức vị chỉ có thể phân theo một người!" Thái Thanh Lão Tử nói rất đại nghĩa lẫm liệt, nhưng khi Tây phương nhị thánh đồng ý, Thông Thiên Giáo Chủ lại mở miệng!

"Đại sư huynh, lời này có chút không đúng rồi!

Nếu ở đây có năm vị Thánh nhân, tại sao Tây phương nhị thánh chỉ có thể nhận được một phần chức vị?" Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ viết đầy vẻ khiêu khích, lúc này sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên vô cùng âm trầm, phảng phất như tùy thời đều có thể bộc phát!

Thái Thanh Lão Tử sau khi nghe câu nói này, khuôn mặt già nua cũng khẽ run rẩy, dần dần trở nên méo mó!

"Không biết Thông Thiên Giáo Chủ có ý kiến gì hay?" Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ nhếch miệng cười, nói: "Chính như đại sư huynh đã nói, hai người chỉ có thể đại biểu cho một thế lực!

Nhưng đạo hữu có thể lựa chọn giao phần còn lại cho một trong ba người bần đạo!" Ánh mắt Thông Thiên Giáo Chủ mang theo hàn quang nhìn Tây phương nhị thánh trước mặt!

Tây phương nhị thánh lập tức lĩnh ngộ ý của Thông Thiên Giáo

Chủ, chỉ là trong lòng nảy sinh một nghi vấn lớn!

Tuy nhiên, Thái Thanh Lão Tử lúc này cũng không còn gì để nói, chỉ có thể âm trầm nói: "Thiện!" "Thông Thiên Giáo Chủ quả nhiên tính toán hay, ngay cả bần đạo cũng bị tính kế vào!" Tuy nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, lại không có bất kỳ lời nào!

"Tây phương nhị thánh, bần đạo khuyên các ngươi suy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói, nếu không...!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn, thánh uy thật lớn a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt lời, Thông Thiên Giáo Chủ liền cất giọng đầy mỉa mai.

Khuôn mặt già nua của Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức trở nên đen kịt như bị lửa thiêu.

"Hai vị đạo hữu cứ yên tâm, bần đạo tin rằng đại sư huynh chắc chắn sẽ không ngồi yên không quản!" "Đại sư huynh ư?" Thông Thiên Giáo Chủ nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng.

Dù Thái Thanh Lão Tử muốn ra tay, cũng không dám ra tay nữa.

Là thủy tổ Nhân giáo, ngài tuyệt đối không cho phép anh danh một đời bị hủy hoại vì chuyện nhỏ nhặt này, chỉ có thể gật đầu nhẹ.

"Đạo hữu yên tâm, nếu có kẻ nào dám giở trò, bần đạo tuyệt đối sẽ không dung thứ!" Nhưng ánh mắt của Thái Thanh Lão Tử lại tràn đầy sát ý, cũng là để cảnh cáo Tây Phương Nhị Thánh.

Tây Phương Nhị Thánh thấy vậy, nhìn nhau cười thầm.

Rốt cuộc, đến kẻ ngốc cũng nhìn ra được, Tam Thanh đã phân gia rồi.

"Khụ khụ khụ…!" "Chư vị đạo hữu, bần đạo nhất thời cũng không biết nên lựa chọn thế nào, hay là chúng ta cứ phân chia quả vị trước đã?" Tây Phương Nhị Thánh thấy rõ cục diện, liền muốn nắm

quả vị trong tay.

"Hừ…!" Ba tiếng hừ lạnh tức thì truyền đến, khiến Tây Phương Nhị Thánh bất giác rùng mình một cái, không dám giở trò khôn vặt nữa.

"Ba vị đạo hữu, việc này vô cùng trọng đại, xin cho phép hai người bần đạo thương lượng một phen!" Tây Phương Nhị Thánh thấy không thể đoạt được quả vị vào tay, liền chuẩn bị tìm cách khác để mưu cầu lợi ích lớn hơn.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn hận không thể đè Thông Thiên Giáo Chủ xuống đất mà chà đạp.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ không nhúng tay vào, kẻ được lợi cuối cùng chắc chắn là Thái Thanh Lão Tử và gã.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ sao có thể để gian kế của gã được như ý!

Sau một tuần trà.

"Không biết hai vị đạo hữu đã thương lượng xong chưa?" Ánh mắt Thái Thanh Lão Tử sáng rực nhìn Tây Phương Nhị Thánh trước mặt, thánh uy vô hình từ từ lan tỏa.

Tây Phương Nhị Thánh cảm nhận được điều đó, không khỏi nhíu chặt mày.

Chỉ thấy hai người nhìn nhau một cái, Chuẩn Đề liền đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, nói: "Bần đạo muốn tặng quả vị của mình cho đạo hữu!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, trên mặt tức thì lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Tây Phương Nhị Thánh, các ngươi đang tìm chết!" Một luồng sát khí bỗng nhiên bùng phát từ trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngay sau đó, gã lật tay, pháp lực toàn thân cuộn trào, vung quyền lao về phía Tây Phương Nhị Thánh.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi quên đại sư huynh rồi sao?" "Đại sư huynh vừa mới nói, nếu có kẻ nào dám uy hiếp hai vị đạo hữu, đại sư huynh tuyệt đối sẽ không tha!" Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, sát ý trên người tựa như thủy triều, lập tức ập về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thái Thanh Lão Tử thấy vậy, chỉ có thể trầm giọng quát: "Sư đệ, quay về đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời này, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thông Thiên Giáo Chủ, ngươi…" Thông Thiên Giáo Chủ cười tủm tỉm nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng vì có Thái Thanh Lão Tử ở đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám làm gì.

Chương 208

Quyết định này của Tây Phương Nhị Thánh rõ ràng là cố ý.

Họ muốn mối quan hệ giữa Tam Thanh tan vỡ, không muốn để lợi ích giữa họ bị mất cân bằng, kẻ yếu hơn lại được nhiều hơn.

So với Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ thuộc nhóm yếu thế.

Hiện tại, mâu thuẫn giữa Tam Thanh đang rất hợp ý của Tây Phương Nhị Thánh.

Lúc này, năm vị Thánh nhân có mặt đều có mưu tính riêng, đối với việc thành lập Thiên Đình, mấy người họ căn bản không để trong lòng.

"Thông Thiên Giáo Chủ, khẩu vị lớn như vậy, cẩn thận rụng răng đấy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày âm trầm nói, nhưng đối với lời gào thét của gã, Thông Thiên Giáo Chủ chẳng thèm để vào tai.

"Không cần Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng, bần đạo gần đây tâm trạng tốt, khẩu vị cũng khó tránh khỏi lớn hơn một chút!" Trong nháy mắt, mấy chục năm đã trôi qua kể từ khi Hạo Thiên tuyên bố tái lập Thiên Đình.

"Cung chúc Hạo Thiên đạo hữu xưng đế!" Từ khắp tứ phương tám hướng Hồng Hoang tức thì truyền đến những lời chúc mừng.

Trải qua trăm năm, cuối cùng Hạo Thiên cũng tuyên bố thành lập Thiên Đình, khiến một số kẻ lập tức cảm thấy an lòng.

Dù sao nhiều năm trước, có một số chủng tộc không bái kiến Long Vương, tự cho rằng Hạo Thiên mới là ứng cử viên sáng giá nhất cho ngôi vị Thiên Đế.

Việc Hạo Thiên thành lập Thiên Đình quả thật khiến họ phải chờ đợi, vừa chờ đã là trăm năm.

Chỉ thấy Hạo Thiên mặc long bào, đầu đội long quan, lăng không đứng trên tam thập tam thiên nhìn xuống những kẻ đến bái kiến.

Điều này khiến không ít tộc trưởng nhíu mày, bởi vì cách làm của Hạo Thiên lúc này hoàn toàn là miệt thị họ.

Đúng lúc này, không gian chấn động, thân ảnh của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh từ từ hiện ra, đứng sau lưng Hạo Thiên.

Bốn vị Long Vương kia lúc này cũng đứng trước Thiên Đình, sát ý trên người không hề che giấu, khiến người ta vừa nhìn đã e sợ.

Vạn tộc tộc trưởng thấy vậy, lập tức cảm thấy da đầu tê dại, sau đó chỉ có thể nén mọi oán khí vào trong lòng.

"Sư huynh, bần đạo đến rồi!" Một giọng nói trong trẻo tức thì xé rách hư không, lọt vào tai Hạo Thiên và mọi người.

Hạo Thiên nghe vậy, lóe người đi mất, khi quay lại lần nữa, bên cạnh đã có thêm một nữ tử xinh đẹp yêu kiều.

Những người đang đứng vững nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi lạnh đi.

Thái độ của Hạo Thiên đối với họ và đối với vị đạo hữu kia quả là một trời một vực.

"Tham kiến Hạo Thiên Đại Đế!" Rất nhiều tộc trưởng đứng trước Thiên Đình, hướng về Hạo Thiên đang lơ lửng trên không bái một cái.

Nhưng lúc này Hạo Thiên lại căn bản không để tâm đến họ, mà đang ân cần hỏi han vị đạo hữu kia.

"Dao Trì sư muội, có biết gần đây lão sư đang làm gì không?" Lúc này Hạo Thiên cách Dao Trì chưa đầy một trượng, khiến khuôn mặt

xinh đẹp của Dao Trì lập tức đỏ ửng.

"Sư huynh, bần đạo cũng không biết gần đây lão sư đang bận rộn việc gì.

Bần đạo ở trong Lăng Tiêu Điện chưa từng thấy lão sư." Hạo Thiên nghe lời này, trên mặt tức thì lộ ra vẻ nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Hạo Thiên Đại Đế, người của vạn tộc đang chờ ngài lên tiếng đó!" Thái Thanh Lão Tử thấy vậy, không khỏi nhíu mày, từ từ đến trước mặt Hạo Thiên.

Hạo Thiên nghe vậy, thân hình lóe lên, đáp xuống trước cửa Thiên Đình, nói: "Chư vị đạo hữu, mời!" "Hôm nay bần đạo tuyên bố, Thiên Đình từ nay thành lập, mọi việc của vạn tộc sẽ do bần đạo đích thân quản lý, nếu có kẻ nào dám không tuân theo, đừng trách bần đạo vô tình!" Hạo Thiên vừa dứt lời, trên người Ngũ Thánh tức thì bùng phát một luồng sát ý cường đại, bao trùm lấy người của vạn tộc.

Trong phút chốc, người của vạn tộc không dám hó hé thêm một lời nào, những cái đầu cao ngạo tức thì cúi xuống.

Đúng lúc này, một luồng sáng lóe lên, một giọng nói tức thì xé rách hư không.

"Hạo Thiên Đại Đế, uy áp thật lớn a!" Long Vương dẫn theo Thần Đình gia tướng từ trong hư không hiện ra, người đi cùng đương nhiên không thể thiếu Thủy Kỳ Lân, Chúc Long và Long Viên.

"Hạo Thiên tiểu nhi, một tên Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng dám vọng tưởng xưng đế, không sợ gió thổi bay mất lưỡi à!" Thủy Kỳ Lân chửi thẳng vào mặt Hạo Thiên, sắc mặt Hạo Thiên ngay tại chỗ liền âm trầm xuống, nghiến răng nghiến lợi nhìn Long Vương và đám người trong hư không.

“Long Vương đạo hữu, hôm nay là ngày Thiên Đình của bần đạo thành lập, nếu đạo hữu thật tâm chúc mừng, bần đạo vô cùng hoan nghênh, nhưng nếu đạo hữu đến gây sự, thì đừng trách bần đạo vô tình!” Hạo Thiên vẫn giữ tư thế cao ngạo, nhẹ giọng nói.

Nhưng Long Vương lại dùng tay quạt quạt bên tai, nói: “Thứ tạp chủng gì đang sủa vậy?” Long Vương vẻ mặt trêu tức nhìn Thủy Kỳ Lân cười, Thủy Kỳ Lân thấy vậy, lập tức lĩnh hội, nói: “Không biết con cóc ghẻ nào từ đâu nhảy ra!” Thủy Kỳ Lân vừa dứt lời, tiếng cười liền từ miệng đám gia tướng truyền ra, hoàn toàn không để ý đến Hạo Thiên đang đứng trước Thiên Đình.

“Long Vương, đừng có khinh người quá đáng!” “Bần đạo phụng lệnh gia sư Đạo Tổ Hồng Quân đến đây sáng lập Thiên Đình, đạo hữu nếu còn cố tình cản trở, gia sư nhất định sẽ không tha!” Long Vương nghe lời này, lộ ra vẻ sợ hãi nhất thời.

Hạo Thiên ngây thơ tưởng là thật, lộ ra một tia đắc ý.

Đúng lúc này, sắc mặt Long Vương đột nhiên biến đổi, quát mắng: “Một con chó thôi, ai cho ngươi cái gan dám ở trước mặt bản hoàng giả vờ con nhà độc nhất!” “Nếu là Đạo Tổ Hồng Quân, bản hoàng có lẽ còn kiêng dè ba phần, nhưng đáng tiếc ngươi không phải, vậy thì ngoan ngoãn cút về nằm đó cho bản hoàng!” Trong khoảnh khắc, một luồng uy áp kinh khủng như thủy triều, tức thì bùng phát, mọi người có mặt tại đó đều cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn.

Long Vương quét mắt nhìn Thiên Đình vừa mới xây xong, cười nói: “Nơi mà năm xưa bản hoàng vứt bỏ, nay lại được các hạ xem như bảo địa, thật là nực cười!” Hạo Thiên nghiến răng nghiến lợi nhìn Long Vương, mồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt Hạo Thiên từ từ lăn xuống.

“Hạo Thiên Đại Đế, bản hoàng tự nhận thấy đạo hữu không xứng

với danh hiệu này, không biết đạo hữu thấy sao?" Hạo Thiên thân thể khẽ run rẩy, không biết là vì phẫn nộ hay vì sợ hãi, nhưng tất cả đối với Long Vương mà nói, đều không có ý nghĩa gì lớn.

Lúc này Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh hoàn toàn tỏ bộ dạng không liên quan đến mình, chẳng định vì Hạo Thiên mà đắc tội Long Vương.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Long Vương sẽ không tìm đến gây phiền phức cho họ.

"Tây Phương Nhị Thánh, vạn năm không gặp, thế giới phương Tây sáng tạo thế nào rồi?" Long Vương mặt mày tươi cười nhìn Tây Phương Nhị Thánh, khiến hai người họ lập tức mặt mày sợ hãi.

Lúc này, Chuẩn Đề cười toe toét, nói: "Đa tạ Long Vương đạo hữu quan tâm, thế giới phương Tây tuy không bằng thế giới phương Đông, nhưng cũng không đến nỗi lạc hậu!" Long Vương nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Xem ra vạn năm qua, Tây Phương Nhị Thánh cũng không hề nhàn rỗi, lại đang âm thầm phát tài ở đâu đó à?" Sắc mặt Tây Phương Nhị Thánh tức thì đen lại.

Chương 209

Các Thánh nhân có mặt đều biết rõ, Tây Phương Nhị Thánh rất thích làm những chuyện lén lút, mờ ám.

"Long Vương đạo hữu, lời này sai rồi.

Qua sự chỉ dạy của bần đạo và sư đệ, thế giới phương Tây đã đi vào quỹ đạo, Hỗn Độn chi khí cũng đã được cải thiện rất nhiều." Long Viên lúc này không hiểu chuyện gì, nhìn Tây Phương Nhị Thánh, hai người này trông còn gầy yếu hơn cả chủng tộc của hắn.

"Đại ca, bần đạo có thể hỏi hai vị đạo hữu một câu được không?" Long Vương nghe vậy, gật đầu nhẹ.

Long Viên liền vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không biết hai vị từ hầu tộc nào đến, vì sao lại gầy yếu như vậy?" Mọi người nghe vậy, lập tức ôm bụng cười lớn, Tây Phương Nhị Thánh tức thì đỏ mặt, lẩm bẩm không biết nói gì.

"Long Viên, không được vô lễ, hai vị đạo hữu chỉ là suy dinh dưỡng thôi, không phải người của hầu tộc!" Long Vương thật sự có chút không nhìn nổi nữa, liền kéo Long Viên lại.

Dù sao lúc này sắc mặt của Tây Phương Nhị Thánh đã đen kịt pha lẫn đỏ ửng, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Long Vương thong thả bước đến trước Thiên Đình.

"Hạo Thiên Đại Đế, không biết nơi này có bao nhiêu người nghe theo hiệu lệnh của ngươi?" Mặt Long Vương tràn đầy vẻ mỉa mai, không phải Long Vương cuồng vọng, mà hắn biết rất rõ, Hạo Thiên xưng đế, chẳng qua chỉ là một cái danh hão mà thôi.

Lúc này Hạo Thiên hận không thể lột da rút gân Long Vương, đem

hắn phơi thây dưới nắng gắt.

"Đừng nhìn bản hoàng như vậy, bản hoàng chỉ đang nhắc nhở ngươi thôi!" Long Vương vừa dứt lời, sát ý trên người Hạo Thiên tức thì như thủy triều, tuôn trào ra, ép thẳng vào mặt Long Vương.

"Chư vị Thánh nhân, mau thay bần đạo chém giết hắn!" Long Vương lại vẻ mặt mỉa mai nhìn Hạo Thiên, lắc đầu tiếc nuối, ngay sau đó Hạo Thiên liền tức giận quay đầu đi.

"Năm vị đạo hữu có ý gì?" Hạo Thiên nhìn Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh lúc này đang ra vẻ không liên quan đến mình, trong lòng không khỏi run lên.

"Bản hoàng nhắc nhở ngươi, ngươi chẳng qua chỉ là một tu sĩ Chuẩn Thánh đỉnh phong, nói đừng có quá lời, nếu không…!" Thánh uy trên người Long Vương đột nhiên bùng phát.

Trong khoảnh khắc, thân hình Hạo Thiên mãnh nhiên bay ngược ra sau, thậm chí các Thánh nhân còn không nhìn rõ Long Vương ra tay như thế nào.

"Nếu không sẽ dễ bị lật thuyền trong mương!" Long Vương nhẹ nhàng nói nốt câu còn lại, sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Hạo Thiên đang nằm trên đất.

Lúc này Hạo Thiên vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tam Thanh và những người khác, nói: "Các đạo hữu tại sao lại làm vậy?" Thái Thanh Lão Tử vuốt bộ râu bạc trắng, thản nhiên nói: "Bần đạo chỉ hứa hẹn hoàn thành việc tái lập Thiên Đình, bần đạo chưa bao giờ nói sẽ bảo vệ Thiên Đình!" Hạo Thiên chết trân nhìn Thái Thanh Lão Tử trước mặt, sau đó từ từ chuyển ánh mắt sang mấy vị Thánh nhân còn lại, nhưng kết quả cũng không có gì khác biệt lớn.

"Ha ha ha!" Một tràng cười điên cuồng từ miệng Hạo Thiên

truyền ra, trên mặt lại toàn là vẻ suy sụp.

"Bản hoàng nhắc nhở ngươi, lời của mấy lão cẩu này tuyệt đối không thể tin, nếu không chỉ có thể trở thành một con rối!" Lúc này, trên mặt Hạo Thiên chợt lóe lên một tia sáng, "Chư vị đạo hữu, ai nguyện giúp bần đạo một tay!" Chỉ khi Hạo Thiên vừa dứt lời, trừ một số chủng tộc còn do dự, các tộc trưởng còn lại đều trực tiếp đứng sau lưng Long Vương.

Đến đây, Hạo Thiên không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa.

Đúng lúc này, bốn giọng nói ấm áp như nắng xuân tức thì truyền vào tai Hạo Thiên, khiến hắn một lần nữa dấy lên một tia hy vọng.

"Hạo Thiên Đại Đế, bốn người bần đạo nguyện giúp đạo hữu một tay!" Chỉ thấy Ngao Quảng và bốn vị Long Vương khác từ từ đến bên cạnh Hạo Thiên.

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra vẻ mặt mỉa mai, nói: "Bốn vị Long Vương hôm nay vẫn khỏe chứ?" Ngao Quảng và những người khác nghe lời này, vẻ mặt cảnh giác nhìn Long Vương, nhưng Long Vương không hề có ý định ra tay.

"Bốn vị đạo hữu đừng hoảng, bản hoàng sẽ không làm gì các đạo hữu đâu." Bốn vị Long Vương nghe lời này không khỏi thở phào một hơi dài.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp từ miệng Long Vương truyền ra.

"Long Viên, bồi bốn vị Long Vương chơi một chút đi!" Long Viên nghe lời này, lập tức mỉm cười hiểu ý, sau đó thân hình lóe lên liền bay vào hư không.

Long Vương thấy vậy, hai tay cuộn trào, pháp lực toàn thân tuôn ra, ngay sau đó lật tay một cái, bốn vị Long Vương tức thì bị nhấc

bổng lên không.

Long Vương vỗ tay nói: "Bản hoàng sẽ không làm gì các ngươi, bản hoàng tự có đạo của mình, nhưng gia tướng của Thần Đình thì không đảm bảo đâu!" Long Vương vừa dứt lời, mặt Hạo Thiên không khỏi run lên, ra vẻ muốn nói lại thôi.

"Hạo Thiên Đại Đế, bản hoàng luôn nói là làm, bây giờ ngươi có lời gì muốn nói không?" Ánh mắt Hạo Thiên ngây dại nhìn Long Vương trước mặt, một luồng sợ hãi không khỏi dâng lên.

"Tổ… Long Vương đạo hữu, hôm nay đến đây rốt cuộc là vì chuyện gì?" Cái đầu cao ngạo của Hạo Thiên lúc này cũng từ từ cúi xuống.

Long Vương thấy vậy, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Bản hoàng hôm nay đến đây, tự nhiên là để chúc mừng đạo hữu thành lập Thiên Đình!" Long Vương vẻ mặt cười cợt nói, nhưng nụ cười của hắn lại khiến nỗi sợ hãi trong lòng Hạo Thiên một lần nữa khuếch đại.

Đúng lúc này, Long Vương đột nhiên lóe người đến trước mặt Thái Thanh Lão Tử.

"Lão đầu, vạn năm không gặp, khí tức dường như lại viên mãn hơn không ít!" Long Vương hai tay chắp sau lưng, đứng trước mặt Thái Thanh Lão Tử.

Thái Thanh Lão Tử thấy vậy, sắc mặt không khỏi run lên, nhưng ngay lập tức đã khôi phục lại bình tĩnh.

Dù sao năm xưa khi Nhân tộc đại kiếp, Long Vương có thể nói là không hề lưu tình, dù là bây giờ, Thái Thanh Lão Tử vẫn còn nhớ như in.

Nếu không phải lúc cần thiết, không một ai trong Tam Thanh sẽ đi

trêu chọc Long Vương.

“Long Vương đạo hữu, lời này sai rồi!” “Vạn năm qua bần đạo đều đang quan sát thiên tượng, vì Nhân tộc cầu phúc!” Thái Thanh Lão Tử mặt đầy tiếu dung nhìn Long Vương, nhưng Long Vương thấy nụ cười đó lại có cảm giác ngứa tay khó hiểu.

Thái Thanh Lão Tử thấy vậy, không nói hai lời, trực tiếp lóe người rời đi, mọi sự vật ở Thiên Đình từ nay không còn liên quan gì đến ngài nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy cũng theo Thái Thanh cùng đi, đối với cảnh ngộ của Hạo Thiên hoàn toàn không quan tâm.

Nhưng điều khiến Long Vương bất ngờ là, lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ không hề có ý định rời đi, khiến Long Vương không khỏi nhíu mày.

“Thông Thiên Giáo Chủ không đi cùng hai vị đạo hữu, còn ở lại chờ bản hoàng mời trà sao?” Long Vương vẻ mặt âm trầm nói, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại vô cùng bình tĩnh.

Chương 210

"Long Vương đạo hữu, đa tạ lời nhắc nhở trăm năm trước, đã khiến bần đạo đốn ngộ!" Long Vương nghe vậy, chết trân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ trước mặt.

Năm xưa hắn chẳng qua chỉ muốn ly gián quan hệ giữa Tam Thanh, nhưng không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ lại coi đó là lời chỉ điểm của Long Vương.

Long Vương thấy vậy, nhếch miệng cười, nói: "Đạo hữu không cần nói lời cảm tạ, tặng cho bản hoàng một phần bản vẽ vũ khí của ngươi là được rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời này, lập tức không nói hai lời, lóe người đi mất, không nói thêm bất cứ lời nào.

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một tia mỉa mai.

Ngay khoảnh khắc Long Vương xoay người, Tây Phương Nhị Thánh không nói hai lời, liền chạy trốn về phía xa.

"Giải quyết xong rồi, Hạo Thiên Đại Đế.

Những phế vật vô dụng kia, bản hoàng đã thay ngươi dọn dẹp sạch sẽ, sau này nhớ mở to mắt ra!" Đúng lúc này, Long Vương đột nhiên chú ý đến Dao Trì trên hư không.

Chỉ thấy Long Vương thân hình lóe lên, tức thì đến trước mặt Dao Trì, nói: "Đạo hữu, đi cùng bản hoàng một chuyến nhé!" Sắc mặt Dao Trì đỏ bừng, quát lớn: "Đạo hữu là ai, sao dám phá hoại đại lễ của sư huynh bần đạo!" "Đạo hữu chẳng lẽ không biết hai người sư huynh muội ta là đệ tử dưới trướng Đạo Tổ Hồng Quân sao?" Long Vương tức thì lộ ra vẻ mặt sợ hãi, ngay khi Dao Trì đang đắc ý, Long Vương lật tay một cái, thân ảnh Dao Trì tức thì bay ngược về phía nơi Nguyên Phượng đang ở.

“Bản hoàng làm việc tùy tâm trạng, Thiên Vương lão tử đến đây, kết quả cũng như vậy thôi!” Long Vương chửi bới, sau đó hướng lên trời hét lớn: “Long Viên, còn đợi bản hoàng tự mình ra tay sao?” Long Vương vừa dứt lời, một tiếng gầm rú tức thì vang vọng trời đất, ngay sau đó liền thấy Long Viên vạn trượng vọt lên khỏi mặt đất.

“Mèo con, ngồi xuống cho bần đạo!” Long Viên vẻ mặt khó chịu nói, ngay sau đó liền thấy cửu thiên tinh thần tức thì vẫn lạc, nắm đấm to lớn của Long Viên hướng về hư không đấm một quyền.

Trong khoảnh khắc hư không chấn động, những gợn sóng lăn tăn tức thì phát ra.

Đúng lúc này, chỉ thấy Long Viên nhấc chân, đá về phía con cự long trước mặt.

Ngay sau đó liền thấy thân hình Ngao Quảng phát sinh vặn vẹo, nhưng đúng lúc này một bàn tay lớn đột nhiên thò ra nắm lấy đuôi rồng.

Long Vương thấy vậy, vẻ mặt tiếc nuối nhìn lên trời, nhìn bốn vị Long Vương trên không trung.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ thấy Long Viên trực tiếp dùng thân rồng của Ngao Quảng làm roi da, quất về phía ba con rồng còn lại.

Trong phút chốc, trời đất rung chuyển, tinh thần vẫn lạc.

Nhưng Long Viên cảm thấy như vậy vẫn chưa đã, không nói hai lời, xách Ngao Quảng đuổi theo Ngao Khôn.

“Hống…!” Theo một tiếng gầm giận dữ, chỉ thấy Long Viên hai tay xách rồng, hai bàn tay lớn hợp lại, tiếp theo đó là một trận nhào nặn.

“Đi!” Một quả cầu rồng khổng lồ tức thì bị Long Viên một cước

đá bay, thẳng đến dãy núi trải dài vạn dặm bên ngoài.

Hai con rồng còn lại thấy không ổn, vẫy đuôi một cái, liền định chạy trốn khỏi đây.

"Hai vị đạo hữu đi đâu vậy?" Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt hai con rồng.

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân lật tay một cái, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo tuôn ra, ngay sau đó một quyền đánh ra.

Con rồng không kịp phòng bị bị Thủy Kỳ Lân một quyền đánh vào đầu rồng, tức thì lăn lộn bay ngược ra sau.

Khi con rồng còn lại đang âm thầm mừng thầm, một luồng sáng âm u lóe lên, chỉ thấy Chúc Long cầm Đông Hoàng Chung đập thẳng vào đầu con rồng kia.

"Dám phản bội đại ca, ta xem ngươi có biết cảm giác bị chuông úp đầu rồng không!" Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân, Chúc Long, Long Viên nhìn nhau cười, sau đó lật tay một cái, hướng về Đông Hoàng Chung trên đầu rồng mà đập một trận.

"Hạo Thiên Đại Đế, sư muội của ngươi bản hoàng mang đi rồi, cảm ơn đã tặng!" Long Vương vừa dứt lời, Thần Đình gia tướng tức thì hóa thành luồng sáng biến mất.

Vạn tộc thấy vậy, lập tức giải tán, đại điện vốn phi phàm, lúc này lại lạnh lẽo vô cùng.

Hạo Thiên sắc mặt âm trầm nhìn cảnh tượng trước mắt, sát ý trên người tức thì như thủy triều điên cuồng tuôn ra.

"Long Vương, bần đạo và ngươi không chết không thôi!" Một tiếng gầm giận dữ tức thì xé rách cửu tiêu, sau đó liền thấy một ngụm máu tươi từ miệng Hạo Thiên phun ra.

Tứ Hải Long Vương chật vật không chịu nổi từ trong đống đá vụn bò ra.

"Hạo Thiên Đại Đế, ngài không sao chứ!" Ngao Quảng và những người khác vội vàng đỡ Hạo Thiên đang ngồi trên đất dậy.

Sau một tuần trà, Hạo Thiên mới hoàn hồn, nhưng sắc mặt lại càng lúc càng lạnh lẽo.

"Bốn vị đạo hữu, thay bần đạo trông coi Thiên Đình, bản hoàng cần phải đi cầu kiến lão sư một chuyến!" Một tia sáng từ mắt Hạo Thiên lóe lên, kèm theo đó là điểm điểm sát ý.

Lúc này Hạo Thiên có thể nói là hận không thể lột da rút xương Thông Thiên Giáo Chủ.

Nếu không phải Thông Thiên Giáo Chủ dụ dỗ, Hạo Thiên năm xưa sẽ không nói ra những lời tàn nhẫn đó, cũng sẽ không bị Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh dắt mũi.

"Hạo Thiên Đại Đế, ngài cứ yên tâm, có huynh đệ bốn người chúng ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để kẻ nào tổn hại Thiên Đình một phân một hào!" Hạo Thiên mặt mày nghiêm túc, nói: "Vậy nhờ cả vào bốn vị đạo hữu, sau này bần đạo nhất định sẽ không bạc đãi bốn vị đạo hữu!" Hạo Thiên vừa dứt lời, liền hóa thành luồng sáng biến mất.

Ngao Quảng thấy vậy, mặt mày âm trầm nói: "Long Vương, đợi đến khi Hồng Quân Đạo Tổ ra tay, bản hoàng xem ngươi chống đỡ thế nào!" Đến đây, thiên hạ Hồng Hoang chia làm hai, Nam Bắc Thiên Đình tạo thành thế đối lập.

Nơi Long Vương ở chính là Nam Thiên Đình trong miệng vạn tộc, cũng là Thiên Đình được đông đảo chủng tộc công nhận.

Thiên Đình của Hạo Thiên lại hoang vắng không một bóng người, những kẻ làm việc ở đó cũng là hạng tam giáo cửu lưu.

Ngược lại, Nam Thiên Đình, khi Hạo Thiên họp ở Lăng Tiêu Điện đã có được sự phát triển tốt, không ít chủng tộc đối với Nam Thiên Đình có thể nói là khen ngợi không ngớt.

Một ngày nọ, Long Vương đứng trên Long tộc chi thượng trước Thiên Đình, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Luồng sáng chợt hiện, thân ảnh Ngũ trưởng lão từ từ hiện ra.

Chương 211

"Long Vương Đại Đế, có phải đang lo lắng cho Nhân tộc không?" Long Vương từ từ xoay người nhìn, nói: "Phục Hy đạo hữu đã đầu thai vạn năm, nếu bản hoàng không đoán sai, Nhân tộc sắp quật khởi!" Ngũ trưởng lão nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Long Vương, tức thì nhíu mày, cũng rơi vào trầm tư.

Trong Lăng Tiêu Đại Điện.

"Lão sư, nhiệm vụ ngài giao cho bần đạo, bần đạo sợ khó có thể đảm đương!" "Hửm?" Một tiếng hừ lạnh tức thì vang vọng trời đất, ngay sau đó liền thấy hai mắt Đạo Tổ Hồng Quân từ từ mở ra.

Trong khoảnh khắc, trời đất tối sầm, cửu thiên tinh thần đồng loạt vẫn lạc, ngay cả Bất Chu Sơn cách xa ức vạn dặm cũng không khỏi run rẩy.

Hạo Thiên như ngồi trên đống lửa, thấp thỏm không yên.

"Bần đạo không phải đã cho ngươi xuống hạ giới tổ chức Thiên Đình rồi sao?" "Vì sao lại đột nhiên quay về đây, Dao Trì lại đi đâu rồi?" Hạo Thiên thân hình tức thì run lên, nói: "Dao… Dao Trì đạo hữu bị Long Vương bắt đi rồi!" "Hừ…!" Theo một tiếng hừ lạnh, thân thể Hạo Thiên tức thì bay ra ngoài, ngã xuống bên ngoài đại điện.

"Lão… lão sư, việc này không thể trách bần đạo!" Đạo Tổ Hồng Quân nghe vậy, nhíu mày, sắc mặt âm trầm, nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn không mau mau nói!" Hạo Thiên vội vàng chạy vào đại điện, quỳ ở trung tâm đại điện.

"Bần đạo theo lời lão sư, tái lập Thiên Đình.

Thiên Đình tuy đã lập, nhưng Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh

đều có mưu tính riêng, trong tay bần đạo không có người nào để dùng." "Ngày Thiên Đình thành lập, Long Vương…" Hạo Thiên thao thao bất tuyệt, một hơi nói ba ngày ba đêm.

Trên trời một ngày, Hồng Hoang đã là một năm.

Trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa đột nhiên mở đôi phượng mi đang nhắm chặt, nói: "Nhân tộc thánh thế sắp đến rồi!" Nữ Oa vừa dứt lời, trong khu rừng cách đó trăm vạn dặm, mây lành bao phủ, tử khí buông xuống, đất mọc sen vàng, dị tượng trời đất đột nhiên sinh ra.

Chỉ thấy Nữ Oa thân hình lóe lên, thân ảnh đã biến mất trong Oa Hoàng Cung.

Đến đây, đại lục Hồng Hoang một lần nữa phong vân dấy động.

Ngay cả Long Vương đang ở sâu trong Nam Thiên Đình, thấy dị tượng này tức thì hóa thành bản thể, đập nát không gian mà đi.

Trong phút chốc, vạn vật Hồng Hoang đều phủ phục trên đất.

Khi Long Vương đến nơi, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa và những người khác đã có mặt đầy đủ.

"Các vị đạo hữu đến sớm thật a!" Long Vương tức thì hóa thành hình người, đáp xuống mặt đất.

Chỉ thấy các Thánh nhân có mặt, trừ Nữ Oa, sắc mặt của tất cả mọi người đều âm trầm xuống.

Dù sao thực lực của Long Vương thật sự quá kinh khủng.

Đúng lúc này, tiếng rồng ngâm tức thì xé rách cửu tiêu, thẳng đến chín tiếng sau, tiếng rồng ngâm mới dần dần quy về bình tĩnh.

Nhưng một con sóng chưa yên, một con sóng khác lại nổi lên, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, kim quang lóe lên, chín con kim long

tức thì bay lượn trên cửu thiên.

Đột nhiên, chín con kim long bỗng nhiên quay đầu, hướng về ngọn núi lớn mà đâm vào.

Tiếp Dẫn thấy vậy, nói: "Xem ra đầu óc con rồng này có vấn đề a!" Tiếp Dẫn vừa dứt lời, một luồng sát ý lạnh lẽo tức thì bao trùm lấy gã.

Đúng lúc này, chín con kim long lại kéo theo một cái kim ấn khổng lồ xoay tròn.

Sau một tuần trà, thân hình kim long lóe lên, tức thì hóa thành luồng sáng ẩn vào trong kim ấn.

Trong phút chốc, kim quang trên kim ấn đại thịnh, tức thì bao trùm trời đất, một luồng khí tức hoang vu tức thì quét qua.

Không ít Thánh nhân chết trân nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn quên mất mọi vật xung quanh.

Đúng lúc này, không biết ai đột nhiên phá vỡ sự im lặng này.

"Đây là, Không Động Ấn!" Trong khoảnh khắc, một luồng sát ý cổ xưa tức thì bộc phát từ trên người không ít Thánh nhân.

Không Động Ấn tuy không phải tiên thiên pháp bảo, cũng không phải hậu thiên pháp bảo, nhưng lại có thể trấn áp khí vận Nhân tộc, khiến Nhân tộc trường tồn không suy.

Dù Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh không hiểu vì sao Nhân tộc lại sinh ra khí vận, nhưng họ hiểu rằng, chỉ cần có được Không Động Ấn, lợi ích sẽ vô cùng lớn.

Dù vật này không có bất kỳ công kích lực nào, nhưng nếu vận dụng tốt, sẽ không kém tiên thiên pháp bảo là bao.

Theo lý, Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, Không Động Ấn giao cho Nữ

Oa bảo quản là hợp lý nhất, nhưng các Thánh nhân có mặt sao có thể đồng ý để Nữ Oa độc hưởng.

Nữ Oa khi nhìn thấy Không Động Ấn cũng vô cùng lo lắng, nhưng khi thấy Long Vương ở bên cạnh, liền an tâm hơn không ít.

Long Vương đạo hữu là Thánh phụ của Nhân tộc, Long Vương sao có thể giao khí vận Nhân tộc cho kẻ khác.

Thông Thiên Giáo Chủ, người gần Không Động Ấn nhất, tức thì thân hình lóe lên, liền hướng về phía Không Động Ấn mà đi.

Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ, Không Động Ấn thế nào cũng phải có được.

"Thông Thiên Giáo Chủ, ngươi dám!" Một tiếng gầm giận dữ tức thì xé rách hư không, chỉ thấy sát ý trên người Long Vương như thủy triều, tức thì tuôn ra.

Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì xuất hiện trong tay Long Vương.

Long Vương không nói hai lời, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay tức thì hóa thành một luồng sáng, bắn thẳng về phía Thông Thiên Giáo Chủ trong hư không.

Khi Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm rời tay, liền thấy thân hình Long Vương lóe lên, tức thì biến mất giữa trời đất.

Chương 212

Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận được sát cơ sau lưng, thân hình xoay chuyển, một tay lật một cái, Không Động Ấn tức thì bị Thông Thiên Giáo Chủ nắm trong tay.

Đúng lúc này, thân hình Long Vương chợt hiện, pháp lực toàn thân cuộn trào, một quyền tức thì vung ra.

Thông Thiên Giáo Chủ không kịp phòng bị, trực tiếp bị Long Vương một quyền đánh vào mặt, trong khoảnh khắc, liền thấy Thông Thiên Giáo Chủ lăn lộn bay ngược ra sau, lúc này Không Động Ấn tức thì một lần nữa bị Thông Thiên Giáo Chủ ném lên không trung.

Đúng lúc này, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau cười, tức thì thân hình lóe lên, hóa thành luồng sáng liền hướng về phía Không Động Ấn mà đi.

Nhưng cảnh tượng như vậy sao có thể thiếu Tây Phương Nhị Thánh!

Dù sao hai người họ luôn thích làm những chuyện lén lút, mờ ám.

Nữ Oa đang chuẩn bị động thân, một luồng truyền âm tức thì truyền vào tai Nữ Oa.

"Nữ Oa đạo hữu, đứng yên ở đó là được, mọi việc cứ giao cho bản hoàng!" Chỉ thấy Long Vương vung long bào, ba ngàn sợi tóc xanh tung bay trong gió, pháp lực toàn thân cuộn trào.

"Nếu có kẻ nào dám có ý đồ với Không Động Ấn, vậy đừng trách bản hoàng vô tình!" Nhưng lúc này Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh đã sớm hóa thành sói đói, làm sao nghe theo lời khuyên của Long Vương.

Dù Không Động Ấn đang lơ lửng trên đầu Long Vương, nhưng đối với họ, Long Vương hoàn toàn không tồn tại.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Theo một tiếng gầm giận dữ, Long Vương vung tay, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì xé rách hư không, rơi vào trong tay Long Vương.

Trong khoảnh khắc, từng tia kiếm ý từ trên người Long Vương tức thì trán phóng, hai mắt Long Vương đỏ ngầu, giận dữ hét: "Cút cho bản hoàng!" Ngay sau đó chỉ thấy Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay Long Vương tức thì chém ra.

Trong phút chốc, trời đất tối sầm, không ít tinh thần tức thì vỡ nát, ngay cả mặt trời trên cửu thiên cũng ảm đạm thất sắc.

Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh thấy vậy, vội vàng lóe người lùi lại.

Long Vương thấy vậy, thân hình lóe lên, tức thì liền nắm Không Động Ấn trong tay.

Long Vương vừa mới đáp xuống đất, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh tức thì hiện ra, vây Long Vương ở giữa.

Long Vương thấy vậy, sắc mặt tức thì lạnh đi, thản nhiên nói: "Mấy vị đạo hữu muốn cùng bản hoàng không chết không thôi à?" Thái Thanh Lão Tử vẻ mặt giả dối nói: "Long Vương đạo hữu, Nhân tộc thịnh thế là chuyện của thiên hạ!" "Long Vương đạo hữu muốn một mình độc chiếm, không phải có chút tự phụ sao?" Thái Thanh Lão Tử vừa dứt lời, Tiếp Dẫn liền nhảy ra, phụ họa: "Không sai, đại sự thiên hạ cùng phương Tây chúng ta cũng có rất nhiều liên quan!" Long Vương nghe vậy, không khỏi vẻ mặt mỉa mai, nói: "Từ khi nào Tam Thanh lại đồng ý để ngoại nhân nhúng tay vào chuyện của thế giới phương Đông rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn, người vốn mặt không đổi sắc dù núi sập trước mắt, cũng lên tiếng: "Long Vương đạo hữu,

đại sư huynh của bần đạo là giáo chủ Nhân giáo, Không Động Ấn vốn nên thuộc về Thái Thanh Lão Tử!" Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như quên mất rằng Thông Thiên Giáo Chủ lúc này cũng ở đây.

"Làm chân chó quả nhiên không tệ, một kẻ xướng một kẻ họa!" Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt khinh bỉ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn tức thì âm trầm xuống.

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia mỉa mai nhàn nhạt, trong lòng cười thầm: "Thông Thiên Giáo Chủ, cứ tận hưởng khoảng thời gian cuối cùng đi, chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ phải nói lời tạm biệt với Hồng Hoang rồi!" Hạo Thiên là một kẻ tiểu nhân, thù dai.

Đến khi Hạo Thiên trở về, Tiệt giáo sẽ không còn ngày yên ổn.

Đúng lúc này, ánh mắt Long Vương đảo một vòng, cười nói: "Trong tay bản hoàng chỉ có một cái Không Động Ấn, không biết nên cho ai đây!" Trên mặt Long Vương tức thì lộ ra vẻ rối rắm, Nữ Oa thấy vậy không khỏi mím môi cười, liền biết Long Vương lại có ý đồ xấu.

Chỉ là lần này, kế hoạch của Long Vương không thành công, đã bị Chuẩn Đề vạch trần.

"Long Vương đạo hữu tính toán hay thật, muốn để bần đạo và mọi người đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, đến lúc đó Long Vương đạo hữu có thể nói là danh lợi song thu a!" Long Vương nghe vậy, mày không khỏi nhíu chặt lại.

Long Vương từ từ chuyển ánh mắt về phía Chuẩn Đề, nhẹ giọng nói: "Vạn năm không gặp, trí thông minh của đạo hữu có phần tăng lên!" Chuẩn Đề nghe lời này, tức thì trên mặt có chút không giữ được, Long Vương đã mấy lần dùng chiêu này để hóa giải nguy cơ.

Đáng tiếc là, Tây Phương Nhị Thánh, Tam Thanh tỉnh ngộ quá muộn.

Trong khoảnh khắc, một luồng sát ý từ trên người Long Vương tuôn ra, như thủy triều, tức thì lan ra tứ phương.

"Nếu đã nói nhiều vô ích, bản hoàng hôm nay liền muốn kiến thức thủ đoạn của mấy vị đạo hữu!" Ngay sau đó, chỉ thấy Long Vương hai tay chấn động, lật tay một cái, pháp lực toàn thân cuộn trào, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm, từ khánh vân sau lưng, hiện ra.

Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh thấy vậy tức thì cũng không dám giấu nghề, dù sao thực lực của Long Vương thật sự quá mạnh, khiến họ đều có một cảm giác ngột ngạt.

"Cút cho bản hoàng!" Theo một tiếng gầm giận dữ của Long Vương, vô số pháp bảo sau lưng Long Vương tức thì gào thét về phía Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh.

Trong khoảnh khắc, thần quang đại thịnh, uy lực cuồng bạo như thủy triều, tức thì lan ra tứ phía.

Khu rừng vạn dặm, tức thì bị luồng uy lực cường đại đó phá hủy.

Khu rừng vốn xanh tươi um tùm tức thì bị luồng uy lực cường đại san thành bình địa.

"Châu chấu đá xe, tự tìm đường chết!" Theo một tiếng gầm giận dữ, một thân ảnh tức thì xông phá chân trời.

Nữ Oa phượng nhãn khẽ nhắm, phát hiện người này chính là Long Vương.

Trái tim lo lắng của Nữ Oa tức thì nhẹ nhõm hơn không ít.

Đúng lúc này, Long Vương toàn thân xoay chuyển, Thí Thần Thương vung lên, hướng về mặt đất bên dưới mà lao xuống.

Trong khoảnh khắc, một luồng sát khí kinh khủng tức thì xông lên trời, ngay cả Nữ Oa thấy vậy, cũng không khỏi nhíu mày.

"Bành…!" Theo một tiếng nổ lớn, thân hình Long Vương tức thì lóe lên, hai tay nắm quyền, cuồng bạo tuôn ra.

"Long Vương, dù thực lực của ngươi thông thiên, nhưng dưới sự hợp lực vây công của năm vị Thánh nhân, bần đạo không tin ngươi có thể làm nên trò trống gì!" Thái Thanh Lão Tử mặt mày điên cuồng cười lớn, phảng phất như đã thấy được kết cục của Long Vương.

Nhưng tiếng nói đột ngột dừng lại, ngay sau đó một luồng sáng lóe lên.

Liền thấy một thân ảnh chật vật tức thì ngã xuống mặt đất cách đó vạn dặm.

Thái Thanh Lão Tử chết trân nhìn thân ảnh Long Vương trong chiến trường.

Chương 213

Long Vương lại có thể dựa vào sức một mình độc chiến năm đại Thánh nhân, mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Thái Thanh Lão Tử thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, liền vung tay, Thái Cực Đồ bay ra, hóa thành một phương thế giới, hướng về phía Long Vương, trấn áp xuống.

Trong Thái Cực Đồ, ẩn chứa âm dương chí lý, huyền ảo vô cùng, địa, hỏa, phong, lôi, trong khoảnh khắc, hiện ra.

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia mỉa mai, Thái Thanh Lão Tử thật đúng là ăn đòn không nhớ.

Vạn năm trước, vì chuyện Nhân tộc mà Thái Cực Đồ bị Long Vương tay không đánh vỡ, bây giờ lại dám dùng Thái Cực Đồ đối phó Long Vương.

Long Vương hai tay chấn động, pháp lực toàn thân cuộn trào, trong khoảnh khắc, pháp lực cuồng bạo tức thì tuôn ra.

"Dám cản đường bản hoàng, cút!" Theo một tiếng gầm giận dữ của Long Vương, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh tức thì bay ngược ra ngoài.

Đúng lúc này, Thái Cực Đồ tức thì bao trùm lấy Long Vương.

Khi Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh chuẩn bị thả lỏng, một giọng nói tựa như từ cửu u truyền ra.

"Cũng quá coi thường bản hoàng rồi, lại dám dùng một cái Thái Cực Đồ nhỏ bé để khống chế bản hoàng, quả thực là si tâm vọng tưởng!" Long Vương vừa dứt lời, Thái Cực Đồ ầm ầm vỡ nát, thân ảnh Long Vương tức thì hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

“Thái Thanh Lão Tử, tuổi già rồi trí nhớ kém à?

Ăn đòn không nhớ, bản hoàng đã có thể phá vỡ Thái Cực Đồ lần thứ nhất, liền có thể phá vỡ lần thứ hai!” Long Vương vừa dứt lời, Tây Phương Nhị Thánh chết trân nhìn Long Vương, trên mặt viết đầy vẻ khó tin.

Dù sao trong mắt hai người họ, đó được coi là một trong những tiên thiên pháp bảo phòng ngự mạnh nhất, Long Vương chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp sao có thể phá vỡ phòng ngự của Thái Cực Đồ.

Long Vương vừa dứt lời, liền từ bên cạnh Thái Thanh Lão Tử sượt qua.

Nhưng khi Long Vương đi về phía Thái Thanh Lão Tử, thân hình Thái Thanh Lão Tử không khống chế được mà run rẩy, mãi đến khi Long Vương đi qua một lúc lâu mới khôi phục bình tĩnh.

Chỉ có người vui kẻ buồn, Tây Phương Nhị Thánh không khống chế được bước chân lùi về phía sau.

“Hai vị đạo hữu đi đâu vậy?” Long Vương mặt mày âm trầm nói, khiến Tây Phương Nhị Thánh tức thì nảy sinh ý định bỏ chạy.

Chỉ thấy hai người không nói hai lời, liền chuẩn bị lóe người đi.

Nhưng khi hai người vừa mới hành động, liền thấy Long Vương vung tay, hai đạo nhân ảnh tức thì bị Long Vương xách trong tay.

“Hai vị đạo hữu vội vàng gì, bản hoàng đã cho đi chưa?” Tây Phương Nhị Thánh nghe lời này, tức thì thân hình run lên, vẻ mặt sợ hãi nhìn Long Vương.

Long Vương nhíu mày nhìn Chuẩn Đề trong tay, nói: “Đạo hữu thật sự đã thông minh hơn, đáng tiếc là bản hoàng không thích người thông minh!” Long Vương vừa dứt lời, pháp lực cuồng bạo tức thì tuôn ra, nắm đấm to lớn của Long Vương hướng về Chuẩn Đề đấm

liên tiếp.

Chuẩn Đề không kịp phòng bị, tức thì lăn lộn bay ngược ra ngoài, cuối cùng trực tiếp rơi vào dòng sông cách đó vạn dặm.

Chuẩn Đề toàn thân chật vật từ dưới sông bò lên, đang há miệng thở lấy không khí trong lành.

Tức thì một bóng đen lóe lên, không lệch một ly, vừa vặn rơi trúng người Chuẩn Đề.

Bóng đen đó chính là sư đệ của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Đúng lúc này, thân hình Long Vương lóe lên, tức thì lao về phía Tây Phương Nhị Thánh.

Tây Phương Nhị Thánh không nói hai lời, vung quyền liền hướng Long Vương mà đánh tới.

Long Vương toàn thân xoay chuyển, tức thì dùng một chiêu Thập Bát Lộ Đàm Thoái, thân ảnh Tây Phương Nhị Thánh tức thì bay đi.

Long Vương hướng về thân thể gầy gò của Tây Phương Nhị Thánh tung một cú móc hàm.

Ngay sau đó liền thấy thân thể Tây Phương Nhị Thánh tức thì bị Long Vương một cú móc hàm đánh rơi xuống đất.

Trong khoảnh khắc, mặt đất nứt nẻ, không còn một chỗ nào nguyên vẹn.

Chỉ thấy Tây Phương Nhị Thánh như chó chết nằm trong hố sâu.

Long Vương nhảy một cái, tức thì rơi xuống hố sâu.

Tam Thanh thấy vậy, tức thì cảm thấy có điềm chẳng lành.

Đúng lúc này, Chuẩn Đề lơ mơ tỉnh lại từ cơn mê, tức thì cảm thấy sau lưng có một trận gió lạnh thổi qua.

Chuẩn Đề không nói hai lời, liền chuẩn bị mang theo Tiếp Dẫn chạy trốn về phía xa.

Đúng lúc này, một bàn chân lớn tức thì đáp xuống người Chuẩn Đề.

Long Vương thản nhiên nói: "Bản hoàng đã cho ngươi đi chưa?" Ngay sau đó Long Vương hướng về mặt Chuẩn Đề mà đạp điên cuồng.

Sau một tuần trà, Long Vương duỗi lưng, từ từ đến trước mặt Tam Thanh.

"Chư vị đạo hữu, bây giờ đối với Không Động Ấn trong tay bản hoàng có ý kiến gì không?" Long Vương lật tay, Không Động Ấn tức thì xuất hiện trong tay Long Vương.

Tam Thanh khi nhìn thấy Không Động Ấn, tức thì cảm thấy mắt đỏ lên, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Long Vương, không nói một lời, liền chạy trốn về phía xa.

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Chương 214

Ngay sau đó Long Vương thân hình lóe lên, tức thì liền xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

"Long Vương đạo hữu, Không Động Ấn định xử lý thế nào?" Nữ Oa ánh mắt sáng rực nhìn Không Động Ấn trong tay Long Vương, nhưng lại vô cùng bình tĩnh, không hề có chút biến động tình cảm nào.

"Đây là tiên cơ của Nhân tộc quật khởi, thứ này vốn nên xuất hiện trong tay Nhân Hoàng." "Đến nay, Phục Hy đạo hữu đã đầu thai vạn năm, đến lúc nên xuất thế rồi!" Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nói, dù sao sắp đến thời Tam Hoàng Ngũ Đế, Không Động Ấn là biểu tượng tốt nhất.

Nhưng đúng lúc này, Long Vương đột nhiên đưa Không Động Ấn trong tay đến trước mặt Nữ Oa, thản nhiên nói: "Nhân tộc do đạo hữu tạo ra, công đức này cũng nên thuộc về đạo hữu!" Nữ Oa Nương Nương nghe vậy, tức thì trợn to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Long Vương.

Phải biết, Không Động Ấn đại biểu cho tương lai của Nhân tộc, dựa vào Không Động Ấn liền có thể tìm ra Tam Hoàng Ngũ Đế, bất kể đối với Thánh nhân nào, đó đều là một phần công đức khổng lồ.

Ngay sau đó liền thấy Nữ Oa Nương Nương lại đẩy về trước mặt Long Vương, nói: "Đây là vật mà Long Vương đạo hữu đã hao hết tâm huyết, khổ cực mới có được, bản cung sao có thể thu vào túi mình!" "Long Vương đạo hữu là Thánh phụ của Nhân tộc, bản cung vô cùng tin tưởng Long Vương đạo hữu!" Long Vương nghe lời này, trên mặt tức thì lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng lúc này trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ lại như rỉ máu, nếu Long Vương không nhúng tay, ấn này lúc này đã là vật trong túi của y rồi.

Long Vương thấy vậy, cũng không nói nhiều nữa, lật tay, ngay sau đó liền thu Không Động Ấn vào trong khánh vân, nhưng trong lòng Long Vương lại có một trận mờ mịt.

Hồng Hoang rộng lớn, muốn tìm một người, nói dễ vậy sao, quả thực như mò kim đáy bể.

Đúng lúc này, Không Động Ấn trong khánh vân của Long Vương lại khẽ run lên.

Không Động Ấn đã hiện thế, Nhân tộc quật khởi trở thành một kết quả tất yếu.

Trong phút chốc, phong vân dũng động, không ít Thánh nhân đều đang tìm kiếm Nhân Hoàng.

Một ngày nọ, Long Vương từ biệt mọi người ở Nam Thiên Đình, một mình lên đường du lịch Hồng Hoang.

Nhưng mục đích thực sự của Long Vương là để tìm kiếm Nhân Hoàng.

Từ khi Không Động Ấn hiện thế đã qua trăm năm, Long Vương đêm quan sát thiên tượng, vẫn không thể tìm ra thân ảnh của Nhân Hoàng, khiến Long Vương không khỏi có chút hoang mang.

Long Vương biết rất rõ, trở thành người hộ đạo cho Tam Hoàng Ngũ Đế có thể nói là lợi ích vô cùng lớn, vì vậy mới khiến không ít Thánh nhân đỏ mắt.

Một ngày nọ, Long Vương đến một thôn làng gần núi rừng, trong lòng Long Vương khẽ động, tức thì lật tay, Không Động Ấn tức thì xuất hiện trong tay Long Vương.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy Không Động Ấn kim quang đại thịnh, tỏa ra ánh sáng vô thượng.

Long Vương thấy vậy, tức thì kinh hãi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn thôn làng không mấy nổi bật trước mắt.

Sau đại kiếp Nhân tộc đã qua vạn năm, vạn năm nghỉ ngơi sinh dưỡng, Nhân tộc đã sớm khôi phục lại thời kỳ đỉnh thịnh.

Long Vương thấy vậy thân hình lóe lên, tức thì biến mất giữa trời đất, không thấy tung tích.

Đúng lúc này, một vị lão giả đội nón lá, lưng đeo cần câu từ từ đi tới, bộ râu bạc trắng trong gió lung lay như sắp rụng.

Chỉ thấy lão giả đến bên bờ sông, run rẩy ngồi xuống, nói: "Bản hoàng hôm nay cũng làm một lần Khương Thái Công câu cá!" Vị lão giả này chính là Long Vương hóa thành, nhưng lúc này trên người Long Vương không hề có một chút khí tức nào, giống như một vị lão nhân tuổi xế chiều.

Một ngày, mây đen che khuất mặt trời, sấm chớp đùng đoàng, trong khoảnh khắc, mưa như trút nước.

Thân ảnh Long Vương lại không hề nhúc nhích, không có ý định rời đi.

Đúng lúc này, Long Vương lật tay, một gian đình hóng mát tức thì xuất hiện sau lưng Long Vương, sau đó Long Vương hai mắt lại khẽ nhắm, không nói lời nào.

Đúng lúc này, một thân ảnh từ từ chạy tới.

Khóe miệng Long Vương tức thì khẽ nhếch lên, rồi lại không có động tác gì khác.

"Thật là một trận mưa đúng lúc a!" Thiếu niên vội vàng chạy vào

trong đình, sau đó liền thấy một vị lão giả vẫn đang câu cá bên sông, liền lớn tiếng gọi: "Tiền bối, mưa quá lớn, cá sẽ không ngoi lên đâu, sao không vào đây tránh mưa trước, đợi mưa tạnh rồi hãy câu tiếp!" Thiếu niên vừa dứt lời, lão giả vẫn không hề động đậy, ngồi bên sông một cách bất động.

Thiếu niên thấy vậy, tức thì mặt mày nghiêm túc nhìn lão giả, sợ lão giả xảy ra chuyện gì.

"Ầm…!" Một tia sét thần tức thì giáng xuống, trước mặt lão giả tạo nên một con sóng nước khổng lồ.

Thiếu niên thấy vậy, vội vàng chạy về phía lão giả, nhưng đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp truyền ra.

"Phục Hy đạo hữu, vạn năm không gặp, còn nhớ bản hoàng không?" Thiếu niên nghe vậy, tức thì vẻ mặt kinh ngạc nhìn lão giả trước mặt, trên mặt viết đầy vẻ hoang mang.

Nhưng Phục Hy nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ tạp nham, vẻ mặt lo lắng nhìn Long Vương trước mặt, nói: "Tiền bối, ngài không bị thương ở đâu chứ!" Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Phục Hy vẫn một thân nho nhã, lòng nhân ái không mất, trời sinh đã có tướng vương giả.

Đúng lúc này, Phục Hy chết trân nhìn dây câu trong nước, mới phát hiện cần câu trong tay lại không có lưỡi câu.

Thiếu niên cẩn thận hỏi: "Tiền bối, cần câu trong tay ngài không có lưỡi câu sao có thể câu được cá?" Long Vương không nói một lời, đúng lúc này, hai mắt đang nhắm chặt của Long Vương đột nhiên mở ra, nói: "Được rồi!" Chỉ thấy Long Vương lật tay, dây câu đang thả trong nước sông tức thì bị Long Vương nhấc lên.

Ngay sau đó một giỏ cá liền rơi vào trong sọt.

Phục Hy khi nhìn thấy cảnh này, tức thì ngây người, chưa từng thấy ai dùng dây câu mà câu được cá.

Đúng lúc này, Long Vương thản nhiên nói: "Sự việc không có gì là cố định, chỉ cần có tâm, việc gì mà không thành!" Phục Hy nghe lời này, tức thì rơi vào hoang mang, không biết nên làm gì.

Đúng lúc này, Long Vương từ từ đứng dậy từ trên đất, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Đạo hữu, nếu đã thông suốt, ngày mai canh năm lại đến gặp ta!" Long Vương lúc này nhớ đến câu chuyện ở kiếp trước, liền quyết định thử Phục Hy một phen.

Long Vương vừa dứt lời, thân hình lóe lên tức thì liền biến mất bên bờ sông.

Chương 215

Lúc này Phục Hy chết trân nhìn cảnh tượng trước mắt, lẩm bẩm: "Thật là thần nhân a!" Phục Hy hồn hồn ngơ ngác đi vào thôn trang, thậm chí không biết mình đã đi về bộ lạc như thế nào.

Màn đêm buông xuống.

Trong núi tức thì truyền ra tiếng chim hót ếch kêu, càng thêm vẻ tĩnh mịch lạ thường, nhưng có một người lại mãi không thể ngủ được.

Phục Hy nằm trên giường, trằn trọc mãi không ngủ được.

Nhưng đến canh tư, Phục Hy đã chìm vào giấc mộng.

Khi tỉnh lại, trời vừa canh năm, liền vội vàng chạy đến nơi hôm qua gặp Long Vương.

"Đạo hữu xin hãy về đi, canh năm đã qua rồi, đạo hữu ngày mai hãy đến!" Long Vương vừa dứt lời, liền tan biến giữa trời đất.

Long Vương thấy vậy lại không khỏi thở dài một hơi.

Cảnh tượng lúc này và binh pháp đại gia ở hậu thế sao mà giống nhau, chỉ không biết Phục Hy mấy lần mới có thể lĩnh ngộ được ý trong lời nói của Long Vương.

Lúc này đại lục Hồng Hoang vì không có thân ảnh của Long Vương, tức thì rơi vào im lặng, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh cũng vì chuyện Nhân tộc mà chạy đôn chạy đáo khắp nơi.

Nhưng tất cả những gì họ làm đều đã định là công cốc, dù sao lúc này Long Vương đã tìm được thân ảnh của Phục Hy, nếu không có gì bất ngờ, Phục Hy nhất định sẽ đầu nhập vào môn hạ của Long Vương.

Ngày thứ hai, Long Vương vừa mới đến bờ sông, phát hiện Phục Hy đang ngủ gật bên bờ sông.

Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Khụ khụ khụ…" Theo một tràng ho khan truyền ra, Phục Hy tức thì tỉnh lại từ cơn ngủ gật.

Đêm qua, Phục Hy trằn trọc, cho rằng không thể để tiền bối đợi, vì vậy từ canh ba đã đến đây chờ đợi Long Vương.

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó từ từ đến trước mặt Phục Hy.

"Tiền bối, hôm nay bần đạo làm vậy ngài có hài lòng không!" Chỉ thấy Long Vương gật đầu nhẹ, thản nhiên nói: "Ừm, không tệ!" "Không biết đạo hữu có biết điều quan trọng nhất trong lòng mình là gì không?" Long Vương vừa dứt lời, Phục Hy tức thì rơi vào trầm tư.

Sau một tuần trà.

"Tiền bối, điều quan trọng nhất của bần đạo là để cho tộc nhân của ta mạnh mẽ, không còn phải chịu cảnh lưu lạc khổ sở!" Long Vương nghe lời này, trong lòng không khỏi khen ngợi: "Không hổ là Nhân Hoàng của Nhân tộc, bây giờ đã có thể quan tâm đến tộc nhân, tương lai nhất định sẽ thống nhất Nhân tộc!" Bịch!

Đúng lúc này, Phục Hy đột nhiên quỳ cả hai gối xuống đất, vẻ mặt vô cùng thành kính nhìn Long Vương.

Thấy vậy, Long Vương không khỏi nhíu chặt mày!

"Đạo hữu có ý gì?" Chỉ thấy Phục Hy vẻ mặt thành khẩn nhìn Long Vương, nói: "Khẩn cầu tiền bối thu nhận bần đạo!" Long Vương nghe những lời này, không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Bản hoàng vì sao phải thu nhận ngươi?" "Huống hồ đi theo bản hoàng, ta có thể dạy ngươi được gì?" Phục Hy nghe vậy, lập tức lộ

vẻ trầm tư, rồi từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta muốn đi theo tiền bối học tập pháp môn tu hành!" Hahaha!

Long Vương đột nhiên cười một cách điên cuồng, nói: "Con đường tu hành đâu phải cứ muốn là bước lên được!" "Có những người tìm kiếm cả đời cũng không thể đặt chân lên con đường tu hành!" Phục Hy nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Long Vương, đột nhiên nở một nụ cười nhàn nhạt, rồi tự tin nói: "Bần đạo tin chắc mình có thể!" Lúc này, Long Vương chợt nhận ra Phục Hy vẫn là Phục Hy của vạn năm trước, bất kể là tính cách hay tác phong đều vô cùng tương tự, gần như không có bất kỳ khác biệt nào!

Long Vương thấy vậy, cười nói: "Nếu đạo hữu đã tự tin như vậy, bản hoàng cũng muốn xem xem, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!" Trên cầu Nại Hà một lần quay đầu, ân tình kiếp trước đều tiêu tan!

Phục Hy trải qua một kiếp luân hồi, ký ức kiếp trước đã sớm bị phong ấn, trừ phi thực lực của Phục Hy vượt qua kiếp trước, nếu không ký ức kiếp trước sẽ bị phong ấn vĩnh viễn!

"Tạ ơn lão sư!" Phục Hy sau khi nghe lời của Long Vương, vẻ mặt kích động vừa quỳ vừa lạy Long Vương.

Thấy vậy, gương mặt Long Vương lại không hề có chút gợn sóng nào!

Nhưng lúc này Long Vương cũng có một nỗi lo, dù sao Không Động Ấn lúc này vẫn đang ở trong tay mình, phải tìm một thời điểm thích hợp để giao vật này cho Phục Hy!

Không Động Ấn là chí bảo của Nhân tộc, trấn áp khí vận Nhân tộc, nếu Không Động Ấn cứ ở trên người Long Vương, bên trong Nhân tộc chắc chắn sẽ xảy ra đại họa!

"Trong vòng trăm năm hãy tu hành theo bản hoàng, trăm năm sau,

Nhân tộc cần người thống lĩnh!" Long Vương vừa dứt lời, bàn tay vung lên, nâng Phục Hy từ dưới đất dậy, ngay sau đó toàn thân lóe lên, lập tức hóa thành một luồng sáng biến mất bên bờ sông!

Hồng Hoang không tính năm tháng, thấm thoắt trăm năm đã qua!

Thiên đạo đã thành, người đời muốn thành tiên vị đều phải độ kiếp!

Căn nguyên càng mạnh, lôi kiếp càng cường đại!

Trong phút chốc, mây đen che kín mặt trời, cuồng phong gào thét, sấm sét điên cuồng rít gào trên bầu trời, phảng phất như ngày tận thế!

Đúng lúc này, một luồng sáng lóe lên, Hà Đồ, Lạc Thư nháy mắt hiện ra từ trong khánh vân của Phục Hy!

Nếu chỉ dựa vào tu vi của một mình Phục Hy, tự nhiên khó mà gọi ra Hà Đồ Lạc Thư, nhưng kẻ đang đứng sau lưng hắn lại là Long Vương, một nam nhân khiến cả Hồng Hoang phải run rẩy!

Trong khoảnh khắc, dãy núi trải dài ức vạn dặm, sông biển cuồn cuộn không dứt lập tức hiện ra, Ngũ Hành chi lực phun trào, diễn hóa ra một thế giới vô tận!

Trong chốc lát, cuồng lôi gào thét, một thiếu niên lại xông thẳng lên trời.

Chỉ thấy hai tay hắn chấn động, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo phun ra!

Một quyền đánh ra, trời đất ảm đạm, tinh thần trên cửu thiên lập tức vỡ nát!

Thần lôi gào thét trong mắt thiếu niên chẳng khác nào một đứa trẻ, căn bản không gây ra được sóng gió gì đã bị thiếu niên trực tiếp đánh tan!

Thiên đạo dường như nổi giận, thần lôi càng thêm cuồng bạo, theo một tiếng nổ vang trời động đất, thần lôi to như thùng nước trong nháy mắt giáng xuống!

Chương 216

Thân ảnh thiếu niên lập tức bị đánh bay ra ngoài vạn dặm, ngọn núi khổng lồ trải dài vạn dặm ầm ầm vỡ nát!

Đúng lúc này, Hà Đồ, Lạc Thư nghe tiếng mà động, lơ lửng trước mặt thiếu niên, bảo vệ hắn được nhất thời bình an!

"Phục Hy, được rồi!" Một giọng nói trống rỗng vang lên, một bóng người tức thì xông ra từ trong đống đá vụn!

Trong khoảnh khắc, Ngũ Hành chi lực bao quanh thân hắn, một đồ hình Bát Quái tức thì hiện ra sau lưng hắn!

Thiếu niên này chính là Nhân Hoàng Phục Hy của Nhân tộc, qua sự giáo hóa của Long Vương, Phục Hy chỉ mất trăm năm đã lĩnh ngộ được ý nghĩa Ngũ Hành Thái Cực từ trong Hà Đồ Lạc Thư!

Phục Hy đối với quẻ bói vô cùng thân thuộc, chỉ cần thông qua mấy thẻ gỗ là có thể thông hiểu tương lai, nhưng có câu nói rằng: "Thiên đạo bất khả tiết lộ!" Dù tính ra được, hắn cũng không dám nói ra, chỉ dám giấu trong lòng!

Long Vương với tư cách là người hộ đạo, tự nhiên đều thấy hết trong mắt, Phục Hy có được thành tựu hiện tại, Long Vương cũng vô cùng vui mừng.

Đúng lúc này, Long Vương nhíu mày, nhìn bàn tay trống không của Phục Hy, lập tức biết rằng, đã đến lúc tìm cho Phục Hy một món bảo vật!

Lúc này, Ngũ Hành chi lực tức thì bộc phát, Phục Hy vung nắm đấm khổng lồ lao về phía lôi vân!

Khi thần lôi giáng xuống, Phục Hy dường như đã sớm biết vị trí

thần lôi hạ xuống, thân hình lóe lên, nháy mắt đã né được một đòn sấm sét!

Sau một tuần trà, trên bầu trời bừng lên một tia nắng thần, sau đó dần dần quang đãng.

Long Vương thấy vậy không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt!

Thiên đạo tự biết không làm gì được Phục Hy, cũng không làm chuyện vô ích nữa, thừa nhận sự thật Phục Hy đã thành tiên!

"Lão sư!" Phục Hy toàn thân lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt Long Vương, vẻ mặt cung kính quỳ xuống!

Long Vương thấy vậy, nhíu mày nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi là hoàng của Nhân tộc, không được phép quỳ lạy bản hoàng nữa, bản hoàng và ngươi cũng chỉ có thể xưng hô là đạo hữu!" "Nhưng...!" Phục Hy vừa định mở miệng nói thì bị Long Vương ngắt lời trực tiếp, nói: "Bản hoàng đã giáo hóa ngươi trăm năm, đã thực hiện lời hứa của mình.

Mười năm nữa, bản hoàng sẽ rời đi!" Lời nói của Long Vương vô cùng lạnh lùng, khiến Phục Hy nhất thời có chút không chấp nhận được, nhưng nghe nói Long Vương sẽ ở lại cùng mình mười năm nữa, hắn lại nở một nụ cười!

Bịch!

Phục Hy đột nhiên quỳ trước mặt Long Vương, nói: "Đa tạ lão sư trăm năm giáo hóa!" Long Vương không nói hai lời, bàn tay lật một cái liền nâng hắn dậy, nói: "Bản hoàng cần tìm một ít dược liệu để luyện một món pháp khí, ngươi hãy về Nhân tộc trước đi!" "Thời gian không còn nhiều, cuộc tuyển chọn Nhân Hoàng sắp bắt đầu rồi.

Tương lai của Nhân tộc phát triển ra sao, phải dựa vào ngươi!" Long Vương vừa dứt lời, Phục Hy liền gật đầu.

Trong mắt Phục Hy, lập tức phóng ra chiến ý vô thượng!

Long Vương thấy vậy cũng không nói gì thêm, nhưng đúng lúc này, bàn tay Long Vương lật một cái, chỉ một ngón tay vào trán Phục Hy từ xa!

"Ngàn năm sau, có thể đến Thiên Đình tìm bản hoàng!" Long Vương vừa dứt lời, thân ảnh lóe lên, nháy mắt đã rời khỏi nơi này!

Long Vương du ngoạn trong Hồng Hoang, vẫn không biết nên tìm vật gì để luyện chế pháp bảo cho Phục Hy!

Đúng lúc này, Long Vương chợt lóe lên linh quang, đột nhiên nhớ ra Phục Hy thân cận với gỗ, liền lập tức hóa thành lưu quang bay về phía Tây Côn Luân!

"Cung nghênh Long Vương Đại Đế!" Long Vương vừa đặt chân vào Tây Côn Luân, liền nghe một tiếng chào hỏi.

Long Vương theo tiếng nhìn lại, thì thấy Tây Vương Mẫu mặc cung bào, ba ngàn sợi tóc xanh bay trong gió đang lên tiếng!

"Dao Trì đạo hữu có việc gì cần rời đi sao?" Long Vương vẻ mặt ôn hòa hỏi, nhưng Tây Vương Mẫu lại mỉm cười đáp: "Bần đạo đặc biệt đến đón Long Vương đạo hữu." Long Vương nghe những lời này, lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Long Vương đến Tây Côn Luân cũng chỉ là nhất thời hứng khởi, ngay cả mình cũng không rõ, sao Tây Vương Mẫu lại biết được!

"Bần đạo hôm nay thấy hào quang rủ xuống, đoán biết nhất định có quý nhân ghé thăm, chỉ là không ngờ quý nhân lại là Long Vương đạo hữu!" Long Vương nghe vậy liền nở một nụ cười nhàn nhạt, nhất thời có chút không biết phải làm sao!

"Long Vương đạo hữu, vạn năm không gặp, không biết ngài bận rộn việc gì, mời theo bần đạo vào đại điện ngồi một lát!" Trong

khoảnh khắc, hai người liền hóa thành lưu quang bay về phía đại điện.

Long Vương từ trong miệng Tây Vương Mẫu biết được, trong trăm năm qua, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh vẫn luôn bận rộn tìm kiếm Nhân Hoàng!

Chỉ tiếc là, Phục Hy đã sớm được Long Vương thu nhận làm môn hạ, năm người bọn họ đã định trước là công cốc!

Lúc này, Long Vương lộ ra bộ dạng muốn nói lại thôi.

Tây Vương Mẫu thấy vậy, cười nói: "Đạo hữu có chuyện gì muốn nói sao?" Long Vương nghe vậy, vẻ mặt khó xử nói: "Bản hoàng hôm nay tìm Dao Trì đạo hữu quả thực có một việc!" Tây Vương Mẫu nghe những lời này, lập tức lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, dù sao người trong Hồng Hoang đều biết rất rõ con người của Long Vương!

Phàm là chuyện có thể tự giải quyết, Long Vương xưa nay không bao giờ cầu cạnh người khác!

Cho nên trên Hồng Hoang, Long Vương gần như không nợ ân tình của bất kỳ ai.

Bây giờ nghe Long Vương có chuyện cần giúp đỡ, trong lòng Tây Vương Mẫu có chút kích động!

"Long Vương đạo hữu cứ nói thẳng, chỉ cần là nơi bần đạo có thể giúp được đạo hữu, bần đạo nhất định sẽ toàn lực tương trợ!" Long Vương nghe những lời này, trong mắt lập tức lóe lên tinh quang, nhàn nhạt nói: "Bản hoàng muốn mượn của đạo hữu một cành Bàn Đào Thụ, để luyện chế một món pháp khí cho đồ đệ của ta!" Lúc này, Tây Vương Mẫu lại đột nhiên nở một nụ cười nhàn nhạt!

Long Vương vội vàng mở miệng nói: "Bản hoàng có thể dùng pháp bảo để trao đổi với đạo hữu!" Đúng lúc này, thân hình Dao Trì

lóe lên, lập tức biến mất khỏi tầm mắt của Long Vương, khiến Long Vương nhất thời không biết phải làm sao!

Ngay khi Long Vương chuẩn bị rời đi, Tây Vương Mẫu từ bên ngoài đại điện bước vào!

Trong tay Vương Mẫu đang nâng một cành Bàn Đào Thụ khổng lồ, Long Vương kinh ngạc đến há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt!

"Long Vương đạo hữu, xem một đoạn cành Bàn Đào Thụ này có đủ không?" Tây Vương Mẫu thở hổn hển nhìn Long Vương.

Chương 217

Long Vương nhất thời không biết nên nói gì, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: "Một đoạn?" "Dao Trì đạo hữu, không biết cây Bàn Đào Thụ kia mười vạn năm sau có thể kết quả không?" Chỉ thấy Tây Vương Mẫu lập tức đỏ mặt, nói: "Không sao!" Long Vương thấy vậy cũng không nói thêm, bàn tay lật một cái, cành Bàn Đào Thụ tức thì bị Long Vương thu vào trong Hỗn Độn Châu!

Lúc này, Tây Vương Mẫu bàn tay lật một cái, một quả Bàn Đào lập tức xuất hiện trong ngọc thủ của nàng!

"Long Vương đạo hữu thu đồ đệ thật âm thầm, quả Bàn Đào này xin đạo hữu thay bần đạo giao cho hắn!" Long Vương thấy vậy lập tức không biết phải làm sao, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tây Vương Mẫu, liền biết thịnh tình khó từ chối!

Long Vương ở Tây Côn Luân làm phiền một hồi lâu mới cáo biệt rời đi!

"Dao Trì đạo hữu nếu có chuyện, có thể đến Nam Thiên Đình tìm bản hoàng!" Long Vương vừa dứt lời liền thân hình lóe lên độn đi xa.

Tây Vương Mẫu thấy vậy không khỏi thất vọng quay về Tây Côn Luân!

Nhưng hôm nay Long Vương nợ nàng một ân tình, nàng lập tức lộ ra nụ cười mãn nguyện!

Long Vương sau khi rời khỏi Tây Côn Luân liền đi về phía Oa Hoàng Cung!

Theo Long Vương thấy, dù sao Phục Hy cũng là huynh trưởng của Nữ Oa, nên để nàng biết chuyện Phục Hy chuyển thế thì tốt hơn!

.....

Bên trong Thiên Đình!

Một lão giả mặc thanh bào, ba ngàn sợi tóc bạc không gió tự bay đang ngồi trên long ỷ!

Uy áp cường đại thỉnh thoảng tỏa ra, sinh vật trong phạm vi ức vạn dặm đều phủ phục, không một ai dám tỏ ra bất kính!

Trong đại điện, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh đều quỳ trên đất!

"Bần đạo không biết ý của lão sư, xin người thứ tội!" Lão giả trên long ỷ chính là Đạo Tổ Hồng Quân, nhưng chuyện Đạo Tổ Hồng Quân giáng thế căn bản không ai biết!

"Hừ...!" Một tiếng hừ lạnh truyền đến, liền thấy Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh lập tức như diều đứt dây, trực tiếp rơi ra ngoài đại điện!

Nhưng năm người lập tức lại bay vào trong đại điện, quỳ trước mặt Đạo Tổ Hồng Quân!

Hạo Thiên sau khi thấy cảnh này, trong lòng lập tức cảm thấy sung sướng không ít, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

"Năm người các ngươi dám vi phạm mệnh lệnh của bần đạo?" Đôi mắt Đạo Tổ Hồng Quân từ từ mở ra, trong phút chốc sát ý lạnh lẽo bao trùm, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh lập tức rùng mình một cái!

"Lão... lão sư, không biết ngài đang nói chuyện gì?" Thái Thanh Lão Tử run rẩy nói, trong giọng nói toàn là vẻ sợ hãi!

Chỉ thấy Hồng Quân Đạo Tổ vung tay áo, thân hình Thái Thanh Lão Tử lập tức lăn lộn bay ra ngoài, ầm ầm đập vào dãy núi trải dài

ức vạn dặm!

Chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, Thái Thanh Lão Tử toàn thân chật vật quay về trong Thiên Đình!

May mắn là người trong Thiên Đình đều là người của Tam giáo, dù Thái Thanh Lão Tử có chật vật đến đâu cũng không ai dám cười!

"Lão... lão sư, xin ngài minh giám, bần đạo không hề vi phạm ý của lão sư!" Thái Thanh Lão Tử vừa dứt lời, sắc mặt Đạo Tổ Hồng Quân lập tức âm trầm xuống!

"Lúc Long Vương công phá Thiên Đình, năm người các ngươi đang làm gì!" "Bần đạo không xuất thế, các ngươi liền quên sự tồn tại của bần đạo rồi sao!" Đạo Tổ Hồng Quân vừa dứt lời, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh lập tức vẻ mặt hổ thẹn cúi đầu!

Tiếp Dẫn tròng mắt đảo một vòng, nói: "Lão sư, lúc Hạo Thiên sư đệ nhờ bần đạo và mọi người giúp hắn xây dựng lại Thiên Đình, không hề nhờ bần đạo trấn thủ!" "Hừ...!" Đạo Tổ Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, nói: "Mấy trò vặt vãnh của các ngươi đừng có múa rìu qua mắt thợ trước mặt bần đạo!" Thân hình Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh lập tức run lên, liền thấy thân hình Hồng Quân Đạo Tổ từ từ lơ lửng, xuất hiện trước mặt chư thánh!

"Các ngươi còn có lời gì để nói!" Khí tức lạnh lẽo của Đạo Tổ Hồng Quân khiến thân hình Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh run rẩy dữ dội.

Đạo Tổ Hồng Quân muốn diệt sát họ quả thực dễ như trở bàn tay!

"Bần đạo nói lần này thôi, nếu đã muốn quả vị ở Thiên Đình thì phải giữ gìn Thiên Đình cho tốt, nếu không...!" Đạo Tổ Hồng Quân bàn tay siết lại, dãy núi trải dài vạn dặm xa xa lập tức sụp đổ!

Không đợi Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh lên tiếng, Đạo Tổ

Hồng Quân vung tay áo, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh lập tức bay theo gió, rơi ra ngoài đại điện!

"Chuyện của bần đạo hãy nhớ kỹ, đừng để bần đạo phải nói lần thứ hai!" Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh lập tức thân hình run lên, đại môn của Thiên Đình đại điện liền ầm ầm đóng lại!

Đạo Tổ Hồng Quân sắc mặt lạnh băng nhìn Hạo Thiên, nhàn nhạt nói: "Chuyện Thiên Đình, bần đạo đã xử lý giúp ngươi, nếu còn xảy ra sai sót...!" Lời của Đạo Tổ Hồng Quân chưa nói hết, Hạo Thiên đã vội vàng quỳ xuống đất!

"Lão... lão sư xin yên tâm, bần đạo nhất định sẽ quản lý tốt Thiên Đình!" Đạo Tổ Hồng Quân nghe những lời này, vung tay áo, trực tiếp xé rách không gian độn đi!

Hạo Thiên mới miễn cưỡng đứng dậy từ dưới đất, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thông Thiên Giáo Chủ, đợi bần đạo ổn định cục diện Hồng Hoang, nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!" Ngoài đại điện có mấy vị thánh nhân, liếc nhìn nhau một cái, nháy mắt hóa thành lưu quang độn đi xa!

Sau khi được Đạo Tổ Hồng Quân nhắc nhở, Tam Thanh nào dám qua loa cho xong chuyện, nếu không kết quả chỉ có chết!

Nhưng họ cũng đồng thời đứng ở phía đối lập với Long Vương, lúc này là tình thế lưỡng nan, nên phải sớm chuẩn bị trước, đề phòng bất trắc! .....

Bên trong Oa Hoàng Cung!

"Nữ Oa đạo hữu, bản hoàng đã tìm được Phục Hy đạo hữu, và đã thu nhận hắn làm môn hạ!" Long Vương vừa dứt lời, liền thấy Nữ Oa hai tay chắp lại, hơi hành lễ!

Chương 218

"Đa tạ Long Vương đạo hữu tương trợ, bản cung ở đây thay mặt huynh trưởng tạ ơn đạo hữu!" Long Vương thấy vậy, vội vàng nói: "Đạo hữu quá lời rồi!" "Nhưng bản hoàng có một việc muốn nhờ Nữ Oa đạo hữu!" Nữ Oa nghe vậy lập tức kinh ngạc, nói: "Không biết đạo hữu có chuyện gì?" Trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một đạo tinh quang, nói: "Bần đạo muốn mượn của đạo hữu những thẻ gỗ mà Phục Hy dùng để chiêm bốc khi còn sống!" Nữ Oa nghe vậy vô cùng kinh ngạc, chuyện Phục Hy tinh thông chiêm bốc rất ít người biết, nhưng Long Vương xem ra lại rất rõ!

Long Vương tuy không hiểu rõ Phục Hy, nhưng vào thời điểm Vu Yêu lượng kiếp, Phục Hy đã bắt đầu nghiên cứu thuật chiêm bốc!

Nhưng đáng tiếc là, Phục Hy năm đó vừa mới sơ khuy môn kính đã vẫn lạc!

Chỉ thấy Nữ Oa bàn tay lật một cái, thẻ gỗ nháy mắt đã xuất hiện trong ngọc thủ của nàng!

"Đây là vật huynh trưởng năm đó từng dùng, vạn năm không dùng cũng không biết, cũng không biết huynh trưởng có còn nhớ không!" Long Vương thấy vậy, nhàn nhạt lắc đầu, nói: "Phục Hy đạo hữu có lẽ không có cơ hội gặp lại những thẻ gỗ này!" Long Vương vừa dứt lời, Nữ Oa ngây người nhìn Long Vương, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc!

"Phục Hy đạo hữu lĩnh ngộ Ngũ Hành Bát Quái, nhưng hiện tại thiếu một món binh khí thuận tay, nên bản hoàng muốn tự mình luyện chế cho hắn một món!" Nữ Oa nghe vậy, lại cúi đầu tạ ơn một lần nữa, khiến Long Vương nhất thời có chút luống cuống tay chân!

“Nữ Oa đạo hữu, bây giờ Phục Hy đạo hữu là đệ tử của bản hoàng, là hoàng của Nhân tộc tương lai, nếu không có một món binh khí ra dáng thì sao được!” Nữ Oa nghe những lời này, liền đưa những thẻ gỗ đã bị khóa lại cho Long Vương!

Long Vương sau khi lấy được thẻ gỗ cũng không dừng lại, trực tiếp đi về phía Nam Thiên Đình!

“Đại ca, ngài về rồi!” Long Vương vừa đến cửa Thiên Đình, Chúc Long, Thủy Kỳ Lân, Long Viên ba người liền đi ra!

Ba người có thể nói là hình với bóng không rời, cũng chính vì vậy, Long Vương chưa bao giờ lo lắng về an nguy của Thiên Đình!

“Gần đây Thiên Đình có chuyện gì không?” Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thủy Kỳ Lân, Chúc Long, Long Viên ba người.

Ba người liếc nhìn nhau, nhàn nhạt lắc đầu!

Đợi Long Vương chuẩn bị rời đi, Thủy Kỳ Lân vội vàng nói: “Đại ca, mấy chục năm trước, tộc trưởng Người Lùn đến tìm ngài có việc thương lượng, nhưng bần đạo và mọi người tìm không thấy ngài, nên đành gác lại!” Long Vương nghe vậy, lập tức thân hình lóe lên, hóa thành lưu quang bay vào trong Thiên Đình!

Thiên Đình có Nguyên Phượng và những người khác trấn giữ, Long Vương gần như không cần phải lo lắng, nhưng tộc trưởng Người Lùn tìm mình chắc chắn có đại sự!

“Đạo hữu, không biết ngài tìm bản hoàng có việc gì?” Sau một tuần trà, Long Vương đến nơi ở của tộc Người Lùn, vẻ mặt bình tĩnh hỏi!

Tộc trưởng Người Lùn thấy Long Vương trở về vô cùng vui mừng, gật đầu nói: “Mấy ngày trước, bần đạo trộm nhìn thấy Đạo Tổ Hồng Quân giáng thế!” Long Vương nghe những lời này, lập tức kinh

hãi, sau đó cười nói: "Đạo hữu yên tâm, Đạo Tổ Hồng Quân không nhắm vào Nam Thiên Đình đâu!" Lúc này, một luồng sáng lóe lên, thân hình Ngũ trưởng lão hiện ra, thấy Long Vương liền lộ vẻ mặt kích động!

"Ngũ trưởng lão lại đi đâu tiêu dao rồi?" Long Vương không khỏi trêu chọc, khiến Ngũ trưởng lão nhất thời không biết nên nói gì!

Sau một tuần trà, sắc mặt Long Vương đột nhiên thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tộc trưởng Người Lùn!

"Đạo hữu, bản hoàng lần này trở về, có một việc muốn nhờ!" Tộc trưởng Người Lùn nghe những lời này, lập tức sắc mặt đại biến, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương!

"Long Vương đạo hữu, không biết có chuyện gì cần bản hoàng tương trợ!" Long Vương cũng không giấu giếm nữa, liền đem toàn bộ sự việc nói ra!

Nhưng trước đó, Long Vương cần một bản vẽ pháp bảo, nếu không dù có giải thích thêm với tộc trưởng Người Lùn, ông ta cũng chưa chắc đã hiểu thấu đáo!

Long Vương ở tộc Người Lùn mất mấy ngày, thiết kế ra Thái Cực Bát Quái Kính!

Tộc trưởng Người Lùn xem bản vẽ này xong, lập tức kinh hãi, sau đó tán thưởng không ngớt, khóc lóc đòi theo Long Vương học luyện khí!

Đối với Long Vương mà nói, luyện khí chung quy chỉ là một ít bàng môn tả đạo, đối với Long Vương, tác dụng không lớn!

Đúng lúc này, sắc mặt tộc trưởng Người Lùn thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Long Vương, nói: "Long Vương đạo hữu, về chuyện luyện khí, bần đạo có một việc muốn nhờ!" Long Vương nghe những

lời này, nói: "Đạo hữu có lời cứ nói thẳng, không cần úp mở!" Ngay sau đó tộc trưởng Người Lùn liền nói về địa tâm chi hỏa một lần, mới khiến Long Vương hiểu ra, là muốn Long Vương giúp tộc Người Lùn mở ra một thánh địa luyện khí!

"Thủy Kỳ Lân, cút đến tộc địa của Người Lùn cho bản hoàng!" Thủy Kỳ Lân đang hỉ hả ở trước Thiên Môn đột nhiên bị Long Vương hét một tiếng dọa cho giật mình, vội vàng bay về phía tộc địa của Người Lùn!

Chúc Long, Long Viên thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý!

Nhưng cũng chính vì một tiếng gầm của Long Vương, khiến mọi người trong Thiên Đình biết Long Vương đã trở về!

"Thay bản hoàng mở ra một thánh địa luyện khí cho tộc Người Lùn!" Kỳ Lân nhất tộc là kẻ trấn thủ đại địa, dung nham trong lòng đất chính là đạo trường thiên nhiên của Kỳ Lân nhất tộc!

Thủy Kỳ Lân là tộc trưởng của Kỳ Lân nhất tộc, việc đi giải quyết thánh địa luyện khí trong lòng đất quả thực dễ như trở bàn tay!

Lúc này, Thủy Kỳ Lân lại lộ ra vẻ mặt khó xử!

Long Vương thấy vậy, mày kiếm nhướng lên, sắc mặt trầm xuống, nói: "Hiền đệ có điều khó nói?" Long Vương vừa dứt lời, Thủy Kỳ Lân vội vàng xua tay, miệng lại lẩm bẩm: "Lòng đất nóng như vậy, có quỷ mới muốn đi!" Long Vương nghe những lời này, sắc mặt lập tức co giật, suýt chút nữa đã dùng bàn tay tát cho hắn một cái!

"Hiền đệ, đừng quên rằng các ngươi là kẻ trấn thủ trung ương đại địa, chút nham tương trong lòng đất cỏn con sao làm khó được hiền đệ!" "Nếu hiền đệ may mắn, có thể từ trong đó phát hiện ra thứ phi phàm!" Long Vương vừa dứt lời, trong mắt Thủy Kỳ Lân lập tức lóe

lên một đạo tinh quang, nói: "Đại ca, nói đi, bần đạo nên làm gì!" Từ trước đến nay Long tộc đều yêu quý bảo vật, thích sưu tập những thứ đẹp đẽ trong thiên hạ, cho nên Long Cung vô cùng vàng son lộng lẫy!

Bây giờ xem ra, lòng tham tài yêu bảo của Thủy Kỳ Lân còn vượt xa người của Long tộc!

"Ngũ trưởng lão, có lẽ cần phải phiền đạo hữu rồi!" Ngũ trưởng lão nghe những lời này, toe toét cười một tiếng, nói: "Long Vương đạo hữu yên tâm, chuyện này giao cho bần đạo đi!" Lời vừa dứt, không gian chấn động, một khe nứt tức thì mở ra!

Long Vương trố mắt nhìn Thủy Kỳ Lân và Ngũ trưởng lão biến mất không thấy, dùng tay dụi dụi đôi mắt mờ mờ của mình!

"Không gian chi lực của Ngũ trưởng lão ngày càng tinh thuần rồi!" Long Vương không khỏi cảm thán nói!

Tộc trưởng Người Lùn lại toe toét cười một tiếng, nói: "Năm đó nếu không nhờ Long Vương đạo hữu ra tay tương trợ, ông ấy cũng không thể có được thành tựu như vậy!" Không gian chi lực xưa nay đều huyền ảo vô cùng, dù Long Vương trên người có đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh, nhưng Long Vương đối với không gian lĩnh ngộ vẫn chỉ là biết một nửa!

"Tộc trưởng quá khen, đó là cơ duyên mà Ngũ trưởng lão đáng được nhận!" Hai người liếc nhìn nhau cười, cuối cùng trực tiếp hóa thành lưu quang biến mất giữa trời đất!

Long Vương rà soát lại dược liệu trên người, phát hiện vẫn còn thiếu một thứ, đó chính là chí âm Nhược Thủy!

Nơi Nhược Thủy tồn tại là ở dưới cầu Nại Hà trong Địa Phủ, nhưng sự hung tàn của Nhược Thủy ai cũng biết, nếu bị nó dính vào, chỉ có thể nhận lấy kết quả thân tử đạo tiêu!

Long Vương lại trực tiếp nhắm vào Nhược Thủy, nếu để cho chư thánh Hồng Hoang biết, chắc chắn sẽ cho rằng Long Vương đã điên!

Chương 219

Long Vương cũng hiểu rõ, cách làm của mình vô cùng điên cuồng, nhưng vì để luyện chế Thái Cực Bát Quái Kính cho Phục Hy, Long Vương cũng chỉ có thể dùng hạ sách này!

Thái Cực Bát Quái Kính phân thành hai vật âm dương, một nửa là âm, một nửa là dương.

Phần dương Long Vương đã tìm được một vật, chính là Canh Kim chi khí bị Long Vương chém đi một nửa khi Tiếp Dẫn chưa hóa hình năm đó!

Long Vương thấy vạn sự đã đủ, chỉ thiếu Nhược Thủy dưới Cửu U, liền không nói hai lời đi về phía Địa Phủ!

Sau một tuần trà!

Sóng nhiệt cuồn cuộn ập vào mặt, khí tức thiêu đốt khiến Ngũ trưởng lão không khỏi nhíu chặt mày, không thể không dùng pháp lực bảo vệ toàn thân!

Ngược lại Thủy Kỳ Lân, lại như cá gặp nước, vô cùng vui vẻ, không khỏi khiến Ngũ trưởng lão phải nhìn bằng con mắt khác!

"Cái nơi quái quỷ này cũng không nóng lắm!" Thủy Kỳ Lân nhìn lòng đất bị dung nham nhuộm đỏ, vẻ mặt bình tĩnh nói, nhưng Ngũ trưởng lão lại trực tiếp xé rách không gian trốn đi!

"Đạo hữu, đợi mở xong thánh đài bần đạo sẽ đến đón ngươi, đây là bản vẽ, xin đạo hữu nhận lấy!" Lời vừa dứt, liền thấy một cuộn bản vẽ da bò tức thì từ trong không gian bay ra rơi vào tay Thủy Kỳ Lân!

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân xoay tới xoay lui, thật sự không hiểu, liền

mở miệng mắng: "Chữ như chim, bần đạo đi tắm dung nham đã!" Sóng lửa cuồn cuộn rèn luyện đại địa trở nên cứng rắn vô cùng, nếu nhìn kỹ, vách đá thậm chí còn tỏa ra những tia sáng đen lấp lánh!

Đúng lúc này, một tiếng thú gầm xé toạc bầu trời, Ngũ Hành chi lực theo đó mà sinh, thánh uy hoàng giả kinh khủng tức khắc giáng lâm!

Đợi kim quang tan đi, liền thấy một con kỳ lân màu vàng uy phong lẫm liệt đứng trên dung nham trong lòng đất, quanh thân nó tỏa ra vô số thần quang!

Móng sắt đạp ra, một làn sóng lửa lập tức cuộn lên.

Đúng lúc này, liền thấy Thủy Kỳ Lân há miệng một cái, hỏa khí vô tận tức thì bị nó hút vào bụng!

Ngay sau đó liền thấy trên người Thủy Kỳ Lân lóe lên những điểm hồng quang, pháp lực toàn thân cuộn trào, khí tức trên người lại ngưng luyện thêm mấy phần!

"Đại ca nói quả không sai, dung nham trong lòng đất quả là thứ tốt!" "Bùm...!" Theo một tiếng nổ lớn, liền thấy Thủy Kỳ Lân trực tiếp lao đầu vào trong dung nham lòng đất, tức thì bị dung nham lòng đất nuốt chửng, biến mất không dấu vết!

Sau một tuần trà!

"Đúng là một mảnh đất báu, đợi bần đạo trở về, nhất định phải để tộc nhân của bần đạo trấn giữ vĩnh viễn nơi dung nham lòng đất này!" Kỳ Lân nhất tộc bẩm sinh yêu thích thiên hỏa, sau này, Kỳ Lân nhất tộc dứt khoát trực tiếp bắt đầu dẫn thiên hỏa, thôn thiên hỏa, từ đó lớn mạnh bản thân, nhưng tất cả đều là chuyện sau này!

Sóng lửa ngập trời, cuồn cuộn không ngừng, Thủy Kỳ Lân lại vẻ mặt khoan khoái, hoàn toàn đem chuyện Long Vương giao phó ném ra

sau đầu!

"Thủy Kỳ Lân đạo hữu, không biết sự việc làm đến đâu rồi?" Ngũ trưởng lão thấy thời gian cũng không còn sớm, xé rách hư không độn đến, nhưng thấy Thủy Kỳ Lân vẻ mặt khoan khoái lập tức nghẹn lời!

"Thủy Kỳ Lân đạo hữu, có còn nhớ chuyện Long Vương Đại Đế dặn dò không!" "Bùm...!" Sóng lửa vạn trượng ập vào mặt, Ngũ trưởng lão lập tức thân hình lóe lên, vội vàng chạy trốn về phía xa!

"Vụ thảo!" "Mẹ nó chứ, bần đạo sao lại quên mất chuyện quan trọng như vậy!" Ngũ trưởng lão nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ lúng túng, chỉ mới đi mấy ngày, Thủy Kỳ Lân đã quên sạch chuyện quan trọng như vậy!

"Đạo hữu, thật là hồ đồ a!" "Nếu làm lỡ đại kế của Long Vương Đại Đế, thì phải làm sao!" Ngũ trưởng lão vẻ mặt hoảng loạn nói, chỉ thấy Thủy Kỳ Lân lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Đạo hữu đừng hoảng, thực lực là đủ!" Ngũ trưởng lão nghe những lời này, nói: "Đạo hữu, đưa bản vẽ thánh đài cho bần đạo, đợi bần đạo giải thích một phen, đạo hữu hãy mau chóng động thủ đi!" Lúc này, Thủy Kỳ Lân lập tức lộ ra vẻ mặt lúng túng.

Ngũ trưởng lão thấy vậy, lập tức kinh hãi!

"Đạo hữu không phải là làm mất bản vẽ rồi chứ!" Thủy Kỳ Lân lập tức vẻ mặt lúng túng gật đầu, nói: "Bần đạo không cố ý, đạo hữu có tin không?" Lúc này trong lòng Ngũ trưởng lão, lập tức có một vạn con thảo nê mã chạy qua!

"Ngũ...

Ngũ trưởng lão, lẽ nào không còn bản vẽ khác sao?" Ngũ trưởng lão trợn trắng mắt, suýt nữa phất tay áo bỏ đi.

Ngũ trưởng lão cũng không hiểu, năm đó đầu óc nóng lên, lại đưa

bản vẽ cho Thủy Kỳ Lân!

Lúc này Ngũ trưởng lão, lập tức cảm thấy một trận thất bại vô cớ, nói: "Không còn...!" Trong một thoáng, Thủy Kỳ Lân lập tức cảm thấy, Ngũ trưởng lão trong khoảnh khắc này đã già đi, nhất thời không biết nên đi đâu về đâu!

Thủy Kỳ Lân cũng ý thức được có lẽ mình thật sự đã gây ra đại họa!

Chỉ là Thủy Kỳ Lân đột nhiên ý thức được một chuyện, mình căn bản chưa từng thấy bản vẽ!

Lúc này, trong đầu Thủy Kỳ Lân lóe lên linh quang, lập tức bàn tay lật một cái, bản vẽ thánh đài nháy mắt xuất hiện trong tay Thủy Kỳ Lân!

Ngũ trưởng lão thấy vậy, sắc mặt không khỏi sầm lại, liền mở miệng mắng: "Thủy Kỳ Lân đạo hữu, mẹ nó ngươi đang đùa bần đạo à?" Thủy Kỳ Lân thấy vậy, lẩm bẩm: "Mẹ nó ngươi cũng đâu có nói với bần đạo, đây là bản vẽ thánh đài!" Nhìn gương mặt không đỏ, tim không đập, mặt không đổi sắc của Thủy Kỳ Lân, Ngũ trưởng lão lập tức không nói một lời, giật lấy bản vẽ trong tay Thủy Kỳ Lân!

Ngũ trưởng lão không nói hai lời, lời nói thao thao bất tuyệt lập tức phun ra, khiến Thủy Kỳ Lân lập tức một trận đau đầu!

Sau một tuần trà!

Thế giới trong lòng đất lập tức truyền đến một trận tiếng gõ đập, thỉnh thoảng còn truyền đến mấy tiếng thú gầm!

Trong Địa Phủ!

Long Vương vẻ mặt nghiêm túc đứng trên cầu Nại Hà, nhìn dòng suối bình tĩnh vô hại dưới cầu lại lộ ra vẻ mặt sầu muộn!

“Long Vương đạo hữu, ngài đã đứng trên cầu Nại Hà mấy ngày rồi, có chuyện gì phiền lòng sao?” Long Vương thấy vậy, cười nói: “Đạo hữu cứ yên tâm, bản hoàng chỉ đang suy nghĩ một chuyện thôi!” Lúc này, Long Vương đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: “Huyền Minh đạo hữu, trong Địa Phủ ngoài ngươi ra, những người khác không biết bản hoàng đến chứ!” Huyền Minh nghe những lời này, gật đầu nhẹ!

Long Vương đến Địa Phủ hoàn toàn là vì Nhược Thủy.

Nhược Thủy từ cửu thiên chảy xuống, rủ xuống Cửu U, trông có vẻ vô hại, nhưng lại có thể ăn mòn xương cốt con người!

Dù là Long Vương, đối với Nhược Thủy cũng phải lui ba bước, tuy sẽ không khiến Long Vương thân tử đạo tiêu, nhưng sẽ mang đến một số tai họa bất ngờ!

Chương 220

Nếu không phải là bắt buộc, Long Vương rất không muốn trêu chọc Nhược Thủy!

Trong lịch sử Bắc Thiên Đình, một thiếu niên, Nhược Thủy hóa linh, thành tiên vị, chuyên môn quản lý Nhược Thủy trên trời!

Chỉ thấy Long Vương hai tay chấn động, bàn tay lật một cái, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo phun ra!

Trong khoảnh khắc, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì vạch ngang Cửu U, tinh quang chợt hiện, năm ngàn kiếm ý như thủy triều phun ra!

"Đi!" Theo một tiếng gầm của Long Vương, vạn ngàn kiếm ý như chiến mã, lao xuống!

Trong khoảnh khắc, trên Nhược Thủy, lập tức gợn lên những gợn sóng lăn tăn.

Long Vương thấy vậy, hai mắt trừng lên, kiếm ý trở nên càng lúc càng cuồng bạo!

"Bùm...!" "Huyền Minh đạo hữu, xuống dưới đó đợi bản hoàng!" Long Vương vừa dứt lời, trên Nhược Thủy lập tức bắn lên mấy giọt Nhược Thủy.

Long Vương nắm tay một cái, một bình lưu ly tức thì hiện ra, một loạt động tác, hành vân lưu thủy!

Long Vương thân hình lóe lên, lập tức nhảy xuống cầu Nại Hà.

Trong khoảnh khắc, lực ăn mòn khổng lồ tức thì ăn mòn nơi Long Vương vừa đứng!

Chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, Địa Phủ pháp tắc chi lực, nháy mắt đã xóa đi dấu vết Nhược Thủy để lại, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì!

Long Vương thấy vậy, không khỏi thở ra một hơi dài, lực lượng của Nhược Thủy quả nhiên kinh khủng, dù có luyện hóa cũng có thể phải tốn không ít công phu!

Long Vương ngay sau đó liền cáo biệt Huyền Minh, hóa thành một luồng sáng lóe lên rồi biến mất!

Lúc này trong Nhân tộc, cuộc tuyển chọn Nhân Hoàng đã mở màn, Phục Hy nhất định sẽ trở thành con ngựa ô trong Nhân tộc, vượt qua trùng vây!

"U...!" Một tiếng tù và dài vang vọng khắp các bộ lạc Nhân tộc, tất cả các tộc trưởng bộ lạc lập tức tụ tập lại một nơi!

Nhưng Nhân tộc hiện tại, vẫn lấy da thú che thân, trông rất khó coi!

Đúng lúc này, một thiếu niên tuấn dật từ từ bước vào bộ lạc Nhân tộc.

Người này thân hình cao gầy, mày kiếm mắt sao, ba ngàn sợi tóc đen bay trong gió!

Nhưng lúc này Phục Hy đã cởi đạo bào do Long Vương ban tặng, đây cũng là chuyện Long Vương đặc biệt dặn dò khi rời đi.

Dù Phục Hy có bối rối, vẫn làm theo lời Long Vương nói!

Trăm năm đã qua, bộ lạc ban đầu của Phục Hy đều cho rằng Phục Hy đã chết.

Trong trăm năm Phục Hy rời đi, tộc trưởng đã thay đổi hai nhiệm kỳ!

“Ngươi là ai?” Phục Hy vừa vào bộ lạc Nhân tộc, đã bị chiến sĩ ngoài cửa chặn lại.

Phục Hy lập tức lóe lên linh quang, tự tạo một bộ lạc, nói dối là tham gia cuộc tuyển chọn Nhân Hoàng!

Cứ như vậy, Phục Hy thuận lợi vào trong bộ lạc, không gặp chút trở ngại nào, khiến Phục Hy lập tức cảm thấy cấp bách!

“Các vị tộc trưởng đã đến đông đủ, chúng ta hãy thương lượng người kế vị Nhân Hoàng!” Trong khoảnh khắc, nơi hội nghị lập tức loạn thành một đoàn, mọi người tranh cãi không ngớt, ai cũng không phục ai!

Phục Hy nhìn cảnh tượng trước mắt, chân mày nhíu chặt, tâm tư vạn trạng!

“Ai...!” Đúng lúc này, Phục Hy thở dài một hơi, trong khoảnh khắc, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người tập trung vào mình!

Đến lúc này, các tộc trưởng của Nhân tộc mới chú ý đến Phục Hy đang ngồi trong góc!

“Ngươi là ai?” Một lão giả tóc trắng bạc, chỉ vào mũi Phục Hy quát hỏi.

Phục Hy thấy vậy, hai mắt trừng lên, bàn tay vung lên, lão giả kia lập tức bị Phục Hy nhấc lên không trung, nói: “Bần đạo là ai?

Chưa đến lượt ngươi chỉ trích!” “Bùm...!” Theo một tiếng nổ lớn, thân thể lão giả, tức thì hất văng ghế ngồi, sau đó vẻ mặt kinh hãi nhìn Phục Hy!

“Bần đạo cho rằng, là hoàng của Nhân tộc, phải có năng lực chăm lo cho vạn dân thiên hạ, lấy an nguy của tộc nhân làm trọng yếu, chứ không phải ở đây dùng quyền mưu tư!” Long Vương vừa dứt lời, tất cả các tộc trưởng đang ngồi lập tức vẻ mặt hổ thẹn cúi đầu!

Mỗi một câu nói của Phục Hy đều vô cùng có lý, cũng đã nói trúng vào trọng tâm!

"Không biết đạo hữu có cao kiến gì?" Đúng lúc này, một vị lão giả vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phục Hy, chỉ thấy Phục Hy mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Thay vì chúng ta ngồi đây tranh chấp, không bằng giao quyền lựa chọn cho tộc nhân!" Mọi người nghe những lời này, lập tức lộ ra vẻ mặt khó xử, nhưng cũng có rất nhiều người lộ ra vẻ mặt vui mừng!

"Nếu đạo hữu đã đề xuất, bần đạo sao có thể không đồng ý!" Trong lòng Phục Hy lại âm thầm thở dài, thầm nghĩ: "Sau khi Nhân tộc thống nhất, phải mau chóng chỉnh đốn!" Thực lực của Nhân tộc không đồng đều, khó tránh khỏi có một số tộc lão muốn một nhà độc đại!

Phục Hy đi theo bên cạnh Long Vương trăm năm, đối với quá khứ của Nhân tộc cũng hiểu rõ, cộng thêm bản thân giỏi huyền học, Phục Hy đã sớm nhìn thấu được tương lai!

Vận mệnh của Nhân tộc có thể nói là gập ghềnh trắc trở, trải qua muôn vàn khổ nạn, mới có được quy mô như ngày hôm nay!

Phục Hy là một thành viên của Nhân tộc, sao có thể để Nhân tộc lại một lần nữa rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

"Không biết đạo hữu có cách nào để tộc nhân tự nguyện chọn ra hoàng trong lòng họ?" Lão giả vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Phục Hy trong góc, chỉ thấy Phục Hy mỉm cười, nhàn nhạt nói: "Tước bỏ chức tộc trưởng, hòa nhập vào trong tộc nhân, trong vòng ba năm tự có định số!" Mọi người lập tức kinh hãi, tước bỏ chức tộc trưởng có nghĩa là không còn bất kỳ uy nghiêm nào trong tộc nữa!

Đúng lúc này, Phục Hy từ từ đứng dậy, đối mặt với mọi người, lộ ra một nụ cười chế giễu, nói: "Các vị sợ tộc nhân không đề cử mình

sao?" Trong khoảnh khắc, đầu óc của nhiều tộc trưởng nóng lên, gào thét: "Tiểu nhi vô tri, bần đạo có gì phải sợ!" Phục Hy thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười chế giễu, xem ra kết quả đúng như vậy!

Chương 221

Dù sau lưng Phục Hy có Long Vương, nhưng hắn biết rất rõ đây là chuyện riêng của mình, huống hồ Phục Hy cũng không biết Long Vương là Thánh phụ!

"Nếu đã như vậy, vậy mời mấy vị theo bần đạo!" Phục Hy vừa dứt lời, liền một mình đi ra ngoài, lúc này mọi người đã sớm tụ tập ở đây, trên mặt đều là vẻ lo lắng!

Nhìn Phục Hy từ từ bước ra, không khí đang lưu động bỗng ngừng lại, một cỗ sát khí từ từ lan tỏa, trên mặt họ, vừa viết đầy lo lắng, cũng vừa viết đầy kích động!

Nhân tộc đã phân liệt hơn vạn năm, từ vạn năm trước, khi được Thánh phụ cứu, Nhân tộc bắt đầu tứ phân ngũ liệt, mãi đến mười năm trước, Nhân tộc mới dần dần thống nhất!

"Các vị đạo hữu, xin đừng hoảng, tiếp theo đây ta muốn tuyên bố một chuyện, có thể cũng sẽ giúp ích cho các vị!" Phục Hy vẻ mặt ngưng trọng quét mắt nhìn tất cả mọi người có mặt, tuy chuyện này có lợi, nhưng cũng có nhược điểm lớn!

Vị trí Nhân Hoàng nếu không được chọn, những người khác cũng sẽ có người ủng hộ, lúc đó hoàng quyền của Nhân Hoàng sẽ bị phân tán, đối với Nhân tộc không phải là chuyện tốt!

Chỉ là Phục Hy từng nghe Long Vương nói một câu, không có chuyện gì mà nắm đấm không giải quyết được, tuy lời Long Vương nói có phần phiến diện, nhưng lại rất có lý!

Lục địa Hồng Hoang vốn là một nơi người ăn thịt người, một mực nhân từ, chỉ khiến mình rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Chỉ thấy Phục Hy hai mắt trừng lên, nhàn nhạt nói: "Kể từ hôm nay, trong vòng ba năm, Nhân tộc không còn có tộc trưởng!" Phục Hy vừa dứt lời, trong Nhân tộc lập tức tranh cãi ầm ĩ, vô cùng náo nhiệt!

"Yên lặng!" Phục Hy thấy vậy, quát lớn, trong khoảnh khắc, Nhân tộc lại một lần nữa trở lại yên tĩnh, nhưng trên mặt họ đều hiện rõ vẻ hoang mang!

"Chuyện này là để định ra vị trí hoàng giả ba năm sau, ba năm sau, sẽ do tất cả mọi người trong Nhân tộc bỏ phiếu chọn ra hoàng giả trong lòng họ!" Mỗi câu nói của Phục Hy đều do pháp lực truyền đi, dù cách Phục Hy hơn trăm dặm, vẫn có thể nghe rõ ràng!

Chỉ là có người vui, có người buồn, những người là tộc trưởng sau khi nghe lời này của Phục Hy, lập tức nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn!

Lúc này, Phục Hy xoay người, nói: "Mấy vị đạo hữu cũng nên biểu lộ thái độ đi!" Phục Hy vừa dứt lời, liền lui về phía sau, việc hắn cần làm là tìm một nơi ở!

Trăm năm không về Nhân tộc, Phục Hy phát hiện nơi đây đã sớm xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thậm chí có rất nhiều thứ ngay cả hắn cũng cảm thấy vô cùng xa lạ!

Nhưng Phục Hy thấy, Nhân tộc vẫn còn ăn thịt thú sống, ăn lông ở lỗ, lập tức nhíu chặt mày!

Cũng vào lúc này, trong đầu Phục Hy lóe lên linh quang, liền nghĩ ra nhiều chuyện! .....

Trong lòng đất, hai bóng người như chó chết, nằm trên đất thở hổn hển!

"Ngũ trưởng lão, thánh đài chắc đã xây dựng xong rồi chứ!" Chỉ thấy Ngũ trưởng lão, mày nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm túc quét mắt nhìn

vách đá xung quanh!

"Nếu không có sai sót gì ở giữa chừng, theo ta thấy là đã hoàn thành!" Ngũ trưởng lão vừa dứt lời, liền thấy Ngũ Hành chi lực tức thì tuôn ra, trong khoảnh khắc, một con kỳ lân khổng lồ đứng trước mặt Ngũ trưởng lão!

"Đạo hữu, có thể rời đi trước, bần đạo sẽ ở lại đây thêm mấy ngày nữa!" Thủy Kỳ Lân vừa dứt lời, liền lao đầu vào trong dung nham, không thấy bóng dáng!

Nhưng dung nham trong lòng đất vì sự xâm nhập của Thủy Kỳ Lân đột nhiên trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, ngay sau đó liền thấy Ngũ trưởng lão trố mắt nhìn cảnh tượng này!

"Không hổ là hoàng giả trấn thủ trung ương đại địa!" Đáng tiếc là, Ngũ trưởng lão chưa được chứng kiến Long Vương năm đó dùng sức mạnh trấn áp, dù là vạn ngàn sóng lửa, trước mặt Long Vương cũng tức thì ảm đạm thất sắc!

"Đạo hữu, dược liệu luyện khí bản hoàng đã chuẩn bị xong, chỉ không biết đạo hữu có bao nhiêu phần nắm chắc!" Trong đại điện Thiên Đình, Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn tộc trưởng Người Lùn, sau đó bàn tay lật một cái, rất nhiều bảo vật tức thì rơi xuống trước mắt tộc trưởng Người Lùn!

"Long Vương đạo hữu cứ yên tâm, bần đạo nhất định sẽ dốc hết toàn lực để luyện chế Bát Quái Kính cho ngài!" Lúc này, sắc mặt Long Vương đột nhiên thay đổi, vẻ mặt ngưng trọng nhìn tộc trưởng Người Lùn!

Chỉ thấy trong tay Long Vương đang cầm một bình lưu ly, từng chút hàn ý từ trong đó từ từ tỏa ra!

"Long Vương đạo hữu, đây là vật gì?

Vì sao bần đạo lại cảm nhận được Cửu U chi lực trên người nó?" Long Vương nghe những lời này, cười nói: "Tộc trưởng đoán không sai, vật này đến từ Địa Phủ dưới Cửu U!" Tộc trưởng Người Lùn trố mắt nhìn Long Vương, Long Vương lại mở miệng nói: "Tuyệt đối không được chạm vào, thực lực hiện tại của đạo hữu căn bản không thể luyện hóa nó!" "Dù là bản hoàng, nếu bị nó dính vào một chút, cũng sẽ phải chịu khổ luyện ngục!" Tộc trưởng Nhân tộc nghe những lời này, lập tức đại biến sắc mặt, kinh ngạc nói: "Không phải là Nhược Thủy dưới cầu Nại Hà chứ?" Chỉ thấy Long Vương gật đầu nhẹ, nhàn nhạt nói: "Đây chính là Nhược Thủy dưới Cửu U, cho nên bản hoàng phải nhắc nhở đạo hữu một câu, vạn sự phải cẩn thận!" Nhưng Long Vương có chút không yên tâm, cuối cùng trực tiếp đi theo sau lưng tộc trưởng Người Lùn cùng đến lòng đất!

Khi hai người Long Vương đến lòng đất, năm vị trưởng lão năm đó đã đợi ở đây, nhìn thánh đài bằng phẳng, Long Vương không khỏi lộ ra một nụ cười vui mừng!

Lúc này, sắc mặt Long Vương đột nhiên âm trầm xuống!

"Thủy Kỳ Lân, cút ra khỏi dung nham cho bản hoàng!" Mọi người nghe những lời này, lập tức kinh hãi, phải biết rằng nhiệt độ ở đây đã sớm vượt qua thân thể của yêu thú!

Nhưng Long Vương lại biết rất rõ, Kỳ Lân đang trốn trong dung nham lòng đất!

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy dung nham cuồn cuộn, một con kỳ lân màu vàng khổng lồ từ từ hiện ra trong mắt mọi người!

"Bản hoàng không phải đã nhắc nhở hiền đệ, sau khi thánh đài đúc xong, phải lập tức rời khỏi nơi này sao!" Lúc này sắc mặt Long Vương vô cùng âm trầm, ngay cả Nhược Thủy dưới Cửu U cũng không lạnh lẽo bằng khí tức trên người Long Vương!

Nếu Long Vương không phát hiện Thủy Kỳ Lân trong dung nham lòng đất, Thủy Kỳ Lân e rằng sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi trong dung nham lòng đất!

"Đại...

đại ca, bần đạo nhất thời nóng vội, xin đại ca tha tội!" Thủy Kỳ Lân thấy Long Vương vẻ mặt lạnh băng, vội vàng xin lỗi, dù sao Thủy Kỳ Lân đi theo Long Vương đã mấy vạn năm, rất rõ tính cách của Long Vương!

Nếu không cần thiết, Long Vương dù thế nào cũng sẽ không nổi giận với hắn!

"Lần này chuyện quan trọng, bản hoàng tạm thời không tính sổ với ngươi, đợi bản hoàng giải quyết xong chuyện trong tay, sẽ đi tìm ngươi!" Long Vương vừa dứt lời, bàn tay lật một cái, hư không lập tức xuất hiện một khe nứt, sau đó một tay ném Thủy Kỳ Lân vào trong!

Tộc trưởng Người Lùn thấy vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng cũng hiểu rõ, tất cả những gì Long Vương làm đều là vì tốt cho Thủy Kỳ Lân!

"Đạo hữu, chúng ta bắt đầu đi!" Long Vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn dung nham lòng đất, nếu không vì sự tồn tại của Nhược Thủy, để Thủy Kỳ Lân ở lại đây, cũng là một chuyện tốt!

"Long Vương đạo hữu, dung nham lòng đất giao cho đạo hữu!" Long Vương nghe những lời này, gật đầu nhẹ, bàn tay lật một cái, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức thì phá vỡ hư không, cắm xuống bên cạnh Long Vương!

Chương 222

Chỉ thấy Long Vương vung long bào, ngồi xếp bằng, một cỗ sát ý lạnh lẽo tức thì bùng phát!

Trong khoảnh khắc, sóng nhiệt cuồn cuộn lập tức bình tĩnh lại, không còn hung dữ như vừa rồi!

"Đạo hữu, có thể bắt đầu rồi!" Long Vương vừa dứt lời, một vò rượu ngon tức thì rơi xuống bên chân Long Vương!

Mọi việc đều tiến hành có trật tự, khi rèn Nhược Thủy, sóng nhiệt tức thì lại trở nên cuồng bạo vô cùng!

Ngay cả Nhược Thủy, cũng cưỡng ép thoát khỏi sự khống chế của tộc trưởng Người Lùn!

"Long Vương đạo hữu!" Long Vương thấy vậy, sát ý trên người lập tức cuồn cuộn, một cỗ khí tức nhiếp hồn người tức thì bùng phát!

Ngay sau đó liền thấy một bức tranh thi sơn huyết hải từ từ mở ra!

Chỉ thấy trước mắt Long Vương hồng quang lóe lên, hai tay chấn động, pháp lực toàn thân cuộn trào, ngay cả Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm cũng tức thì bay lượn trong hư không!

Long Vương dậm chân một cái, thân hình lập tức theo thế, khoảnh khắc tay nắm kiếm, một đạo kiếm ý sắc bén tức thì bùng phát, bao trùm toàn bộ động dung nham lòng đất!

"Đạo hữu cứ rèn các bảo vật khác trước, vật này bản hoàng tự sẽ giao cho đạo hữu!" Long Vương thân hình lóe lên, lập tức hóa thành lưu quang bay về phía nơi Nhược Thủy đang ở!

Nhưng lúc này Nhược Thủy toàn lực bùng phát, sát khí lạnh lẽo khiến Long Vương cũng không khỏi chùn bước!

Cộng thêm lực ăn mòn kinh khủng kia, Long Vương nhất thời cũng không biết phải làm sao!

Đúng lúc này, Long Vương đột nhiên nhìn thấy dung nham cuồn cuộn dưới chân, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười!

Dung nham nóng bỏng điên cuồng gào thét, phảng phất như đang cảnh cáo Nhược Thủy, đây là địa bàn của bần đạo, hoàn toàn không để ý đến Long Vương bên cạnh!

Chỉ thấy Long Vương bàn tay lật một cái, thân kiếm xoay chuyển, kiếm ý sắc bén tức thì bao phủ toàn thân Long Vương!

Một thân long bào dưới ánh lửa càng thêm phần uy võ thần khí, như thể một con rồng thật đang cuộn mình ở đây!

Nhược Thủy toàn thân hàn ý đại chấn, ngay cả những tảng đá trong động dung nham bị dung nham hun nóng quanh năm cũng dần dần chuyển lạnh!

"Rắc...!" Một tiếng giòn tan vang lên, cự thạch trong động dung nham ầm ầm vỡ nát, hóa thành những mảnh đá vụn rơi xuống dung nham!

Trong khoảnh khắc, dung nham gầm lên, trực tiếp lao về phía Nhược Thủy!

Nhưng với uy lực của dung nham lúc này, căn bản không thể áp chế được Nhược Thủy!

Đúng lúc này, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay Long Vương lập tức phá vỡ hư không, một đạo kiếm ý phun trào!

Lúc này khóe miệng Long Vương lập tức lộ ra nụ cười tà dị!

"Trấn áp cho bản hoàng!" Theo một tiếng gầm, thân kiếm của Long Vương xoay chuyển, vạn ngàn kiếm ý, theo đó mà bùng phát!

Nhưng vạn ngàn kiếm ý, không chỉ hướng về dung nham lòng đất, mà còn cả Nhược Thủy đang lơ lửng giữa không trung!

Lúc này Nhược Thủy như một vị thần, nhìn xuống chúng sinh!

Điều này khiến Long Vương vô cùng khó chịu, phải biết rằng Long Vương lúc này là đế vương của Hồng Hoang!

Vạn ngàn kiếm ý tức thì hóa thành một tấm lưới khổng lồ, bao trùm về phía Nhược Thủy!

Nhược Thủy có lẽ cảm nhận được sự uy hiếp đang đến gần, liền muốn chạy trốn, nhưng Long Vương sao có thể để nó chạy thoát!

Nhược Thủy là nguyên liệu luyện khí quan trọng của Bát Quái Kính, một khi mất đi, Bát Quái Kính sẽ thiếu một trong âm dương, bẩm sinh đã có khuyết tật!

Dù có luyện chế ra Bát Quái Kính, uy lực cũng sẽ giảm đi rất nhiều, chẳng khác nào một món đồ phế vật!

Long Vương hai mắt trừng lên, toàn thân xoay chuyển, Thí Thần Thương lập tức từ trên trời giáng xuống, lơ lửng ngay trên Nhược Thủy!

Đến đây, tất cả các đường lui của Nhược Thủy đều bị Long Vương phong tỏa!

Không còn đường lui, Nhược Thủy cũng hoảng loạn không chọn đường, trực tiếp lao về phía Long Vương!

Long Vương thấy vậy, nhếch miệng cười nói: "Đang đợi ngươi!" Ngay sau đó bàn tay lật một cái, vạn ngàn kiếm ý tức thì bùng phát, dung nham dưới chân tức thì cuồn cuộn, ngập trời lao về phía Long Vương!

Đúng lúc này, kiếm ý trước mặt Long Vương ầm ầm bùng phát,

sóng nhiệt cuồng bạo tức thì bị Long Vương cách ly ra ngoài thân!

Chỉ thấy một đạo tinh quang lóe lên, Long Vương bàn tay lật một cái, sóng nhiệt đổi hướng, trực tiếp xối vào Nhược Thủy!

Long Vương thấy vậy, nụ cười chợt hiện, không gian cuộn trào, Nhược Thủy nhìn sóng nhiệt ập đến, nhưng không còn đường lui!

Nhưng Long Vương lại vẻ mặt nghiêm túc, dù sao cũng có câu chó cùng rứt giậu, nếu dồn ép Nhược Thủy quá mức, không biết Nhược Thủy sẽ làm ra chuyện gì!

Trong khoảnh khắc, hàn ý ngập trời, như thể ăn mòn xương cốt, Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt!

"Mẹ nó, thật là sợ cái gì đến cái đó!" Long Vương thân hình lóe lên, lập tức xuất hiện bên cạnh Nhược Thủy, bàn tay lật một cái, pháp lực cuồng bạo phun ra, khống chế chặt Nhược Thủy trước mắt!

"Xuống cho bản hoàng!" Theo một tiếng gầm, Nhược Thủy lập tức hóa thành lưu quang lao vào trong dung nham!

Dù vậy, Long Vương vẫn không dám lơ là, dù sao Nhược Thủy chung quy chỉ là một giọt nước, một khi thoát khỏi sự bao bọc của pháp lực, trong khoảnh khắc sẽ bốc hơi không còn gì!

Chương 223

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt Long Vương lặng lẽ lăn xuống, sắc mặt Long Vương trở nên lạnh lẽo dị thường, như hàn tuyền dưới Cửu U!

Đúng lúc này, một tiếng gầm xé toạc bầu trời!

"Đạo hữu, Nhược Thủy đã rèn luyện hoàn tất!" Ngay sau đó, một giọt thủy châu trong suốt như pha lê từ trong dung nham lòng đất từ từ hiện ra!

Long Vương đưa tay chỉ một cái, Nhược Thủy tức khắc rơi xuống trước mặt tộc trưởng Người Lùn tộc!

Nhược Thủy lúc này không còn sát khí sắc bén như ban đầu, trông gần như không khác gì nước thường, nhưng đó chỉ là bề ngoài!

Trải qua dung nham lòng đất rèn luyện, sát khí của Nhược Thủy đã sớm thu liễm vào bên trong!

Tộc trưởng Người Lùn tộc từ từ mở mắt, tinh quang chợt lóe lên, nói: "Đạo hữu lùi lại!" Long Vương nghe vậy, thân hình chợt lóe đi nơi khác, chỉ thấy lão giả nhảy lên, một con dao khắc sắc bén tức khắc xuất hiện trong tay, bắt đầu khắc hoạ trước mặt Long Vương!

Cùng lúc đó, một cái mâm gỗ ầm ầm bay ra, lão giả không nói hai lời, điểm một ngón tay vào hư không phía trên mâm gỗ!

Trong khoảnh khắc, thần quang đại chấn, vạn đạo tử khí từ trên trời giáng xuống, mặt đất trào dâng kim liên, vạn thiên dị tượng đột nhiên sinh ra!

Chúng sinh Hồng Hoang thấy vậy, liền biết chắc chắn có bảo vật giáng thế!

Nhưng khi thấy nơi bảo vật xuất thế lại là Nam Thiên Đình, chúng sinh Hồng Hoang liền dập tắt ngay ý niệm trong lòng!

Uy danh của Long Vương đã sớm vang dội khắp Hồng Hoang, phàm là tu sĩ có tu vi đạt tới Kim Tiên đều biết đến uy danh của ngài!

Hạo Thiên phụng mệnh Đạo Tổ Hồng Quân, hạ giới thành lập Thiên Đình, nhưng vào ngày Thiên Đình thành lập, Long Vương lại trực tiếp dẫn người đến đại náo, khiến Hạo Thiên mất hết mặt mũi!

Điều khiến mọi người kinh ngạc hơn là, đã một trăm năm trôi qua, Hạo Thiên vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, khiến thế nhân càng thêm hoài nghi, thực lực của Long Vương có lẽ không thua kém Đạo Tổ Hồng Quân!

"Đạo hữu, mau thả Canh Kim chi khí ra!" Tộc trưởng Người Lùn tộc hét lớn với Long Vương, Long Vương không kịp suy nghĩ, lật tay một cái, Canh Kim chi khí tức khắc thoát ra!

Tộc trưởng Người Lùn tộc vung dao khắc trong tay, chỉ thấy một luồng Canh Kim chi khí nhỏ bé dung nhập vào trong trận bàn, Nhược Thủy cũng từ từ rơi vào trong đó!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt, thân hình chợt lóe lên rồi biến mất!

Thái Cực Bát Quái Kính nhất thời khó mà luyện thành, nhưng bên phía Phục Hy lại không có nhiều thời gian để chờ đợi Long Vương!

Ba năm thời gian có thể trôi qua trong nháy mắt, nhưng ngôi vị Nhân Hoàng chỉ có thể là của Phục Hy!

Một ngày nọ, Phục Hy tay cầm hạt lúa, dùng da thú làm túi, lấy đá làm công cụ, dùng gỗ khắc thành xẻng, bắt đầu đào đất, khiến mọi người tưởng Phục Hy đã phát điên!

Nhưng Phục Hy chỉ mỉm cười nhàn nhạt!

Long Vương vượt qua Long Môn, cuối cùng cũng đến được đất của Nhân tộc, một lần nữa hóa thành lão giả như lúc trước, đến bên cạnh Phục Hy đang bận rộn ngoài đồng.

"Phục Hy, theo bản hoàng, có vài thứ bản hoàng cần dạy ngươi!" Long Vương chậm rãi bước đến dưới một gốc cây dâu tằm!

Lúc này, tằm đã hóa thành kén, đang trong thời kỳ nhả tơ!

Chỉ thấy Long Vương đưa tay ra, một cái kén tằm tức khắc rơi vào tay ngài!

"Đạo hữu có biết đây là vật gì không?" Long Vương nhìn Phục Hy với ánh mắt rực sáng, Phục Hy thấy vậy bèn dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve, phát hiện ra rất nhiều tơ tằm!

Sau một tuần trà!

Tơ tằm trên kén đã được Phục Hy gỡ sạch, nhưng tay hắn vẫn không hề có ý định dừng lại, nhanh chóng đan dệt trong tay!

Mặt trời lặn, mặt trăng lên, ba ngày đã trôi qua, trong tay Phục Hy đã xuất hiện hình dạng của một bộ y phục, Long Vương thấy vậy không khỏi gật gù!

"Lão sư, ta hiểu ý của người rồi!" Ngay sau đó, thân hình Phục Hy chợt lóe lên, hóa thành một luồng lưu quang biến mất, hướng về phía Nhân tộc!

Cùng lúc đó, kim quang vạn trượng, khí lành từ trên Cửu Thiên giáng xuống, bao trùm cả Nhân tộc!

Điều này khiến đám người Tam Thanh nhìn mà đỏ cả mắt, nhưng lại không thể làm gì được, ba người bọn họ hao phí cả trăm năm cũng không tìm ra tung tích Nhân Hoàng, nay thấy dị tượng này liền biết Nhân Hoàng đã xuất hiện!

Đợi khí lành tan đi, một đóa mây vàng tức khắc che khuất mặt trời, Long Vương thấy vậy, lật tay một cái, vô thượng công đức đã bị Long Vương nắm trong tay!

Ngay cả những người ở Thiên Đình cũng thu hoạch được không ít, ai nấy đều vui mừng khôn xiết!

Trong thời gian này, Tam giáo đã quy thuận Thiên Đình, không dám có bất kỳ hành vi bất kính nào nữa, nhưng sóng ngầm vẫn chưa bao giờ ngừng chảy!

Hạo Thiên thấy vậy, liền biết phải bồi dưỡng một số thân tín, đám người Ngao Quảng đương nhiên không thể thiếu chỗ tốt!

Trăm năm trước, khi Long Vương tấn công, bốn người này đã dám đứng ra che chở cho Hạo Thiên, tuy cuối cùng bị Long Vương đánh cho một trận, nhưng Hạo Thiên vẫn vô cùng cảm kích!

"Bần đạo hôm nay liền phong bốn huynh đệ làm Tứ Hải Long Vương, chưởng quản Tứ Hải!" Đồng thời, Hạo Thiên còn điểm hóa thêm hai người nữa, một là muội muội của Hạo Thiên, Dao Cơ, người còn lại là Thái Bạch Kim Tinh, hai người cũng trở thành cánh tay phải đắc lực của Hạo Thiên!

Tây Phương Nhị Thánh kể từ trăm năm trước đột nhiên bặt vô âm tín, không còn một chút tin tức!

Mặc dù linh lực của thế giới Tây Phương cũng đang dần hồi phục, nhưng so với Đông Phương vẫn có khoảng cách rất lớn, vì vậy Hạo Thiên cũng không quản nhiều!

Nhưng Tây Phương Nhị Thánh chưa bao giờ có ý định quy thuận Thiên Đình, vì vậy họ đã hao phí trăm năm thời gian, sáng lập Phật giáo, còn Tây Phương giáo thì sớm đã không còn một bóng người!

Mãi đến khi Hạo Thiên định thu nhận Tây Phương giáo, mới phát

hiện ra chuyện này, suýt chút nữa bị Tây Phương Nhị Thánh dùng pháp thuật tức chết!

Chương 224

Nhưng Tây Phương Nhị Thánh mồm mép lanh lợi, khiến Hạo Thiên căn bản không có sức phản kháng, cuối cùng cũng đành phải chấp nhận hiện thực này!

Ba năm thời gian đã trôi qua một nửa, trong thời gian đó, Nhân tộc không ngừng có khí lành giáng xuống, Long Vương cũng thu hoạch được không ít!

Khoan gỗ lấy lửa, lịch tiết khí, y phục, hôn thú lần lượt xuất hiện trong Nhân tộc trong vòng một năm, Phục Hy cũng ngày càng được mọi người tôn sùng!

Nhưng Phục Hy vẫn luôn không quên mục tiêu ban đầu, đó là làm cho Nhân tộc ngày càng cường đại hơn!

Phục Hy có ý định để Nhân tộc học tập pháp môn tu hành, nhưng bị Long Vương ngăn cản, dù sao thời cơ vẫn chưa đến, lúc này để Nhân tộc học tu hành, chính là đi ngược lại ý trời!

"Đạo hữu, Bát Quái Kính sắp thành rồi, cần đạo hữu giúp bần đạo một tay!" Một ngày nọ, Long Vương vừa từ bên ngoài Nhân tộc trở về, một đạo truyền âm tức khắc phá không bay vào tai ngài!

Long Vương trước tiên đến chỗ Phục Hy lấy một giọt tinh huyết, thân hình chợt lóe, trực tiếp hóa thành lưu quang biến mất!

Phục Hy đã sớm quen với việc Long Vương đến không ảnh đi không tung, nên cũng không hỏi nhiều!

Một ngày, trên bầu trời Thiên Đình, mây đen giăng kín, che cả trời đất, thỉnh thoảng còn có vài tia chớp lóe lên!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt, nhưng vẫn nhanh chóng

đến động dung nham lòng đất!

"Đạo hữu, vật này một đời chỉ có một người sử dụng được, bần đạo cũng không có cách nào khác, cho nên bắt buộc phải dùng tinh huyết của người này!" Long Vương tức thì thở phào một hơi, ngay sau đó lật tay một cái, một chiếc bình lưu ly hiện ra trong tay, một giọt tinh huyết tức khắc chuyển vào trong Bát Quái Kính!

Trong khoảnh khắc, kim quang đại chấn, Bát Quái Kính đột nhiên lóe lên một hư ảnh, bay ra khỏi động dung nham lòng đất!

Long Vương thấy vậy, lập tức kinh ngạc đến thất sắc, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt!

Long Vương phát hiện Thái Cực Bát Quái Kính lúc này không khác gì một pháp bảo tiên thiên!

Nếu có khác biệt, thì chỉ là khí tức của Thái Cực Bát Quái Kính quá mức cổ xưa, mộc mạc!

"Đạo hữu, mau bảo vệ Thái Cực Bát Quái Kính!" Đến lúc này Long Vương mới phản ứng lại, bên ngoài Thiên Đình đang có thiên lôi cuồn cuộn, cuồng phong gào thét!

Long Vương thấy vậy, mày không khỏi nhíu chặt, chỉ thấy Thái Cực Bát Quái Kính cô độc trôi nổi giữa trời đất, tựa như đang tìm kiếm chủ nhân của mình!

Cùng lúc đó, hà quang vạn trượng, vạn đạo tử khí từ Cửu Thiên giáng xuống, mặt đất trào dâng kim liên, điềm lành khắp trời!

Ngay cả những đám mây đen che trời cũng tức khắc bị mây công đức bao phủ!

Long Vương thấy vậy, vui mừng ra mặt, ngài cũng không ngờ rằng Bát Quái Kính xuất hiện lại có thể khiến mây công đức giáng thế!

Nhưng nghĩ đến tầm quan trọng của vật này đối với việc chiêm bốc ở hậu thế, ngài liền hiểu ra ngay!

Ngay khi Long Vương chuẩn bị thu lấy mây công đức, Thái Cực Bát Quái Kính kia lại trực tiếp lóe lên một hư ảnh, bay đến trước mây công đức!

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy một đạo huyền ấn huyễn hóa ra, tức khắc thu một nửa công đức vào trong thân mình!

Sau đó, nó còn đắc ý rung rung cái trận bàn nhỏ bé của mình, dường như đang khoe khoang với Long Vương!

Long Vương thấy vậy, không nói gì mà lật tay một cái, toàn bộ công đức đều rơi vào tay ngài, nhưng Long Vương không hấp thu mà vượt qua hư không giao cho tộc trưởng Người Lùn tộc!

Long Vương thấy khí tức của tộc trưởng Người Lùn tộc đã viên mãn, chắc chắn đã hấp thu Hồng Mông Tử Khí, chỉ còn thiếu một chút cơ duyên là có thể đột phá Thánh cảnh!

Công đức chi khí chính là thứ tốt nhất, vì vậy Long Vương cũng không giấu giếm mà trực tiếp giao nó cho tộc trưởng Người Lùn tộc!

Long Vương rất rõ ràng, muốn để Nam Thiên Đình trở nên cường đại, chỉ dựa vào một mình mình là hoàn toàn không được!

Long Vương lật tay một cái, Thái Cực Bát Quái Kính tức khắc rơi vào tay ngài!

Nhưng vì Thái Cực Bát Quái Kính đã có ấn ký của Phục Hy, Long Vương chỉ có thể dùng pháp lực bao bọc nó lại rồi giấu vào trong lòng!

Một ngày nọ, chính là ngày đại tuyển Nhân Hoàng, Long Vương đến muộn cũng không khỏi chen vào đám đông để xem một vở kịch hay!

“Ba năm đã qua, trong lòng các vị đạo hữu đã có ứng cử viên Nhân Hoàng của mình chưa?” Một vị lão giả đứng trên đài cao, run rẩy nói.

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Ba năm của Nhân tộc, Long Vương đều đã chứng kiến, từ thời đại dùng da thú, lá cây che thân, đến hôm nay đã có áo lụa!

Từ thời đại ăn lông ở lỗ, tiến hóa đến thời đại dùng lửa hôm nay, có thể nói là tiến bộ vượt bậc!

Mặc dù mọi thứ dường như đều có sự chỉ điểm của Long Vương, nhưng ngài biết rằng, chẳng qua chỉ là đẩy nhanh thời gian mà thôi!

“Phục Hy!” “Phục Hy!” “Phục Hy!” Trong khoảnh khắc, từng tiếng hô vang dội truyền vào tai Long Vương, ngài thấy vậy không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng!

Nhưng có những kẻ sinh ra đã không biết trời cao đất rộng!

“Ta không phục!” Lúc này, một gã tráng hán thân hình cao lớn, tứ chi phát triển chậm rãi bước vào!

Người này Long Vương cũng biết, nếu không có Phục Hy, người này hoàn toàn xứng đáng làm Nhân Hoàng!

Hắn thể hiện đầy đủ sự hoang dã của tộc người thời kỳ cuối Hồng Hoang!

Người này có thể tay không xé xác dã thú, được mệnh danh là Đại Lực Kim Cương Hùng!

Chương 225

"Không biết đạo hữu có ý kiến gì với bần đạo?" Phục Hy từ trong đám đông chậm rãi bước ra, trên mặt vẫn là vẻ hiền hòa ấy!

Dù sao theo Phục Hy, có người không đồng ý mới là kết quả tốt, nếu không một người sẽ trở nên kiêu ngạo tự mãn, không chịu tiến thủ!

Chỉ thấy tráng hán vỗ vỗ ngực, nói: "Đạo hữu từng nói, làm Nhân Hoàng phải có thực lực mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ Nhân tộc!" "Nhưng bần đạo thấy đạo hữu thân hình gầy yếu, làm sao có thực lực mạnh mẽ được!" Tráng hán vừa dứt lời, sắc mặt của Long Vương và Phục Hy tức khắc tối sầm lại!

Chuyện này Phục Hy chỉ nói trong đại hội Nhân tộc ngày hôm đó, trước mặt mấy vị tộc trưởng, người này tuyệt đối không thể nào biết được!

Huống hồ ngày đó Phục Hy đã thể hiện chiến lực của mình, nên cũng không có ai phản đối!

Bây giờ tráng hán trước mắt lại biết chuyện này, chắc chắn có người đã giở trò!

Lúc này chính là thời cơ tốt để Nhân tộc quật khởi, trong Nhân tộc tuyệt đối không thể xuất hiện sâu mọt!

"Phục Hy, đi đi, cho hắn biết sức mạnh của Nhân Hoàng!" Một đạo truyền âm tức khắc phá không bay vào tai Phục Hy!

"Xin đạo hữu cùng bần đạo một trận!" Gã tráng hán kia vẫn giữ nguyên bộ dạng lúc nãy, mặt không biết sống chết nói!

"Thiện!" Trong khoảnh khắc, Phục Hy nhảy lên đài cao, trước tiên

cúi đầu hành lễ với lão giả!

Tráng hán thấy vậy, cũng chậm rãi bước lên đài cao!

Tráng hán không nói hai lời, vung nắm đấm lao về phía Phục Hy!

Phục Hy thấy vậy, hai mắt trừng lên, một đạo tinh quang lóe qua, nhưng hắn không có ý định sử dụng pháp lực!

Chỉ thấy hắn đưa tay ra, tức khắc nắm lấy cánh tay của tráng hán, sau đó một đẩy một kéo, lực đạo của tráng hán đã bị hóa giải sạch sẽ!

Long Vương thấy vậy, trong lòng thầm khen: "Làm tốt lắm!" Cùng lúc đó, chỉ thấy Phục Hy dùng vai tựa vào, tráng hán tức khắc lùi về phía sau!

Mặc dù vậy, tráng hán vẫn không bỏ cuộc, gầm lên một tiếng, vung nắm đấm to lớn một lần nữa lao về phía Phục Hy!

Chỉ thấy Phục Hy hai tay ôm cầu, Long Vương nhìn kỹ, đây chính là thế của Thái Cực!

Long Vương mỉm cười vuốt bộ râu bạc trắng, dù sao kết quả đã định, giãy giụa thêm cũng chỉ là vô ích!

Khi tráng hán tung ra một quyền, liền bị Phục Hy ôm vào lòng, nhấc chân, xoay người, một loạt động tác như mây bay nước chảy, một mạch mà thành!

Tráng hán còn chưa kịp phản ứng, thân thể to lớn đã bay ra ngoài, rơi xuống dưới đài!

Tráng hán ngơ ngác nhìn Phục Hy trên đài cao, trên mặt viết đầy vẻ khó tin!

Theo tráng hán, thân thể nhỏ yếu của Phục Hy căn bản không thể bộc phát ra chiến lực mạnh mẽ như vậy, nhưng hiện thực lại tát cho hắn một cái tát đau điếng, khiến hắn tỉnh táo lại không ít!

“Đạo hữu bây giờ còn có lời gì muốn nói không?” Sắc mặt Phục Hy vô cùng bình tĩnh, dù sao tráng hán cũng chỉ bị người khác lợi dụng mà thôi, Phục Hy đối với hắn cũng không có nhiều địch ý!

Tráng hán sau chuyện này, cũng đối với Phục Hy một lòng một dạ, không còn hai lòng!

“Các vị đạo hữu, còn có ai oán hận gì không, nếu có, bần đạo đều sẽ khiêm tốn tiếp nhận!” Nhưng những cống hiến của Phục Hy, mọi người đều đã thấy, nơi đây lập tức trở nên im phăng phắc!

“Không tồi, một tiểu tử không tồi!” Một lão giả tóc đã bạc trắng, tuổi ngoài tam giáp chậm rãi bước ra, mỉm cười nhìn Phục Hy!

“Lão...!” Một đạo tinh quang lóe lên, Phục Hy lập tức nuốt lại lời định nói vào bụng!

Người này không phải ai khác, chính là Long Vương đến muộn, ngài mỉm cười, nhìn chăm chú Phục Hy trên đài cao!

Nhưng Long Vương sau khi hóa hình, người trong Nhân tộc không nhận ra, nhưng người trong tộc đối với Long Vương rất khách khí!

“Lão gia gia, ngài đi chậm thôi, cẩn thận bậc thềm!” Một đứa trẻ non nớt chạy đến nhẹ nhàng đỡ Long Vương, khiến ngài nhất thời không biết phải ứng phó thế nào!

Ngược lại là Phục Hy, lúc này lại dở khóc dở cười, dù sao hắn biết rất rõ, Long Vương đã sớm đứng trên đỉnh của Hồng Hoang!

“Không biết đạo hữu có việc gì?” Phục Hy cung kính hỏi!

Long Vương từ trong lòng lấy ra Bát Quái Kính, lật tay một cái, pháp lực trên Bát Quái Kính tức khắc tiêu tan, liền thấy Bát Quái Kính hóa thành lưu quang rơi vào tay Phục Hy!

Phục Hy nhìn kỹ, liền thấy một cái mâm tròn tám phương rơi vào

tay, Ngũ Hành chi khí trên đó cũng vô cùng rõ ràng!

Thậm chí Phục Hy còn cảm giác nó như được sinh ra cho mình!

"Đa tạ lão...

đạo hữu!" Phục Hy suýt chút nữa lỡ lời, nhưng dưới ánh mắt giận dữ của Long Vương, vội vàng đổi giọng, mới không gây ra sai lầm lớn!

Mặc dù vậy, người trong Nhân tộc vẫn không biết thân phận của Long Vương, nhưng việc tặng cho Nhân Hoàng món quà quý giá như vậy, khiến nhiều người trong Nhân tộc vô cùng biết ơn!

Ha ha ha!

Cùng lúc đó, kim quang đại chấn, pháp lực cuộn trào, một đạo uy áp của Thánh Hoàng tức khắc bùng nổ, sinh vật trong vòng vạn dặm tức khắc thần phục!

Ngay cả Phục Hy trước mặt Long Vương, cũng có chút e dè, chưa bao giờ thấy Long Vương có bộ dạng như vậy!

Đợi kim quang tan đi, một nam tử tuấn dật mặc long bào, mày kiếm mắt sao, mái tóc bạc dài ba ngàn trượng tung bay trong gió đột nhiên xuất hiện!

Chương 226

Thân hình cao ráo của ngài được bao phủ bởi từng lớp hoàng giả chi khí, khiến người ta không khỏi sinh lòng kính sợ!

Cùng lúc đó, một số lão giả lớn tuổi trong Nhân tộc liền đoán ra thân phận của Long Vương, trực tiếp quỳ xuống đất!

"Tham kiến Thánh Phụ!" Theo tiếng của lão giả, vô số tộc nhân đồng loạt quỳ xuống đất, thành kính nhìn Long Vương, ngay cả Phục Hy lúc này cũng một lòng thành kính!

Mặc dù đã vạn năm trôi qua, nhưng Thánh Phụ, Thánh Mẫu chưa bao giờ bị lãng quên, cho dù Nhân tộc đã phồn thịnh qua vạn thế hệ, nhưng chuyện này vẫn không dám quên!

Long Vương thấy vậy, trên mặt điểm thêm nụ cười, ngay sau đó lật tay một cái, pháp lực tuôn ra, cách không nâng những người Nhân tộc trước mắt dậy!

Long Vương chậm rãi đến trước mặt Phục Hy, đưa tay nâng hắn dậy, sau đó chỉ một ngón tay, một đạo tinh quang lóe lên!

Trong phút chốc, trong đầu Phục Hy xuất hiện rất nhiều chuyện!

"Chuyện bản hoàng giao cho, đạo hữu phải ghi nhớ kỹ!" Long Vương nghiêm túc nhìn Phục Hy, dù sao Hồng Hoang rộng lớn, muôn màu muôn vẻ, dễ khiến người ta lạc lối!

"Thánh Phụ yên tâm, bần đạo nhất định sẽ ghi nhớ kỹ lời dạy của đạo hữu!" Cùng lúc đó, một đạo lưu quang chợt hiện, trong khoảnh khắc, hà quang bao phủ, chỉ thấy tử khí buông xuống, thân ảnh của Nữ Oa từ từ hiện ra!

"Bái kiến Thánh Mẫu!" "Các vị mời đứng lên!" Nữ Oa vung tay

ngọc, chúng nhân Nhân tộc tức khắc được cách không nâng dậy, nói: "Nhân Hoàng đã xuất hiện, mong các vị tự mình lo liệu, tuyệt đối không được làm chuyện hại người hại mình!" Trong khoảnh khắc, những kẻ có ý định sinh lòng phản bội, lập tức im bặt, không dám có thêm chút mưu đồ nào nữa!

Long Vương, Nữ Oa nhìn nhau cười một tiếng, rồi hóa thành lưu quang biến mất!

"Các vị đạo hữu tự lo liệu!" "Nhân Hoàng, bản hoàng chờ đợi ngươi!" Một đạo truyền âm tức khắc phá không, truyền vào tai Phục Hy!

Phục Hy nghe thấy lời này, mắt liền lóe lên tinh quang, kiên nghị nhìn vạn người Nhân tộc!

"Bần đạo nhất định sẽ không để lão sư thất vọng!" Phục Hy nhìn Long Vương, Nữ Oa đang dần đi xa, trong lòng thầm hứa! ...

Ba mươi ba tầng trời, trong Thiên Đình!

"Trăm năm đã qua, vì sao Tây Phương giáo ngoài hai vị ra không thấy một tu hành giả nào khác?" Hạo Thiên khinh miệt nhìn Tây Phương Nhị Thánh trong đại điện!

Lúc này Hạo Thiên cũng mặc một thân long bào, nhưng trong mắt người khác ít nhiều có cảm giác lợn cắm hành vào mũi giả làm voi!

Nhưng Hạo Thiên lại không hề ý thức được điều này, tự cho mình là chân mệnh thiên tử!

"Hạo Thiên Đại Đế, ngài không biết đó thôi, ở thế giới Tây Phương nổi lên một Phật giáo, đồ đệ của Tây Phương giáo chúng ta đều bị họ thu nạp hết rồi!" Hạo Thiên Đại Đế nghe vậy, mày không khỏi nhíu chặt lại, thực ra Hạo Thiên cũng biết, chẳng qua là kế vụng về của Tây Phương Nhị Thánh mà thôi!

“Hai người lui xuống trước đi!” Hạo Thiên đối với chuyện này cũng không còn gì để nói, dù sao lúc trước Đạo Tổ Hồng Quân đã hứa hẹn về thế giới Tây Phương, đối với Phật giáo lại không hề đề cập, Hạo Thiên cũng chỉ đành thôi!

Nhưng hôm nay Hạo Thiên triệu tập chư thánh là có chuyện khác!

“Chư vị thánh nhân, bần đạo hôm nay gọi đến là có chuyện quan trọng khác!” Chư thánh nghe vậy, sắc mặt tức khắc thay đổi, nghiêm túc nhìn Hạo Thiên trên long ỷ!

“Bản hoàng muốn kết thân với Thiên Hồ nhất tộc, không biết chư vị thánh nhân có ý kiến gì không?” Hạo Thiên nhìn lướt qua tất cả mọi người có mặt, thấy chư thánh không có ý kiến, liền quyết định như vậy!

Đáng thương cho Dao Trì đã sớm bị Hạo Thiên ném ra sau đầu, mà Dao Trì vẫn kiên quyết tin rằng Hạo Thiên sẽ cứu mình!

Mười năm sau!

Vạn đạo tử khí từ Cửu Thiên buông xuống, hà quang vạn trượng, kim liên trào dâng, trong Bắc Thiên Đình, một cảnh tượng hân hoan vui mừng!

Trên mặt Long Vương viết đầy vẻ tiếc nuối, dù sao người mà Dao Trì khổ sở chờ đợi, lúc này lại cùng người khác thành Thiên Hôn!

Hạo Thiên đã tốn mấy chục năm thời gian, cuối cùng cũng xúc tiến được hôn sự với Thiên Hồ nhất tộc!

Mối tình duyên này được Thiên Đạo biết đến, nên ban xuống Thiên Hôn, vì vậy trời đất mới xuất hiện nhiều dị tượng như vậy!

Chuyện này Hạo Thiên giấu diếm vô cùng nghiêm ngặt, dường như sợ bị người trong thiên hạ biết trước, thực ra người mà Hạo Thiên thực sự đề phòng chính là Long Vương!

Long Vương khi biết chuyện này, chỉ lắc đầu tiếc nuối, trên mặt lộ ra vẻ đáng tiếc vô cùng!

Chỉ thấy không gian khẽ động, thân ảnh Long Vương tức khắc xuất hiện trước mặt Dao Trì, nói: "Đạo hữu vẫn chưa từ bỏ sao?" "Câm miệng, bần đạo tin sư huynh nhất định sẽ cứu bần đạo!" Ha ha ha!

Trong khoảnh khắc, từ miệng Long Vương truyền ra từng tiếng cười ngông cuồng, lật tay một cái, cấm chế trên người Dao Trì toàn bộ đều bị tiêu trừ!

"Bản hoàng sẽ đưa ngươi đi xem, sư huynh Hạo Thiên mà ngươi nói rốt cuộc là hạng người gì!" Long Vương lật tay một cái, pháp lực toàn thân cuộn trào, cách không nâng Dao Trì bay về phía Bắc Thiên Đình!

Bắc Thiên Đình lúc này đang đèn lồng kết hoa, vô cùng náo nhiệt!

Chỉ là mỗi một bước đi, sắc mặt Dao Trì lại lạnh đi một phần, ngược lại Long Vương lại vô cùng bình tĩnh!

Dù sao ngồi ở vị trí Thiên Đế, bắt buộc phải có cái nhìn đại cục, tình cảm nhi nữ cá nhân phải ném ra ngoài chín tầng mây!

Hoặc là thực lực đủ mạnh, mạnh đến mức có thể khống chế tất cả!

Hạo Thiên không phải Long Vương, không thể coi thường vạn vật thiên hạ, nên chỉ có thể từng bước cẩn trọng, đối với những chuyện tình ái này căn bản không rảnh để tâm!

"Đạo hữu, bây giờ ngươi còn tin Ngọc Đế sẽ đến Nam Thiên Đình cứu ngươi không?" Chỉ thấy Dao Trì sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Long Vương, nói: "Bần đạo không tin, sư huynh không phải là người như vậy!" Long Vương nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt chế

giễu!

Nhưng có những người là vậy, không đâm đầu vào tường nam thì không quay đầu, không đến sông Hoàng Hà thì lòng không chết!

Chương 227

"Ai...!" Long Vương thở dài một hơi, khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Bản hoàng sẽ cùng ngươi đi một chuyến, để ngươi nhìn rõ thế giới Hồng Hoang!" Chỉ thấy Long Vương lật tay một cái, không gian trước người xếp chồng lên nhau, Long Vương một tay xách Dao Trì ẩn vào trong hư không!

"Đạo hữu không muốn xem Hạo Thiên có cứu ngươi hay không sao?" Trong khoảnh khắc, Long Vương và Dao Trì đã đến trong đại điện của Bắc Thiên Đình!

Đại điện lúc này đã đông nghịt người, một số thế lực có tiếng ở Hồng Hoang đã sớm tụ tập ở đây, nhưng Long Vương lại không hề nhận được một chút tin tức nào!

"Hạo Thiên, ngươi sợ bản hoàng phá hoại Thiên Hôn của ngươi đến mức nào, một chút tin tức cũng không dám tiết lộ cho bản hoàng!" Long Vương trên mặt viết đầy vẻ trào phúng, lẩm bẩm một mình!

Ngược lại là Dao Trì, lúc này lại vô cùng thất vọng, nàng cũng không ngờ, Hạo Thiên Đại Đế thật sự đã vứt bỏ mình!

Phải biết rằng, Dao Trì và Hạo Thiên cùng thời gian theo tu hành bên cạnh Đạo Tổ Hồng Quân, tình cảm đã sớm vượt qua vạn năm!

Cùng lúc đó, Hạo Thiên dẫn theo công chúa của Thanh Khâu Hồ tộc chậm rãi bước lên đại điện, đến đây nhân vật chính của yến hội hôm nay cũng đã lên sàn!

"Bản hoàng khuyên đạo hữu đừng xuống, nếu không chỉ thêm khó xử!" Dao Trì định lao xuống chất vấn Hạo Thiên, nhưng bị một câu nói của Long Vương ngăn lại!

Hạo Thiên tự cho rằng mọi chuyện đang diễn ra thuận lợi, nhưng không biết rằng Long Vương đã sớm dẫn theo Dao Trì đến đây, mọi hành động của hắn đều lọt vào mắt Long Vương và Dao Trì!

Hạo Thiên ngây thơ cho rằng, chỉ cần không nói cho Nữ Oa, Tây Vương Mẫu, Long Vương sẽ không biết, nhưng Long Vương là người thế nào chứ!

"Hôm nay là Thiên Hôn của bần đạo, đa tạ chư vị đạo hữu đã nể mặt!" "Bản hoàng có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố, từ nay về sau, Thiên Đình ta và Thanh Khâu Hồ tộc vui mừng kết thông gia, Thanh Khâu Hồ cung chủ sẽ là Thiên Hậu!" Long Vương thấy vậy, liền biết sự tình đã đến giai đoạn cao trào, nói: "Làm thì làm, sau lưng ngươi có cả Nam Thiên Đình chống đỡ!" Dao Trì nghe vậy, ngây người nhìn Long Vương trước mắt, chỉ thấy Long Vương khẽ gật đầu, rồi thân hình chợt lóe!

"Thiên Đình vốn tiêu điều, hôm nay lại náo nhiệt như vậy, Hạo Thiên Đại Đế cũng không thông báo cho bản hoàng một tiếng!" "Chẳng lẽ sợ bản hoàng cướp dâu hay sao?" Người Long Vương còn chưa đến, tiếng đã vang trước!

Nhưng Hạo Thiên nghe thấy lời này, lập tức cảnh giác che chở công chúa Thanh Khâu Hồ tộc sau lưng!

Ngay sau đó chỉ thấy không gian dao động, thân ảnh Long Vương từ từ hiện ra, nhưng khi thấy chỉ có một mình Long Vương, Hạo Thiên không khỏi thở phào một hơi dài!

Nhưng công chúa Thanh Khâu Hồ tộc lại tò mò nhìn Long Vương, dù sao đối với Thanh Khâu Hồ, Long Vương giống như một truyền thuyết!

"Long Vương, Thiên Đình của bần đạo có chuyện gì sao?" Hạo Thiên mặt đầy nghiêm túc, Long Vương thấy vậy, không khỏi lộ ra

một tia chế giễu!

Dù sao một triệu năm trước, Long Vương đã thực sự cho Hạo Thiên một bài học nhớ đời!

Trong những ngày Đạo Tổ Hồng Quân hạ giới, Hạo Thiên vốn tưởng Đạo Tổ sẽ tự mình xử lý chuyện này, nhưng Đạo Tổ chưa bao giờ nhắc đến!

Cũng chính vì vậy, nỗi sợ của Hạo Thiên đối với Long Vương ngày càng sâu sắc!

"Hạo Thiên Đại Đế, ngươi đã quên Dao Trì sư muội của ngươi còn ở Nam Thiên Đình của bản hoàng sao!" Chỉ thấy Long Vương hai mắt trừng lên, trong khoảnh khắc, một luồng sát ý ngút trời!

Hạo Thiên vội vàng che chở công chúa Thanh Khâu Hồ tộc sau lưng, khiến Long Vương không khỏi cảm thấy tiếc cho Dao Trì!

"Dao Trì đạo hữu, còn không ra sao?" Long Vương đột nhiên hét lớn, khiến mọi người có mặt lập tức biết, hôm nay Bắc Thiên Đình lại có một vở kịch hay để xem!

Trong chốc lát, không gian dũng động, một luồng sát ý lạnh lẽo chĩa thẳng vào công chúa Thanh Khâu Hồ tộc sau lưng Hạo Thiên!

"Hạo Thiên, ngươi dám phụ bần đạo, bần đạo sẽ khiến Thiên Đình của ngươi vĩnh viễn không có ngày yên ổn!" Hạo Thiên nghe vậy lập tức ngây người, vì giọng nói đó Hạo Thiên quen thuộc không thể quen thuộc hơn!

"Dao Trì sư muội!" Hạo Thiên ngơ ngác nhìn Dao Trì với vẻ mặt lạnh băng trước mắt, chưa bao giờ thấy Dao Trì có bộ dạng như vậy!

"Bần đạo không phải sư muội của ngươi, đạo hữu sợ là nhận nhầm người rồi!" Dao Trì tức khắc kéo giãn khoảng cách với Hạo Thiên, cuối cùng đứng thẳng bên cạnh Long Vương!

Hạo Thiên thấy vậy, cho rằng lại là quỷ kế của Long Vương, điên cuồng gào thét: "Long Vương, lại là ngươi hại bần đạo!" Long Vương không thèm nhìn, chỉ thấy ngài vung tay áo, pháp lực cuồng bạo tức khắc phun ra!

Hạo Thiên không kịp phòng bị lập tức ngã lăn ra sau, trực tiếp hất đổ cả long ỷ sau lưng!

"Ngươi cho rằng bản hoàng muốn giết ngươi, cần phải mưu hại sao?" Long Vương trào phúng nhìn Hạo Thiên, vừa dứt lời, chỉ thấy ngài đưa tay ra, Hạo Thiên tức khắc bị cách không nhấc lên!

Chư thánh thấy vậy, vội vàng bay đến trước mặt Hạo Thiên, trực tiếp cắt đứt pháp lực của Long Vương!

Hạo Thiên ngồi trên mặt đất, thở hổn hển!

Trải qua mấy trăm năm tu luyện, tu vi của Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh cũng đã tiến bộ không ít!

"Từ khi nào mà các vị thánh nhân đều trở thành chó săn của Hạo Thiên vậy!" Long Vương trừng mắt, mặt đầy khinh bỉ nhìn Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh!

Chỉ thấy mặt già của chư thánh co rúm lại, nhất thời không biết nên nói gì cho phải!

"Long Vương đạo hữu, hôm nay là ngày đại hỷ của Thiên Đình, đạo hữu đến đây rốt cuộc có việc gì!" Thái Thanh Lão Tử mặt đầy nghiêm túc, nhàn nhạt nói!

Long Vương nghe vậy, nhìn nhau cười một tiếng, nói với Dao Trì bên cạnh: "Đạo hữu cứ làm đi, bản hoàng ở đây, ai dám làm ngươi tổn thương một sợi lông, bản hoàng sẽ cho hắn gặp ta trên đường luân hồi!" Trong phút chốc, một luồng sát ý lạnh lẽo từ trên người Dao Trì bộc phát ra, trong khoảnh khắc liền bao trùm cả Thiên Đình!

“Bản hoàng khuyên các vị đừng động đậy lung tung, nếu không nắm đấm của bản hoàng đánh trúng các vị thì không hay đâu!” Chư thánh vừa chuẩn bị chế phục Dao Trì, một luồng sát ý lạnh lẽo như thủy triều phun ra!

Tộc trưởng vạn tộc thấy vậy, trực tiếp quỳ hai gối xuống đất, không dám thở mạnh một tiếng!

Chư thánh thấy vậy, tức khắc không dám động đậy, Long Vương nói là làm!

Một đời tình, ba đời kiếp!

Nhân quả mà Hạo Thiên đã gieo, tất phải do hắn giải quyết!

Trong mắt Long Vương đột nhiên lóe lên một đạo tinh quang, ngay sau đó vung tay một cái, không gian dũng động, chư thánh tức khắc bị Long Vương nhốt trong không gian!

Chương 228

Chỉ thấy Long Vương vung tay áo, ngồi xuống ghế khách trong đại điện!

"Hạo Thiên, từ nay về sau, ngươi và bần đạo không còn bất kỳ quan hệ nào nữa!" Trong khoảnh khắc, một thanh đoản kiếm từ tay Dao Trì tức khắc rút ra!

"Dao Trì dám!" Theo một tiếng hét giận dữ, một nữ tử mặc áo bào trắng, mắt phượng mày ngài oanh liệt xuất hiện, trực tiếp chắn trước mặt Hạo Thiên!

"Dao Cơ, ngươi muốn ngăn cản bần đạo sao?" Long Vương chuyển mắt, đôi mày xinh đẹp của Dao Cơ tức khắc lọt vào tầm mắt của ngài!

Nhưng trên mặt Long Vương không hề có chút gợn sóng, dường như đã sớm biết sự tồn tại của Dao Cơ!

"Dao Trì, ngươi có biết hôm nay là ngày đại hôn của huynh trưởng ta không, ngươi dẫn theo kẻ thù của Thiên Đình đến đây, có thật sự quan tâm đến huynh trưởng ta không?" Dao Trì lập tức bật khóc nức nở!

Dao Trì ở Nam Thiên Đình, từng tràn đầy hy vọng chờ đợi Hạo Thiên, cuối cùng đổi lại là hắn cưới công chúa Thanh Khâu Hồ tộc làm Thiên Hậu!

"Ta quan tâm, nhưng hắn có từng quan tâm ta không!" Dao Trì điên cuồng nhìn chằm chằm Hạo Thiên, khiến Hạo Thiên nhất thời á khẩu không nói nên lời!

"Xá muội, ngươi dẫn Bạch Thiển lui trước đi, chuyện này bần

đạo tự mình giải quyết!" Chỉ thấy từng tia sát ý từ từ bộc phát ra từ trên người Hạo Thiên!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt, ngay sau đó vung tay một cái, liền kéo Dao Trì đến bên cạnh mình!

"Hạo Thiên, chuyện này đến đây là kết thúc, ngày đó bản hoàng mang Dao Trì đi chỉ là nhất thời hứng khởi, nhưng không ngờ ngươi ngay cả dũng khí cứu người cũng không có!" Hạo Thiên mặt đầy âm trầm nhìn Long Vương trong đại điện, ngay sau đó vung tay một cái, thiên vạn thiên binh tức khắc tràn vào!

Long Vương thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia chế giễu nhàn nhạt!

"Hạo Thiên, lẽ nào ngươi định dùng đám tôm tép này để cản bản hoàng sao?" Từng tia sát ý tức khắc như thủy triều điên cuồng tuôn ra, trong khoảnh khắc, cả Bắc Thiên Đình tức khắc bị sát ý bao phủ, một luồng khí tức chết chóc lan tràn khắp Bắc Thiên Đình!

"Bản hoàng hôm nay muốn xem thử, Hạo Thiên có bản lĩnh gì giữ bản hoàng lại đây!" Chỉ thấy Long Vương hai tay chấn động, lật tay một cái, pháp lực toàn thân cuộn trào, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức khắc phá không bay ra, rơi vào tay Long Vương!

"Bắt lấy!" Hạo Thiên ra lệnh một tiếng, thiên vạn kim binh như thủy triều tức khắc lao về phía Long Vương, Long Vương thấy vậy xoay kiếm, linh lực kiếm ý tức thì bộc phát!

Cùng lúc đó, một cây phất trần tức khắc vung ra, ba ngàn sợi tơ trắng như tóc mềm, nhưng nhu trung có cương, tức khắc cuốn lấy Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong tay Long Vương!

"Ầm...!" Theo một tiếng nổ lớn, không gian tức khắc vỡ vụn, chư thánh thoát khỏi sự khống chế của Long Vương, Long Vương thấy

vậy, buông tay một cái, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm tức khắc bị Thái Bạch Kim Tinh cuốn đi!

"Lão tạp mao, giữ giùm bản hoàng bảo kiếm của ta, nếu làm mất, bản hoàng tuyệt không tha cho ngươi!" Ngay sau đó Long Vương tay không xé rách không gian, trực tiếp đưa Dao Trì đi, sau đó sắc mặt lạnh băng nhìn chư thánh trong hư không, lúc này Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh cũng đang giận dữ nhìn Long Vương!

"Bản hoàng hôm nay muốn xem thử, trong trăm năm các ngươi đã tiến bộ được bao nhiêu?" Chỉ thấy thân hình Long Vương chợt lóe, không gian dao động, thân ảnh Long Vương tức khắc xuất hiện trước mặt chư thánh!

Tam Thanh và những người khác nhìn nhau một cái, không nói hai lời, liền lao về phía Long Vương!

Chỉ thấy Long Vương hai tay chấn động, pháp lực toàn thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo tức khắc phun ra!

Một quyền tung ra, trời đất tối sầm, tinh thần trên Cửu Thiên đồng loạt rơi rụng!

Thái Thượng Lão Tử không kịp phòng bị, bị Long Vương đấm thẳng một quyền vào mặt già!

Trong chớp mắt, chỉ thấy Thái Thượng Lão Tử ngã lăn ra sau, bay thẳng vào dãy núi liên miên ức vạn dặm cách đó!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, vội vàng vung kiếm chống đỡ, hy vọng ngăn được bước tiến của Long Vương!

Lúc này Thái Bạch Kim Tinh ngây người nhìn cảnh này, sau đó bất an nhìn thanh Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong lòng!

Một giọt mồ hôi lặng lẽ trượt trên mặt Thái Bạch Kim Tinh, sau đó không kìm được nuốt một ngụm nước bọt!

Thái Bạch Kim Tinh vạn lần không ngờ, trong trăm năm, tu vi của Long Vương lại tiến bộ đến mức này, nhất thời rối loạn cả tay chân!

Những thiên binh thiên tướng được Hạo Thiên triệu tập, muốn xen vào trận chiến giữa các thánh nhân, quả thực là nói chuyện hoang đường!

Chỉ dư âm thôi cũng đủ chấn họ thành phấn vụn, huống chi là pháp lực cuồng bạo kia!

Lúc này Hạo Thiên mặt mày dữ tợn nhìn Long Vương trong hư không, dường như hận không thể rút gân lột da Long Vương!

"Trăm năm không gặp, tu vi của các ngươi xem ra cũng không tiến bộ được bao nhiêu a!" Long Vương vừa dứt lời, trực tiếp tung một cú đấm móc, đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn ngã ngửa, sau đó một cước đạp vào hư không, trực tiếp giẫm lên ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Trong khoảnh khắc, Bắc Thiên Đình bị trận đại chiến phá hoại tan hoang!

Thái Thanh Lão Tử chật vật bò ra từ đống đá vụn, nhưng đúng lúc này, một bóng người đột nhiên rơi xuống!

"Ầm...!" Sau một tiếng nổ lớn, chỉ thấy thân ảnh của Thông Thiên Giáo Chủ, thẳng tắp rơi xuống người Thái Thanh Lão Tử, đáng thương cho Thái Thanh, bị đánh đến hôn mê!

Mặc dù vậy, Long Vương vẫn không dừng tay, đưa tay ra, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Thanh Lão Tử cách vạn dặm tức khắc bay về tay ngài!

Chỉ thấy Long Vương tiện tay ném đi, thân hình chợt lóe, tức thì xuất hiện trước mặt Thái Thanh Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ đang lơ lửng!

“Nằm xuống cho bản hoàng!” Theo một tiếng hét giận dữ, Thái Thanh Lão Tử, Thông Thiên Giáo Chủ tức thì như những vì sao rơi rụng, hóa thành lưu quang, lóe qua bầu trời, thẳng tắp rơi vào trong đại điện của Bắc Thiên Đình!

Tây Phương Nhị Thánh thấy tình hình không ổn, trực tiếp độn vào hư không, chạy trốn về phía Tây!

“Bây giờ mới chạy, không phải có hơi muộn rồi sao!” Ngay sau đó liền thấy Thí Thần Thương hóa thành lưu quang, lóe lên rồi biến mất!

“Sư đệ, mau đi, thế giới Đông Phương không phải là nơi hai người chúng ta có thể xen vào!” Chuẩn Đề lòng còn sợ hãi nói, trên mặt viết đầy vẻ kinh hoàng!

Cùng lúc đó một đạo lưu quang lóe lên, không đợi Nhị Thánh phản ứng, đã xuyên qua!

Chương 229

Trong khoảnh khắc, tiếng kêu la thảm thiết vang vọng trời đất, ngay sau đó liền thấy Thí Thần Thương lóe lên lưu quang bay trở về, rơi vào tay Long Vương!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài tuần trà, Long Vương đã càn quét cả Bắc Thiên Đình!

Long Vương ung dung đi dạo trên hư không, trên mặt viết đầy sự cô độc của kẻ mạnh!

Lúc này Thái Bạch Kim Tinh trực tiếp ngồi phịch xuống đất, mặt già không khỏi run rẩy, vẻ mặt hòa ái thường ngày cũng hoàn toàn biến mất không dấu vết!

Thân hình Long Vương chợt lóe, tức khắc xuất hiện trước mặt Thái Bạch Kim Tinh!

"Tạ đạo hữu đã giúp bản hoàng bảo quản Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm!" Long Vương đưa tay ra, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm trong lòng Thái Bạch Kim Tinh tức khắc bay lên, lơ lửng trước mặt Long Vương!

Cùng lúc đó, Dao Cơ đột nhiên múa kiếm xông lên, Long Vương thấy vậy, hai mắt trừng lên, một luồng sát ý tức thì bộc phát ra!

Trong khoảnh khắc, thân ảnh Dao Cơ liền bay ngược ra ngoài!

Long Vương không làm khó Dao Cơ, dù sao Dao Cơ ở kiếp sau cũng có một đoạn kỳ duyên với ngài!

"Hạo Thiên, lẽ nào ngươi vẫn chưa nhìn rõ sao?" "Dù có thêm trăm năm nữa, trong mắt bản hoàng ngươi vẫn chỉ là một con kiến mà thôi!" Long Vương khinh miệt nhìn Hạo Thiên, sau đó thân hình chợt

lóe, xé rách không gian biến mất!

Long Vương tuy đã đi, nhưng sự sỉ nhục của Bắc Thiên Đình lại vĩnh viễn ở lại nơi đây!

Hạo Thiên nhìn Bắc Thiên Đình tan hoang, sắc mặt vô cùng âm trầm, Hạo Thiên phòng trước phòng sau không để Long Vương biết tin Thiên Hôn!

"Long Vương, bần đạo nhất định sẽ giết ngươi!" Hạo Thiên mắt đầy sát ý nhìn hư không, ngay cả Bạch Thiển Thượng Tiên sau lưng cũng không khỏi lùi lại mấy bước!

Thời gian trôi qua, trăm năm đã hết!

Một bóng người thẳng tắp quỳ trước Nam Thiên Đình, Thủy Kỳ Lân, Chúc Long, Long Viên trên mặt lộ ra vẻ khó xử!

"Đạo hữu là đồ đệ của đại ca, nhưng đạo hữu ngay cả ấn ký của đại ca cũng không có, làm sao bần đạo giúp ngươi được!" Mặc dù vậy, Phục Hy vẫn kiên nghị chờ đợi Long Vương trở về!

Chỉ thấy không gian dũng động, một giọng nói trầm hậu đột nhiên vang lên: "Xảy ra chuyện gì, tại sao đều tụ tập ở cửa Thiên Đình!" Vừa dứt lời, liền thấy Long Vương mặc hắc bào từ từ hiện ra, thần thái tuấn dật của ngài, khiến bao nhiêu người phải điên đảo!

"Lão sư, bần đạo đã hoàn thành đại nhiệm của Nhân tộc, đến để thực hiện ước hẹn!" Cùng lúc đó, một nam tử tuấn dật mặc thanh bào, mày kiếm mắt sao đột nhiên quỳ trước mặt Long Vương!

Long Vương không khỏi nhíu mày, nhìn kỹ, phát hiện người này chính là Phục Hy, liền vội vàng đỡ hắn dậy!

Không ngờ, chuyện ở Thiên Đình đã qua trăm năm, khiến Long Vương không khỏi cảm khái thời gian trôi nhanh!

“Đạo hữu, gần đây Nhân tộc có tốt không?” Long Vương bình tĩnh nhìn Phục Hy, Phục Hy nghe vậy nói: “Sứ mệnh của bần đạo đã hoàn thành, tin rằng không lâu sau, Nhân Hoàng sẽ lại giáng thế!” Chỉ thấy Long Vương và Phục Hy nhìn nhau cười một tiếng, sau đó đi vào trong đại điện!

Nhưng Thủy Kỳ Lân, Chúc Long, Long Viên lại ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, ba người họ bây giờ còn không biết Long Vương nhận đồ đệ khi nào, lại còn là một nhân loại!

Long Vương và Phục Hy hàn huyên vài ngày rồi lại rời đi!

Dao Trì từ khi trở về từ Thiên Đình, như biến thành một người khác, sắc mặt lạnh như băng, không nói không rằng!

Long Vương thấy vậy, không khỏi thở dài một hơi, liền hóa thành lưu quang biến mất!

Trong thời gian đó, Tam Thanh cũng cuối cùng dưỡng thương xong, định mượn thiên binh đi tìm Nhân Hoàng!

Nhưng Hạo Thiên lại luôn không đồng ý, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận mắng chửi, sau đó phẩy tay áo bỏ đi!

Cũng chính vì vậy, Hạo Thiên bị Tam Thanh cho là kẻ ngu muội, nếu Nhân Hoàng lại bị Long Vương tìm được, đối với họ sẽ vô cùng bất lợi!

Nhưng mười năm sau, mây công đức lại xuất hiện dị tượng, khí vận Nhân tộc lại mạnh thêm một phần, khiến mặt già của Tam Thanh tức khắc đen lại!

Khoảng cách giữa Tam Thanh và Long Vương vốn đã rất lớn, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn định mượn lực công đức để bù đắp khoảng cách đó!

Nhưng việc tìm kiếm giống như mò kim đáy bể, chỉ có thể như

ruồi không đầu bay loạn, hy vọng có thể gặp may!

Một ngày, Long Vương mỉm cười trở về Thiên Đình, liền thấy tử khí từ trên trời buông xuống, khí lành bao phủ, nhất thời đất trào kim liên, linh khí cuộn trào, đây chính là cảnh tượng thành thánh!

Long Vương không nói hai lời, lập tức bay đến, sau đó liền thấy mọi người trong Thiên Đình đang vây quanh tộc Người Lùn!

Long Vương thấy vậy không nói gì, liền lặng lẽ rời đi!

"Long Vương đạo hữu, đa tạ sự tương trợ vạn năm trước!" Khi Long Vương vừa quay về đại điện, Phục Hy đã nghe tiếng, Long Vương kinh ngạc phát hiện, Phục Hy đã đột phá Thánh Nhân chi cảnh!

Chỉ thấy Long Vương vung tay một cái, ghế ngồi hiện ra, Phục Hy cũng không hề khách sáo, vung áo bào ngồi xuống!

"Không cần tạ bản hoàng, bản hoàng giúp ngươi, cũng đồng thời là đang giúp bản hoàng!" Phục Hy và Long Vương đối ẩm, uống rượu nói chuyện vui vẻ, vô cùng hoan hỉ!

Đợi dị tượng trời đất tan đi, một luồng uy áp của Thánh Nhân tức khắc bộc phát ra, Phục Hy, Long Vương đồng loạt đặt chén rượu xuống!

"Cùng bản hoàng đi xem thử!" Long Vương vừa dứt lời, thân ảnh hai người tức khắc lóe lên biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trước mặt tộc Người Lùn!

"Bản hoàng (bần đạo) chúc mừng đạo hữu thành thánh!" Khi tộc trưởng Người Lùn tộc vừa xuất quan, sinh vật trong vòng vạn dặm đều đến chúc mừng!

Nhưng tộc trưởng Người Lùn tộc không hề quên, nếu không có vị nam tử trước mắt này, tuyệt đối không thể có thành tựu ngày hôm

nay!

“Bần đạo ở đây tạ ơn Long Vương đạo hữu!” Không đợi Long Vương mở miệng, cả tộc Người Lùn đều quỳ xuống đất, lạy tạ Long Vương!

Chương 230

Long Vương thấy vậy không khỏi đau đầu, ngay sau đó lật tay một cái, pháp lực toàn thân cuộn trào, tức khắc cách không nâng tộc Người Lùn đang có mặt dậy!

"Đạo hữu hôm nay đã thành thánh, không cần phải hành lễ quỳ lạy này!" Giọng của Long Vương như tiếng chuông lớn, vang vọng bên tai mọi người!

Thân hình Long Vương chợt lóe, tức khắc quay về đại điện, nhưng trong đại điện lại có thêm một người!

"Dao Trì đạo hữu, tìm bản hoàng có việc gì?" Long Vương trừng mắt, giọng bình tĩnh nói!

Dao Trì từ khi trở về từ Bắc Thiên Đình, cả người bắt đầu trở nên kỳ quái, mấy ngày không gặp, chắc lại có chuyện muốn cầu!

Chỉ thấy Dao Trì vẻ mặt rối rắm nhìn Long Vương, trong lòng không biết nghĩ gì, lời đã đến bên miệng nhưng lại không nói ra được!

Long Vương đang định lên tiếng thì Dao Trì đã mở miệng!

"Xin đạo hữu, đưa bần đạo vào luân hồi!" Long Vương ngây người nhìn Dao Trì trước mắt, dù sao một khi vào luân hồi, ai cũng không biết kiếp sau sẽ ra sao!

Huống hồ Địa Phủ pháp tắc ngày càng hoàn thiện, cho dù Long Vương là Phong Đô Đại Đế, ngài cũng không thể khống chế được việc đầu thai chuyển thế!

"Đạo hữu, bản hoàng khuyên ngươi đừng vì một phút nông nổi, mà lỡ dở cả đời mình!" Long Vương nghiêm túc nói, nhưng Dao Trì lại thất vọng khẽ lắc đầu!

“Long Vương đạo hữu, bần đạo đã quyết định rồi, xin đạo hữu thành toàn!” Chỉ thấy Dao Trì trực tiếp quỳ xuống đất, mặt đầy hy vọng nhìn Long Vương!

Long Vương thấy vậy, mày nhíu chặt, thậm chí ngài còn có ảo giác rằng chuyện này là lỗi của mình!

“Ai...!” “Đạo hữu, bản hoàng cho ngươi ba ngày suy nghĩ, ba ngày sau, nếu đạo hữu vẫn chưa từ bỏ ý định này, bản hoàng sẽ đưa ngươi vào luân hồi!” Dao Trì nghe vậy, phẩy tay áo bỏ đi, Long Vương thấy vậy không biết nên làm gì cho phải!

“Đại ca, để bần đạo đi khuyên nàng thử xem!” Nguyên Phượng không biết đã ở trong đại điện từ khi nào, thấy mày Long Vương nhíu chặt, không khỏi đau lòng!

Ngay lúc này, lưu quang lóe lên, thân ảnh Phục Hy từ từ hiện ra!

“Phục Hy đạo hữu, tiếp theo ngươi có dự định gì?” “Tiếp tục ở lại Thiên Đình của bản hoàng, hay là trở về Oa Hoàng Cung của Nữ Oa đạo hữu!” Long Vương bình tĩnh nói, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào!

“Nhân tộc đã thống nhất, sứ mệnh của bần đạo đã hoàn thành, nếu không có Long Vương đạo hữu, bần đạo đã hóa đạo rồi, bần đạo nguyện theo sau Long Vương đạo hữu, cùng nhau tạo dựng một thế giới phồn hoa!” Trong khoảnh khắc, trong đại điện liền truyền ra từng tiếng cười lớn!

Ba ngày thời gian trôi qua trong nháy mắt, nhưng đối với hai người lại như đã ba năm!

“Dao Trì đạo hữu, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?” Chỉ thấy Dao Trì khẽ gật đầu, vẻ mặt nhẹ nhõm, Long Vương thấy vậy, không khỏi bất lực lắc đầu!

Long Vương cũng nhìn ra, lần này Dao Trì một lòng cầu chết!

Long Vương thấy vậy cũng không còn gì để nói, chậm rãi xoay người, trong khoảnh khắc, mây đen che kín trời, mưa lớn như trút!

Dao Trì hóa đạo, trời đất cùng khóc!

Long Vương thấy vậy, khẽ lắc đầu, bất lực khẽ lắc đầu, sau đó một đạo chân linh từ từ bay ra, lơ lửng trước mặt Long Vương!

Long Vương thấy vậy, vung tay một cái, chân linh của Dao Trì bị ngài tức khắc thu vào trong Hỗn Độn Châu!

"Phục Hy, đi thôi!" Phục Hy đã rời Oa Hoàng Cung nhiều năm, hôm nay cũng là lúc trở về rồi! ...

Trong Địa Phủ!

"Long Vương Đại Đế, hôm nay đến đây, không biết có việc gì?" Bình Tâm Nương Nương mỉm cười nhìn Long Vương, khiến ngài nhất thời không biết phải làm sao!

Dù sao Long Vương cũng là Phong Đô Đại Đế, nhưng từ khi đảm nhiệm chức vụ này, chưa bao giờ quản chuyện Địa Phủ!

"Bình Tâm đạo hữu, gần đây có khỏe không?" Long Vương mặt không đỏ, tim không đập nói, nhưng Thập Nhất Tổ Vu khi nghe thấy lời này, lại trực tiếp lộ ra vẻ mặt ghét bỏ!

Chỉ thấy sắc mặt Long Vương thay đổi, nghiêm túc nói: "Bản hoàng lần này đến Địa Phủ, là có chuyện quan trọng muốn thương lượng!" Long Vương vừa dứt lời, liền thấy ngài lật tay một cái, chân linh của Dao Trì tức khắc xuất hiện trong tay!

Bình Tâm Nương Nương ngây người nhìn chân linh của Dao Trì, nói: "Long Vương đạo hữu, chẳng lẽ ngài đã đánh giết Dao Trì?" "Ngươi có biết không, Dao Trì là môn đồng của Đạo Tổ Hồng Quân,

ngươi dám công khai chém giết nàng như vậy!" Long Vương nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt bất lực, dù sao từ đầu đến cuối, ngài chưa bao giờ nói Dao Trì chết do tay mình!

"Bình Tâm đạo hữu, ngươi hiểu lầm rồi!" Long Vương vừa dứt lời, liền thấy Bình Tâm Nương Nương, Thập Nhất Tổ Vu vẻ mặt ngờ vực nhìn Long Vương!

Long Vương thấy vậy, nói: "Dao Trì đạo hữu là cam nguyện hóa đạo, không phải bị bản hoàng chém giết, mặc dù trong đó có quan hệ nhất định với bản hoàng, nhưng không phải xuất phát từ bản ý của bản hoàng!" Trải qua một hồi giải thích, Bình Tâm Nương Nương và những người khác cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân, cũng tiếc nuối nhìn chân linh của Dao Trì!

Sau khi xử lý xong chân linh của Dao Trì, Long Vương nghiêm túc nhìn Thập Nhị Tổ Vu trước mắt, nói: "Bản hoàng hôm nay đến đây, có chuyện!" Mọi người nghe vậy, lập tức hiểu rằng chuyện chính mà Long Vương đến Địa Phủ sắp đến rồi, liền nín thở ngưng thần nhìn Long Vương!

"Bản hoàng thông báo cho các vị, trong trăm năm tới, xin các vị đừng rời khỏi Địa Phủ!" Mọi người nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nhưng Long Vương chỉ khẽ lắc đầu, không nói rõ nguyên nhân!

"Nếu Long Vương đạo hữu đã nói rõ, chúng ta tự nhiên sẽ không vi phạm lời hứa lúc trước!" Đế Giang thấy Long Vương không có ý định nói rõ, liền biết rằng, trong đó chắc chắn liên quan đến chuyện rất lớn, nếu không Long Vương cũng sẽ không cảnh cáo nghiêm túc như vậy!

Dù sao sắp đến lúc đại chiến giữa Viêm Đế và Xi Vưu, Vu tộc đại bại là xu thế của đại đạo, cho dù lúc bắt đầu, Vu tộc có ưu thế lớn,

nhưng trí tuệ của Viêm Đế không phải người thường có thể sánh bằng!

Thời gian trôi qua, trăm năm đã hết!

Trong Nhân tộc lại một lần nữa nghênh đón một thế giới mới, qua nền tảng mà hai vị Nhân Hoàng trước đã đặt, Nhân tộc đã vô cùng thịnh vượng, nhưng cũng đồng thời nghênh đón một cuộc khủng hoảng chưa từng có!

Vu tộc trải qua vạn năm tu dưỡng, cuối cùng cũng đã hồi phục sinh cơ như trước, nhưng dã tâm thống nhất Hồng Hoang cũng dần dần bộc lộ!

Theo một tiếng lệnh của Xi Vưu, người của Vu tộc từ biên giới xa xôi bắt đầu tiến về vùng đất Thăng Long, nơi họ đi qua cỏ không mọc nổi!

Chương 231

Dù sao ở biên giới xa xôi, chỉ có những vùng tuyết trắng vô tận, tài nguyên khan hiếm, môi trường khắc nghiệt, lúc trước Xi Vưu vì muốn để lại cho Vu tộc một tia huyết mạch, không thể không dẫn dắt tộc nhân đến vùng đất xa xôi hẻo lánh!

Nhưng bây giờ trải qua vạn năm tu dưỡng, mặc dù Vu tộc thiếu đi Thập Nhị Tổ Vu, nhưng vì hiện thực tàn khốc, cũng đã tạo ra một thế hệ hậu bối mạnh mẽ hơn!

Nhưng bây giờ là thời kỳ đỉnh thịnh của Nhân tộc, Nhân Hoàng làm sao có thể đồng ý để Vu tộc tiến vào vùng đất Thăng Long, tàn sát tộc nhân của mình!

Viêm Đế là Nhân Hoàng sinh ra theo thời thế, dẫn dắt Nhân tộc có vóc dáng nhỏ bé cùng Vu tộc triển khai một trận đấu sinh tử!

Mặc dù Nhân tộc trong mắt Vu tộc vô cùng nhỏ bé, nhưng trí tuệ của Nhân tộc lại vượt xa phạm vi nhận thức của Vu tộc!

Một ngày, cuồng phong gào thét, cát bay mù mịt, mây đen giăng kín, che cả trời đất, trận đại chiến sinh tử sắp bùng nổ!

Chỉ thấy một tráng hán thân hình cao lớn, tay cầm cự phủ, mặt đầy vẻ dữ tợn, một thân huyết khí đã khiến người ta kính sợ!

Viêm Hoàng được Long Vương điểm hóa, Ngũ Hành chi lực bao quanh thân mình, đối mặt với Xi Vưu thân hình cao lớn, trên mặt cũng không hề có chút sợ hãi nào!

“Đã vạn năm rồi, Ám Ảnh cũng nên tái hiện ở Hồng Hoang rồi!” Long Vương đứng trên long trụ, mỉm cười nói.

Ngay sau đó, Long Vương vung tay, Hỗn Độn Châu tức khắc hiện

ra trong lòng bàn tay hắn!

"...!" Cùng với tiếng gầm giận dữ của Long Vương, một luồng khí tức đáng sợ chớp mắt tràn ngập khắp bầu trời Nam Thiên Đình!

Chúc Long thấy vậy, thân hình lóe lên, tức thì xuất hiện bên cạnh Long Vương, lòng đầy kích động nhìn luồng khí tức cuồn cuộn trên không!

"Một biệt vạn năm, ngươi cuối cùng cũng chịu ra rồi!" Chúc Long chửi đổng vào không khí, Long Vương thấy thế, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười!

Nguyên Phượng thấy vậy, không khỏi thở phào một hơi dài!

Từ sau khi Dao Trì chết đi vạn năm trước, nụ cười trên mặt Long Vương đột nhiên biến mất, cả ngày không thấy bóng dáng!

Trong khoảnh khắc, hào quang rực rỡ, tử khí bao trùm, khí lành từ cửu thiên buông xuống, nhất thời mặt đất vọt lên kim liên, dị tượng đột ngột xuất hiện!

"...Triệu chứng thành Thánh!" Chúc Long trố mắt nghẹn họng nhìn hư không cuồn cuộn trước mặt, nhất thời không nói nên lời!

Đúng lúc này, một tiếng rồng ngâm xé toạc chân trời, hắc quang vạn trượng!

Sau một tuần trà!

Hắc quang tan đi, một thanh niên tuấn dật từ từ bước ra.

Thanh niên mình khoác hắc bào, quanh thân khí tức vận động, một thân sát khí càng tôn lên vẻ cao cao tại thượng của hắn!

Người này không ai khác...

Long Vương nhíu mày, lật tay một cái, trong khoảnh khắc, pháp lực cuồng bạo phun trào!

“Cút xuống cho bản hoàng!” Theo tiếng gầm giận dữ, thân hình Ám Ảnh tức thì hóa thành một luồng sáng xé toạc chân trời!

“Bành...!” Một tiếng nổ lớn vang lên, ngay sau đó Ám Ảnh như một con chó chết nằm bẹp trên mặt đất!

Chúc Long thấy vậy, không khỏi lộ vẻ ghét bỏ, trên mặt viết đầy vẻ trào phúng!

Lúc này tử khí hạ xuống, từ từ nâng Ám Ảnh đang chật vật lên, không cho hắn một chút cơ hội phản ứng nào.

“Chúc Long, ngươi phải cố gắng lên, Ám Ảnh đã đi trước rồi đấy!” Chúc Long nhất thời mặt già đỏ ửng, đang định phản bác thì phát hiện không có cớ nào!

“Không đâu, trong vạn năm, ngoài việc đòi rượu của bản hoàng ra thì không có chuyện gì khác!” Mắt Chúc Long tức thì lóe lên tinh quang, liếc nhìn Long Viên và Thủy Kỳ Lân một cái, không biết lại định giở trò gì!

“Chúc mừng đạo hữu thành Thánh!” Trong khoảnh khắc, tiếng chúc mừng vang lên, khiến Ám Ảnh cũng được một phen ra oai.

Nhưng nhìn bộ dạng thảm hại của mình, hắn vội vàng trốn vào trong Thiên Đình.

Giây tiếp theo!

Ám Ảnh mặt mày hớn hở lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Lúc này, lưu quang lóe lên, hai bóng người theo đó hiện ra!

“Chúc mừng đạo hữu thành Thánh, chúc mừng Long Vương đạo hữu lại có thêm một viên hổ tướng!” Long Vương nhìn kỹ lại, phát hiện hai người này chính là Nữ Oa và Phục Hy!

Đến đây, Tứ Tướng Thiên Môn đã đủ cả, cũng có nghĩa là, toàn bộ quả vị ở Nam Thiên Đình đã đủ số!

Nhưng lúc này ở nhân gian lại xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa, sớm đã thây chất thành núi, máu chảy thành sông!

Viêm Đế dẫn dắt vạn ngàn Nhân tộc muốn ép Vu tộc trở về vùng đất xa xôi!

Nhưng Xi Vưu sao có thể cam tâm lui về vùng đất xa xôi đó!

Vùng đất xa xôi quanh năm bị băng tuyết bao phủ, bất luận là thức ăn hay linh khí đều vô cùng thiếu thốn, sớm đã không đủ đáp ứng cho Vu tộc!

Thế là thanh niên trai tráng của Vu tộc liền theo Xi Vưu nam hạ, trên đường đi bách chiến bách thắng, không người nào cản nổi!

Theo ý của Viêm Đế, Nhân tộc có thể nhường các nơi cho Vu tộc sinh tồn, đôi bên không can thiệp vào nhau, nhưng dã tâm của Xi Vưu quá lớn, khiến hai tộc đi đến đầu sóng ngọn gió!

Chương 232

Ngày qua ngày, năm qua năm, khí thế của Vu tộc càng thêm hung hăng, thậm chí những nơi đi qua không chừa cho Nhân tộc bất kỳ đường sống nào!

Viêm Đế thấy vậy bèn vung tay hiệu triệu, mấy vạn dũng sĩ Nhân tộc nườm nượp gia nhập vào đội quân thảo phạt của ông!

Nhưng vì Vu tộc cao lớn uy mãnh khiến Nhân tộc cũng phải nếm đủ khổ đau!

Mặc dù oán khí của Nhân tộc có thể làm tan rã Vu tộc, nhưng những người Nhân tộc ra trận, ai mà không mang trong lòng quyết tâm tử chiến, vậy thì sao có oán khí được!

Chỉ trong trận đầu, Nhân tộc đã thương vong thảm trọng khiến Viêm Đế đau lòng khôn xiết!

Đúng lúc này, Xi Vưu lớn tiếng nói: "Nếu Nhân tộc lui về vùng đất xa xôi, Vu tộc sẽ chừa cho Nhân tộc một đường sống!" Chính vì câu nói này, con mãnh sư của Nhân tộc tức khắc thức tỉnh, trăm vạn Nhân tộc đồng loạt gia nhập!

Nhất thời, khí vận Nhân tộc đạt đến đỉnh phong!

Xi Vưu nhìn nhân loại nhỏ yếu không khỏi lộ vẻ chế giễu, dù sao trong mắt Xi Vưu, Nhân tộc ở trước mặt Vu tộc chẳng khác nào châu chấu đá xe, tự tìm đường chết!

Một ngày, Viêm Đế định dẫn Nhân tộc đột kích Vu tộc vào ban đêm, nhưng khi vừa đặt chân vào lãnh địa Vu tộc!

Trời mây đen che khuất mặt trăng, bốn bề tối đen như mực, trong khoảnh khắc Nhân tộc đã thương vong thảm trọng!

Sau mấy ngày suy nghĩ, một lần tình cờ ra ngoài đã khiến Viêm Hoàng phát hiện ra từ thạch (đá nam châm)!

Sau đó liền có chỉ nam châm của hậu thế, nhất thời Vu tộc bại lui, rút về ngoài vạn dặm!

Nhưng Viêm Đế vẫn mặt mày lo lắng, dù sao Vu tộc lui về ngoài vạn dặm chỉ để đề phòng Nhân tộc tập kích, chứ không phải bại lui về vùng đất xa xôi!

Nhân tộc vốn là thân thể phàm thai, muốn sinh tồn trong môi trường khắc nghiệt như vậy quả là khó càng thêm khó!

Nhân tộc không giống Vu tộc, có thể không ăn không uống, vấn đề lương thảo đã làm phiền Viêm Đế rất lâu!

Năm tháng trôi qua, mấy năm đã qua!

Trong mấy năm đó, cảnh tử khí buông xuống thường xuyên có thể thấy, ngay cả Xi Vưu cũng suýt không nhịn được mà ra tay cướp đoạt!

Nhân tộc và Vu tộc nhiều lần va chạm, xem ra Vu tộc chiếm được tiên cơ!

Nhưng Nhân tộc mỗi lần đại chiến với Vu tộc xong, mọi người đều sẽ từ đó lĩnh ngộ ra một vài thứ khác biệt, khiến Nhân tộc từng chút một lớn mạnh lên!

Tốc độ sinh sôi của Nhân tộc vượt xa tưởng tượng của Xi Vưu, mỗi lần như vậy Xi Vưu không khỏi có chút kinh hãi!

Nhưng đối với việc này, Xi Vưu cũng đành bất lực!

Thời gian dễ già, trời đất không đổi!

Trong chớp mắt, cuộc giao chiến giữa Nhân tộc và Vu tộc đã kéo dài mười năm!

Một ngày, trời đất u ám, cát bay mịt mù, Nhân tộc nghênh đón một cuộc khủng hoảng chưa từng có!

Viêm Đế cảm nhận được mặt đất lúc này bắt đầu rung chuyển dữ dội, nhưng trong cõi u minh lại phảng phất có một tia liên hệ!

Viêm Đế vì sự an nguy của Nhân tộc, dẫn dắt mấy vạn Nhân tộc lui về sau vạn dặm, để phòng người của Vu tộc tập kích!

Tuy trải qua mấy chục năm rèn luyện, Nhân tộc không còn yếu ớt như ban đầu, nhưng Nhân tộc chung quy vẫn là thân thể máu thịt phàm trần!

Lúc này, Không Động Ấn bỗng nhiên bay ra từ trong lòng Viêm Hoàng!

Nhất thời, kim quang đại thịnh, mặt đất vọt lên kim liên, tử khí buông xuống, khí lành bao trùm chân trời!

Lúc này, trăm vạn dặm đại địa bỗng nhiên nứt ra, nhất thời mây đen dày đặc, che khuất ánh mặt trời!

Vạn ngàn sát ý như thủy triều tức khắc từ lòng đất tuôn ra, sinh vật trong vòng vạn dặm chớp mắt bị quét sạch!

Lúc này, một luồng kiếm ý chớp mắt chém về phía hư không, trong khoảnh khắc, không gian sụp đổ, vực sâu vô tận tức khắc nuốt chửng vạn vật!

"Ầm...!" Một đạo thần lôi bỗng nhiên đánh xuống mặt đất, nhất thời mặt đất sụp đổ, một vết nứt khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên mặt đất!

Ngay sau đó, trong vực sâu, một luồng sáng lóe lên, tức khắc xé toạc hư không hiện ra trước mắt vạn người!

Khi thanh kiếm này xuất hiện, uy áp kinh khủng tức khắc đè

người của Vu tộc ngã rạp xuống đất!

Xi Vưu khó khăn ngẩng đầu, sau đó trố mắt nghẹn họng nhìn cự kiếm trên bầu trời!

"...Là Nhân Hoàng Kiếm mà Long Vương đã chôn dưới lòng đất vạn năm trước!" Thanh kiếm này chính là Nhân Hoàng Chi Kiếm do Đế Tuấn năm xưa đích thân luyện chế, có sức áp chế trời sinh đối với Vu tộc!

Năm xưa Đế Tuấn vì luyện chế thanh kiếm này, đã khiến Nhân tộc thương vong thảm trọng, cuối cùng kiếm tuy luyện thành, nhưng lại vì Long Vương giáng lâm, khiến kế hoạch của Đế Tuấn thất bại trong gang tấc!

Thanh kiếm này được luyện từ xương cốt và tinh huyết của trăm vạn người, hôm nay có lẽ cảm nhận được nguy cơ của Nhân tộc nên đã thoát khỏi sự trói buộc của mặt đất, hiện thế để giúp Nhân tộc một tay!

Trong khoảnh khắc, một luồng kim quang đột nhiên hạ xuống, ngay sau đó Không Động Ấn đột nhiên xuất hiện trên không trung phía trên Nhân Hoàng Kiếm!

Cùng với khí tức tràn vào, Nhân Hoàng Chi Kiếm đang cuồng bạo từ từ trở nên bình tĩnh, uy áp kinh khủng cũng dần dần thu liễm vào trong kiếm!

Đến lúc này, người của Vu tộc mới từ từ bò dậy khỏi mặt đất, nhưng nhìn Nhân Hoàng Kiếm và Không Động Ấn lơ lửng trên không, sắc mặt Xi Vưu càng lúc càng lạnh băng!

Chương 233

Lúc này Viêm Hoàng cũng cảm nhận được, thanh kiếm này là thánh vật của Nhân tộc, vội vàng đi về phía Nhân Hoàng Kiếm!

Nhưng Xi Vưu rất hiểu rõ thanh kiếm này đối với Vu tộc nguy hại lớn đến mức nào, Xi Vưu tuyệt đối sẽ không để Nhân tộc lấy được thanh kiếm này!

Nhưng thiên đạo đã có mệnh, sao có thể dễ dàng thay đổi!

Khi người của Vu tộc vừa xuất hiện trong vòng trăm dặm của Nhân Hoàng Kiếm, một luồng uy áp kinh khủng tức khắc giáng lâm!

Xi Vưu không kịp phòng bị tức khắc quỳ rạp xuống đất, Xi Vưu khó khăn đứng dậy khỏi mặt đất, tiếp tục chạy về phía Nhân Hoàng Kiếm!

Trên đường đi, Xi Vưu không biết đã ngã bao nhiêu lần, nhưng vẫn kiên trì!

Dù sao đứng sau lưng hắn là trăm vạn người Vu tộc, một khi ngã xuống, tất cả đều phải quay về vùng đất xa xôi!

Nhưng Xi Vưu dường như đã quên, Nhân tộc vốn thiện lương nào đâu phải không?

Khi Nhân tộc vừa bị tàn sát, Nhân tộc vẫn sẵn lòng chia sẻ cương vực rộng lớn cho Vu tộc!

Nhưng đáng tiếc Vu tộc lại muốn thống nhất trăm vạn dặm đại địa, Viêm Hoàng thấy vậy sao có thể nhẫn nhịn!

“A...!” Cùng với một tiếng gầm giận dữ, thân thể Xi Vưu bật lên, lao về phía Nhân Hoàng Kiếm!

Lúc này, chỉ thấy thân Nhân Hoàng Kiếm xoay một vòng, kiếm ý sắc bén tức khắc bộc phát!

Xi Vưu hai mắt trừng lớn, thầm kinh hãi: "Quả nhiên là khắc tinh của Vu tộc ta, kiếm này không thể giữ lại!" Ngay sau đó thân hình xoay chuyển, cự nhận trong tay tức khắc bay ra!

Nhất thời, cát bay mịt mù, che trời che đất, cự nhận hóa thành lưu quang lao về phía Nhân Hoàng Kiếm!

Nhưng chỉ thấy thân Nhân Hoàng Kiếm rung lên, kiếm ý bàng bạc tức khắc bộc phát, cự nhận tức khắc vỡ thành bốn năm mảnh rơi xuống mặt đất!

Giây tiếp theo!

Không Động Ấn cuộn lại, Nhân Hoàng Kiếm tức khắc hóa thành lưu quang bay về phía Viêm Hoàng!

Chỉ thấy Xi Vưu tức giận mắt trợn tròn, thân thể khôi ngô không nhịn được khẽ run rẩy, nhưng không biết là vì phẫn nộ hay sợ hãi!

Sự việc đã đến nước này, Xi Vưu đã hiểu, Vu tộc không còn thời gian để chờ đợi nữa!

Ngay sau đó liền nhảy vọt về phía bộ lạc Vu tộc!

Trong Nam Thiên Đình!

"Phục Hy đạo hữu, bản hoàng định xuống hạ giới giúp Viêm Hoàng một tay!" Phục Hy trố mắt nghẹn họng nhìn Long Vương, mặt đầy nghi hoặc!

"Nhân tộc đại hưng là xu thế của thiên đạo, cho dù ta không ra tay, Bắc Thiên Đình cũng sẽ ra tay!" Phục Hy nghe vậy, không nói hai lời, phất tay áo rời đi!

Lúc này Phục Hy cũng lòng như lửa đốt, xa cách Nhân tộc vạn

năm, cũng không biết Nhân tộc lúc này phát triển ra sao!

Mà Bắc Thiên Đình lúc này cũng bắt đầu hành động, có Tam Thanh đích thân dẫn thiên binh đến nhân gian, trợ giúp Viêm Hoàng thống nhất đại địa, chỉ tiếc là Hạo Thiên đã chậm một bước!

Tuy chỉ chênh lệch một ngày, nhưng đối với nhân gian mà nói, lại dài như một năm!

Thêm vào đó Phục Hy lòng như tên bắn, trên đường tuyệt đối sẽ không chậm trễ!

Đến đây, cuộc chiến tranh giành đế vị giữa Nhân và Vu bùng nổ, khó khăn nhất là các Tổ Vu trong Địa Phủ.

"Đại ca, đó là hậu bối của ta mà!" "Lẽ nào ta lại trơ mắt nhìn nó chết thảm trong tay đám tiểu tử Nhân tộc kia!" Chúc Dung mặt đỏ bừng nhìn Đế Giang, vốn dĩ Chúc Dung sắp rời khỏi Địa Phủ, lại bị Đế Giang trực tiếp bắt về!

Đến hôm nay, Đế Giang mới hiểu, vì sao Long Vương lại không cho phép rời khỏi Địa Phủ trong vòng vạn năm!

Chỉ vì trong vạn năm, Vu tộc nhất định sẽ bị diệt tộc, Long Vương sợ làm nhiễu loạn thiên cơ bị thiên đạo tra xét, cho nên đặc biệt nhắc nhở!

"Chúc Dung, tỉnh táo lại đi!" "Nhân tộc đại thế là xu thế của thiên đạo, cho dù ngươi đi thì có thể làm gì?" Nhưng lúc này Chúc Dung đã bị thù hận làm cho mờ mắt, Đế Giang trực tiếp tát một cái vào mặt Chúc Dung!

Lúc này, Bình Tâm Nương Nương khoan thai đi tới, nhìn Chúc Dung mặt đỏ bừng, sắc mặt tức khắc lạnh xuống!

"Chúc Dung, ở Địa Phủ ngoan ngoãn cho bần đạo!

Lẽ nào ngươi muốn hoàn toàn quay về với vòng tay của Thần Phụ sao?" Trong khoảnh khắc, trong Địa Phủ không một ai dám nói, dù sao cũng hiểu, Hậu Thổ đã thật sự nổi giận!

Đến lúc này, Chúc Dung mới tỉnh táo lại, nhưng vẫn không muốn từ bỏ ý định giúp đỡ Vu tộc!

Chỉ thấy Bình Tâm Nương Nương lật tay một cái, không gian dũng động, Chúc Dung trực tiếp bị giam cầm tại đây!

"Đợi đến khi nào tỉnh ngộ, ngươi sẽ được ra ngoài!" Ngay sau đó Bình Tâm Nương Nương sắc mặt lạnh băng liếc nhìn mười vị Tổ Vu còn lại, ý tứ vô cùng rõ ràng, đó là không có sự cho phép, không được tự ý thả Chúc Dung ra!

Sau đó Bình Tâm Nương Nương phất tay áo, không nói hai lời liền đi ra ngoài Địa Phủ!

Long Vương lại sớm đã đợi Bình Tâm Nương Nương trước Thiên Đình từ lâu!

"Bình Tâm đạo hữu!" "Long Vương đạo hữu biết bần đạo muốn tới sao?" Bình Tâm Nương Nương mặt đầy nghi hoặc nhìn Long Vương, chỉ thấy Long Vương gật đầu nhẹ, nói: "Vu tộc đại bại là xu thế của thiên đạo, bản hoàng khuyên đạo hữu không nên nhúng tay vào!" Bình Tâm Nương Nương nghe vậy, tức thì thất hồn lạc phách lùi về sau, nếu không phải Long Vương đỡ lấy, lúc này Bình Tâm Nương Nương đã ngồi bệt xuống đất rồi!

Long Vương thấy vậy, không khỏi có chút đau lòng, nhưng Long Vương cũng không có cách nào khác!

Chương 234

“Thật sự không có một chút biện pháp nào sao?” Mặt Bình Tâm Nương Nương viết đầy vẻ hy vọng, Long Vương lại lắc đầu nhẹ!

Bình Tâm Nương Nương cũng biết, khí số của Vu tộc đã tận, từ trước đến nay đều đang sống lay lắt, một khi rời khỏi vùng đất xa xôi, có nghĩa là khí vận của Vu tộc đã đi đến đường cùng!

Chỉ là Bình Tâm Nương Nương không muốn từ bỏ tia hy vọng cuối cùng đó!

Dù Long Vương rất muốn giúp, nhưng cũng lực bất tòng tâm!

“Bình Tâm Nương Nương xin nén bi thương!” Long Vương mặt bình tĩnh nói, lúc này, trong đầu Long Vương lóe lên một tia sáng, tức thì có một biện pháp đối phó!

“Bình Tâm Nương Nương, cùng bản hoàng xuống hạ giới một chuyến, bản hoàng có lẽ có một tia biện pháp đối phó, nhưng...!” Lời của Long Vương nói đến đây thì dừng lại, mặt đầy lo lắng nhìn Bình Tâm Nương Nương!

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy, sắc mặt thay đổi, mặt nghiêm túc nói: “Long Vương đạo hữu có lời cứ nói thẳng, ở đây chỉ có hai chúng ta, không cần phải e dè!” Long Vương nghe vậy, mặt nghiêm túc nói: “Mặc dù Vu tộc có một tia sinh cơ, nhưng Xi Vưu và một số kẻ cầm đầu trong đó phải chết!” Bình Tâm Nương Nương nhíu chặt mày, sau đó từ từ giãn ra, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt!

Dù sao Bình Tâm Nương Nương cũng là người hiểu chuyện, kết quả như vậy đã là kết quả tốt nhất rồi!

“Bần đạo ở đây xin tạ ơn Long Vương đạo hữu trước!” Long

Vương vung tay, mặt nghiêm túc nói: "Đạo hữu đừng vội mừng, dù sao càn khôn chưa định, kết quả ra sao, không ai có thể dự đoán được!" Giây tiếp theo!

Long Vương và Bình Tâm Nương Nương tức khắc hóa thành lưu quang, lóe lên rồi biến mất, theo sau Phục Hy đi về phía nhân gian!

Trong chớp mắt, thời gian giao chiến giữa Nhân và Vu trôi qua nhanh chóng!

Một ngày, cuồng phong gào thét, nơi mắt thường có thể thấy cũng rất hạn chế!

Viêm Hoàng thấy vậy, lật tay một cái, Không Động Ấn tức khắc hiện hóa, nhất thời, tinh quang vạn trượng!

Cát bay mịt mù tức khắc bị áp chế, sau đó lưu quang lóe lên, trấn áp phía trên Nhân tộc!

Nhân tộc thấy vậy, tức thì chiến ý hừng hực, một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt trừng mắt nhìn Vu tộc!

Lúc này, chỉ thấy một người thân hình cao lớn, đầu có sừng, thân cắm hai lá cờ Vu tộc, chính là Xi Vưu từ từ bước ra!

"Tiểu nhi Long Quân, bần đạo khuyên ngươi mau mau cút về vùng đất xa xôi, nếu không chờ đợi Nhân tộc chỉ có diệt vong!" Mặt Xi Vưu viết đầy vẻ ngông cuồng, một bộ dáng thắng lợi đã nắm chắc trong tay!

Lúc này, một con dực long tức khắc xé toạc chân trời, ngay sau đó một người mang khí chất vương giả chính là Viêm Hoàng từ từ hiện ra trong hư không!

"Xi Vưu, Nhân tộc ta vốn định cùng ngươi chia sẻ thiên hạ, nhưng ngươi lại vọng tưởng thống nhất đại địa, nếu đã như vậy, bần đạo cũng không thể giữ ngươi lại!" Hoàng Đế lúc này lại mặt đầy lo lắng

nhìn hai bóng người trên bầu trời, tuy thánh khí của Nhân tộc đều đã xuất hiện, nhưng Hoàng Đế lại thấy trên người Vu tộc có một tia huyết mạch của Nhân tộc!

Nhưng lúc này, chiến ý của hai bên đã đạt đến trạng thái đỉnh phong, đại chiến bùng nổ cũng chỉ còn thiếu một thời cơ!

Chỉ thấy Xi Vưu vung tay một cái, vạn ngàn người Vu tộc sau lưng tức khắc hóa thành sói đói lao về phía Nhân tộc!

Hoàng Đế thấy vậy, rút kiếm vung lên, dũng sĩ Nhân tộc cũng tức khắc xông lên!

Nhất thời, Trục Lộc tức khắc máu chảy thành sông, thây chất thành núi, đại địa lại một lần nữa trở nên tan hoang!

Viêm Đế nhìn những người Nhân tộc liên tiếp ngã xuống, tức khắc cưỡi dực long lao xuống, định giúp Nhân tộc một tay, nhưng Xi Vưu trước mặt sao có thể để hắn toại ý!

Chỉ thấy Xi Vưu hai tay vung lên, nhảy một cái, tức khắc đã chặn trước mặt Viêm Đế!

"Viêm Hoàng, vội vã đi đâu vậy?" Cái miệng lớn của Xi Vưu tức khắc nhếch lên, lộ ra vẻ chế giễu!

Lúc này Viêm Hoàng lửa giận đầy lòng, nhưng cũng đành bất lực, chỉ có thể trừng mắt nhìn Xi Vưu!

Theo như Viêm Hoàng biết, Đại Vu của Vu tộc vẫn chưa xuất hiện, cũng có nghĩa là trận chiến này không phải là Xi Vưu thăm dò Nhân tộc!

Nhưng dưới chân Viêm Hoàng là tinh nhuệ của Nhân tộc, sao có thể để họ chết thảm ở đây!

Viêm Hoàng hai tay vung lên, pháp lực quanh thân cuộn trào, lực

lượng ngũ hành tức khắc hiện hóa, vây quanh thân mình, khí tức càng thêm giận dữ bức người!

"Xi Vưu, bần đạo cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi yên!" Trong khoảnh khắc, một quả cầu lửa khổng lồ từ miệng dực long dưới thân Viêm Đế phun ra, trực tiếp nện vào trong hàng ngũ chiến sĩ Vu tộc!

Nhất thời, Vu tộc tức khắc thương vong vô số, Xi Vưu thấy vậy, không nói hai lời, nắm đấm khổng lồ trực tiếp nện về phía Viêm Hoàng!

"Viêm Hoàng, ngươi dám dùng tọa kỵ của mình tập kích tộc nhân của bần đạo, nếu đã như vậy, vậy thì đừng trách bần đạo vô tình!" Lời Xi Vưu vừa dứt, lật tay một cái, trong khoảnh khắc, mấy chục con mãng xà khổng lồ tức khắc từ lòng đất bò ra!

Chiến sĩ Nhân tộc tức khắc thương vong một nửa!

Lúc này, hư không chấn động, một vết nứt khổng lồ tức khắc xuất hiện!

Ngay sau đó tiếng rồng ngâm xé toạc cửu tiêu, từng con chân long tức khắc hiện ra giữa trời đất!

Xi Vưu, Viêm Hoàng thấy vậy, tức thì kinh hãi!

Chỉ là Xi Vưu dù sao cũng là người đã từng trải qua sóng to gió lớn, lập tức đoán ra đây là người của Thiên Đình!

Xi Vưu không nói hai lời, lập tức dẫn binh rút lui, không có bất kỳ nghi ngờ nào!

Ngay sau đó một thanh niên tuấn dật mặc thanh bào, ba ngàn sợi tóc đen bay trong gió xuất hiện!

Nhưng thanh niên vừa xuất hiện, Không Động Ấn tức khắc hóa thành lưu quang chui vào trong lòng thanh niên!

Người này không ai khác, chính là Nhân Hoàng đời đầu của Nhân tộc, Phục Hy, nhưng vạn năm đã qua, ai còn nhớ dung mạo của Phục Hy!

Chương 235

"Đa tạ đạo hữu tương trợ, không biết đạo hữu là ai?" Viêm Đế mặt đầy cung kính nói, chủ yếu là vì thánh khí của Nhân tộc, Không Động Ấn, đang ở trong tay Phục Hy!

"Bần đạo là Phục Hy, nghe theo lệnh của Thánh Phụ, đến đây để giúp Nhân tộc một tay!" Lời Phục Hy vừa dứt, Viêm Hoàng và Hoàng Đế trố mắt nghẹn họng nhìn Phục Hy, sau đó lập tức hô lên: "Tham kiến Nhân Hoàng!" Khi hai người chuẩn bị quỳ xuống, pháp lực trên người Phục Hy cuộn trào, trực tiếp đỡ hai người dậy!

"Hai vị đạo hữu không cần như vậy, các ngươi là Viêm Hoàng, Hoàng Đế, cùng với bần đạo đều là sư xuất đồng môn, không cần câu nệ!" Sau đó đại quân Nhân tộc hùng dũng tiến về nơi Nhân tộc đóng quân, dù sao cũng có nhiều người bị thương cần cứu chữa!

Lúc này Xi Vưu tức giận đùng đùng quay về đại doanh của Vu tộc, Đại Vu Hình Thiên thấy Xi Vưu tức giận như vậy, không khỏi mặt đầy nghi hoặc nhìn Xi Vưu!

"Đại ca, có chuyện gì sao, vì sao đại ca lại tức giận như vậy!" "Bành...!" Một tiếng nổ lớn, cái ly trong tay Xi Vưu vỡ tan, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Long Vương muốn diệt Vu tộc ta sao?" Hình Thiên nghe vậy, tức thì đoán ra nguyên do trong đó, chắc chắn là Long Vương đã phái người xuống hạ giới giúp Nhân tộc!

Nhưng Hình Thiên và Xi Vưu không biết, Long Vương và Hậu Thổ lúc này cũng không còn cách nhân gian bao xa, chỉ một tuần trà là tới!

"Đây là nhân gian bây giờ sao?" Cùng với một tiếng kinh ngạc, bóng dáng của Bình Tâm Nương Nương và Long Vương từ từ hiện

ra!

Chỉ thấy Bình Tâm Nương Nương khẽ nhíu mày, ngọc thủ phẩy qua linh khí trong không trung, nói: "Không ngờ sau mấy vạn năm phát triển, linh khí nhân gian lại loãng đến vậy!" Long Vương nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười thảm đạm, dù sao sớm từ vạn năm trước, linh lực ở nhân gian đã bắt đầu trở nên ngày càng loãng!

"Dù sao cũng đã đến thời kỳ mạt pháp, pháp tắc thiên đạo dần dần được bổ sung hoàn chỉnh, cho nên đại lục Hồng Hoang cũng đã trở thành nơi sinh tồn của những người Nhân tộc tay không tấc sắt!" Năm xưa khi Vu Yêu lượng kiếp, hai hư ảnh Bàn Cổ va chạm, khiến đại lục Hồng Hoang bị chia làm bốn, linh khí trời đất tức thì tứ tán!

Mặc dù đại chiến có liên quan lớn đến Long Vương, nhưng Long Vương chỉ làm những việc mà thiên đạo cho phép, việc trời đất vỡ nát hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của Long Vương!

Do đó Long Vương đoán, việc trời đất bị chia năm xẻ bảy sớm đã nằm trong kế hoạch của thiên đạo, linh khí tiêu tán là con đường mà Hồng Hoang phải trải qua!

"Phàm gian đã không còn thích hợp để tu hành, cho nên Nhân tộc đại hưng là xu thế của thiên đạo, cho dù Vu tộc tu luyện không cần linh lực, nhưng so với Nhân tộc mà nói, nguy hiểm quá lớn!" Long Vương mặt nghiêm túc nhìn Bình Tâm Nương Nương trước mặt, Bình Tâm Nương Nương nghe vậy lại mặt đầy thất lạc, dù sao nơi này cũng là nơi sinh dưỡng của Vu tộc!

Bây giờ nhìn Vu tộc dần dần điêu tàn, nội tâm sao có thể bình tĩnh được!

Long Vương thấy vậy, vỗ nhẹ vai Bình Tâm Nương Nương, mặt cười nói: "Sự việc đã đến nước này, việc duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là lưu lại cho Vu tộc một tia sinh cơ!" Chỉ thấy Bình Tâm

Nương Nương gật đầu nhẹ, tức khắc hóa thành lưu quang lóe lên rồi biến mất!

Bên trong bộ lạc Nhân tộc!

"Phục Hy đạo hữu, đa tạ đã tương trợ, bần đạo thay mặt Nhân tộc đặc biệt cảm tạ đạo hữu!" Viêm Hoàng mặt đầy cung kính nói, Phục Hy thấy vậy không khỏi vui mừng gật đầu nhẹ, cũng không uổng công Phục Hy ngày đêm không nghỉ, đến đây tương trợ!

"Nhân Hoàng, không biết bây giờ Nhân tộc có bao nhiêu tộc dân?" Sắc mặt Phục Hy thay đổi, mặt ngưng trọng nhìn Viêm Hoàng trước mặt!

Viêm Hoàng thấy vậy, trước tiên trầm mặc một lúc, sau đó nhàn nhạt nói: "Vạn năm qua Nhân tộc gần như nằm trong tay bần đạo và Hoàng Đế, nhưng cũng không loại trừ một số bộ lạc nhỏ yếu phiêu bạt trên đại địa!" Phục Hy nghe vậy, nhíu chặt mày, nếu thật sự như lời Viêm Hoàng nói, trong trăm năm thời gian, Nhân tộc quả thực đã có sự phát triển tốt, nhưng ngay sau đó lại lộ ra một nụ cười chế giễu!

Dù sao Phục Hy giỏi nhất là thuật chiêm bốc, đối với tương lai của Nhân tộc ít nhiều cũng có thể suy đoán ra một vài điều!

Chỉ là những thứ này Phục Hy không thể tiết lộ ra ngoài, dù sao thường có câu: thiên cơ bất khả tiết lộ!

"Viêm Hoàng, tiếp theo không biết đạo hữu có phương pháp ứng chiến nào!" Lời của Phục Hy vừa dứt, một luồng sát khí tức thì bao trùm toàn bộ bộ lạc Nhân tộc!

Hôm nay trong đại chiến, hai người Long Quân chưa từng thấy Đại Vu của Vu tộc ra tay, cũng có nghĩa là, Vu tộc có thể còn giữ lại hậu thủ!

Mặc dù năm xưa mười một Tổ Vu chết thảm trong tay Long Vương, nhưng lúc đó đã có kẻ được đưa vào hàng ngũ Tổ Vu, và cần các Tổ Vu cùng nhau lập nên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng đã trở thành yếu tố bất định lớn nhất của Vu tộc, nếu chưa luyện được trận này thì mọi chuyện đều tốt, nhưng nếu Xi Vưu đã luyện được, đối với Nhân tộc mà nói, chắc chắn là một trận tai nạn!

Nhất thời, Phục Hy cũng không biết phải đối mặt ra sao, tương lai của Nhân tộc bị một tia hồng mông khí che khuất, ngay cả Phục Hy cũng không nhìn thấu!

Lúc này, sắc mặt Phục Hy đột nhiên thay đổi, mặt nghiêm túc nhìn hai người Long Quân, nói: "Khi đại chiến đến, tuyệt đối không được để tộc nhân quá gần Đại Vu của Vu tộc!" Điều này khiến hai người Long Quân mặt đầy nghi hoặc nhìn Phục Hy, dù sao trong mắt họ, chỉ cần có Thiên Đình tương trợ, chiến thắng Vu tộc chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay!

"Bần đạo đoán, Vu tộc có thể đã nắm giữ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nếu không Xi Vưu cũng sẽ không tự tin như vậy!" Lời Phục Hy vừa dứt, sắc mặt hai người Long Quân âm trầm xuống!

Nếu thật sự như lời Phục Hy nói, Vu tộc đã nắm giữ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đối với Nhân tộc mà nói, đó sẽ là một thảm họa hủy diệt!

Trong chốc lát, bên trong Nhân tộc tức thì rơi vào trầm mặc, dù sao Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là một trong tứ đại sát trận của Hồng Hoang, ngoài Long Vương ra không ai có thể phá giải! .....

Bên trong Vu tộc!

“Đại ca, cho dù là người của Thiên Đình thì sao?” Một lão già mặc hắc bào, tóc hoa râm, mặt đầy ngông cuồng nói, hoàn toàn không coi người của Thiên Đình ra gì, người này chính là Đại Vu của Vu tộc, Phong Bá!

“Bần đạo cảm thấy lời của Phong Bá Đại Vu nói rất đúng, Vu tộc hiện đang nắm giữ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, chỉ cần Long Vương không xuất hiện, tiêu diệt Nhân tộc quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay!” Người nói câu này chính là Đại Vu Vũ Sư của Vu tộc, chỉ là Vũ Sư xưa nay tính tình vốn có chút ngông cuồng!

Lúc này chỉ có Hình Thiên không lên tiếng, mặt nghiêm túc nhìn tất cả mọi người có mặt!

“Hình Thiên Đại Vu, đối với việc này không biết đạo hữu có kiến giải gì!” Xi Vưu nhìn Hình Thiên không có chuyện gì, mặt bình tĩnh hỏi!

Chỉ thấy Hình Thiên khẽ vung tay, nhàn nhạt nói: “Tấn công chính là phòng thủ tốt nhất, thay vì ở đây đoán mò, không bằng chiến một trận thống khoái!” Hình Thiên vốn nổi tiếng về chiến đấu, còn có danh hiệu Chiến Thần, ngay cả Xi Vưu cũng không phải là đối thủ của Hình Thiên!

Lúc này, Tướng Liễu ngồi một bên lên tiếng!

“Bần đạo cho rằng cẩn thận vẫn hơn, nếu Long Vương dám phái thiên binh xuống hạ giới, chắc chắn đã chuẩn bị vạn toàn!” Mọi người nghe vậy, tức thì lộ vẻ nghiêm túc, lời của Tướng Liễu câu nào cũng có lý, chỉ là trước khi đại chiến đến, Tướng Liễu lại đột nhiên không biết tung tích!

Lúc này, một tia sáng lóe lên trong mắt Xi Vưu, cuồng vọng nói: “Cho dù Kim Tiên hạ phàm thì sao, đại lục Hồng Hoang nhất định sẽ là lãnh địa của Vu tộc ta!” Trong khoảnh khắc, trong lều trại của Vu

tộc tức thì vang lên một trận cười cuồng vọng!

Long Vương ở xa vạn dặm, sau khi nghe thấy tiếng cười này, lại không khỏi âm thầm lắc đầu!

Long Vương cũng hiểu, lúc này Xi Vưu chẳng qua chỉ là cậy vào uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà hung hăng thôi, nhưng bên trong Vu tộc đã không còn Tổ Vu, muốn phát huy hết uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, căn bản là không thể!

Dù sao trong số người của Vu tộc, không thể chọn ra mười hai người đều có huyết mạch Bàn Cổ, như vậy, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng chỉ có thể duy trì được một lúc!

Chương 236

"Xi Vưu, ngươi dám nghịch thiên hành sự, chẳng lẽ không sợ thiên đạo nổi giận!" Phục Hy mặt khinh miệt nhìn Xi Vưu mắng, nhưng Xi Vưu nhếch miệng cười, nói: "Bần đạo đang thuận ứng thiên đạo, Hồng Hoang từ xưa đến nay cường giả vi tôn!" Xi Vưu mặt đầy đại nghĩa lẫm liệt, đâu biết Hồng Hoang sớm đã linh lực cạn kiệt, không còn dung nạp được tu sĩ nữa!

Trong khoảnh khắc, cuồng phong nổi lên, Đại Vu Phong Bá của Vu tộc trực tiếp mở túi gió, từng cơn cuồng phong tức khắc thổi ra, trong chốc lát cát bay mịt mù, làm mờ mắt người!

Phục Hy thấy vậy, sắc mặt dần dần âm trầm, hai tay vung lên, pháp lực quanh thân cuộn trào, pháp lực cuồng bạo tức thì phun trào!

Lúc này, một giọng nói thô kệch tức khắc vang lên!

"Phục Hy, vạn năm không gặp, còn nhớ bần đạo không!" Ngay sau đó một luồng sáng lóe lên, một người khổng lồ khôi ngô có bốn tay từ từ bước ra khỏi hư không!

"Chiến Thần Hình Thiên!" Phục Hy trố mắt nghẹn họng nhìn người khổng lồ trước mặt, nhưng ngay sau đó một luồng chiến ý tức khắc bộc phát!

Vu Yêu lượng kiếp không có cơ hội cùng Hình Thiên một trận, Phục Hy vô cùng thất vọng, bây giờ bù lại cũng không quá muộn!

"Hình Thiên, vạn năm trước không có cơ hội một trận, hôm nay bần đạo nhất định phải hảo hảo kiến thức sự hùng vĩ của đạo hữu!" Lời Phục Hy vừa dứt, âm dương tức khắc hiện hóa, nhất thời linh quang lóe lên, linh khí cuộn trào!

Hình Thiên thấy vậy, trực tiếp nhảy lên, cự phủ trong tay không nói hai lời tức khắc chém ra!

Trong khoảnh khắc, trời đất u ám, tinh thần trên cửu thiên đồng loạt rơi xuống!

Viêm Hoàng thấy vậy, sắc mặt tức thì đại biến, trong lòng không khỏi mừng thầm Thiên Đình đã phái người đến, nếu không trận này thật sự khó phân thắng bại!

Hai đế Long Quân thấy vậy, liếc nhìn nhau một cái, sau đó vung tay, đại quân Nhân tộc như hổ xuống núi, gào thét!

Nhưng hai người Long Quân vẫn không quên lời nhắc nhở của Phục Hy, để chiến sĩ Nhân tộc luôn giữ khoảng cách trăm dặm với Đại Vu!

Lúc này, Xi Vưu nhếch miệng cười, nói: "Viêm Hoàng, hôm nay bần đạo xem ngươi có biện pháp gì phá Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của bần đạo!" Hai người Long Quân nghe vậy, tức thì mặt lộ vẻ lo lắng, dù sao chuyện lo lắng nhất đã xảy ra!

Đúng lúc hai người Long Quân ra lệnh cho Nhân tộc rút lui, phát hiện đám rồng lại không có ý lui lại!

Nhưng Long Quân biết, Nhân tộc không có thân thể cường đại như Long tộc, không ngừng ra lệnh ngừng tiến!

Chỉ là Phong Bá, Vũ Sư sớm đã đợi từ lâu, bây giờ thấy đại quân Nhân tộc dừng lại, tức thì từng cơn cuồng phong nổi lên!

Lúc này, một luồng huyết khí xông thẳng lên cửu thiên, mây đen dày đặc, không thấy ánh mặt trời, nhất thời trời đất u ám vô quang!

Một hư ảnh khôi ngô tức khắc hiện ra, chỉ thấy hắn cao vạn trượng, uy áp kinh khủng tức khắc khiến cửu thiên tinh thần đều vỡ nát!

Sau một tuần trà!

Phục Hy nhìn thấy cảnh tượng trên mặt đất, tức thì mặt lộ vẻ lo lắng!

Đáng tiếc trời không quản Phục Hy đang nghĩ gì, cự phủ trong tay tức khắc chém về phía Phục Hy!

"Chiến đấu với bần đạo, lại dám nghĩ chuyện khác, quả thực không biết sống chết!" Nhưng lúc này, lưu quang lóe lên, Thái Cực Bát Quái Kính lại trực tiếp lóe ra, chắn trước mặt Phục Hy!

Long Vương ẩn mình trong hư không không khỏi thở phào một hơi dài, đồng thời cũng thán phục sự tinh diệu của Thái Cực Bát Quái Kính!

Nhưng huyền bản khó phân khó giải, Long Vương cũng đã hiểu ra!

Đây là đại đạo của Phục Hy, có lẽ sự huyền diệu thực sự cũng chỉ có một mình Phục Hy hiểu!

Hình Thiên thấy kim quang này không biết là vật gì, đợi kim quang tan đi, phát hiện lúc này là một cái luân bàn khổng lồ!

Chỉ thấy lưu quang lóe lên, Thái Cực Bát Quái Kính tức khắc biến thành cỡ bàn tay, rơi vào trong tay Phục Hy!

Hình Thiên nhíu chặt mày, nói: "Đạo hữu đây là vật gì, bần đạo chưa từng thấy vật huyền diệu như vậy!" Chỉ thấy Phục Hy mỉm cười, nói: "Vật này không phải là tiên thiên pháp bảo, cũng không phải hậu thiên pháp bảo, chỉ là bản mệnh pháp bảo mà lão sư ban cho bần đạo thôi!" Phục Hy dùng bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve Thái Cực Bát Quái Kính trong tay, trong mắt đầy vẻ dịu dàng!

Điều này khiến Hình Thiên tức thì thân hình run lên, mặt đầy ý vị thâm trường nhìn Phục Hy!

Vốn dĩ Hình Thiên định đánh chủ ý vào Thái Cực Bát Quái Kính trong tay Phục Hy, bây giờ nhìn lại, cho dù Phục Hy tặng cho Hình Thiên, Hình Thiên cũng chưa chắc đã muốn!

Hình Thiên thực sự không chịu nổi loại kích thích này, giơ cự phủ trong tay lên liền chém về phía Phục Hy!

Nhất thời, chỉ thấy khí ngũ hành trên người Phục Hy lóe lên, Thái Cực Bát Quái Kính tức khắc hóa thành một cái luân bàn khổng lồ chắn trước mặt Phục Hy!

Ngay sau đó chỉ thấy Phục Hy ngồi xếp bằng trong hư không, lưu quang lóe lên, Phục Hy cầm mà Phục Hy ở kiếp trước đã dùng tức khắc hiện hóa ra!

"Đinh...!" Phục Hy vung tay nhẹ nhàng gảy, một đạo công kích vô hình tức khắc bay ra!

Chỉ thấy Hình Thiên xoay người một vòng, cự phủ quét ngang!

Giây tiếp theo!

Khi hai đạo công kích va chạm, tức thì thần quang lóe lên, uy lực kinh khủng tức khắc như thủy triều, điên cuồng phun trào ra bốn phía!

Nhất thời, húc đông động đãng, ngay cả Long Vương ẩn mình trong hư không thấy vậy, cũng không khỏi nhíu chặt mày!

Nhưng chỉ thấy Long Vương vung tay một cái, uy lực kinh khủng tức khắc bị chia làm hai, lướt qua bên cạnh Long Vương và Bình Tâm Nương Nương!

Lúc này, người khổng lồ cao lớn điên cuồng gào thét: "Phủ, phủ!" Điều này khiến Long Vương tức thì nhớ lại cảnh tượng khi diệt Vu tộc năm xưa!

Trên đường đến nhân gian, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên trong

tay Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tức khắc tự hiện hóa ra từ khánh vân!

Chương 237

Hai người thấy vậy, tức thì sắc mặt tối sầm, vội vàng ra tay trấn áp pháp bảo của mình!

"Thằng nào lại triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ!" Trong khoảnh khắc, một tiếng gầm giận dữ vang vọng cửu thiên, từ đó có thể thấy, bài học lần trước đã để lại ấn tượng sâu sắc đến mức nào cho hai người!

Sau một tuần trà!

Thái Thanh Lão Tử, Tây Phương Nhị Thánh không khỏi thở phào một hơi dài, ngay sau đó chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ một bộ dáng xem kịch nhìn hai người!

Điều này khiến hai người tức thì sắc mặt tối sầm, sau đó phất tay áo đi!

Hư ảnh Bàn Cổ gào thét hồi lâu, không thấy búa đâu, liền nhấc chân lớn đạp về phía đám rồng!

Lúc này, khí tức vạn dặm bốc cao, vạn long thấy vậy bèn đan xen bay lượn, một đạo pháp tắc huyền diệu tức khắc giáng lâm!

Trong khoảnh khắc, thiên long gào thét, từng điểm pháp tắc dần dần tạo thành một cái la bàn khổng lồ, nhìn kỹ lại, đây lại là một tấm lưới khổng lồ!

Đến đây, chân lớn của hư ảnh Bàn Cổ ầm ầm hạ xuống, chỉ một cước này phảng phất như đạp vào trong biển lớn, không có chút lực nào!

Xi Vưu thấy vậy, trố mắt nghẹn họng nhìn cảnh tượng trước mắt, Xi Vưu cũng không muốn tin, những gì mình thấy là thật!

Ngay sau đó sắc mặt dần dần trở nên vặn vẹo, mặt đầy dữ tợn gào

thét: “Tuyệt đối không thể!” Xi Vưu vạn vạn không ngờ, Long Vương phái đám rồng đến là để lập Vạn Long Đại Trận, chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Nhưng rất nhanh Xi Vưu lại khôi phục bình tĩnh, sau đó mặt trấn định nhìn Viêm Hoàng trước mặt!

“Bần đạo không tin, ngươi có thể phá được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!” Lúc này, cuồng phong gào thét, đất và người Nhân tộc đều bị cuốn đi!

Hoàng Đế thấy vậy, vội vàng ra tay chống đỡ, một giọng nói khinh miệt tức thì vang lên: “Tiểu tử Hoàng Đế, chỉ bằng ngươi cũng muốn chống đỡ cuồng phong của bần đạo, quả thực là si nhân nói mộng!” Hoàng Đế không khỏi nhíu chặt mày, đâu biết, Viêm Hoàng sớm đã chú ý đến nơi đại quân Nhân tộc đang ở!

Chỉ thấy Viêm Hoàng trừng mắt nhìn Xi Vưu, lật tay một cái, Không Động Ấn tức khắc xuất hiện trong tay Viêm Hoàng!

Xi Vưu thấy vậy, tưởng rằng Viêm Hoàng đã chuẩn bị khai chiến với mình, sau đó nhếch miệng cười, cự nhận tức khắc xé toạc hư không!

Lúc này, dực long dưới thân Viêm Đế đột nhiên quay đầu, bay về phía nơi đại quân Nhân tộc đang ở!

“Tiểu nhi Viêm Hoàng, muốn đi đâu!” Chỉ thấy thân thể to lớn của Xi Vưu tức khắc nhảy lên, lại một lần nữa chắn trước mặt Viêm Hoàng!

Viêm Hoàng thấy vậy, nhíu chặt mày, mặt nghiêm túc nhìn Xi Vưu trước mặt, nhưng trên mặt Viêm Hoàng lại lộ ra một nụ cười chế giễu!

Chỉ thấy hắn hai tay vung lên, lực lượng ngũ hành bao phủ toàn

thân, ngay sau đó chỉ thấy Không Động Ấn tức thì hóa thành lưu quang lao về phía Xi Vưu!

Xi Vưu thấy vậy, bàn tay lớn tức khắc che mặt, nhưng Không Động Ấn khi còn cách Xi Vưu trăm trượng, đột nhiên ánh sáng thay đổi, lướt qua mặt Xi Vưu trực tiếp bay đi!

"Tiểu nhi Viêm Hoàng, ngươi dám lừa bần đạo!" Sau một tiếng gầm giận dữ, Xi Vưu vung nắm đấm to lớn trực tiếp đánh về phía Viêm Hoàng!

Viêm Hoàng tự biết không phải là đối thủ một quyền của Xi Vưu, vội vàng mang theo tọa kỵ chạy trốn về phía xa!

Trong khoảnh khắc, Xi Vưu một quyền đánh vào ngọn núi trải dài vạn dặm, nhất thời đất rung núi chuyển, ngọn núi vạn dặm ầm ầm hóa thành những mảnh đá vụn!

Viêm Hoàng thấy vậy, không khỏi nhíu chặt mày, mặt nghiêm túc nhìn Xi Vưu đang từ từ duỗi người!

Chỉ thấy Viêm Hoàng hai tay vung lên, lật tay một cái, Nhân Hoàng Kiếm tức khắc xé toạc hư không, rơi vào trong tay Viêm Hoàng!

Không Động Ấn trực tiếp bao phủ trên không trung của Nhân tộc, cùng với khí tức hạ xuống, trong khoảnh khắc, kim quang đại thịnh, một rào chắn hư vô tức khắc hiện hóa ra!

Phong Bá thấy vậy, mặt già không khỏi tối sầm, dù sao có Không Động Ấn trấn áp, Phong Bá có hao hết tâm tư, cũng thủy chung không phá được rào chắn phòng hộ đó!

Lúc này, đột nhiên mây đen dày đặc che trời lấp đất, khiến Hồng Hoang vốn đã u ám lại càng thêm tuyết thượng gia sương!

"Viêm Hoàng, ngươi đấu không lại bần đạo!" Xi Vưu mặt khinh miệt nhìn Viêm Hoàng đang nhảy nhót trước mặt, cho dù như vậy,

trên mặt Viêm Hoàng không có chút hoảng loạn nào!

Lúc này, thủy nguyên chi lực tức khắc ngưng tụ, Phục Hy thấy vậy, tức thì nhíu chặt mày, dù sao nước có danh hiệu là không gì không len lỏi vào được!

Trong khoảnh khắc, mưa lớn như trút nước, nhưng những hạt mưa này phảng phất như chuyên môn nhắm vào Nhân tộc!

Phong Bá thấy vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười lạnh, lúc này, trên những hạt mưa, vạn ngàn pháp tắc tức thì hiện hóa ra!

Nhất thời, những hạt mưa mềm mại tức khắc biến thành những lưỡi băng sắc bén, tuy Nhân tộc có Không Động Ấn che chở, nhưng vẫn gây ra không ít thương vong!

Lúc này, một luồng sáng lóe lên, chỉ thấy thân thể Viêm Hoàng tức khắc bay ngược ra ngoài!

Hoàng Đế thấy vậy, bay lên, định đỡ lấy Viêm Hoàng đang bay ngược!

Nhưng trong khoảnh khắc Hoàng Đế đỡ lấy Viêm Hoàng, một luồng lực đạo kinh khủng tức khắc xuất hiện, hai người tức khắc liên tiếp lùi lại, mãi đến ngoài vạn dặm mới dừng lại!

Trong hư không, Bình Tâm Nương Nương thấy vậy, mắt lóe lên tinh quang, nói: "Long Vương đạo hữu, nếu như Vu tộc thắng lợi, thiên đạo sẽ như thế nào?" Long Vương nghe vậy tức thì ngẩn người, sau đó lắc đầu nhẹ, nói: "Kết quả đó sẽ không xuất hiện!" Lời Long Vương vừa dứt, Bình Tâm Nương Nương trố mắt nghẹn họng nhìn Long Vương, dù sao lúc này tất cả cục diện có lợi đều nghiêng về phía Vu tộc!

"Bản hoàng biết ngươi đang ở đây, nhưng bản hoàng khuyên ngươi không nên nhúng tay vào thì hơn, nếu không ngay cả bản hoàng

cũng không cứu được ngươi!" Long Vương nhíu chặt mày, mặt đầy nghiêm túc nói!

Mặc dù lúc này xem ra Vu tộc chiếm ưu thế lớn, đó chỉ là vì một trong ngũ đế, Hoàng Đế, chưa thức tỉnh, đợi khi thức tỉnh, chính là lúc Vu tộc diệt vong!

Hai người Long Quân mình đầy thương tích không khỏi lộ ra vẻ lo lắng, thực lực của Xi Vưu và những người khác sớm đã vượt qua dự liệu của họ!

Nhưng lúc này, tiếng rồng ngâm tức thì xé toạc cửu tiêu, chỉ thấy Vạn Long Đại Trận lúc này lại trực tiếp bao trùm về phía người khổng lồ vạn trượng!

Chương 238

Trong khoảnh khắc, huyết khí ngút trời dần dần bị khí tức áp chế, hư ảnh Bàn Cổ cũng dần dần mờ đi!

Cho dù như vậy, đôi mắt đỏ như máu của hư ảnh Bàn Cổ vẫn không hề suy giảm!

Lúc này, chỉ thấy hư ảnh Bàn Cổ vung tay nắm lại, nắm đấm khổng lồ hướng về phía Vạn Long Đại Trận mà đánh tới!

Nhất thời, trời đất u ám vô quang, cửu thiên tinh thần đồng loạt rơi xuống, trời đất nứt toác!

Nhưng lúc này, chỉ thấy trên Vạn Long Đại Trận khí tức dâng trào, các loại pháp tắc kỳ dị đồng loạt hiện ra, phảng phất như tự thành một thế giới!

Trong khoảnh khắc, nắm đấm to lớn của hư ảnh Bàn Cổ trực tiếp đánh vào Vạn Long Đại Trận, tức thì thần quang lóe lên, uy lực kinh khủng tức khắc như thủy triều hướng bốn phía điên cuồng khuếch tán!

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy trong vòng trăm vạn dặm, vô số sinh vật tức khắc hóa thành tro bụi, ngay cả ngọn núi trải dài vạn dặm, dưới một kích này, tức khắc hóa thành đá vụn!

Ngay cả Phong Bá, Vũ Sư đang lơ lửng trên không cũng vì không kịp né tránh một kích, tức khắc bị đánh bay ra ngoài vạn dặm!

Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc, pháp tắc kỳ dị trên Vạn Long Đại Trận lúc này tức khắc bộc phát, uy áp kinh khủng tức thì quét qua đại địa!

Chỉ thấy những thiếu niên Vu tộc tạo thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hai đồng tử đỏ như máu, mặt mày dữ tợn, phảng phất như đang chịu đựng thống khổ!

Lúc này, Vạn Long Đại Trận như mạng nhện, tức khắc cuốn về phía mười hai người Vu tộc!

Giây tiếp theo!

Mười hai Vu Sư tức khắc bay ngược ra ngoài, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra trên mặt đất, bị đánh bay ra ngoài vạn dặm!

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy trên Long Vương đại trận, lưu quang lóe lên, từng tiếng rồng ngâm tức thì xé toạc cửu tiêu, ngay sau đó chỉ thấy từng con thần long bay lượn trên cửu thiên!

Xi Vưu thấy vậy, tức thì trố mắt nghẹn họng nhìn hư ảnh Bàn Cổ đang dần dần hóa thành hư vô trước mặt, sau đó mặt đầy dữ tợn gào thét: "Không thể nào, đây là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, sao có thể dễ dàng bị phá giải như vậy!" Hai người Long Quân thấy vậy, liếc nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu nhẹ, Nhân Hoàng Kiếm tức thì hóa thành lưu quang, xé toạc hư không!

Chỉ thấy Viêm Hoàng hai tay kết ấn, Không Động Ấn tức thì hóa thành một phương đại ấn nện về phía Xi Vưu!

Xi Vưu lúc này sớm đã nổi giận lôi đình, thấy hai người Long Quân lại dám khiêu khích, nhất thời trực tiếp nhấc chân lớn đạp về phía hai người Long Quân!

Trong khoảnh khắc, một dấu chân khổng lồ tức khắc xuất hiện trên mặt đất, cuốn theo vạn trượng bụi trần!

Xi Vưu thấy vậy, nhếch miệng, phát ra một tiếng cười cuồng vọng, tự cho rằng một cước đã đạp hai người Long Quân thành thịt băm!

Nhưng lúc này, một con dực long vỗ cánh từ trong lớp bụi dày đặc từ từ bay ra!

Xi Vưu trố mắt nghẹn họng nhìn thân ảnh nhỏ bé đó, không khỏi mặt đầy nghi hoặc!

Chỉ thấy Viêm Hoàng lật tay một cái, Không Động Ấn tức khắc nện xuống, chỉ thấy Xi Vưu đạp chân một cái, giơ tay lên đầu, hai tay nắm chặt lấy Không Động Ấn đang ầm ầm nện xuống!

Cho dù như vậy, thân thể Xi Vưu vẫn bị một kích của Không Động Ấn đánh lui ra ngoài vạn dặm!

Các tướng sĩ Nhân tộc thấy vậy, tức thì chiến ý hừng hực, vung vũ khí thô sơ trong tay lao về phía người của Vu tộc!

Lúc này trên không trung của Vu tộc, huyết khí dũng động, khi vạn ngàn người Vu tộc mở mắt, một cảnh tượng thây chất thành núi, máu chảy thành sông từ từ hiện ra, kèm theo sát ý nồng đậm!

Long Vương thấy vậy, không khỏi nhíu chặt mày, thậm chí khí tức trên người hắn cũng tức khắc có chút rối loạn, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh!

Bình Tâm Nương Nương bên cạnh Long Vương lại mặt đầy phẫn nộ, năm xưa khi Thập Nhị Tổ Vu còn sống, Vu tộc tuy muốn thống nhất Hồng Hoang, nhưng không dám tạo ra quá nhiều sát nghiệt!

Nhưng Vu tộc lúc này, lại sớm đã đi ngược lại với tổ tiên, hoàn toàn khác xa với Vu tộc dưới sự thống trị của Đế Giang năm xưa!

Bình Tâm Nương Nương vốn dĩ hiền lành, lúc này lại có một tia chán ghét với chủng tộc trước mắt!

"Ở trong thời loạn thế của Hồng Hoang, có quá nhiều chuyện thân bất do kỷ, đạo hữu đừng trách!" Lúc này, một giọng nói trong trẻo tức thì truyền vào tai Bình Tâm Nương Nương, mới khiến luồng sát khí

trong lòng dần dần tiêu tan!

Chỉ thấy Long Vương nhíu chặt mày, giữa mày mang theo một tia ưu thương nhàn nhạt, nhìn chiến trường Nhân Vu, bất luận ai thắng ai thua, đại lục Hồng Hoang đều là đại lục bị máu rửa sạch!

Lúc này, vạn long dâng trào, từng điểm khí tức từ từ hiện ra, quy tụ vào trong Không Động Ấn!

Ngay sau đó chỉ thấy trên Không Động Ấn kim quang đại thịnh, một luồng uy thế vương giả từ từ hiện ra!

Giây tiếp theo!

Không Động Ấn tức khắc hóa thành lưu quang hung hăng hạ xuống, Xi Vưu thấy vậy, hai tay vung lên, một luồng khí tức từ xa xưa tức khắc bùng nổ!

Ngay sau đó chỉ thấy, hai mắt Xi Vưu đỏ ngầu, một thân huyết khí động đãng bất an, thân hình trực tiếp hóa thành hơn ngàn trượng, phảng phất như cách mặt trời ngày mai cũng chỉ có một bước chân!

Phục Hy đang chiến đấu với Hình Thiên sau khi cảm nhận được khí tức cường đại đó, tức khắc nhìn về phía đại lục Hồng Hoang!

"...Khí tức Thần Ma!" Phục Hy lúc này tức thì tỉnh ngộ, mới hiểu ra, thứ gì đã che khuất tiên cơ của Nhân tộc, cũng khiến Phục Hy không khỏi cảm khái sự cường đại của Vu tộc!

Thậm chí Phục Hy cũng đang hoài nghi, nếu năm xưa không có Long Vương nhúng tay, cho dù Yêu tộc nắm giữ Nhân Hoàng chi kiếm, thật sự có thể chiến thắng Vu tộc không?

Phải biết, năm xưa Vu tộc có mười một Tổ Vu, thực lực càng quỷ dị khó lường, trong chốc lát một cảm giác nguy cơ tự nhiên sinh ra!

Lúc này, một tiếng gầm giận dữ từ miệng Hình Thiên ầm ầm

truyền ra, sau đó vung tay nắm lại, một mâu một thuẫn tức khắc xuất hiện trong tay Hình Thiên!

Chương 239

"Phục Hy, bần đạo chơi đủ rồi, tiếp theo để bần đạo tiễn ngươi vào luân hồi đi!" Chỉ thấy Hình Thiên vung tay một cái, mộc thuẫn trong tay tức khắc hóa thành lưu quang nện về phía Phục Hy!

Phục Hy không kịp suy nghĩ, lật tay một cái, Thái Cực Bát Quái Kính tức khắc hiện ra, hóa thành một phương đại thuẫn, chắn trước mặt Phục Hy!

"Bành...!" Một tiếng nổ vang vọng trời đất tức thì truyền ra, ngay sau đó chỉ thấy thân hình Phục Hy rung lên, trong khoảnh khắc, liền bay ngược ra ngoài, mãi đến ngoài vạn dặm mới dừng lại!

"Lực đạo thật mạnh!" Nhưng đúng lúc Phục Hy đang cảm khái, chỉ thấy Hình Thiên xoay người một vòng, thân hình lóe lên tức thì đã đến trước mặt Phục Hy!

Phục Hy thấy vậy, đồng tử co rút, không nói hai lời vội vàng lùi lại, nhưng lúc này, trường mâu trong tay Phục Hy tức khắc đâm ra, ngay cả hư không, dưới một kích này cũng ầm ầm vỡ nát!

"Xem ra Phục Hy gặp phiền phức rồi!" Long Vương thấy vậy, không khỏi mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, trên mặt Long Vương lại không có bất kỳ lo lắng nào!

Bình Tâm Nương Nương thấy vậy, không khỏi nhắc nhở: "Hình Thiên ở Vu tộc có danh hiệu là Chiến Thần, năm xưa khi đại ca còn sống, đã từng khen ngợi Hình Thiên!" Long Vương nghe vậy, vẫn không hề động lòng, khiến Bình Tâm Nương Nương tức thì không biết phải làm sao, dù sao Long Vương từ trước đến nay không làm chuyện không chắc chắn!

Đối với Phục Hy mà nói, từ khi tu luyện đến nay, vì nguyên nhân

của Long Vương, một đường thuận lợi, chưa từng gặp bất kỳ trở ngại nào, trong mắt Long Vương, để Hình Thiên mài giũa nhuệ khí của hắn, cũng chưa chắc đã không phải là chuyện tốt! .....

Lúc này Phục Hy chỉ có thể tránh né mũi nhọn, thậm chí có chút rối loạn, hoàn toàn quên đi đạo mà mình đang tu hành!

Hình Thiên thấy vậy, không khỏi mặt đầy khinh bỉ nói: "Phục Hy, lẽ nào ngươi sống lại một đời chỉ có chút bản lĩnh này sao?" "Bần đạo thấy, ngươi sống không bằng chết, kiếp trước vô dụng, đầu thai rồi vẫn chẳng có tác dụng gì!" Phục Hy nghe vậy, một luồng lửa giận tức thì dâng lên, nhưng vì phẫn nộ lại nhớ lại lời của Long Vương: "Càng là thời khắc nguy hiểm, càng phải giữ bình tĩnh!" Long Vương trong hư không, nhếch miệng cười, nói: "Kịch hay mới bắt đầu thôi!" Lời Long Vương vừa dứt, Bình Tâm Nương Nương liền mặt đầy nghi hoặc nhìn Long Vương!

Lúc này, Bình Tâm Nương Nương tức khắc cảm nhận được lực lượng ngũ hành của trời đất đang tụ tập về một nơi, sau đó trố mắt nghẹn họng nhìn Phục Hy ở ngoài vạn dặm!

Chỉ thấy lúc này Phục Hy hai mắt nhắm nghiền, Thái Cực Bát Quái Kính cũng hóa thành lưu quang lơ lửng sau lưng Phục Hy, lực lượng ngũ hành vô hình từ từ tụ tập về phía Phục Hy!

Giây tiếp theo!

Đôi mắt nhắm nghiền của Phục Hy ầm ầm mở ra, nhất thời chỉ thấy hai mắt Phục Hy nghiêm túc như hỗn độn, sâu thẳm không thấy đáy, khiến Hình Thiên không khỏi kinh hãi!

Nhưng bóng dáng của Hình Thiên vẫn không dừng lại, ngược lại còn khơi dậy ý chí hiếu chiến mãnh liệt!

Chỉ thấy Hình Thiên vung tay một cái, thế thương xoay chuyển,

trường mâu trong tay tức thì lại sắc bén thêm mấy phần!

Nhưng lúc này, mộc thuẫn vừa bị Hình Thiên ném ra lúc này cùng Hình Thiên tạo thành thế bao vây, tấn công về phía Phục Hy!

"Phục Hy đạo hữu...!" Long Vương thấy cảnh này, đang chuẩn bị mở miệng nhắc nhở, thì một luồng khí tức cường đại từ trên thân Phục Hy nháy mắt bộc phát ra!

"Một luồng âm dương mở thiên địa, vạn vật càn long thảy có thể luận!" Một đạo âm thanh du dương từ trong miệng Phục Hy truyền ra, khiến mọi người tức khắc đại kinh thất sắc, bởi lúc này đang là khắc sinh tử!

Ngay lúc đó, một đạo khí tức cổ lão mà chất phác nháy mắt từ trên thân Phục Hy tán phát ra!

Phục Hy khoác thanh bào, trong gió lạnh thổi động phát ra tiếng vang liệt liệt, sau thân hắn là ba ngàn sợi tóc đen đón gió bay múa!

"Khiết!" Theo một đạo tiếng rống bình tĩnh mà du dương, sau lưng Phục Hy tức thì xuất hiện một luồng âm dương luân bàn khổng lồ, hộ trụ chân thân của hắn!

Nhưng Phục Hy lại không biết lúc này rốt cuộc đang làm gì, hết thảy động tác hoàn toàn tùy tính!

"Hoa nở hoa tàn bao mùa thu, một tay âm dương nghịch càn khôn!" Lời Phục Hy vừa dứt, liền thấy hắn đưa một tay ra, trong khoảnh khắc một luồng pháp lực cuồng bạo phun trào, ngay sau đó chỉ thấy thân hình hắn lóe lên, nháy mắt hóa thành nhị khí, biến mất tại chỗ!

Long Vương định thần nhìn lại, liền thấy nhị khí đã hợp hai làm một, một tay mang theo khí thế ngút trời nháy mắt vung ra!

Nháy mắt, mộc thuẫn của Hình Thiên hóa thành lưu quang đập mạnh xuống đại địa, mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng

này, hoàn toàn không tin nổi vào mắt mình!

Bởi lẽ một chưởng kia của Phục Hy nhìn có vẻ như không có bất kỳ lực đạo nào, nhưng lại có thể trực tiếp đánh gãy công kích của Hình Thiên, có thể biết uy lực của một chưởng này cực đại cỡ nào!

Hình Thiên đôi đồng tử co rụt lại, đầy mặt kinh ngạc, ngay sau đó trên mặt lần nữa hiện lên sự điên cuồng!

"Bần đạo đảo muốn xem thử rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì!" Lời Hình Thiên vừa dứt, thân hình nháy mắt lóe lên, hóa tác lưu quang hướng về phía Phục Hy lao xuống, phong mang của trường mâu trong tay không hề che giấu!

Lúc này, chỉ thấy thân hình Phục Hy vừa chuyển, trường mâu của Hình Thiên liền sượt qua người hắn, sát khí cường đại khiến Phục Hy nhíu chặt lông mày.

"Bành...!" Theo một tiếng nổ lớn, liền thấy thân hình Hình Thiên bị đẩy lùi mạnh mẽ, trực tiếp lùi xa vạn dặm!

Hình Thiên cảm nhận rõ ràng, vừa rồi Phục Hy chỉ dùng bả vai đơn giản đã đánh lui hắn vạn dặm!

Nhiên Long Vương lại không nhìn rõ được chuyện gì đã xảy ra trong nháy mắt đó, liền vẻ mặt hồ nghi đối thị!

Nhưng lúc này giữa Hồng Hoang đại địa, Nhân tộc đã sớm cùng Vu tộc đánh thành một mảnh, khói lửa ngút trời, thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông!

Có thể thấy, trận chiến này Nhân tộc thương vong thảm trọng biết bao!

Ngay lúc này, Long Vương đột nhiên nhíu chặt mày, thản nhiên đạo: "Hạo Thiên quả nhiên phái Tam Thanh tới rồi, chẳng phải vừa vặn có thể ngăn cản Phong Bá, Vũ Sư sao!" Lời Long Vương vừa

dứt, chưa đợi Bình Tâm Nương nương phản ứng, không gian liền một trận chấn đãng, ngay sau đó liền thấy Tam Thanh dẫn theo thiên binh hiện thân!

Tam Thanh sau khi nhìn thấy đại địa thủng lỗ chỗ, không khỏi nhíu chặt lông mày!

Nhưng ngay lúc đó, một khối mộc thuẫn đột nhiên từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đập trúng Thái Thanh Lão Tử vừa từ hư không bước ra!

Thái Thanh Lão Tử không kịp phòng bị nháy mắt bị một đạo lực đạo cường đại hất văng ra ngoài, lăn lộn mấy vòng rồi đập mạnh xuống đại địa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa bước ra khỏi hư không, phát hiện bốn phía không thấy bóng dáng Thái Thanh Lão Tử, liền vội vàng thăm dò!

Giây tiếp theo!

Chương 240

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nhìn về phía vạn lý đại địa, ngay sau đó thân hình lóe lên, đáp xuống mặt đất!

Đập vào mắt là một cái hố sâu không thấy đáy, Thái Thanh Lão Tử lúc này đang nằm ở bên trong, dáng vẻ chật vật không chịu nổi, giống như một con chó chết vậy!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói hai lời, nhảy xuống hố chậm rãi đỡ Thái Thanh Lão Tử dậy, sau đó sắc mặt âm trầm đối diện hư không hét lớn: "Kẻ nào dám tập kích bần đạo đẳng nhân!" Nhiên lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ lại vẻ mặt giễu cợt, đạo: "Quả nhiên là họa từ trên trời rơi xuống!" "Tự tiện xông vào nơi người ta chiến đấu, bây giờ lại chỉ trích người khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi càng sống càng thụt lùi rồi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe văn lời này, sắc mặt nháy mắt âm trầm xuống, nhưng không quên mục đích đến nhân gian lần này!

"Thông Thiên Giáo Chủ, quản cho tốt cái miệng của ngươi, nếu không bần đạo không ngại giúp ngươi vá nó lại!" Điểm điểm sát ý nháy mắt từ trên thân Nguyên Thủy Thiên Tôn bộc phát ra, chỉ thẳng vào Thông Thiên Giáo Chủ đang đứng trong hư không!

"Bành...!" Lúc này, một đạo tiếng nổ cực đại đột nhiên truyền vào tai mọi người, Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe danh vọng lại, chỉ thấy Phục Hy chỉ dùng đôi bàn tay không lại có thể ngăn cản công kích của Hình Thiên ở ngoài thân!

Hình Thiên diện mục dữ tợn nhìn Phục Hy, nhưng chỉ thấy Phục Hy nhíu mày, pháp lực cuồng bạo tức thì phun trào ra!

Trong nhất thời, trường mâu trong tay Hình Thiên lại không cách

nào tiến thêm một phân!

Ngay lúc này, Phục Hy lại đột nhiên động, chỉ thấy hắn vung đại thủ, âm dương luân bàn sau lưng nháy mắt bắt đầu xoay tròn, vô thượng quang mang tức thì che lấp thiên địa!

Ngay sau đó liền thấy một đạo lưu quang lóe lên, trực tiếp đập vào một ngọn đại sơn cách đó vạn dặm, mọi người thấy thế không khỏi nuốt một ngụm nước bọt!

Bởi lẽ tại thời điểm Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu thì danh hiệu chiến thần của Hình Thiên là vang dội nhất!

Hôm nay vừa thấy, Hình Thiên lại trực tiếp bị Phục Hy áp chế mà đánh!

Hình Thiên bò ra từ trong đống đá vụn, chiến ý trên thân càng thêm khủng khiếp, dù là toàn thân chật vật cũng tơ hào không thèm để ý!

"Bần đạo đã quên mất, có bao nhiêu năm không được chiến đấu thống khoái như vậy rồi, Phục Hy để bần đạo xem thử ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lãnh!" Lời vừa dứt, trên thân Hình Thiên tức thì bộc phát ra vô thượng huyết khí, trong khoảnh khắc Tam Thanh liền phát giác, tu vi của Hình Thiên đang nhanh chóng tăng lên!

Chỉ trong chớp mắt, liền thấy Hình Thiên hóa thành một đạo lưu quang, hướng về phía Phục Hy xung kích!

Phục Hy thấy thế, hai tay chấn động, chu thân pháp lực cổ đãng, pháp lực cuồng bạo nháy mắt phun trào!

Hai người trực tiếp vứt bỏ pháp bảo, dùng quyền cước đánh đến thiên hôn địa ám, vẫn như cũ không phân thắng bại!

Trong khoảng thời gian đó, thiên binh thiên tướng do Tam Thanh mang đến đã sớm gia nhập vào chiến trường, Nhân tộc vốn đang ở thế yếu nháy mắt bắt đầu quật khởi!

Nhất thời, cuồng phong hô khiếu, cát vàng mịt mù!

Phong Bá, Vũ Sư khi quay lại thì vừa vặn bắt gặp Thái Thanh Lão Tử lờ mờ tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, sau khi nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn giải thích, tức thì lão kiểm đen thui!

"Vu tộc hèn mọn, cũng dám lừa bần đạo!" Trong khoảnh khắc, một luồng sát ý tức thì từ trên thân Thái Thanh Lão Tử bộc phát ra!

Lúc này Long Vương đang ẩn trong hư không lại ôm bụng cười to, nhưng Bình Tâm Nương nương lại trực tiếp đảo mắt trắng!

Thời điểm Thái Thanh Lão Tử xuất hiện, Bình Tâm Nương nương cảm nhận rõ ràng trên thân Long Vương có pháp lực dao động!

"Bình Tâm đạo hữu, nàng cũng nên đi tìm những tộc nhân Vu tộc còn lại đi!" "Nhân Vu đại chiến sắp kết thúc rồi, trước khi đại chiến kết thúc, thiết yếu không được để người của Vu tộc chạy tới nơi này!" "Lúc cần thiết, đạo hữu có thể gọi Đế Giang tới, nhưng nhất định phải thông tri bản hoàng một tiếng!" Kinh qua số vạn năm phát triển, thiên đạo tàn khuyết đã được bù đắp gần hết!

Thánh nhân phổ thông muốn che giấu thiên cơ là gian nan càng thêm gian nan, nhưng để Đế Giang nhúng tay vào Nhân Vu đại chiến tuyệt đối không thể để Thiên Đạo biết được!

Nếu không đối với mười một Tổ Vu còn lại, nhất định sẽ biến thành một trận tai nạn!

Trong khoảnh khắc, thân ảnh Bình Tâm Nương nương liền biến mất trong hư không!

Long Vương thấy thế, trên mặt lại lộ ra nụ cười thản nhiên, đạo: "Thông Thiên Giáo Chủ, phải tự cầu đa phúc thôi!" Ngay sau đó, thân hình Long Vương lóe lên, tức thì biến mất giữa thiên địa, phảng phất như chưa từng xuất hiện!

“Phục Hy, vạn năm thời gian không ngờ ngươi lại trưởng thành đến mức này!” Đứng trong hư không, Hình Thiên mặt mang vẻ nghiêm túc nhìn Phục Hy, Phục Hy chỉ đạm mạc cười một tiếng!

“Hình Thiên đạo hữu không hổ là đệ nhất chiến thần của Vu tộc!” Lời Phục Hy vừa dứt, một luồng khí túc sát nháy mắt từ quanh thân hai người bốc lên, ngay cả Tam Thanh thấy cảnh này cũng không khỏi nhíu chặt lông mày!

“Trận chiến của hai người này đã siêu việt Chuẩn Thánh đỉnh phong!” Thái Thanh Lão Tử mặt mày nghiêm túc nhìn Phục Hy và Hình Thiên trong hư không, nhưng ngay sau đó liền chuyển mục quang nhìn về phía Phong Bá, Vũ Sư đang phi bôn!

“Nhị vị sư đệ, hai kẻ này để bần đạo giáo huấn, nhị vị đứng xem là được!” Thái Thanh Lão Tử đã phát thoại, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không dám vi kháng, còn Thông Thiên Giáo Chủ vốn không muốn ra tay nên cũng không có ý kiến gì!

Chỉ thấy Thái Thanh Lão Tử lật tay một cái, chu thân pháp lực cổ đãng, trong khoảnh khắc pháp lực cuồng bạo phun trào!

Thân hình Thái Thanh Lão Tử lóe lên, một quyền vung ra, Phong Bá đang phi độn hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra đã bị một quyền của Thái Thanh Lão Tử đấm thẳng vào lão kiểm!

Phong Bá tức thì hóa thành một đạo lưu quang, đập vào ngọn đại sơn kéo dài vạn dặm phía xa!

Vũ Sư thấy thế vội vàng dừng bước, muốn ngăn cản Thái Thanh Lão Tử tiến công, nhưng Vũ Sư cũng không phải đại năng, làm sao có thể là đối thủ của Thánh nhân!

Chỉ thấy Thái Thanh Lão Tử tung một cước, hư không vỡ vụn, ngay sau đó liền thấy Vũ Sư trực tiếp lăn lộn bay ngược ra ngoài!

Dư ba chật vật từ trong đống đá vụn bò ra, nhưng một thân ảnh lại trực tiếp đè lên người hắn, khiến hắn một lần nữa bị khảm vào đại sơn!

Nhưng Thái Thanh Lão Tử vẫn cảm thấy có chút không nguôi giận, không nói hai lời, nháy mắt hóa thành lưu quang truy kích Phong Bá và Vũ Sư!

Phong Bá, Vũ Sư tự biết không phải đối thủ của Thánh nhân, vừa từ trong đống đá vụn bò ra liền chuẩn bị đào tẩu!

"Nhị vị đạo hữu chuẩn bị đi đâu vậy?" Một đạo âm thanh u thâm mà trầm mặc nháy mắt phá vỡ hư không, lọt vào tai hai người!

Hai người nghe thấy lời này liền đờ người ra, không kịp vội vàng đào tẩu!

Nhưng Thái Thanh Lão Tử làm sao để bọn họ như ý, ngay sau đó một chưởng vỗ ra, pháp lực dạt dào nháy mắt phun trào, Vũ Sư vừa bay lên đã bị một cái tát quất thẳng xuống đại địa!

Chương 241

Ngay sau đó chỉ thấy Thái Thanh Lão Tử tung một cú móc hàm trực tiếp đấm vào đầu lâu Phong Bá!

Trong khoảnh khắc, đại địa quy liệt, vết nứt khổng lồ trực tiếp kéo dài tới vạn dặm bên ngoài!

Phong Bá, Vũ Sư lúc này lại giống như chó chết nằm song song trong hố sâu, cảnh tượng này đã vạn năm không thấy!

Đáng tiếc là Long Vương đã rời đi, nếu không nhất định sẽ đại mắng: "Lão già Thái Thanh, quả thực là có nhục tư văn, uổng công làm giáo chủ Nhân giáo!" Phong Bá, Vũ Sư đáng thương lúc này lên trời không lối, xuống đất không cửa, cầu sống không được, cầu chết không xong!

Khi Thái Thanh Lão Tử tiến lại gần, hai người đột nhiên nhảy vọt lên, huyết khí cường đại tức thì phun trào, trực bức lồng ngực Thái Thanh Lão Tử!

"Hừ...!" Từ trong miệng Thái Thanh Lão Tử tức thì truyền ra một tiếng hừ lạnh, ngay sau đó đại thủ chộp lấy, nháy mắt khóa trụ cổ tay hai người!

Phong Bá, Vũ Sư nháy mắt liền biết là tiêu đời rồi!

Giây tiếp theo!

Thái Thanh Lão Tử vung tay đá chân, Phong Bá và Vũ Sư nháy mắt va vào nhau, trong lúc nhất thời trời hoa đất chuyển, không phân biệt nổi đông tây nam bắc!

Lúc này, Thái Thanh Lão Tử vốn luôn hiền hòa, trên mặt đột nhiên lộ ra một tia quỷ dị tươi cười, ngay sau đó đại thủ chộp lấy cổ chân

Vũ Sư, quay một vòng rồi đập mạnh về phía Phong Bá!

Trong khoảnh khắc, một trận tiếng ai hào tức thì vang triệt đại địa, lúc này thủ pháp của Thái Thanh Lão Tử y hệt thủ pháp của Long Vương vạn năm trước khi đánh Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Quả nhiên là sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại mỗi người a!

Sau một tuần trà, nộ khí trong lòng Thái Thanh Lão Tử đã tiêu tan không ít!

Cũng tại lúc này, Thái Thanh Lão Tử phát hiện Vu tộc đại vu dường như thiếu mất một người, từ đầu đến cuối chưa từng thấy bóng dáng Tướng Liễu!

Thái Thanh Lão Tử thấy thế liền không thèm cố kỵ Phong Bá, Vũ Sư đã nửa sống nửa chết, trực tiếp xé rách không gian hướng về nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đang đứng mà đi!

"Hiên Viên đạo hữu, tiếp kiếm!" Không đợi Hoàng Đế phản ứng, Viêm Hoàng lật tay một cái, Nhân Hoàng Kiếm nháy mắt bay đến trước mặt Hoàng Đế!

Nhưng vào khắc Hoàng Đế nắm lấy Nhân Hoàng Kiếm, thiên địa tức thì ảm đạm, một luồng kiếm ý cường đại nháy mắt bộc phát, tinh thần trên cửu thiên tức thì đồng loạt vẫn lạc!

Ngay cả Hoàng Đế đang cầm kiếm, khí tức trên thân lúc này cũng dần dần phát sinh biến hóa!

Viêm Hoàng thấy thế gật đầu nhẹ điểm, ngay sau đó thân hình lóe lên, tức thì nhảy lên lưng Dực Long!

Hoàng Đế lại trực tiếp ném Nhân Hoàng Kiếm trong tay ra, trong khoảnh khắc Nhân Hoàng Kiếm nháy mắt hóa thành hơn mười trượng, ngay sau đó Hoàng Đế trực tiếp nhảy xuống, được Nhân Hoàng Kiếm chậm rãi đỡ lấy!

“Xi Vưu, Vu tộc đại thế đã mất, bần đạo khuyên ngươi mau chóng đầu hàng đi!” Long Quân hai người vây quanh thân thể Xi Vưu thản nhiên đạo, nhưng Xi Vưu lại liệt miệng cười một tiếng, đạo: “Bần đạo bất diệt, Vu tộc vĩnh tồn, chỉ bằng hai người các ngươi cũng vọng đồ chém giết bần đạo sao!” “Bần đạo e là hai người các ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày!” Xi Vưu lời vừa dứt, đại thủ lật lại, bàn tay khổng lồ nháy mắt hướng về phía Viêm Hoàng hai người vỗ xuống!

Một chưởng vỗ xuống, vạn trượng tro bụi tức thì bốc lên, trực tiếp che lấp thân thể hai người Long Quân!

Nhưng lúc này, kim quang lóe lên, không khí sôi trào, Không Động Ấn vốn bất động tức thì tỏa ra vô thượng uy áp!

“Xi Vưu, nếu đã minh ngoan bất linh, bần đạo cũng chỉ có thể tống ngươi vào luân hồi!” Giọng nói của Viêm Hoàng nháy mắt từ trong lớp bụi bặm khuếch tán ra, ngay sau đó thấy hai đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra từ trong tro bụi!

Xi Vưu trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng một tiếng nộ hống ngay sau đó truyền tới!

“Cấp bản hoàng trấn!” Trong phút chốc, Không Động Ấn khổng lồ nhắm ngay Xi Vưu mãnh liệt đập xuống!

“Bành...!” Một tiếng nổ lớn vang triệt chân trời, vạn trượng tro bụi cuồn cuộn bay lên, nháy mắt che kín thân thể khổng lồ của Xi Vưu!

“Viêm Hoàng, bằng vào ngươi cũng vọng tưởng kích bại bần đạo, quả thực là si nhân thuyết mộng!” Xi Vưu lời vừa dứt, cự nhận nháy mắt nhắm thẳng mặt Viêm Hoàng bổ xuống!

Viêm Hoàng lúc này đã không còn chỗ có thể tránh, ngay lúc đó

lưu quang lóe lên, Hoàng Đế cầm Nhân Hoàng Kiếm nháy mắt xuất thủ!

Trong khoảnh khắc, Nhân Hoàng Kiếm nháy mắt va chạm với cự nhận!

Giây tiếp theo!

Thần quang hiển hiện, uy lực khủng bố nháy mắt giống như triều cường điên cuồng khuếch tán ra bốn phía, phương viên vạn lý nháy mắt bị san thành bình địa!

Chờ tro bụi tan đi, một cái khe rãnh khổng lồ hiện ra trước mắt!

Hai người Long Quân trợn mắt há mồm nhìn đại địa thủng lỗ chỗ, ngay sau đó nhíu chặt mày!

Đòn tấn công mạnh mẽ như vậy của Không Động Ấn vẫn không làm thương tổn Xi Vưu phân hào!

Tuy rằng lúc này thân hình Xi Vưu có chút chật vật, nhưng đối với hai người Long Quân, đây chính là tin tức tồi tệ nhất!

Xi Vưu hoàn toàn bị chọc giận, tự nhận là cao cao tại thượng như hắn lại bị hai con kiến hôi làm cho chật vật như vậy!

Không nói hai lời, huyết khí ngút trời nháy mắt quét qua, nhất thời thiên địa ảm đạm, ngay cả minh nhật trên cửu thiên cũng không khỏi ảm nhiên thất sắc!

"Cho bần đạo chết!" Kèm theo một tiếng nộ hống, cự nhận trong tay Xi Vưu nháy mắt trảm xuống, không hề cho hai người Long Quân một tia cơ hội phản ứng!

Ngay sau đó thấy hai đạo thân ảnh nháy mắt lăn lộn bay ngược ra sau, nhưng rất nhanh đã ổn định lại thân hình!

Hai người Long Quân mặt mang vẻ nghiêm túc nhìn Xi Vưu, lông

mày không khỏi nhíu chặt, đầy mặt vẻ lo âu!

Chỉ thấy hai người nhìn nhau cười một tiếng, ngay sau đó liền thấy Hoàng Đế nháy mắt hóa thành lưu quang lao về phía Xi Vưu!

Chương 242

Lúc này, vạn long nháy mắt gia nhập vào hàng ngũ thảo phạt Xi Vưu, nhưng vạn long không phải đều là tu vi Kim Tiên, làm sao chịu nổi một kích của Xi Vưu!

Chỉ thấy Xi Vưu đại thủ lật lại, pháp lực cuồng bạo phun trào, ngay sau đó thấy Gia Long nháy mắt bay ngược ra, trực tiếp văng xa vạn dặm!

Tam Thanh thấy thế nhíu mày, Thái Thanh Lão Tử vẻ mặt âm trầm đạo: "Thời đại này rồi mà Vu tộc còn dám cuồng vọng như vậy!" Nhưng nói thì nói, náo thì náo, Thái Thanh Lão Tử cũng không dám tham dự vào trận chiến đấu này!

Thánh nhân đánh quái nhỏ thì được, chứ tham gia vào chiến trường chính tuyệt đối sẽ nhiễm phải nhân quả, lúc đó có chút đắc bất thường thất!

Chỉ thấy Viêm Hoàng hư không kết ấn, thao túng Không Động Ấn một lần nữa hướng về Xi Vưu đập xuống, nhưng lúc này Nhân Hoàng Kiếm trong tay Hoàng Đế cũng nháy mắt thoát thủ ra!

Trong khoảnh khắc, kiếm ý bùng nổ, trường hồng quán nhật, kim quang đại chấn, khí trùng đấu ngưu!

Lúc Không Động Ấn đập xuống, Nhân Hoàng Kiếm cũng nháy mắt tới nơi, trong nhất thời khiến Xi Vưu trở nên luống cuống tay chân!

Lúc này Xi Vưu đại thủ nắm chặt, hai chân đạp mạnh, nháy mắt một quyền vung ra, Không Động Ấn nháy mắt bị hắn cử lên đỉnh đầu!

"Viêm Hoàng, bằng một cái Không Động Ấn nho nhỏ mà muốn trấn áp bần đạo, e là đang nằm mơ sao!" Trong khoảnh khắc Hoàng

Đế trì kiếm lao tới, chỉ nghe Xi Vưu hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó đại cước ầm ầm đạp ra!

Hoàng Đế trong lúc hoảng loạn trực tiếp chắn Nhân Hoàng Kiếm trước thân, dù là như vậy, Hoàng Đế nháy mắt hóa thành lưu quang biến mất, đập thẳng vào ngọn đại sơn kéo dài ức vạn dặm!

Chỉ thấy trong mắt Xi Vưu đột nhiên lóe lên một đạo hồng quang, Không Động Ấn khổng lồ bị hắn trực tiếp vung lên, sau đó ném thẳng ra ngoài!

Trong khoảnh khắc, hai người Long Quân tức thì trở nên chật vật vô cùng, toàn thân nhếch nhác!

Nhưng hai người Long Quân khi nhìn thấy ánh mắt hy vọng của tộc nhân, lại lần nữa đề kiếm xông lên!

Không Động Ấn bị Xi Vưu ném ra, phảng phất như cảm thụ được sự kỳ vọng của Nhân tộc, tức thì kim mang vạn trượng, chậm rãi phù hiện giữa hư không!

Xi Vưu thấy thế tức thì cảm thấy một trận da đầu tê dại, Không Động Ấn lúc này hoàn toàn là một món sát phạt lợi khí, chứ không còn là Không Động Ấn trấn áp khí vận Nhân tộc nữa!

Hai người Long Quân nhìn nhau, nhịn đau đớn trên người, hướng về phía Xi Vưu lao tới!

Không Động Ấn rơi xuống, thân thể thiên trượng của Xi Vưu bắt đầu dần dần rạn nứt, trong khoảnh khắc vạn lý huyết khí tan thành mây khói, cũng có nghĩa là Bàn Cổ chân thân nháy mắt vỡ nát!

Đến đây, Không Động Ấn cũng lảo đảo rơi xuống mặt đất, Hồng Hoang đại địa vốn linh lực khô cạn, kinh qua một kích của Không Động Ấn, linh lực nháy mắt thiếu hụt!

"Không thể nào!" Xi Vưu nhìn đôi bàn tay của mình, mặt mũi dữ

tợn gào thét, nhưng hai người Long Quân đã sát tới!

Chỉ thấy Xi Vưu vẻ mặt lạc phách nhìn trời, cuồng vọng đại tiếu đạo: "Lão Thiên chó chết, Vu tộc ta bất tử bất diệt, hôm nay bần đạo liền phải nghịch thiên mà hành!" Lời vừa dứt, ô vân mật bố, che trời lấp đất, thần lôi cuồn cuộn, điện hồ lượn lờ, một luồng sát ý thông thiên triệt địa tức thì từ Thiên Đạo truyền tới!

"Thiên...

Thiên Đạo nổi giận rồi!" Lão kiểm của Thái Thanh Lão Tử run rẩy điên cuồng, thậm chí có chút vặn vẹo!

Hàng triệu người Vu tộc nghe thấy lời này, tức thì chiến ý sục sôi, đôi mắt đỏ ngầu khiến người ta không khỏi kinh sợ!

"Giết...!" Theo một tiếng nộ hống của Xi Vưu, người Vu tộc nháy mắt giống như mãnh hổ, nháy mắt lao về phía Nhân tộc cùng thiên binh thiên tướng!

Xi Vưu đại thủ rung lên, cơ bắp cuồn cuộn, vung vẩy cự nhận trong tay giống như Tử thần!

"Viêm Hoàng, hôm nay bần đạo định khiến Nhân tộc không còn chỗ chôn thân!" Lời vừa dứt, Xi Vưu tức thì xung kích ra, thân ảnh nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh!

"Bành...!" Theo một tiếng rơi xuống, liền thấy thân ảnh Viêm Hoàng giống như con diều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài, rơi xuống vạn dặm phía xa!

Xi Vưu đôi mắt khép hờ, vẫn không che giấu nổi sát ý lăng lệ trong mắt!

"Hiên Viên tiểu nhi, bần đạo hôm nay liền ban cho ngươi một cái chết...!" Đúng lúc này, một đạo thân ảnh ầm ầm đáp xuống, ngay sau đó thấy Phục Hy chậm rãi đứng bên cạnh Hoàng Đế!

“Xi Vưu, vạn năm không gặp, vẫn không thay đổi, vẫn thích nói khoác như vậy!” Trong khoảnh khắc, sát ý khủng bố trực tiếp lung tráo Xi Vưu, nhưng Xi Vưu cúi người chậm rãi đỡ Hình Thiên dậy, sau đó sắc mặt biến đổi, đầy vẻ âm trầm!

“Phục Hy, không ngờ ngươi cũng tới, bần đạo không ngại tiễn ngươi một đoạn!” Phục Hy không nói hai lời, mang theo Hoàng Đế vội vàng lui về phía sau, bởi lẽ một mình Hình Thiên đã thập phần khó chơi, hiện tại thêm cả Xi Vưu càng khó lòng chống đỡ!

Xi Vưu, Hình Thiên lúc này trực tiếp liên thủ, tơ hào không màng đạo nghĩa!

Ngay lúc đó, Nhân Hoàng Kiếm trong tay Hoàng Đế đột nhiên chấn động, ngay sau đó thấy hai người Long Quân đồng thời nắm kiếm, điểm điểm hoàng khí tràn vào trong Nhân Hoàng Kiếm!

Nhất thời kiếm mang đại chấn, sát ý khủng bố tức thì quét qua đại địa, Xi Vưu thấy thế, một luồng sợ hãi tức thì tự nhiên sinh ra!

Đang định viễn độn, kiếm ý ầm ầm bộc phát, phá tan chân trời!

“Trận chiến đấu này đến lúc kết thúc rồi!” Trong mắt Phục Hy tinh quang lóe lên, hai tay kết ấn, một đạo cổ phác chi khí khoảnh khắc bộc phát, dưới chân Xi Vưu nháy mắt xuất hiện một hư ảnh Bát Quái Kính!

“Không!” “Bần đạo sao có thể bị Nhân tộc nhược tiểu đánh bại...!” Xi Vưu lời còn chưa dứt, một đạo kiếm ý nháy mắt xẹt qua, thân thể Xi Vưu lấy tâm tạng làm trung tâm bắt đầu nứt ra bốn phía, trong khoảnh khắc đã lan khắp toàn thân!

“Phá...!” Từ trong miệng Phục Hy tức thì truyền ra một tiếng nộ hống, âm dương chi lực nháy mắt bộc phát, hư ảnh Bát Quái Kính dưới chân Xi Vưu tức thì chấn động, bắt đầu xoay tròn nhanh chóng!

Đến lúc này Xi Vưu mới chợt tỉnh ngộ, nhưng tất cả đã quá muộn!

“Hình...

Hình Thiên, dẫn lĩnh tộc ta, triệt hồi nơi xa xôi...!” Trong khoảnh khắc, thân thể tráng kiện của Xi Vưu nháy mắt chi ly phá toái, hóa thành điểm điểm tinh quang rắc xuống đại địa!

“Đại ca...!” Hình Thiên thấy thế, diện mục dữ tợn nhìn cảnh này, trong nhất thời một luồng chiến ý cường đại bộc phát ra!

Chương 243

"Phục Hy, bần đạo muốn ngươi phải chết!" Chỉ thấy Hình Thiên đại thủ lật lại, huyết khí cuộn trào, tức thì nhuộm hồng bầu trời, điểm điểm sát ý giống như triều cường nháy mắt phun trào ra!

Nhất thời bầu trời hôn ám, huyết nguyệt đương không, thi sơn huyết hải tích lũy qua nhiều năm chinh chiến lại bắt đầu cuộn trào!

Phục Hy nhíu chặt mày, đầy vẻ lo âu nhìn Hình Thiên đang chậm rãi lơ lửng trên không trung, chỉ thấy lúc này đôi mắt Hình Thiên đỏ ngầu, sát ý toàn thân khiến người ta kinh sợ!

Lúc này, Hình Thiên vung đại thủ, hắc bào quanh thân nháy mắt hóa thành điểm điểm mảnh vụn, ngay sau đó thấy vạn lý huyết khí tức thì tràn vào trong cơ thể Hình Thiên!

Tam Thanh thấy thế trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn bác lãm quần thư, đầy mặt kinh ngạc đạo: "Đây...

đây là Thần Ma chi khí!" Trong khoảnh khắc, Gia Long nháy mắt ngã xuống đại địa, phảng phất như bị một bàn tay vô hình ấn xuống mặt đất vậy!

Phục Hy nhíu chặt mày, âm dương trên thân lúc sáng lúc tối, khiến hai người Long Quân tức thì lộ ra một tia lo ngại, thậm chí có chút sát ý!

"Dẫn theo Nhân tộc mau chóng triệt ly, nếu không sẽ bị sát ý cảm nhiễm, vĩnh viễn đọa nhập sát thần chi đạo!" Giọng nói của Phục Hy giống như cửu thiên huyền âm, tức thì kéo hai người Long Quân trở lại!

“Phục Hy đạo hữu, kiếm này có lẽ có thể trợ đạo hữu một tay!” Hoàng Đế cắm Nhân Hoàng Kiếm trước mặt Phục Hy, rồi cùng Viêm Hoàng rời đi!

Không Động Ấn sau đòn tấn công mạnh mẽ đó đã không biết rơi rớt ở đâu, ngay cả Phục Hy cũng không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào!

Phục Hy thấy thế không khỏi thở dài một hơi, ngay sau đó chuyển mục quang lần nữa nhìn về phía Hình Thiên trên không trung!

Lúc này, trong Nhân tộc bỗng nhiên phát sinh nội loạn, chỉ thấy những kẻ tàn sát đồng bào đó đôi mắt đỏ ngầu, giống như một tôn Ma Thần!

“Gia Long thính lệnh, dẫn lĩnh Nhân tộc toàn tộc triệt thoái, kẻ nào đã đọa nhập sát đạo, trực tiếp chém giết!” Lúc này Phục Hy không dám có bất kỳ tâm từ thủ nhuyễn nào, nếu không nhất định sẽ lại khiến Hồng Hoang đại lục một phen tanh máu!

“Phục Hy, ngươi phải trả giá đắt cho những gì đã làm hôm nay!” Ngay lúc đó, hai đạo âm thanh trầm đục tức thì truyền vào tai Phục Hy, khi Phục Hy quay người lại liền lập tức ngây người!

Chỉ thấy lúc này trên người Hình Thiên lại mọc thêm một đôi cánh tay, ngay trước ngực hắn, một đôi huyết nhãn chậm rãi mở ra, một cái miệng khổng lồ dần dần hiện ra, lộ ra một nụ cười quỷ dị!

Hình Thiên vung đại thủ, mộc thuẫn nháy mắt quay về trong tay hắn, thứ duy nhất thiếu chính là cây trường mâu kia!

Nhưng Hình Thiên đối với cây trường mâu đó thập phần không hài lòng, hướng về hư không điểm một cái, tức thì điểm điểm gợn sóng từ hư không hiển hiện!

Ngay lúc đó, một thanh đại phủ sát khí ngút trời nháy mắt trảm phá

hư không, rơi vào tay Hình Thiên!

Trong khoảnh khắc, khí tức trên thân Hình Thiên chuyển biến, không còn bất kỳ Vu tộc chi khí nào, mà giống như ba ngàn Thần Ma thời Bàn Cổ!

Phục Hy đôi mắt co rụt lại, ngay sau đó không nói hai lời, Thái Cực Bát Quái Kính trong tay nháy mắt đánh ra!

Nhất thời Thái Cực Bát Quái Kính giống như một lưỡi đao sắc bén, chém tan bầu trời, nhưng Hình Thiên lại trực tiếp ngó lơ, mặc kệ Thái Cực Bát Quái Kính chém rụng đầu lâu của mình!

Trong khoảnh khắc, một cái đầu lâu nháy mắt lăn xuống chân Phục Hy!

Phục Hy trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, nhưng chưa kịp vui mừng thì thi thể Hình Thiên vung đại thủ chộp lấy, cái đầu lâu đó nháy mắt bay ngược về tay Hình Thiên!

"Rắc...!" Một tiếng vang giòn tức thì vang lên, chỉ thấy cái đầu vừa khép lại đôi mắt đã lần nữa mở ra!

"Phục Hy, bần đạo lúc này là bất tử bất diệt chi khu, trừ phi tu vi của ngươi đạt đến mức như Bàn Cổ, nếu không đừng hòng giết chết bần đạo!" Nhất thời một luồng khí túc sát tức thì tự nhiên sinh ra, Tam Thanh nghe vậy cũng đồng dạng lộ ra vẻ lo âu!

Lời Hình Thiên vừa dứt, thân thể Phục Hy tức thì giống như diều đứt dây, trực tiếp bay ngược ra ngoài!

"Cái gì?" Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phục Hy bị đánh bay, hoàn toàn không nhìn rõ Hình Thiên ra tay lúc nào!

Phải biết Tam Thanh là Thánh nhân thực thụ, lúc này lại nhìn không rõ một kẻ chỉ có tu vi Đại Vu như Hình Thiên ra tay thế nào!

Thái Thanh Lão Tử cũng đồng dạng một mặt kinh hãi, nhưng lúc này muốn rời đi đã quá muộn, bởi lẽ đã nhúng tay vào Nhân Vu đại chiến!

"Tam Thanh đạo hữu lẽ nào không ra tay sao?" Phục Hy hóa thành lưu quang viễn độn, chỉ là lúc này Phục Hy cũng đồng dạng toàn thân chật vật!

Tam Thanh nghe vậy tức thì lâm vào xoắn xuýt, bởi lẽ đang thấy chuyện làm mà không có lợi!

Tam Thanh chỉ phụng mệnh thảo phạt Xi Vưu, nhưng Hình Thiên hoàn toàn là một dị số, không nằm trong kế hoạch!

Phục Hy thấy thế, sắc mặt nháy mắt âm trầm xuống, đạo: "Ba vị đạo hữu nếu muốn chạy trốn thì bần đạo khuyên nên từ bỏ ý định đó đi!" "Vừa rồi chiến lực của Hình Thiên ba vị đều thấy rồi, những chuyện khác cần bần đạo nói thêm sao?" Tam Thanh đạo nhân không khỏi nhíu chặt mày, tức thì lâm vào trầm tư!

Nhưng Hình Thiên làm gì có nhiều thời gian để chờ, vung vẩy chiến phủ khổng lồ trong tay hướng về phía Tam Thanh mà ném tới!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn núi Thái Sơn sụp trước mắt mà không đổi sắc, lúc này cũng không khỏi chửi ầm lên: "Mẹ nó...!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lời còn chưa dứt đã bị Hình Thiên trở tay ném một cái cự thuẫn bay ra ngoài, trực tiếp đâm vào ngọn đại sơn kéo dài ức vạn dặm!

"Ngọa tào!" Toàn thân chật vật, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào thân ảnh Hình Thiên trên không trung mắng chửi một trận, nhưng ngay lúc đó Hình Thiên chậm rãi quay người lại, liệt miệng cười một tiếng, lộ ra một nụ cười rợn người!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức thì rùng mình một cái, nhưng khi

chưa kịp phản ứng, chỉ nghe một trận hàn phong lướt qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn nháy mắt cảm thấy trước ngực chịu một đòn kích nặng nề!

Trong khoảnh khắc liền thấy thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn lăn lộn bay ngược ra ngoài, Thái Thanh muốn tiếp lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thì trước mặt lại xuất hiện một cái cự thuẫn!

Tức thì cát bụi mịt mù, hai đạo thân ảnh chật vật bị đập xuống đại địa, vạn lý đại địa nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt!

Phục Hy thấy thế nhíu chặt mày, vẻ mặt cảnh giác nhìn Hình Thiên trên không trung!

"Phục Hy, bần đạo hôm nay nhất định sẽ khiến ngươi trả giá thảm trọng, dù có đọa nhập Thần Ma, bần đạo cũng không tiếc!" Trong nháy mắt, một đạo thần lôi giáng xuống, thiên địa tức thì ảm đạm, thần lôi như rồng thần hô khiếu hạ xuống, Hình Thiên chỉ tùy ý quăng mộc thuẫn trong tay ra!

Liền thấy thần quang vạn trượng, uy lực khủng bố tức thì giống như triều cường hướng bốn phía khuếch tán, đại địa vốn đã thủng lỗ chỗ nay càng thêm tuyết thượng gia sương!

Chương 244

"Tam Thanh đạo hữu, chính là lúc này!" Phục Hy lời vừa dứt, bốn đạo thân ảnh tức thì trình thế bao vây, lao về phía Hình Thiên!

Qua đòn tấn công vừa rồi của Hình Thiên, Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn triệt để bị chọc giận, Thông Thiên Giáo Chủ tự biết bằng vào sức một người căn bản không pháp đào thoát khỏi đây, chỉ đành gia nhập hàng ngũ thảo phạt Hình Thiên!

Ngay lúc này, một đạo công kích cuồng bạo nháy mắt xé tan bầu trời hôn ám, Phục Hy, Thái Thanh Lão Tử thấy thế vội vàng triệu hoán ra Thái Cực Bát Quái Kính, Thái Cực Đồ tiến hành ngăn cản!

Dù là như vậy, thân ảnh hai người nháy mắt bay ngược ra ngoài, rơi thẳng xuống bách vạn lý đại địa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy thế không nói hai lời trực tiếp hoán ra Bàn Cổ Phiên!

Nhất thời huyết khí cuộn trào, che trời lấp đất, ngay cả tinh thần trên cửu thiên cũng nháy mắt trở nên u ám không quang, chỉ thấy lưu quang lóe lên, một cái đại phiên màu huyết sắc nháy mắt xuất hiện trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Huyết quang di mạn, thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn tức thì dần dần ẩn vào trong huyết sắc!

Ngay lúc đó, bên tai Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm lãnh mạc: "Đạo hữu định làm gì?

Lẽ nào tưởng trốn trong cái mai rùa này là an toàn sao?" Ngay sau đó liền thấy Hình Thiên đại thủ lật lại, huyết khí cuồng bạo phun trào, trực tiếp vung một quyền ra!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không kịp phòng bị nháy mắt bị một quyền đấm trúng bụng, trong khoảnh khắc một ngụm tiên huyết trực tiếp từ miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn phun ra!

Nhiên lúc thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bay ngược ra thì thân ảnh Hình Thiên lại đột nhiên xuất hiện trên quỹ tích đó, tung một cước nháy mắt đá tới!

Thông Thiên Giáo Chủ thấy thế nhíu mày, trên mặt đầy vẻ lo âu, ngay sau đó đại thủ lật lại, Tru Tiên Kiếm Trận trận đồ nháy mắt ném ra!

Trận đồ xuất hiện, tứ phương thiên địa tức thì bị nó lung tráo, ngay cả tinh thần trên cửu thiên cũng không thể may mắn thoát khỏi, trong khoảnh khắc đồng loạt băng toái!

Ngay sau đó thấy bốn thanh phi kiếm từ trong khánh vân của Thông Thiên Giáo Chủ hiển hóa ra, hóa thành lưu quang, hướng về tứ phương trận đồ phi độn!

Bốn thanh kiếm sau khi quy vị, hàn ý trên thân kiếm vẫn như cũ không phải người thường có thể chạm tới, vạn thiên kiếm ý bộc phát hối tụ thành một đạo kiếm võng, nhất thời sát ý tứ phía, vạn vật thần phục!

Hình Thiên thấy thế không khỏi lộ ra một tia giễu cợt thản nhiên, đạo: "Bần đạo liền muốn xem thử Tru Tiên Kiếm Trận, một trong tứ đại sát trận trong truyền thuyết, rốt cuộc mạnh đến mức nào!" Nhiên Hình Thiên lời vừa dứt, một đạo thần lôi tức thì bổ xuống, trực tiếp bổ trúng đỉnh đầu hắn!

Hình Thiên đến lúc này khí tức trên thân tơ hào không có một tia giảm nhược, trong phút chốc một luồng nộ khí tức thì tự nhiên sinh ra!

“Thiên Đạo quái quỷ, mẹ nó lại dám bổ bần đạo, bần đạo nhất định phải phá nát cái trời này!” Nhưng lúc này phương thiên địa này đã sớm bị Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ, trên đỉnh đầu là vạn lý tinh thần cùng với kiếm võng được biên chức từ kiếm ý của bốn thanh tiên kiếm!

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ hai tay kết ấn, trong phút chốc bốn thanh tiên kiếm liên tiếp rung động, nhất thời vạn thiên kiếm ý tức thì bộc phát, chỉ thẳng Hình Thiên!

“Điêu trùng tiểu kỹ!” Hình Thiên chu thân xoay chuyển, vạn thiên kiếm ý sượt qua người, chỉ thấy kiếm ý quay đầu lại, tiếp tục tập kích Hình Thiên vừa mới né được!

Phục Hy, Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trên bầu trời, chỉ thấy tư thái hùng vĩ kia của Hình Thiên nháy mắt bị vạn thiên kiếm ý nghiền thành huyết vụ!

Ngay sau đó, mấy người không khỏi thở dài một hơi nhẹ nhõm, có thể chém giết Hình Thiên đối với bọn họ mà nói đều là đại hoan hỷ!

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh âm trầm tức thì vang lên: “Chư vị đạo hữu e là vui mừng hơi sớm rồi đó!” Lời vừa mới dứt, chỉ thấy huyết khí cuộn trào, chậm rãi tụ lại thành một đoàn, một đạo nhân ảnh chậm rãi bước ra, khiến nỗi sợ hãi trong lòng mọi người lại lần nữa gia thâm!

“...

Không thể nào!” Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt thất thần nhìn Hình Thiên trên không trung, tận mắt thấy thân thể Hình Thiên sớm đã bị nghiền thành huyết vụ, lúc này lại hoàn hảo không chút tổn hại đứng trước mặt!

“Oa...!” “Không có gì là không thể tồn tại, bần đạo là Thần Ma chi

khu, chỉ dựa vào kiếm ý đơn giản này mà muốn diệt sát bần đạo, quả thực là si tâm vọng tưởng!" Hình Thiên không biết lúc nào đã xuất hiện trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, Thông Thiên Giáo Chủ diện sắc dữ tợn chằm chằm nhìn Hình Thiên!

Chỉ thấy huyết khí trên thân Hình Thiên tức thì cuộn trào, Thông Thiên Giáo Chủ hóa thành lưu quang trực tiếp bay ngược ra ngoài vạn dặm!

Hình Thiên chậm rãi nhìn về phía bốn thanh tiên kiếm đang trấn thủ tứ phương, lẩm bẩm: "Thật sự có chút phiền người a!" Chỉ thấy thân ảnh Hình Thiên lóe lên, tức thì biến mất trong hư không, khi xuất hiện đã ở bên cạnh tiên kiếm!

Nhiên Hình Thiên vừa mới đưa tay ra, một luồng kiếm ý cường đại từ trên Tru Tiên Kiếm bộc phát!

Thân thể bàng đại của Hình Thiên lần nữa bị chém ngang lưng, rơi xuống đại địa, nhưng lúc này Tam Thanh, Phục Hy đều không dám vọng tự loạn động!

Ngay sau đó thấy thi thể rung động, chỗ bị chém ngang lưng lần nữa nối liền lại, và trên mặt hắn càng thêm điên cuồng cùng dữ tợn!

Thái Thanh Lão Tử mặt đen thui, Thái Cực Đồ trong tay trực tiếp ném ra ngoài!

Thái Thanh Lão Tử khi sử dụng Thái Cực Đồ liền nhớ tới cảnh tượng ngày đó Long Vương dùng lực oanh phá Thái Cực Đồ, thực chất chỉ hy vọng Thái Cực Đồ có thể khống trụ Hình Thiên, không cầu có thể chém giết hắn!

Nhất thời Ngũ Hành hiện ra, âm dương chi lực tự nhiên sinh ra, Hình Thiên phảng phất như rơi vào một cái biển lửa sâu không thấy đáy, mãi không cách nào thoát thân!

Phục Hy thấy thế nhíu chặt mày, thâm tri bằng vào Thái Cực Đồ và Tru Tiên Kiếm Trận căn bản không chém giết nổi Hình Thiên lúc này!

Phục Hy hai tay chấn động, âm dương chi lực nháy mắt bộc phát, trong khoảnh khắc Thái Cực Bát Quái Kính nháy mắt bay ra, chỉ thẳng đầu lâu Hình Thiên!

Thái Thanh Lão Tử khi cảm thụ Ngũ Hành chi lực liền trợn mắt há mồm nhìn Phục Hy bên cạnh!

Thái Thanh Lão Tử cảm nhận rõ ràng Ngũ Hành chi lực trên thân Phục Hy tinh thuần hơn bản thân nhiều lắm!

"Vô tri, bằng vào Thái Cực Đồ nho nhỏ mà cũng vọng tưởng vây khốn bần đạo, đạo hữu đang nằm mơ sao!" Ngay lúc đó một đạo thanh âm trống rỗng tức thì truyền tới, khiến mọi người tức khắc rùng mình một cái!

Hình Thiên ở trong Thái Cực trận đồ, trong mắt nháy mắt lóe lên một đạo huyết quang, ngay sau đó cự phủ trong tay không nói hai lời hướng về phía hư không chém ra!

Nhất thời huyết khí cuộn trào, uy mang vô tận từ trong Thái Cực Đồ trước mắt tán phát ra!

"Bành...!" Sau một tuần trà!

Chương 245

Một đạo thanh âm vang triệt thiên địa tức thì truyền tới, Thái Thanh Lão Tử lại vẻ mặt đau lòng, cuối cùng lão kiểm dần dần biến đen!

Lúc này Thái Thanh Lão Tử thậm chí có chút hoài nghi, Thái Cực Đồ trong tay thật sự là do phủ thân của Khai Thiên Thần Phủ hóa thành sao?

Trong khoảnh khắc thần quang hiện ra, trên Thái Cực Đồ chậm rãi hiện lên điểm điểm vết nứt, theo đó càng ngày càng lớn, cuối cùng trực tiếp vỡ tan ra!

Tâm Thái Thanh Lão Tử như đang rỉ máu, khoảng cách lần trước Thái Cực Đồ vỡ vụn chưa tới vạn năm, không ngờ vạn năm sau lại bị Hình Thiên một kích đánh nát!

Thân ảnh Hình Thiên dần dần hiện ra trước mắt Tam Thanh và Phục Hy, nhưng lúc này khí tức trên thân Hình Thiên thập phần cuồng bạo!

"Thành công chọc giận bần đạo, bần đạo sẽ khiến các ngươi vĩnh viễn không có luân hồi!" Trong khoảnh khắc, thân hình Hình Thiên lóe lên, tức thì biến mất giữa thiên địa!

Giây tiếp theo!

"Oa...!" Thân thể Thái Thanh Lão Tử tức thì lăng không, ngay sau đó một ngụm tiên huyết tức thì phun ra, trực tiếp lăn lộn bay ngược ra ngoài!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ thấy thế, trong lòng nháy mắt lộp bộp một tiếng, sau đó chậm rãi áp sát về phía Phục

Hy!

Lúc này thân hình Hình Thiên lóe lên, tức thì xuất hiện phía trên Thái Thanh Lão Tử!

"Vừa rồi đánh bần đạo sướng lắm phải không?" "Bần đạo cũng để ngươi nếm thử xem mặt chạm đất là cảm giác thế nào!" Chỉ thấy đại thủ của Hình Thiên chộp lấy chân Thái Thanh Lão Tử, nháy mắt đã nằm gọn trong tay hắn!

"Bành...!" Chỉ thấy Hình Thiên xách chân Thái Thanh Lão Tử trực tiếp đập vào ngọn đại sơn kéo dài ức vạn dặm, nhất thời địa động sơn dao, đá vụn lăn xuống!

Thông Thiên Giáo Chủ, Phục Hy thấy thế tình bất tự giác nuốt một ngụm nước bọt, nhiên trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lộ ra từng tia lo âu!

Sau một tuần trà!

Hình Thiên ném Thái Thanh Lão Tử đã nửa sống nửa chết xuống chân Nguyên Thủy Thiên Tôn, và trên mặt viết đầy ý giễu cợt!

"Tam Thanh, bần đạo cứ tưởng Thánh nhân có bản lãnh lớn cỡ nào, lúc này vẫn như cũ nằm trong tay bần đạo như con chó chết vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức thì nộ khí trùng quan, không nghe Phục Hy khuyến cáo, trực tiếp nắm quyền xông lên!

"Thông Thiên Giáo Chủ, trấn sát!" Thông Thiên Giáo Chủ vốn định xem một trận hảo hí, nhưng sau khi nghe lời Phục Hy, tức thì hai tay kết ấn, bốn thanh tiên kiếm trấn thủ tứ phương thiên địa nháy mắt tỏa ra vô thượng quang mang!

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, thiết vật ý khí dụng sự!" Chỉ là lời Phục Hy vừa dứt, công kích của Hình Thiên đã tới trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không kịp phòng bị bị Hình Thiên trực tiếp đấm một quyền vào lão kiểm, trong khoảnh khắc lăn lộn bay xa vạn dặm!

Ngay lúc đó vô thượng kiếm ý tức thì bộc phát, nhiên Hình Thiên dựa vào đó lại lộ ra một nụ cười điên cuồng!

"Phục Hy, đừng giãy giụa nữa, không thể nào diệt sát bần đạo được đâu!" Hình Thiên lời còn chưa dứt, Phục Hy liền vẻ mặt điên cuồng đạo: "Không thử một chút thì làm sao biết được kết quả chứ?" Trong khoảnh khắc, dưới chân cùng trên đầu Hình Thiên nháy mắt xuất hiện một hư ảnh Thái Cực Bát Quái Kính!

"Trấn!" Theo một tiếng nộ hống của Phục Hy, tức thì kim quang hiện ra, vô số Ngũ Hành chi lực nháy mắt bị chuyển hóa thành Hỗn Độn chi khí, vọng đồ dựa vào đó trấn áp Hình Thiên!

Giây tiếp theo!

Hư ảnh Thái Cực Bát Quái Kính nháy mắt bị đập vỡ, ngay sau đó huyết khí cuộn trào, một cây cự phủ trực tiếp bổ về phía Phục Hy!

Phục Hy trong lúc hoảng loạn chỉ có thể điều động Thái Cực Bát Quái Kính trong tay tiến hành chống đỡ, nhất thời âm dương nhị khí nháy mắt tiết ra ngoài, bao bọc lấy cự phủ!

Khi khí tức của cự phủ suy yếu, một đạo thân ảnh nháy mắt xuất hiện, tiếp theo là một cước, huyết khí cuồng bạo tức thì quét qua!

"Oa...!" Không đợi mọi người phản ứng, Phục Hy phun ra một ngụm tiên huyết, sau đó thân hình giống như con diều đứt dây trực tiếp văng xa vạn dặm!

"Lão gia hỏa, xem ra Tru Tiên Kiếm Trận dùng khá thuận tay đấy nhỉ!" Tuy rằng Tru Tiên Kiếm Trận không thể chém giết Hình Thiên tại đây, nhưng Hình Thiên vẫn sẽ cảm thấy muôn vàn thống khổ!

Thế nên lúc này Hình Thiên thập phần não nộ, huyết khí ngút trời nháy mắt hóa thành một bàn tay khổng lồ, xách Thông Thiên Giáo Chủ đang đứng trên mặt đất lên!

"Lão tạp mao, bần đạo cũng để ngươi nếm thử mùi vị phấn thân toái cốt!" Nhiên Hình Thiên lời vừa dứt, Bàn Cổ Phiên to lớn tức thì hóa thành lưu quang lóe lên, đập thẳng vào mặt Hình Thiên!

Một kích có thể rút cạn toàn bộ pháp lực trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, đòn này cũng đồng dạng thập phần hiệu nghiệm!

Thân thể Hình Thiên tức thì bị đập thẳng vào bách vạn đại địa, nhất thời cát vàng mịt mù, hoàn toàn che khuất tầm mắt mọi người!

Lúc này một đạo thân ảnh mơ hồ, vặn vẹo bả vai cùng đầu lâu chậm rãi bước ra, cự phủ trong tay cũng đồng dạng tán phát ra khí tức rợn người!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, không dám tin rằng đòn mạnh nhất cũng chỉ khiến thân hình Hình Thiên chật vật thêm vài phần, không có tác dụng gì lớn lao!

Thông Thiên Giáo Chủ vừa thoát chết lúc này lại đang há miệng thở dốc, như thể sợ không hít thở được không khí Hồng Hoang vậy!

"Đều phải chết!" Thân ảnh Hình Thiên lóe lên, tức thì biến mất trong hư không!

Nhưng Phục Hy tinh tế lúc này lại phát hiện ra một vấn đề thập phần trọng yếu!

Mỗi khi thân thể Hình Thiên bị phân giải, huyết khí quanh thân hắn liền sẽ giảm xuống một phần, cho đến khi hắn hoàn toàn phục tô như cũ!

Trong não hải Phục Hy tức thì xuất hiện một cái suy đoán táo bạo: tách đầu lâu Hình Thiên ra khỏi thân thể hắn!

Phục Hy không tin hóa thành huyết vụ thì khu thể Hình Thiên có thể tùy ý chắp vá, nhưng nếu thân thể tồn tại hoàn chỉnh mà trấn áp nó thì kết quả sẽ thế nào?

Trong mắt Phục Hy nháy mắt lóe lên một đạo tinh quang, nghiêm túc nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ phía xa!

Bởi lẽ hiện tại thứ duy nhất có thể nháy mắt trảm đoạn nhục thân Hình Thiên cũng chỉ có Tru Tiên Kiếm Trận kia mà thôi!

Chương 246

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận bộc phát thường là vạn thiên kiếm ý, khó lòng bộc phát ra một đạo kiếm ý cường liệt mà hữu hiệu, khiến Phục Hy nhất thời lâm vào khốn hoặc!

Đúng lúc này Phục Hy đột nhiên nhìn thấy Nhân Hoàng Kiếm đang cắm trên đại địa, liền đại thủ lật lại, Nhân Hoàng Kiếm nháy mắt bạt địa, rơi vào tay Phục Hy!

Hình Thiên thấy thế vẻ mặt tiếc rẻ đạo: "Phục Hy, đến nước này rồi đạo hữu vẫn không chịu từ bỏ sao?" Phục Hy nghe vậy lạnh lùng đáp: "Có những chuyện không thử thì làm sao biết được kết quả chứ?" Hình Thiên cảm thấy phảng phất như vừa nghe một chuyện cười lớn nhất thiên hạ, bởi lẽ bọ ngựa dù đôi càng có sắc bén đến mấy thì chung quy cũng không phải đối thủ của cái mỏ chim sẻ!

Tam Thanh lúc này toàn thân chật vật, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phục Hy đang sục sôi chiến ý!

Bởi lẽ lúc này Phục Hy cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi, bằng vào thực lực của ba vị Thánh nhân còn không làm gì được Hình Thiên, Phục Hy làm sao có thể là đối thủ của Hình Thiên chứ?

Đúng lúc này Hình Thiên vung đại thủ, mộc thuẫn nháy mắt xuất hiện trong tay hắn, chỉ thấy hai chân Hình Thiên hơi khuỵu xuống, sau đó bật nhảy ra!

"Phục Hy, nếu đã không nhận rõ thực tế, bần đạo để ngươi xem thử khoảng cách giữa ta và ngươi lớn cỡ nào!" Phục Hy dựa vào một tay âm dương chi lực luôn có thể hoàn mỹ hóa giải đòn tấn công cuồng bạo của Hình Thiên, sau đó tiến hành phản kích!

Khi Tam Thanh nhìn thấy cảnh này liền trợn mắt há mồm, vẻ mặt

hồ nghi, thực sự không dám tin Phục Hy có thể chiến đấu ngang ngửa với Hình Thiên!

Nhưng chung quy Hình Thiên vẫn nhỉnh hơn một chút, huyết khí quanh thân tức thì cuộn trào, chỉ thấy Hình Thiên đại thủ lật lại, cự phủ theo đó vung ra!

Nhiên khi Phục Hy đang ngăn cản cự phủ trước mắt, một đạo thân ảnh lặng lẽ xuất hiện sau lưng Phục Hy, ngay sau đó một cú đá nháy mắt tung ra!

Trong khoảnh khắc liền thấy thân ảnh Phục Hy hóa thành lưu quang biến mất chân trời, sau đó đập thẳng vào ngọn đại sơn kéo dài ức vạn dặm!

Nhưng Nhân Hoàng Kiếm lại rơi thẳng xuống chân Hình Thiên, Hình Thiên hoàn toàn không thèm để ý đến Nhân Hoàng Kiếm dưới chân!

Phục Hy toàn thân chật vật gian nan bò ra từ đống đá vụn, dù là vậy trên mặt Phục Hy đột nhiên lộ ra một tia cười ý!

Tia cười ý này thập phần quỷ dị, lóe lên rồi biến mất như chưa từng xuất hiện!

Hình Thiên đang vẻ mặt cuồng vọng càng thêm không chú ý đến cảnh này, chỉ thấy hắn cười đạo: "Phục Hy, bần đạo không còn kiên nhẫn để tiếp tục chơi với ngươi nữa, cho nên để bần đạo thân thủ tiễn ngươi vào luân hồi đi!" Đúng lúc này kim quang hiện ra, bát quái ngũ hành nháy mắt hiện lên từ nơi Nhân Hoàng Kiếm đang nằm, ngay sau đó kim chi khí tức chuyên chưởng sát phạt nháy mắt tràn vào trong Nhân Hoàng Kiếm!

Nhất thời kim mang đại chấn, vô thượng sát ý tức thì phun trào, không đợi Hình Thiên phản ứng, Nhân Hoàng Kiếm đã nháy mắt cứa

qua cổ Hình Thiên!

Vào khắc Nhân Hoàng Kiếm động, thân ảnh Phục Hy cũng nháy mắt biến mất, khi hắn lần nữa xuất hiện đã ở trước đầu lâu Hình Thiên!

Đồng thời trong tay hắn bắt một cái trận ấn quỷ dị, ngay sau đó thấy lưu quang hiện ra, Bát Quái Kính nháy mắt hiển hóa, lung tráo trên đỉnh đầu Phục Hy!

Nhất thời Ngũ Hành chi lực vô tận nháy mắt phun trào, nguồn nguồn không đoạn chú nhập vào trận ấn trong tay Phục Hy, ngay sau đó chỉ thấy Phục Hy điểm một cái, một đạo kim quang nháy mắt lóe lên!

"Phục Hy, đừng giãy giụa nữa, bần đạo là Thần Ma chi khu, ngươi không giết được bần đạo đâu!" Phục Hy nghe vậy lại lộ ra một tia giễu cợt đạo: "Bần đạo xác thực không giết được ngươi, nhưng muốn trấn áp ngươi thì tu vi hèn mọn của bần đạo vẫn có thể làm được!" Hình Thiên nghe vậy, một cảm giác kinh hãi tức thì tự nhiên sinh ra!

Đúng lúc này, đôi mắt trên thân thể Hình Thiên đột nhiên mở ra, huyết khí nồng hậu tức thì quét qua, hắn cử khiên trong tay lao thẳng về phía Phục Hy!

"Ba vị đạo hữu xin hãy trợ bần đạo một tay!" Tam Thanh đạo nhân mới từ trong kinh ngạc chậm rãi hồi phục, nhưng trong lòng vẫn không khỏi cảm thán trí tuệ của Phục Hy, có thể nghĩ ra phương pháp này để trấn áp Hình Thiên!

Thông Thiên Giáo Chủ đang định điều động tứ phương kiếm trận trên trời, Phục Hy vội vàng hét lớn: "Thông Thiên đạo hữu, vạn vạn không thể!" Nếu như lại để thân thể Hình Thiên biến thành huyết vụ, tất cả những gì Phục Hy làm lúc này đều sẽ tan thành mây khói!

Lúc đó Hình Thiên định nhiên sẽ không cho bọn họ thêm bất kỳ cơ hội nào nữa, bởi lẽ lúc này Phục Hy đã đe dọa đến sự tồn tại của hắn!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy vội vàng lật tay, chu thân pháp lực cổ đãng, pháp lực cuồng bạo nháy mắt phun trào dũng nhập vào trong Bàn Cổ Phiên!

Trong khoảnh khắc chỉ thấy Bàn Cổ Phiên huyết sắc đại chấn, sau đó hóa thành một đạo lưu quang đập thẳng vào thân thể Hình Thiên!

Nhiên thân thể Hình Thiên trực tiếp giống như con diều đứt dây đập mạnh xuống đất, tơ hào không còn vẻ cuồng bạo như vừa rồi!

Tam Thanh trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng này, vẻ mặt hồ nghi!

Ngay sau đó Thái Thanh Lão Tử một trận ma quyền sát chưởng, thân hình lóe lên xuất hiện trước thân thể Hình Thiên!

"Mẹ nó!" "Vừa rồi đánh bần đạo sướng lắm hả, bây giờ đến lượt ngươi nếm thử rồi nhé!" Thái Thanh Lão Tử vốn không phải người quân tử báo thù mười năm không muộn, ngay cả ba ngày hắn cũng thấy hơi lâu!

Chỉ thấy Thái Thanh Lão Tử bước một bước trực tiếp cưỡi lên thân thể Hình Thiên, sau đó đại thủ nắm chặt, song quyền nháy mắt giống như tinh thần vẫn lạc trực tiếp nện xuống thân thể Hình Thiên!

Đầu lâu Hình Thiên thấy Thái Thanh Lão Tử lại đối đãi với khu thể của mình như vậy, trong nhất thời lửa giận ngút trời, đầy mặt nộ ý đạo: "Phục Hy tiểu nhi, buông bần đạo ra!" Nhiên Phục Hy coi như không nghe thấy, động tác trong tay vẫn như cũ không dừng lại, đợi đến khi kim quang toàn bộ liễm nhập vào đầu lâu Hình Thiên, Phục Hy mới miễn cưỡng thu hồi đại thủ!

Sau một tuần trà!

Thái Thanh Lão Tử mang vẻ mặt thần thanh khí sảng, ngược lại thân thể Hình Thiên lúc này lại trở nên thủng lỗ chỗ, chi ly phá toái!

Phục Hy dùng một ánh mắt dị dạng nhìn Tam Thanh một cái, khiến Thái Thanh Lão Tử không khỏi lão kiểm đỏ lên!

Phục Hy không nói gì thêm, lần nữa dùng cách cũ trấn áp thân thể Hình Thiên, thanh cự phủ kia dù Phục Hy dùng sức thế nào cũng không tách ra được, nên cũng đành nhận mệnh thôi!

"Trấn áp!" Trong khoảnh khắc thần quang hiện ra, hà quang rơi xuống, tường thụy chi khí chậm rãi bao phủ, tử khí từ cửu thiên thùy hàng xuống!

Tuế nguyệt đằng đẵng, chớp mắt một cái cuộc đại chiến Nhân - Vu đã trôi qua vạn năm, thân thể Hình Thiên cũng bị Phục Hy phong ấn không biết ở nơi nào!

Long Vương và Nữ Oa đã giúp những người Vu tộc còn sót lại tột bỏ huyết mạch Vu tộc, khiến họ hoàn toàn trở thành một phần của Nhân tộc!

Trong vạn năm qua, Nhân tộc dần ổn định và ngày càng phồn vinh xương thịnh!

Trên Thiên Đình, Nam Bắc Thiên Đình đối lập lẫn nhau, nhưng kể từ sau khi Dao Trì hóa đạo, Long Vương không còn tìm đến quấy nhiễu Bắc Thiên Đình nữa.

Dù đã vạn năm trôi qua, Long Vương vẫn không thể buông bỏ chuyện cũ, đến mức tại cầu Nại Hà chốn Địa phủ thường xuyên thấy được bóng dáng của hắn.

Chương 247

Thập Nhị Tổ Vu vì không biết đi đâu về đâu, bèn chọn ở lại Địa phủ, trấn áp ba ngàn tiểu quỷ.

Nhưng Đế Giang không giống mười một vị Tổ Vu còn lại, mỗi khi uống rượu, hắn lại viễn độn lên Thiên Đình tìm Long Vương đòi rượu uống, Bình Tâm Nương Nương cũng mượn danh nghĩa trông coi mà cùng Đế Giang đến Nam Thiên Đình.

Một ngày nọ, Long Vương lại đứng trên cầu Nại Hà, ánh mắt vô cùng trống rỗng, nhưng lại ẩn chứa một tia tình cảm.

Huyền Minh đứng từ xa lặng lẽ quan sát mọi thứ, tuy mỗi ngày đều có người sinh lão bệnh tử, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến Long Vương.

"Long Vương đạo hữu!" Đúng lúc này, Đế Giang hiện thân, thấy dáng vẻ cô độc của Long Vương thì lập tức im bặt.

"Huyền Minh, có chuyện gì vậy?" Đế Giang nghi hoặc nhìn Huyền Minh, nàng khẽ lắc đầu, vẻ mặt thê lương nói: "Từ khi Dao Trì hóa đạo vạn năm trước, Long Vương đại đế đã trở thành bộ dạng này!" "Ai...!" Một tiếng thở dài vang lên, ngay sau đó thân hình Long Vương lóe lên đã xuất hiện trước mặt Đế Giang.

"Bồi bản hoàng uống rượu!" Chưa đợi Đế Giang kịp phản ứng, hắn đã bị Long Vương trực tiếp đưa đi, không cho chút cơ hội phản kháng nào.

Một lần biệt ly, thấm thoát đã ngàn năm.

"Đế Giang đạo hữu, ngươi có biết vì sao trên Hồng Hoang này, sát lục vĩnh viễn không dừng lại không?

Bản hoàng vốn định dẫn dắt Long tộc an hưởng tuổi già, vì sao Thiên Đạo lại không cho phép?" Đế Giang nhìn Long Vương đang thất thái, nhất thời không biết đáp sao cho phải.

"Sinh ra trong thời đại hoang dã, vận mệnh đã sớm chú định, yếu nhược thì chỉ có con đường diệt vong!

Cái chết của Dao Trì không phải lỗi của Long Vương đạo hữu, nếu không phải Hạo Thiên phụ nàng, sao nàng lại chọn con đường hóa đạo!" Đế Giang bình tĩnh nói, nhưng Long Vương thừa biết đó không phải lời nói bừa.

Hồng Hoang đúng như lời Đế Giang nói, là thế giới cường giả vi tôn, nếu đối với lòng người mà từ bi nương tay, kẻ chết cuối cùng chắc chắn là mình.

Long Vương phất ống tay áo, ý niệm thông suốt, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, thật là sảng khoái!

"Nhị tỷ, đại ca vạn năm qua đi đâu rồi?" Thủy Kỳ Lân vẻ mặt vô cùng buồn chán hỏi, bởi vì vạn năm nay, ngoài việc trấn giữ thiên môn thì chỉ có tu luyện và ngủ.

Phục Hy nhìn thần tình tuyệt vọng của Thủy Kỳ Lân mà không biết nói gì.

Sau trận chiến với Hình Thiên, Phục Hy thu hoạch rất lớn, về Thiên Đình chưa đầy trăm năm đã phá cảnh nhập Thánh, dù vậy Long Vương vẫn chưa lộ diện.

"Bần đạo cũng không biết đại ca đi đâu, từ vạn năm trước cùng Phục Hy đạo hữu đến Nhân tộc, đại ca vẫn bặt vô âm tín." Nhưng lời Nguyên Phượng vừa dứt, một giọng nói trầm hùng mà trống trải vang lên: "Kẻ nào đang nhắc đến bản hoàng thế!" Không gian dao động, một vết nứt lớn xuất hiện, thân hình cao lớn của Long Vương chậm

rãi bước ra, theo sau là Đế Giang.

“Chư vị, vạn năm không gặp, vẫn khỏe chứ!” “Bái kiến Long Vương đại đế...!” Long Vương nở nụ cười nhạt, pháp lực dâng trào hóa thành ngàn vạn sợi tơ nâng mọi người dậy, lúc này họ mới phát hiện khí tức của Long Vương càng thêm viên mãn.

“Đại ca, vạn năm không gặp, huynh lại đi đâu chơi mà không dắt bần đạo theo!” Trong khoảnh khắc, điện Thiên Đình vang lên tiếng cười nói hi hi ha ha, có tên kỳ ba Thủy Kỳ Lân này thì Thiên Đình sao thiếu được niềm vui.

Long Vương nhe răng cười nói: “Bản hoàng vạn năm qua đều ở trên cầu Nại Hà...!” Chưa dứt lời, Thủy Kỳ Lân đã phi tới ôm chầm lấy đùi Long Vương, vẻ mặt tội nghiệp: “Đại ca, đừng đùa chứ, Thiên Đình cần huynh dẫn dắt, nếu huynh đi rồi...!” Sắc mặt Long Vương sa sầm, pháp lực cuồng bạo phun trào: “Cút cho bản hoàng!” Thủy Kỳ Lân như cánh diều đứt dây bay thẳng ra trước thiên môn, tiếp đất bằng tư thế “bình sa lạc nhạn”, ngã sấp mặt lờ.

Người trực nhật hôm nay là Chúc Long, đang ngủ gật thì bị tiếng động lớn làm tỉnh táo hẳn, tưởng có kẻ đánh lén, nhìn thấy Thủy Kỳ Lân dưới đất thì giật mình: “Ái chà!

Lão đại, sao lại ngã sấp mặt thế này!” Chúc Long thật là đúng kiểu “bình vôi không mở lại mở bình trà”, Thủy Kỳ Lân tức đến phun ra một ngụm lão huyết, khí tức uể oải rồi hôn mê luôn.

Chúc Long lại như kẻ ngốc, điên cuồng lắc người Thủy Kỳ Lân.

Long Vương nhìn hai tên kỳ ba này mà đau đầu xoa trán, chẳng hiểu sao lúc trước lại nhận chúng làm đồ đệ.

“Chúc...

Chúc Long, cái thằng ranh này đừng lắc nữa, bần đạo sắp bị

ngươi làm cho tan xương nát thịt rồi!" Thủy Kỳ Lân vừa dứt lời, Chúc Long buông tay, thân hình đồ sộ của hắn rơi bịch xuống đất.

Thủy Kỳ Lân âm trầm nhìn Chúc Long, Chúc Long thấy nhiệt độ xung quanh giảm mạnh, vội vàng siết chặt vạt áo: "Chúc Long, não ngươi bị lợn ăn rồi à?" Tại nhân gian, lão nhân tóc bạc nhìn cơn mưa lớn không dứt, lo âu nói: "Mưa thế này mãi thì sớm muộn cũng thành hồng thủy mất!" "Phụ thân, năm nay hoa màu lại mất trắng rồi!" Một thanh niên lông mày sắc bén, mắt sáng như sao chậm rãi bước vào, giữa đôi mày ẩn chứa vương khí, người này chính là vị cuối cùng trong Ngũ Đế - Đại Vũ!

"Nhi tử, vi phụ đã chuẩn bị cho con một mối hôn sự, ngày gần đây sẽ thành hôn!" Thời gian trôi qua, các bộ lạc đều tràn ngập không khí vui mừng vì hôm nay Đại Vũ thành hôn.

Nhưng đây định sẵn là một đêm không ngủ.

Nước sông cuồn cuộn dâng cao, chớp mắt hóa thành sóng dữ vỗ thẳng vào bờ đê.

Gió rít, mây đen bao phủ, cảnh trăng sáng bỗng chốc trở nên tối tăm mù mịt.

Người canh gác thấy dị tượng vội chạy đến bờ đê xem xét, nhưng một đợt sóng lớn đã đánh gục hắn.

Lúc này bộ lạc Nhân tộc vẫn đang vui vẻ, không biết đại họa đã giáng xuống.

Một tiếng động kinh hoàng phá tan sự yên tĩnh: "Xảy ra chuyện rồi!

Có chuyện lớn rồi!" Một thiếu niên hớt hải chạy vào, người ngợm thê thảm, nhìn là biết đã ngã lộn nhào nhiều lần.

Đại Vũ thấy thế vội giữ lấy thiếu niên, đám đông đang náo nhiệt

lập tức im lặng.

“Có chuyện gì?

Bình tĩnh nói!” Thiếu niên hốt hoảng: “Thủy triều...

đê vỡ rồi!” Mọi người sững sờ, Đại Vũ không nói hai lời, cởi bỏ hỉ phục, cầm lấy nón lá treo trên tường rồi lao ra ngoài.

Phụ thân Đại Vũ thấy vậy thở dài: “Đúng là tạo hóa trêu ngươi!” Rồi ông già nua bước vào trong, đám thanh niên cũng tản ra, về nhà lấy dụng cụ chạy ra bờ đê.

Khi Đại Vũ đến nơi, hoa màu đã bị nhấn chìm, hắn nắm chặt nắm đấm, tâm trạng nặng nề.

Chương 248

Dưới làn nước, một dị thú thân rắn chín đầu, mặt mày hung ác đang múa may, khiến nước hồ dâng cao nhấn chìm vạn mẫu lương điền.

Thú này không ai khác chính là Tướng Liễu, kẻ đã đào ngũ trong trận chiến Nhân - Vu năm xưa, lẩn trốn dưới biển sâu đến nay mới tỉnh lại.

Tướng Liễu thấy Nhân tộc dám xây nhà, trồng ruộng trên địa bàn của mình nên cố ý quấy phá.

Tướng Liễu nhìn ra đây là một nhánh của Đông Hải, năm xưa Ngao Quảng bị Long Vương đuổi khỏi thần đình, trên người chẳng có bảo vật gì, hắn đảo mắt liên tục, rồi lặn thẳng về hướng Long cung.

Một ngày nọ, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đang giả vờ ngủ, cố ý không tiếp Tướng Liễu, vì trong mắt lão, Tướng Liễu chẳng khác gì chuột nhắt chạy ngoài đường, ai thấy cũng đánh, nay đến đây chắc chắn là có việc cầu cạnh.

Tướng Liễu thầm chửi rủa: "Cái thằng ranh này dám bày đặt với lão tử, nếu không phải cần Đông Hải Long cung che chở, bần đạo đã phun nước miếng chết tươi ngươi rồi!" Nhưng ngoài mặt, hắn vẫn tỏ ra hòa ái, phất tay một cái, hàng đống pháp bảo xuất hiện.

Ngao Quảng lập tức trợn tròn mắt: "Không biết đạo hữu tìm bần đạo có chuyện gì?

Long xà vốn một nhà, đạo hữu mời ngồi xuống chúng ta đàm đạo!" Thái độ của Ngao Quảng quay ngoắt 180 độ khiến Tướng Liễu khinh bỉ.

“Ngao Quảng đạo hữu, bần đạo hôm nay chỉ đến thăm người huynh đệ tốt thôi!” Ngao Quảng cười đáp: “Đã nhận làm huynh đệ, hay là chúng ta kết bái tại đây luôn?” Lời này đúng ý Tướng Liễu nên hắn gật đầu đồng ý ngay.

Ngao Quảng không khách khí thu hết pháp bảo vào khánh vân, vì giờ đã là người một nhà, đồ của Tướng Liễu cũng là của lão.

Tướng Liễu thấy vậy, khóe miệng hiện lên nụ cười tà ác.

Nhiều ngày sau, Tướng Liễu từ biệt Ngao Quảng, hóa thành nhân thân đi lại trên phố phường Nhân tộc.

Thấy cảnh phồn hoa, hắn nảy sinh lòng ghen ghét, cho rằng thế giới này đáng lẽ thuộc về Vu tộc.

Hắn phất tay, pháp lực cuộn trào, phun ra vạn thiên thủy châu vào khu phố rồi cười lớn biến mất.

Người dân uống phải nước đó đều tử thương thảm trọng, khiến Đại Vũ luống cuống tay chân.

Long Vương cảm nhận được khí tức Tướng Liễu, nở nụ cười giễu cợt: “Bản hoàng cứ tưởng ngươi không ló mặt ra, hóa ra là trốn ngay dưới mắt ta!” Không gian dao động, Long Vương bước ra từ hư không: “Mới vạn năm mà linh lực nhân gian đã tiêu tán đến mức này sao?” Hắn cảm thán một tiếng rồi hiện thân trên một ngọn cây cổ thụ.

“Chớp mắt một cái mà tiểu gia hỏa năm nào đã lớn thế này rồi!” Long Vương nhìn Đại Vũ đang lo âu bên bờ đê với ánh mắt nhu hòa.

Đại Vũ không biết đã bao lâu không ngủ, Nhân tộc lúc này đang thù trong giặc ngoài.

Long Vương kết ấn, đưa một đạo linh lực vào người Đại Vũ.

Đại Vũ vô tình ngủ thiếp đi, gặp Long Vương trong mộng.

“Vũ nhi, còn nhớ bản hoàng không?” Đại Vũ thấy Long Vương thì kích động quỳ sụp xuống: “Sư phụ!” Long Vương dùng pháp lực nâng hắn dậy: “Đại Vũ, gặp khó khăn gì mà bi thương như vậy?” Đại Vũ thở dài: “Nhân tộc thù trong giặc ngoài, không rõ nguyên nhân mà tộc nhân chết vô số, lòng người hoảng loạn!” Long Vương cười: “Yên tâm, kẻ thủ ác sắp hiện hình rồi, để bản hoàng xem thời gian qua con có quên những gì ta dạy không!” Đại Vũ cười rạng rỡ trở lại: “Đồ nhi sao dám quên!” Hắn chấn động hai tay, huyền hoàng chi khí phát tiết, thân hình hóa thành lưu quang.

Sáng hôm sau, Đại Vũ tỉnh dậy với sự tự tin tràn đầy, dù lúc này hắn vẫn chưa kế vị.

“Đại Vũ, con nên nghỉ ngơi đi, tiếng ngáy đêm qua còn dữ dội hơn sóng biển đấy!” Đại Vũ đỏ mặt không biết đáp sao, nhưng hắn đã có được tin tức hữu dụng từ Long Vương.

“Tộc trưởng hôm nay có ở đây không?” Sau khi thảo luận với Long Vương, hắn đã biết cách trị thủy, giờ chỉ thiếu người giúp sức.

“Đại Vũ, tìm tộc trưởng có việc gì?” Lúc này mọi người đều tập trung gia cố đê điều, chưa nghĩ đến kế lâu dài.

Đê chỉ ngăn được tạm thời, sớm muộn cũng bị phá.

“Bần đạo đã có cách trị thủy rồi!” Đại Vũ mặc kệ những ánh mắt ngơ ngác, chạy thẳng về thôn.

Thuấn Đế nghe vậy thì đứng bật dậy, run rẩy hỏi: “Đại Vũ, phương pháp của con là gì?” Lão hiểu rõ nếu chỉ đắp đê, Nhân tộc sẽ chết đói vì thủy tai.

“Bần đạo muốn khơi thông hà đạo!” Thuấn Đế nhíu mày hồ nghi: “Đại Vũ, khơi thông Hoàng Hà mất rất nhiều thời gian, con vừa thành hôn, việc này lại hiểm nguy muôn phần, con thực sự muốn làm sao?”

Đại Vũ kiên định: "Không thông được Hoàng Hà, bần đạo không còn mặt mũi nào nhìn phụ lão!" Thuấn Đế thở dài, Hồng Hoang rộng lớn, đi cả năm chưa chắc hết, Đại Vũ muốn khơi thông Hoàng Hà có chút viển vông, nhưng nhìn sự kiên định của hắn, lão không cản nữa: "Nếu con đã quyết, bần đạo ủng hộ hết mình!" Đại Vũ chỉ xin vài tộc nhân và ít dụng cụ rồi lên đường.

Hắn đi ngang qua nhà nhưng không vào, tạo nên điển tích "ba lần đi ngang nhà mà không vào".

Dù bị nghi ngờ, Đại Vũ vẫn lẳng lặng vác dụng cụ bắt đầu hành trình.

Long Vương luôn ẩn thân trong hư không dõi theo.

Nhờ nỗ lực, nước bắt đầu rút, Tướng Liễu thấy vậy thì khó chịu: "Thằng nhóc khá lắm!

Nhưng tưởng thế là xong sao?" Hắn chạy đến Long cung, khiến Ngao Quảng trằn trọc, thủy triều lại dâng cao.

Long Vương nhíu mày: "Ngao Quảng kia đúng là cái họa, nhưng nếu giết lão thì lấy ai trấn giữ Đông Hải?" Hắn nảy ra một ý hay: "Đại Vũ, bản hoàng phải đi vài ngày, nhớ kỹ lời ta, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng!" Long Vương kể chuyện Tướng Liễu cho Đại Vũ, rồi dặn: "Tướng Liễu chỉ là một loại rắn dị chủng, khi hắn xuất hiện, chỉ cần rắc hùng hoàng lên bản thể hắn.

Lúc đó hắn không phát huy được thực lực Đại Vu, con có thể tự tay chém chết hắn!" Long Vương không nói thêm vì sợ phạm Thiên Đạo, rồi xé rách không gian rời đi.

Một ngày, mây đen kéo đến, gió rít gào.

"Đến rồi!" Đại Vũ bình tĩnh bảo mọi người rời đi, nhìn chằm chằm vào mây đen: "Tướng Liễu, bần đạo biết ngươi đến rồi, sao

không dám hiện thân!" "Thằng nhóc miệng còn hôi sữa, biết danh bần đạo thì mau chạy đi!" Đại Vũ cười nhạo: "Hình Thiên năm đó cũng cuồng vọng như ngươi, cuối cùng vẫn bị Phục Hy trấn áp.

Bần đạo chỉ biết trận chiến đó có kẻ nhát như cáy, trốn biệt tăm mới thoát được một kiếp!" Tướng Liễu lộ ra thân thể khổng lồ, vu khí ngút trời: "Tiểu nhi vô tri, tìm chết!" Đại Vũ tiến tới, tay giấu sẵn thứ gì đó sau lưng.

Tướng Liễu đang giận dữ không để ý, chỉ muốn giết chết Đại Vũ.

"Chết đi cho bần đạo!" "Lão sư...!" Đại Vũ thẫn thờ nhìn bóng Long Vương biến mất, rồi quay lại bờ đê.

Hắn nhìn cây kim châm trong tay, tuy nhìn tầm thường nhưng đồ Long Vương để lại chắc chắn không đơn giản.

Chương 249

Trong hư không, Tộc trưởng Người Lùn hỏi Long Vương: "Tại sao không dạy hắn cách dùng luôn?" "Bản hoàng luyện tạo thánh khí đã trái Thiên Đạo, nếu còn dạy cách dùng sẽ bị Thiên Đạo phát giác, giáng sấm sét xuống hắn thì nguy." Tộc trưởng Người Lùn gật đầu: "Nhưng hình như huynh vẫn còn điều gì chưa nói hết." Long Vương cười nhạt: "Bản hoàng ăn thịt thì cũng phải để Bắc Thiên Đình chút nước canh chứ!" Hắn thầm cảm thán Tộc trưởng Người Lùn già rồi nên lú lẫn.

"Tướng Liễu chết, máu hắn biến đất thành uế thổ, ta e là nơi đó sẽ sinh ra họa hoạn." Nói xong, cả hai biến hóa thành thiếu niên và lão giả, đi dạo trên phố phường nghe người dân ca tụng Đại Vũ.

"Long Vương đạo hữu, thiếu niên đó có uy vọng thật cao!" "Tất nhiên rồi, Đại Vũ sẽ kế thừa đế vị, lập nên đế quốc đầu tiên của Nhân tộc." Ba năm trôi qua, Đại Vũ đã hiểu ý đồ của Long Vương, làm chủ được Như Ý Kim Cô Bổng.

Một ngày, hắn lo lắng nhìn bản đồ, dù đã khơi thông nhưng triều cường vẫn thất thường.

Tộc nhân báo cáo triều dâng không theo quy luật nào.

Đại Vũ nắm Kim Cô Bổng, tự hỏi sư phụ để lại vật này có ý nghĩa gì.

Tiếng hô "Lụt rồi!" vang lên, hắn chạy ra bờ đê thấy Thuấn Đế đã ở đó.

"Tộc trưởng, người đưa tộc nhân lên núi, bần đạo sẽ có cách!" Thuấn Đế dặn dò hắn rồi rời đi.

Đại Vũ nhận ra thượng nguồn là Đông Hải, nơi Long tộc và tôm cay cá cống sinh sống, chỉ cần họ động đậy là nước dâng.

"Chẳng lẽ mình làm sai sao?" Hắn cầm Kim Cô Bổng than thở: "Lão sư, sao người đi thanh thản thế, để lại đống rắc rối này cho con!" Hắn không biết Long Vương đang quan sát với vẻ mặt âm trầm.

Khi hắn cầm gậy, nước bỗng bình tĩnh, khi thu gậy, nước lại cuộn trào.

Hắn hiểu ra Kim Cô Bổng có thể trấn áp sóng dữ.

Hắn niệm chú cho gậy to lên, rồi tiến về phía Đông Hải.

Long Vương bảo: "Đi thôi, bản hoàng vạn năm chưa hoạt động gân cốt, hy vọng Ngao Quảng đừng làm chuyện ngu xuẩn!" Tại Đông Hải, Đại Vũ dùng Kim Cô Bổng trấn áp sóng thần.

Tam Thái tử dẫn quân tôm tướng cá hiện lên quát: "Kẻ nào dám làm loạn Đông Hải!" Thấy là một thiếu niên nhân tộc, hắn cười nhạo rồi nảy sinh lòng tham với bảo vật: "Giao bảo vật ra, nếu không ta nhấn chìm ngươi!" Đại Vũ vốn thấy áy náy vì trấn áp Đông Hải, nay thấy con trai Long Vương cũng một giuộc tham lam thì hết áy nấy: "Đúng là cha nào con nấy, hèn chi nước biển lại tai họa nhân gian!" Tộc trưởng Người Lùn lo lắng: "Không giúp hắn sao?

Đó là địa bàn Ngao Quảng đấy!" Long Vương cười khẩy: "Đây là địa bàn Thần đình của ta, bọn phản đồ Long tộc tuổi gì!

Cứ để Đại Vũ luyện tay, trong Kim Cô Bổng có một lũ tàn hồn của ta, hắn không sao đâu." Long Vương chợt nhớ tới chuyện Na Tra đại náo Đông Hải vạn năm sau, nụ cười càng đậm.

"Bản hoàng cho Ngao Quảng mười lá gan cũng không dám đụng tới đồ đệ ta!" Tộc trưởng Người Lùn câm nín, Long Vương này hộ đoản quá mức, chả trách không ai dám chọc Nam Thiên Đình.

“Muốn bảo vật của bần đạo?

Có giỏi thì đến mà lấy!” Đại Vũ phát tiết sát ý.

Tam Thái tử cầm ngư xoa lao tới.

Ngư xoa của Long cung nghèo nàn, chỉ có chút linh lực.

Đại Vũ dẫm chân lùi lại, rồi vung Kim Cô Bổng quét ngang.

Tam Thái tử bị đánh trúng eo, văng xa vạn dặm.

Đại Vũ quát: “Cút hết cho bần đạo!” Quân tôm tướng cá bị đánh bay như sao xẹt.

Tam Thái tử quay lại, tiếp tục bị gậy đánh bay.

Hắn kiên trì quay lại liên tục dù bị đánh sưng đầu mẻ trán.

Đại Vũ mất kiên nhẫn, trấn áp luôn hắn dưới biển.

Lúc này, Long uy khủng bố bao trùm, một con thanh long vạn trượng vọt lên: “Thằng nhóc, dám đánh con ta!” Long Vương ở trên cao chửi thầm: “Lão già không biết xấu hổ, đánh không lại hậu bối mà cũng khoe khoang!” Hắn lén kết ấn lên Kim Cô Bổng, tỏa ra Long uy khiến Ngao Quảng đang đắc ý bỗng cứng đờ, rơi tõm xuống biển, sóng cao vạn trượng.

Long Vương cười ha hả, Tộc trưởng Người Lùn thì cạn lời.

Ngao Quảng ngoi lên, cảnh giác nhìn quanh: “Là ảo giác sao?” Lão quát Đại Vũ: “Nhân loại, dám trộm thánh khí Long tộc, biết tội chưa!” Đại Vũ cười mỉa: “Bằng chứng đâu nói đây là đồ Long tộc?” Ngao Quảng ngang ngược: “Cái gì ở Đông Hải đều là của Long cung!” Đại Vũ cười dài: “Lão Long Vương, bần đạo nể tình người có công giáng mưa nên không muốn kết oán, nếu còn ép người quá đáng thì đừng trách bần đạo vô tình!” Ngao Quảng khinh thường: “Lũ kiến hôi Nhân tộc lấy tư cách gì sống trên Hồng Hoang!” Đại Vũ vung gậy đánh

trúng đầu lão, khiến lão rơi xuống đất bị cát vùi lấp.

Ngao Quảng bay lên, tức giận vì bị một con kiến làm nhục.

Lão quật đuôi, Đại Vũ dùng gậy đỡ nhưng vẫn bị văng xa vạn dặm.

Ngao Quảng nhìn Kim Cô Bổng với vẻ tham lam.

Long Vương âm trầm: "Lão già này dám mơ tưởng đồ của ta, bản hoàng phải đi thăm hỏi lão một chuyến mới được." Ngao Quảng gầm lên, tiếng rống làm Đại Vũ đau đớn gục xuống cát, máu chảy ra từ thất khiếu.

Long Vương định xông ra nhưng bị Tộc trưởng Người Lùn giữ lại: "Chưa đến lúc, huynh muốn hắn chết dưới thiên lôi sao?" Đại Vũ gượng dậy, vẻ mặt bi tráng.

Ngao Quảng đòi giao gậy sẽ tha mạng.

Đại Vũ ném gậy ra, rồi niệm chú cho gậy to lên như cột đình, đập trúng Ngao Quảng khiến lão phun máu.

Ngao Quảng điên cuồng tấn công, đánh Đại Vũ tơi tả.

Khi lão định nhặt gậy, một bàn chân dẫm lên nó.

"Kẻ nào!" Ngao Quảng nghe giọng nói quen thuộc thì run rẩy, ngẩng đầu thấy Long Vương đang cười.

Chương 250

"Tổ...

Long Vương đạo hữu!" Long Vương nhặt gậy lên: "Ngươi nói đây là đồ Đông Hải?" Sát ý trong mắt Long Vương khiến Ngao Quảng rùng mình, nhưng lão vẫn liều: "Đúng, đây là đồ Đông Hải!" Long Vương mắng chửi lão một trận rồi dùng pháp lực đỡ Đại Vũ dậy.

Ngao Quảng vẫn cố cãi là Đại Vũ trộm đồ.

Long Vương hỏi: "Ngươi biết hắn là ai không?" Ngao Quảng khinh khỉnh: "Một con kiến hôi Nhân tộc!" "Kiến hôi?

Hắn là đệ tử của bản hoàng đấy!" Ngao Quảng sững sờ, định chạy nhưng Long Vương đã tung một cú đấm móc khiến lão bay lên trời: "Ngồi xuống đó cho bản hoàng, đệ tử ta mà có mệnh hệ gì, ta trảm ngươi tại đây!" Ngao Quảng hăm dọa sẽ khai chiến với Bắc Thiên Đình, Long Vương cười điên cuồng: "Khai chiến?

Bản hoàng cho Hạo Thiên bảy lá gan hắn cũng không dám!

Ngươi nghĩ mình là ai mà đại diện được cho Bắc Thiên Đình?" Lời Long Vương như dao đâm vào tim Ngao Quảng.

Đại Vũ tỉnh lại, gọi: "Lão sư...!" Ngao Quảng thầm hối hận vì không giết Đại Vũ sớm hơn.

Long Vương đưa gậy cho Đại Vũ: "Làm việc con cần làm đi, ở đây có bản hoàng trấn áp!" Đại Vũ bay lên Đông Hải, dùng gậy hóa thành cột thông thiên.

Ngao Quảng định ngăn cản liền bị Long Vương tát một phát lệch mặt.

Lão điên tiết hóa thành thanh long vạn trượng gầm thét.

Long Vương cũng hóa rồng, uy thế áp đảo khiến muôn loài phủ phục.

"Vạn năm trước ta tha cho ngươi, nay ngươi lại biến bản gia lệ!" Ngao Quảng vẫn cho rằng theo Hồng Quân mới là chính thống.

Long Vương mắng lão tầm nhìn hạn hẹp, bao năm làm việc cho Bắc Thiên Đình mà chỉ được mảnh ao Đông Hải này.

Long Vương quật đuôi đánh trúng đầu Ngao Quảng, khiến lão rơi xuống đáy biển, rồi lại túm lão lên.

Ngao Quảng sợ mất mật, không dám đắc ý nữa.

Long Vương thả lão xuống biển, cảnh cáo đừng có chấp mê bất ngộ.

Tam Thái tử thấy cha bị đánh thì hét quân tôm tướng cá xông lên diệt Đại Vũ.

Long Vương hừ lạnh một tiếng khiến hàng triệu quân tôm cá nằm rạp xuống biển.

"Tam Thái tử, bớt xương cuồng đi, nếu không kết cục sẽ không hay đâu!" Hắn phất tay, nhấn chìm lũ tôm cá xuống đáy biển, để Đại Vũ yên ổn trấn thủy.

Nhất thời, thiên địa u ám, mây đen dày đặc che khuất bầu trời, vùng Đông Hải vốn đang gào thét bỗng chốc trở nên bình lặng!

Ngay khi Như Ý Kim Cô Bổng hạ xuống, một tiếng rồng ngâm tức thì xé toạc cửu thiên, pháp lực trong cơ thể Long Vương không kìm được mà cuồn cuộn dâng trào!

Long Vương biết rằng luồng thần hồn bên trong Như Ý Kim Cô Bổng đang nói lời từ biệt với mình.

Thấy vậy, hắn chẳng nói chẳng rằng, lật tay một cái, pháp lực

cuồng bạo tuôn trào hóa thành một bàn tay khổng lồ!

Đại thủ nhẹ nhàng vuốt ve Như Ý Kim Cô Bổng, tựa như đang an ủi đứa trẻ đi xa.

Trong chốc lát, pháp lực tiêu tán, Như Ý Kim Cô Bổng chìm sâu xuống đáy Đông Hải.

Những con sóng dữ dội vốn có tức thì dịu lại rất nhiều.

Đám thủy quái từng tác oai tác quái trong Đông Hải lúc này cũng im hơi lặng tiếng, không dám có bất kỳ cử động dị thường nào.

Bởi lẽ, trên Như Ý Kim Cô Bổng ẩn chứa uy áp của Long Vương, luồng uy áp này đối với lũ yêu ma chính là thiên địch chí mạng nhất!

Ngay lúc này, hào quang bao phủ, tử khí từ trên cửu thiên rủ xuống, trường hồng quán nhật, tường thụy chi khí che phủ không gian, sen vàng mọc từ dưới đất, dị tượng đồng loạt nảy sinh!

Một đám mây công đức khổng lồ từ chân trời trôi tới, Long Vương lật tay thu lấy một phiến, sau đó đem toàn bộ rót vào người Đại Vũ.

Thấy vạn sự đã định, Long Vương liền lóe thân rời đi, không hề có bất kỳ giao lưu nào với Đại Vũ.

Đợi khi Đại Vũ mở mắt, phát hiện nơi đây đã không còn bóng dáng Long Vương, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, sau đó cũng liền rời khỏi Đông Hải.

Thế nhưng, lúc này Đông Hải Long Vương nhìn Như Ý Kim Cô Bổng đang sừng sững trong Đông Hải, lòng lại ngổn ngang trăm mối cảm xúc!

Bảo vật mà bấy lâu nay khổ công tìm kiếm, giờ đây đứng sừng sững giữa Đông Hải, trấn áp vạn vật một cách triệt để!

Trong Đông Hải, tất cả binh tôm tướng cá đều không thể gây ra bất kỳ sóng gió nào, nếu muốn làm họa nhân gian thì chẳng khác nào tìm đường chết!

Năm tháng trôi qua, đã mấy chục năm tròn!

Trong những năm đó, Đại Vũ đã thành công kế vị đế vương, lập nên vương triều đầu tiên của nhân tộc – nhà Hạ!

Từ đó về sau, vận mệnh nhân tộc bắt đầu có những chuyển biến âm thầm.

Long Vương và tộc trưởng tộc Người Lùn du ngoạn nhân gian mấy chục năm, tộc trưởng Người Lùn cuối cùng cũng hiểu được vì sao nhân loại lại cường thịnh.

Từ thời đại đồ đá của viễn cổ hoang nhân đến thời đại đồ đồng hiện nay, mỗi bước đi đều trải qua năm tháng dài đằng đẵng!

Chương 251

Thậm chí trí tuệ của nhân loại cũng khiến tộc trưởng Người Lùn phải bội phục, thậm chí ở một số phương pháp rèn đúc, lão còn phải tham khảo thêm.

Thế là tộc trưởng Người Lùn hóa thân thành một tráng niên, trực tiếp vào một tiệm rèn để học tập bí pháp tôi luyện suốt mười năm ròng.

Một ngày nọ, khi đang học tập thối luyện chi pháp, một luồng truyền âm đột nhiên vang lên bên tai lão: "Đạo hữu, ta phải đi rồi!

Tiếp theo lại có một vở kịch hay cần bản hoàng đi góp vui, không biết đạo hữu muốn tiếp tục ở lại nhân gian hay cùng bản hoàng đi một chuyến?" Lời của Long Vương vừa dứt, tộc trưởng Người Lùn liền phất tay áo đi theo, đối với vở kịch hay trong miệng Long Vương, lão không hề có chút do dự nào.

Long Vương thấy vậy, trên mặt nở nụ cười nhạt.

Tộc trưởng Người Lùn tuy là học kỹ thuật luyện khí của nhân loại, nhưng cũng đồng thời giúp đỡ nhân loại phát triển.

Một ngày nọ, chư thần Thiên Đình tấp nập hạ phàm vì tiên đoán được ở nhân gian có một mảnh bảo địa cần trấn áp.

Mảnh đất đó chính là nơi năm xưa chém giết Tương Liễu, bị tiên huyết làm cho ô uế.

Nhất thời thiên địa rung chuyển, mây đen giăng kín che trời lấp đất, thỉnh thoảng lại có những tia thần lôi giáng xuống.

Long Vương thấy vậy, vẻ mặt đầy khinh bỉ nói: "Mấy vị thần tiên Bắc Thiên Đình này thật là cao điệu nha!

Lẽ nào sợ bản hoàng không biết bọn chúng xuống nhân gian sao?" Ngay sau đó, thân hình Long Vương lóe lên, biến mất vào hư không, cứ như chưa từng xuất hiện.

Tam Thanh dẫn đầu đại quân thiên binh thiên tướng đến nơi Đại Vũ chém chết Tương Liễu năm xưa, vừa tới nơi liền ngẩn người!

Đập vào mắt là một lão giả đang nằm trên một cái cây không rễ, tay cầm mấy vò liệt tửu.

"Mấy vị đạo hữu, vạn năm không gặp, có còn nhớ bản hoàng không?" Tam Thanh đầy nghi hoặc nhìn lão giả trước mắt, trong ký ức của họ không hề có bất kỳ đoạn thông tin nào về lão giả này.

"Không biết đạo hữu là ai?

Vì sao lại quen biết bần đạo?" Thái Thanh Lão Tử nghiêm túc nhìn lão giả, bởi lẽ nơi đây là vùng đất ô uế, thứ có thể sinh tồn ở đây tuyệt đối không đơn giản!

Long Vương nghe vậy liền cười hì hì, rồi sực nhớ ra lúc này mình đang dùng ảo thuật.

"Mấy vị đạo hữu chớ hoảng, lát nữa chắc chắn các ngươi sẽ nhớ ra bản hoàng thôi!" Chỉ thấy lão giả xoay người, pháp lực toàn thân cuộn trào, một luồng uy áp bành trướng tức thì ập đến!

Trong phút chốc, kim quang tỏa sáng rực rỡ, hào quang bao phủ, sinh vật trong vòng vạn dặm đều phủ phục sát đất, không dám có chút bất kính!

Khi kim quang tan đi, một nam tử tuấn dật mặc long bào, mày kiếm mắt tinh hiện ra trước mắt.

Đồng tử của Tam Thanh co rụt lại, trên mặt Thái Thanh Lão Tử thậm chí hiện rõ vẻ sợ hãi.

Người này không ai khác, chính là Long Vương đã du ngoạn nhân gian mấy chục năm nay!

"Ba vị đạo hữu, vạn năm không gặp, bản hoàng rất nhớ các ngươi, không biết vạn năm qua ba vị vẫn khỏe chứ?" Lời Long Vương vừa dứt, trong lòng Tam Thanh lập tức hiện lên một ý nghĩ: Chỉ cần không có Long Vương đạo hữu ngươi tồn tại, Thiên Đình tự nhiên sẽ vô cùng yên ổn!

Tam Thanh vốn luôn thắc mắc vì sao suốt vạn năm qua Long Vương không có hành động gì?

Hôm nay vừa gặp mới biết Long Vương đã xuống phàm trần từ bao giờ, mà vạn năm qua họ lại luôn đề phòng Long Vương tập kích!

Lão mặt của Thái Thanh Lão Tử run rẩy vài cái, sau đó lại nặn ra nụ cười: "Không biết Long Vương đạo hữu ở đây có việc gì quan trọng chăng?" Thái Thanh Lão Tử cẩn thận hỏi, sợ rằng Long Vương lại nhắm vào mảnh đất ô uế này.

Dù sao khí vận của Bắc Thiên Đình vốn chẳng còn nhiều, hiện tại khó khăn lắm mới có một việc tốt, không thể để Long Vương nẫng tay trên một lần nữa!

"Mấy vạn năm trước, bản hoàng thấy nơi này sơn hà tú lệ nên muốn uống say một trận, không ngờ ba vị đạo hữu lại đến tìm bản hoàng tại đây, bản hoàng thật cảm động quá!" Tam Thanh nghe vậy thì mắt tối sầm lại, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già!

"Ba vị đạo hữu đừng kích động!" Tam Thanh đen mặt, trong lòng thầm mắng: "Kích động cái quái gì!" Tuy nhiên, quậy thì quậy, Tam Thanh vẫn phải cười đón tiếp, không dám có chút ý nghĩ nghịch ý nào.

Long Vương thấy ba người thật vô vị, bèn nhàn nhạt hỏi: "Không biết ba vị đạo hữu hạ giới hôm nay là vì việc gì?" Thái Thanh Lão Tử

nghe vậy liền bật chế độ "lừa phỉnh", hòng dụ Long Vương đi nơi khác: "Bần đạo hạ giới là để tạo phúc cho bách tính phương này!

Hậu Thổ đại địa thấy nhân dân sống khổ sở nên sai bần đạo xuống giúp một tay!" Lời Thái Thanh Lão Tử chưa dứt, sắc mặt Long Vương đột nhiên trầm xuống: "Tạo phúc cho lê dân bách tính?

Thái Thanh Lão Tử, lời này mà ngươi cũng dám thốt ra sao?" Thái Thanh Lão Tử cứng đờ mặt, lòng dâng lên nỗi sợ hãi, thầm kinh hãi đại sự bất ổn!

"Cút cho bản hoàng!" Long Vương đánh người chưa bao giờ cần lý do, tất cả đều tùy tâm, hễ ai dám khiến Long Vương không vui thì hãy đợi cuồng phong bạo vũ tẩy lễ đi!

Thái Thanh Lão Tử không kịp phòng bị, bị Long Vương đấm thẳng một quyền vào mặt già.

Trong chốc lát, Thái Thanh Lão Tử lăn lộn bay ra xa vạn dặm, đâm sầm vào dãy núi trùng điệp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy thì mặt đen lại, thầm mặc niệm cho Thái Thanh Lão Tử.

Dù Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nhưng không dám lộ ra, còn Thông Thiên Giáo Chủ thì chỉ mong hai người kia gặp xui xẻo.

Ánh mắt Long Vương chuyển hướng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến hắn cứng người, không biết nên làm thế nào!

Dưới góc nhìn của Nguyên Thủy, lần hạ giới này quả thực là để tạo phúc cho dân.

Dù linh lực phàm gian đã tán nhưng vẫn còn nhiều yêu ma đồ sát bách tính, là vật không nên tồn tại ở nhân gian.

Nhưng con người yếu ớt không thể chém giết hết chúng, máu

Tương Liễu chảy qua nơi nào đều mang uy áp oán khí mạnh mẽ, dùng để xây Phong Ma Tháp là thích hợp nhất.

Chương 252

Vì vậy Tam Thanh mới nghe lệnh Hạo Thiên, dẫn thiên binh hạ giới xây tháp.

Chỉ là Tam Thanh nói năng hơi hoa mỹ một chút, xây tháp thì ba người họ cũng thu được công đức cực lớn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, bản hoàng cho ngươi thêm một cơ hội, ba người các ngươi hạ giới rốt cuộc là vì chuyện gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đến lúc này vẫn mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, thản nhiên đáp: "Bần đạo quả thực vì tạo phúc thiên hạ lê dân mà hạ giới...!" Lời chưa dứt, hắn đã hóa thành một luồng lưu quang biến mất phía chân trời, khoảnh khắc sau đã đâm thẳng vào bách vạn đại sơn!

Thái Thanh Lão Tử đầy nhếch nhác bò ra từ đống đất đá, nhìn về phía Long Vương đầy u ám, nhưng một tiếng nổ lớn khiến lão tỉnh táo lại không ít.

Ngay sau đó, đập vào mắt là Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm như chó chết giữa đống vụn đá.

Thái Thanh Lão Tử không kịp nghĩ nhiều, vội kéo Nguyên Thủy ra.

Dù hai người vô cùng phẫn nộ nhưng vẫn không dám chạm vào cái vảy ngược của Long Vương, bởi đây mới chỉ là trừng phạt nhỏ.

Lúc này, Long Vương đột nhiên nhìn chằm chằm Thông Thiên Giáo Chủ với vẻ mặt âm trầm.

Thông Thiên chẳng nói chẳng rằng, đem hết nguyên do xuống phàm trần khai sạch sành sanh.

Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa bay tới nơi, thấy Thông Thiên vẫn bình an vô sự thì mặt già co rụt lại!

Long Vương nhìn hai kẻ nhếch nhác kia, bĩu môi khinh bỉ: "Đã là thiên thần thì cũng phải biết điều một chút!" Bản tính Tam Thanh vô lợi không dậy sớm, sao có thể vì bách tính mà hạ giới?

Tam Thanh đen mặt, nói một cách dễ nghe thì đúng là đang tạo phúc, nhưng trong mắt Long Vương, họ chỉ vì mưu cầu công đức mà thôi.

Thái Thanh Lão Tử nén giận, cười gượng nói: "Long Vương đạo hữu, bần đạo sắp bắt đầu làm phép, xin ngài tránh mặt cho!" "Các ngươi cứ làm việc của mình, bản hoàng chỉ ở đây thưởng ngoạn phong cảnh nhân gian, tuyệt đối không quấy rầy ba vị!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn tính cách như băng sơn, lúc này lại không chịu nổi tính khí của Long Vương, phá miệng mắng: "Long Vương, bần đạo nể mặt ngươi là Thiên Đế, không muốn tranh chấp quá nhiều, đừng có...!" "Đừng có được đằng chân lân đằng đầu!" Long Vương trực tiếp bổ sung nốt câu nói của Nguyên Thủy.

Vạn năm trôi qua mà Tam Thanh vẫn chẳng có gì tiến bộ, mấy lời này Long Vương nghe phát ngán, thậm chí có thể đọc thuộc lòng.

"Sao lại nói nhiều như vậy?

Bản hoàng đang nói chuyện tử tế, sao đạo hữu lại đối xử với bản hoàng như thế?

Vạn năm không gặp, tu vi đạo hữu có tiến triển, muốn so tài với bản hoàng chút không?" Lời của Long Vương đầy vẻ trào phúng, Thái Thanh Lão Tử mặt mày u ám, còn Thông Thiên Giáo Chủ vẫn giữ vẻ xem kịch vui.

Dù ba người ở Thiên Đình vạn năm, nhưng "đạo bất đồng bất

tương vi mưu", Thông Thiên và Nguyên Thủy vẫn luôn có hiềm khích không thể hóa giải.

Thái Thanh và Nguyên Thủy nhìn nhau, rồi chẳng nói chẳng rằng lao về phía Long Vương!

Nhất thời, pháp lực hai người cuộn trào, nhưng Long Vương vẫn ung dung, không chút căng thẳng.

Đột nhiên, Long Vương trợn mắt, một luồng uy áp khủng khiếp hiển hiện giữa thiên địa!

Hắn lật tay, pháp lực cuồng bạo hóa thành đại thủ khổng lồ.

Mây đen che lấp mặt trăng, cuồng phong cát bụi mịt mù!

"Ngồi xuống cho bản hoàng!" Theo tiếng gầm của Long Vương, đại thủ đập xuống, Thái Thanh và Nguyên Thủy bay lên chống đỡ.

Oanh!

Một tiếng nổ vang dội thiên địa, bụi mù vạn trượng cuộn dâng.

Thông Thiên Giáo Chủ ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, không cảm nhận được chút hơi thở nào của hai vị sư huynh.

Long Vương lại cảm thán: "Kém quá!" Thông Thiên nhìn cảnh tượng đó mà đen mặt, nghe Long Vương nói xong thì không biết nói gì thêm.

Một dấu bàn tay khổng lồ xuất hiện trên mặt đất, Thái Thanh và Nguyên Thủy nằm bẹp dưới đó.

"Long Vương!" Thái Thanh Lão Tử nhếch nhác bò dậy, mặt không còn vẻ ôn hòa mà đầy phẫn nộ!

Tam Thanh đấu với Long Vương vô số lần nhưng chưa bao giờ thắng.

Huống chi lúc này Thông Thiên đã rời khỏi hàng ngũ Tam Thanh, nếu Thông Thiên giúp một tay, họa chăng Long Vương còn chút kiêng kè vì Tru Tiên Kiếm Trận.

"Thái Thanh Lão Tử, gọi bản hoàng có việc gì?" Long Vương miệt thị nhìn hai kẻ trước mắt, hắn biết họ đã bị ép đến đường cùng.

Nhưng kiến hôi vẫn là kiến hôi, dù có thần khí cũng không thể giết nổi đại tượng!

Thái Thanh và Nguyên Thủy nhìn nhau, tung ra Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên!

Thái Cực trận đồ che phủ thiên địa, tinh tú cũng trở nên mờ nhạt.

Phong hỏa lôi điện và ngũ hành chi lực tràn ngập không gian như muốn diễn hóa một thế giới mới.

Khi Bàn Cổ Phiên xuất hiện, huyết khí bao trùm, cả thế giới đỏ rực như vừa trải qua một cuộc sát lục, kẻ nào tâm thần không định sẽ bị huyết khí lây nhiễm.

Thái Thanh và Nguyên Thủy lần này thực sự đã dốc toàn lực để đánh giết Long Vương.

Hai món pháp bảo vốn không tương dung nay lại tâm ý tương thông, liên kết lại vây khốn Long Vương.

Long Vương cười nhạt: "Không ngờ hai người lại chuẩn bị hậu lễ như thế cho bản hoàng!

Chương 253

Đã vậy, bản hoàng xin nhận tất!" Dứt lời, Long Vương chấn động hai tay, pháp lực cuồng bạo, Thập Nhị Phẩm Hủy Diệt Hắc Liên, Thí Thần Thương, Ba Mươi Sáu Khỏa Định Hải Thần Châu, Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm lần lượt hiển hiện sau lưng!

Thái Thanh và Nguyên Thủy nhìn mà mặt già co rụt lại.

Gia sản của Long Vương quá dày, so với hắn, hai món pháp bảo của họ thật thảm hại.

Hai người vốn là đồ đệ của Đạo Tổ Hồng Quân, nay trước mặt Long Vương chẳng khác nào tiểu tăng cầm bát xin cơm, khiến mặt họ đỏ bừng vì xấu hổ.

"Bản hoàng khuyên hai vị đừng cười quá sớm, cảnh tiếp theo sẽ khiến hai vị mất hồn mất vía đấy!" Giọng Long Vương xuyên qua hư không lọt vào tai hai người, khiến họ ngẩn ngơ.

"Lẽ nào Long Vương biết bần đạo trốn ở đâu?" Thái Thanh kinh ngạc nhìn vào trận pháp, thấy Long Vương vung Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm chỉ thẳng vào nơi mình đang ẩn nấp!

Hai người tự an ủi rằng hắn chỉ đoán mò.

Nhưng họ quên mất Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ đều từ rìu Bàn Cổ hóa ra, khí tức không ai có thể nhìn thấu, trừ khi tu vi của Long Vương đã đạt đến mức thâm sâu khôn lường!

Long Vương vung tay, các món pháp bảo đồng loạt lao đi.

Bành!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, thần quang tỏa ra, uy lực khủng bố tràn đi như triều dâng.

“Rắc!” Một tiếng động nhỏ vang lên, Long Vương nghe thấy liền nở nụ cười chế nhạo.

Thái Thanh và Nguyên Thủy vốn đang lo lắng, thấy thần quang tan đi mà Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên vẫn nguyên vẹn thì mỉm cười đắc ý.

“Long Vương, bần đạo xem ngươi còn cách nào!” Long Vương thản nhiên: “Không sao, bản hoàng để các ngươi đắc ý một lát, lát nữa ngay cả cơ hội khóc cũng không có đâu!” Hắn rống lên: “Phá cho bản hoàng!” Những vết nứt nhỏ li ti lúc nãy bỗng chốc lan rộng.

Giây tiếp theo, Long Vương hiện thân trước mặt hai người, khiến họ chết lặng.

“Hai vị đạo hữu không cười nữa sao?” Hắn xuất hiện chớp nhoáng, tung hai quyền trúng bụng Thái Thanh và Nguyên Thủy.

“Oa!” Hai ngụm máu phun ra, họ hóa thành lưu quang bay mất tích.

Khi bò ra từ đống đá vụn, Long Vương đã đứng trước mặt, nhìn từ trên cao xuống đầy thương hại: “Vạn năm qua, dù hai người sát phí khổ tâm thì rốt cuộc cũng chỉ là một giuộc cá mè một lứa!” Long Vương vung nắm đấm như sao băng nện vào mặt Nguyên Thủy.

Thái Thanh thấy cảnh đó thì mặt mày xám xịt, quay sang cầu cứu Thông Thiên: “Thông Thiên giáo chủ, lẽ nào đệ quên tình nghĩa năm xưa rồi sao?” “Tình nghĩa?

Đạo hữu đang bàn tình nghĩa với bần đạo sao?

Thái Thanh Lão Tử, ngươi xứng sao?” Tam Thanh cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn năm người lúc này trông như huynh đệ tình thâm, bàn bạc đối sách nhưng thực chất bên trong mỗi người đều có tính toán riêng.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không tiếc chịu thiên đạo phản phệ để thăm dò thiên cơ, sao có thể dễ dàng chia sẻ?

Họ muốn mượn cơ hội này chiếm đoạt khí vận của Xiển Giáo và Tiệt Giáo để làm mạnh Tây Phương Giáo.

Thái Thanh và Nguyên Thủy nghe xong phân tích của Chuẩn Đề thấy cũng khớp với cảm ứng của mình nên tạm tin.

Họ giờ là thánh nhân nên không sợ kiếp nghiệp, chỉ muốn nhanh chóng thu thập công đức.

Thông Thiên Giáo Chủ không nói nhiều, chỉ cầu bí pháp tị kiếp.

Tiệt giáo môn đồ đông đúc, khí thế đang mạnh, chỉ cần giúp môn hạ tránh thiên kiếp là được.

Tuy nhiên, năm người này trong lòng đều hiểu rõ không thể tin tưởng lẫn nhau hoàn toàn.

Long Vương vừa có suy nghĩ thì bị tiếng gọi "Đại ca" ngắt lời.

Thủy Kỳ Lân vừa gọi như sấm vừa hớt hải chạy vào, vẻ mặt đầy kích động.

Long Vương ôm đầu thở dài, không hiểu tu luyện vạn năm rồi mà tính cách vẫn hấp tấp như vậy.

Nhìn ra xa, Nguyên Phượng và Chúc Long cũng lục tục kéo đến.

Thủy Kỳ Lân hỏi ngay: "Đại ca có cảm ứng được thiên đạo khí cơ vừa rồi không?" Long Vương bình thản chờ mọi người đông đủ mới hỏi: "Chắc chư vị đạo hữu đều vì tia thiên đạo khí cơ đó mà đến?" Nguyên Phượng đáp: "Đúng vậy, thiên cơ thoắt ẩn thoắt hiện khiến người ta bất an." Thủy Kỳ Lân và những người khác đều gật đầu tán thành.

Long Vương trầm tư.

Phong Thần đại chiến vốn là tiên đạo đại kiếp, bao nhiêu tiên thần sẽ phải tử vong hoặc rớt cảnh giới.

Tiên Thiên Tam Tộc của họ từng trải qua Long Hán đại kiếp, may nhờ có mình mà né được mấy triệu năm, nay lượng kiếp tích lũy lại đến.

Long Vương nhìn mọi người nói: "Các vị chớ hoảng, lượng kiếp lần này là đại kiếp tiên đạo, các ngươi bất an là bình thường.

Nhưng đã vào Nam Thiên Đình của ta, ta tự có cách giúp các ngươi độ kiếp." "Đại ca đã có đối sách?" Nguyên Phượng nhìn hắn với ánh mắt long lanh.

Long Vương giải thích: "Lượng kiếp sinh ra là do đại đạo dần ổn định, linh khí và vận khí loãng đi, người tu đạo quá nhiều gây mất cân bằng.

Kế sách hiện nay là phải thuận ứng thiên đạo, một mặt tham gia trợ kiếp thu công đức, mặt khác phải tranh đoạt khí vận." Mọi người đều gật đầu.

"Nhưng giờ vẫn còn sớm, chớ vội.

Chương 254

Để ta đi thám thính xem kẻ nào tiết lộ thiên cơ rồi mới quyết định.” Long Vương định đi thì Thủy Kỳ Lân đòi đi theo vì quá rảnh rỗi.

Long Vương nghĩ lại, gọi cả Nguyên Phượng đi cùng.

Ba người ẩn nấp trong hư không, không đi bao xa đã thấy dao động lạ.

Long Vương dùng Hỗn Độn Châu che giấu khí cơ rồi tiến lại xem.

Thì ra là Tam Thanh và nhị thánh phương Tây đang lén lút xuống nhân gian.

Nhìn hai cái đầu trọc lóc nổi bật, Long Vương suýt nữa thì phì cười.

Hắn thầm tính toán rồi nói với Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng: “Nhìn năm tên đó xem, ý đồ giống hệt ta.

Đã gặp thì không thể để chúng đắc ý.

Hai người đi giúp Cao Dương Thị Chuyên Húc và Cộng Công Thị nâng cao tu vi, đợi thời cơ chín muồi thì ứng kiếp.

Ta sẽ ở lại chặn đường bọn chúng.” Giao phó xong, Long Vương vung tay, Thí Thần Thương và Thiên Long Thánh Hoàng Kiếm bay lơ lửng hai bên.

Hắn vung Lượng Thiên Xích vạn trượng chặn đường năm người kia.

Nhóm Tam Thanh giật mình, vội vàng đối phó mới ổn định được cục diện.

Khi thấy chỉ có mình Long Vương, họ mới bình tĩnh lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận: "Long Vương, ngươi đừng có quá đáng!

Chúng ta không muốn làm địch với ngươi, sao ngươi cứ hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện tốt của chúng ta?" Long Vương cười hì hì trêu chọc: "Ta chỉ thấy mấy kẻ lén lút, đặc biệt là hai cái đầu trọc như hai quả trứng kia nên sinh nghi thôi." Nhóm người đại nộ nhưng không biết phản bác thế nào.

Ô Vân Tiên và Kim Linh Thánh Mẫu sau khi quy thuận Nam Thiên Đình thì bế quan tu luyện.

Khi Đa Bảo Như Lai chiêu mộ cựu bộ Tiệt giáo, Long Vương đã phái họ lẻn vào Linh Sơn.

Tiểu Thừa Phật Giáo cũng có khí vận thiên đạo, sau này sẽ hưng thịnh, cần phải bố cục sớm để phòng bị.

Long Vương tuy cài người vào nhưng chưa vội động thủ.

Hắn muốn xem kịch vui vì chắc chắn nhóm Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Tam Thanh sẽ không để yên cho Tiểu Thừa Phật Giáo phát triển.

Nhóm thánh nhân này tu vi đều trên Đa Bảo, nhưng Đa Bảo đông quân nên họ không dám đối đầu trực tiếp, chỉ chờ hai bên xung đột để ngư ông đắc lợi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy nguy cơ liền nghĩ ra kế: Phái người mạo danh người của Linh Sơn để gây hấn giữa các giáo phái phương Đông và Tiểu Thừa Phật Giáo.

Chuẩn Đề từng thấy đá ngũ sắc của Nữ Oa có sinh mệnh nên để lại ấn ký, vạn năm sau hóa thành linh hầu, đặt tên là Tôn Ngộ Không.

Linh hầu tu vi tiến bộ thần tốc nhưng thiếu kinh nghiệm thực

chiến, lại ham chiến, rất hợp để đi gây chuyện.

Thế là Chuẩn Đề sai Ngộ Không đến Nam Bắc Thiên Đình và Côn Luân gây sự, hễ bị hỏi thì cứ xưng là người của Linh Sơn.

Hắn còn dặn Ngộ Không không được trực tiếp quậy Nam Thiên Đình vì sợ không có đường về, chỉ cần quậy Địa Phủ (thuộc quản lý của Nam Thiên Đình) là được.

Thế nhưng Tôn Ngộ Không đã bí mật bái Long Vương làm sư phụ từ trước.

Hắn đến Nam Thiên Đình kể hết kế hoạch cho Long Vương nghe.

Long Vương thấy kế này không hại gì, bèn tương kế tựu kế để đả áp Linh Sơn.

Để kịch bản thêm chân thực, Long Vương cho Na Tra và Dương Tiễn (đều đã là Chuẩn Thánh) đánh nhau với Ngộ Không.

Long Vương đã luyện Như Ý Kim Cô Bổng cho Ngộ Không, uy lực cực mạnh.

Ngộ Không đại náo Địa Phủ, đánh với Na Tra, Dương Tiễn từ trời xuống đất, từ Bắc sang Nam.

Bắc Thiên Đình đang đắc ý chờ xem Nam Thiên Đình và Linh Sơn tranh chấp thì Nam Thiên Đình bỗng nhiên rút quân, thả cho Ngộ Không đi.

Ngộ Không vung gậy đánh thẳng lên Bắc Thiên Đình.

Quân Bắc Thiên Đình toàn lũ binh tôm tướng cá, bị Ngộ Không đánh cho tan tác, cung điện đổ nát.

Hạo Thiên Thiên Đế bị truy đuổi chạy trốn khắp nơi, mất sạch mặt mũi.

Thái Thanh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể đứng

nhìn, Thái Thanh ra tay bắt Ngộ Không định luyện thành đan.

Long Vương đã chuẩn bị sẵn, bí mật giúp Ngộ Không luyện thành Hỏa Nhãn Kim Tinh và phá tan lò luyện đan.

Bắc Thiên Đình phẫn nộ đổ tội cho Linh Sơn.

Chuẩn Đề giả vờ giúp Bắc Thiên Đình chống lại Ngộ Không, đồng thời khiển trách Phật giáo.

Đa Bảo Như Lai bách khẩu mạc biện, không dám quyết liệt với Đạo Tổ nên cũng phái người đi bắt Ngộ Không, dẫn đến cuộc hỗn chiến cực kỳ náo nhiệt.